

Giới thiệu Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng

Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng câu chuyện ngôn tình cổ đại của tác giả Thục Khách mang đến người đọc như bị chìm đắm vào không gian lãng mạn tươi đẹp như một bức tranh định mệnh khiến nàng gặp lại chàng.

Nếu phải là của nhau thì duyên mệnh sẽ khiến hai người sẽ có lúc quay về, yêu thương rồi sẽ không phai phôi, tất cả sẽ động lại không biết phải trả lời với thời gian ra sao chỉ còn lại tình thương nhớ.

Ngàn năm trước, nàng chỉ là một tiểu yêu hoa sơn trà, hắn là Trung Thiên vương chương quân Trung Thiên, Nàng rút cuộc hiểu được lí do vì sao hắn trầm mặc, nàng dứt khoát quay người lựa chọn cõi hồng trần để đoạn tuyệt mối tình duyên nhưng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ác Long Đàm

Từng làn gió thơm mát thổi qua, tiên nhạc phiêu phiêu, muôn hoa khoe hương đua sắc lộn xộn thành một đoàn, tiếng cười duyên không dứt.

Một hình bóng nổi bật đứng trong đó, cầm bảo châu hình, thần thánh cao quý, chung quanh hết thấy giống như đều vì hắn mà tồn tại, lại thể nào cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Rất xa, một âm thanh tinh tế truyền đến, hơi có vẻ lo lắng: “Thần tôn đại nhân! Thần tôn đại nhân!” Trong tiếng cười đùa huyền ảo, hắn lại chú ý tới âm thanh đó, vẫy tay, chung quanh lập tức yên tĩnh. “Có việc gì?”

Thanh âm nhu hoà: “Ta..... có thể làm thần hậu của ngươi không?” Ngượng ngùng, mang theo mong đợi.

Tiếng cười vang nổ tung.

“Cười cái gì! Ta thích thần tôn đại nhân, ta chính là muốn làm thần hậu!” Một nửa là xấu hổ, một nửa là buồn bực.

“Vậy tu tiên đi.” Trong thanh âm mang theo ý cười.....

Đảo mắt một cái, hình ảnh đã thay đổi, mây cuộn cuộn trôi, mờ mịt bát ngát, trong đó có hai bóng người hết sức mờ nhạt, chỉ cảm thấy một người cao lớn còn người kia thì thấp bé.

“Mong Thần tôn đại nhân thành toàn.” Thanh âm nữ tử tinh tế.

“Căn bản là không nên, nếu ngươi cứ cố ý như thế, đó là làm trái ý trời, ắt sẽ bị trời phạt,” Thanh âm nam nhân vẫn ôn hoà dễ nghe như trước, “Nhân loại có lục đạo luân hồi, ngươi lại không có, nếu hoàn toàn đoạn tuyệt, đến lúc đó chỉ sợ dẫn đến kết cục tình hồn câu kiệt.” (linh hồn tan biến, biến mất)

“.....! Ta chỉ mong báo đáp hắn một đời.” Trong lời nói lộ vẻ ngạo khí.

Nam nhân im lặng một lát, thở dài: “Đây là nước Dao Trì, nếu uống xong, liền trở về nguyên dạng, tình hồn có thể cùng hắn đầu thai chuyển thế.”

“Đa tạ thần tôn đại nhân.” Vui sướng.

“Uống xong nước này, từ nay về sau sẽ không còn là tộc nhân của chúng ta nữa, vẹn vẹn chỉ là một đời gần nhau, chẳng lẽ hắn so với thần hậu quan trọng hơn?”

Trầm mặc.

“Ta chỉ là một tiểu yêu, cùng tiên đạo vô duyên, thần tôn đại nhân cách ta..... quá xa.”

“Vĩnh đạo luân hồi (vĩnh viễn rơi vào kiếp luân hồi), đoạn tuyệt tiên duyên, ngươi.....”

“Không cầu tiên đạo, nguyện đời đời kiếp kiếp làm phàm nhân.”

“Không hối hận?”

“Dứt khoát.”

Cả người đau như bị rút gân lột xương, Hồng Ngưng thê thảm kêu lên, cho đến tận khi vì đau mà tỉnh, từ trên giường ngồi dậy, mồ hôi đã chảy ướt hết

lưng, sờ sờ làn da vẹn toàn trên người, nằng lau mồ hôi lạnh trên trán, theo thường lệ ngăn người. Từ lúc trước kia ghi lại, nằng bắt đầu có giấc mộng kỳ quái hoang đường này, có khi nằng hoài nghi mộng này có liên quan đến kiếp trước của bản thân, cô gái kia cùng mình có quan hệ gì? Thần tôn đại nhân là ai? Đáng tiếc trong mộng đều không thấy rõ hình dáng bọn họ.

“Hong Ngung! Đã thức chưa?” Tiếng đập cửa.

“A, thức rồi.”

“Sư phụ gọi người ăn cơm.”

“Đến đây.” Thanh âm ngoài cửa biến mất, Hong Ngung nhanh chóng xoay người xuống giường, nhanh nhẹn thay đổi quần áo, chạy ra ngoài cửa. Mái tranh bàn gỗ, vô cùng đơn giản. Trên bàn có hai món rau một món canh, rất chi là thanh đạm thô kệch, ba người ngồi ở cạnh bàn, chỉ có một mình Hong Ngung ăn cơm. Còn hai người bên cạnh trước mặt chỉ đặt một chén nước trong, một người là một cái thanh y nam tử nhìn hơn 30 tuổi, một người là thiếu niên lãnh tuấn tầm 17, 18 tuổi.

Trong giọng nói của nam nhân mang theo yêu thương: “Hong Ngung, sắc mặt người không tốt.”

Hong Ngung chỉ lo vui đầu vào ăn cơm: “Gặp ác mộng.”

Nam nhân nhíu mày: “Lại gặp ác mộng?”

Thấy hần lo lắng, Hong Ngung chỉ cười nói: “Dù sao cũng đã gặp nhiều năm rồi, cũng không có việc gì, sư phụ lo lắng cái gì?”

Nam nhân gật đầu: “Hôm nay là 15, dương khí suy giảm, vừa vặn là lúc sư huynh người có thể hấp thụ tinh hoa ban ngày, ta cũng muốn bế quan, người không tu đạo, không bằng đi hái một ít thuốc đi.”

Hong Ngung chấp nhận, lập tức nói thản: “Cả ngày tu đạo có cái gì hay.”

Nam nhân dặn: “Ngày 15 mỗi tháng là lúc âm khí đại thịnh, lúc này yêu ma quỷ quái đều đi ra để hấp thụ linh khí đất trời, người không được đi xa, mọi việc đều phải cẩn thận, qua buổi trưa nhất định phải trở về.”

“Biết biết, mỗi lần đều nói mấy cái này” Hong Ngung thản oán, lập tức lại chỉ vào đồ ăn trên bàn mà cười, “Các người đều tu tiên, một người chỉ uống thuốc, một người chỉ uống nước, làm gì có lộc ăn như ta đây.” Nói xong gấp một miếng thức ăn, cố ý thờ dài: “Tay nghề sư phụ càng ngày càng tốt!”

Thiếu niên bên cạnh hừ một tiếng. Thanh y nam tử chỉ lắc đầu cười: “Thuật tích cốc (thuật từ bỏ thức ăn), có thể đạt được trường sinh, người lại không chịu theo.”

Hong Ngung không thèm để ý: “Mỗi ngày thanh tâm quả dục tu tiên, nhiều thứ tốt trong chốn thế gian đều không thể hưởng thụ, trường sinh có cái gì tốt, cuộc đời ta không có phúc thành tiên, vẫn là yên tâm ở đây làm trợ thủ cho các người đi, tương lai hai người các người có đắc đạo thành tiên cũng đừng quên ta.”

Thiếu niên lạnh lùng nói: “Trường sinh tất nhiên tốt, chúng ta còn trẻ, người đã là bà lão.”

Hong Ngung xem thường: “Mặc kệ người nói thế nào, ta cũng sẽ không theo.”

Thiếu niên nói: “Trời sinh một trái tim bình thường.”

Suối trong núi chảy, hội tụ thành một cái hồ, đến tháng tư, nước hồ nơi đây lại tan ra khí lạnh bức người, bên trái là vách núi dốc đứng cheo leo.

Ban đêm bị hoảng sợ mà ra nhiều mồ hôi, trên người dính hồ hồ, Hong Ngung để rồi đầy thảo được xuống, cởi quần áo nhảy vào trong hồ.

Hồ lạnh lẽo xanh biếc xao động, nước hồ trong suốt, lại sâu không thấy đáy, nghe nói tên là Ác long đàm, về phần dưới hồ đến tận cùng là có ác long hay không, Hong Ngung ở trong núi 15 năm nay đã sớm không sợ, bởi vì chính sư phụ cũng không nhận thấy bên trong có yêu khí, đoán chừng chỉ là cái tên mà thôi, mà cho dù thực sự có rồng, chắc đã bị ai bắt từ lâu rồi, hoặc là gặp thiên kiếp.

Kỳ thật nếu là trước đây, nếu có ai nói cho nằng trên đời này có rồng, Hong Ngung đảm bảo sẽ chê cười mà không thèm tin, nhưng là từ khi đi vào thế giới này, trong mười lăm năm đều chính mắt thấy vô số chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra, tín ngưỡng khoa học của nằng đã sớm bị lật đổ.

Đúng vậy, trước khi xuyên qua, nằng gọi là Hong Linh, là một người hiện đại thuần chất. Muốn hỏi xuyên qua như thế nào, cho tới bây giờ nằng vẫn chưa biết rõ ràng, chỉ biết là trong lúc ngắm hoa sơn trà ở vùng trung du bị té xỉu, tỉnh lại đã thành một đứa trẻ quần tã lót bị để ven đường, lập tức được sư phụ cứu. Sư phụ gọi là Văn Tín, sư huynh gọi là Bạch Linh.

Biến thành trẻ con đã muốn khó có thể chấp nhận rồi, càng làm cho người ta không chấp nhận nổi là, nhìn qua sư phụ 30 tuổi vẫn nhu nhược nho nhả, kỳ thật đã 133 tuổi rồi! Mà sư huynh Bạch Linh cũng đã 396 tuổi, hần là băng yêu.

Từ nhỏ cùng sư phụ tập thuật cường thân kiện thể, ngâm mình trong suối nước lạnh lạnh cũng không thấy lạnh, nhìn cánh tay nhỏ bé trắng nõn, Hong Ngung cười khò, ở hiện đại nằng đã 22 tuổi, còn hiện tại, nằng cũng chỉ có 12 tuổi – mười hai năm, nằng từ trẻ con lớn lên thành một cô gái, sư phụ cùng sư huynh lại chẳng thay đổi bao nhiêu, không thể không thừa nhận, đối với dung mạo tu tiên đúng là ưu việt, nếu ở hiện đại làm một cái thẩm mỹ viện tích

cốc đường nhan, không ăn cơm, có thể giảm béo, lại duy trì nhan sắc, còn có thể tiết kiệm tiền tài, có khi nữ sĩ nguyện ý cũng không ít.

Mười năm, trí nhớ có liên quan đến thời đại kia đã trở nên mơ hồ, cái duy nhất chính là cái tên tương tự mà thôi. Xuyên qua nơi này, có thể có liên quan đến giấc mộng kỳ quái kia không? Việc này nàng cũng đã từng lên hỏi sư phụ Văn Tín, mà Văn Tín cũng không rõ duyên cớ là cái gì, chỉ có thể nói nàng cùng kiếp trước có thể có nguồn gốc sâu xa.

Hồng Ngưng trầm tư ngẫm mình trong nước. Nhưng lúc này, một chỗ cách nàng không xa, nước hồ bỗng nhiên gợn sóng, càng lúc càng lớn, dần dần phát ra âm thanh “Rầm”. . .thường xuyên tiếp xúc mấy thứ kì lạ, cảm giác cũng trở nên cực kỳ nhạy bén, Hồng Ngưng cảm thấy không đúng, tập trung nhìn vào, nước trong hồ không ngờ sôi trào lên giống như bị luộc, đồng thời một cỗ yêu khí hướng thẳng trời xanh, nàng nhất thời hoảng hốt, vội vàng nhảy lên bờ. Chân trái bị cái gì đó quấn lấy, lạnh như băng, trơn bóng, lại có chút cứng rắn. Rắn nước thành tinh?

Hồng Ngưng nổi đầy da gà, cúi đầu, nhìn nước sâu trong hồ không tới đuôi vật kia, chỉ thấy thân thể nó to như thùng nước, đen kịt như mực, trên mặt còn có một mảnh vẩy giáp cứng.

Đây là cái loại rắn gì! Má ơi, thế mà lại đụng phải cái thứ này! Hồng Ngưng sợ tới mức thét chói tai: “Sư phụ. Sư huynh.”

Thân con rồng kia mặc dù trơn bóng, nhưng chân lại hoàn toàn bị cuốn lấy chặt chẽ, rút không được. Không thể ngờ rằng trong hồ này thật sự có ác long, nghe nói ác long ăn thịt người, lấy linh hồn người tu luyện Linh châu, đừng nói bên người hiện giờ không có cái gì, cho dù có, chỉ bằng bản thân cũng không thể chế trụ được nó, Văn Tín cùng Bạch Linh đều đang tu luyện, truyền âm phù cũng không có, làm sao bây giờ? Hồng Ngưng bây giờ mới bắt đầu hối hận lúc trước không chịu tu luyện pháp thuật.

Dưới tình thế cấp bách đã kích thích bản năng sinh tồn, nàng cố gắng hết sức trấn định, há mồm định niệm thoát thân quyết (khẩu quyết). Nhưng đúng lúc này, con rồng kia bỗng quấn lấy eo nàng, lôi mạnh nàng xuống. Nước từ bốn phương tám hướng ngập đến, chảy vào miệng mũi lỗ tai, Hồng Ngưng bị sặc, liên tục kỳ hối hận, sớm biết thế nên nhanh chóng niệm quyết tránh nước, nay nước vào miệng rồi, là cái quyết gì đều không thể niệm được.

Trong nước, âm ý truyền đến tiếng cười âm trầm đặc ý, như tiếng sấm. May mắn là Hồng Ngưng trời sinh gan lớn, tuy rằng sợ hãi, lại vẫn mở to mắt – rõ ràng sư phụ đã xem qua nơi này không có yêu khí, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một con nghiệt long!

Dựa vào ánh sáng mơ hồ, nàng rốt cuộc đã phát hiện nguyên nhân. Dưới nước chừng một trượng, có một cái động trên đá thạch bích cao tầm nửa người. Hồng Ngưng lập tức hiểu được, động này chắc là thông với chỗ khác, ác long bình thường không ở trong hồ, hôm nay mới chạy đến hấp thụ linh khí nên mới bắt mình, trách không được lúc trước không có yêu khí!

Bên hông cảm giác rõ ràng vẩy giáp rung động, ghé tòm cùng sợ hãi cùng lúc kéo tới, cảm giác hít thở không thông càng mãnh liệt, nàng không khỏi liều mạng gẩy dựa, nhưng tiểu hải tử 12 tuổi khí lực có thể có bao nhiêu, con rồng kia kéo thẳng nàng xuống.

Đang lúc hết sức tuyệt vọng, một đạo ánh sáng vàng như sao băng từ trên đỉnh đầu rơi xuống. Hồng Ngưng kinh hãi. Hắc Long có vẻ cũng thấy kỳ quái, dừng động tác lại.

Trong giây lát, vật kia đã rơi xuống hồ, giống như bị rơi vỡ, hoá thành rất nhiều chấm nhỏ không thể đếm được, trong hồ nước bốn - năm trượng tối om nhìn giống như bầu trời đêm mùa hè, tò điểm vô số ngôi sao. Tinh quang chợt loé chợt loé, lại bắt đầu phát động đến!

Tựa như phim truyền hình trong màn ảnh, cảnh lá nhanh chóng lan tràn, rất nhanh liền nở nụ hoa, còn nở ra đoá hoa xinh đẹp cực kỳ! Không chỉ một đoá, mà là trăm hoa đua nở! Mẫu đơn điểm lệ, hoa đào rực rỡ, hạnh hoa yêu kiều, phù dung thanh tú, hoa cúc điểm đạm, hàn mai kiêu ngạo, hồng liên tươi đẹp, . . .

Gần như tất cả các loại hoa đều đồng loại xuất hiện ở nơi này, muôn hồng nghìn tía, từng đoá từng đoá nở rộ, cảnh tượng rực rỡ tươi đẹp này làm cho hồ nước âm u sáng trưng lên, ánh vàng bắn ra bốn phía, khí tốt hùng lực, dường như biến thành công viên bách hoa. Phảng phất có gió thổi qua, sóng hoa phập phồng.

Hồng Ngưng hoàn hồn, xoay mặt liền thấy rõ Hắc long kia, chỉ thấy khắp người nó tối đen, vẩy giáp khép mở hết sức, hai mắt như đèn, trên đầu có sừng dài, tướng mạo cực kỳ hung ác. Con rồng kia cũng phát hiện có điều không đúng, cuối cùng luyện tức mỹ thực trong tay, quyết định mau chóng giải quyết, vì thế ngẩng đầu há mồm cắn tới. Hồng Ngưng nhắm mắt.

Một tiếng rít gào vang lên, trói buộc trên người bỗng nhiên buông ra, lập tức sóng nước chung quanh cuộn cuộn. Hồng Ngưng kỳ quái, mở mắt liền thấy con rồng kia ra sức lắc đầu vẩy đuôi, hai mắt đỏ như bó thuốc cháy, giống như có vật gì đó bay vào trong con mắt, vẩy giáp toàn thân cũng mở hết ra, vô số đoá hoa kẹt ở trong kẽ hở, cứ thế dựng đứng, nhưng lại như lưỡi dao kiên cố sắc bén. Rốt cuộc, ác long quá đau, quay cuồng chui vào huyết động đá xanh chạy trốn.

Hồng Ngưng đang khó hiểu, lòng bàn chân như bị vật gì đó nâng lên cao. Đó là một gốc cây son trà rất lớn, hoa nâng chân nàng lên, đem nàng đưa tới bờ liền biến mất, lập tức có một đôi tay đỡ lấy nàng vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cẩm Tú

Chuyện này đương nhiên không bắt ngờ, Hồng Ngưng đã sớm biết được là có người cứu mình, cho nên cũng không kinh ngạc, chẳng qua là trên người người tới tản ra một hương khí nhàn nhạt mà cực kỳ tuyệt vời còn khiến nàng cảm thấy quen thuộc.

Một nam nhân trẻ tuổi mặc áo dài bằng gấm

Nói là trẻ tuổi nhưng thật ra không nhìn ra được tuổi thật của hắn, hai tròng mắt trong suốt như giọt sương, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khó có thể miêu tả được, tươi cười nhợt nhạt thoát nhìn thần thánh cao quý, mà nhìn lại thì điểm lệ vô cùng, đó là sự hào hoa phong nhã mà bách hoa nở rộ vừa rồi đều không sánh bằng.

Hắn mỉm cười cúi đầu nhìn nàng: “Hồng Ngưng.”

Bởi vì trong lời nói có ý thân thiết, ân cần, Hồng Ngưng kim lòng không nổi mà “Uh” một tiếng, tiếp theo lại kinh ngạc: “Ngươi biết ta?”

Cẩm bào nam nhân mỉm cười không đáp.

Hồng Ngưng lúc này mới phát hiện toàn thân đều bị hắn ôm trong lòng, nhất thời máu nóng chảy vọt lên não, tuy rằng thân thể này chưa trở mã hết, một tiểu cô nương mới 12 tuổi, nhưng tâm lý lại không như vậy.

Nàng tận lực trấn định: “Có thể thả ta xuống trước được không?” Cẩm bào nam nhân quả nhiên để nàng xuống.

Hồng Ngưng đi nhặt quần áo mặc vào, sau đó xoay người nhìn hắn, tuy nói rằng đã biểu hiện thật bình tĩnh trước việc này, trên mặt vẫn không nhịn được mà nóng lên, dẫn đến một lúc mới nói: “Đa tạ ân công ra tay cứu giúp.”

Vừa mới trải qua chuyện kinh tâm động phách như vậy, theo lý thuyết, biểu hiện của nàng cùng số tuổi thật sự không đúng, người thường khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái, cẩm bào nam nhân lại không thế: “Ta vốn là tới cứu ngươi.”

Hồng Ngưng nghe mà thấy kỳ quái.

Cẩm bào nam nhân nói: “Tu hành không dễ, tha nó đi.”

Hồng Ngưng cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của hắn: “Nhưng nó có thể hại người.”

Cẩm bào nam nhân nói: “Đều có trời phạt, không phải việc ta quản.”

Tất cả thuận theo tự nhiên, người này nói khác sự phụ a, Hồng Ngưng trầm nghĩ, tính mạng mình là do hắn cứu, cũng không nên nói gì nữa, lễ phép hỏi: “Tôn tính đại danh của ân công là?”

Cẩm bào nam nhân nhẹ giọng thờ dài: “Không nhớ rõ, quả thật không nhớ rõ.” Hồng Ngưng thấy thật khó hiểu.

Cẩm bào nam nhân nâng tay phải lên. Bàn tay kia rất đẹp, mười ngón thon dài, tuy ý mờ ra, giống như ngọc được chạm khắc tinh xảo vậy, Hồng Ngưng nhìn mà ngẩn ngơ, hoàn hồn thì lại phát hiện mình không biết khi nào đã đứng trong một bụi hoa. Hoa sơn trà xinh đẹp, đỏ tươi như lửa.

Hồng Ngưng trời sinh đã thích loại hoa có màu sắc nhiệt tình này, điều này làm nàng cảm thấy vui sướng cùng ấm áp, vì thế tâm tình rất tốt, ngồi xổm xuống ngắm những cánh hoa kia, ai ngờ cảm giác cầm hoa trong tay rất chân thật, ảo thuật bình thường không có khả năng đạt được hiệu quả như thế này, nhất thời kinh ngạc vạn phần, nàng dò xét: “Đây là... ảo thuật thượng đẳng? Hay là thuật di chuyển? Ngươi cũng là người tu đạo sao?”

Cẩm bào nam nhân lắc đầu, sau đó lại nở nụ cười: “Cứ cho là vậy.”

Hồng Ngưng lười tiếp tục ra vẻ nho nhã, trực tiếp thẳng thắn hỏi: “Ngươi tên gì?”

Cẩm bào nam nhân nhìn nàng: “Ngay cả bản thân còn không nhớ rõ, vẫn còn lớn mật như vậy.”

Hồng Ngưng trong lòng vừa động: “Ngươi biết ta?”

Cẩm bào nam nhân cười mà không đáp, hỏi: “Ngươi vì sao không tu tiên cùng sư phụ ngươi? Tiên đạo vĩnh hằng, trường sinh bất tử, không cần phải chịu đựng nỗi khổ luân hồi này nữa.”

Nói đến vấn đề này, Hồng Ngưng mỉm cười: “Tiên đạo tất nhiên vĩnh hằng, nhưng theo ta thấy, luân hồi cũng chưa chắc đã là chịu khổ.”

Nàng vừa nói vừa đứng lên: “Đầu thai chuyển kiếp có gì khác so với trường sinh, nếu đã thanh tâm quả dục không ngừng không nghỉ tu hành, không bằng vĩnh viễn ở lại nhân gian, trải qua những chuyện thú vị, hơn nữa tu tiên thật sự rất buồn tẻ, ta thích náo nhiệt, nhân gian hữu tình hữu nghĩa, không phải tốt hơn sao?”

Cầm bào nam nhân nói: “Hữu tình thì sao, lục đạo luân hồi, mỗi một lần luân hồi tất cả các loại tình cảm của kiếp trước đều quên không còn một mảnh, chính như ngươi, đều đã quên nguyên do bản thân đầu thai, chẳng lẽ không phải là vô tình?”

Hồng Ngưng phản bác: “Đã quên không có nghĩa là nó chưa từng có, đã từng có thì không thể tính là vô tình.”

Cầm bào nam nhân nói: “Tình cũng có đau khổ, sao bằng thần tiên thoải mái tự tại?”

Hắn muốn thuyết phục mình tu tiên ư? Hồng Ngưng cười thầm, nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi lại: “Có thể cảm nhận được âm lạnh đau khổ cũng không phải là không tốt, vợ chồng thần tiên chỉ là cùng nhau song tu mỗi ngày, vô tình giống như thế, không phải giống hai cái đầu gỗ cùng nhau sao, trường sinh thế thì có lý thú gì?”

Lời này từ miệng một tiểu cô nương 12 tuổi nói ra có phần quái dị, cầm bào nam nhân mỉm cười: “Còn nghĩ như vậy?”

Hồng Ngưng nói: “Ta vẫn luôn nghĩ như vậy.”

“Sau này nói sau,” cầm bào nam nhân than nhẹ, nâng tay, “Ta gọi là Cầm Tú.”

Hồng Ngưng bước lên phía trước: “Ngươi.....”

Ngươi đã biến mất không thấy.

Bỏ chạy?

Trong lòng biết đối phương nhất định có đạo hạnh rất cao, Hồng Ngưng cũng không kỳ quái, chỉ là không hiểu sao cảm thấy một hồi phiền muộn, cúi đầu, hoa son trà tươi đẹp xung quanh cũng biến mất theo hắn, tất cả đều biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Nàng lẩm bẩm: “Cầm Tú.”

“Càng ngày càng ngốc!” Một thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Bạch Linh?”

“Không biết ngươi trên kẻ dưới.” Bạch Linh ngâm mình trong nước hồ, quần áo toàn thân lại không giống người bình thường ngâm trong nước kẻ sát thân thể mà giống như lúc trên mặt đất, áo trắng rộng thùng thình tự nhiên mở ra, lay động theo gợn nước, nhìn qua cả người và nước như hoà hợp làm một.

Hai tay Hồng Ngưng chống đầu gối, cúi người nhìn hắn: “Su huynh càng ngày càng xinh đẹp nha, trách không được nhiều hoa yêu thụ tinh (cây tinh) thích ngươi như vậy.”

Bạch Linh chậm rãi rời giường mắt: “Ngươi thật không giống một tiểu hài tử.”

Lời này hắn đã nói nhiều lần, Hồng Ngưng cũng không còn nhắc tới chuyện xuyên qua, cười: “Hiện tại ta là tiểu hài tử, nhưng vài năm nữa chắc ngươi ta sẽ nghĩ ngươi là sư đệ của ta đấy.”

Mặt Bạch Linh lập tức trầm xuống.

Có thể làm lão yêu tinh hơn 300 tuổi tức giận, Hồng Ngưng co rút khoé miệng, cố ý ngửa mặt nhìn trời, thở dài thật dài: “Nhìn ngươi luôn luôn như vậy, có phải hiện tại cũng cảm thấy trường sinh cũng không còn tốt nữa không?”

Bạch Linh không đáp, thân thể cũng bắt đầu trong suốt.

Nếu là kẻ khác chọc tức hắn, sớm đã bị đông lạnh thành khối băng rồi, mà Hồng Ngưng thì không thêm để ý: “Đừng có hiện nguyên hình dọa ta, ta từ lâu không sợ rồi.”

Nhớ lại lúc đầu, nàng cảm thấy buồn cười: “Nói thật cho ngươi biết, lúc trước ta nghĩ ngươi bị mặt trời thiêu tan chảy nên mới sốt ruột, chứ ngươi nghĩ ta thật sự sợ ngươi sao?”

Bạch Linh sùng sốt, trầm mặc, quả nhiên khôi phục bộ dáng bình thường.

Hồng Ngưng lấy rô thảo dược bên cạnh, đứng dậy: “Ngươi đã là lão yêu hơn 300 tuổi rồi, theo tuổi mà định vai vế, ta có thể gọi ngươi là tổ tông được rồi, nào dám để ngươi làm sư đệ của ta.”

Bạch Linh hừ lạnh: “Sư phụ bảo ngươi trở về sau buổi trưa.”

Hồng Ngưng âm thầm hối hận, miệng lại nói: “Không phải ta đang chuẩn bị về sao, ngày tốt như vậy, ngươi còn không tu luyện?”

Bạch Linh nói: “Hình như vừa nãy nơi này có yêu khí.”

Hồng Ngưng cảm động một hồi, Bạch Linh tuy rằng không hoà nhã dễ gần với nàng, nhưng nàng biết thực tế vị sư huynh này rất quan tâm mình, yêu tình có thể cảm nhận được yêu khí xung quanh, chắc là hần phát hiện có gì không đúng, cho nên tạm thời dừng tu luyện, chạy đến nơi này để xem xét.

Nghĩ vậy, nàng không hề giấu diếm: “Trong hồ này thật sự có một con ác long, nhưng đi rồi, tạm thời chắc sẽ không quay lại.”

Bạch Linh nhú lông mày, cũng không hỏi nhiều: “Ta tưởng xảy ra chuyện gì, đi về trước rồi nói sau.”

Biết hần không thấy Cẩm Tú, Hồng Ngưng gật đầu, xách rổ bước đi. ...

Ngày thứ hai, Văn Tín xuất quan biết được việc này hết sức hoảng sợ, nhưng thấy nàng bình an vô sự nên cũng an tâm, lại gắng hỏi tỉ mỉ, Hồng Ngưng chỉ qua loa giải thích hai câu, nói là được một đồng đạo không rõ lai lịch cứu.

Văn Tín không hoài nghi, trầm ngâm một lát: “Con rồng này chắc không phải thiên long, mà là gặp được cơ duyên tu luyện thành yêu long, chưa từng thờ phụng long vương, cho nên hung ác, chuyên ăn thịt người.”

Hồng Ngưng đồng ý: “Quá nửa là một con rắn.”

Văn Tín chú ý tới chuyện khác: “Theo ngươi, nó trông như nào?”

Hồng Ngưng miêu tả bộ dáng con rồng kia một lần, nghĩ lại mà vẫn thấy sợ.

Văn Tín nhớ lại: “Ban đầu ta đến đây nghe thấy tên hồ Ác long đàm cũng từng nghi ngờ, sau hỏi thăm mới biết được, hồ này được đặt tên từ 50 năm trước, từng có người thấy một con ghé bị cự xà (rắn không lồ) nuốt chửng, tưởng là một con giao long (thuồng luồng), nhưng nhiều năm sau, ta hầu như chưa từng phát hiện ra yêu khí trong cái hồ đó, cũng không nghe nói vùng phụ cận có người hay trâu bò mất tích, ta nghĩ chắc nó bị đồng đạo thu phục rồi, bởi vậy cũng không có đề ở trong lòng nữa.”

Hồng Ngưng nói: “Động kia chắc chắn là thông với một chỗ khác, vùng lân cận không xảy ra chuyện gì không có nghĩa là nó không làm điều ác ở nơi khác, chẳng qua hôm nay không biết vì sao nó lại chạy qua bên này mới gặp ta.”

Văn Tín nói: “Giao long tu luyện cũng phải 500 năm mới có thể hoá rồng, nay chỉ có 50 năm đã được, nhất định là nó được thần vật gì đó tương trợ, cho nên mới có thể nhanh như vậy.”

Bạch Linh hỏi thẳng: “Thu (thu phục) hay độ (chỉ dẫn tu tiên)?”

Văn Tín thở dài: “Khó có thể tu hành được đến cảnh giới này, cũng là cơ duyên của nó, chỉ là không có người chỉ dẫn nên đi sai đường, sau này thiên kiếp cũng nặng hơn rất nhiều, e rằng khó có thể vượt qua, không bằng đi trước cảm hoá nó đi theo hướng thiện, nếu nó chịu sửa sai không ăn thịt người nữa cũng là một cái việc thiện.”

Hồng Ngưng vốn cảm thấy con rồng kia hung ác, có lẽ thu phục nó là an toàn nhất, nhưng nghĩ đến Cẩm Tú nói là tha cho nó, vì thế gật đầu: “Như vậy cũng được.”

Bạch Linh nói: “Ngộ nhớ sau này nó lại làm điều ác?”

Văn Tín cũng nghĩ đến điểm ấy: “Tốt nhất phong ấn nó lại.”

Bạch Linh nói: “Cũng không có vật gì để phong ấn.”

Văn Tín nói: “Nó hoá thành rồng nhanh như vậy là dựa vào một thần vật nào đó, nếu biết đó là cái gì, ta tự có biện pháp.”

Hồng Ngưng nói: “Bình thường nó ở nơi khác tu luyện, chỉ sợ đã ăn thịt người không ít.”

Bạch Linh nói: “Ta đi dò xét động ở chỗ đó.”

Hồng Ngưng giữ chặt hần: “Một mình ngươi?”

Bạch Linh hơi khinh bỉ liếc nàng một cái, xoay người đi ra.

Văn Tín mỉm cười: “Không sao, con rồng kia chưa biến được thành người, chứng tỏ đạo hạnh còn ít, huống chi Bạch Linh ở trong nước càng lợi hại.”

Nói xong đứng dậy: “Chúng ta cũng đi nhìn xem, sớm tìm một cái kế sách vẹn toàn, 15 tháng sau con yêu long kia có lẽ sẽ đi ra.”

Hồ nước lạnh trong như gương, Bạch Linh vào nước liền biến mất, Văn Tín ở trên bờ xem xét.

Hồng Ngưng đứng xa xa, nhớ tới pháp thuật Cẩm Tú thi triển hôm qua, không khỏi hỏi: “Sư phụ, ta muốn làm cho nơi này nở đầy hoa thì phải dùng pháp thuật gì?”

Văn Tín khó hiểu vì sao nàng lại hỏi câu này, thuận miệng nói: “Đương nhiên là ảo thuật, thuật che mắt.”

Nói xong vung tay lên, cảnh vật xung quanh lập tức biến thành một rừng hoa đào tươi đẹp, hoa rơi là tả.

Hồng Ngưng nâng tay lên đón đóa hoa, nhưng không có được cảm giác chân thật như hôm qua: “Hoa này đều là ảo ảnh, là giả.”

Văn Tín nói: “Tất nhiên là giả.”

Hồng Ngưng nói: “Ta muốn hoa thật thì làm sao bây giờ?”

Văn Tín không chút do dự: “Tự mình trồng.”

Sự phụ thật là lời thì ít mà ý thì nhiều, Hồng Ngưng không biết nên khóc hay nên cười, dò hỏi: “Dùng thuật ‘Ngũ quý di chuyển’ đưa từ nơi khác đến thì sao?”

Hiếm khi nàng yêu thích học tập như vậy, Văn Tín thu hồi pháp thuật, xung quanh khôi phục nguyên dạng: “Thuật ‘Ngũ quý di chuyển’ quả thật có thể đem cái mình muốn từ nơi khác di chuyển đến, nhưng bản thân hoa và cây đều có linh khí, có linh hồn, còn liên quan đến khí hậu và vùng núi ở từng khu vực khác nhau, lệ thuộc thần hoa, ngay cả thượng tiên cũng không thể dễ dàng triệu hồi, bởi vì cỏ cây cùng con người chúng ta khác nhau, toàn bộ đều dựa vào một mạch khí tự dưỡng, rời đất thì khí đoạn, khí đoạn thì hồn tan, hồn diệt thì căn khô, cho nên cỏ cây bị rút căn thì không thể thành tinh.” (Căn rễ)

Hồng Ngưng nói: “Chúng ta fùng bữa đều hái thuốc, chúng nó không phải rất vô tội sao?”

“Đây là thiên ý, cũng là kiếp số của chúng, nếu không trên đời này chẳng phải đều là yêu tinh?!” Văn Tín buồn cười, “Đó là con người chúng ta, cũng không phải ai đều có tiền duyên, thần tiên không qua được kiếp sẽ mất nhiều tu vì thậm chí bị đánh về nguyên hình, thiên đạo như thế, đối với vạn vật đều là công bằng.”

Thần tiên cũng phải sát hạch, Hồng Ngưng thở dài: “Làm thần tiên như thế có gì mà tốt.”

Văn Tín cười mà không đáp.

Hồng Ngưng trở lại chủ đề ban nãy: “Nói như vậy, chúng nó không rời đất được, thuật ‘Ngũ quý di chuyển’ không dùng được.”

Văn Tín gật đầu: “Rời đất, linh hồn liền phải tan, cây cỏ mặc dù không nhập được luân hồi, nhưng nếu vì cần kiếm sống, mà tùy ý đập hư, hái nhổ chúng nó, cũng là chuyện tổn hại đến công đức, đừng nói quý cũng không giúp người, cho dù người tu đạo tự mình làm phép từ ngàn dặm ngoài mang tới, cũng phải cẩn thận, vì nhất thời hưng trí mà chặt mất đường tu tiên của chúng, nhất định sẽ bị hoa thần trừng phạt, thần tiên nếu thế, thiên kiếp sau này lại càng tăng thêm, huống chi người còn muốn rất nhiều.”

Hồng Ngưng nói: “Ta đây bắt chúng nó cùng đất nơi chúng sống đến không phải là được sao?”

Văn Tín cười: “Làm như thế, phải hiệu lệnh thổ địa sơn thần, pháp lực tối thượng Chuyển sơn hám nhạc (chuyển dời núi) này phạm nhân có thể làm được sao?”

Hồng Ngưng sùng sốt: “Phạm nhân không thể?”

Văn Tín nói: “Có đã có, chỉ là ta chưa từng gặp qua.”

Hồng Ngưng lại nói: “Người không làm được?”

Văn Tín lắc đầu. Pháp lực Chuyển sơn hám nhạc, Cẩm Tú lại dễ dàng thi triển được, chẳng lẽ hắn cũng đã mấy trăm tuổi rồi?

Hồng Ngưng quả thật khó có thể tưởng tượng được, song kể tiếp nàng lại hoài nghi, lúc ấy rõ ràng hắn chỉ vung tay lên liền gọi đến đây rất nhiều hoa sơn trà. “Trừ bỏ chuyển núi, không còn biện pháp khác?”

“Người nếu không ngại thì lập đàn bái tế Hoa thần cùng các loại Hoa tiên, cũng từng có người làm thế, nhưng biện pháp này chưa chắc hữu dụng.”

Hồng Ngưng thành thật hỏi: “Có thể tùy tiện triệu hoa đến không?”

Văn Tín đáp: “Tộc hoa và cây cối, Hoa thần, chúng hoa tiên, hoa yêu bọn họ nắm linh khí hoa và cây cối trong tay, có thể làm được.”

Hoa thần Hoa tiên?

Hồng Ngưng nhìn lên trời, mấy năm nay đi theo tu đạo cũng nhận thức không ít, ma quỷ không hiếm lạ, nhưng thần tiên sống chưa từng thấy qua, làm sao có thể may mắn như vậy, phần lớn chính là gặp gỡ một cái yêu quái cao cấp đi, Hoa yêu?

Đang nghĩ tới đây, chợt nghe Văn Tín nói: “Chẳng lẽ là cái này?”

Hồng Ngưng vội vàng hỏi: “Cái gì?”

Văn Tín giơ tay chỉ hướng động đá xanh ở bờ bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cổ tự tầm căn

Hồng Ngưng giương mắt nhìn hán, thấy chỉ là một cái vòng tròn khắc giữa tảng đá kia, liền cười: “Cái kia trước đây ta có thấy qua, không biết là ai khắc lên đây.”

Văn Tín lắc đầu: “Nơi đó cách mặt đất chừng mười trượng, ai lại vô cớ khắc lên chỗ cao như vậy? Ta thấy không phải là khắc lên, mà là cái gì đó đâm vào lưu lại dấu vết.”

Đâm vào?

Hồng Ngưng cũng thấy kỳ quái, ngửa mặt nhìn kỹ: “Vậy cái gì lại đâm vào trên kia?”

Văn Tín nhìn tảng đá in kia, không nói.

Hồng Ngưng trong lòng vừa động: “Có liên quan đến con ác long kia không?”

Văn Tín gật đầu, khoanh chân ngồi xuống.

Biết hán muốn làm gì, Hồng Ngưng lo lắng: “Nếu là thần vật, tìm được hay không cũng phải dựa vào cơ duyên, sự tình liên quan đến thiên cơ, tự tiện bói toán tất sẽ tổn hao tinh thần rất lớn, nói không chừng.....”

Văn Tín nói: “Ta thử một lần.”

Nói xong nhắm mắt lại, tập trung nắm chặt ngón tay.

Hồng Ngưng không can lại, đi qua đi lại làm hộ pháp cho hán, nhìn nước xanh dày đặc trong hồ, nàng nhất thời nhớ lại chuyện ác long, nhất thời lại muốn nhìn đến hoa sơn trà nở rộ khắp nơi cùng Cẩm Tú thần bí kia, tâm trạng có chút bất định.

Nửa ngày sau, sắc mặt Văn Tín dần dần trắng bệch, trên trán ứa ra từng giọt mồ hôi.

Lâu như vậy vẫn chưa có kết quả, chứng tỏ sự việc chắc chắn không hề đơn giản, Hồng Ngưng nhận ra không đúng, âm thầm sốt ruột, đang muốn nghĩ cách gọi Bạch Linh trở về hỗ trợ thì Văn Tín đã mở mắt ra.

Hồng Ngưng thờ phào nhẹ nhõm: “Thế nào?”

Văn Tín lắc đầu, cười: “Ỗ vào đạo thuật yếu kém tự tiện thăm dò Thiên cơ, quả nhiên là một hồi phí công.”

Hồng Ngưng nói: “Thật sự không có cách, chúng ta cứ thu phục nó đi.”

Văn Tín nói: “Mặc dù ta không thể tính toán ra cái gì, nhưng vật đó cùng yêu long kia có liên quan.”

Nói xong đứng dậy đi xem dấu vết trên thạch bích kia: “Vật ấy cũng đánh lên đây, sau đó chắc chắn rơi vào trong hồ này, bị con giao long kia tìm được, nhờ linh khí cho nên tu thành hình rồng.”

Hồng Ngưng nói: “Vật kia chắc hẳn không nhỏ, có thể đựng tới sườn núi cao như vậy, chẳng lẽ nó từ trên không bay tới?”

Văn Tín vuốt cằm: “Đã là thần vật, cũng không biết được.”

Hồng Ngưng nói: “Nó từ nơi này bay tới chăng?”

Hai người sững sốt, đồng thời nhìn ra phía sau. Đỉnh núi xa xa, cây cối xanh um, trong đó có một ngôi chùa cổ như ẩn như hiện, tháp nhọn cao vút trong gió.

Hồng Ngưng nói: “Có thể hay không.....”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng phát ra từ trong hồ, lại nghĩ đến con rồng kia, nàng không khỏi cả kinh quay lại nhìn, thì ra là Bạch Linh đã trở lại.

Sắc mặt Bạch Linh không tốt lắm: “Trong động kia có rất nhiều lối rẽ, trong đó có một cái thông một cái giếng cách đây 10 dặm, không biết là ai giăng đạo phù (như là bùa chú) trong giếng, vừa rồi ta không để ý, suýt nữa bị nó bắt lại.”

Hồng Ngung cười nói: “Đúng rồi, chắc hẳn mấy năm nay nó đều ở bên kia làm việc ác, dùng linh hồn người tu luyện linh châu, gần đây không biết vị cao nhân nào khoá đường bên kia lại, nó không có gì ăn đành phải quay về bên này.”

Bạch Linh khinh miệt: “Phù kia cũng chưa chắc đã cao minh, rõ ràng người này pháp lực không đủ, đành phải làm cái kế này để tạm thời ứng phó, e rằng không duy trì lâu dài được.”

Văn Tín gật đầu: “Không biết động này còn thông chỗ nào, nếu dùng phù chặn lại bên này, chỉ sợ nó sẽ lại đi nơi khác làm điều ác, không bằng trước hết ta bố trí một cái trận pháp làm cho nó không thể đi xa, hai người các người đi báo tin cho dân chúng phụ cận không nên đến gần nơi này.”

Lúc này liền thay mặt Phật nói, mấy thầy trò ở ngọn núi này nhiều năm, dân chúng xung quanh hết sức kính yêu, nghe nói Ác long dám xảy ra chuyện, vài vị trưởng giả đức cao vọng trọng trong thôn đều bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng thông báo cho thôn dân, được cảm ơn liên tục.

Trên đường trở về, Hồng Ngung đem đầu tròn trên thạch bích nói cho Bạch Linh.

Bạch Linh nói: “Người định thế nào?”

Hồng Ngung hỏi thử: “Không bằng trước tiên chúng ta đi ngôi chùa cổ kia xem xét?”

Bạch Linh không phản đối, dùng Truyền âm phù nói với Văn Tín, lập tức mang nàng đi.

Hồng Ngung không biết phương pháp co rút, Bạch Linh mặc dù có thể, nhưng không mang theo thân thể người phàm như nàng được, bởi vậy hai người đi bộ tới chùa cổ đã là hoàng hôn, nhưng thấy trời chiều dần nghiêng về phía tây, ánh sáng mờ mờ vạn trượng, đi theo bậc đá sạch sẽ lên trên, dọc đường cây cối sum xuê, khe suối róc rách, không bao lâu hai người liền đi lên đỉnh núi, phía trước cửa chùa vô cùng đồ sộ trang nghiêm, trên có ba chữ “Thần Chung tự”, khí thế phi phàm, bên trong có tiếng chuông vang lên, kèm theo là từng đợt Phạm xướng (bài hát của Phật giáo)

Hồng Ngung hiểu được: “Người ở ngoài chờ ta đi.”

Bạch Linh hừ nhẹ, tiếp tục đi lên phía trước: “Một ngôi chùa nhỏ nhỏ mà thôi, tại sao vào không được.”

Kỳ thật chùa miếu bình thường cũng không có gì đáng sợ, chẳng qua ngôi chùa cổ này đã có hơn trăm năm lịch sử, hương khói tràn đầy, giới luật sâm nghiêm, hơn nữa có cao tăng tụng kinh niệm Phật, lâu ngày cũng có Phật quang bảo hộ, yêu quái bình thường không chịu nổi, nhìn từ xa xa đã run sợ hết lên, cũng may Bạch Linh đã có tu vi gần bốn trăm năm, đi vào cũng không sao, nhưng một thân yêu pháp sẽ không thể dùng được.

Trước cửa chùa có hai tiểu hoà thượng đang nói chuyện, chợt thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mang theo một tiểu cô nương đi tới, vội vàng dừng lại, chấp tay trước ngực chào: “Thị chủ đây đến dâng hương hay là lễ tạ thần?”

Bạch Linh không đáp. Hồng Ngung đành phải tiến lên: “Chúng ta tới quý bảo tự để dâng hương.”

Hai hoà thượng cho hai người vào cửa.

Hồng Ngung cố ý đi chậm lại, vừa cẩn thận đánh giá bốn phía xung quanh, vừa làm ra bộ dáng khó hiểu theo chân bọn họ nói chuyện tào lao: “Thần Chung tự..... Sư phụ, chùa này có tên thật thú vị.”

Thấy nàng tuổi còn nhỏ, thường ngày thông minh lanh lợi làm người ta yêu mến, hai hoà thượng cũng không trách nàng tò mò, đều cười nói: “Tiểu thị chủ không biết, tệ tự trước đây có tên là Hà Ân tự, nghe nói năm mươi năm trước mới đổi tên.”

Hồng Ngung nói: “Nơi này có một cái chuông thần?”

Hai hoà thượng lắc đầu: “Không có.”

Hồng Ngung cười nói: “Vậy sao lại gọi là Thần Chung tự?”

Tiểu hoà thượng nhỏ tuổi hơn trả lời không được: “Này.....”

Tên lớn tuổi hơn một chút nghe xong cười nói: “Tiểu thị chủ không biết, trong chùa năm mươi năm trước thiếu chút nữa nghênh đón một cái chuông thần, ai ngờ lại bị trông cửa làm việc.”

Hồng Ngung vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Hoà thượng kia vừa đi vừa nói: “Bần tăng cũng là nghe sư bá nói, năm mươi năm trước, trưởng lão chủ trì Hải Không rất có tiếng, khi đó người trong chùa còn ít, một đêm kia, trưởng lão nằm mơ, tỉnh lại nói là có người tìm hấn, tự xưng là Kim Đồng, quan quản lý Nam Thiên Môn, bởi vì thấy tệ tự phong cảnh rất tốt, muốn hạ phẩm đến ở lâu, bảo trưởng lão đến giờ Tý đêm 15 trăng tròn mở cửa chùa cho hấn vào.”

Hồng Ngung nói: “Hấn thật sự đến?”

Nàng nghe thấy thú vị, hoà thượng nói cũng hăng hái: “Trường lão tất nhiên là mừng rỡ, đối với việc này rất tin tưởng không chút nghi ngờ, còn đặc biệt cần dặn toàn bộ trên dưới trong chùa tắm rửa tưng kình, chuẩn bị nghênh đón vị thần tiên kia.”

Hồng Ngung nói: “Chỉ bằng một giấc mộng, hán không sợ là giả?”

Hòa thượng lắc đầu: “Việc này nghe thấy cũng có phần vô căn cứ, các hoà thượng còn lại trong chùa cùng các tiểu thí chủ đều không tin, chỉ nói trường lão lấy mộng cho là thật, đêm 15 đó, trường lão dự định bày hương án, dẫn theo sư sãi trong chùa đi nghênh đón, lại sợ hình thức quá lớn làm kinh động vị thần tiên kia, do đó nghĩ mãi, cuối cùng để mọi người nghỉ ngơi như bình thường, chỉ bảo sư bá để ý trông coi, bản thân ngồi chờ ở phòng ăn.”

Hồng Ngung nói: “Chắc chắn là đã xảy ra chuyện!”

Hòa thượng nói: “Đợi đến nửa đêm, mất thấy giờ Tý sắp đến, bên ngoài lại trước sau không có động tĩnh gì, thủ vệ sư bá oán giận trong lòng, liền lên lầu biếng, nghĩ ngày thứ hai cũng không sao.”

Hồng Ngung nhin không được nói: “Đáng tiếc!”

“Đúng vậy,” hoà thượng thở dài, “Cửa vừa đóng lại, chợt nghe một tiếng ‘phanh’ vang lên, toàn bộ mọi người trong chùa đều hoảng sợ, cửa kia vốn vừa dầy lại vừa rắn chắc, vậy mà bị xuyên thủng, sư bá biết việc hồng rồi, sợ tới mức vội vàng mở cửa xem, lại không thấy bóng dáng vật kia, trường lão liền ra sức quở trách hán, lập tức ra ngoài bày hương án tưng kình nhận tội, ai ngờ chuông thần kia thấy cửa không mở, trong lòng mất hứng, đã bay đi nơi khác, cuối cùng không tới nữa, việc đã đến nước này, trường lão chỉ biết than thở tệ tự vô duyên không lưu lại được bảo bối, liền đổi lại tên chùa.”

Hồng Ngung nói: “Làm sao người biết đó là chuông thần?”

Bạch Linh nhin không được trào phúng: “Quả thật ngốc.”

Hòa thượng kia cười: “Tiểu thí chủ, nó tự xưng quan quản lý Nam Thiên Môn, lại tên Kim Đồng, hợp lại không phải là một chữ ‘chuông’ hay sao!”

Lúc trước chẳng qua là thuận miệng hỏi ra, căn bản không có động não, nay hiểu được, Hồng Ngung cũng có chút xấu hổ, nói vài câu cho có lệ, sau đó vội vàng đi vào trong điện cùng Bạch Linh dâng hương, ủng hộ mấy quan tiền rồi lập tức cáo từ đi ra...

Ra cửa chùa, Hồng Ngung liền cười nói: “Cái này vừa khóp, hình in trên vách núi đen kia, hình dáng cao thấp rõ ràng chính là miệng chuông đựng vào lưu lại, hoà thượng không ra cửa, chuông thần tức giận chạy đi, không có chỗ để đi, đành phải bay loạn, không cẩn thận đựng phải thạch bích mà rơi vào trong hồ, bị con giao long kia tìm được, cho nên mới nhanh tu luyện thành rồng như thế.”

Bạch Linh nói: “Sắc trời không còn sớm nữa.”

Hồng Ngung bước nhanh hơn đi xuống con đường đi lên núi lúc nãy: “Tìm một chiếc xe ngồi trở về đi thôi, ta đi không nổi.”

Sắc trời u ám, trên đường lớn vừa lúc gặp một chiếc xe ngựa, đánh xe là một lão nhân áo xanh, trong tay cầm ống thuốc缭绕, thấy hai người lập tức cười nói: “Đã trễ thế này, hai vị còn muốn đi bộ sao, không bằng lên xe ngồi đi?”

Hồng Ngung mừng rỡ, gật đầu liền muốn lên xe, ai ngờ Bạch Linh bỗng nhiên kéo nàng lại phía sau.

Hán nhìn chằm chằm lão nhân kia: “Người tới làm cái gì?”

Hồng Ngung đang không hiểu gì, đã thấy lão nhân trước mắt lác mình một cái, hoá thành một bạch y nữ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn môi anh đào hết sức xinh đẹp, tóc cũng là trắng như tuyết, nàng ta nhìn Bạch Linh, oán trách: “Ta nói vì sao người đột nhiên biến mất, thì ra là đi theo đạo sĩ tu tiên.”

Vốn tưởng rằng lại là một nữ yêu nhìn trộm sắc đẹp của Bạch Linh, vừa nghe những lời này, hai người bọn họ vốn là quen biết, Hồng Ngung bỗng nhiên tò mò, vội vàng liếc Bạch Linh một cái, hỏi nhỏ được Văn Tín nhặt về, vị sư huynh này đã ở đây, nhưng mà chưa từng nghe hán nhắc đến truyện cũ.

Bạch Linh hơi hơi nâng con người, không chút khách khí phun ra một chữ: “Cút.”

Bạch y nữ tử buồn bã, mở ra thanh âm mềm mỏng: “Ta tưởng người bị đạo sĩ thu phục, một lòng tìm cách cứu người, tìm hồi lâu mới biết người ở chỗ này, người không chịu nói một tiếng tốt với ta sao?”

Bạch Linh buộc chặt khuôn mặt xinh đẹp, kéo Hồng Ngung rời đi.

Nhìn ra quan hệ hai người thật không tầm thường, nữ hài tử người ta ăn nói khép nép, lại bị đối đãi như vậy, cũng là hiếm thấy, Hồng Ngung nhin không được nhiu mày, mặc dù thấy không ổn, nhưng nghĩ dù sao tuổi mình vẫn còn nhỏ, trong mắt người khác chắc không là gì, vì thế bất động thanh sắc (không biến sắc, ung dung thản nhiên), mặc kệ hán kéo tay, dù sao “hồi còn bé” cũng thường xuyên như vậy.

Mới vừa đi được hai bước, bạch y nữ tử đã đứng ở trước mặt, ngăn hai người lại, vẻ mặt ghen tuông: “Tiểu hài tử này là ai?”

Bạch Linh không đáp: “Tránh ra.”

Người cũng ăn dấm chua với tiểu hài tử? Hồng Ngung không muốn rước lấy phiền toái, nhanh trí, ngẩng khuôn mặt vô tội lên chớp mắt với hán, nhin xuống ghé tòm mà đừng đưa cánh tay hán, giả bộ non nớt: “Sư huynh, nàng là ai?”

“Là sư muội của ngươi?” Thấy nàng thật sự một bộ dáng không hiểu chuyện, ngữ khí của bạch y nữ tử quả nhiên dịu đi một chút, thấp giọng, “Ngươi vẫn còn trách ta? Đối với ngươi như vậy cũng chỉ là muốn được cùng một chỗ với ngươi....”

Không đợi nàng nói xong, một trận gió lạnh cuộn cuộn nổi lên. Sắc mặt bạch y nữ tử đại biến, bỗng nhiên biến mất, Hồng Ngưng bị dọa đến, cuống quýt nhìn bốn phía xung quanh, đã thấy nàng ta đứng cách đó hơn hai trượng, vẻ mặt khó tin: “Bạch Linh, ngươi xuống tay với ta?”

Bạch Linh xoay người đối mặt với nàng ta, chậm chạp giương mắt, bộ dáng thật là làm người ta mê muội, thanh âm lại lạnh như băng: “Nếu tiếp tục quấy rầy ta, nhất định khiến ngươi hồn phi phách tán.”

Giọng bạch y nữ tử oán hận: “Nếu không phải ngươi luôn vô tình như vậy, ta làm sao xuống tay với Tiểu Kha, ngươi sẽ hối hận!” Vung tay áo, biến mất.

Bạch Linh ngày thường xinh đẹp là sự thật, tính tình lại không hề tốt, nhưng đều không phải là không thể tự kiềm chế, bị yêu tinh tâm thường chọc giận nhiều lần cũng chỉ dằn dỗi làm ra mấy khối băng, chưa bao giờ thấy hấn ra tay quả nặng như vậy, Hồng Ngưng vốn cảm thấy kỳ quái, giờ phút này nghe xong lại đoán ra nguyên do, nữ nhân này đã hại 1 người, mà người này chắc chắn rất quan trọng với hắn. Đương nhiên, nàng cũng không tiện hỏi nhiều, dù sao cũng là việc riêng của người khác, gắng hỏi có vẻ bất quá (ngồi lê đôi mách) quá, vì thế bất động thanh sắc rút tay về, cười cười giục hắn đi mau....

Dưới đài mây bay cuộn cuộn, sương mù giăng khắp nơi.

Trên đài có một bàn cờ, hai người ngồi ngay ngắn, tập trung đánh cờ.

Người bên trái có một nốt ruồi đen trên mặt là một vị chân nhân ba bốn mươi tuổi, vân bào nga quan (áo dài mũ cao), mặt mày hơi có vẻ uy nghiêm, đứng cách đó không xa phía sau là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, đều cầm pháp khí; vị bên phải kia trẻ tuổi hơn rất nhiều, cầm bảo thụ hình, phong thần tuần mỹ, khoẻ môi mang một nụ cười yếu ớt, đứng là Cẩm Tú, hấn đứng cách đó không xa phía sau là hai nữ tử xinh đẹp tay cầm hoa, quyền rũ lãnh diễm (mặt lạnh xinh đẹp), mỗi người mỗi vẻ.

Một lúc lâu sau, người đội mũ cao kia đặt con cờ tiếp theo, cười nói: “Hôm nay tâm trạng tôn thần bất định, chắc là nghĩ tới việc vui nào đó gần đây a, lại thua ván cờ này.”

Cẩm Tú mỉm cười: “Tinh quân chê cười ta.”

Người đội mũ cao mặt mày nghiêm nghị, chấp tay chúc mừng: “Nghe nói tôn thần tu luyện thành công, lại thăng lên Thiên thần ở trong tâm tay, quả thật vui mừng ngàn vạn lần.”

Cẩm Tú than nhẹ: “Năm đó tiết lộ Thiên cơ, suýt nữa gây họa cho Thiên đình, sư phụ vốn định phạt thật nặng, là Đế Quân nói giúp cho, mới tước đi 3 vạn năm đạo hạnh của ta, giáng làm Thượng thần, nay ta quản lý bản tộc đã gần vạn năm, chưa hề nghĩ tới việc trở lại bản vị.”

Người đội mũ cao cười nói: “Có điều gì bất trắc sao, sư huynh đệ đồng môn, Đế Quân gửi gắm kỳ vọng rất cao với Tôn thần, từ khi Tôn thần giáng đi trông coi Hoa sự, Trung Thiên đến giờ vẫn không có người trấn thủ, tất nhiên là mong ngươi sớm ngày trở về vị trí cũ a.”

Cẩm Tú chuyển đề tài: “Tinh Quân còn nhớ Hồng Ngưng ta đã từng đề cập qua không? Ngày hôm trước ta từ Nam Hải trở về, thấy nàng bị ác long bắt, suýt nữa bị hút mất linh hồn, liền cứu nàng một mạng.”

Người đội mũ cao kinh ngạc: “Ngươi còn đang lo lắng?”

Cẩm Tú nói: “Lúc trước đưa nàng từ hậu thế đến đây, mệnh số thay đổi, ngay cả ta cũng không thể tính ra, nếu có chút bất trắc, chẳng lẽ không phải là lỗi của ta, đương nhiên phải chăm sóc một chút.”

Người đội mũ cao nói: “Nàng biết?”

Cẩm Tú lấy một quân cờ trắng từ trong bát bên cạnh: “Từ kiếp sau chuyển đến kiếp trước, chẳng qua là muốn nàng hiểu được, nhân gian vạn vật đều biến đổi, năm tháng cũng có thể đảo ngược, kiếp trước kiếp sau cũng không tuyệt đối, chỉ có tiên đạo là vĩnh hằng, bản thân nàng có linh khí cực cao, lại trước sau như một không hiểu đạo lý này.”

Người đội mũ cao nói: “Tôi thế giới này nhìn kiếp trước, Tôn thần quả thật một phen khổ tâm.”

Quân cờ trắng hạ xuống bàn cờ, Cẩm Tú nâng mắt, xoay mặt nhìn mây bay dưới đài, thờ dãi: “Vi hình thể bản tộc có hạn, tu hành không dễ, môn hạ (như đệ tử, người trong môn phái) cứ thế suy tàn, ta ở địa vị này, có thể độ một người cũng là một chuyện công đức, toàn bộ đều dựa vào vận số của nàng.”

Người đội mũ cao tiện tay hạ xuống một quân cờ: “Tiên, yêu, phạm nhân bất đồng chủng tộc, không thể kết hợp, lúc trước nàng cố ý nhập vào hồng trần báo ân, gặp nguy trời phạt, may mắn Tôn thần lấy nước Dao Trì giúp nàng thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt), lưu lại linh hồn, nay nàng đã không còn thuộc thân tộc nữa.”

Cẩm Tú nói: “Nàng rơi vào trần thế, nguyên nhân luôn luôn là do ta.”

“Trải qua cõi trần, mới có thể vào tiên tịch lại, đây là thiên quy, nếu không phải chính nàng tham luyện hồng trần, thì cũng không đến nỗi này, tất cả đều là

đã định, đạo lý kia Tôn thần chắc hẳn rõ hơn ta nhiều, chớ trách Đế Quân nói người quá đa tình,” người đội mũ cao cười, “Nàng đã trải qua mười kiếp, đã báo xong ân tình, lấy cơ thể phạm nhân đi tu tiên cũng không được, Tôn thần sắp mãn nhiệm (xong chức vụ), trọng chương Trung Thiên cung, nên làm phép cho nàng khi còn chưa muộn, chớ bỏ lỡ đại sự.”

Cầm Tú vuốt cằm: “Ta đúng là muốn giải quyết xong việc này trước khi mãn nhiệm”

“Có thể thắng tiên hay không, phải dựa vào cơ duyên* cùng thiên ý, không thể cưỡng cầu,” người đội mũ cao lắc đầu, “Tôn thần có cố chấp quá hay không, ngày hôm trước Đế Quân có nhắc tới người, dường như cực kỳ lo lắng...”

*Cơ duyên: cơ hội và duyên phận

Cầm Tú hỏi: “Làm sao?”

Người đội mũ cao nói: “Ta không biết, chuyện Tôn thần trừ bỏ Đế Quân còn ai có thể tính được, không ngại thì đi hỏi?”

Cầm Tú khôi phục bình tĩnh, mỉm cười: “Có thể dự đoán được người khác, lại không lường trước được bản thân, không chỉ ta và người, Đế Quân cũng thế, thiên cơ không thể tiết lộ, về phần ta, biết thì làm sao, không biết lại như thế nào, tất cả đều dựa vào thiên ý.”

Người đội mũ cao nghiêm nghị: “Đúng là ta đến lúc hồ đồ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gập Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cứu tinh

Mười lăm, ánh trăng mọc lên từ phía Đông động tại đỉnh núi, bồng tình ngọc luân, khắp nơi sáng tỏ, trong núi lại càng có vẻ lạnh lẽo tĩnh lặng.

Trong Ác Long Đàm phản chiếu một vầng trăng lạnh cùng bầu trời trong suốt, phía dưới dường như là một khoảng trời riêng, hai người khoanh chân ngồi nói chuyện trên bờ, chỉ có Bạch Linh nằm trong nước ngửa mặt ngắm trăng tròn, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tôi nay nếu không có gì bất ngờ, nó sẽ đến hút ánh trăng.”

“Ngộ nhờ nó không đến?”

“Vậy thì dẫn nó đến,” Văn Tín nói, “Nếu chuồng thần ở trong hồ này chắc đã bị nó dẫu đi, Bạch Linh đã tìm hiểu sào huyệt của nó, chỉ cần chúng ta dụ nó ra, Bạch Linh liền có cơ hội đi tìm.”

Hồng Ngung cười khỏ trong lòng, thờ dài: “Su huyneh có nhiệm vụ, su phụ có pháp lực bắt nó, dọa nó chạy, kéo dài không được lâu, vẫn là để ta làm mới đi.” Trừ bỏ cái này không còn phương pháp khác, cũng không thể tùy tiện bắt người đi dụ, Văn Tín an ủi: “Ác long sẽ vì thức ăn mà tức giận, sau đó người liền vào nước dụ nó đi lên, lấy gương chiếu lên nó, rồi niệm chú, có thể kéo dài thời gian một chút, trước khi Bạch Linh tìm được cái chuồng kia ta sẽ ăn thân, nếu không có gì ngoài ý muốn sẽ không hiện thân.”

Hồng Ngung cúi đầu xem cái gương trong tay, đây là kính chiếu yêu mà Văn Tín dùng pháp lực luyện thành, trước kia cũng từng dùng qua, cũng không lạ, vì thế gật đầu: “Ta biết rồi.”

Văn Tín đứng dậy: “Thời gian không còn sớm, Bạch Linh thu hồi pháp lực đi, tránh để con ác long kia phát hiện.”

Bạch Linh đáp một tiếng, thân thể dần dần trong suốt, biến mất ở trong nước.

Về mặt Hồng Ngung đau khổ. Văn Tín bật cười, kéo nàng đứng lên: “Đừng sợ, mặc dù ta ăn thân, nhưng vẫn để ý người.”

Hồng Ngung vỗ vỗ xiêm y, mỉm cười: “Su phụ chuẩn bị đi thôi, cũng không phải lần đầu.”

Thấy thần sắc nàng thoải mái, Văn Tín mới yên tâm, vung tay áo lên thân hình liền biến mất.

Thời tiết tháng năm, trong đầm đã có một cỗ khí lạnh yếu ớt phát lên, Hồng Ngung chậm rãi đi xuống nước, thường ngày đã không biết bao nhiêu lần tận mắt thấy bọn họ thu phục yêu quái, nhưng nhiều lắm chỉ là trợ thủ, nghiêm khắc mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên được kêu làm nhân vật chính, tâm lý vẫn là sợ hãi, hơn nữa sự kiện ở trong đầm lần trước quá mức mạo hiểm, nàng vốn khẩn trương, bộ dạng con ác long kia trước sau không gạt ra được trong đầm, lúc này lại vào nước, càng nhẹn không được rùng mình một cái, gần như sặc nước.

Một gợn nước nhẹ nhàng xao động, nhẹ nhàng nâng nàng lên.

“Sợ cái gì.” Thanh âm thân nhiên, so với ngày thường ôn hoà hơn rất nhiều.

Có thể là do có hân bên người, Hồng Ngưng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, không hề nghĩ nhiều, lá gan cũng to lên: “Ta không sao, người ẩn náu đi, chờ nó ra, nhanh chóng đi tìm cái chuông kia.”

Trầm mặc một lát: “Nó sắp đến, người cẩn thận một chút.”

Gợn nước kia đầy nàng một phen, sau đó trôi đi, rốt cuộc cảm nhận không đến.

Đến rồi sao?

Hồng Ngưng kiểm chế tinh thần, chăm chú nhìn chăm chăm mặt nước

Dần dần, giữa hồ quả nhiên nổi lên gợn sóng, ở dưới ánh trăng lóng lánh, bọt nước rất nhanh toát ra, đồng thời còn vang lên thanh âm “Ừng ục”, ngay cả nàng là người mới cũng có thể cảm nhận được rõ ràng cỗ yêu khí mãnh liệt kia.

“Một, hai, ba!”

Trong lòng thầm đếm, cảm thấy thời gian đã đến, Hồng Ngưng nhanh nhẹn nhảy lên, lần này nàng vốn ở chỗ nước cạn cho nên rất nhanh liền nhảy lên bờ.

“Rầm” một tiếng, một cái bóng đen lao ra từ trong nước, còn bám vô số bọt nước, thân thể thật dài lướt qua bên này.

Hồng Ngưng đã sớm có chuẩn bị, lăn một vòng tại chỗ, tránh đi, thuận tay cầm lấy kính chiếu yêu để trên bờ nắm trước ngực.

Con ác long kia giờ cao thân thể, giống như muốn nhảy lên.

Hồng Ngưng quý một gói xuống, hai tay chặt chẽ nắm lấy gương trong ngực, chỉ đợi nó lên bờ, sẽ xoay ngược gương lại chiếu trụ nó, sau đó niệm chú Nguyên Soái, loại yêu nghiệt này sợ nhất là Cửu thiên thần lôi, bởi vì sấm thần có khả năng đánh tan tinh hồn của chúng, là thiên hình trừng phạt chúng nó, tuy nói rằng nàng thiếu pháp lực hoàn toàn không mời được nguyên soái sấm sét, nhưng dẫn tiếng sấm làm nó kinh sợ thì được.

Nhưng mà, ác long từ trên cao nhìn nàng một lát, không ngờ lại chậm rãi rút về trong nước.

Hồng Ngưng bắt ngờ.

Thì ra con ác long kia nhận ra nàng, từng ném qua đầu khổ, không biết người nọ lần trước cứu nàng còn ở đây không, bởi vậy không dám tùy tiện lên bờ, chỉ nửa chìm nửa nổi trong nước, hai mắt vụt sáng giống như nhìn trộm.

Một người một rồng giằng co.

Cuối cùng, ác long dường như mất hứng thú với nàng, hạ thấp đầu xuống, nhập vào trong nước.

Hồng Ngưng khe khẽ thở ra một hơi, tiếp theo lại lo lắng, Bạch Linh đã đi vào hang ổ của nó tìm chuông thần rồi, bây giờ nếu nó trở về, nói không chừng sẽ đánh nhau, cho dù Bạch Linh không sợ nó, thì hành động đêm nay cũng sẽ thất bại trong gang tấc, để nó biết chủ ý của mọi người rồi, muốn dẫn nó ra dễ phong ấn lại càng khó.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng lập tức đứng dậy đi qua.

Mặt nước yên lặng không gợn sóng, một mặt vách đá bạch ngọc yên tĩnh.

Đi thật rồi?

Hồng Ngưng cúi đầu nhìn hồ nước kia, do dự không biết nên đi xuống dẫn nó một lần nữa hay không, nào biết ngay tại lúc nàng thất thần, chợt nghe “Khoát” một tiếng, một cột nước đổ đến trước mặt, gội hết vào người nàng.

Ác long này cũng biết giờ quý kè!

Hồng Ngưng kinh hãi, ánh mắt bị nước mê hoặc, trong lòng lại biết không ổn, ngã xuống đất lăn mình né tránh.

Ác long đã nhận định chung quanh không có người, không sợ hãi nữa, bay thẳng từ nước lên trên bờ, chỉ thấy nó cao hai ba trượng, vây giáp cùng móng vuốt phát sáng dưới ánh trăng, xung quanh có khí đen nhọt nhọt quanh quẩn, không đợi Hồng Ngưng thở dốc, nó liền giương nanh múa vuốt bỏ nhào tới, sau vài lần không trúng, dứt khoát vây nàng trong thân thể, sau đó dương dương tự đắc thu thân thể lại.

Thân rồng thô như thùng nước, vây giáp rung động, Hồng Ngưng nhìn mà nổi hết da gà, lập tức giờ kính chiếu yêu trước ngực lên, miệng đồng thời bắt đầu niệm chú.

Đỉnh đầu, trời quang mờ hồ truyền đến tiếng sấm rền.

Xa xa, Văn Tín thấy cảnh này, từ từ thu hồi kiếm.

Nghe thấy tiếng sấm, ác long kia quả nhiên hoảng sợ, theo bản năng bỏ qua Hồng Ngung, nhanh chóng cúi đầu, cuộn tròn thân thể lại, không dám tiếp tục tiến lên.

Hồng Ngung không có thời gian lau mồ hôi lạnh, tập trung tinh thần niệm chú.

Lấy tinh hồn người tu luyện linh châu, đạo hạnh tăng rất nhiều, con rồng kia không nỡ rút đi, muốn tiến lên lại e ngại nàng gọi thần lôi tới, trong chốc lát lắc đầu vẫy đuôi do dự không dứt.

Qua nửa ngày, pháp lực của Hồng Ngung rốt cuộc không thể tiếp tục, tiếng sấm cũng yếu đi.

Thấy sấm này không thể tạo thành tổn hại, lá gan con ác long kia lại mạnh thêm, tới gần nàng.

Hồng Ngung đưa tay nhoáng lên một cái. Ánh vàng hiện lên, là kính chiếu yêu. Ác long sợ tới mức dừng lại.

Không biết Bạch Linh đi lâu như vậy đã tìm được cái chuông thần kia chưa? Trên mặt Hồng Ngung trấn định, trong lòng lại như lửa đốt, gắt gao nhìn chăm chăm nó, không dám lơ lỏng, cũng may là tạm thời có kính chiếu yêu trong tay, nó còn chưa dám làm điều sằng bậy, hẳn là vẫn có thể giằng co một lúc.

Nàng còn đang tính toán như vậy, con ác long đối diện lại không bình tĩnh, bỗng nhiên đầu lay động phải trái. Một vầng sáng vàng nhu hoà phát ra từ bên trái cái sừng rồng.

Đó là cái gì?

Hồng Ngung nhận ra điều kỳ quái, nghi hoặc bất an.

Ánh sáng vàng đầu tiên chỉ là một điểm nhỏ bé, như ánh lửa đom đóm lấp loé trong đêm, rồi đột nhiên bùng lên, hào quang bắn ra bốn phía, cực kỳ chói mắt, xung quanh phảng phất như ban ngày.

Cùng lúc đó, kính chiếu yêu ảm đạm mất sắc.

Dựa vào ánh sáng thấy rõ đồ vật trên sừng con rồng, nhất thời mặt Hồng Ngung trắng bệch không còn chút máu, miệng hô to: “Chuông thần! Chuông thần ở trên sừng!”

Thì ra chuông thần này vốn là thần vật trên trời, có thể phóng to thu nhỏ, nay bị ác long thu nhỏ để trên sừng, chà trách Bạch Linh chậm chạp chưa về, bởi vì bảo bối căn bản không có trong động, mà nó ở trên người con ác long!

Văn Tín ở xa xa cũng không dự đoán được chuyện này, miệng niệm chú, kiếm trong tay liền chém tới con ác long kia.

Bảo kiếm bay tới không trung, dường như đụng phải một bức tường vô hình, rơi xuống.

Con rồng lắc lắc, đầu lưỡi đỏ tươi gần ngay trước mặt.

Một lần mạc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) xuyên qua, kết quả lại là làm mời cho rồng, Hồng Ngung cười khò, mắt thấy tránh né không còn kịp nữa, dứt khoát nhắm mắt lại.

Ngay tại lúc nàng nhắm mắt, bên tai vang lên một tiếng động giống như tiếng sấm, chấn động khiến cho người ta hôn mê, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng được đất dưới chân rung động.

Tiếng động gì vậy?

Hồng Ngung chưa kịp phản ứng, xung quanh đã khôi phục lại yên tĩnh.

Yên lặng đến có chút quỷ dị.

Một lúc sau, có người khẽ gọi nàng: “Hồng Ngung? Hồng Ngung?”

Không bị rồng ăn tươi?

Nghe được thanh âm quen thuộc, Hồng Ngung mới kinh hồn bạt vía tròn mắt, phát hiện bản thân vẫn còn đứng tại chỗ, Văn Tín bên cạnh vẻ mặt khăn trương nhìn nàng, trên trán có mồ hôi rơi.

Trước mặt đã có một cái chuông đồng cổ kính cao hơn một cái người, khí lạnh hơi hổi, ánh vàng chói lọi.

Trên chuông đồng còn có một người đứng.

Con rồng kia lại biến mất!

Thấy nàng bình yên vô sự, Văn Tín mới yên tâm, xoay người hướng người trên chuông làm lễ: “May mắn được thần tiên cứu giúp, không biết thần tiên ở đâu?”

Người nọ cực kỳ trẻ tuổi, mặc áo dài rộng màu vàng, diện mạo anh tuấn, nhưng mắt không mở to, nhìn qua có chút thần thờ, dường như còn chưa tỉnh ngủ.

“Không dám, tiểu tiên chỉ là tiên quan ở trên Nam Thiên Môn, vì một lần ngủ mê quên báo giờ, làm hỏng đại sự của Đế Quân, cho nên bị giáng xuống hạ giới, cai quản sơn thần thổ địa nơi đây.”

Thì ra là một tên thần tiên tham ngủ nên bị giáng chức, Hồng Ngưng thăm nghĩ, miệng lại hỏi: “Con rồng kia đâu?”

Chuông tiên thở dài: “Ta chẳng qua mới chỉ ngủ một lúc, ai ngờ con nghệt súc này lại chạy đến tác quái, may là ta kịp thời tỉnh lại.”

Nói xong mang theo chuông cổ bay lên, phía dưới lập tức hiện ra một con tiểu hắc xà (rắn đen nhỏ), cuộn tròn lại, đầu giấu ở giữa không dám gặp người.

Hồng Ngưng nói: “Tồn giả ngủ bao lâu?”

Chuông tiên nói: “Ngủ một lúc, chẳng qua chỉ là bốn năm mươi năm.” (#Ami: huynh ngủ ít ghê, sao ko ngủ thêm chút cho nó phá sạch rồi hãy tỉnh @@)

Hồng Ngưng ngẩn ngơ: “Đa tạ Thượng tiên cứu giúp.”

Sắc mặt chuông tiên không tốt: “Ta chưa tu thành Thượng tiên.”

Hồng Ngưng tự biết mình lỡ lời, không dám nói nữa.

Chuông tiên cảm thấy không thú vị, ngáp một cái, cúi đầu mắng con rắn nhỏ kia: “Nghệt súc! Lúc trước ra thấy ngươi đáng thương nên mới cố tình giúp ngươi, không ngờ ngươi dám tự tiện đi làm điều ác, nhất định phải để thiên lôi dạy dỗ ngươi!”

Con rắn nhỏ kia nghe thấy vậy thì run rẩy, chậm rãi bò đến trước mặt Hồng Ngưng, nhìn nàng mà gật gật đầu, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Văn Tín lắc đầu.

Vốn định chọn phương pháp nguy hiểm để phong ấn nó, không nghĩ tới phá tu hành của nó, nay thấy nó chủ động cầu tình, Hồng Ngưng bỗng sinh lòng trắc ẩn, thở dài: “Ngươi bắt hồn phách những người đó tu luyện thành tinh châu, nay bằng lòng thả họ đi không?”

Con rắn nhỏ gật đầu không ngừng.

Hồng Ngưng liền chuyển hướng chuông tiên: “Tu hành cũng không dễ, Tồn giả nếu có thể phong ấn nó lại, không đi hại người nữa thì tốt rồi.”

“Cũng được” chuông tiên nâng tay thu con rắn kia vào trong tay áo, lại ngáp cái nữa, “Ta trở về ngủ, chỉ mong lần sau tỉnh lại vẫn còn nhìn thấy ngươi.”

Ngủ một chút liền bốn năm mươi năm, lần sau muốn gặp thì đi Diêm Vương tìm người, thần tiên cũng lơ là nhiệm vụ, Hồng Ngưng dờ khóc dờ cười: “Tồn giả không về chùa sao? Các hoà thượng đều ngắm trông ngươi đấy.”

Chuông tiên nói: “Nơi đây vẫn yên tĩnh hơn.”

Yên tĩnh để ngủ cho ngon? Bản thân Hồng Ngưng đối với tiên đạo vẫn không hướng tới, cũng không sợ hấn tức giận: “Tồn giả nếu là tới đây quản lý thổ địa sơn thần, nên ngủ ít một chút, tránh làm hỏng đại sự.”

“Nếu như ta không ngủ, sớm đã thành thượng tiên rồi,” chuông tiên cũng không ngại nàng ăn nói thẳng thắn, chuyển hướng Văn Tín, “Tâm tu hành của ngươi rất thành thật, tuy nói chưa hẳn có thể lấy thân thể phi thăng, nhưng nếu tiếp tục tu hành như vậy, tương lai có thể nhập vào tiên tịch.”

Văn Tín vội nói: “Đa tạ tiên giả chỉ bảo.”

Chuông tiên gật đầu, mang theo cái chuông kia chậm rãi bay trở về mặt nước, dường như lại nghĩ tới cái gì đó, quay trở lại nhìn Hồng Ngưng: “Ngày sau thấy Trung Thiên Vương, gửi lời hỏi thăm giùm tiểu tiên.”

Hồng Ngưng kỳ quái: “Trung Thiên Vương?”

Chuông tiên cười: “Trung Thiên Thần Vương, lúc trước không phải ngươi đi theo hắn sao, mới vừa rồi thiếu chút nữa không nhận ra ngươi.”

Có thể là do rất buồn ngủ, không để Hồng Ngưng kịp hỏi gì, hắn liền trầm xuống hồ cùng cái chuông kia, nước hồ tự động tách ra bốn phía, lập tức khép lại.

Hào quang biến mất, Ác Long Đàm khôi phục nguyên dạng, yên ả không một gợn sóng, cùng một vầng trăng tròn.

“Về thôi.” Không biết khi nào Bạch Linh đã đứng ở trên bờ.

“May là không có việc gì,” Văn Tín than dài một tiếng, nhìn Hồng Ngung, “Người nhận ra vị thần tiên này?”

Hồng Ngung mờ mịt lắc đầu, trong lòng cũng là trăm mối nhưng không có cách giải thích, nghe lời nói của chuông tiên, mình cùng hắn đúng là có quen biết, nhưng trong trí nhớ thì lại chẳng có một chút ấn tượng về vị thần tiên này, bản thân khi nào thì cùng vị Trung Thiên Vương gì đó gặp qua?

Điện vàng đài cao, quỳnh lâu ngọc các, tiên âm từng trận, sương mù lượn lờ, trong Ngọc Dịch Trì bên cạnh, mấy bông hoa sen cao vút xinh đẹp mà đứng, quang hoa sáng rực.

Từ nơi chân trời rất xa, một đám mây trắng bay tới.

Một nam nhân trẻ tuổi đứng trên đụn mây, vạt áo gấm theo gió tung bay, vô cùng thanh nhã, ánh mắt sáng sủa, mắt phượng ẩn tình, hai vị thanh xuân nữ tử đứng hai bên phải trái phía sau hắn, đều là dung mạo như hoa.

Khi đến bên bờ Ngọc Dịch Trì, hắn liền cho hai nữ tử ở lại, một mình đi lên khúc kiều (nó là cái cầu cong, mà để thể điều điều, thôi để nguyên văn)

Mấy vị thần tiên ở trên đài trung tâm của hồ đang quay lại thành một vòng tròn, bên trong có hai lão già (ông già) chơi cờ, thấy hắn vội vàng đứng dậy làm lễ: “Đế Quân nhớ nhưng đã lâu, cuối cùng Trung Thiên Vương đã đến.”

Cầm Tú mỉm cười: “Chư vị quá lời, Cầm Tú thân mang tội, từ lâu đã không còn là Trung Thiên Vương rồi.”

Lão già tóc bạc kia đặt quân cờ xuống, lắc đầu cười: “Tôn thần tu hành thành công, trọng chương Trung Thiên chỉ là chuyện sớm hay muộn, cần gì phải khiêm tốn.”

Cầm Tú không nói thêm nhiều: “Trong Thanh Quân Cung có một số việc, nên sớm trở về.”

Lão già tóc bạc nghe vậy sững sốt, vội vàng cúi đầu bấm tay tính toán, lập tức liền cực kỳ hoảng sợ: “Chỉ mãi đánh cờ, suýt nữa gây ra đại họa, may là Tôn thần nhắc nhở!” Xoay người lấy phát trần, cùng các vị thần tiên nói một câu “Cáo từ”, dẫn theo Đồng Nhi vội vàng đáp mây rời đi.

Cầm Tú hỏi chúng thần tiên: “Đế Quân ở đâu?”

Chúng thần tiên kia đều vì không hiểu chuyện vừa nãy, chưa kịp trả lời, bên cạnh đã có vài người đi tới, đi trước là một vị lão già dáng người khô ngô, áo đỏ đai (thắt lưng) ngọc, tướng mạo uy vũ, thấy Cầm Tú lập tức cười to: “Ta nói là ai, thì ra là Trung Thiên Vương.”

Cầm Tú cũng cười nói: “Tội thân mà thôi, Bắc Giới Vương lâu rồi không gặp.”

Bắc Giới Vương nói: “Đế Quân triệu kiến?”

Cầm Tú gật đầu.

“Đế Quân ở Thiên Thư Các, mới vừa rồi còn nhắc tới Tôn thần, mau vào đi thôi.” Thanh âm vô cùng êm tai, người nói là nữ tử phía sau Bắc Giới Vương, quần áo trắng như tuyết, dung nhan xinh đẹp, trong xinh đẹp lại mơ hồ lộ ra 3 phần quyền rũ tự nhiên.

Cầm Tú mỉm cười: “Đa tạ thiên nữ chỉ dẫn.”

Thiên nữ cũng hé miệng cười, tay vân vê tóc, rõ ràng là động tác vô ý, nhưng ở nàng lại mang theo phong tình vạn chủng.

Sau khi từ biệt các vị thần tiên, Cầm Tú nhẹ phát áo dài, đi đến Thiên Thư Các.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Lại gặp ân nhân

Thiên thư các là nơi quan trọng cất giấu Thiên thư, không người canh gác, nhưng mới đi tới ngoài cửa, rèm liền tự động cuộn lên, lọt vào tầm mắt là một thư án rộng lớn, một người trung niên ngồi trước án (bàn dài), mặc pháp phục (áo dài màu đen) có thêu mặt trời mặt trăng cùng các ngôi sao, mũ miện ngọc trai, mặc mây sáng sủa râu đen, tướng mạo uy nghiêm.

Cầm Tú tiến lên làm lễ: “Đế Quân vội vàng gọi về, không biết là có việc gì xảy ra?”

Thần Đế vẫn nhìn những chữ nhỏ màu vàng ở trước mặt, nâng tay ý bảo hần ngồi xuống: “Nếu không có việc gì, sự đệ sẽ không tới?”

Cầm Tú mỉm cười cúi đầu: “Không dám.”

Vừa ngồi xuống, một nữ tử môi đỏ xinh đẹp liền từ bên ngoài đi vào, hai tay bưng chén trà nhỏ, miệng cười nói: “Đây là Thanh Liên Ngọc Lộ thượng phẩm của Dao Trì, mời Trung Thiên Vương nếm thử, so với Bách hoa tiên nhường của các người thì thế nào?” (nhường: rượu)

Cầm Tú hạ thấp người: “Sao dám làm phiền Thần phi.”

“Trung Thiên Vương khách khí rồi.” Thần phi để trà xuống, lui tới đứng bên người Thần Đế.

Thần Đế vung tay lên, chữ nhỏ màu vàng trước mắt lập tức biến mất không còn bóng dáng, hần ý vị thâm trường nhìn Cầm Tú: “Nếu trăm nhớ không lầm, sự đệ chấp chương Hoa sự đã gần vạn năm.”

Cầm Tú nói: “Làm phiền Đế Quân nhớ, còn thiếu 6 năm.”

Thần Đế nói: “Tu hành thế nào?”

Cầm Tú nói: “Không dám chậm trễ.”

Thần Đế thế mới gật đầu, nhẹ giọng thở dài: “Ngày đó thăng Thiên thần, đương nhiên sẽ có một phen kiếp nạn, lấy pháp lực của người độ kiếp vốn sẽ không có gì trở ngại, chỉ sợ.....”

Dừng lại.

Cầm Tú nói: “Tất cả phó mặc cho thiên ý, Đế Quân không cần lo lắng.”

Thần Đế trầm mặc một lát: “Từ khi người đi, Trung Thiên vẫn không có người trấn thủ, cho nên đừng làm trăm thất vọng.”

Cầm Tú nói: “Nếu ngày đó thành công, đương nhiên sẽ vì Đế Quân phân ưu.”

Thần Đế vừa lòng: “Trẫm tìm người đến là có việc muốn trao đổi với người.”

Cầm Tú nói: “Xin lắng tai nghe.”

Thần Đế liếc hần, nửa đùa nói: “Trẫm thấy bên người sự đệ không có ai, lúc làm việc không khỏi có nhiều cái bất tiện, như lúc quay về vị trí Thiên thần, không bằng trẫm tìm giúp người một vị Vương phi, thế nào?”

Cầm Tú bất ngờ.

Thần Đế xoay mặt ý bảo ái phi “Người nói với hần.”

Thần Phi nhin cười: “Bắc Giới Vương có một con gái, từ nhỏ được phong là Bắc dao Thiên nữ, xinh đẹp thông minh, hưởng chi Bắc Giới Vương chấp chương Bắc Tiên Giới nhiều năm, mỗi lần nhắc tới người đều ca ngợi rất nhiều, Thiên nữ cũng thường theo ta nghe chuyện của người, lời nói rất là quan tâm, ý của Đế Quân là định nâng, không biết Trung Thiên Vương có bằng lòng không?”

Cầm Tú khôi phục bình tĩnh, mỉm cười: “Đế Quân quyết định là được.”

Thần Đế cùng Thần Phi nhìn nhau mỉm cười, nhẹ nhàng thở ra.

Thần Đế nói: “Vây Trẫm hạ chỉ.”

Cầm Tú lắc đầu: “Sao phải vội vàng vậy, Cầm Tú còn chưa trở về vị trí cũ, thiên kiếp sắp tới, vài năm này muốn dốc lòng tu hành, e rằng không rảnh....”

Thần Đế ngắt lời hần: “Không sao, trăm tác chủ trước, chờ người quay về Trung Thiên Cung sau này sẽ đi đưa sinh lễ.”

Cầm Tú nói: “Không biết ý của Thiên nữ với việc này....”

Thần Đế cười nói: “Người không cần từ chối, Bắc Dao Thiên nữ đã đợi người 2 vạn năm rồi, đừng nghĩ trăm không biết.”

Cầm Tú quả nhiên không nói gì thêm, mỉm cười: “Ý tốt của Đế Quân sao dám từ chối, Cầm Tú tạ ơn.”

Thần Phi ở bên cạnh cười: “Chủ ý này thật ra là của ta, Trung Thiên Vương đừng chê ta nhiều chuyện, Đế Quân chỉ có một sự đệ là người, cực dễ tâm chuyện của người, tổng sợ tương lai trọng thắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bởi vậy ta liền nói ra một chuyện, tiên thuật Bắc Tiên Giới rất độc đáo, vừa vặn có lợi cho khuyết điểm của bản phái, tương lai có Bắc Dao Thiên nữ tương trợ, việc độ thiên kiếp sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Cầm Tú hiểu được, Thần Phi hao tổn tâm trí,” Cầm Tú bình tĩnh, “Nhưng dựa vào Đế Quân làm chủ.”

Thần Đế gật đầu: “Vài năm nay ngươi chỉ nên đề ý tu hành, ít đi ra ngoài đi.”

Cầm Tú nói: “Cần tuân dạy bảo.”

Thần Đế thả lỏng tâm, chuyển đề tài: “Có nghe qua chuyện của tộc Côn Luân?”

Cầm Tú nói: “Thần tộc Côn Luân cùng chúng ta đều chung một mạch, cội nguồn sâu xa, chỉ là Thiên Quân của Côn Luân năm đó không thể độ thiên kiếp, Đế Quân vâng mệnh làm người đứng đầu Thiên đình, bọn họ đương nhiên không cam lòng.”

Thần Đế cười lạnh: “Tuy bị bắt rồi đi thiên đình, nhưng trăm cũng chưa từng bạc đãi bọn hắn, hôm trước Thiên quân của Côn Luân.....”

Dừng lại.

Thần Phi hiểu được: “Sắp đến hội Dao Trì, ta đi chuẩn bị trước, thứ lỗi không bồi tiếp được.”

Thần Đế gật đầu.

....

Mùa xuân tháng ba, thời tiết khắp nơi ấm lên, đồi núi phong cảnh vô hạn, nước xanh cỏ tươi, khắp sườn núi nở đầy hoa, một thiếu nữ áo xanh mười lăm mười sáu tuổi cùng một thiếu niên áo trắng đi trên đường núi, cô gái xé mấy đoá hạnh hoa* trong tay, phía sau là những cánh hoa hồng hồng rơi rải trên đường.

Đề ý thấy ánh mắt người nào đó có vẻ kỳ lạ, Hồng Ngưng lơ đãng, tiếp tục chà đạp đoá hoa kia: “Không cần phải lờm ta, nhiều người hái hoa như vậy, ta lại không có đem nó nhỏ cả rể lên.”

Bạch Linh nói: “Cần gì phải làm hại nó.”

Hồng Ngưng nói: “Dù sao ta cũng không tu tiên, Hoa thần muốn trách thì trách đi.”

Bạch Linh nói: “Ngươi không phải là có thù oán với nó chứ?”

Hồng Ngưng xé cánh hoa cuối cùng, tiện tay vứt đài hoa đi, thờ dãi: “Ta cũng không biết, các loại hoa khác đều thích, chỉ là thấy hạnh hoa đều chán ghét, nói không chừng ta với nó đời trước có thù oán.”

Bạch Linh liếc mắt nhìn nàng một cái, không nhiều lời: “Ngươi ở đây chờ ta mua đồ.”

Thời gian qua thật mau, ba năm loáng một cái liền qua, mấy thầy trò ở trong núi tu luyện tu luyện, hái thuốc hái thuốc, ngày qua ngày đều nhàn nhã, lần này Văn Tín bảo hai người vào thành mua chút đồ, Hồng Ngưng không biết Súc Địch Pháp (phép co rút), ban đầu không muốn đi, lại không biết xấu hổ nói, nay Bạch Linh đề nghị, nàng không khỏi cười nói: “Ta nghĩ cái gì, ngươi làm sao mà biết được?”

Bạch Linh mặc kệ, bỏ lại nàng nhanh chóng bước đi.

Hồng Ngưng hướng bóng lưng hắn nói: “Có việc thì dùng truyền âm phù báo ta.”

Bạch Linh biến mất không thấy đâu, cũng không biết có nghe được không.

Hồng Ngưng tìm một khối đá ngồi xuống, tiện tay kéo mấy cánh hoa từ trên đỉnh đầu xuống tiếp tục xé, rất nhanh cánh hoa, nhụy hoa liền rơi xuống từng cái một, đang hăng hái, chợt có thanh âm của nam nhân vang lên, vô cùng mềm nhẹ dễ nghe, mang theo một loại lực mê hoặc vô hình, nghe đến trong lòng nàng run lên, ngẩng đầu nhìn, là một cô nương mười sáu mười bảy tuổi cùng một nam tử áo trắng ôm nhau đi tới bên này.

Cô nương kia bộ dáng tất nhiên có vài phần tư sắc, mà nam nhân áo trắng kia lại là mỹ nam tử hiếm thấy, mặt như quan ngọc, môi như tô son, một đôi mắt đào hoa đặc biệt yêu mị, nhìn quanh phong tình vạn chủng, cho nên khi nhìn đến nó, có thể làm cho người ta không để ý đến khuyết điểm khác trên người hắn, như là lông mi quá mức thanh tú đẹp đẽ, đường nét khuôn mặt rất ôn nhu, thiếu một chút khí chất dương cương (nam nhi đó mà), Hồng Ngưng vẫn cảm thấy diện mạo của Bạch Linh là không thể soi mói gì, nhưng mà người này xinh đẹp không chỉ giới hạn trong diện mạo, nhất cử nhất động, nhất giãn nhất cười, đều là mị thái lan tràn.

Hắn ôm thất lưng cô nương, khẽ giọng cùng nói ngọt.

Hồng Ngưng lại mơ hồ cảm thấy trên mặt nóng lên.

Nam nhân áo trắng rất nhanh chú ý đến nàng, ánh mắt nhú lại, dừng lại bước chân, xoay người nói với cô nương kia: “Tam nương, ngươi về trước đi, tối ta lại đến tìm ngươi.”

Cô nương kia cúi đầu: “Lục lang.”

Nam nhân áo trắng nhẹ nhàng nâng người nàng lên, nhìn vào mắt nàng: “Nghe lời ta.”

Cô nương kia ngây ngốc, mờ mịt gật đầu, ngoan ngoãn rời đi.

Quần áo trắng như tuyết, vạt áo thêu chỉ bạc, giày gấm trắng tinh xảo, điển hình công tử nhà giàu, biết hẳn đứng trước mặt, Hồng Ngưng chăm chú nhìn chuyện lạ đã lâu, cúi đầu tiếp tục ngắt hạnh hoa.

“Sao cô nương lại ở đây một mình?” Trong tiếng nói hàm chứa ý cười.

Hồng Ngưng cũng không ngẩng mặt lên nhìn hắn: “Đi một, ngồi nghỉ một lát.”

Nam nhân áo trắng cũng không sợ mạo phạm, chậm rãi lấy một cành hoa trong tay nàng, hành vi lộ ra ba phần ngả ngớn, ngữ khí lại rất ôn nhu văn nhã: “Tiểu sinh cũng muốn nghỉ ngơi ở đây một chút, không biết cô nương có thể tức giận không?”

Hồng Ngưng nhìn cành hoa trong tay hắn, cắn môi: “Đương nhiên là được.”

Dịch qua bên cạnh nhường chỗ cho hắn.

Nam nhân áo trắng quả nhiên hướng bên cạnh nàng ngồi xuống, tiếng nói càng thêm ôn nhu: “Không biết phương danh cô nương là gì, nhà ở nơi nào, sao một mình lại đến nơi này?”

“Ta à...” Hồng Ngưng đang định nói, bỗng nhiên dừng lại, giống như nhớ ra việc gì đó, nâng tay ném cho hắn một vật, “Công tử nhìn giúp ta xem, đây là cái gì?”

Nam nhân áo trắng theo bản năng đón lấy, sau khi thấy rõ sắc mặt đại biến.

Hồng Ngưng mới dám nhìn mắt hắn, cười lạnh: “Yêu hồ, còn muốn hại người!”

Thì ra lúc trước bị hắn liếc mắt một cái, nàng đã cảm thấy không bình thường, tâm thần hoảng hốt dường như không thể tự chủ, biết là mị thuật (thuật quyến rũ), vì thế âm thầm lấy ra từ trong lòng một hạt đào nắm trong tay, thừa dịp bất ngờ ném cho hắn, cây đào vốn có tác dụng trừ tà, Văn Tín làm riêng cho nàng để phòng thân, trải qua mấy phen luyện hoá, bình thường yêu quái gặp nó, hẳn là yêu pháp gì cũng đều không thể dùng được.

Mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu, được dịp dựa vào ban ngày ra oai, Hồng Ngưng niệm quyết, lòng bàn tay mơ hồ có ánh sáng loé lên, một tiếng “Đánh”, liền chụp thẳng lên người đối phương.

Nam nhân chịu một chương của nàng, kêu lên.

Hồng Ngưng đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nghiệt súc, dám lấy mị thuật hại người, người có biết tội của ngươi hay không!”

Đây vốn là lời Văn Tín....., nay nàng học theo, nhưng cũng có một chút lực chấn nhiếp (làm khiếp sợ).

Hai vai nam nhân hơi run run. *(à cái này là nhin cười nên run =))*

Tưởng rằng hắn sợ hãi, Hồng Ngưng hạ ngữ khí mềm nhẹ: “Niệm tình ngươi tu hành không dễ, ta tha cho ngươi, cô nương kia trúng mị thuật của ngươi, nguyên âm (chắc là linh hồn or cái gì đó thuộc phạm trù “những thứ mà yêu ma thích”) đã bị hút đi quá nửa, thân thể chắc chắn bị hao tổn rất nặng, nếu ngươi kịp thời trả lại nguyên âm đã hút, ta sẽ không truy cứu nữa.”

“Thật không?”

Nam nhân chậm rãi ngửa mặt lên, trong đôi mắt đào hoa làm say lòng người loé lên ý cười.

Hồng Ngưng ngẩn ra.

Nam nhân cười khế, nhẹ nhàng thổi một hơi, hạt đào trong lòng bàn tay lập tức hoá thành tro bụi, tản ra theo gió, vô tung vô ảnh.

Hồng Ngưng lại hoảng hốt...

Nam nhân này vốn là không ngờ, nhũu mày đánh giá nàng: “Không thể ngờ được ngươi là người tu hành, tiểu nha đầu cũng dám giờ trò, chỉ là hạt quả đào có thể địch nổi tam vị chân hoà của chúng ta sao.”

Tam vị chân hoà! Hồng Ngưng lại lui về phía sau: “Ngươi là hậu duệ của cửu vĩ hồ?”

Sóng mắt nam nhân di động: “Ngươi tên gì?”

Bởi vì quá kinh hãi mà không hề đề phòng, vô ý nhìn vào mắt hắn, trong tâm Hồng Ngưng mơ hồ, hỗn loạn, trả lời hắn: “Hồng Ngưng.”

Nam nhân nói khế: “Ta dẫn ngươi đi một nơi chơi rất vui.”

Trong tiếng nói như có chứa ma lực, Hồng Ngưng hoàn toàn không thể tự chủ, quả nhiên bước chân đi đến trước mặt hắn, si ngốc nhìn hắn.

Nam nhân ôm nàng vào lòng, nâng mặt nàng lên tỉ mỉ nhìn một lát, lộ ra vẻ hài lòng: “Một chút pháp lực ấy mà cũng dám trấn áp ta, thật thú vị, không bằng cùng ta tiêu khiển mấy ngày.”

Hồng Ngưng lại mờ mịt mà gật đầu.

Nam nhân cười cười cúi đầu định hôn nàng.

Một trận gió to thổi qua, vô số cánh hoa như mưa rơi xuống đình đầu.

Cánh hoa nhẹ nhàng đánh vào người, nhưng lại đau đớn khó chịu.

“Ai!” Nam nhân nhanh chóng ôm Hồng Ngưng thoát ra, đang định tức giận, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến, bỏ Hồng Ngưng lại, hoá thành một con chồn trắng 5 đuôi chuồn đi. (à chồn, tưởng hồ ly)

Hồng Ngưng đột nhiên bừng tỉnh.

Cầm bảo thù hình, thân dài như ngọc, vẻ mặt ôn hoà, trong mắt phượng mơ hồ hàm chứa ý cười, cho dù có cách xa hần ra, vẫn có thể ngửi được mùi thơm bay ra từ người hần, có thể là do có hần ở đây, hoa xung quanh cũng nở ra đẹp hơn mấy phần so với lúc trước.

“Là người!” Hồng Ngưng kinh hãi. (kinh ngạc vui mừng)

Cầm Tú mỉm cười: “Lâu ngày không gặp, đã lớn lên rồi.”

Không biết sao, lời này từ miệng hần nói ra, Hồng Ngưng lại thấy nóng mặt, lại nhìn khuôn mặt tuấn tú cùng ba năm trước đây căn bản không thay đổi gì, vì thế càng chắc chắn phán đoán trong lòng, trấn định nói lời cảm ơn: “Cảm ơn người lại cứu ta.”

Cầm Tú chậm rãi đi đến trước mặt nàng, nhìn hướng chồn bạc chạy trốn: “Lần này hần vụng trộm đi ra ngoài, kỳ thật vẫn chưa lấy mạng người.”

Hồng Ngưng nói: “Người biết hần.”

Cầm Tú nói: “Hần vốn là công tử Hồ tộc Bắc Giới, tên là Lục Cửu, vì trời sinh có 3 cái đuôi, nên rất được Bắc Giới Vương sủng ái, không thể làm phật ý con của Bắc Giới Vương.”

Hồng Ngưng chần chờ một chút: “Liệu hần có trả thù người không?”

Cầm Tú lắc đầu: “Bắc Giới Tộc quy định rất nghiêm, hần trở về rồi sẽ có người xử trí.”

Hồng Ngưng yên tâm, đang muốn nói chuyện khác, đã thấy hần cúi đầu sững sờ nhìn cánh hoa rơi đầy đất, chợt hồi hận vạn phần, vịn cành bẻ hoa và phá hoại cây cối vốn không phải chuyện cao thượng gì, huống chi đối phương có thể chính là Hoa yêu, lại có ơn cứu mạng với mình, nay lại làm chuyện ác này, không khỏi khiếm nhã.

Một lúc lâu sau, Cầm Tú khẽ nói: “Người làm?”

Người có mặt cây có vỏ, Hồng Ngưng chân tay luống cuống, lại nói không ra lý do: “Ta cũng không biết, chỉ là không thích.”

Cầm Tú nhìn nàng một lát, thờ dãi: “Không thích cũng đều có lý do của người.”

Thấy hần không có ý trách cứ, Hồng Ngưng khẽ thờ ra, không để ý vấn đề trong lời nói, chỉ là kinh ngạc bất an, mới gặp mặt có hai lần mà thôi, lại để ý đến cái nhìn của hần, chẳng lẽ. Trong lòng mình, hần đã quan trọng như vậy?

Cầm Tú nói: “Vẫn thích như bây giờ?”

Hồng Ngưng hoàn hồn, cười nói: “Ta không có cái giác ngộ kia, không thích tu tiên.”

Cầm Tú không nói gì.

Hồng Ngưng lại tự nhiên nói ra lý lẽ của mình: “Ta cũng từng nghe sư phụ nói qua, tiên đạo kỳ thật chính là tự ý sửa mệnh, muốn trường sinh vĩnh hằng vậy là làm trái quy luật chuyển vận, cho nên thành tiên đều phải trải qua mấy lần Thiên kiếp, bởi vậy có thể thấy được, ông trời chính là muốn nói cho chúng ta nên thuận theo quy luật tự nhiên đi, làm người cho tốt, người chẳng lẽ không cảm thấy, các người như vậy mới là đối nghịch lại trời?”

Cầm Tú sững sờ.

Hồng Ngưng lại nói: “Huống chi tu hành mỗi ngày, không tình không dục, cho dù sống lâu, cuộc sống như thế thì có lý thú gì.”

Cầm Tú nói: “Thần tiên đều có đạo lý của thần tiên, không hần vô tình như người nói.”

Hồng Ngưng cố ý kêu “Nha” một tiếng: “Thì ra Tiên giới cũng có tình có dục?”

Cầm Tú nói: “Đương nhiên.”

Hồng Ngưng nín cười: “Ý của ngươi là, muốn tu tiên trước tiên phải cầm tình tiết dục (không yêu không dục), sau khi thành tiên có thể thoả sức buông thả dục vọng?”

Thấy nàng nói thẳng không hề kiêng kị, Cầm Tú nghe xong cũng nở nụ cười: “Khác loài không thể kết hợp, tiên phạm khác nhau, đây là lẽ trời, ví như trượng phu tu tiên, thế từ lại làm hồng công đức của hắn, chẳng lẽ không đáng tiếc? Nếu chỉ lưu luyến phạm trần, tương lai làm sao thắng thiên? Tu tiên vất vả, vì cái gì phải đoạn tuyệt hết thảy trần duyên, song tu cũng chỉ là mang lại lợi ích cho nhau, hai người cũng không có tình cảm, cho đến khi vào lại tiên tịch.”

Tâm Hồng Ngưng vừa động, nửa đùa: “Ngươi rất muốn ta tu tiên?”

Cầm Tú mỉm cười: “Tiên đạo vĩnh hằng.”

Nhìn đôi mắt sáng ngời ôn nhu như ngọn sóng, Hồng Ngưng nhất thời không biết nên nói gì cho phải, đúng lúc này, truyền âm phù bỗng nhiên có động tĩnh: “Trong chùa ở ngoài thành gặp chuyện, ta đi xem, không trở lại.” Tiếng của Bạch Linh.

Hồng Ngưng vội hỏi: “Sự phụ có biết không?”

Bạch Linh nói: “Đã nói.”

Thì ra hắn đặc biệt nói với mình đây, Hồng Ngưng hoan hỉ để cảm giác ở trong lòng, thứ nhất là lo lắng cho an toàn của hắn, thứ hai là bản thân nàng cũng không tiện nói chuyện, lập tức hỏi: “Ngươi ở đâu?”

Bạch Linh dường như đoán trước được nàng sẽ nói như vậy: “Thiên Hoà Tự ở Thành Đông.”

Hồng Ngưng nói: “Chờ ta.”

Thu hồi phù.

Cầm Tú thở dài: “Tốt nhất ngươi không nên chạy loạn, không phải mỗi lần gặp chuyện không may ta đều có thể tới cứu được.” Ta đã rất khó có thể tính toán ra chuyện của ngươi.

Hồng Ngưng nghe ra ý trong lời nói của hắn: “Ngươi luôn luôn bảo hộ ta?”

Cầm Tú không phủ nhận.

Không ai vô duyên vô cớ bảo hộ người khác, Hồng Ngưng không biết dùng cái cơ nào để giải thích, tim đập không ngừng, vội vàng nhấc chân rời đi: “Ta chỉ đi nhìn thôi, cảm ơn ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chết chìm ở trong phòng

Rất xa, Bạch Linh đứng ở dưới bóng cây, bên cạnh còn có một nữ tử áo trắng, Hồng Ngưng nhận ra nàng ta, tạm thời không có đi đến, vội vàng tránh vào sau gốc cây.

“Còn dây dưa nữa, đừng có trách ta thủ hạ vô tình*.”

*Thủ hạ vô tình: ra tay tuyệt tình

“Không phải ta đều vì ngươi sao!”

“Ngươi giết Tiểu Kha.”

“Vậy thì sao, nàng không chết sẽ hại ngươi!” Nữ tử áo trắng kích động, đề cao thanh âm.

“Người và yêu khác nhau, các ngươi không phải đồng loại, căn bản không thể ở cùng một chỗ, nếu không ắt bị trời phạt!”

Bạch Linh lạnh lùng nói: “Không liên quan đến ngươi.”

“Không liên quan đến ta?” Nữ tử áo trắng ôm lấy cánh tay hắn, ngựa mặt lắc đầu, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn hại người của ngươi ư? Tác nghiệt nhiều thì thiên kiếp sau này càng nặng hơn, ngươi nghĩ rằng ta không biết sao? Ta không sợ ư?”

Trong đôi mắt đẹp dần dần có ánh sáng loé lên, nàng nhìn vào ánh mắt hắn: “Chúng ta cùng nhau tu luyện ở núi Côn Lôn hơn hai trăm năm, ngươi còn thường nói ta nhất gan, mặc cho người ta bắt nạt, nhưng chỉ cần ngươi ở đây, cái gì ta cũng dám làm, ngươi..... Ngươi không hiểu tâm ý của ta ư?”

Bạch Linh trầm mặc hồi lâu, đẩy nàng ta ra: “Ta tha cho ngươi một mạng.”

Nữ tử áo trắng nói: “Cùng ta trở về núi Côn Lôn.”

Bạch Linh nghiêng người.

Nữ tử áo trắng nhìn hắn khá lâu, giọng căm hận: “Nàng vốn đáng chết, nếu không phải nàng, chúng ta có thể cùng nhau tu tiên độ kiếp, ta chỉ hận không thể đánh cho nàng hồn phi phách tán!”

Bạch Linh nổi giận: “Hạ Lan Tuyết!”

Nữ tử áo trắng cắn răng: “Ngươi đừng hời hợt.” Vung ống tay áo lên, cả người nàng liền biến mất.

Hồng Ngưng nghe được rõ ràng, trái lại có phần đồng tình với Hạ Lan Tuyết này, vì yêu sinh hận, tình cảm luôn luôn là thứ khó nắm bắt nhất, cho dù trả giá có nhiều hơn nữa chưa chắc có thể thu hoạch, trong lúc cảm khái, chẳng biết sao nàng lại có chút phiền muộn, không thể cùng người yêu một chỗ, cách duy nhất chính là tu tiên.....

“Đi ra.” Tiếng của Bạch Linh.

Biết bị phát hiện, Hồng Ngưng vội vàng đi ra từ sau thân cây, cười nói: “Ta thấy các ngươi có chuyện, không tiện quấy rầy.”

Bạch Linh liếc nàng một cái, xoay người rời đi.

Hồng Ngưng lại nhìn không được: “Nàng cũng giống ngươi?”

Nói ra một câu, vốn tưởng rằng Bạch Linh sẽ không để ý, nào biết hắn lại dừng bước, phá lệ mà trả lời: “Nàng là Tuyết Cơ ở núi Côn Lôn.”

Hồng Ngưng kinh ngạc, “Ồ” một tiếng, không hỏi nữa...

Nghe nói Thiên hoà tự vốn là một ngôi chùa nhỏ, gần mười năm nay mới từ từ mở rộng môn quy, hương khói dần dần thịnh vượng, nay cũng coi như có chút danh tiếng, giờ phút này có rất nhiều dân chúng vây ở bậc thềm ngoài cửa nghị luận.

Hồng Ngưng chen chúc đi vào nhưng không được, hỏi Bạch Linh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Linh nói: “Một người đã chết.”

Hồng Ngưng kinh hoàng: “Chết như thế nào?”

Bạch Linh nói: “Chết đuối.”

Hồng Ngưng lại thờ phào một cái: “Bên trong có hồ nước?”

Bạch Linh trầm mặc một lát, nói: “Hắn bị chết đuối ở trong phòng.”

Trong phòng vô duyên vô cớ có người chết đuối, hiển nhiên là có điều kỳ quái, Hồng Ngưng kinh ngạc: “Có phải là bị người mưu sát hay không? Đã là chùa chiền, có Phật tổ phù hộ, không nên xảy ra loại chuyện này mới đúng, vật kia rất lợi hại?”

Bạch Linh lắc đầu: “Chùa này từ lúc xây dựng đến nay không lâu, Phật khí không nặng, Phật quang còn yếu.”

Hồng Ngưng trầm tư một lát: “Chắc là có cái gì đó ở trong nước tác quái, ngươi có thể cảm giác được gì không?”

Bạch Linh nói: “Phải chờ nó hiện thân.”

Xảy ra án mạng, trên mặt dân chúng xung quanh lại không có vẻ tiếc hận, trái lại có chút vui sướng khi người gặp họa, Hồng Ngưng đang kỳ quái, bỗng thấy một đám người từ trong đi ra, ngoài vài tên hoà thượng ra, còn có mấy tên nha dịch, hai gã hộ vệ áo bào xanh, đi đầu là 3 người, ở giữa là một người mặc quan phục màu đỏ, tầm 50 tuổi, vẻ mặt uy nghiêm, cùng đi bên trái là Đào tri huyện của bản huyện, còn lại bên phải là trụ trì Thiên hoà tự.

Vị mặc quan phục màu đỏ kia chấp tay hướng dân chúng, cất cao giọng lên nói: “Hải mã được Thánh Thượng bổ nhiệm làm Tri phủ Việt Châu, đang lúc đi nhậm chức, ngày hôm trước đi qua huyện này, vốn là định tá túc một đêm trong chùa, không nghĩ tới lại gặp một vụ án mạng cỡ này, huyện này vốn thuộc Việt Châu, bản phủ không ngại khó khăn, nhất định tra rõ vụ án này, người biết tình hình gì đều có thể báo lại, trải qua thẩm tra, tất có trọng

thường!"

Là Tri phủ mới tới?

Hồng Ngưng trầm nghĩ, bình thường quan viên tiền nhiệm (quan trước) ai mà không sớm thông báo thuộc hạ, để được tiếp đãi ăn ngon ở tốt, mà hắn lại ở nhờ tại chùa ngoài thành này, bề ngoài coi như chính trực, nhưng không chắc, đầu năm nay có mấy vị quan tốt? Nói không chừng là người tiếng sấm mưa to (ý bảo cố ý la lớn), ra về đạo mạo, cố kiếm lấy một cái thanh danh...

Hai người bên cạnh nói nhỏ: "Ỗ vào nhiều tiền, anh vợ lại là tri huyện, suốt ngày hoành hành ngang ngược, nay chết ở chỗ Phật tổ, quả nhiên là báo ứng, tra không ra mới tốt đây!"

"Chớ làm liên lụy đến hoà thượng!"

"Cái loại người như tên Trịnh Khả ở nơi này, hắn là nghe được Tri phủ mới sẽ đi qua, nên mới cùng anh vợ hắn lấy lòng trước, không biết đưa bao nhiêu bạc."

"Cũng chưa hẵn, nghe nói Hải Công lúc trước ở Minh Châu là một vị quan thanh liêm rất có tiếng." Có tiếng chen vào.

Hai người đều cười lạnh.

Người chết là muối phu của tri huyện, ai nguyện ý đi tiếp tay làm việc xấu? Huồng chi loại ác bá này đã chết, dân chúng chỉ biết vỗ tay ăn mừng, cho dù biết manh mối, cũng sẽ không giúp quan phủ truy bắt hung thủ, bởi vậy đám người dần dần tản đi.

Hồng Ngưng thấp giọng: "Làm sao bây giờ?"

Bạch Linh không nói gì.

Tuy nói Trịnh Khả này bị trừng phạt đúng tội, nhưng khó mà đảm bảo vật kia sẽ không đi hại người khác, thấy tri phủ Hải Công xoay người muốn vào, Hồng Ngưng quyết định đánh cuộc một lần, tiến lên hai bước, lớn tiếng nói: "Đại sư, dân nữ cùng sư huynh trên đường đi qua nơi này, muốn vào chùa tá túc mấy ngày, không biết có được không?"

Mọi người đều trở lại nhìn nàng.

Trụ trì không dám tự tiện làm chủ, chỉ nhìn Hải Công.

Đào tri huyện quát lớn: "Làm càn! Tri phủ đại nhân đang ở chỗ này, sao cho kẻ khác vào ở được!"

Vị quan họ Đào này xem ra oai phong thật đúng là không nhỏ, Hồng Ngưng chỉ nhìn Hải Công: "Từ lâu đã nghe nói Hải đại nhân yêu dân như con, dân nữ mới cả gan muốn nhờ, mong Hải đại nhân thứ tội."

Xem các người có cho hay không.

Về mặt Hải công ôn hoà: "Nơi này mới xảy ra án mạng, các người...."

Hồng Ngưng cướp lời: "Có câu là 'không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa', xưa nay ta cùng sư huynh chưa làm điều gì ác bao giờ, cũng chưa từng ý thể bắt nạt người, có ai vô duyên vô cớ lại đi hại chúng ta?"

Hải Công sững sốt, như có điều suy nghĩ.

Đào tri huyện cũng nghe thấy không đúng, lại ngại trước mặt Hải Công mà không tiện ra oai.

Hồng Ngưng nói: "Đại nhân là mệnh quan triều đình, thân phận tôn quý còn không sợ, chúng ta thì sợ cái gì."

Hải Công hơi lộ vẻ tán thưởng, vẫn lắc đầu: "Hai người trẻ tuổi các người, lúc này nên lấy tính mạng làm trọng, đi nơi khác thôi."

Dừng dừng, nàng vừa cười vừa nói: "Có lẽ dân nữ có biện pháp bắt được hung thủ giết người."

Quả nhiên hai mắt Hải Công sáng ngời, trầm ngâm.

Đào tri huyện không nhịn được nói: "Hai người các người tuổi còn trẻ, có bản lĩnh gì mà bắt hung thủ, hồ nháo!"

Hồng Ngưng rừ mi mắt xuống: "Việc này cần làm cho ra thì mới biết được, dân nữ vừa mới nghe người ta nói, Đào đại nhân của bản huyện cũng là cử nhân khi mới hơn 20 tuổi, chẳng lẽ không phải đều là tuổi trẻ đã phát huy tài năng sao?"

Đào tri huyện vừa không cho là đúng, cũng không thể nói không phải, hừ nhẹ: "Miệng lưỡi sắc bén."

Hải Công cười hỏi trụ trì đang đứng bên cạnh: "Còn phòng khách khác không?"

Trụ trì trả lời: "Còn mấy phòng nữa."

Hải Công nói: "Hai người các ngươi đã có lòng can đảm như vậy, liền ở lại đi."

Quả nhiên là quan tốt, Hồng Ngưng làm lễ cảm ơn, lời Bạch Linh đi vào cửa.

Thứ nhất là Đào tri huyện làm khó dễ hai người, thứ hai là muối phu chết, vốn là nghe được Tri phủ đại nhân đi ngang qua chỗ này, vội vàng mang hũ đến nịnh nọt, ai ngờ lại làm hũ mất mạng, muối muối khó tránh khóc lóc, đương nhiên phiền não không thôi, bởi vậy khẩn cấp thúc giục bắt hung thủ, Hồng Ngưng cũng không từ chối, đi ra hiện trường, trụ trì liền dẫn mọi người đi tới phòng Trịnh Khả ở.

Trong phòng sạch sẽ, có phần đơn giản, nhưng vẫn có thể thấy được đây là phòng khách thượng đẳng trong chùa.

Hải Công nói: "Lúc hạ nhân phát hiện, Trịnh công tử nằm ở giữa phòng, cả người ướt đầm, như là bị ngâm nước, theo như khám nghiệm tử thi cho thấy, là chết đuối."

Hồng Ngưng kiểm tra cửa sổ, phát hiện bị che kín, vì thế hỏi: "Đêm đó có người đến tìm Trịnh công tử không?"

Bọn nha dịch nói: "Ta luôn luôn canh gác ở trong viện, không thấy có động tĩnh gì."

Hồng Ngưng không nói.

Trụ trì thở dài: "A di đà phật, tệ tự (chùa cũ) vốn chỉ là một nơi nhỏ bé chật hẹp, mười năm nay nhờ được Trịnh thí chủ giúp đỡ nhiều, mới có hôm nay, không thể ngờ được hũ lại không được chết già....."

Trịnh Khả ức hiếp dân chúng tiếng xấu đồn xa, cũng bỏ được chút tiền xây dựng chùa chiền, Hồng Ngưng cười thầm: "Lúc ấy có thấy chuyện gì đặc biệt không?"

Trầm mặc.

Hải Công nói: "Trên người hũ dính ít bèo."

Hồng Ngưng hỏi: "Bèo ở nơi nào?"

Trụ trì hơi chút chần chờ, đáp: "Là hồ sen của chùa này, Trịnh thí chủ rất thích hồ kia, bên trong nuôi rất nhiều cá, không cho chúng ta tự tiện động đến."

Hồng Ngưng gật đầu: "Cái này đúng rồi, hũ bị chết đuối trong hồ nước kia."

Đào tri huyện cười lạnh: "Ý của ngươi là hũ tự chạy tới hồ nước đó hả?"

Hải công cũng nói: "Đêm đó Trịnh công tử luôn ở trong phòng, không có ra ngoài."

Nếu nói là có vật gì đó không phải người ở trong hồ nước tác quái, vị Tri phủ đại nhân này có tin tưởng hay không?

Hồng Ngưng khó có thể giải thích, hỏi lại: "Chẳng lẽ nói nước hồ chảy vào phòng làm người chết đuối, đại nhân tin không?"

Hải Công lắc đầu.

Đào tri huyện hừ một tiếng: "Hoang đường!"

Hồng Ngưng thấy không được, xoay mặt liếc Bạch Linh.

Bạch Linh hơi vuốt cằm, nhẹ giọng: "Phật."

Hồng Ngưng không hiểu.

Bạch Linh nói: "Đồ trong chùa không phải đều có ký hiệu chữ "Phật" sao."

Hồng Ngưng hiểu ra: "Đúng, phòng lúc này của chúng ta không phải tất cả đồ đều có ký hiệu sao, sao nơi này lại không có?"

Một tiểu hoà thượng vội vàng đứng ra chấp tay trước ngực: "Trịnh thí chủ nói là nhìn chương mất, bảo tiểu tăng đổi đi."

Mọi người bất ngờ.

Hải Công hoài nghi: "Thật sao?"

Một hoà thượng khác đứng bên cạnh làm chứng: "Đúng là Trịnh thí chủ bảo đổi đi."

Hồng Ngưng lắc đầu, một người bỏ tiền ra xây dựng chùa chiền, lại thấy chữ "Phật" chương mất, khắp nơi đều có "Phật", đạo hạnh yêu quái yếu sẽ

không dám tác quái, chính hấn bỏ bùa hộ mệnh đi, bởi vậy gặp hoạ, quả thật là ý trời.

Đào tri huyện không tự nhiên nói: "Hôm nay là tìm hung thủ, không phải tìm Phật gì đó."

Hồng Ngung nói: "Nếu muốn tra rõ, tất nhiên phải hỏi cho rõ ràng."

Vụ án cổ quái, Hải Công vốn không trông cậy vào hai người, gật đầu: "Cũng được, hôm nay tạm thời nghỉ đi."

Đào tri huyện phụ hoạ hai câu, lại luôn mời Hải Công vào thành ở, không khỏi chột dạ, ra ngoài thấy sắc trời đã tối, liền vội vàng cáo từ rời đi, để lại vài tên nha dịch bảo vệ an toàn của Hải Công, dù sao mệnh quan triều đình gặp chuyện ở địa bàn của mình, là khó thoát bị xử phạt....

Hương hoa lượn lờ, Hoa Triều cung bốn mùa như xuân, Cẩm Tú khoanh tay đứng bên lan can đồ sộ, nhìn đám hoa hồng trà như lửa bên dưới, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Phía sau, một nữ tử mặc áo nhẹ hồng trắng, trong tay cầm Hạnh hoa khẽ gọi hấn: "Thần tôn đại nhân."

Cẩm Tú nghiêng thân.

Nữ tử ấp a ấp ứng: "Các nàng đều nói.... Thần tôn đại nhân sắp mãn nhiệm, trở về Trung Thiên."

Cẩm Tú mỉm cười: "Vậy thì sao?"

Nữ tử cúi đầu, thấp giọng: "Không có, chỉ là sau này chúng ta sẽ không được thấy Thần tôn đại nhân nữa...."

"Thăng lên Thiên thần chính là việc vui, chẳng lẽ muốn thần tôn ở lại nhìn ngươi sao," Nữ tử lạnh lùng kiêu ngạo bên cạnh cắt ngang lời nàng, vẫy tay, một cây hồng mai lập tức nở rộ, hương thơm xông vào mũi, "Chỉ cần chúng ta dốc lòng tu hành, sau này đứng hàng thượng tiên, sẽ có ngày gặp lại trên Thiên đình, ngươi dính chặt như vậy, chỉ biết quấy rầy thần tôn đại nhân tu hành."

Nàng kia đỏ mặt, cảm tức nhìn nàng.

Cẩm Tú nói: "Mai tiên nói không sai, ngay cả ta không ở đây, đều có Hoa Thần mới, cùng tộc với ta, đến chăm sóc các ngươi, huống chi nay có thể trở về bản vị hay không còn khó mà định được, hai người các ngươi quyết không thể vì việc này mà bỏ lỡ tu hành."

Hạnh tiên lúc này mới phản chấn: "Thật sự?"

Cẩm Tú đang định nói, lại dừng lại, xoay người nhìn đám mây đang bay tới.

Đám mây hạ xuống, chỉ thấy người tối tuyệt y trường quần (váy dài áo trắng, chắc thế), dung mạo mỹ lệ, trong tư thái đoan trang lộ ra vài phần quyền rũ tự nhiên, một đôi mắt đẹp như vẫn còn vui mừng, đúng là vị Bắc Dao thiên nữ kia.

Cẩm Tú không ngờ: "Thiên nữ."

Bắc Dao thiên nữ cũng không làm lễ, chậm rãi đi đến bên hấn: "Quý nhân hay quên, ngay cả hai chữ Lục Dao cũng không nhớ rõ? Nếu ngươi còn khách khí như vậy, lần sau ta đành phải làm theo bái Trung Thiên Vương."

Cẩm Tú nâng tay mời ngồi.

Đôi mắt đẹp của Lục Dao vừa chuyển, đánh giá bốn phía, lộ ra một chút ý cười tinh quái: "Sớm nghe nói trong Triều Hoa cung cảnh sắc rất đẹp, quả nhiên, vốn định tới nhiều một chút, lại sợ ngươi chê ta làm phiền."

Cẩm Tú mỉm cười: "Không dám."

Lục Dao thấp giọng: "Chuyện của Lục Cửu, cảm ơn ngươi."

Cẩm Tú nói: "Bắc Giới Vương không trách là tốt rồi."

Lục Dao lắc đầu: "Là hấn không chịu tu hành, tự tiện chạy xuống núi gây sự, nếu không có ngươi dạy hấn, tương lai tất gây ra đại hoạ, khi đó ngay cả phụ thân cũng không thể cứu được."

Dừng dừng, nàng lại nhìn qua: "Đều là người một nhà, ngươi dạy dỗ hấn, cần gì khách khí, phụ thân chỉ có cảm kích, làm sao quở trách."

Cẩm Tú sững sốt, lập tức mỉm cười.

Hai người bọn họ vẫn trò chuyện, Hạnh tiên dâng trà xong, lui về đứng cạnh Mai tiên, thấp giọng oán trách: "Bao giờ cũng đến quán quít lấy Thần tôn đại nhân làm cái gì!"

Mai tiên nói: "Nàng là Vương phi tương lai của Trung Thiên, đương nhiên có thể tới."

Hạnh tiên ngăn người, bỗng nhiên nói: "Nếu chúng ta có thể làm thị nữ của nàng, chẳng phải là có thể đi theo Thần tôn đại nhân sao?"

Mai tiên có chút khinh thường: "Không có chí lớn."

.....

Nước hồ trầm lắng, mặt hồ rộng lớn, bởi vì chưa tới mùa hạ, cho nên không thấy lá sen non, chỉ thấy ở chỗ nước cạn có nhiều cuốn sen xơ xác xiêu vẹo, hai người đứng bên bờ hồ.

"Trước kia trong chùa chưa từng xảy ra chuyện gì, nó sợ gặp chữ Phật, chắc chắn là không quá lợi hại."

"Ừ."

"Không phải trụ trì nói Trịnh Khả thích hồ nước này sao? Nhưng người nhìn bèo này, lá sen khô kia.... Hồ này cho tới bây giờ cũng chưa từng được dọn dẹp," Hồng Ngưng nhìn kỹ hồi lâu, ngẩng mặt, "Bên trong thật sự có cá, người nói xem, có phải là cá tác quái không?"

Bạch Linh không đáp.

Hồng Ngưng lại thở dài: "Người không thể nói nhiều một chút?"

Bạch Linh nhìn nàng: "Ừ."

Hồng Ngưng nhìn cười không được, chỉ vào hán đang muốn nói, thì nghe thấy bên trái truyền đến tiếng người, cực kỳ quen tai, xoay mặt nhìn lại, thì ra một đôi nam nữ áo trắng ở bên kia tán tỉnh.

Thấy rõ tướng mạo hai người, Hồng Ngưng khiếp sợ không thôi.

Nữ tử áo trắng đứng là Hạ Lan Tuyết, mà người nam nhân kia, đôi mắt thu hút hồn người kia, không phải hồ yêu Lục Cửu thì là ai!

Cả hai đều là những người hiếm có, nói về tướng mạo cũng coi như xứng đôi, nhưng hai người hình như bằng mặt không bằng lòng, nhìn qua sẽ không có cảnh đẹp ý vui như vậy rồi, Hồng Ngưng thở dài, Hạ Lan Tuyết tức giận lại đi sử dụng biện pháp này, Bạch Linh giống người vì nàng mà ghen sao?

Kết quả là trừ mình ra, ai cũng không tức giận.

Bạch Linh quả nhiên sớm nhìn thấy, hơi hơi nhú lông mày, không nói gì.

Hồng Ngưng thử hỏi: "Mai sau nàng thoát thân như thế nào?"

Bạch Linh nói: "Không liên quan đến ta."

Hồng Ngưng nói: "Người cũng vô tình quá."

Bạch Linh nhìn nàng, hình như có phần sững sờ.

Hồng Ngưng không chú ý, thò người ra hướng bên kia nhìn quanh, đã thấy Hạ Lan Tuyết ngồi trong lòng Lục Cửu, hai tay ôm lấy gáy Lục Cửu, một đôi mắt đẹp lại nhìn nơi xa của Bạch Linh, thấy hán không có một chút phản ứng nào, dần dần cũng không diễn nổi nữa, lộ ra thần sắc bị thương cảm phẫn, Lục Cửu là loại người nào, rất nhanh liền phát hiện mỹ nhân bất thường, nhìn theo, Hồng Ngưng lại vô ý nhìn vào ánh mắt hán, nhất thời trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy, cho đến lúc Bạch Linh nghiêng người chặn tầm mắt rồi, mới đột nhiên tỉnh táo, âm thầm hối hận.

Bạch Linh kéo nàng đi: "Đó là chồn trắng, cẩn thận một chút, đừng mắc mưu của hán."

Hồng Ngưng cũng biết không nên nhiều chuyện, gật đầu: "Đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mời hoa thần

Yêu tinh cao cấp đều có thể vào chùa, không chỉ Bạch Linh, còn có một tuyệt yêu cùng một con hồ ly 5 đuôi.

Bạch Linh có thể loại bỏ, về phần hai người kia, Hồng Ngưng cũng cho rằng khả năng không lớn, đầu tiên, Trịnh Khả vào chùa mới bị giết, có thể thấy

yêu quái kia hẳn là ở trong chùa, hơn nữa Trình Khả từng tới Thiên hoà tự nhiều lần, mãi đến hôm nay mới vì đổi đồ mang chữ "Phật" mới gặp chuyện không may, chứng minh yêu quái kia không thể hiện thân hại người ban ngày, hơn nữa e ngại phật pháp, tu vi không cao, Hạ Lan Tuyết cùng Lục Cửu có thể tùy ý đi lại trong chùa, căn bản giết người không cần điều kiện.

Hồng Ngưng nằm trên giường suy nghĩ một lúc lâu, quyết định gọi Bạch Linh đi ra hồ nước xem lại.

Bạch Linh đã đứng ở ngoài cửa.

Hồng Ngưng kinh ngạc: "Người ở đây làm gì?"

Bạch Linh không đáp.

Hắn lo lắng Lục Cửu sẽ đến gây chuyện?

Hồng Ngưng nhanh chóng hiểu được nguyên do, trong lòng âm áp: "Chúng ta lại đi hồ nước xem một chút đi."

Mới vừa đi ra cửa viện, đã thấy một người chờ ở bên ngoài, Bạch Linh làm như không thấy, cứ thế đi lên phía trước.

"Bạch Linh!" Hạ Lan Tuyết ngăn hắn lại.

"Tránh."

"Sư huynh, ta ở bên kia, có việc sẽ gọi người." Hồng Ngưng thức thời kiếm cớ thoát thân, không đợi Bạch Linh nói gì, nhanh chóng bước đi, tuy rằng như vậy thật có lỗi với hắn, nhưng nàng thật sự không muốn chọc cũng không thể chọc vào cái phiền toái này, Hạ Lan Tuyết quá mức điên cuồng, chuyện gì đều có thể làm được, huống chi vấn đề giữa bọn họ không nên đi chọn rộn (xen vào, nhón nháo, lộn xộn), để Bạch Linh tự mình giải quyết là tốt nhất.

"Tránh." Nổi nóng.

"Người thích nàng có phải không?"

"Nàng là sư muội ta, người đừng cố tình gây sự."

Nghe được lời giải thích, thanh âm của Hạ Lan Tuyết quả nhiên mềm lại: "Người đừng tức giận, ta chỉ là"

Hồng Ngưng lại khẽ thở ra, bước đi nhanh hơn, Bạch Linh là hiểu quan hệ gay gắt này, nếu thật sự để nàng hiểu lầm, nói không chừng mình cũng sẽ có kết cục như Tiểu Kha vậy.

Vòng qua góc tường, phía trước chính là hồ nước.

Thình lình, dưới chân bị cái gì đó vướng vào, Hồng Ngưng suýt nữa thì ngã sấp xuống, cúi đầu xem, đúng là một cái bóng trắng nằm trên mặt đất, nàng lập tức lui về sau, tránh nhìn cặp mắt kia, đồng thời định há mồm kêu cứu.

"Ôm ta đi." Thanh âm một mối.

Nghe ra không phải là Lục Cửu, Hồng Ngưng thở ra một hơi thật dài: "Người là ai?"

Dáng vẻ người trên đất....., trông không giống người thường, một đôi lỗ tai kỳ lạ mọc trên đầu hắn, hai con mắt híp một nửa, lộ ra hồng quang quỷ dị.

Là một con thỏ tinh?

Hồng Ngưng lại trấn định rất nhiều, yêu tinh kia còn chưa hoàn toàn bỏ đi hình dạng gốc, pháp lực sẽ không mạnh, chẳng lẽ.....

Gần đây là hắn tác quái?

Thỏ tinh đối với phản ứng của nàng không hài lòng: "Này, ngốc?"

Hồng Ngưng thờ dãi: "Người muốn ôm đi đâu?"

Thấy nàng không sợ hãi, không khỏi ngoài ý muốn của thỏ tinh kia, chần chờ một lát, đưa tay chỉ xuống hồ nước bên kia: "Ta ở ngoài chùa, người ôm ta qua bên kia trước."

"Được." Hồng Ngưng cúi người làm bộ ôm hắn, cũng ngấm cảm lấy một lá bùa, niệm chú.

Thỏ tinh hoàn toàn không phòng bị, phát hiện bị chế, kinh hãi: "Người làm gì!"

Yêu khí không nặng, hẳn là không có ý muốn hại người, Hồng Ngưng có phần hoài nghi, rút kiếm nhỏ bên hông ra chỉ vào hắn, cười lạnh: "Người không phải hại người sao? Nếu không nói thật, liền gọi thiên lôi tới đánh cho người về nguyên hình!"

Nghe đến đánh về nguyên hình, thỏ tỉnh nôn nóng cầu xin tha thứ: "Ta cũng không có hại ai."

Hồng Ngưng nói: "Trịnh Khả chết như thế nào?"

Thỏ Tinh nói: "Trịnh Khả là ai?"

Hồng Ngưng nói: "Chùa này là hẩn bỏ tiền xây, sao ngươi lại không biết?"

Thỏ tỉnh biện bạch: "Ngày thường ta ít khi đi ra, đâu biết chuyện của bọn họ."

Trông nó không có vẻ giống nói dối, Hồng Ngưng thất vọng, không cam lòng: "Ngươi ở gần đây, không thấy trong chùa xảy ra chuyện gì kỳ quái sao? Trong chùa này có yêu quái khác không?"

Thỏ Tinh dường như nhớ ra cái gì đó: "Ngươi nói người chết? Đúng, có người chết."

Hồng Ngưng mừng thầm "Nói."

Thỏ tỉnh nói: "Việc này chỉ có ta biết, nói cho ngươi, ngươi phải thả ta."

Hồng Ngưng không chút do dự đáp ứng.

Thỏ Tinh mới nói: "Một người đã chết trong hồ nước."

Hồng Ngưng nói: "Là Trịnh Khả mấy hôm trước đi, ai hại hẩn?"

Thỏ Tinh nói: "Cái gì mà mấy hôm trước, là mười năm trước."

Hồng Ngưng kinh ngạc: "Mười năm trước?"

Thỏ tỉnh khôi phục dáng vẻ mặt mũi: "Mười năm trước nơi này là một cái chùa nhỏ, chỉ có mấy gian phòng, một đêm nọ ta tới hóng gió, thấy một hoà thượng cùng một người mặc áo xanh (lá cây)ngồi nói chuyện, người nọ muốn xem cái bình thủy tinh Long cung gì gì đó, hoà thượng đưa ra, người nọ luôn miệng khen ngợi nó vô giá, sau đó thừa dịp hoà thượng không chú ý mà giết hẩn, dùng dây xích sắt trói lại cho rơi xuống đáy hồ, cầm bảo bình đi."

Vì lòng tham mà giết người, chả trách Trịnh Khả không cho rửa sạch cái hồ nước kia!

Hồng Ngưng hít một hơi lạnh, hoà thượng này vô cớ bị hại, đến nay xác chết không thấy mặt trời, nhất định khó mà vào được luân hồi: "Hoà thượng kia là ai?"

Thỏ Tinh lắc đầu: "Cái này không biết."

Mười năm trước trong chùa vô duyên vô cớ có người mất tích, hỏi thăm cũng không khó, Hồng Ngưng lại răn đe hai câu liền thả hẩn, xoay người đi về.....

"Mười năm trước tiểu tăng còn chưa vào chùa đây," trên lầu các nhỏ, tiểu hoà thượng vừa sửa sang lại kinh thư vừa nói, "Đừng nói tiểu tăng, trụ trì cũng là sau này mới đến, mấy năm nay người trong chùa cũng chưa từng thiếu một ai."

Hồng Ngưng kỳ quái: "Theo ngươi nói, mười năm trước trong chùa này vốn không có người ở?"

Tiểu hoà thượng đặt kinh thư xuống, giải thích: "Năm đó nơi đây cực kỳ hoang vắng đơn sơ, chỉ có một vị Hải Minh sư phụ trông coi, đâu phải như ngày nay, sau đó Hải Minh sư phụ đi vân du (du lịch khắp nơi), đem chùa giao cho Trịnh thí chủ, Trịnh thí chủ rất là thủ tín (giữ lời hứa), bỏ vốn sửa chùa lại từ đầu, mới có Thiên Hoà Tự bây giờ."

Hồng Ngưng cả kinh trong lòng, miệng lại cười: "Thảo nào Trịnh công tử lại giúp đỡ Thiên Hoà Tự, thì ra là nhờ kỷ giao tình với Hải Minh sư phụ."

Tiểu hoà thượng nói: "Hai người bọn họ vốn là bạn tốt."

Hồng Ngưng hỏi: "Hải Minh sư phụ có trở lại hay không?" Tiểu hoà thượng lắc đầu.

Vậy là đúng rồi!

Hồng Ngưng nói: "Trong chùa các ngươi mấy năm trước có xảy ra việc gì kỳ lạ không? Tỷ như hồ nước kia?"

Tiểu hoà thượng nghĩ nghĩ: "Không biết có tính là việc lạ lùng không, hoa sen ở cái hồ nước kia nở muộn hơn nơi khác, lại tàn sớm, vì tiểu tăng cảm thấy thú vị, len ghi ngày lại, bất kể là trước kia nở rộ đẹp thế nào, đều tàn hết vào ngày mười sáu tháng sáu."

Hồng Ngưng kinh ngạc, như có suy nghĩ.

Tiểu hoà thượng nói: "Đêm hè năm trước, có vị sư huynh còn nói ở hồ nước nhìn thấy một con yêu quái mất đồ tai dài, hẳn sợ tới mức bị bệnh mấy ngày."

Con thỏ chạy đến hóng mát, hồ luôn hoà thượng, Hồng Ngưng cười thầm, sợ hấn sinh nghi, cố ý dòi dề tài: "Hai ngày nay không cho người khác vào dâng hương?"

Tiểu hoà thượng ừ rừ: "Thật không dám giấu diếm, Trịnh thí chủ gặp chuyện không may ở tệ tự, lại chậm chạp không bắt được hung thủ, ngay cả Tri phủ đại nhân không truy cứu, sau này Đào tri huyện nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, nay gọi người canh giữ bên ngoài, sợ chúng ta chạy."

Cầu quan! Hồng Ngưng thâm mắng, cố trấn an hấn hai câu, hỏi những chuyện khác mới vội vàng rời đi, vừa mới đi tới hành lang, chợt nghe vài tên nha dịch vây quanh một chỗ nói chuyện: "Cái phòng Trịnh Khả chết kia có quỷ, mấy ngày này các huynh đệ nên tránh xa một chút!"

"Thật hay giả?"

"Doạ các ngươi làm cái gì! Tối hôm qua ta cùng Triệu Tam đi qua, nghe được bên trong có tiếng nữ nhân, hai người chúng ta cả gan đẩy cửa đi vào, lại không thấy cái gì cả!"

Mọi người đều hút vào một ngụm khí lạnh.

"Họ Hải kia không biết bao lâu mới đi, vài cái mạng của huynh đệ chúng ta đều treo lên rồi, xui xẻo!"

.....

Tại sao có nữ nhân lại vào được? Hồng Ngưng kinh ngạc, trở về phòng liền đem việc này nói cho Bạch Linh biết.

Bạch Linh nói: "Không phải Hải Minh, trong chùa cũng không có oán khí."

Quý cùng yêu khác nhau, sau khi hồn phách không nơi nương tựa, không chỗ ẩn náu, chỉ có thể dạo chơi ở các thi thể gần đó, bởi vậy khó thoát khỏi sự tróc nã của Hắc Bạch vô thường, trừ phi oán khí của nó ngất trời, không vào được quỷ môn, chính vì như thế, những đạo sĩ mới có thể dễ dàng tìm được chúng nó, nay hồ nước không có oán khí, vậy cũng chỉ có một khả năng - Hải Minh đã về Địa phủ.

Hồng Ngưng nói: "Có lẽ Hải Minh sư phụ đã nghĩ thông suốt, nhưng nay hải cốt của hấn chìm ở dưới đáy ao không thấy được mặt trời, cho dù đi Địa phủ, chỉ sợ cũng không thể nhanh chóng vào luân hồi."

Nàng lâm bảm: "Nếu không phải hấn, vậy thì có thể là yêu nữ kia làm, nàng cũng có thù với Trịnh Khả."

Bạch Linh nói: "Ta muốn trở về xem một chút."

Hồng Ngưng hoàn hồn, khó hiểu: "Sao vậy?"

Bạch Linh trầm mặc một lúc lâu, trong giọng nói lộ ra chút bất an: "Hạ Lan Tuyết xưa nay làm việc luôn xúc động, bất kể hậu quả, hôm qua có nói nhảm với ta một ít."

Cá tính Hạ Lan Tuyết cực đoan, rất dễ dàng trút giận sang người khác, vì buộc hấn trở về mà xuống tay với những người khác cũng không phải không có khả năng, tuy Văn Tín đạo hạnh cao thâm, nhưng nữ nhân này chuyện gì đều có thể làm ra được, tính hung ác này không phải Văn Tín có thể sánh được, khoảng cách quá xa, Truyền âm phù đã sớm mất đi hiệu lực, Hồng Ngưng cũng có chút lo lắng, gật đầu: "Không bằng chúng ta đều trở về đi."

"Mang theo người quá chậm, yêu hồ đã đi rồi, ta về nói một tiếng với sư phụ, mai lại tới tìm người," Bạch Linh nói xong, kéo tay nàng qua, lấy một cái vòng tay thủy tinh trong suốt đeo vào cổ tay nàng, "Có việc gấp thì gọi ta."

Cái đồ này trước đây Hồng Ngưng đã dùng không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn từng vì tò mò mà lấy nó ra làm thí nghiệm, mỗi lần Bạch Linh đều đúng lúc chạy tới, nhưng mà kể từ khi biết nó là cái đồ gì, nàng liền không chịu dùng, nay thấy hấn lại lấy ra, không khỏi thờ dài, miễn cưỡng cười: "Ta cũng không phải là tiểu hài tử, nếu đề nội đan (yêu hay tiên nào cũng có 1 viên ngọc giữ tất cả phép thuật trong người) rời cơ thể, tinh thần sẽ rất đau đớn mà cũng rất nguy hiểm."

Bạch Linh hừ nhẹ, đẩy nàng ra, ra cửa liền biến mất...

Sắc trời hoàng hôn, bên cạnh hồ nước bày biện một cái hương án, trên trái vài bồ màu vàng, bố trí những ngọn nến, lư hương cùng lệnh bài, cùng rất nhiều giấy ba màu viết thành bùa.

Lần đầu làm việc này một mình, Hồng Ngưng cũng không chắc, mặc dù Hải Minh sư phụ không liên quan đến vụ án này, nhưng hấn vô tội mà chết, hải cốt chìm ở đáy ao không thấy ánh mặt trời, chỉ có chân tướng phơi bày rồi mới có thể an tâm nhập luân hồi, nay mẩu cốt ở chỗ, nếu nói thẳng ra trong hồ nước có thi thể, chỉ sợ không có ai tin, Đào tri huyện vốn muốn gây rắc rối, hơn nữa việc này mà lòi ra cũng sẽ liên lụy đến hấn, bởi vì trong nhà hấn cất chứa cái bình thủy tinh Trịnh Khả đưa, đây là tin tức hạ nhân lộ ra.

Muốn Hải Công tin tưởng, trước hết phải làm cho hấn tin rằng trên đời này có quỷ yêu.

Lần này hết sức đặc biệt, sư phụ cũng chưa từng mời qua, càng khỏi nói Hồng Ngưng ngay cả khẩu quyết bình thường cũng không nhớ được đầy đủ,

nàng đành phải tự mình suy nghĩ hành động, đầu tiên là cung kính dập đầu, tập trung tinh thần niệm chú, say đó cầm kiếm khơi lá bùa ba màu mang lên đốt trên ngọn nến, lặng yên nói: "Đệ tử Hồng Ngưng, can trọng bái thượng Hoa thần toạ hạ, Thần Quân có biết, lệnh bài lên....."

Tuy lời nói chẳng ra cái gì cả, nhưng ý tứ cũng rõ ràng, nàng mặc niệm xong, liền khấn trương nhìn chăm chăm 3 tấm lệnh bài kia, nhìn không chuyển mắt.

Không động tĩnh.

Hồng Ngưng không cam lòng, tiếp tục niệm chú đốt bùa, lập lại ba bốn lần, vẫn không thấy hiệu quả, nàng đành phải thời dãi, tính bỏ qua, đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên có một trận gió lạnh thổi tới, trong gió mang theo một mùi hương lạ lùng, giấy bay bốn phía.

"Đang làm gì vậy?" Thanh âm quen thuộc.

Biết năng lực có thể giao lưu với thần tiên đã coi là khó, sao có thể mời được chân thân giả lâm, phản ứng đầu tiên của Hồng Ngưng chính là làm ra sơ suất, đang kinh hoảng, nay thấy hán lại khê thờ ra, mừng thầm: "Mời Hoa thần."

Cầm Tú chậm rãi đi tới.

Hồng Ngưng vốn định gọi là đại ca, lại cảm thấy không ổn, người ta có khi là tiền bối hơn mấy trăm tuổi, vì thế đã gọi trực tiếp hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì vậy?" Vẫn là bảo vệ ta?

Cầm Tú chưa trả lời, chỉ nhìn lá bùa trên hương án, lại cười nói: "Như vậy là không mời được."

Hồng Ngưng đỏ mặt lên: "Ta liền thử lại."

Cầm Tú nhẹ giọng: "Vừa không muốn tu tiên, cũng không thích pháp thuật, sau này một mình làm sao mà sống sót trên trần thế này?"

Trong lời nói hoàn toàn không có nửa điểm trào phúng, bên trong mơ hồ lộ ra một tia lo lắng, Hồng Ngưng nghe mà ngẩn ngơ, trấn định lại nói giong: "Để sư phụ sư huynh bọn họ nuôi, ta không thể trường sinh, nhất định sẽ chết trước bọn họ, nếu không làm được, liền sớm luân hồi, sớm đầu thai quên đi."

Cầm Tú trầm mặc một lát, thở dài: "Cho dù xảy ra chuyện gì, ngươi phải nhớ rõ đó đều là ý trời, kiếp số đã định."

Lời nói huyền diệu, Hồng Ngưng nghe mà không hiểu.

Cầm Tú nói: "Mời hoa thần làm gì vậy?"

Hồng Ngưng hoàn hồn, đem chuyện đã xảy ra đều nói hết cho hán biết, cuối cùng nói: "Ta nghi ngờ hoa sen trong hồ này đang tác quái."

Cầm Tú xoay người xem hồ nước: "Vì sao lại nói như vậy?"

Trong tiềm thức muốn tín nhiệm người này, Hồng Ngưng không có ý định giấu diếm: "Việc đã xảy ra cách đây mười năm, xung quanh không có oán khí, hồn phách Hải Minh sư phụ không có khả năng còn ở đây, tối hôm qua bọn họ nghe được tiếng nữ nhân trong phòng kia, càng chứng minh không phải Hải Minh sư phụ rồi, tình hình nở hoa xưa nay đều do hoa thần hoa tiên nắm giữ, hoa sen nơi này lại nở một cách kỳ lạ, hàng năm trước 16 tháng sáu đều héo tàn, e rằng không phải vì liên quan đến khí hậu đi, trừ bỏ hoa sen yêu, yêu quái khác làm sao có thể khổng chế được mùa hoa?"

Cầm Tú nói: "Tất cả đều có định số, Trịnh Khả khi còn sống làm quá nhiều việc ác, cho nên gặp quả báo."

Hồng Ngưng nói: "Nhưng khó có thể nói tương lai nàng lại không đi hại người khác, hơn nữa nàng có thể có thù với Trịnh Khả..., nên đi ra nói cho rõ, tránh liên lụy tới hoà thượng trong chùa, người chết là thân thích của Đào tri huyện, Đào tri huyện sẽ trút giận sang bọn họ, nếu nàng khư khư cố chấp, liên lụy người vô tội, ta chỉ có thể ép nàng hiện hình, đến lúc đó tu vi bị huỷ hết, cũng không trách ta được."

Cầm Tú nhú mày: "Hoa và cây cối trăm tuổi, đến lúc liền giáng thiên lôi, tránh được mới có thể thành yêu, lại phải tu 300 năm mới trải qua tiểu kiếp, năm trăm năm đại kiếp, hai ngàn năm độ kiếp thành công, mới có thể thành tiên."

Hồng Ngưng nói: "Chính là vì nó tu hành không dễ, sự tình không rõ, ta cũng không muốn làm nàng chịu oan uổng, nói không chừng là do yêu quái khác làm, cho nên muốn tìm nàng hỏi một chút, mời hoa thần mời thay."

Cầm Tú gật đầu: "Ngươi làm rất đúng."

Hồng Ngưng nhìn hán một lúc lâu, nói thẳng: "Ngươi cũng giống nàng?"

Cầm Tú quả nhiên mỉm cười, không có phủ nhận.

Ỗ vào tính hán tốt, Hồng Ngưng cười nói: "Kỳ thật ta sớm đã muốn hỏi, nếu không muốn nói, coi như ta chưa có hỏi qua."

Cầm Tú nói: "Muốn ta giúp ngươi?"

Hồng Ngưng thừa nhận: "Ngươi có thể gặp Hoa thần?"

"Có thể, việc này kỳ thật không cần người ngoài nhúng tay vào," Cẩm Tú nhìn nước hồ, "Không phải là nàng không muốn đi ra, chỉ là tu vi còn thấp, ban ngày không thể hiện thân, trong chùa có phật pháp, hưởng chi mệnh quan triều đình đang ở đây, lại có nha dịch quan phủ, sát khí quá nặng, giờ Tý (11 - 1h sáng) đêm nay, người bảo bọn hắc còi bỏ vũ khí, bỏ quan bảo, đến chờ cạnh hồ, nàng sẽ đi ra."

Hoà thượng có chuỗi hạt làm bùa hộ mệnh mang theo bên người thì thôi, hoá ra nàng còn sợ cả nha dịch đeo đao, chĩa trách những người đó nghe được có tiếng nói đẩy cửa đi vào, nàng bỏ chạy mất, xem ra nàng cũng muốn nói rõ sự tình, Hồng Ngưng thả tâm, thử hỏi: "Người không phải Hoa yêu bình thường, có phải là Hoa tiên?"

Cẩm Tú cười không đáp.

Hồng Ngưng nhớ tới một chuyện: "Người có biết Trung Thiên Vương không?"

Cẩm Tú hỏi: "Sao vậy?"

Hồng Ngưng đem chuyện chuông tiên ở Ác Long Đàm ngày trước kể lại một lần: "Hắn nói bái Trung Thiên Vương"

Cẩm Tú lắc đầu: "Hắn vốn là tiên quan ở Nam Thiên Môn, thích ngủ, ngàn năm trước từng một lần làm sai, may mắn Đế Quân tha thứ, không nghĩ được hắn vẫn không sửa thói quen này, mới có hôm nay, cũng là kiếp số đã định."

Hồng Ngưng lẩm bẩm: "Mà hắn nói đã gặp ta rồi, còn nói ta cùng Trung Thiên Vương đã thấy hắn rồi."

Cẩm Tú không nói.

Hồng Ngưng theo dõi hắn: "Người là cái gì? Hồng sơn trà? Trà hoa tiên?"

Cẩm Tú nở nụ cười.

Hồng Ngưng nhíu mày: "Ngay bây giờ hiện nguyên hình cho ta xem đi."

Cẩm Tú nói: "Khiến Hoa yêu hiện nguyên hình, thật vô lễ."

Hồng Ngưng cười nói: "Ta là nha đầu sơn dã (núi hoang), vốn không hiểu lễ nghĩa gì, người không sợ ta tức giận làm phép thu phục người?"

"Táo bạo vô lễ, tính tình này cũng chỉ có thể xứng đôi Hồng sơn trà," Cẩm Tú mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước, "Sắc trời không còn sớm, mau đi làm việc đi, tối ta lại đến." Xoay người đi vài bước, biến mất.

Xứng với Hồng sơn trà? Hồng Ngưng đỏ mặt, trong không khí xung quanh còn thoang thoảng mùi hương, nàng chợt thấy hoảng hốt, vội vàng xoay người đi đến chỗ ở của Hải Công.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trầm oan giải tội

Nửa đêm, trên trời không ánh trăng, bên hồ nước có 5 6 cây đuốc, trong ngọn lửa, Hồng Ngưng một thân áo xanh đứng cạnh hồ, Hải Công bên cạnh cũng đã đổi một thân áo trắng, ngồi ngay ngắn trên ghế, Đào tri huyện cũng đi theo, hai gã hộ vệ áo bào xanh tay không đứng ở hai bên, bọn nha dịch bộ khoái đều đã cời đao kiếm đi, 20 hoà thượng cũng cắt những chuỗi tràng hạt đi, đều đứng ở rất xa.

"Giờ nào rồi?" Hải Công quay mặt hỏi.

"Gần giờ Tý." Một gã nha dịch báo lại.

Hải Công nghe vậy không khỏi nhíu mày, nhìn về phía Hồng Ngưng, sắc mặt nghi ngờ, nghe nói đêm nay sẽ có nhân chứng quan trọng đến, hắn mới đặc biệt dẫn mọi người chờ ở nơi này.

Hồng Ngưng hiểu ý hắn: "Hải đại nhân yên tâm." Cẩm Tú sẽ không lừa gạt mình.

Nàng đưa ra yêu cầu kỳ lạ cổ quái này, Hải Công vốn có chút bận tâm, hối hận đã quá mức tùy tiện mà đáp ứng, nửa đêm huy động nhiều người, đến lúc đó nếu không có thu hoạch gì, ngày sau không khỏi bị cười chê, nay thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, nắm chắc mười phần, mới dần dần an tâm lại.

Trong chùa xảy ra hung án cổ quái, Đào tri huyện ước gì có thể tránh đi thật xa, nhưng Tri phủ phái người đến mời, không thể không đến hỗ trợ, hắn vốn

tức giận đầy mình, lại nghe chủ ý của Hồng Ngung, càng không kiên nhẫn: "Cố làm ra vẻ huyền bí! Theo hạ quan thấy, hẳn là những hoà thượng này giờ trò quỵ, không bằng bắt họ lại, thẩm vấn nghiêm khắc, không sợ họ không nhận tội!"

Trụ trì đại sư hoảng sợ chấp tay trước ngực: "Thiện tai, lão nạp dám đảm bảo, các hoà thượng trong chùa này không phải hung thủ, đại nhân minh xét."

Đào tri huyện nói: "Đêm đó cũng không có người ngoài trong chùa, từ bọn hoà thượng các người thì còn có thể là ai!"

Trụ trì khẩn cấp: "Cái này....."

Hải Công có chút không vui: "Việc này còn phải chờ bàn bạc cân nhắc, cho đến khi điều tra rõ chân tướng, bản phủ tất nhiên sẽ trả cho trượng phu của lệnh muội một cái công bằng."

Đào tri huyện cười lạnh: "Không biết cái vị nhân chứng quan trọng kia khi nào mới chịu đến?"

Giờ tý nhanh đến, cũng không thấy chút động tĩnh nào, Hồng Ngung cũng có chút sốt ruột, quay lại hỏi mọi người: "Các người thật sự đã cất vũ khí đi không? Còn các vị sư phụ, có mang pháp khí khác trên người không?"

Mọi người đều lắc đầu.

Hải Công nhìn nàng. Hồng Ngung trấn định cười: "Chắc nàng nhầm canh giờ, chờ dân nữ hỏi một chút."

Nói xong, nàng tiến lên vài bước, hít một hơi thật dài, rút từ trong lòng ra một lá bùa, nhìn không trung yên lặng niệm chú, vỗ tay một cái, lại ném lá bùa lên, bùa kia liền bay lên giữa không trung, tự bốc cháy. Lá bùa cháy hết, trên không trung hiện ra 2 chữ to: sắp đến. Hai chữ to như cái đầu(đầu), loè loè toả sáng, gần mười giây sau mới như lưu huỳnh từ từ tán đi.

Mọi người thấy rõ, đều ồ lên, không dám coi khinh nàng.

Hải Công cũng hết sức tin tưởng: "Không thể nghĩ tới cô nương đúng là cao nhân Đạo môn."

Trên thực tế, Hồng Ngung thi triển chỉ là ảo thuật sơ cấp nhất, thật sự không còn cách nào, cái khó là cái khôn dùng một chút thủ đoạn lấy lệ, để kéo dài thời gian, nghe vậy, nàng khom người nói: "Nhân chứng rất nhanh sẽ đi ra, kính mong hai vị đại nhân chờ thêm một lát."

Hải Công gật đầu, Đào tri huyện cũng không nói gì nữa.

Hồng Ngung mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng lại gấp đến cực độ, tuy rằng vừa rồi dùng chút tài mọn tạm thời lừa được một lúc, nếu Liên yêu (yêu tinh hoa sen) kia không hiện thân, thật khó có thể giải thích..... đang nghĩ, chợt có một trận gió cuộn cuộn nổi lên trên hồ.

Gió thổi tới thật mạnh, vô số cát bụi bay lên, lại không hề lạnh, mơ hồ mang theo hương hoa sen lá sen thơm ngát, nhập vào lòng người, ánh lửa chung quanh tự dưng tối lại vài phần.

Mọi người lấy tay áo che mặt, đều nói: "Thơm quá!"

Hồng Ngung nhận thấy kỳ quái, mừng rỡ: "Đã đến, còn không hiện thân!"

Vừa dứt lời, vốn trên mặt hồ đen kịt không ngờ lại phủ kín lá sen, một nữ tử áo trắng bay vút lên đứng trên lá sen, mặt hồng má đào, vô cùng thanh tú xinh đẹp, như là tiên nữ.

Mọi người kinh hãi ..

Mặt Đào tri huyện như màu đất, run run: "Gi... yêu nghiệt phương nào!"

Hải Công cũng kinh hãi: "Đây là....."

Hồng Ngung vội vàng an ủi: "Đại nhân không phải lo sợ, nàng là nhân chứng mà dân nữ đã nói."

Cô gái này không phải người thường, trong lòng mọi người đều hiểu được, không dám nhiều lời.

Vẫn là Hải Công hiểu biết sâu rộng, hơn nữa làm quan nhiều năm nên trên người mạnh chính khí, rất nhanh liền định thần: "Cô nương là người phương nào? Nếu biết vụ án từ đầu đến cuối, cứ đúng sự thật mà nói."

Nữ tử áo trắng kia xoay người làm lễ, tiếng nói rất dễ nghe: "Hồi bẩm đại nhân, tiểu nữ tử chính là hoa sen trong hồ này, tên là Liên Hoa, hôm nay đặc biệt vì một vụ án oan mà đến."

Hải Công nói: "Trịnh Khả là do ai giết?"

Nữ tử áo trắng đáp: "Đúng là Liên Hoa."

Đào tri huyện nghe vậy, lập tức vỗ lên tay vịn của ghế, trừng mắt quát lớn: "Thì ra người chính là hung thủ, người đầu!"

Lời hô ra phát hiện không đúng, vội vàng quát Hồng Ngưng: "Còn không mau trợ giúp bản huyện tróc nã hung thủ!"

Hồng Ngưng lạnh lùng liếc hắt một cái: "Đại nhân gấp cái gì, nàng đã dám chủ động tới nhận tội, còn có thể chạy hay sao? Cho dù là hung thủ, trước hết cũng nghe hết lời khai đã."

Hải Công gật đầu, hỏi Liên Hoa: "Người có thù với Trịnh Khả?"

Liên Hoa lắc đầu.

Hải Công nhíu mày, trầm giọng: "Yêu nghiệt lớn mật, dám tự tiện hại tính mạng con người, nếu còn không nói hết nguyên do ra, bản phủ hôm nay không thể tha cho người!"

"Đại nhân trên cao, Liên Hoa không dám giấu diếm," Liên Hoa thấp giọng, "Liên Hoa giết Trịnh Khả, chỉ là thay một vị sư phụ trong chùa, pháp danh là Hải Minh."

Hải Công nhìn trụ trì.

Zụ trì tiến lên trả lời: "Tệ tự quả thật có một vị Hải Minh trưởng lão, đã ra ngoài dạo chơi chưa về, chỉ vì lão nạp tới muộn, cũng chưa từng gặp mặt."

Liên Hoa lau nước mắt: "Liên Hoa đã ở trong hồ nước này cả trăm năm, mười hai năm trước gặp một hồi đại hạn, nước hồ khô kiệt, may là mỗi ngày Hải Minh sư phụ gánh nước cứu giúp, Liên Hoa chịu ân tình này, vốn định tu hành được hình người đi lên báo đáp, ai ngờ hân bị Trịnh Khả làm hại, chết không minh bạch, cũng may trời xanh có mắt, việc đã xảy ra hơn mười năm, không ngờ Trịnh Khả lại vào ở, còn đối hết tất cả đồ dùng mang chữ "Phật" đi."

Hải Công nói: "Vì thế người liền giết hân."

Liên Hoa gật đầu.

Đào tri huyện nói: "Nói bậy! Nói bậy! Mười năm trước Hải Minh kia ra ngoài dạo chơi, đến nay chưa về, không biết chết ở đâu, sao lại đổ lên thân Trịnh Khả!"

Hải Công cũng nói: "Làm sao người biết hân bị Trịnh Khả làm hại?"

Liên Hoa nói: "Liên Hoa không dám có nửa câu nói dối, kỳ thật Hải Minh sư phụ vẫn chưa ra ngoài dạo chơi, tất cả đều là Trịnh Khả nói bừa, đêm 16 tháng 6 mười năm trước, Trịnh Khả đã hại chết hân, dùng xích sắt trói chìm ở dưới đáy hồ."

Nàng đưa tay chỉ vào giữa hồ nước: "Là chỗ này, Trịnh Khả sợ người phát hiện, bởi vậy bỏ vốn tu sửa chùa miếu, không cho phép ai động vào hồ nước."

Không thể tưởng được lại có ân tình như thế này, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Hải Công trầm ngâm một lát: "Người cũng là yêu quái, có pháp lực, vì sao không cứu hân?"

Liên Hoa khóc không ra tiếng: "Hân là ân nhân của Liên Hoa, làm sao Liên Hoa lại không muốn cứu hân? Chỉ vì khi đó tu hành quá cạn, pháp lực không có mấy, cho đến 3 năm trước thoát được Thiên kiếp, mới tu thành hình người, lại e sợ Phật hiệu trong chùa, không thể đi ra."

Hồng Ngưng nói: "Cho nên người làm cho hoa sen trong hồ nà vào ngày 16 tháng 6 đó đều héo tàn."

Liên Hoa nói: "Hải cốt chìm dưới đáy ao không người biết, nhất định ân nhân rất khó vào được luân hồi, chịu khổ trong Địa phủ, hoa kỳ (thời kỳ hoa nở) là do Hoa thần định ra, Liên Hoa không dám làm sai, chỉ có thể lén cho chúng nó héo tàn trước, để người phát hiện trong ao kỳ lạ, hoặc có thể làm cho hải cốt của ân nhân lại thấy ánh mặt trời, đáng tiếc là từ trước đến nay không ai biết. Nay cuối cùng cũng nghênh đón được đại nhân, Liên Hoa cần phải kêu oan, ai ngờ đại nhân toàn thân chính khí, hộ vệ bên người lại mang theo đao kiếm, sát khí rất nặng, cho nên chậm trễ không dám hiện thân, cũng may trời ban cho cơ hội tốt, Trịnh Khả cũng đến đây, Liên Hoa mới có thể báo thù cho ân nhân."

Đào tri huyện nói: "Trịnh Khả cùng Hải Minh vốn là bạn tốt, sao lại giết hân! Người có chứng cứ gì, đừng có ngâm máu phun người.."

Liên Hoa lạnh lùng nhìn hân: "Chứng cứ chính là bình thủy tinh long cung mà đại nhân đang cất giữ, đồ kia vốn là vật để Liên Hoa báo ân, âm thầm chỉ dẫn ân nhân tìm được, không nghĩ tới Trịnh Khả lại nổi lòng tham, trái lại đưa tới tai họa cho ân nhân."

Sắc mặt Đào tri huyện trắng bệch, chổng ché: "Bình thủy tinh Long cung ở đâu, nói bậy!"

Hồng Ngưng thân nhiên nói: "Ngay tại bảo khố (khố bảo vật) trong nhà Đào tri huyện, làm sao lại không có, nghe nói trong bảo khố kia cất giữ vô số kỳ trân dị bảo, sao không lấy ra cho Tri phủ đại nhân thưởng thức?"

Hải Công lớn tiếng: "Người đâu, đi lục soát!"

Đào tri huyện bỗng nhiên đứng dậy: "Hạ quan kính trọng đại nhân, cho nên tiếp đãi có thêm, đại nhân không nhận tình thì thôi, lại đi tin hung thủ giết

người, mặc dù chức vị của hạ quan thấp, nhưng cũng là có được tiến sĩ trước điện, đại nhân muốn tự tiện điều tra dinh thự của hạ quan, không khỏi quá mức vượt quyền."

Hải Công cười lạnh: "Ý của ngươi là, bản phủ không có quyền điều tra?"

Đào tri huyện chấp chặt tay, dáng vẻ đã không còn cung kính nữa, mạnh mẽ: "Không dám, chỉ là khó có thể làm người tin phục."

"Đào đại nhân cũng là có được chức tiến sĩ trước điện, bản phủ tất nhiên không dám xen vào," Hải công đứng dậy, "Người đâu, mang Thượng Phụng bảo kiểm tra."

Nghe được bốn chữ "Thượng Phụng bảo kiểm", Đào tri huyện lập tức ngất ra như phỗng.

Kỳ thật Hải Công ở trong chùa vài ngày, đối với hành vi của Đào tri huyện cũng có nghe thấy chút ít, có ý muốn trừng trừng trị hấn, chỉ là một tri huyện, lại có bảo khố riêng, cất giấu nhiều báu vật quý như vậy, đúng là cơ hội khó có được.

Liên Hoa vội la lên: "Đại nhân, chờ Liên Hoa nói xong rồi lấy ra cũng chưa muộn."

Ngư tử bảo kiếm là vật đuổi ma quỷ tốt nhất, Hải Công bây giờ mới nghĩ tới nàng sợ hãi, vì thế ngăn hai tên hộ vệ áo bào xanh lại, xoay người ra lệnh cho chúng bắt Đào tri huyện, lại quát bọn nha dịch hạ nhân: "Đóng cửa chùa! Nếu có mật báo ra ngoài, xử trăm tại chỗ!"

Bọn nha dịch sớm đã sợ tới mức không dám động dậy, run run đáp ứng, chúng hoà thượng lại khẽ thờ ra.

Hải Công đi lại ghé ngồi xuống, nhìn Liên Hoa: "Chỉ dựa vào lời nói một bên của ngươi, khó có thể làm người ta tin phục, bình kia không phải do Hải Minh tự tay đưa cho Trịnh Khả?"

Liên Hoa đang muốn nói, đã thấy một trận âm phong cuộn cuộn kéo tới. Không giống với trận gió lúc Liên Hoa đến, trận gió này vô cùng âm hàn, mang theo quỷ khí âm u, thổi đến làm cho lòng người sợ hãi, mấy cây đuốc gần như tắt đi, mọi người không nhìn được mà run run. Gió ngừng, một vị hoà thượng áo xám chấp tay thành chữ thập đứng bên hồ...

Hải Công kinh hoàng: "Ngươi là ai?"

Vị hoà thượng áo xám kia chưa kịp trả lời, đã nghe đến tiếng nói đầy kinh ngạc mà mừng rỡ của Liên Hoa: "Là Hải Minh sư phụ! Sư phụ, người còn nhớ ta không?"

Hoà thượng áo xám ngẩng mặt lên, nhìn hấn chừng 30 tuổi, mũi to thẳng, trên vầng trán mang theo rất nhiều khí khái hào hùng, trong ôn hoà cười lộ ra sang sảng: "Ngươi là Liên Hoa?"

Liên Hoa lướt khỏi lá sen, kéo hấn mà rơi lệ: "Là ta, ngươi nhìn đi, người nhìn ta tu thành hình người rồi!"

Nghe ra thân phận người này, phát hiện dưới chân hấn không có bóng dáng, mọi người đều lui về phía sau.

Hải Công quát lên: "Ngươi đến tốt cùng là người hay là quỷ?"

Hoà thượng áo xám cúi đầu, chấp tay hình chữ thập làm lễ: "Bản tăng đúng là Hải Minh, mười năm trước bị Trịnh Khả làm hại, đến nay hài cốt vẫn chìm ở đáy ao không thấy mặt trời, bản tăng đã chịu hết khổ sở ở Địa phủ, hôm nay Diêm Vương thấy nghiệp chướng của bản tăng đã tiêu tan, vốn định đưa đi đầu thai, may là có một vị thần tôn truyền tin nói giúp cho, bởi vậy đồng ý cho bản tăng lên đây đối chất, để tránh oan uổng cho người vô tội."

Hải Công nói: "Như vậy, ngươi quả thật bị Trịnh Khả hại, vì cái bình thủy tinh Long cung kia?"

Hải Minh vuốt cằm: "Việc này vốn có căn do (nguyên do sâu xa), khi bản tăng còn trẻ vô ý giao hữu, lưu vào gác cò, giết người vô số, vì trốn quan phủ đuổi bắt mới cắt tóc làm hoà thượng, sau tuy có lòng cải tà quy chính, nhưng cuối cùng do nghiệp chướng quá nặng, cho nên chết trên tay Trịnh Khả, chuộc tội mười năm tại Địa phủ, nay nghiệp chướng đã tan, cầu xin đại nhân làm chủ, vớt hài cốt ở dưới đáy ao lên, để cho bản tăng được vào luân hồi."

Hải Công cảm khái: "Có thể thấy được thiên lý rõ ràng, ai cũng không thể trốn được nhân quả báo ứng."

Hồng Ngưng thần nhiên nói: "Đừng có cái gì cũng quy công về trời, trời cũng là mượn tay người làm việc, nó chỉ là nắm giữ tất cả, nên mới có thể định ra thiên đạo để người khác tuân thủ theo, chưa chắc đã thật sự công bằng, có vài người làm nhiều việc ác, vẫn có thể sống rất tốt."

Hải Minh lắc đầu: "Kiếp này không báo, kiếp sau cũng sẽ báo."

Hồng Ngưng nói: "Đối với chúng ta mà nói, quan trọng là kiếp, kiếp sau còn ai có thể nhớ rõ, trời cao có gì đặc biệt hơn người, nó chỉ mượn tay Liên Hoa thay người giải tội, nhưng mà Liên Hoa tự tay giết người, cũng sẽ tăng thêm thiên kiếp sau này với nàng, nếu nàng không thể độ Thiên kiếp, liền bị đánh cho quay về nguyên hình, cái này cũng muốn quy về thiên ý, có thể thấy được trời cao là một cái vô tình, mà chúng ta hữu tình, cũng trở nên nhỏ yếu."

Hải Minh sững sờ, nhìn Liên Hoa.

Liên Hoa thấp giọng: "Liên Hoa cam tâm tình nguyện."

Hải Công thở dài: "Thân là ngoại tộc, tình nghĩa bậc này cũng không thua gì con người, thật là hiếm có."

Hải Minh vỗ tay niệm Phật hiệu, nhìn trời: "Việc này là do bản tạng dựng lên, không liên quan đến ai hết, sau này nếu có kiếp nạn, bản tạng nguyện một mình gánh chịu, chỉ cầu trời cao, đừng liên lụy đến nàng."

Liên Hoa lắc đầu: "Cho dù Liên Hoa không nhúng tay vào, oan tình của sư phụ cũng sẽ có thể giải hết, chỉ là....."

Dừng lại.

Hải Công vốn là người thông minh, sớm đã nhìn ra manh mối, nghiêm mặt nói: "Người tự tiện hại đến tính mạng người, vốn là tội lớn, bản phủ niệm tình người có tâm trả ơn, mà thân lại là ngoại tộc, không biết vương pháp nhân gian, nay chủ động đầu thú, trước đây Trịnh Khả lại giết người, tha cho người lần này, lần sau không được hại người nữa."

Liên Hoa làm lễ: "Tạ ơn đại nhân."

Hải Công cười nhìn Hải Minh: "Nhân quả báo ứng, cũng là kiếp nạn này của người, nay hai người các người một người có tình một người có nghĩa, tuy không cùng loại, lại có ân tình sâu sắc với nhau, không bằng bản phủ làm chủ cho người hoàn tục, khỏi cô phụ tâm ý của nàng, như thế nào?"

Liên Hoa ngẩn ra.

Hải Minh trầm mặc một lát, cảm ơn: "Đại nhân chịu khai ân bỏ qua chi nàng, bản tạng đã vô cùng cảm kích, nhưng mà người yêu khác đường, thảo một tộc không thể nhập lục đạo luân hồi, bản tạng sao lại vô duyên vô cớ hủy đi tu hành của nàng, xin cáo từ trước."

Hải Công bất ngờ: "Người....."

Hải Minh xoay mặt nhìn Liên Hoa một lúc, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, xoay người, biến mất theo gió.

Liên Hoa ngây ra hồi lâu, bỗng nhiên che mặt chạy vào trong hồ, mấy cái lá sen đi theo cũng biến mất theo.....

Chiều theo vị trí Liên Hoa chỉ, mọi người nhanh chóng vớt được hài cốt từ trong hồ ra, thu vào trong quan tài, Hải Công tự mình dẫn người đi nhà Đào tri huyện điều tra. Ác danh của Trịnh Khả người người đều rõ, nay hân chết vốn không hề thương tiếc, điều tra rõ chân tướng như vậy là để không làm oan uổng đến các vị hoà thượng trong chùa, chuyện tối nay mặc dù huyền hoặc (huyền diệu, kỳ lạ), nhưng có nhiều người làm chứng như vậy, về phần Đào tri huyện, đếm việc ác của hắn không có một ngàn cũng có trăm điều, bảo khổ kia cũng đủ để định tội rồi.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, đêm khuya, tâm tình Hồng Ngưng phức tạp, yên lặng đi qua núi già, đã thấy con thỏ tinh trước kia lại nằm trên đất.

Vừa thấy nàng, thỏ tinh liền vểnh tai lên: "Người lại muốn bắt ta?" Tiếp theo hắn bắt đầu lái nhai kể lại bản thân tu hành không dễ.

Hồng Ngưng buồn cười, cất ngang nói: "Người không đi ra dọa người, ta sẽ không bắt người."

Thỏ tinh thả tâm.

Hồng Ngưng hỏi: "Người cũng muốn tu tiên?"

Thỏ tinh đáp: "Không nghĩ tới, ta chỉ là cơ duyên xảo hợp lại ăn được quả tiên thừa của thỏ tinh lão nhân, mới như bây giờ."

Hồng Ngưng than nhẹ: "Đúng vậy a, tu tiên thật nhàm chán."

Thỏ tinh đồng ý: "Nói rất đúng."

"Làm thỏ cũng rất tốt?" Bên tai vang lên một tiếng nói ôn hoà, "Người sẽ bị sói ăn, còn có thể bị người bắt nấu thành đồ nhậu."

Hai người cùng sững sốt, chẳng biết Cẩm Tú đã đứng ở bên cạnh khi nào rồi.

Cẩm Tú nhìn thỏ tinh: "Hiếm thấy được có người có tiên duyên như vậy, mặc dù tu tiên không thú vị, nhưng người làm sao biết cuộc sống thần tiên không tốt? Khi đó người có thể ngủ hóng gió như thế này, không phiền não chuyện sinh tử, đi lại thoải mái, chẳng phải là rất tốt?"

Thỏ tinh ngẩn ngơ, nhảy dựng lên: "Nói đúng, ta đi tu luyện." Hoá thành thỏ ngọc chạy đi.

Mất thấy nó biến mất ở bờ bên kia, Hồng Ngưng vừa bực mình vừa buồn cười, nghiêng mặt nhìn Cẩm Tú: "Có niệm chú như vậy? Người có tính đi mê hoặc người khác không?"

Cẩm Tú mỉm cười: "Đe dọa mê hoặc cũng tốt, ta chỉ nói sự thật, tiên đạo vĩnh hằng, nó có thể nghĩ thông suốt, vì sao người lại không thể?"

Hồng Ngưng ngồi lên tảng đá, nhíu mày: "Người muốn ta tu tiên, tính lấy cái gì mê hoặc ta?"

Cẩm Tú không chút do dự: "Tình, tiên đạo vĩnh hằng, tính mạng trường tồn, đều có tình yêu vĩnh hằng, thế gian lại không có, mỗi khi đầu thai lại quên đi

tình cảm kiếp trước, cứ như người, có nhớ được kiếp trước của người không? Đã thế, người sẽ quên sự phụ cùng sự huynh bây giờ, muốn nó vĩnh hằng duy nhất chỉ có tu tiên."

Hồng Ngưng trầm mặc hồi lâu, nói: "Liên Hoa thích Hải Minh sự phụ."

Cầm Tú nói: "Nếu kiếp sau Hải Minh dốc lòng tu hành, ngày nào đó nếu thật có duyên, hai người có thể cùng thành tiên, tốt hơn ở thế gian đi?"

Hồng Ngưng nhìn hần: "Người cũng tu tiên?"

Cầm Tú nói: "Có thể coi là vậy."

Hồng Ngưng nói: "Vì sao người bảo vệ ta?"

Cầm Tú nhìn nàng một lát: "Ta nợ người."

Lời nói rất tự nhiên, làm Hồng Ngưng nghe được lại thấy vài phần không rõ, nàng rất không tự nhiên: "Ta không nhớ người thiếu ta cái gì."

Cầm Tú nói: "Không nhớ cũng tốt."

Bị hần nhìn đến hoảng hốt, Hồng Ngưng quay mặt đi: "Chuyện lần này.... cảm ơn người, ngày mai ta sẽ trở về."

"Đừng tiếp tục ra ngoài chạy loạn, gần đây ta không có nhiều thời gian tới thăm người," Cầm Tú thở dài, nhẹ giọng, "Cho dù xảy ra chuyện gì, đều là kiếp số, người nhất định phải hiểu được đạo lý này."

Chẳng biết tại sao, nghe nói như vậy, tâm Hồng Ngưng lại sinh ra một tia bất an, mơ hồ "Ủm" một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy: "Ta đi trước."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thân phận

Một bí mật bị chôn dấu suốt mười năm, cho đến bây giờ mới được làm sáng tỏ, Liên Hoa trọng tình trọng nghĩa, Hải Công vô cùng xúc động, bởi vậy hạ lệnh riêng, lệnh cho chúng tăng trong chùa bảo vệ hồ nước, không được đem chuyện của Liên Hoa nói ra ngoài.

Nghe nói Đào tri huyện rơi đài, dân chúng đều vỗ tay khen hay.

Về phần cái chết của Trịnh Khả, Hải Công chỉ tuyên bố với bên ngoài là oan hồn Hải Minh lấy mạng, dù sao hần vốn là một tên ác bá, như vậy vừa vặn ứng với câu nhân quả báo ứng, cũng có thể cảnh báo người đời, thời này mọi người đều kính sợ quỷ thần, hơn nữa bọn nha dịch đem việc Hải Minh hiện thân kể lại sinh động như thật, khiến cho người ta không thể không tin.

Hải Công vốn tính trọng thương cho Hồng Ngưng, quay đầu lại tìm thì không thấy người đâu nữa. Sáng sớm Hồng Ngưng đã rời chùa, vội vàng trở về.

Tháng ba, ánh mặt trời rực rỡ, rất xa, trong khe núi xuất hiện một mảnh rừng thông, bên rừng có mấy gian nhà tranh nhỏ, cỏ tranh trên mái hiên khẽ run run trong gió, thiên nhiên thuần phác đẹp như quốc họa.

Đã nhìn nhà cao tầng bê tông cốt thép nhiều, phòng ở loại này không khỏi có vẻ rất đơn sơ, nhưng Hồng Ngưng chưa bao giờ cảm thấy có gì bất mãn, bởi vì chỉ có chính nàng mới biết được bên trong có bao nhiêu âm áp cùng thoải mái, ở nơi này mười năm, mấy gian phòng này, tính cả từng ngọn cây cọng cỏ xung quanh, đều khiến nàng cảm thấy quen thuộc mà thân thiết, đó giống như cảm giác "nhà".

Bạc đá xanh sạch sẽ, cửa phòng khép kín.

Hồng Ngưng không tự giác dừng bước, lại càng cảm thấy bất an, thậm chí có chút lo sợ, vì nguyên nhân gì, nàng cũng không rõ, Bạch Linh nói hôm nay sẽ về chùa tìm nàng, đoạn đường này cũng chưa từng gặp được.

Chắc hần đã biết mọi chuyện được giải quyết, cho nên mới không tới. Hồng Ngưng tự an ủi bản thân, bước nhanh lên đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt cửa mở, nàng mới phát hiện đến tận cùng là chỗ nào không đúng, ngày thường hai cánh cửa sổ luôn mở rộng ra giờ phút này đều đóng chặt, bởi vậy trong phòng có vẻ u ám, hai người bên trong vẫn không có gì khác lạ với ngày thường, Văn Tín nhắm mắt khoanh chân ngồi trên giường trúc, Bạch Linh mặt không thay đổi đứng bên cạnh. Điểm khác lạ chính là, trên mặt đất có mấy vũng máu, còn có một người.

Y phục như tuyết cùng tóc trắng, xinh đẹp đáng thương, nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ngẩn người dưới đất.

"Cho dù xảy ra chuyện gì, đều là kiếp số," nghĩ đến lời Cẩm Tú nói đêm qua, Hồng Ngưng mơ hồ đoán được gì đó, biến sắc, nhanh chóng đi tới: "Sur phụ!"

Văn Tín mờ mắt, mỉm cười: "Đã về rồi."

Hồng Ngưng nhìn Bạch Linh, lạnh lùng hỏi: "Là nàng làm?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp không tí vết lần đầu tiên lộ ra vẻ áy náy, Bạch Linh dờn tầm mắt, không nhìn lại ánh mắt nàng.

Văn Tín lắc đầu: "Ta sớm đoán được sẽ có một kiếp này, bởi vậy mới thủ trận tu luyện nội đan, chỉ không nghĩ tới vẫn là khó thoát khỏi kiếp số, những chuyện này đều do số mệnh đã định, trách nàng cũng vô ích."

"Ta không tin kiếp số gì hết!" Hồng Ngưng giận dữ, bước nhanh đến trước mặt Hạ Lan Tuyết, "Người yêu thích sư huynh ta không sai, nhưng bây giờ người lại hại sư phụ ta."

Hạ Lan Tuyết cắn môi, quay mặt đi: "Chỉ cần hấn theo ta trở về, ta cũng không....."

Một tiếng "Ba" vang lên, không chờ Văn Tín ngăn cản, Hồng Ngưng đã dương tay cho nàng một cái bạt tai: "Người cho rằng trên đời này chỉ có một mình người biết thương tâm? Vì một người nam nhân mà người có thể lạm sát người vô tội sao, có bản lĩnh thì người giết sạch người trong thiên hạ đi, rồi hỏi xem hấn có đi theo người hay không?"

Hạ Lan Tuyết ôm mặt, hốc mắt hồng hồng dường như có nước mắt tuôn ra, lại cố gắng nhin xuống, nhìn về phía Bạch Linh.

Bạch Linh bất động.

Hạ Lan Tuyết nhẹ giọng: "Người cũng để cho người khác khi dễ ta."

Bạch Linh trầm mặc hồi lâu, nói: "Người đã không còn là Tiểu Tuyết trước kia."

Hạ Lan Tuyết nhìn hấn, ánh mắt lạnh dần đi: "Người không yêu ta, vì sao ban đầu ở Côn Lô lại cứu giúp ta! Ngay cả ta cũng không bằng Tiểu Kha, nếu người tốt với ta bằng một nửa sư muội người, ta cũng thấy đủ, là người ép ta xuống tay!"

Nữ nhân này quá cực đoan, Hồng Ngưng vừa hận lại vừa đồng tình: "Người không sai, nhưng sư phụ ta lại có gì sai, trên đời những người đáng thương so với người còn rất nhiều, đừng tưởng rằng mọi người khắp thiên hạ này đều có lỗi với người." Nói xong, chuyển hướng Văn Tín: "Với bằng ấy pháp lực của nàng, làm sao lại thương tổn được sư phụ?"

Văn Tín nói: "Nàng thừa dịp ta đang tập trung luyện đan xuống tay, không thể tưởng được có người có thể phá trận pháp của ta."

Hồng Ngưng không chút nghĩ ngợi: "Là Lục Cửu, bộ tộc cửu vĩ hồ thông hiểu trận pháp."

Văn Tín cũng không hỏi gì, nhìn Hạ Lan Tuyết: "Ta là người tu hành, mà người lại làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ không sợ sau này trời phạt? Đến lúc đó không thể thành tiên, bao nhiêu năm tu hành cũng sẽ bị huỷ hoại trong chốc lát."

Hạ Lan Tuyết cười to, oán hận nói: "Ta nỗ lực tu hành, chính là hy vọng có một ngày có thể cùng hấn lên tiên giới, nay hấn không chịu đi cùng ta, thành tiên còn có ý nghĩa gì!" Nàng chậm rãi đứng lên, liếc Bạch Linh: "Tiểu Kha là ta giết, sư phụ người cũng là ta hại, nay rơi vào tay các người, muốn giết cứ giết, không phải người muốn báo thù cho Tiểu Kha sao?"

Bạch Linh không nói.

Văn Tín thờ dài, vẫy tay giải chú cho nàng: "Là mệnh ta phải chịu kiếp này, người đi đi."

Hạ Lan Tuyết cũng không cảm ơn, cũng không nhìn Bạch Linh, lập tức rời đi.

Hồng Ngưng mặc dù rất tức giận, cũng không nói nhiều, đi qua đỡ Văn Tín: "Sư phụ có bị thương nặng lắm không?"

Văn Tín vỗ vỗ tay nàng: "Lo cái gì, thật là tự tìm phiền não, đối với người tu hành chúng ta mà nói, sống hay chết cũng không có gì khác nhau, chỉ là thoát khỏi một bộ xác thịt mà thôi, nay kiếp số đã qua cũng là chuyện tốt."

Hồng Ngưng trầm mặc một lát, đứng dậy bước đi: "Ta đi hái thuốc."

Bạch Linh không nói lời nào, cũng vội vàng cùng đi ra. Văn Tín lắc đầu.....

Từ lúc bị Hạ Lan Tuyết ám toán, thân thể Văn Tín liền suy nhược hẳn đi, Hồng Ngưng gấp vô cùng, tìm thuốc tốt xung quanh, thậm chí nhiều lần vào thành mời thầy lang, Bạch Linh thì thoảng cũng mang về một ít thảo dược trân quý, không biết là hái ở nơi nào, có lẽ là bận tâm đến tâm ý của hai người, Văn Tín cũng không từ chối, chỉ là hấn thể hiện càng thêm bình tĩnh, không chỉ đặt trận pháp xung quanh lần nữa, tinh toạ (ngôi thiên) tu hành cũng như mọi khi, thỉnh thoảng còn bế quan.

Thu đi xuân tới, nháy mắt một năm đã trôi qua, trên sườn núi lại là hạnh hoa nở như mây.

Cầm Tú vẫn không thấy, hẳn chắc là đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên lúc đầu mới có thể nói những lời đó, ý trời, hẳn có cơ hội ngăn cản, nhưng cũng không thể vì phạm ý trời.

Hạnh hoa như lửa hết sức chói mắt, tâm Hồng Ngưng lại càng bức mình, đưa tay ra kéo ngắt loạn lên.

Tay bị người cầm.

Ánh mắt ưu mỹ mà lạnh nhạt, Bạch Linh nhìn nàng, ngữ khí cùng ánh mắt của hắn giống như gợn sóng không sợ hãi: "Sư phụ tự có tiên duyên, việc này vốn là kiếp số của hắn, nếu bình yên độ qua kiếp nạn này, qua thêm trăm năm nữa thì có thể phi thăng, trở thành tán tiên, như vậy không còn gì tốt hơn, mặc dù việc này là ngoài ý muốn, nhưng cùng lắm cũng chỉ là vứt bỏ thân xác phạm nhân mà thôi, tự hắn hiểu được, người cần gì phải thương tâm."

Hồng Ngưng gạt cánh tay kia ra.

Bạch Linh nhíu mày: "Hồng Ngưng."

Hồng Ngưng không có khí lực, ngồi xuống một tảng đá: "Sư phụ nói thời gian của người không còn nhiều."

Bạch Linh nói: "Sớm hay muộn sẽ có ngày hôm nay, người còn nhớ lời chuông tiên đã nói không?"

Hồng Ngưng cúi đầu, mặt không chút thay đổi: "Sư phụ chưa chắc đã có thể phi thăng (lên trời), nhưng nếu chăm chỉ tu hành, thì có thể vào lại tiên tịch."

Bạch Linh nói: "Sư phụ công đức viên mãn, ở Âm ti sẽ không chịu khổ, chết tức là sống, tương lai có thể tu thành quý tiên, cũng là ứng với câu nói kia của chuông tiên, có thể thấy được đây đều là trời cao đã định, sư phụ tu hành nhiều năm, có thể được thành tiên, cũng coi như thoả mãn tâm nguyện của hắn, người nên vui mừng cho hắn mới phải."

"Còn ta?" Hồng Ngưng rớt cuộc ngẩng mặt lên nhìn hắn, ngữ khí bình tĩnh, "Thành tiên, liền không còn quan hệ với trần gian nữa, với ta mà nói, sư phụ có thể ở cùng chúng ta 100 năm cũng tốt, khi đó ta đã chết, kẻ các người thành tiên hay thành phật như thế nào, đều không liên quan đến ta, bây giờ hắn bị Hạ Lan Tuyết hại, một khi hồn về Địa phủ, chúng ta chính là âm dương xa cách, ngay cả sau này tu thành quý tiên, ta đi chỗ nào mới có thể gặp hắn?"

Bạch Linh sững sờ.

"Ta chỉ biết hiện tại, hiện tại hắn không phải thần tiên, là sư phụ nuôi ta mười mấy năm," Hồng Ngưng lại lẩm bẩm, "Ta hận Hạ Lan Tuyết, nàng là kẻ điên, chuyện của các người dựa vào cái gì mà làm liên lụy đến sư phụ, người đáng chết phải đền mạng mới đúng."

Bạch Linh im lặng.

Hồng Ngưng cũng ý thức được mình nói hơi nặng lời, vội vàng nhấc tay lau nước mắt: "Người đừng hiểu lầm, ta không trách người."

Nàng thở dài, thấp giọng: "Ta chỉ muốn nói, sống và chết đối với các người không có gì khác nhau, người biết tu tiên, sẽ trường sinh, sẽ nhớ rõ nhiều chuyện, nhưng với ta thì không, nhân gian không có vĩnh hằng, cho dù kiếp sau các người tìm được ta, ta cũng sẽ không nhớ rõ các người, cho nên kiếp này mới có thể muốn các người ở cùng ta nhiều hơn, người đừng trách ta tư tâm."

Bạch Linh nhìn nàng một lát: "Ta nhớ là đủ rồi."

Đôi mắt Hồng Ngưng lại đỏ lên, miễn cưỡng cười: "Các người sống mấy ngàn, mấy vạn năm, trải qua nhiều chuyện, làm sao có thể nhớ rõ một cái đây."

Bạch Linh không nói gì thêm, kéo nàng: "Về thôi."

Hồng Ngưng gạt đầu.

Hai người vừa đi khuất, một người liền xuất hiện trên núi đá bên cạnh.

Hạ Lan Tuyết cúi đầu nhìn những cánh hạnh hoa bị vò nát trên đất, dường như khó có thể tin. Một lúc lâu sau, nàng ngửa mặt lên, nhìn hướng hai người đi xa, trong ánh mắt xinh đẹp lộ ra vô số vẻ oán hận, trong miệng lẩm bẩm: "Thì ra là nàng ta." Ông tay áo vung lên, một mảnh hạnh hoa nháy mắt bị băng tuyết bao phủ.

"Hoa đẹp a, ngày hôm nay bị hai người các người thay nhau phá hỏng rồi." Thanh âm từ tính mang theo ý cười, một bàn tay duỗi ra nắm lấy eo Hạ Lan Tuyết...

Trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ chán ghét chột lơ rồi biến mất, Hạ Lan Tuyết khôi phục bộ dáng mảnh mai, thuận thế tựa vào trong ngực hắn: "Lục Lang."

Lục Cửu nâng mặt nàng lên: "Lá gan không nhỏ, dám lợi dụng ta."

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết khê biến, miễn cưỡng cười: "Người nói gì vậy, ta không hiểu."

"Người muốn kích hắn, đáng tiếc biện pháp này dường như vô dụng," Lục Cửu thuận thế hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, "Ta tưởng người thích kiểu nam"

nhân nào, dám mạo hiểm như vậy, thì ra là một băng yêu, vốn tưởng rằng ngươi rất có mắt nhìn người, đúng là ta nhìn sai rồi."

Hạ Lan Tuyết cắn môi không nói.

Lục Cửu nói: "Ngươi không sợ ta đòi phò hấn?"

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng: "Tốt nhất là ngươi đừng động vào hấn, nếu không hối hận không kịp đâu."

Lục Cửu nghiêng mắt: "Ngươi có năng lực báo thù cho hấn sao?"

Hạ Lan Tuyết cười lạnh: "Ngươi có biết hấn là ai không."

"Lai lịch của hấn thì có quan hệ gì với ta," Lục Cửu không thèm để ý, "Ngươi cho rằng ta thật sự vì cái này mà ghen ư? Ta chỉ không nghĩ đến, vì hấn, ngươi lại dám đi đòi phò Văn Tín, đó là một người có phúc đức, ngươi không sợ sau này bị trời phạt sao?"

Hạ Lan Tuyết thản nhiên nói: "Ngươi đã sớm biết, vì sao còn đem cách tiến vào trận pháp nói cho ta?"

Lục Cửu cười đến như gió xuân tươi rói: "Lúc đó ta cũng thật sự bị ngươi tính kế, lúc ấy ta không biết ngươi định làm gì, chỉ nghĩ là ngươi muốn xông trận pháp đi lại một chút, hoặc là bái sư." Nói tới đây, hấn lại nhủ mầy: "Nha đầu kia bình thường cũng coi như có vài phần tư sắc, về phần băng yêu, ta không rõ đến tột cùng hấn có điểm nào tốt, ngay cả đường đường là Bắc Giới công tử cũng kém so với hấn?"

Hạ Lan Tuyết không đáp, cười quyến rũ: "Không phải ngươi từng thất bại một lần sao, không muốn ném thử mùi vị của nàng?"

Lục Cửu liếm liếm vành tai nàng: "Nàng dù sao cũng chỉ là phẩm nhân, làm sao có thể so với tư vị ta và ngươi song tu?"

Hạ Lan Tuyết nhắm mắt, bộ ngực sữa phập phồng, thấp giọng: "Mùi vị nàng như thế nào, ngươi không ném qua, sao lại biết?"

"Người cùng yêu khác đường, không như ta và ngươi cùng là yêu loại, vẫn là ít gây chuyện mới tốt," Lục Cửu đột nhiên rời ra, xoay mặt nhìn hướng hai người đi, sóng mắt lóe ra, "Nha đầu kia cũng thật sự thú vị, ta vẫn cảm thấy kỳ lạ."

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết khẽ chuyển động: "Làm sao?"

Lục Cửu như có suy nghĩ: "Tỷ phu tương lai của ta dường như biết nàng."

Hạ Lan Tuyết kì quái: "Tỷ tỷ ngươi không phải thượng tiên ư, tỷ phu đương nhiên cũng là thần tiên, làm sao lại biết nàng?"

Lục Cửu thờ dãi: "Không phải ta đang thấy lạ sao."

Hạ Lan Tuyết nói: "Phụ vương của ngươi không cho ngươi đính hôn?"

Lục Cửu nói: "Phải đợi ta đứng hàng tiên ban."

Hạ Lan Tiểu tựa tiểu phi tiểu, hơi khinh bỉ: "Dâm hồ, chà trách ngươi nhịn không được mà chạy đi, hấn một lòng muốn ngươi thành tiên, đáng tiếc ngươi không thể so với tỷ tỷ ngươi."

Lục Cửu thản nhiên nói: "Tộc cửu vĩ hồ chúng ta sao lại có thể so sánh với các ngươi, ta trời sinh tam vĩ (3 đuôi), nay đã tu hành hai ngàn năm, tu thêm 4 ngàn năm nữa là trực tiếp thăng chức thượng tiên, không giống những kẻ kia khổ sở tu nhiều năm cũng chỉ có thể làm tán tiên, trong lúc này chỉ chơi đùa thôi, ta không muốn gặp phải rắc rối gì."

Hạ Lan Tuyết che miệng: "Ngươi sợ phụ vương."

"Ngươi không cần kích ta, ta không thích bị lợi dụng," Lục Cửu vỗ vỗ mặt nàng, "Tiên tộc Bắc Giới chúng ta không phải là tộc Côn Luân các ngươi, ta cũng không phải tên băng yêu kia, ngươi làm việc không nên khiến ta tức giận, muốn sống, cũng đừng lấy chiêu thức như vậy đối phó ta."

Hạ Lan Tuyết tái mặt, sắc giọng: "Nói cái gì thế, ta sợ ngươi sau này thành tiên rồi, sẽ không nhớ đến ta nữa."

Lục Cửu đẩy nàng ra: "Ta nhớ hay không không quan trọng, đừng cho là ta không biết ngươi có ý gì, nếu không muốn chọc ta, liền ngoan ngoãn nghe lời." Dừng, dừng, hấn lại cười đến ôn nhu vẫn nhả: "Phẩm nhân ta không động, với tiểu yêu tinh như ngươi thì không thành vấn đề, tuy rằng ngươi sớm hay muộn sẽ chịu trời phạt, ta lại không nỡ ngươi sớm tỉnh hồn biến mất hết như vậy."

Hạ Lan Tuyết không thèm nói gì.

Lục Cửu nói: "Cho dù là ta động nha đầu kia thật đi, ngươi cho rằng hấn sẽ đi với ngươi sao?"

"Nhưng nếu nàng còn ở, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không theo ta," Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nói, "Hấn từng vì như vậy mà đánh mất năm ngàn năm tu luyện, không thể thăng tiên, hai ngàn năm của ngươi thì là cái gì."

"Nàng quả thật tốt như vậy?" Lục Cửu bắt gờ, trong mắt dần dần có chút dăm chiêu, "Bản thân ta cũng muốn ném thử."

Hạ Lan Tuyết rút cuộc lộ ra ý cười, ôn nhu: "Ta cũng thấy lạ, nàng đến tốt cùng có gì tốt....."

Bên trong Hoa Chiêu cung mây trôi lững lờ, sương mai thấm ướt rèm thêu, chủ nhân không ở, không khỏi có vẻ vắng lạnh tịch mịch.

Tóc mây búi cao, minh châu hiện màu, Lục Dao ngồi trước cửa sổ, mặc cho Hạnh tiên bên cạnh thấp giọng thì thầm, nàng chỉ dựa vào gh xa xa, như không có việc gì thường thức móng tay dài mà xinh đẹp, đoan trang nhã nhặn lịch sự, lại đủ quyến rũ.

Thấy nàng không có chút phản ứng, Hạnh tiên dừng lại, khẽ gọi: "Thiên nữ?"

Lục Dao mới "À" một tiếng: "Những chuyện này là thật?"

Hạnh tiên nói: "Tỷ nữ không dám nói dối trước mặt thiên nữ."

Thấy nàng tự xưng "Tỷ nữ", Lục Dao hơi kinh ngạc, nghiêng mắt nhìn nàng một cái, cười nói: "Thường nghe hán cảm thán môn hạ suy bại, tất nhiên là muốn khuyến khích đồng tộc tu tiên, hướng chi thân là Hoa thần, đây cũng là bổn phận, sao ngươi phải nói cho ta biết?"

Hạnh tiên ngẩn ra. Lục Dao nâng lông mày.

Hạnh tiên lập tức rũ mi mắt xuống, biểu tình trong mắt biến mất: "Nha đầu kia một lòng muốn làm thần hậu."

Lục Dao cười khẽ: "Đây chẳng qua là tuổi trẻ khinh cuồng thôi, hướng chi sau đó nàng quyết tâm báo ân, tình nguyện bỏ đi thực thể làm phàm nhân, sớm đã quên hết chuyện cũ khi xưa, làm sao còn nhớ rõ thần hậu là cái gì."

Hạnh tiên nói: "Nhưng năm đó thần tôn đại nhân đối với nàng cũng không bình thường, còn từng mang nàng đi Dao Trì tiên hội, nàng cũng chỉ là...." Dừng lại.

Lục Dao nhún mày: "Nàng cũng chỉ là một tiểu yêu, làm sao đủ tư cách đi tiên hội, nếu đi thì cũng là nên mang theo các người mới đúng."

Lời trong lòng bị nàng xem thấy, Hạnh tiên đỏ mặt lên: "Chúng ta làm sao lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy, chỉ là hai năm nữa thần tôn đại nhân thăng lên thiên thần, nếu bây giờ quá quan tâm đến nàng ta, chỉ sợ trễ nải việc tu hành."

"Nói nửa ngày, chỉ những lời này mới nói đến việc ta lo," Lục Dao thờ dài, "Việc này ta đã sớm hỏi qua, hán vốn là người đa tình, nhất định còn vì chuyện năm đó mà áy náy, nhưng bởi vậy mà đề lỡ việc tu hành thì tuyệt đối không thể. Để quân cũng hết sức lo lắng, cho nên muốn ta quan tâm nhiều hơn, người đi xuống trước đi, sau này có việc gì lại báo cho ta."

Hạnh tiên khẽ thờ ra, gật đầu lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Âm dương cách xa nhau

Từ ngày đó sau, Hồng Ngưng liên bình tĩnh rất nhiều, đề phòng lại xảy ra ngoài ý muốn, thầy trò ba người đều bày trận trong hơn mười trượng chung quanh, Bạch Linh xinh đẹp lạnh lùng như trước, so với thường lui tới không biến hóa nhiều lắm, số lần đi ra ngoài tìm kiếm linh dược lại dần dần nhiều hơn, thường thường một chuyến liền có thể thắng lợi trở về, đều là trân phẩm khó được, Hồng Ngưng căn bản không biết hán là từ nơi nào lấy được, bất quá trước mắt nàng cũng không còn tâm tư đi miệt mài theo đuổi, chỉ tận tâm chiếu cố Văn Tín.

Hai tháng nhanh chóng đi qua, đã dùng rất nhiều linh dược, tinh thần Văn Tín thật sự tốt hơn nhiều, mấy ngày gần đây hán phá lệ đình chỉ ngồi xuống tu hành, chỉ cùng hai đồ đệ nói chuyện, ba người cũng là vui vẻ hòa thuận.

Trong phòng, Hồng Ngưng thật cẩn thận bưng chén thuốc lên: "Su phụ."

Văn Tín ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, đã thay đổi bộ đồ mới, nghe vậy tiếp nhận thuốc, nhưng không có lập tức uống, tùy tay gác qua trên bàn: "Bạch Linh đi ra ngoài mấy ngày rồi?"

Hồng Ngưng vội nói: "Hán đi hái thuốc, lần này có thể đi được xa một chút, hán là mau trở lại."

Văn Tín gật đầu: "Thuốc đã không ít, ngày hôm nay nóng, pháp lực của hán có thể sẽ chịu chút ảnh hưởng, vẫn là ít đi ra ngoài mới tốt."

Hồng Ngưng nói: "Su huynh làm việc từ trước đến nay cẩn thận, sẽ không sao." Ánh mắt lại không tự giác liếc qua cửa.

Văn Tín vươn tay kéo nàng tới trước mặt: “Mấy ngày nay ngươi đang ở đây khổ sở có phải hay không?”

Hồng Ngưng đỡ đầu gối của hắn ngồi xổm xuống, trong miệng cười: “Làm sao có thể, chuông tiên nói sư phụ sớm hay muộn sẽ vào lại tiên tịch, ta chỉ là có chút luyến tiếc.”

Văn Tín thở dài: “Ta nguyên tưởng rằng qua kiếp nạn này, sau trăm tuổi lại lên trời, nay tuy chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nhưng có thể bỏ đi thân thể phạm trần này, gợn gàng trường sinh, cũng coi như làm thỏa mãn ý chí bình sinh của ta.”

Hồng Ngưng trầm mặc một lát, nói: “Sư phụ tu thành Quý Tiên, liền thực không còn dây dưa với thế gian?”

Tiên phạm có khác, quá mức lưu luyến trần thế chỉ dẫn tai họa, Văn Tín không đáp, sờ sờ đầu của nàng: “Lúc trước thu ngươi làm đồ đệ, cũng là bởi vì ta và ngươi có duyên, sau này ta đều có nơi đi, ngươi không cần nhớ nhiều hơn nữa, trải qua như bình thường mới tốt.”

Thấy hắn lo lắng, Hồng Ngưng ngược lại nở nụ cười: “Sư phụ yên tâm, ta cũng không phải một mình, không phải còn có sư huynh ở sao.”

Văn Tín lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Hồng Ngưng lại không lưu ý, rũ mắt xuống, cười nói: “Sư phụ nuôi ta đây bao lớn, ta lại không kết thúc nửa điểm hiếu tâm, kiếp sau càng sẽ các ngươi, không khỏi có chút không có tim không có phổi, sư phụ không tức giận là tốt rồi, nếu không ta dập đầu ba cái tạ tội với người trước?” Nói xong, nàng quả thực quỳ đến trước mặt Văn Tín, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Văn Tín bất đắc dĩ, kéo nàng đứng lên: “Ta vốn muốn bảo ngươi tu tiên, nhưng ngươi . . .”

“Nhưng ta trời sinh một viên phạm tâm, thật sự không thích hợp tu hành,” Hồng Ngưng ghé vào trên gối hắn, “Không bằng kiếp sau sư phụ lại đến làm phép cho ta đi.”

Văn Tín cười nói: “Ta đang có ý tứ này.”

Hồng Ngưng nói: “Chỉ sợ ta là người tục, không có tiên duyên như vậy.”

Văn Tín nói: “Cổ tình tu hành, chưa hẳn không thể thành, trước kia ta từng viết một quyển sách, phương pháp tu hành đều ở trên, ngươi nếu có chút tâm, liền tự mình đến xem, tương lai có thể có ngày gặp lại.”

Hồng Ngưng thở dài: “Cùng sư phụ ở một chỗ là tốt, nhưng tu tiên ăn không ngon uống không tốt chơi không vui, ngọt nhờ đời này còn chưa có tu thành đã chết, kiếp sau có thể nhớ tới tu nữa hay không? Còn có, ta vất vả tu mấy trăm năm, đến lúc đó nếu không thành tiên được, đây không phải là rất không có lợi?”

Văn Tín bật cười: “Thôi, còn chưa bắt đầu đã nghĩ những thứ này, ngươi sớm dừng tu.”

Thầy trò hai người cứ như vậy chê cười kéo việc nhà, đem chuyện cũ từng chuyện đến tính, không khí lại thoải mái trước nay chưa có, bi ai bảo phủ ở trong lòng một năm tới nay giống như tất cả đều tiêu tán.

Hồi lâu, Hồng Ngưng rót cục nâng mặt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Sư phụ tính khi nào thì đi?”

Văn Tín không đáp: “Đợi Bạch Linh trở về nói sau.”

Nhắc tới Bạch Linh, Hồng Ngưng nhin không được tò mò: “Sư huynh trước kia dường như là ở tại núi Côn Lôn? Chẳng lẽ hắn bị sư phụ thu phục, cho nên mới đi theo tu hành?”

Văn Tín nhìn nàng, đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Bạch Linh vội vàng từ bên ngoài đi tới, mấy ngày không thấy, trên mặt xinh đẹp có vẻ hơi mệt mỏi, áo trắng trên người vẫn sạch sẽ bằng phẳng như cũ, không một chút vết bẩn.

Hồng Ngưng đứng lên, thăm oán: “Ngươi trở về thật khéo.” Bạch Linh liếc nhìn nàng một cái. Hồng Ngưng cố ý trừng trở về.

Văn Tín lôi kéo nàng hồi lâu, mới buông tay ra, phân phó: “Ngươi trước đi ra ngoài đi một chút đi, ta có mấy câu muốn nói với Bạch Linh.”

Hồng Ngưng nhìn xem hai người, không nói gì, đi ra cửa . . . cửa đóng lại, phòng khôi phục yên tĩnh.

Xác nhận nàng đã rời đi, lúc này Văn Tín mới nhìn Bạch Linh, mở miệng: “Đêm qua Thần Quân báo mộng cùng ta, chỉ sợ cũng cần phải đi.”

Bạch Linh nói: “Sư phụ không cần đi vội vã, trước tạm xem này.” Nói xong, hắn nâng lên tay phải mỉm cười sáng ngời, lòng bàn tay lập tức hiện ra một gốc cây cỏ nhỏ xanh tím, phiến lá nho nhỏ tròn tròn, lá cây tản ra ánh vàng nhạt mà nhu hoà.

Văn Tín sửng sốt: “Đây. . . . Đây là. . . .”

Bạch Linh nói: “Đây là thần vật Cửu Diệp linh chi của bốn tộc.”

Cửu Diệp linh chi, người tu hành ai chẳng biết hiểu, truyền thuyết nó có hiệu quả khỏi tử hồi sinh giống như cửu chuyển tiên đan, ngay cả hồn phách rời xác, cũng có thể từ trên tay Địa phủ Diêm Quân mạnh mẽ dẫn về, đáng tiếc nó sinh trưởng ở Côn Luân Thần giới, đều không phải là vật thể gian, trên đời khó tìm, người có duyên mới có thể có được, bởi vậy phần lớn là xuất hiện ở trong truyền thuyết, ít có người có thể phân biệt, nay Bạch Linh có thể vào tay bảo bối như vậy, sao Văn Tín không khiếp sợ, lập tức chửi nhỏ: “Người trộm thứ này làm cái gì, mau chóng trả lại đi, nếu để cho thượng thần phát hiện, tất sẽ giáng tội!”

Bạch Linh nói: “Sự phụ ẫn nó vào có thể bảo trụ thân thể, đợi trăm năm sau tu hành viên mãn, nhất định có thể lên trời làm Tán tiên, không thể tốt hơn Quỷ Tiên sao?”

Văn Tín lắc đầu: “Sao ngươi hồ đồ như thế! Cũng không phải là ta không muốn lưu lại, chỉ là hường dụng vật ấy, cần phúc đức cùng tiên duyên thật lớn, ta chỉ sợ không có, lấy việc không thể cưỡng cầu, tuổi thọ của ta sắp hết, phải nên như thế, ngươi tự tiện đào trộm bảo bối Thần tộc bóp méo mệnh số, tương lai vỡ ra tất gây tai họa họa, ta càng vô ích.”

Bạch Linh nói: “Nếu ta có thể vào tay, có thể thấy được sự phụ chính là người có duyên, làm gì chối từ.”

Văn Tín nghĩ nghĩ: “Như thế, ta liền. . .” Bỗng nhiên dừng lại.

Bạch Linh cũng kinh: “Này. . .” thời gian nháy mắt, Cửu Diệp linh chi kia không ngờ héo rũ, hóa thành một gốc cây cỏ khô!

Hai người hai mặt nhìn nhau, trầm mặc.

Hồi lâu, Văn Tín thở dài: “Người làm này đó, vì không yên tâm nằng? Ta xem nằng mặc dù tuổi trẻ, lại rất có chủ ý, nhất thời thương tâm tất nhiên là khó tránh khỏi, nhưng sau này cho dù ta và ngươi không ở, cũng không cần quá lo lắng, sau khi ta rời đi, ngươi liền lập tức về núi Côn Luân.” Nói tới đây, ngữ khí chuyển nghiêm túc: “Còn nhiều thời gian, trước mặt trăm triệu không thể chậm trễ, cùng ngươi thấy trò một hồi, ngươi nên nghe ta lúc này.”

Bạch Linh trầm mặc nửa ngày, gật đầu. Văn Tín sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi tới, khoanh chân ngồi vào trên giường, nói: “Ta đi rồi, hậu sự chiếu ta lúc trước phân phó mà làm.”

Bạch Linh lập tức xoay người: “Ta đi gọi nằng.”

Văn Tín cảm hân: “Không cần, đứa bé kia quá mức coi trọng tình nghĩa nhân gian, đồ phải nằng một hồi khổ sở, tương lai của ta cũng không thể an tâm tu hành.”

Bạch Linh nói: “Nhưng nằng rất muốn đưa sự phụ.”

Văn Tín lắc đầu, nhắm mắt. . .

Thời tiết nắng nóng, gió hoàng hôn lại thổi trúng người rét run, có một đoá hoa không biết tên tùy nước chảy ở khe núi bay xuống. Hai tay Hồng Ngưng ôm đầu gối, đỡ đầu nhìn khe nước.

Cho tới nay đều là tự mình chiếu cố, thân thể Văn Tín đến tốt cùng có khôi sắc nhiều hơn, cho dù nằng không thập phần rõ ràng, cũng tuyệt không rất hồ đồ, gần đây hẳn không hiểu sao đình chỉ tu hành, hôm nay lại sớm tắm rửa thay quần áo, còn có thời khắc đó không ngờ hiện ra thiên luân chi nhạc (chep ko rõ là gì, giống như là một biểu tượng vui mừng từ trời), cũng khiến cho nằng sợ hãi cùng bất an. Đáp án rõ ràng xảy ra trước mặt, cũng không nguyên tin tưởng.

Một khắc được Văn Tín cúi người ôm lấy ven đường kia, nụ cười an tường kia (giống như vui vẻ an tâm), và mười mấy năm sống cùng nhau, đã làm cho nằng không tự chủ sinh ra ý lại, ngay cả biết hẳn là người tu hành, sẽ không quá lưu luyến cảm tình nhân gian. Nằng vẫn cho rằng mình mới là người rời đi sớm nhất, thời gian còn rất nhiều, tất cả đều nghe theo trong tưởng tượng phát triển.

Chạm phải nhiều cảm tình sẽ gây trở ngại tu hành, nằng biết lợi hại trong đó, cho nên mới phải tận lực phối hợp, muốn cho hẳn an tâm rời đi, đáng tiếc nằng rốt cuộc là người thường không thể bình thường hơn, không nghĩ ra cũng không hiểu ra nhiều đạo lý huyền diệu như vậy, chỉ biết là người thân làm bạn giáo dưỡng mình nhiều năm sắp sửa rời đi, muốn trở mặt nhìn hẳn rời đi mà thờ ơ, quá khó khăn. Từ vong cũng không xa lạ, mỗi người đều trải qua, kỳ quái là, rõ ràng mỗi người cũng biết đạo lý đơn giản này, đợi cho người thân bên cạnh rời đi thì vẫn nhìn không được thương tâm khổ sở một phen.

Nằng là người sống qua hai đời, vốn nên càng rộng rãi hơn người khác, ai ngờ kết quả vẫn là khó có thể may mắn thoát khỏi. Thế gian không có tình cảm vĩnh hằng. Màn đêm chưa buông, chân trời đã có ánh trăng treo lên, đợi lâu như vậy đều không có tin tức trong dự đoán, Hồng Ngưng thấy an tâm, thế này mới giật giật thân thể, chuẩn bị đứng dậy trở về chiếu cố Văn Tín uống thuốc.

Sau lưng truyền đến thở dài một tiếng. . . thanh âm quen thuộc, rất nhẹ, lại có thể khiến cho người ta tỉnh táo cảm nhận được một ít tia lo lắng cùng xin lỗi trong đó, Hồng Ngưng nhanh chóng xoay mặt, nhìn hẳn sưng sờ. Người tới cầm bảo bối, ánh mắt thân thiết an tường.

Hồng Ngưng nhẹ giọng: “Là ngươi.”

Cầm tú mỉm cười, vươn tay: “Là ta.”

Tay rất được, màu sáng ôn nhuận, sạch sẽ không tỳ vết, năm ngón tay thon dài, lộ ra lực lượng khiến người ta an tâm, Hồng Ngưng nhìn nó do dự, chậm chạp không hề động đậy, nó lại chủ động đỡ tay của nằng, đem nằng từ trên đá kéo.

Hồng Ngưng nhìn cặp mắt kia: “Ngươi đã sớm biết.” Cẩm Tú cam chịu.

Hồng Ngưng chậm rãi cúi đầu, đem mặt vùi sâu vào trong lòng ngực của hắn. Cẩm tú không có cự tuyệt, nhẹ nhàng ôm nàng. Ôm ấp phát ra độ ấm khiến người lưu luyến, Hồng Ngưng trầm mặc hồi lâu, thấp giọng: “Ngươi thật sự không thể cứu hắn?”

“Trong số mệnh đã có định kiếp, tự tiện sửa đổi chỉ chọc tới tai bay vạ gió, ngươi muốn cứu hắn, nhưng có hỏi qua chính hắn có nguyện ý hay không?” Cẩm tú nâng tay, vỗ vỗ ở trên lưng nàng, “Còn không nhìn hiểu được? Không phải mỗi người đều có thể thắng tiên, khó được hắn có cơ duyên, nếu bởi vậy liền phải sai sót cơ hội thắng tiên, hắn sẽ vừa lòng?” Hồng Ngưng không đáp.

Cẩm Tú nói: “Như lời ngươi nói, sinh tử luân hồi cùng trường sinh căn bản không khác biệt, sư phụ ngươi đã biết sửa thành Quỷ Tiên, từ nay về sau không vào luân hồi, làm gì phiền não.”

Hồng Ngưng lại nói: “Hắn là sư phụ ta, là người thân ở trên đời này của ta, ta không muốn hắn bước đi sớm như vậy.”

Cẩm Tú nói: “Nay không đi, tương lai cũng sẽ đi.”

Hồng Ngưng nâng mặt: “Ta là người phạm, cho nên vô luận khi nào thì người bên cạnh đi, ta đều sẽ như vậy, trừ phi ta rời đi trước so với bọn hắn.”

Nàng có chút phiền muộn: “Kiếp sau ta còn sẽ quên bọn họ, ngươi nói đúng, nhân gian không có tình cảm vĩnh hằng.”

Cẩm Tú mỉm cười: “Ngươi tính như thế nào?”

Hồng Ngưng dúi tầm mắt, không đáp.

Cẩm Tú nói: “Tiên đạo vĩnh hằng, chỉ cần ngươi chịu tu tiên, chung quy có một ngày sẽ gặp lại hắn.”

Hồng Ngưng chợt thấy phiền chán: “Ta không thích tu tiên.”

Cẩm Tú nhún mày: “Không vào luân hồi, không sinh tử ly biệt, như vậy không tốt?”

Hồng Ngưng ngược mắt liếc hắn một cái, kỳ quái: “Vì sao ngươi tổng khuyên ta tu tiên, ta tu tiên đối với ngươi có chỗ tốt gì?”

Cẩm Tú nói: “Đối với ngươi mới có lợi.”

Tâm Hồng Ngưng vừa động: “Ta được hay không, đối với ngươi rất quan trọng?”

Cẩm Tú nói: “Ta nợ ngươi.”

Hồng Ngưng thờ: “Kiếp trước ngươi nợ ta, cho nên muốn giúp ta tu tiên đến cùng?”

Cẩm Tú nói: “Xem như.”

Hồng Ngưng ngần ngừ: “Ngươi vẫn đi theo bảo vệ ta, cũng là bởi vì vậy?”

Cẩm Tú cam chịu.

Thì ra là thế! Đoán được chứng thực, đáy lòng ngực lại phát lên rất nhiều thất vọng. Hồng Ngưng liền xoay mặt, từ trong lòng ngực của hắn rời đi, thân nhiên nói: “Chuyện của kiếp trước ta đã không nhớ rõ, cũng không còn hứng thú, ta chỉ đề ý kiếp này, kiếp này ngươi cũng không nợ ta cái gì, về sau ngươi không cần như vậy nữa.”

Cẩm Tú nói: “Tiên duyên khó được, không biết bao nhiêu người phạm tha thiết ước mơ, buông tha thật đáng tiếc.”

Hồng Ngưng nói: “Tu tiên chẳng qua là theo một thế giới này đến thế giới kia, bọn họ rõ ràng trường sinh bất tử, chúng ta có luân hồi chuyển thế, sinh lão bệnh tử tự tán ly hợp là quy luật nhân gian, người bên cạnh rời đi, ta quả thật sẽ thương tâm, nhưng sẽ hảo hảo sống sót, sư phụ lựa chọn tu tiên, ta đã có cuộc sống của ta, tại sao muốn tốn nhiều công phu làm chuyện mình không thích như vậy.”

Cẩm Tú nói: “Tiên giới mới có tình cảm vĩnh hằng.”

Hồng Ngưng nhìn thẳng ánh mắt của hắn: “Ngươi muốn ta tu tiên, thật sự chỉ là bởi vì kiếp trước nợ ta?”

Cẩm Tú gật đầu: “Tự nhiên.”

Hồng Ngưng không chút nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Vậy ngươi lại biến hoa sơn trà cho ta xem một lần nữa, về sau cũng không cần nợ ta cái gì nữa.”

Cẩm Tú ngây ngốc, không hề động.

Hồng Ngưng nhin không được nhún mày, nửa mở vui đùa: “Ngươi tốt với ta, chẳng lẽ không chỉ là bởi vì vậy?”

Cầm Tú không đáp.

Hồng Ngưng nói: “Ngươi thật muốn ta tu tiên?”

Cầm Tú ra hiệu nàng nói.

Hai tay trong tay áo hơi hơi nắm lên, Hồng Ngưng cuối cùng lấy hết dũng khí, yên lặng nhìn hắn: “Chúng ta không phải đồng loại, ta tu thành tiên, có phải là có thể ở cùng một chỗ với ngươi hay không? Khi đó ngươi còn có thể bảo vệ ta giống vậy nữa hay không?”

Cầm Tú nhìn nàng, chậm chạp không.

Chân chờ đại biểu cái gì? Hồng Ngưng chỉ cảm thấy tâm trầm xuống, phiền muộn cùng mất mát toàn bộ xông tới, vội nghiêng người nhìn ánh trắng ở ngọn cây cười cười, tận lực để ngữ khí thoải mái tự nhiên: “Quên đi, ngươi đi đi, dù sao ta không nhớ rõ kiếp trước, ngươi đã cứu ta hai lần, cho dù nợ nhân tình lớn hơn nữa cũng đã trả sạch, ngươi phạm thật là dễ dàng sống động tình, nhưng không trách được ta, về sau ngươi không cần đến nữa, miễn cho để trong lòng ta còn có vọng tưởng.” Nói xong đoạn lời này, trong lòng bàn tay đã thăm ra mồ hôi.

Trầm mặc. Mắt phượng mỉm cười, đánh giá trên dưới nàng. Người trước mắt đã không hề mặc đồ đỏ, dung mạo cũng đã thay đổi, lại có thể cùng bóng người trong trí nhớ khéo léo trùng hợp chung một chỗ.

Trong hội hoa triệu, nữ tử nhỏ kia tuyên bố muốn làm thần hậu trước mặt mọi người, xấu hổ lại kiên định, nhưng mà 1500 năm sau, ngay tại một khắc qua kiếp thành công này, nàng xoay người buông tha cho, vĩnh viễn rơi vào luân hồi, mười kiếp nhân gian này bản tính vẫn không thay đổi, quả nhiên là tuổi trẻ khinh cuồng.

Rốt cục, hắn mở miệng trách cứ: “Ngươi rất làm cản.”

Hồng Ngưng cũng không đàn động, nghe ra một ít ý cười như có như không trong lời nói, nhất thời thả tâm, càn phát ra lớn mật, lại xoay mặt nhìn hắn: “Ta chính là làm cản như vậy, ngươi, có thể chờ ta hay không?”

Cầm Tú im lặng một lát, than nhẹ: “Trước tu tiên đi, tương lai có lẽ. . .” Có lẽ ngươi sẽ cải biến chủ ý.

Mới vừa rồi dựa vào dũng khí chống đỡ, cũng không thấy then thưng, nay hắn không cự tuyệt, Hồng Ngưng ngược lại không được tự nhiên rồi, mặt đỏ lên, muốn cười lại không cười được, đây quả thực là đang đùa giỡn nam nhân đang hoàng.

Thấy bộ dáng này của nàng, Cầm Tú nhin cười không được, vỗ nhẹ vai của nàng: “Sư phụ ngươi có việc, mau trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Rời đi

Chén thuốc vẫn còn nguyên trên bàn, hai chiếc ghế con vẫn y nguyên vị trí cũ, những vật khác cũng không hề có dấu vết bị động đến, dường như tất cả trong phòng đều như thường, chẳng qua thiếu người. Một mình Bạch Linh canh giữ bên trong, cũng không thấy một ai khác.

Thâm ý trong lời nói của Cầm Tú mới vừa rồi, Hồng Ngưng đã mơ hồ đoán được chuyện sẽ xảy ra, vẫn nhin không được đau xót trong lòng, ngơ ngác đứng ở cửa hồi lâu, mới khẽ hỏi: “Đi rồi?”

Bạch Linh chậm rãi ngược mắt lên, nhìn nàng "Ừ" một tiếng.

Hai ba canh giờ ngắn ngủi, thân thể cũng đã được an trí ổn thoả, theo lời dặn của Văn Tín, không có bày linh vị, Hồng Ngưng nhìn lại giường trúc trống không, lại toả ra một cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như chủ nhân của nó bất cứ lúc nào đều sẽ trở về ngồi yên.

Nàng có chút hoảng hốt, lẩm bẩm: “Nhanh như vậy, tại sao không gọi ta?”

Bạch Linh đi tới, giống như bình thường giữ chặt tay nàng: “Cuối cùng sư phụ cũng đã đạt được ước muốn, sau này thuận lợi vào tiên tịch, có lẽ còn có thể trở về thăm ngươi.”

Hồng Ngưng cúi đầu nhìn bàn tay kia, tiếp theo ngửa mặt lên, trong đôi mắt đỏ dần dần lộ ra một cái mỉm cười: “Kỳ thật các ngươi không cần lo lắng cho ta, ta định tu tiên, cho dù hắn không đến gặp ta, ta cũng có thể đi gặp hắn.”

Bỗng chốc đôi mắt sáng ngời lên, Bạch Linh khẽ hỏi: “Nói cái gì?”

Bị tâm tình của hấn cuốn hút, tâm tình của Hồng Ngưng cũng không còn trầm trọng như trước nữa, cười nói: “Không nghĩ tới sao, đại tặc nhân muốn tu tiên, người.”

Ánh mắt trong phút chốc nhu hoà xuống, khoé môi, mỉm cười như gợn sóng nhẹ nhàng nổi lên, càng ngày càng rõ, giống như gió xuân thổi qua sông băng, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn mỹ không còn lạnh lùng nữa, mà ôn nhu giống như nước mùa xuân, cũng như ngọn sóng xinh đẹp.

Tuy rằng sớm đoán được hấn hiểu ý, nhưng mười mấy năm qua lần đầu nhìn thấy hấn cười như vậy, Hồng Ngưng quả thật ngỡ người thật lâu mới hoàn hồn, nhin không được trừu chọc: “Sur huynh cười kinh diễm, hiếm có hiếm có, thật sợ người sẽ hoá thành nước.”

Bạch Linh không thêm so đo: “Quả thực muốn tu hành?”

Hồng Ngưng nâng tay của hai người lên: “Đứng, người không nghe lầm, sư phụ đi trước một bước, còn có chúng ta, ta sẽ hết lòng tu tiên, về sau mong sư huynh chỉ bảo nhiều hơn.”

Bạch Linh nói: “Được.”

Hồng Ngưng nói: “Ngày mai người dạy ta chế thuốc đi, ta muốn tích cốc tu hành, cố gắng để sau này có thể cùng lên tiên giới với người.”

Bạch Linh sừng sốt, ánh sáng trên mặt dần âm đạm đi.

Hồng Ngưng không để ý, rút tay về, đi thu thập đồ trên bàn, nhân tiện bày biện lại ghế con, vừa sửa sang vừa thờ dài: “May còn có hai người chúng ta, cũng không còn nhảm chán như vậy, trước kia lúc sư phụ còn ở, người không nói lời nào coi như xong, hiện tại sư phụ không ở, đột nhiên yên tĩnh như vậy, ta sợ ta không chịu nổi, về sau ta tìm người nói chuyện, người đừng chê phiền, ít nhiều cũng trả lời hai tiếng đi, xem như ta cầu xin người.”

Bạch Linh cắt ngang nàng: “Hồng Ngưng.”

Hồng Ngưng nhìn hấn cười: “Làm sao?”

Bạch Linh dời tầm mắt: “Ta phải rời đi một thời gian.”

Tươi cười cứng ở trên mặt, Hồng Ngưng khẽ “À” một tiếng, rù mi mắt xuống: “Người cũng muốn đi.” Xoay người tiếp tục sửa sang phòng.

Trầm mặc hồi lâu, Bạch Linh nói: “Ta về núi Côn Lôn trước, người cứ an tâm tu hành, trong vòng 40 trọng nơi này đều bày trận, ngoại tộc tâm thường muốn ra vào cũng khó, nếu không có việc gì tốt nhất người đừng ra ngoài, những đồ vật cần cho hàng ngày cứ nửa tháng sẽ có người đưa tới.”

Hồng Ngưng bận rộn không ngừng, tuy tiện đáp một tiếng, nhặt chén thuốc trên bàn rồi đi.

Bạch Linh giữ chặt nàng lại: “Qua hai năm ta sẽ trở về.”

“Ta biết.” Hồng Ngưng gạt đầu, ra ngoài..

Văn Tín rời đi cũng không mang đến nhiều thay đổi lớn, hai người giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, chỉ là hồ hững khách khí rất nhiều, Bạch Linh không đề cập đến chuyện rời đi, thi thoảng Hồng Ngưng cũng ngăn người, nhưng không quên chính sự, nàng lấy cuốn bản thảo từ trong di vật của Văn Tín, bắt đầu dựa theo phương pháp trong đó tu hành, bởi vì lúc trước tu đạo thuật từng có kinh nghiệm, cũng thấy không quá khó khăn.

Ngày hè thay đổi rất nhanh, giữa trưa còn nắng gắt như lửa, tới chiều đã mây đen dày đặc, trong không khí nóng ẩm truyền đến từng trận ve kêu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực và phiền muộn.

Hồng Ngưng vốn là tâm thần không yên ngồi một lát, cảm thấy thật sự là chịu không nổi, dứt khoát uống vài ngụm nước lạnh, sau đó ngồi vào ghế quạt gió.

Trong phòng trở nên trống trải, càng thêm cô độc lặng lẽ mà sống.

Tinh tế nhìn mỗi đồ vật trong phòng một lần, Hồng Ngưng ngăn người ra, nơi này vốn có ba người, nay chỉ còn hai, hơn nữa nói không chừng một lúc nào đó nơi này sẽ chỉ còn một mà thôi. Bạch Linh đi theo Văn Tín tu hành, Văn Tín đi, hấn phải rời đi cũng không lạ, nhưng ba người cùng sống một chỗ đã mười mấy năm, hấn thật sự không có chút lưu luyến sao? Tùy ý đi cùng ở như vậy, bọn họ đều đã nhìn thấy sinh tử, căn bản là không quá khó đi, thì ra từ đầu tới cuối dứt bỏ không được chỉ có một mình nàng, ngay cả tụ tán ly hợp đều không nhìn rõ, thật không phải dự liệu tu tiên.

Hồng Ngưng hít một hơi thật sâu, trở về khoanh chân ngồi xuống, đã nhận định chuyện gì thì sẽ kiên trì đến cùng, điểm bèn lòng này vẫn phải có, ít nhất, có một người sẽ bảo vệ mình.

Bạch Linh đẩy cửa đi tới.

Đáy lòng hơi đau đớn, Hồng Ngưng mỉm cười đứng dậy: “Sư huynh.”

Bạch Linh đặt một cái hộp nhỏ màu đen lên bàn: “Đây là dược luyện ta dùng lúc trước, mỗi mười ngày ăn một viên, có lẽ có lợi cho việc tu hành của người.”

Hồng Ngưng từng học qua chế thuốc cùng Văn Tín, trước mắt đang chuẩn bị Tích cốc tu hành, nghe vậy gật đầu: “Cám ơn ngươi.”

Bạch Linh sững sốt, quay mặt nhìn nàng.

Nhất thời hai người không nói, sắc trời ngoài cửa sổ trầm trầm như hoàng hôn, ánh sáng trong phòng càng có vẻ thêm mờ mờ, không khí dường như đọng lại, trầm trọng mà khó chịu, khiến người khó có thể chịu được.

Nửa ngày, Hồng Ngưng khẽ lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Ngươi định bao giờ thì đi?”

Bạch Linh trầm mặc một lát, nói: “Qua vài ngày nữa nói sau.”

Hồng Ngưng nói: “Đến lúc đó nhớ nói với ta một tiếng.”

Bạch Linh gật đầu.

Có thể là do ánh sáng quá mờ khiến khuôn mặt tuấn mỹ có vẻ mơ hồ, chỉ có đôi mắt sáng ngời kia, Hồng Ngưng càng nhìn càng run lên trong lòng, nàng khẽ thở ra một hơi, cố gắng không nghĩ thêm nữa, quay mặt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cười nói: “Sắp mưa rồi, ngày mai chắc chắn nước sẽ đục, ta đi giặt quần áo trước.” Bưng lên chậu gỗ vôi vàng ra ngoài.

Bạch Linh muốn nói lại thôi, im lặng nhìn bóng lưng kia biến mất.

“Còn muốn ở lại đến bao giờ!” Một tiếng nói uy nghiêm vang lên.. Chẳng biết từ lúc nào, trong phòng đã có thêm một vị nam nhân trung niên có bộ mặt uy nghiêm, mũi tím gần mình châu, hắc bào đai ngọc, mũi cao thẳng, một đôi mắt xéch với ánh mắt nghiêm khắc như tia chớp, dưới cằm là bộ râu ngắn đen thui.

Bạch Linh kinh hoàng, lập tức quỳ xuống: “Phụ vương.”

Nam nhân lạnh lùng nói: “Đừng vội gọi hai chữ này, Côn Luân tộc không có đồ vô dụng như vậy.”

Bạch Linh không dám nói nhiều.

Nam nhân nói: “Tu hành không thấy tăng tiến, ngược lại lá gan càng ngày càng lớn, lại trộm Cừu Diệp Linh Vhi, sau lưng có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào, ngươi còn sợ Hạo Thiên không lấy được nhược điểm của chúng ta, muốn làm cho toàn tộc vất vả hay sao!”

Bạch Linh có vẻ xấu hổ: “Con bất hiếu, nguyện một mình gánh chịu hậu quả.”

Nam nhân cười lạnh: “Bản thân ta muốn trói ngươi lại đưa đi thiên luật xử trí, phải hỏi Hạo Thiên có chịu bỏ qua cho những người khác hay không.”

Bạch Linh cúi đầu.

Nam nhân nhìn hấn một lát, ánh mắt hơi nhu hoà xuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục nguyên dạng, khẽ hừ: “Muốn bắt chúng ta hạ thủ, cũng không dễ như thế.” Thong thả đi hai bước, đến trước mặt hấn: “Đứng dậy, theo ta trở về.”

Bạch Linh chân chò bắt động.

Nam nhân giật dử máng mỏ: “Hỗn trướng! Một mình tự huỷ hoại đạo hạnh thì thôi, hay ngươi vẫn chưa biết sự lợi hại trong đó!”

“Sư phụ vừa mới đi, một mình nàng.....” Bạch Linh đập đầu tại chỗ, “Cầu phụ vương cho ta ở lại vài ngày.”

“Hò đồ, há có thể để ngươi tùy ý làm càn!”

“Phụ vương!” Cầu xin không được, Bạch Linh đứng dậy lui về phía sau.

“Tiền bộ không nhỏ, chuyện kháng mệnh cũng dám làm,” nam nhân cười lạnh, “Nếu ngươi thật sự chạy ra cửa này nửa bước, ta liền cho ngươi ở lại.”

Áo đen vung lên, hai người đồng thời không thấy....

Tầng mây nặng đen như mực, giống như muốn sụp xuống, rớt cuộc, gió lớn nổi lên, cỏ cây tần gãy, cảm giác oi bức trong không khí lại bởi vậy mà giảm đi vài phần, bên dòng suối có người đang ra sức vắt xiêm y, xem ra tính trước khi mưa to tới nhanh chóng chạy về.

Trong sắc trời u ám, một nam một nữ đứng trên sườn núi xa xa.

Áo trắng phấp phồng trong gió, bông bành như tiên giáng trần, Lục Cửu hải lòng thở một hơi dài: “Khí tượng chốn nhân gian đúng là khác biệt, bạo vũ cuồng phong, tiên giới làm sao có thể vui sướng như này.”

Hạ Lan Tuyết nói: “Người ở Lôi bộ sắp đến đây, ngươi không sợ?”

Lục Cửu cười nghiêng mặt nhìn nàng: “Nếu nơi này có người phải chịu tội hình, tuyệt đối không phải ta.”

Hạ Lan Tuyết không nhìn hắn, ánh mắt chỉ nhìn bên dòng suối, thản nhiên nói: “Sao, còn không định động thủ?”

Lục Cửu nói: “Vì sao ngươi không tự ra tay đi?”

Hạ Lan Tuyết thu hồi tầm mắt, lờm lờm một cái, giống như mắng mà không phải mắng: “Ngươi đây là đang chê cười ta? Nơi đó bày trận pháp, trừ bỏ công tử Hồ tộc Bắc Giới, loại tiểu yêu như chúng ta sao có thể đi vào, huống chi....” Nàng khẽ đẩy cánh tay hắn, nhíu mày: “Kẻ muốn ném tư vị của nàng ta không phải là ta.”

Lục Cửu ôn nhu nói: “Không phải ngươi, ngươi chỉ muốn đánh cho nàng hồn phi phách tán thôi.”

Hạ Lan Tuyết mị nhãn như tơ: “Tam vị chân hoá không phải là có thể luyện hồn phách người sao, chỉ là một phạm nhân khiến cho ngươi thiết thòi lớn, ngươi thật đại nhân đại lượng.”

Nàng quay mặt đi, thờ dãi: “Cũng được, chuyện gì không phải nén giận là đã trôi qua.”

Lục Cửu nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn ném thử tư vị của nàng, thật không định giết nàng.”

Hạ Lan Tuyết nói: “Ngươi sợ Thiên kiếp?”

Lục Cửu không thêm đề ý: “Có phụ vương ta, Thiên kiếp là cái gì, chẳng qua vị tỷ phu tương lai của ta biết nàng, nếu xuống tay thật, e rằng hắn không vui, chọc giận tỷ tỷ thì phiền.”

Hạ Lan Tuyết che miệng: “Ta biết, ngươi sợ tỷ tỷ ngươi.”

Lục Cửu không đổi sắc mặt, ngửa mặt lên nhìn trời: “Người của Lô bộ sắp đến rồi, Tiểu yêu như ngươi động sát cơ, khiến họ gặp được, trừng trị cũng là tiện tay thôi, muốn sống, trước hết thu hồi những tâm tư đó của ngươi đi.”

Hạ Lan Tuyết cắn cắn môi, cười lạnh: “Ngươi nghĩ rằng ta sợ?” Tuy nói vậy, nàng vẫn bất an nhìn trời, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sợ hãi.

Lục Cửu bỗng “Ồ” một tiếng: “Độn thuật của Côn Luân tộc.”

Hạ Lan Tuyết vội vàng xoay mặt nhìn, quả nhiên thấy dưới tầng mây âm u, một tia sáng màu tím nhanh chóng xẹt qua, bay hướng núi Côn Lôn, biến mất phía chân trời.

Lục Cửu cười như không cười: “Là từ bên trong ra.”

Hạ Lan Tuyết sửng sò: “Chẳng lẽ.....”

Lục Cửu nói: “Có lẽ hắn trở về núi Côn Lôn.”

Nghĩ lại cũng không có cách giải thích nào khác, Hạ Lan Tuyết trầm mặc.

Lục Cửu cười nhìn nàng: “Đây chẳng lẽ không hợp với toan tính của ngươi sao, còn không mau về tìm hắn?”

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nói: “Trở về thì sao, nàng ta còn ở, hắn vĩnh viễn cũng không cùng một chỗ với ta.”

Lục Cửu nói: “Ngươi cũng không ngu ngốc như vậy.”

Móng tay cắm vào trong thịt thật sâu, Hạ Lan Tuyết nói: “Ngươi quả thật không chịu giúp ta?”

Lục Cửu làm như không có nghe thấy, tao nhã cười: “Trận mưa này sợ là không nhỏ, hay là chúng ta tìm một chỗ trốn trước, nhân tiện chơi cái khác.”

“Sợ ướt bộ lông hồ ly của ngươi?” Hạ Lan Tuyết nhẩn nại hừ lạnh, biến mất trước...

Trong đêm tối, cuồng phong gào thét, từng trận sấm vang qua đỉnh đầu, tia chớp ngoài cửa sổ chiếu sáng giống như ban ngày.

Trên bàn đốt một ngọn đèn nhỏ cũ kỹ, đây là phòng Văn Tín, bởi vì thường xuyên quét dọn sửa sang, mỗi đồ vật đều ở vị trí thích hợp, giống như khi chủ nhân còn ở vậy, không chút hỗn loạn.

Hồng Ngưng yên lặng ngồi trên giường, nhìn ánh đèn nhảy nhót. Nàng có ý ngồi đây chờ, nếu Bạch Linh trở về, phát hiện trong phòng Văn Tín có người, nhất định sẽ lại đây xem. Hắn đã chính miệng đáp ứng, tuyệt đối sẽ đi mà không từ giả, có lẽ.....đi làm việc rồi?

Mười mấy năm qua, mỗi lần hắn ra ngoài đều nói trước cho nàng, khi nào thì đi, phải đi bao lâu, lúc nào trở về, lần này không có.

Tiếng “ào ào” vang lên, từ xa đến gần, rốt cuộc mưa cũng ừn ừ rơi xuống.

Ánh mắt ướt ướt, Hồng Ngưng lại cong cong khoé miệng. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, bản thân đã trải qua hai đời còn không nhìn thấu

những thứ này, rốt cuộc là đang sợ cái gì? Người thân rời đi? Nhiều năm đã qua, người thân trong cái thế giới kia cũng đã mơ hồ rồi, thương tâm thì thế nào, thời gian là vũ khí lợi hại nhất, có lẽ tương lai, Bạch Linh, Văn Tín, cũng sẽ nhạt đi, kiếp sau cũng bị quên đi hoàn toàn.

Thì ra sợ, chính là quên.

Không sợ phiền toái dắt nàng học đi, chỉ bảo pháp thuật của nàng, mang nàng vào thành, vị sư huynh lạnh lùng xinh đẹp kia, chỉ vì bị các cô nương mơ ước sắc đẹp, nhiều lần bị nàng cười nhạo, liền trở nên xấu tính như bây giờ, nói chuyện không để lại chút mặt mũi nào.

Ngoài cửa sổ nhìn không thấy ngọn đèn, nơi này vô cùng vắng lặng, thôn trang gần nhất cũng cách hai ba dặm đường, cũng là do Văn Tín tu hành nên cố ý chọn nơi thanh tịnh.

Sấm sét vang lên, nhà tranh lè loi, người cô độc, hiu quạnh đến khó có thể chịu được.

"Hong Ngung." Có người khẽ gọi nàng.

Giữa lúc mê mang chợt bừng tỉnh lại, Hong Ngung vui mừng, theo bản năng ngẩng mặt lên: "Sư huynh!"

Thấy rõ người đến, nàng vội vàng nhảy xuống khỏi giường trúc, tay chân luống cuống: "Là người."

Cầm Tú nói: "Đừng chờ nữa, hắn đã đi rồi."

Thật sự đi rồi? Hong Ngung ngân ra.

Cầm Tú lau nước mắt trên mặt nàng đi, khẽ nói: "Một ngày kia người sẽ nhập tiên tịch, hiển nhiên có thể nhìn thấy bọn họ."

Hong Ngung gật đầu, vui sâu mặt vào trong ngực hắn, thấp giọng: "Ta chỉ là không quen, lúc trước vẫn còn tốt, đột nhiên không thấy nữa..... Không thể tưởng tượng được sống cùng nhau lâu như vậy, hắn.... cũng không nói một tiếng mà rời đi."

Cầm Tú nói: "Người cho rằng hắn sẽ đi mà không từ biệt?"

Hong Ngung sùng sốt, chợt nhớ tới gì đó, kinh sợ: "Chẳng lẽ..... Hắn có việc, không thể không đi?"

Cầm Tú thừa nhận: "Tốt nhất người nên để hắn đi."

Sự không vui lúc trước lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, Hong Ngung thâm hận sự sơ suất của bản thân, từ trước đến nay Bạch Linh đều là mặt lạnh tim nóng, không từ biệt, chắc chắn có chuyện thật nghiêm trọng, hắn sợ nói ra sẽ khiến mình lo lắng? Điều là do ngày thường sợ ý, đối với chuyện của hắn hoàn toàn không biết gì cả, vậy mà bởi vì một câu "rời đi" mà cũng giận dữ, không nghĩ đến biểu hiện kỳ lạ của hắn gần đây.

Nàng càng nghĩ càng lo lắng: "Hắn có thể bị nguy hiểm hay không?"

Cầm Tú nói: "Đã đi rồi, sẽ không có việc gì." Hong Ngung nghe thấy thế mới khẽ thở ra.

Cầm Tú nói: "Sư phụ người, Văn Tín nay đã báỉ Đông Nhạc Quân tọa hạ tu hành, không bao lâu nữa có thể vào tiên tịch."

Hong Ngung mừng rỡ: "Thật sự?"

Cầm Tú vuốt cằm: "Nếu người muốn gặp hắn, thì chăm chỉ tu hành, trong hai năm tới chỉ sợ ta không thể tới thăm người nhiều được."

Hong Ngung ngửa mặt lên: "Người cũng phải đi?"

Thấy vẻ mặt thất vọng của nàng, Cầm Tú dịu dàng nói: "Ta có chút chuyện quan trọng không thoát thân ra được, người nhớ kỹ không thể chạy loạn."

Từ lời nói mơ hồ cảm nhận được sự lo lắng, Hong Ngung rốt cuộc không càn quấy nữa, trong nháy mắt cười nói: "Được rồi, người mau đi làm chính sự đi, ta từ từ tu hành, người ở trên trời chờ ta."

Cầm Tú nhìn nàng, trầm mặc.

Trong lúc cô độc được ôm, tuy không nói là ôm nhau gì, cũng đều ngọt ngào hơn cái khác.

Một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu, Hong Ngung giống như không nghe thấy: "Người thật sự là tiên hoa trà?"

Cầm Tú mỉm cười nâng tay trái lên, trên tay có một cành trà hoa đỏ. Đóa hoa đỏ tươi như lửa, nhiệt tình lại quyến rũ, cành lá rất xanh, lộ ra ba phần cứng cỏi, thật sự là tươi đẹp mà không yêu kiều, so với Mẫu đơn thiếu chút cao quý, so với hoa mai thiếu chút kiêu ngạo, nhưng cũng có một loại hương vị hồn nhiên son đã.

Mặt Hong Ngung rất thích, đoạt lấy đến xem, lại ngửa mặt nhìn hắn hơn nửa ngày, mới thở dài: "Hoa này không giống người."

Cầm Tú nói: "Giống người."

Mặt Hồng Ngưng nóng lên: "Sao lại giống ta được."

Cầm Tú nói: "Gan to làm loạn, trẻ tuổi khinh cuồng."

Hồng Ngưng làm sao không nghe ra hàm ý trong lời nói, nhú mày trừng hấn: "Người nói thẳng ra là ta làm càn vô lễ là được rồi."

Cầm Tú cười mà không nói, không biết từ nơi đâu biến ra một bình bạch ngọc dài nhỏ đẹp đẽ, lấy cành hoa từ trong tay nàng cắm vào bình, để lên trên bàn: "Sau này nó cùng người, nếu có việc gấp, cứ lấy nó ra khỏi bình."

Hồng Ngưng vội nói: "Ta đi chuẩn bị chút nước."

Cầm Tú ngăn lại: "Không cần."

Không nước, hoa sẽ không héo sao? Hồng Ngưng âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kiếp người

Những ngày tiếp theo, Hồng Ngưng dứt bỏ những chuyện khác, bắt đầu tu Tích Cốc thuật.

Có lẽ tâm tình liên quan đến thời tiết, hơn nữa có thuốc Bạch Linh chuyên tâm luyện chế phụ trợ, đoạn thực cũng không có khó khăn như nàng nghĩ, nửa tháng sau, nàng chỉ cần uống thuốc uống nước đều thấy cả người thoải mái, biến hoá bất ngờ khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên cùng thú vị, Tích Cốc thuật này thật thích hợp với kẻ lười, khỏi cần nhóm lửa nấu cơm.

Hoa sơn trà trong bình ngọc quả thực không có héo tàn. Không những không héo, mà màu sắc của hoa kia lại càng ngày càng tươi đẹp, rực rỡ vô cùng, hẳn là dựa vào linh khí trong bình, Hồng Ngưng cẩn thận quan sát linh bình kia, phát hiện trên mặt chỉ có bốn chữ nhỏ: Hoa triều phong lộ.

Đời này đã trải qua không ít chuyện lạ, chuyện bất ngờ nhất chính là mình lại cùng thần tiên luyện ái, hơn nữa lại thuận lợi hơn cả dự liệu.

Văn Tín chắc đã nhập tiên tịch, Bạch Linh sớm hay muộn cũng sẽ biết, mà nàng, có thể có được tình yêu vĩnh hằng như nguyện cầu?

Hồng Ngưng sờ sờ đoá hoa đỏ tươi, cảm thấy mặt hơi nóng, vội vàng đặt nó về chỗ cũ.

Trời đã tối, nàng đứng dậy đi ra ngoài, chuẩn bị đến dòng suối múc nước. Nhưng lại có một người đứng ngoài cửa.

Bi cặp mắt kia nhìn khiến cho tâm thần rung động, Hồng Ngưng giật nảy mình, cuống quýt dời tầm mắt đi, nắm lấy kiếm gỗ đào nhỏ bên hông, lui về phía sau hai bước: "Người tới đây làm cái gì?"

Lục Cửu tiến lên, tiếng nói từ tính lộ ra vô hạn mê hoặc: "Đương nhiên là tìm người rồi, trận pháp này coi như bố trí cũng cao minh, làm ta mất mấy ngày công phu."

Hồng Ngưng lui vào trong cửa, thản nhiên nói: "Tìm ta làm cái gì."

Lục Cửu dịu dàng: "Ở một mình trong núi không khỏi cô quạnh, Lục Cửu đặc biệt đến làm bạn."

Đây là lời kịch đám hồ ly trong liễu trai thường nói với thư sinh, Hồng Ngưng kịp phản ứng lại, dờ khóc dờ cười, chỉ sợ lại trúng quỷ kế của hắn, âm thầm phòng bị, trên mặt bình tĩnh: "Hình như ta không cần, Lục công tử sẽ không nhân rồi vậy chứ."

"Ta đây đã nói lời thật rồi," Lục Cửu tới gần nàng, khẽ nói: "Hạ Lan Tuyết muốn ta tới giết người."

Nghe được tên Hạ Lan Tuyết, Hồng Ngưng giật mình, hận cũ cũng nảy lên, không thể tưởng được Văn Tín tha cho ả một mạng, ả lại không biết hối cải, nhất thời bực mình, cười lạnh: "Người thật đúng là nghe lời ả."

Lục Cửu cười rộ lên: "Tất cả nữ nhân đùa giỡn lên tâm nhân đều giống nhau, lời này nói thật hay, đáng tiếc không có tác dụng với ta."

Hồng Ngưng rũ mắt xuống, chậm rãi lui về phía sau: "Đương nhiên, Lục công tử là người thông minh, sao có thể vì ta nói một hai câu liền thay đổi chủ ý."

Lục Cửu nhắc chân nhảy vào cửa: "Ta có thể làm người hồn phi phách tán."

"Lục công tử nếu thật sự muốn xuống tay, ta cũng không còn lời nào để nói, nhưng hồ đồ bị kẻ khác lợi dụng như thế, ta thấy ngại không đáng," lúc nói chuyện, Hồng Ngưng đã lui tới bên cạnh bàn, nhanh chóng lấy bình ngọc hoa son trà phía sau ra, lúc này mới thật sự nhẹ nhàng thờ ra, "Nghe nói cửu vĩ hồ trời sinh một nửa là tiên, lại thông hiểu trận pháp, tức trí đa mưu, chẳng lẽ không nhìn ra được ả đang mượn đao giết người sao?"

Lục Cửu nhìn đến hoa son trà kia, quả nhiên sững sờ, đứng lại: "Hoa triều cung."

Pháp lực của Cẩm Tú cao hơn hẳn, hẳn phải kiêng kỵ, điểm này là chắc chắn, nhưng mà tục ngữ nói "Thà làm hại người quân tử chứ đừng tổn thương kẻ tiểu nhân", đặc biệt kẻ như thế nhất định hậu họa vô cùng, cần nhắc xong, Hồng Ngưng lại mỉm cười: "Lúc trước đúng là không biết, cho nên mới mạo phạm Lục công tử, Hồng Ngưng nhận lỗi tại nơi này."

Nàng quả thật cúi người thi lễ: "Tục ngữ nói đại nhân không chấp tiểu nhân, mong rằng Lục công tử không chấp nhặt với ta, coi như là nể mặt Cẩm Tú đi."

Lục Cửu vốn đã khôi phục lại bình tĩnh, nghe xong lời này lại bất ngờ: "Người gọi hẳn là cái gì?"

Gọi thẳng tên không khỏi có phần ám muội, Hồng Ngưng đỏ mặt lên, không trả lời.

Lục Cửu nhìn nàng, thần sắc bất định.

Hồng Ngưng nói: "Người có biết tại sao Hạ Lan Tuyết muốn giết ta không?"

Lục Cửu cười nói: "Nàng thích băng yêu, nhưng băng yêu kia lại thích người."

Hồng Ngưng bất ngờ, sau đó lại nhún mày: "Hình như Lục công tử hiểu nhầm, hẳn là sư huynh ta."

Lục Cửu thở dài: "Sư huynh của người đối xử với người vô cùng tốt, sao nàng có thể không tức giận cho được?"

"Đó là bởi vì....." Hồng Ngưng không tìm được lời nào để phản bác, sinh phiền chán, "Tóm lại, sư huynh ta đã quay về núi Côn Lôn, Hạ Lan Tuyết nên đi núi Côn Lôn tìm mới đúng, hơn nữa ta nhớ không nhầm, bây giờ nàng đã theo người, nếu biết tâm tư của nàng, người còn muốn giúp nàng sao?"

"Tâm tư của nàng thì có liên quan gì đến ta, chẳng qua là mỹ nhân muốn nhờ, sao ta lại không đáp ứng," Lục Cửu cười hai tiếng, ngữ khí bỗng chuyển, trở nên tràn ngập ái muội, "Người cũng có thể cầu ta."

Xem ra hẳn cũng chỉ là chơi đùa cùng Hạ Lan Tuyết, suy cho cùng Hạ Lan Tuyết không được đến cái gì, sớm hay muộn sẽ gieo gió gặt bão, yêu đương nhiên là thống khổ, hận lại hủy diệt tất cả, Hồng Ngưng âm thầm thở dài, đỡ lấy cành hoa: "Hoa son trà này một khi rời khỏi bình, Cẩm Tú sẽ biết, Lục công tử cần gì ép ta, ta chẳng qua chỉ là một phẩm nhân, giết ta còn bị Thiên kiếp, cũng chẳng có gì tốt với người, huống chi chuyện ban đầu ta đã nhận lỗi với người, nếu còn muốn tính toán, chẳng phải có vẻ quá tiểu khí?"

Lục Cửu khó xử: "Bỏ qua cho người, ta sao có thể ăn nói với nàng đây?"

Hồng Ngưng không chút do dự: "Phong thái cùng thủ đoạn của Lục công tử, là nữ nhân đều chạy không khỏi, chẳng lẽ nàng thật sự lợi hại như thế?"

Dừng dừng: "Người không thích nàng cũng được, nếu thật là nghĩ cho nàng, thì càng không nên giết ta, không nói đến ta cùng sư huynh không phải như những gì người nghĩ, cho dù hẳn thật sự thích ta, ta chết rồi, chẳng lẽ hẳn còn có thể tha thứ cho Hạ Lan Tuyết hay sao?"

Lục Cửu quả nhiên mỉm cười: "Người rất biết cách nói chuyện."

Hồng Ngưng nói: "Mong Lục công tử giờ cao đánh khề."

Ánh mắt Lục Cửu lóe ra, không nói gì thêm, xoay người liền rời đi..

Nhìn hoa son trà trong lòng, Hồng Ngưng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xác định Lục Cửu rời đi rồi, nàng lập tức ôm bình hoa đi ra ngoài một vòng, cải biến trận pháp bốn phía xong, mới yên tâm trở về, thật cũng không phải là sợ hãi, chẳng qua từng nghe Cẩm Tú nhắc tới, Lục Cửu ở tiên giới có địa vị không thấp, nếu thật chọc tới hắn, nói không chừng còn liên lụy đến Cẩm Tú, không bằng giải quyết trong hoà bình thì tốt hơn.

Bạch Linh đi rồi, vì sao Hạ Lan Tuyết còn trăm phương nghìn kế đối phó mình?

Chẳng lẽ là vì muốn Bạch Linh vĩnh viễn ở lại núi Côn Lôn?

Ánh trăng sáng treo lên trước cửa sổ, Hồng Ngưng gầy gầy viên thuốc trong hộp, tâm thần bất định.

Sống qua hai đời, nàng không giống tiểu cô nương hồ đồ cùng lứa, ai đặc biệt tốt với mình, sao lại không biết?

Người khác nhìn thấy, Bạch Linh luôn lạnh lùng khó tiếp xúc, thích sạch sẽ mà cũng thích yên tĩnh nữa, nhưng mà, hẳn có thể để cho nàng lôi vạt áo chạy khắp núi rừng, có đôi khi một ngày chỉ nói mười câu, chỉ ít có tám câu là bị nàng bắt nói, thật sự phiền không chịu nổi, cũng chỉ có tròng mắt cảnh cáo, tóm lại, tất cả hẳn đều an bài thoả đáng cho nàng, cả lần rời đi này.

Chẳng lẽ thật sự là

Hồng Ngưng lắc đầu phủ nhận khả năng này, ngày đó được Văn Tín lượm về từ bên đường, Bạch Linh đối với nàng liền đặc biệt khác, nào có nhanh như vậy đã thích?

Nghĩ đến nhiều thứ, nàng tự buồn cười, vội vàng đóng hộp thuốc lại, chuẩn bị mức nước tắm rửa, ai ngờ vừa mới bước ra cửa, một bàn tay từ bên cạnh định ôm lấy eo nàng.

"Ai!" Hồng Ngưng giận dữ, lắc mình tránh đi, nhanh chóng rút kiếm gỗ đào nhỏ đâm tới.

Thân kiếm bị bàn tay kia nắm chặt, một tắc tắc, hoá thành than.

Thấy rõ người tới, Hồng Ngưng kinh hãi: "Người lại tới đây làm cái gì?"

Lúc nói, đã bị hấn bắt lấy.

"Không phải đến, là người thú vị như vậy, ta không bỏ đi được," hơi thở nóng ướt phun bên tai nàng, trong tiếng nói lộ ra mấy phần đắc ý, "Độn thuật của ta, người sao có thể phát hiện được?"

Không thể thoát thân, Hồng Ngưng rất sốt ruột, nhắm chặt hai mắt: "Người không sợ Thiên kiếp?"

"Có phụ vương ta, Thiên kiếp thì là cái gì," Lục Cửu nâng người nàng lên, "Huống chi ta cũng sẽ không giết người, âm dương ân ái vốn là một cách tu hành, có cái gì không đúng?"

"Vô si," Hồng Ngưng cắn răng, "Nếu Cẩm Tú biết...."

Cái gọi là sắc khiến lý trí mê muội, Lục Cửu giờ phút này còn biết sợ hãi là cái gì, cúi đầu cười: "Biết thì làm sao, chỉ bằng phụ vương ta, hấn cũng phải bán ba phần mặt mũi, huống chi...." đầu lưỡi nóng ướt liếm qua vành tai, Hồng Ngưng nửa chán ghét nửa kinh sợ, trợn mắt: "Người....."

Dừng lại.

Thấy ánh mắt nàng mê mang, hiển nhiên là trúng kế, sóng mắt Lục Cửu khẽ động, lộ ra vài phần hài lòng, ngả ngón vỗ vỗ mặt nàng: "Bên ngoài lạnh, chúng ta vào đi thôi."

Hồng Ngưng quả nhiên cúi đầu, để mặc cho hấn ôm đi vào.

Lục Cửu đánh giá phòng, ánh mắt rơi trên cành hoa hồng trà kia, đôi mi thanh tú nhíu lại giống như rất khó hiểu, nghiêng mắt nhìn nàng: "Không thể nghĩ được hấn cẩn thận như vậy, rốt cuộc người cùng hấn có quan hệ gì?"

Hồng Ngưng lẩm bẩm: "Ta thích hấn."

Lục Cửu không nghĩ đến, cười rất vui vẻ, có phần vui sướng khi người gặp họa: "Đáng tiếc đáng tiếc, ai cũng biết hấn là kẻ đa tình, Lục Dao đợi hai vạn năm mới được, người một phạm nhân cần gì tự mình chuốc lấy đau khổ, không bằng theo ta đi."

Nguyên âm của xử nữ rất có ích cho việc tu hành, hấn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận thì ý cười càng sâu: "Người nhất định còn chưa hưởng qua tư vị lạc thú trong chuyện này, chỗ tốt của nó là nói không rõ, một lời khó nói hết."

Hồng Ngưng mê mang: "Cái gì?"

Lục Cửu không nói, nắm tay nàng, tiếng nói lại càng dịu dàng hơn: "Ta dạy cho người chuyện lĩnh hội nhân gian cực lạc, một lần làm thần tiên, được không?"

Hồng Ngưng lại rũ mắt xuống, hàm hồ "ừm" một tiếng.

Nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, Lục Cửu nổi lên dâm tâm, ôm nàng liền đi đến giường: "Người chỉ cần theo ta, liền biết chỗ tốt ta nói, đảm bảo khiến người hưởng dụng vô cùng....."

Lời còn chưa nói dứt, chợt nghe một tiếng "Đánh", Hồng Ngưng trong lòng đã biến mất, đồng thời, một tia chớp loé sáng lên chiếu từ cửa sổ vào, đâm thẳng tới hấn, ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi bên trong, giống như ban ngày.

Lục Cửu sửng sốt, biến mất không thấy gì nữa.

Thật vất vả tranh thủ được thời gian, Hồng Ngưng lại hiện thân bên cạnh bàn, trong lòng biết tình hình nguy cấp, nhanh chóng đưa tay lấy bình ngọc kia.

Ngay tại lúc nàng sắp lấy được, một bàn tay đột nhiên từ cạnh thân đoạt mất bình hoa, sau đó tiếng cười vang lên: "Thú vị, quả nhiên rất thú vị!"

Hồng Ngưng cả kinh lui về phía sau.

"Chỉ là khoá tâm thuật, cũng nghĩ giấu được ta sao." Lục Cửu xuất hiện bên cạnh bàn, một tay nâng bình hoa, phong thái nhẹ nhàng như thần tiên.

Giống như rơi vào hầm băng, toàn thân Hồng Ngưng lạnh như băng, thật sự không nghĩ được mình sơ hở chỗ nào, mới vừa rồi nàng cố ý nhìn vào mắt hắn, trước đó lại dùng khoá tâm thuật với bản thân, một khi phong bế tâm thần, nhìn cái gì cũng giống như không thấy, sau đó giả vờ bị mê hoặc, thừa dịp hắn lơ lửng phòng bị, liền đánh lén thoát thân đi thông báo cho Cẩm Tú, vốn tưởng rằng kẻ này có thể giấu được hắn, nay xem ra hắn đã sớm phòng bị, thuận theo, đánh lén, tất cả đều rơi vào mắt hắn, rõ ràng là hắn đang chơi trò mèo vờn chuột!

Lục Cửu đương nhiên biết nàng đang nghĩ cái gì: "Rất khó hiểu sao? Chỉ vì ta không có dùng mị thuật."

"Oanh" một tiếng trong đầu, Hồng Ngưng rốt cuộc biết mình sai ở chỗ nào, một lòng muốn sử trá để thoát thân, cho nên cố ý làm ra bộ dáng bị mê hoặc, lại không dự đoán được đối phương căn bản không có dùng mị thuật!

Ngẩn ngơ, thân hình nàng chớp lên, chạy ra ngoài cửa.

"Đêm dài cô quạnh, đúng lúc có thể chơi đùa cùng người." Phía sau truyền đến tiếng cười của Lục Cửu.

Đêm mười sáu, trăng tròn treo cao, giống như đèn thủy ngân vậy, đây là thời điểm tốt nhất cho việc tu hành cùng đấu pháp, mới vừa rồi Hồng Ngưng nương theo thái âm lực để đánh lén, nhưng mà, mặt trăng vốn thuần âm, càng có thể tăng yêu khí.

Lục Cửu nhú mày: "Sao không trốn tiếp?"

Hồng Ngưng tận lực bình tĩnh: "Trốn có ích sao?"

Lục Cửu cười nói: "Người cũng không quá ngu, có bản lĩnh gì, cứ việc dùng ra cho ta xem."

Hồng Ngưng tránh cho không nhìn vào mắt hắn: "Người thật sự không chịu buông tha cho ta?"

Có đôi khi chờ đợi thứ gì đó cũng không tốt, mà là đang cho là đạt được lại không chiếm được, Lục Cửu là công tử hồ tộc Bắc Giới cao quý, diện mạo thân phận không chỗ nào không phải là thượng thừa, cộng thêm mị thuật cao minh, đối phó nữ nhân nào chẳng dễ như trở bàn tay, Bắc Giới Vương dung túng lại cô vũ đưa con cưng, ngay cả Hạ Lan Tuyết cũng không dám yêu cầu quá đáng, nay Hồng Ngưng từng làm hắn ném qua đầu khổ không nói, lại không chịu phục tùng, không khỏi chọc tức hắn nổi lên, không thu phục được thì không dùng tay.

Hắn từ từ tiến lên: "Thế nào, cầu ta bỏ qua cho người?"

Hồng Ngưng nắm tay, thản nhiên nói: "Ta nghe nói tộc quy Bắc Giới rất nghiêm khắc."

Sắc mặt Lục Cửu biến, rất nhanh liền không thêm để ý: "Nhưng mà chơi đùa, vẫn chưa động tình, không trở ngại việc tu hành, phụ vương sao có thể làm gì ta."

Hoa sơn trà ở trên tay đối phương, Hồng Ngưng tự biết tai vạ khó tránh, nhưng cũng không cam lòng chịu sự thao túng của hắn, vì thế đưa tay rút trăm gài tóc trên đầu ra, im lặng niệm quyết, sau đó run lên trước gió, trăm gài tóc nhỏ nhỏ nháy mắt biến thành một thanh kiếm nhọn phát hàn quang loè loè - đây đúng là vũ khí sử dụng Văn Tín khi còn sống, tuy rằng năm trước hắn chỉ thanh tịnh tu hành, nhưng lúc còn trẻ cũng từng dạo chơi bốn phương, không biết bao nhiêu yêu quỷ tác oai tác quái đều bị chém dưới kiếm này, bởi vậy sát khí rất nặng, yêu quái tâm thường gặp đều phải sợ, uy lực không thể khinh thường, nay đúng lúc được Hồng Ngưng mang ra làm pháp bảo hộ thân.

Lục Cửu mười phần hứng thú đánh giá kiếm kia: "Kiếm tốt, nhưng dùng để đối phó ta còn kém xa."

"Kém hay không, thử qua mới biết được."

Hồng Ngưng hừ lạnh, hai tay giờ trường kiếm qua đỉnh đầu, trong miệng niệm quyết, kiếm kia được thái âm tương trợ, nhất thời sáng bừng lên, lẫm lẫm không bay hướng Lục Cửu.

"Cũng có vài phần năng lực."

Lục Cửu không chút hoang mang vung tay áo, một lần lực quang chợt sáng lên, xẹt qua giữa không trung, giống như rắn quấn lên kiếm phong, đối kháng lẫn nhau.

Cảm giác nóng cháy nhanh chóng truyền từ thân kiếm đến khiến Hồng Ngưng khẽ buông lỏng tay ra, tiếp theo nàng chỉ cảm thấy cả người bị thiêu đốt, từng trận đau đớn trong tim, hào quang của mũi kiếm mờ dần đi, pháp lực bị quản chế, khó có thể tiến công nữa.

Thấy nàng không chịu xuống kiếm, Lục Cửu không ngờ đến, khẽ hừ: "Xem người bướng bỉnh đến bao lâu."

Kiếm phong run run, đến đây Hồng Ngưng tập trung toàn bộ tinh thần niệm quyết.

Lục Cửu cười nói: "Tam vị chân hoà chính là phê tâm chi hoà, người không sợ?"

Thực lực chênh lệch rõ ràng, Hồng Ngưng không có tinh thần trả lời hắn, tam vị chân hoà có thể làm phạm nhân hội phi yên diệt, nàng đương nhiên hiểu được sự lợi hại trong đó, chẳng qua nghĩ rằng hắn sẽ không hạ sát thủ, mới dám mạo hiểm gắng gượng chống đỡ, kéo dài thời gian, nhưng vì thường ngày

không giỏi thuật pháp, nay dùng toàn lực ứng phó, rất nhanh liền khó có thể chống đỡ, mồ hôi chảy trên trán.

Lục Cửu lắc mình tới cạnh nàng, thu lại pháp lực, cười nói: "Thôi, ngươi không đầu lại được ta, không bằng ngoan ngoãn....."

Lời còn chưa dứt, Hồng Ngưng bỗng nhiên quay mặt, há mồm, một dòng máu tươi phun đến trên người hắn.

Lục Cửu chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đánh thật mạnh vào ngực, giống như cự thạch ngàn cân, gần như khiến ngất đi, đồng thời cả người đều đau vô cùng, hết sức khó chịu.

Một cái mộc châu rơi xuống đất, toả sáng lập loè.

Ý thức được chuyện gì xảy ra, Lục Cửu lui về phía sau, giật quá mà cười: "Giỏi giỏi, lá gan ngươi cũng không nhỏ!"

Hao tổn tâm huyết, Hồng Ngưng cũng lui về phía sau vài bước, cố gắng đứng vững.

Cửu vĩ hồ rất khó đối phó, gõ đầu những máu mới có thể ép chúng hiện nguyên hình, tuy rằng pháp lực của nàng không còn, nhưng nay đúng là thời gian trăng tròn, vừa vận dưỡng thêm uy lực, hơn nữa Lục Cửu không hề phòng bị, cuối cùng bị nàng đánh lén thành công.

Trong thời gian nháy mắt, Lục Cửu đã hiện nguyên hình, mười ngón sinh ra móng dài màu bạc, năm cái đuôi trắng đục đưa phía sau, thú tính cũng nổi lên, trong mắt lộ hung quang: "Tự tìm đường chết!"

Một ánh lửa màu xanh lục sáng lên.

Hồng Ngưng thất sắc, cả người cứng tại chỗ.

Theo lý thuyết, yêu quái bị bắt hiện nguyên hình, pháp lực sẽ giảm mạnh, càng dễ đối phó hơn, nàng sao dự đoán được tộc cửu vĩ hồ lại lợi hại như vậy, hiện nguyên hình còn có thể dùng tam vị chân hoá, nay chọc giận hắn như vậy, đừng nói tính mạng, chỉ sợ ngay cả hồn phách cũng khó bảo toàn!

Tu luyện hai ngàn năm, lần đầu tiên bị kẻ khác bức hiện nguyên hình, Lục Cửu sao có thể nuốt trôi cục tức này, móng tay thật dài đốt đoàn hoá kia, không chút do dự bắn ra.

Hôm nay thật sự sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán?

Hồng Ngưng hoảng sợ, hoàn toàn đã quên né tránh, trong lòng đều là tuyệt vọng.

"Hồng Ngưng!" Một tiếng tức giận tràn đầy đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kiếp trước kiếp này

Ánh lửa toát ra trước mặt, ngay sau đó, nó có thể làm người ta hồn tiêu phách tán, vĩnh viễn biến mất trên đời.

Thanh âm giận dữ khản cập tràn ngập đau thương, Hồng Ngưng từ trong tuyệt vọng thanh tỉnh, trái tim đột nhiên đau đớn, cùng đến, là càng nhiều tuyệt vọng.

Tro mắt nhìn bóng người kia nhào tới chỗ mình, nàng hoảng sợ há miệng thờ dốt, lại thế nào cũng không gọi ra được, chỉ phát ra tiếng thì thào, giống như tự nói: "Đừng."

Ngọn lửa xanh thắm trong suốt, có sức mạnh phá hủy tất cả mọi thứ trên thế gian này, hoàn toàn cắt đứt căn nguyên của chúng nó, kết thúc luân hồi của con người.

Hồng Ngưng nâng tay muốn ngăn cản, lại bị cổ đại lực này đẩy gục xuống.

Ngọn lửa xanh thắm dính vào góc áo màu trắng, lập tức lan ra, cuối cùng ngưng lại tại ngực hắn, thiêu đốt cơ thể hắn, nhìn qua, xinh đẹp mà quý dị.

Hồng Ngưng từ trên mặt đất lập tức xoay người ôm lấy hắn, mắt thấy ngọn lửa nhỏ nhỏ kia thiêu đốt, giống như đồng thời hành hạ lòng nàng, có lẽ vì lúc trước hao tổn tâm huyết do đầu tâm pháp, trong lòng run rẩy từng trận, vô cùng đau đớn.

Bạch Linh xoay mặt, lạnh lùng nói: "Tạo sát nghiệt, ngươi không sợ sẽ bị Trời phạt?"

Lục Cửu mới hoàn hồn lại, biết lần này phạm phải sai lầm lớn, sắc mặt cũng thay đổi, vung tay lên, hòn đá trước nhà tranh ầm ầm đổ xuống, trận pháp bốn phía cũng bị hủy đi.

"Bạch Linh!" Một bóng trắng điên cuồng lao tới.

Bạch Linh nhanh chóng đứng thẳng lên, duỗi tay chấn Hồng Ngung, ngữ khí mang theo vài phần khẩn cầu: "Không được động nàng."

Nghe lời đó, bóng trắng cách hắn vài bước đột nhiên dừng lại, Hạ Lan Tuyết ngo ngác đứng ở nơi đó, nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên khẽ cười, cười đến nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng ôm ngực thật chặt: "Được, được, từ đầu đến cuối ngươi vẫn nhớ thương nàng, năm ngàn năm đạo hạnh còn chưa đủ, bây giờ thứ gì cũng muốn cho nàng?"

Bạch Linh sửng sờ.

Hạ Lan Tuyết đưa tay chỉ Hồng Ngung, lắc đầu cười: "Ngươi không nói, chẳng lẽ ta không biết, đều ghét Hạnh hoa, đều không thích tu tiên, nàng còn có thể là ai? Là ai?"

Bạch Linh cũng xoay mặt nhìn Hồng Ngung, vẫn không nói gì.

Hồng Ngung dờ dẫm ôm lấy hắn: "Ngươi làm cái gì vậy."

Lửa xanh càng cháy mạnh, thân thể dần dần trở nên trong suốt, Bạch Linh im lặng hồi lâu, trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp lộ ra ý cười, giống như ánh lửa ấm áp, lại lộ ra rất nhiều bất đắc dĩ cùng bi ai.

"Có chuyện ta vẫn không nói cho ngươi," hắn khẽ nói, "Phụ vương từng tính cho ta, ngươi là kiếp của ta."

Hồng Ngung nhìn Hạ Lan Tuyết: "Cứu hắn, xin các ngươi."

Hạ Lan Tuyết dờ dẫm không nói.

Hoa sơn trà! Hồng Ngung giãy dụa muốn đứng dậy.

Bạch Linh giữ chặt nàng: "Tiểu Kha."

Nghe cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, Hồng Ngung ngẩn ngơ, xoay mặt nhìn hắn, vẻ mặt một nửa là không hiểu.

"Ngươi không nhớ rõ," Bạch Linh nhìn nàng, vẻ thương cảm dần tán đi, ngược lại ý cười càng nhiều hơn, "Ta nhớ được, lúc sư phụ mang ngươi về đây, lần đầu tiên nhìn vào mắt ngươi, ta liền biết ngươi là Tiểu Kha."

Hắn giống như bình thường cầm lấy tay nàng: "Luôn muộn một bước, lúc trước gặp ngươi, ngươi cũng đã thích người kia, để ta chờ kiếp sau, phụ vương nói ngươi đi báo ân."

Hồng Ngung mờ mịt: "Cái gì."

Bạch Linh giống như rất thất vọng, rũ mắt xuống: "Thế thứ hai ta tìm được ngươi, ngươi tên là Tiểu Kha, ngươi đồng ý cùng ta cùng một chỗ, nhưng ta... lại không thể bảo vệ ngươi được."

"Là ta giết ngươi!" Hạ Lan Tuyết cười lạnh, "Người yêu khác đường, ngươi không chết, hắn sớm hay muộn cũng sẽ chịu thiên kiếp, đây vốn là thiên ý, không nghĩ hắn.... bỏ qua năm ngàn năm đạo hạnh, lại tìm được ngươi!"

Bạch Linh nhìn mắt nàng, hơi mong đợi.

Đã từng có chuyện này sao? Hồng Ngung lắc lắc đầu, cố gắng muốn nhớ lại, nhưng trước sau chỉ có một mảnh trắng không.

Hắn dùng năm ngàn năm tu hành đổi được kiếp này, nàng cũng đã không còn nhớ rõ kiếp trước.

Bạch Linh trầm mặc một lát, ngữ khí trở nên vui vẻ: "Không nhớ rõ mới tốt, ngươi đã quên hắn, yêu thích ta."

Hắn đưa tay sờ tóc nàng, hơi có chút chần chờ, cuối cùng nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Đội tam thế, nay ta còn có thể tìm được ngươi, vốn định cứ như vậy sống qua một đời, không thể ngờ được ngươi lại đồng ý tu tiên, ta chỉ nguyện tương lai có thể cùng ngươi lên tiên giới...."

Cuối cùng vẫn nhìn không được mà thờ dài. Rốt cuộc có hy vọng cùng lên tiên giới, hắn lại khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Có thứ lạnh lạnh gì đó rơi xuống cổ.

Ta tu tiên, cũng không phải vì ngươi.

Tìm Hồng Ngung đau đớn, trước mắt là một mảnh sương mù, nước mắt tuôn rơi, nàng ôm chặt lấy hắn, tiếng nói khàn khàn: "Nhưng ta không còn nhớ

gì, cái gì cũng không nhớ! Vì sao ta lại không nhớ rõ?"

"Ta nhớ được là đủ rồi."

Tiếng nói yếu dần, thân hình càng mơ hồ, băng đối kháng hoá, chịu dày vò cũng không đồng nhất.

Lửa trong ngực cháy hết, chính là hình hồn đều bị diệt.

Bạch Linh ngẩng mặt, nhìn Hạ Lan Tuyết: "Đừng hại nàng nữa."

Hạ Lan Tuyết nhìn hấn một lát: "Được."

Bạch Linh gật đầu, mỉm cười: "Đối với ngươi cũng không được."

Hạ Lan Tuyết cũng cười.

"Kiếp sau liền quên ta đi, đỡ phải khổ sở," Trên khuôn mặt tuấn mỹ dâng lên vẻ bất đắc dĩ cùng thương hại, lưu luyến, càng thêm không cam lòng, hấn im lặng nhìn người trước mặt, đó là nữ tử hấn bảo vệ tam thể cũng là bỏ lỡ tam thể, tiếng thì thảo giống như đang thờ dài, lại như oán trách, "Năm ngàn năm tu hành còn chưa đủ, không đủ sao....."

Một làn gió thổi qua, mang theo vô số mát mẻ.

Bóng người trước mặt dần dần biến mất, giống như bị gió thổi tan, Hồng Ngưng theo bản năng mở tay ra muốn bảo vệ, nhưng cái gì cũng không bắt được.

Sờ sờ bả vai, bàn tay nơi đó cũng không còn.

Nước mắt bị thổi khô, nàng ngồi một mình trên đất ngẩn người....

Hạ Lan Tuyết xoay người phá vỡ yên lặng: "Ngươi dám động hấn."

Lục Cửu khôi phục lại bình tĩnh: "Là chính hấn muốn thay người nhận lấy cái chết, không liên quan gì đến ta."

Không ngờ là Hạ Lan Tuyết không có tức giận, chỉ nhú mày: "Ngươi cũng không chạy thoát."

Vừa dứt lời, nàng bỗng phi thân lên, một mảnh mây dày đặc lập tức bao phủ trên không, ngăn cản ánh trăng chiếu xuống, giấy lát, vô số bông tuyết lớn nhỏ tung bay xuống dưới, rơi xuống đất liền tan ra.

Lục Cửu kinh: "Ngươi làm cái gì!"

Tuyết tản vân thu, trăng tròn lại hiện ra, đất trời một mảnh sáng trong, cảnh vật xung quanh càng thêm rõ ràng, Hồng Ngưng vẫn ngồi trên mặt đất, cũng không thấy bóng dáng Hạ Lan Tuyết đâu.

Lục Cửu dường như khó tin, lẩm bẩm: "Điên rồi, đúng là điên rồi!" Gặp phải loại chuyện này, tâm tình ai cũng sẽ không tốt, hấn lắc đầu, không muốn ở lại thêm chút nào nữa, xoay người định rời đi.

Nhưng vào lúc này, một ánh sáng màu tím bỗng xẹt qua bầu trời, ngay sau đó mây đen kéo tới, đông nghìn nghịt che phủ thiên không.

Thiên đình không có khả năng sẽ biết nhanh như vậy, lại càng không trừng phạt nặng như vậy!

Lục Cửu rất đổi ngạc nhiên, bắt đầu hoảng hốt, định bỏ chạy.

Trong mây sét đánh nổ tung, đỉnh tai nhức óc, một tia chớp màu tím chói mắt đánh xuống, hình dáng nó như lưỡi dao, nhìn qua chính là một thanh loan đao thật lớn, thiên uy vội vàng, tuy là từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa, cũng khó có thể so sánh với.

Lục Cửu ngã xuống đất, hoảng sợ cùng tuyệt vọng: "Côn Luân trăm thần đao!"

Thiên hoá làm đao, tán hình quỷ, diệt hồn yêu, gãy tiên căn, chém linh thần, thần đao màu tím không chút lưu tình chém xuống, mắt thấy nó sắp chém hấn thành hai khúc!

Một luồng sáng vàng từ phía đông nam bay tới.

"A Cửu!" Tiếng hô cấp bách của nữ tử.

Ánh sáng vàng như kiếm, cộng thêm khí lạnh, vừa vịn đẩy chuỗi đao màu tím này ra, chạm vào nhau phát ra tiếng vang đỉnh tai nhức óc, mặt đất không ngừng rung chuyển.

Ánh sáng vàng cùng tia chớp tím đều biến mất, mặt đất yên lặng trở lại.

Mây đen đầy trời tán đi, xung quanh lại sáng ngời như ban ngày, giữa mặt đất có một người đàn ông đứng, mũ tím áo đen tỏ rõ thân phận tôn quý, mơ hồ có uy nghi của vương giả, lông mày thẳng mũi cao, cằm có chòm râu ngắn đen thui, một đôi mắt xéch vô cùng sắc bén, trong đó tràn ngập vẻ âm trầm tức giận.

Phía sau hắn có bốn tùy tùng tay cầm pháp khí, vẻ mặt đều có chút căm giận.

Đụn mây hạ xuống.

Cầm Tú cùng Lục Dao sóng vai mà đứng, phía sau là Hạnh Tiên, Mai Tiên đi theo..

Thấy Lục Cửu bình yên vô sự, Lục Dao nhẹ nhàng thở ra, cũng không vội vã đi qua nhìn hắn, ngược lại tiến lên hai bước, nhẹ nhàng hạ bái: "Thượng tiên Bắc giới Lục Dao, bái kiến Côn Luân thiên quân."

Cầm Tú cũng nói: "Thiên quân lâu rồi không gặp."

Thiên quân Côn Luân không để ý tới hai người, thông thả đi đến trước mặt Hồng Ngưng.

Hồng Ngưng ngẩng mặt: "Cứu hắn."

Thiên quân Côn Luân không đáp, vẻ hung ác trong mắt giảm đi vài phần, mơ hồ lộ ra chút âm đạm.

Đứa con bướng bỉnh này, cũng giống mẹ hắn, đều có thể làm ra chuyện ngu xuẩn, lúc trước tính ra kiếp số của hắn, cho nên mới ép buộc hắn mang về, ai ngờ hắn lại trốn tới đây, chỉ là vì nói lời từ biệt cùng cô gái này, quả thật là thiên ý khó trái.

Sau một lúc lâu, hắn giơ tay, ngay tại chỗ Bạch Linh biến mất, có ánh sáng xanh da trời tụ lại, biến thành một đoàn nho nhỏ, từ từ bay vào trong tay áo hắn.

Thấy cảnh này, Cầm Tú cùng Lục Dao liếc mắt với nhau một cái, đều nhẹ nhàng thở ra.

Đương nhiên, người trần không thể nhìn thấy chuyện này, Hồng Ngưng đưa tay, từ từ sờ soạng trên mặt đất: "Bạch Linh...."

"Kiếp số đã xong, tốt nhất là nguoi quên hắn đi." Tiếng nói vừa dứt, thiên quân Côn Luân đã từ trước mặt nàng đi ra.

Lục Dao từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế hành lễ, Lục Cửu bên cạnh cũng cúi đầu quỳ trên mặt đất, nằng thắp giọng: "Xá đệ thật sự không biết gì, coi như nê mặt gia phụ, cầu Thiên quân thủ hạ lưu tình."

"Rất tốt, tiểu tử họ Lục!" Thiên quân Côn Luân nhìn Lục Cửu, ngoài cười nhưng trong không cười, "Con ta đạo hạnh không sâu, ngược lại làm phiền tiểu bối Bắc Giới ra tay dạy dỗ."

Lục Dao cùng Lục Cửu không dám nói gì.

Cầm Tú lắc đầu: "Người yêu khác đường, vốn là kiếp số trong đời hắn, Thiên quân cần gì tức giận."

Thiên quân Côn Luân nói: "Ý của nguoi là?"

Cầm Tú nói: "Lục Cửu xác thật đáng tội, phải xử trí theo thiên luật, không bằng ngày sau gặp Đế quân....."

"Mạng con ta mất trong tay cứu vĩ hồ Bắc Giới, bản vương tự mình tính sổ với hắn," Thiên quân Côn Luân cười lạnh ngắt lời hắn, nhướn mày, ngạo khí hiển thị rõ ràng, "Nguoi sớm đã không còn là Trung Thiên Vương gì nữa, nay chỉ là Hoa thân mà cũng dám tiếp đao của bản vương, bản thân ta cũng muốn hỏi Hạo Thiên một chút, thật sự là muốn bắt nạt Côn Luân chúng ta không nguoi sao?"

Thấy hắn nhắm thẳng vào Thần đế, Cầm Tú cũng không tức giận, mỉm cười: "Thiên quân nói quá lời, thuật pháp Côn Luân tộc độc đáo, môn đồ hưng thịnh, có lớp lớp nguoi xuất hiện, ngay cả Đế quân khi nhắc tới cũng phải khen ngợi bội phục, Cầm Tú sao dám bất kính, mới vừa rồi thật sự là do tình thế cấp bách nên thất thủ, cũng không có ý hại hắn, nếu nhất định phải trách phạt, Cầm Tú xin nhận tội, nay chỉ mong thiên quân lấy lệnh công từ làm trọng, không bằng trở về trước, ngày sau Cầm Tú thượng tấu thay nguoi, nhất định cầu được Dao tri kim liên lộ cho Thiên Quân."

Lục Dao là nguoi thông minh, vội nói: "Bắc Giới nguyện dâng một chén linh tuyến tạ tội."

Thiên quân Côn Luân còn chưa trả lời, một tùy tùng đã cá giận mà nói: "Mối thù giết con, lại muốn Thiên quân bỏ qua như vậy sao?"

"Vốn là thất thủ, Thiên quân cần gì so đo với tiểu bối, trái lại làm hỏng đại sự," nói tới đây, Cầm Tú thở dài, "Văn phu nhân chỉ có một đứa con này, Thiên quân không nhìn mặt Cầm Tú, cũng nên....."

Dừng lại.

Thiên quân Côn Luân quả nhiên chần chờ, sắc mặt âm tình bất định.

Cầm Tú nói: "Thiên quân không tin ta được sao."

Nước ở Cửu giới rất khó có thể lấy được, lục giới giao tình đều tốt, thứ khó cầu nhất đó là Dao trì kim liên lộ, Thiên quân Côn Luân là thần tử, sau đó lại đối kháng với Thần đế, vốn lo lắng Thần đế sẽ làm khó, nay thấy hắn chủ động nhận chuyện này, suy nghĩ mãi, cuối cùng vung tay áo, lạnh lùng nói: "Kêu Lục Triển đi trước mặt Hạo Thiên, bản vương sẽ lý luận với hắn."

Mây tía dâng lên, năm người đáp mây bay đi..

Mọi chuyện cuối cùng cũng bình ổn, Lục Dao xoay mặt nhìn Cầm Tú, thần nhiên cười: "Hôm nay may mà có ngươi, không thể tưởng được A Cửu lại gây ra đại họa như thế này."

Cầm Tú nói: "Cũng là hoạ hậu của hắn chưa tới, còn có thể bỏ cứu, phải nhanh chóng dẫn hắn về Bắc Giới."

Lục Dao gật đầu, thấp giọng quả trách đệ đệ.

Thấy Hồng Ngưng vẫn ngồi dưới đất, Cầm Tú chậm rãi đi tới, cúi người đỡ nàng, khẽ nói: "Tốt rồi, đứng dậy thôi."

"Ta không nhớ rõ," Hồng Ngưng đẩy hắn ra, hai tay vẫn sờ soạn trên mặt đất, rớt cuộc đầu đón khóc thành tiếng, "Bạch Linh đâu? Kiếp trước, kiếp này, sao ta cái gì cũng không nhớ được? Cái gì cũng không nhớ rõ!"

Cầm Tú nói: "Hắn động phạm tâm, đương nhiên lịch kiếp, đây là thiên ý."

Hồng Ngưng không để ý tới.

"Vẫn không hiểu sao?" Cầm Tú kéo nàng đứng dậy, an ủi, "Kỳ thật..... Vạn vật trên thế gian đều có quy luật chuyển hoá tuần hoàn, ngươi không cần khổ sở."

"Vậy thì thế nào," Hồng Ngưng giãy dụa, "Chuyển hoá tuần hoàn, ta đi nơi đâu để tìm hắn! Ta thì sao?"

Nàng bỗng nhiên chuyển hướng Lục Cửu, oán hận nói: "Hôm nay không phải Bạch Linh, kẻ hồn phi phách tán đúng là ta, giết người thì phải đền mạng!"

Cầm Tú nói: "Tất cả đều có định số, ngươi không hiểu."

Hồng Ngưng nhìn hắn một lúc lâu, nói: "Vì sao ngươi phải nói giúp hắn?"

Cầm Tú không nói.

Sóng mắt Lục Dao vừa chuyển, mỉm cười, tiến lên làm lễ: "Xá đệ thật sự không đúng, Lục Dao thay hắn bồi tội với cô nương, cô nương nể mặt Trung Thiên Vương, tha cho hắn lần này đi."

Hồng Ngưng đã biết Trung Thiên Vương là ai, cười lạnh: "Thần tiên cũng nói nhân tình, bồi tội có thể làm cho Bạch Linh trở về sao? Ngươi là ai, ta vì cái gì mà phải nể mặt hắn?"

Lục Dao cười mà không nói.

Hạnh tiên sao có thể bỏ qua cơ hội lấy lòng, dịu dàng nói: "Đây là Thiên nữ Bắc Giới, cũng là Vương phi tương lai của Trung Thiên Vương."

Hồng Ngưng bỗng nhìn về phía Cầm Tú.

Cầm Tú không nói gì.

Giống như là đứng trước một cái gương, chiếu trong lòng một mảnh sáng như tuyết, Hồng Ngưng nhìn không được cúi đầu cười: "Thì ra là ta tự mình đa tình."

Nàng chậm rãi đứng lên, sửa sang lại quần áo, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn, lại cười nói: "Trung Thiên Vương không cần áy náy, ngươi cũng không thiếu ta cái gì, đều là ta nợ ngươi, bề quan thật sự nhầm chán, những thuốc kia thật sự khó ăn, ta lại có thể kiên trì đến hôm nay, kỳ quái."

Trên mặt không có gì cả, cũng không lưu lại gì.

Nước mắt lại rơi xuống, nàng lắc đầu: "Hắn vẫn cho là, ta tu tiên là vì hắn."

Xoay mặt nhìn Lục Cửu, ngữ khí rất bình tĩnh: "Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi."

Ánh mắt kia quá hung ác, Lục Cửu bất an nhìn tỷ tỷ.

Hồng Ngưng thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói: "Thiên ý? Ta chỉ tin thiện ác có báo, có Bắc Giới Vương che chở, có các ngươi bảo vệ, yêu hồ có thể tùy ý giết người, cả thiên kiếp cũng không sợ, cái gì Tiên giới, cũng đều đầm đá lẫn nhau thiên tư trái luật pháp, so với nhân gian còn ghê tởm hơn, là ta hồ đồ, cái loại địa phương đó sao ta lại muốn tới chứ!"

Cầm Tú nói: "Ngươi....."

Một tiếng vang thanh thúy cắt ngang hấn, ngọc trâm gãy làm đôi, bị ném lên mặt đất.

Hồng Ngưng lui về phía sau vài bước: "Hong Ngưng ta thề, kiếp này kiếp sau vĩnh viễn không tu tiên, nếu thì sẽ giống nó, làm cho hồn ta....."

Không phát ra được tiếng nào.

Ngữ khí kiên định, ngầm có ý trào phúng, người thề quyết tuyệt như lúc trước vậy.

Cầm Tú cúi người nhặt hai đoạn ngọc trâm, khẽ giọng: "Luôn dễ dàng phát thề vì người khác như vậy sao."

Tình cảm phàm nhân, thần tiên làm sao có thể lý giải?

Hồng Ngưng nhìn hấn, dần dần, khóe môi giương lên một đường cong mờ, biến thành một chút cười nhạo.

Nàng không để ý đến hấn nữa, xoay người trở về phòng...

Hạnh tiên đẩy đẩy Mai tiên: "Đó chính là đứa con của Thiên quân Côn Luân cùng người phạm sinh ra?"

Chuyện này Thiên đình đã ra lệnh rõ là cấm nhắc lại, nhưng năm đó huyền não như thế, có thể nào lại không truyền lưu, hơn một vạn năm trước, Chính Tông thần tộc cùng Côn Luân thần tộc tranh giành quyền làm chủ Thiên đình, phân biệt là Hạo Thiên đế quân cùng Thiên quân Côn Luân, tổ sư hai tộc giao ước không nhúng tay vào, làm cho hai đệ tử nhận Thiên kiếp, người có năng lực sẽ được chọn, ai ngờ đúng lúc này, Thiên quân Côn Luân lại tự mình cưới một nữ thể gian họ Văn, thần cùng người nào có thể yêu nhau, rốt cuộc không thể độ thiên kiếp, khiến cho Hạo Thiên đế quân ngồi lên vị trí chủ Thiên đình.

Thần tộc Côn Luân thất bại, việc này vốn đến đây thì kết thúc, không ngờ sau lại xảy ra một chuyện bí mật khác.

Lúc trước Thiên quân Côn Luân vì tránh kiếp, cố ý bề quan tu hành, lại không biết là ai âm thầm đưa nữ tử kia lên núi Côn Luân.

Biết được chân tướng việc này, tổ sư Côn Luân lập tức tính toán, quả nhiên là người của Thần tộc Chính Tông, nhất thời vô cùng tức giận, Thiên quân Côn Luân cùng Hạo Thiên đế quân đều là đệ nhất trong tộc, trừ bỏ tổ sư hai phái, ai có thể biết được mệnh số của bọn hấn?

Bởi vậy hấn nhận định là tổ sư Chính Tông sai bảo, vi phạm ước định lúc trước là không được nhúng tay vào, dẫn bộ tộc đến cửa chết, hai phái suýt nữa đánh nhau ở Nam Thiên Môn.

Cuối cùng, Cầm Tú chủ động đứng ra, thừa nhận chính mình vô ý thấy được Thiên cơ, không cẩn thận để lộ ra, khiến cho bộ tộc động tâm đặt bẫy, tổ sư Chính Tông biết được, lập tức tước chức vị thiên thần của hấn, cách chức làm Hoa thần, xem như là miễn cưỡng cho Côn Luân thần tộc một cái công bằng, may mắn nhân duyên Cầm Tú tốt, có thể tính ra được khắc tinh của Thiên quân Côn Luân, đủ thấy pháp lực rất được, Thiên quân Côn Luân cũng có chút bội phục, việc này mới chìm xuống.

Từ thiên thần bị đánh về thượng thần, Côn Luân thiên quân trọng tu năm ngàn năm, khi tấn chức thiên thần lại gặp đại nạn, nghe nói vị phụ nhân kia vì bình ổn sự tức giận trong tộc, bảo vệ đạo hạnh của Thiên quân, chủ động đi chỗ Thiên hoá kỳ lân, rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Mai tiên vốn không thích Hạnh tiên, nhưng nói đến chuyện này, không khỏi xúc động, cúi đầu: "Không thể tưởng được Thiên quân Côn Luân cũng khó độ được tình kiếp, phụ tử đều....."

Lục Dao nhũ mây, thấy Cầm Tú đứng bất động, lập tức nghiêng mắt nhìn Hạnh tiên.

Hạnh tiên hiểu được, bước lên phía trước khuyên nhủ: "Thần tôn đại nhân nhiều lần làm phép, đã tận tình cảm chủ tớ rồi, là tự nàng ngu ngốc bất linh, vô duyên với tiên đạo, cần gì phải uống phí tâm tư."

Lục Dao cũng đỡ lấy cánh tay hấn, thấp giọng: "Còn hai năm nữa ngươi sẽ tấn chức thiên thần, Thiên kiếp đến, nếu bị mấy chuyện dung tục này quẩn thân, Đế quân và ta..... rất lo lắng."

Cúi đầu.

Cầm Tú im lặng một lát, gật đầu, bốn người đáp mây rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quý công tử

Ngoài điện Linh Tiêu, triều hội mặc dù tan, các thần tiên vẫn chưa rời đi, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, đều bàn luận, tiểu công tử Bắc Giới lại thất thủ giết ái tử Thiên quân Côn Luân, hôm nay trên triều hội nghe được tấu, dù Thần đế chưa tỏ thái độ, sắc mặt cũng không hề tốt, vì sự tình liên quan đến ân oán năm đó, không khỏi khiến các tiểu tiên hậu bối tò mò nghe ngóng.

Cầm Tú khẽ nhú mày, đi qua hành lang gấp khúc.

Vài tiên nga tay bê mâm ngọc hồ đi về bên này, thấy hắn, đều dừng lại cúi người làm lễ.

Cầm Tú hỏi: "Đế quân ở đâu?"

Tiên nga dẫn đầu cẩn thận trả lời: "Đế quân cùng Bắc Giới vương đều ở trên điện Kim La."

Cầm Tú gật đầu để chúng tiên nga lui đi, đi vài bước hướng Kim La điện, đối diện liền thấy Bắc Giới vương mang theo Lục Dao vội vàng đi tới, không khỏi cười, dừng bước.

Lục Dao mỉm miệng, cũng không hành lễ tiếp đón, sắc giọng với Bắc Giới Vương: "A Cửu cũng quá tệ, ta nói bao nhiêu lần rồi, phụ vương cũng không để ý, giờ thì tốt rồi, hẳn nhất định phải gây họa mới thôi."

"Mất sai không thấy, nghiệp chướng này lại vô pháp vô thiên," Bắc Giới vương lắc đầu thở dài, lại cảm ơn, "May có tôn thần tới đúng lúc, nếu không tính mạng tiểu nhi khó bảo toàn, ngày sau tất dẫn hân đăng môn bái tạ."

Cầm Tú nói: "Bắc Giới Vương quá khách khí."

Lục Dao liếc phụ thân một cái: "Hắn cứu A Cửu, chính là nể mặt phụ vương, phụ vương lại khách khí."

"Nói rất đúng," Bắc Giới Vương hiểu ra, nhìn Cầm Tú cười nói, "Nghiệp chướng kia là ta dạy hư rồi, nay lại không thể quản thúc hắn, khó được người không khách khí, rảnh rồi thay ta quán giáo nhiều hơn đi."

"Sai lầm lớn đã thành, may mà còn có thể bỏ cứu," Cầm Tú bình tĩnh, nghiêng người, "Ta đây liền gặp Đế quân, việc này cần nhanh chóng giải quyết xong cho thoả đáng."

Bắc Giới Vương gật đầu..

Trên thềm ngọc trong Kim La điện cao cao, Thần đế ngồi thẳng tại án tiền phê duyệt tấu chương, phê một lần xong một quyển, liền có kim loan hàm bay ra ngoài điện, thấy hắn tiến vào, Thần đế cũng không để ý tới.

Cầm Tú không cho là đúng, sửa sang lại áo bào, tiến lên cung kính làm lễ: "Thượng thần Cầm Tú Hoa Triều cung, tham kiến Đế quân."

Thần đế liếc hắn một cái: "Từ khi nào người trở nên khách khí như vậy."

Cầm Tú mỉm cười: "Nhận khổ sai, còn mong Đế quân khai ân mắng ta ít một chút, có thể nào lại không khách khí chút."

Thần đế bật cười, hừ khê: "Dao trì kim liên lộ vạn năm có một giọt, nay chỉ còn bai giọt, dù tình cảm và thể diện có lớn hơn nữa cũng không lớn bằng thứ này, Thiên quân Côn Luân không tự mình dâng thư cầu ban thưởng, người lại theo ý hắn."

Cầm Tú nói: "Nếu không có nước Cửu Giới, mọi chuyện liền khó vấn hồi, Côn Luân Bắc Giới tất sẽ gây chiến, bởi vậy Cầm Tú không phải nể mặt Thiên quân, mà là Bắc Giới."

Thần đế lạnh lùng nhìn hắn: "Thật vậy?"

Cầm Tú trầm mặc một lát, nói: "Lúc trước là do Cầm Tú, mới làm hại Văn phu nhân..... Nay vị kia đúng là công tử của nàng."

Thần đế thần nhiên nói: "Đều đa tình giống người như vậy, Thiên đình nhân gian cũng thái bình rồi."

Cầm Tú sao không nghe ra sự châm chọc trong lời nói đó, mỉm cười: "Đế quân đã có chủ ý, sao không nhường cho Cầm Tú làm cái nhân tình."

Tuy rằng Thiên quân Côn Luân đáng về bề vệ kiêu ngạo, nhưng lúc trước hai phái đã ước định, cho dù có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là thần tử mà thôi, Côn Luân cùng Bắc Giới náo loạn, đó mới khó giải quyết, Thần đế chấp chương Thiên đình mới vạn năm, căn cơ còn chưa vững, thật sự dựa vào cái này làm khó hắn, không có phong thái không nói, còn có thể bị người ta nói, không bằng trấn an từ đầu, vua không mất đức, thần tử chịu ân, tiếp tục sinh sự sẽ là quá đáng, bởi vậy cho dù Cầm Tú không đến cầu, kim liên lộ này cũng phải ban cho, chẳng qua là chủ động ban thưởng, không khỏi có phần yếu thế hơn, nay Cầm Tú chủ động đưa ra, cũng là thông cảm giải vây.

Thần đế sao không rõ đạo lý trong đó, nhướng mày, như cười mà không cười: "Đều nói người đa tình, ta thấy người vẫn tỉnh táo lắm."

Cầm Tú cười mà không nói.

Thần đế không nói thêm, gọi một tiên nga vào, ra lệnh: "Mời Thần hậu dẫn hấn đi Dao Trì."

Chân núi ngoài thành, có một đình viện rộng lớn.

Ánh trăng nhợt nhạt chiếu lên bề cửa sổ, vô cùng lạnh lẽo hiu quạnh.

Trong phòng ngủ có ánh đèn, một gã nam tử trẻ tuổi cầm cuốn sách trong tay tựa tựa vào đầu giường, trên người chỉ mặc trung y, dễ thấy tâm tư của hấn không ở trên sách, đôi mắt thỉnh thoảng bất an liếc về phía cửa sổ, ngọn đèn chiếu lên khuôn mặt gầy yếu, nhìn qua có vẻ tinh thần không tốt lắm, giống như đang bị bệnh.

Lát sau, một tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Nam tử lộ ra vẻ khẩn trương, hơi chần chờ một chút, vẫn đứng dậy đi mở cửa.

"Tam lang." Một bóng người nhanh chóng lách vào, đó là một nữ tử áo vàng dáng điệu uyển chuyển, vân hàm xuân đại, eo nhỏ là lút, sinh ra một nhan sắc đẹp vô cùng.

Nam tử đóng cửa, lui về phía sau hai bước: "Lệ nương."

"Tam lang cũng quá dụng công rồi" Nữ tử áo vàng hi hi cười, đoạt lấy sách của hấn vứt xuống đất, thân thể quán qua, "Đêm sâu như vậy rồi, chúng ta vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Nam tử theo bản năng lắc mình tránh né. Phát hiện cử chỉ của hấn cực khác thường, nữ tử áo vàng kỳ quái: "Ngươi làm sao vậy?"

Tay bị nàng giữ chặt, nam tử vội che dấu: "Chắc là ngày gần đây vì sinh bệnh, có chút buồn ngủ."

Nữ tử áo vàng liền không thêm để ý, giống như bình thường ôm hấn lên giường, hôn lên miệng, đầu lưỡi nhẹ thờ, ngậm đưa hương thơm, đem bộ ngực sữa không ngừng cọ trước ngực hấn, một đôi ngọc tay ngọc bắt tri bắt giác cời bỏ dây lưng của hấn, trượt xuống dưới. Gắn sát, cảm se se.

Nam tử tuổi trẻ, ngay cả bệnh lâu, cũng trăm triệu chịu không được lần này khiêu khích, hơn nữa tay nàng thật sự cao minh, bắt quá một lát công phu, cây súng dưới thân đã ngang nhiên đứng thẳng, nhất thời âm thầm kêu khổ, lại không dám lỗ mãng, chỉ phải để nàng ôm lấy tìm vui.

Tiếng cười tiếng thở gấp vang lên trong phòng. Một hồi đại chiến xuống, thân sắc nam tử so với lúc trước càng thêm uể oải. Thân thể mệt mỏi phát tiết nhanh hơn, nữ tử áo vàng trời sinh tính tham dâm, có thể tận hưởng làm sao thỏa mãn như vậy, ngửa lên, ngai hấn chậm chạp để không nổi hưng trí, đơn giản đem mặt nằm ở giữa háng hấn, cái miệng nhỏ ngậm lại, ti mĩ nếm.

Rất nhanh, nam tử cứng lại, giờ súng ra trận. Nữ tử áo vàng cười duyên đem thân thể leo lên, hai người lại hợp cùng một chỗ, lúc này nàng dĩ nhiên thả lỏng cảnh giác, mắt đẹp nửa khép nửa mở, trên mặt dâng lên sắc hưởng thụ, tận tình thu lấy nguyên dương.

Nam tử vươn tay ôm lấy nàng, thở dốc: "Để ta đánh đi."

Đang đến chỗ nhất hân, nữ tử áo vàng chỉ lo tham vui mừng, không nghi ngờ gì, thấp giọng cười: "Ngươi mau chút."

Nam tử vốn là đầu đầy mỡ hôi, nỗ lực chống đỡ, nghe vậy không khỏi cắn răng, ôm nàng trở mình, dùng sức đưa vài cái, thừa dịp nàng nhắm mắt hưởng thụ hết sức, vươn tay lạng lẽ kéo một cái khăn găm xuống đầu giường.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thân thể ngọc của mỹ nhân xoay ngang dọc, làn da một thân nồn nà, có thể nói bá vật thiên nhiên, nhưng mà, dưới thân thể của nàng lại hơn một cái gì đó không nên có, đó là một cái đuôi dài, lông xù!

Nam tử hồn phi phách tán, xoay người cút dưới giường: ". . . Người tới!"

Bị kính chiếu yêu đầu giường vây khốn, trong lòng hồ nữ biết không ổn, sóng mắt lưu chuyển: "Tam lang, ngươi muốn làm gì?"

Bùa trong người, nam tử làm sao còn có thể chịu nàng mị thuật khổng lồ, bất chấp quần áo trên người không ngay ngắn, ngã đi đánh về phía cửa: "Tỷ tỷ! Tiên sư cứu ta!"

Cửa bị đá văng ra. "Yêu hồ còn không nhận tội?" Một nữ tử áo xanh đứng ở ngoài cửa, tay cầm kiếm dài, mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo thanh tú, tươi cười thân nhiên hơi lạnh, thật khác so với tuổi.

Biết gặp gỡ cao nhân, hồ nữ buông tha cho gậy dựa.

Nữ áo xanh đi đến trước giường: "Hấp thu nguyên dương người, đến nay đã hại mười sáu tánh mạng, hôm nay ngươi rơi xuống chết ở trên tay của ta, coi như là trừng phạt đúng tội."

Hồ nữ cắn răng, mắt lộ ra sát khí: "Đã đạo sĩ xen vào việc của người khác!"

Nữ áo xanh không thêm để ý, mũi kiếm chia về phía cổ họng nàng: "Chết đã đến nơi không biết hối cải, đánh tan hồn phách của ngươi cũng không đủ,

huh?"

Hồ nữ e ngại, phóng mềm giọng khì: "Tiên cô tha mạng."

"Ta chỉ là một phạm nhân, không phải là tiên cô gì," Nữ áo xanh sớm dự đoán được phản ứng của nàng, thu hồi bảo kiếm, "Tha ngươi cũng được, bắt quá phải làm cho ta một chuyện quan trọng."

Hồ nữ nhẹ nhàng thở ra: "Chỉ cần cô nương tha mạng, cứ nói đừng ngại."

"Ta còn chưa nói muốn cái gì, ngươi đáp ứng sáng khoái như vậy rồi sao?" Nữ áo xanh cúi người nâng lên người của nàng, nhướn mày nở nụ cười, "Ta muốn nội đan của ngươi."

Nội đan chính là chí bảo, là cách nhìn chính xác của căn cứ tu hành, luyện thành thập phần không dễ, nếu thật buông tha cho, đạo hạnh nhiều năm sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, ai chịu dễ dàng cho người?

Sắc mặt hồ nữ đại biến, cầu tình: "Nội đan trừ bỏ tăng lên pháp lực, cũng không thể gia tăng tu hành, với cô nương không có tác dụng. . ."

"Ta đúng là muốn tăng lên pháp lực," nữ áo xanh bỏ qua nàng, một lần nữa đem kiếm chuyển qua cần cổ nàng, "Hại nhiều người như vậy, tha cho ngươi một mạng đã tiện nghi, nội đan hay là mạng, chính ngươi chọn." Ngữ khí bình tĩnh, lại có thể làm cho người nghe hiểu được, nàng là nói được làm được.

Nội đan không có còn có thể tu luyện nữa, ai cũng không nghĩ muốn vào kết cục hồn tiêu phách tán, hồ nữ oán hận nhìn nàng sau một lúc lâu, rốt cục cúi đầu phun ra một hạt châu óng ánh màu đỏ. Nữ áo xanh nhặt lên hạt châu để vào trong lòng, thu kính chiếu yêu. Mất đi nội đan, hồ nữ hiện ra nguyên hình, nhảy xuống giường, bay nhanh từ cửa sổ đảo tẩu.

Nữ áo xanh xoay người ra cửa. "Tỷ tỷ dừng bước," nam tử bên cạnh đã sửa sang lại quần áo, đồ bưng đầy mặt gọi lại nàng, tiến lên, "Đa tạ ân cứu mạng của tỷ tỷ."

"Lấy tiền làm việc mà thôi, nàng sẽ không trở về," nữ áo xanh dừng bước chân lại, cười nhẹ, "Nếu không có những người ham sắc đẹp, cũng sẽ không đánh mất tánh mạng, cho nên ta tha nàng, phẩm hạnh đoan chính, yêu tà tự nhiên khó có thể gần người, ta chỉ có thể cứu ngươi lúc này đây, tự giải quyết cho tốt." Vừa dứt lời, nàng liền biến mất ở trong bóng đêm.

Nghiêm khắc nói, nơi đây cũng không tính là núi hoang đồng vắng, chính là hơi có vẻ hơi lạnh, phụ cận chừng mười gia đình đều im lặng đắm chìm trong ánh chiều tà, đường quan rộng mà thẳng xẹt qua chân núi, hướng xa xa kéo dài, ngẫu nhiên có người vác cuốc đi qua, bên đường là rừng rậm lớn, cây rừng thấp thoáng, nhà ngói mái hiên màu nâu xanh như ẩn như hiện, hình như là nhà nông dân. Sân nhà xây ở lưng núi, hai cánh cửa lớn che dầy, cũ nát không chịu nổi, vòng sắt loang lỗ rỉ sét, chữ ở tấm biển trên cửa đã mờ hồ hồ khó có thể phân biệt, xuyên thấu qua khe hở NHÌN VÀO, chỉ thấy trong viện sinh đầy cỏ dại, hiển RÕ hoang phế đã lâu.

Nữ áo xanh kéo gánh nặng trên lưng, đẩy cửa vào. Sân thập phần rộng mở, cây cột cao, đá tảng và giếng, hơn mười gian nhà ngói bố cục hợp quy tắc, bên trong đầy đủ hết, mấy gian phòng còn bày biện giường cũ nát, nghĩ khi mới tới không kịp mang đi mà để lại, cũng biết vị chủ nhân cũ có chút địa vị ở nông thôn. Nhưng mà nay, nơi này lại rơi vào một cảnh tượng thê lương, xà nhà trải rộng mạng nhện, cửa sổ tràn đầy bụi bặm, ván cửa cũng có dấu vết côn trùng đục. . .

Nguyên nhân chỉ có một: nghe nói nhà này có chuyện ma quái. Ngán ngần trong hai năm, chủ nhà hai mươi mấy miệng ăn cũng chỉ còn một nửa, đạo sĩ và hòa thượng mời đến làm phép đã chết nhiều người, cuối cùng không thể không mang đi, thôn dân gần đây có lớn mật không tin tà chạy tới ở, ngày thứ hai cũng không hiểu sao biến thành tử thi, xảy ra chuyện lạ này, người chung quanh nhà sợ hãi, đều lục tục đến đình núi bên kia, còn lại không có năng dõ dỏi, cũng tận lực cách xa, không dám đến gần, những cái bàn và dụng cụ nhà mới có thể bảo toàn.

Chuyện ma quái, cũng chính là nguyên nhân Hồng Ngưng đến. . . đem tất cả phòng tính cả giếng nước đều kiểm tra một lần, Hồng Ngưng tuyên phòng sạch sẽ nhất, quét sạch nọ, lau sạch bụi bặm trên ván giường, lại từ trong giếng múc bồn nước rửa, cuối cùng trước sau bố trí vài cái bùa ở trong phòng thứ khác thường tới gần chấn phát hiện, lấy làm cảnh giới.

Sau khi dàn xếp thỏa đáng tất cả, lúc này nàng mới hướng bên cạnh bàn ngồi xuống, lấy ra nội đan lửa đỏ trong lòng. Hạt châu mượt mà nằm ở lòng bàn tay, mỹ lệ đỏ rực vô cùng, ánh mắt nhìn nó cũng dần dần trở nên nhu hòa. Đã hơn một năm, nàng hành tẩu tứ phương, chém trừ yêu quỷ làm ác, thuận tiện cướp lấy nội đan tăng lên pháp lực, nội đan là bảo bối nhà tiên, cũng là tượng trưng tu tiên, là thứ chỉ người tu hành mới có.

Đối với người khác mà nói, nó trừ bỏ tăng lên pháp lực rất nhanh, không còn tác dụng; mà đối với người tu hành mà nói, nó cơ hồ trân quý như tánh mạng, mất đi nó, đạo hạnh nhiều năm sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát. Cho nên người thu yêu tróc quỷ, bình thường sẽ không bức bách chúng nó giao ra nội đan, này sẽ tổn hại công đức, càng không có yêu tinh dễ dàng lấy nó giao cho người khác, trừ bỏ một người.

Chỉ có hần, không chút do dự đem nội đan biến thành vòng tay, đeo trên cổ tay của nàng. Nàng không thích tu hành, hần liền không khuyên giải, chỉ cầu thủ hộ một đời.

Trong lòng mạnh mẽ rút nhanh một trận, Hồng Ngưng che ngực, cười đến chua xót —— tam sinh tam thế, ngươi trả giá nhiều như vậy, ta lại cái gì cũng không nhớ rõ, ngay cả ông trời đều cảm thấy không công bằng, cho nên để cho ta rốt cuộc không thể quên được.

Một lòng muốn đi theo đuổi tình vĩnh hằng, nhưng không biết nó ngay tại bên người.

Màu lửa đỏ bắt đầu ít đi, sáng bóng cũng dần dần rút đi, cuối cùng cả nội đan hóa thành hư ảo, giống như chung hết rồi. Thành quả mấy trăm năm tu

hành của hồ nữ đã không có, Hồng Ngưng chỉ lạnh lùng cười, lấy ra mấy khối bánh, và nước trong hồ lộ từ từ ẩn, không tu tiên người muốn nhiều công đức như vậy làm cái gì, trông nom kiếp trước đời sau cái gì, đều so ra kém quan trọng hơn kiếp này, những yêu tình đó tất cả đều là hại tánh mạng người làm xằng làm bậy, vốn là trừng phạt đúng tội, lấy nội đan coi như tiện nghi chúng nó. Làm ác nên báo ngay lúc đó, ai cũng trốn không thoát.

Ăn bánh xong, sắc trời đã là hoàng hôn, Hồng Ngưng đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, chợt nghe "két" một tiếng, cửa sân dường như bị người đẩy ra, ngay sau đó một trận tiếng ồn ào vang lên.

"Công tử, chúng ta thật muốn ở nơi này? Nghe nói. . ." Thanh âm bất an của nữ tử.

"Thu thập phòng ốc, ở đây nghỉ một đêm." Âm thanh trong trẻo đánh gãy nằng, có chút không vui. Có người khác trả lời lại.

Loại địa phương này cũng có người dám đến ở? Hồng Ngưng nhú mày, nhưng nghe tiếng bước chân ngoài cửa sổ đến đến đi đi, nghĩ là mọi người vội vàng thu thập phòng ốc, trong viện trở nên náo nhiệt thập phần.

Tiếng bước chân gần, có người "Phanh" đá văng cửa tiến vào. Hồng Ngưng lạnh lùng nhìn hấn. Có liên quan chuyện đã xảy ra nơi này, khi hỏi thăm sớm nghe người phụ cận đề cập qua, bắt đầu dĩ công tử không chịu tin, muốn vào ở, mọi người chỉ phải theo hấn, tuy nói đồng hành có không ít võ nghệ cao cường, nhưng đối với việc quý thân, rốt cuộc vẫn mang vài phần sợ hãi, vườn này rõ ràng là không người ở, nay đột nhiên nhìn thấy nữ tử, người nọ nhất thời hoảng hốt, cô nương nhà nào dám một mình chạy tới nơi này chơi!

"Người tới! Người mau tới!" Hấn biến sắc, nhanh chóng rời khỏi ngoài cửa, rống to, "Đây có phải là yêu nghiệt!" Vừa dứt lời, có vài bóng người thoáng hiện. Mọi người nhìn Hồng Ngưng bên trong, kinh sợ không vào.

Hồng Ngưng vừa bắt đầu dĩ vừa buồn cười, chẳng muốn đi để ý tới. Giấy lát, âm thanh trong trẻo lúc trước vang lên: "Hồ nháo, trời còn chưa đen, yêu quái sao ra sớm như vậy, đừng vội ngạc nhiên!"

Mọi người gấp hướng hai bên tránh ra, một vị thanh niên quần áo hoa mỹ đi lên trước, từ miếng ngọc trắng mang bên hông có thể nhìn ra, người tới nhất định là vị công tử thân phận cao quý. Người như vậy sao chịu ở loại địa phương này? Hồng Ngưng đầu tiên là kinh ngạc, đợi thấy rõ mặt của hấn, càng chấn động toàn thân.

Hình dáng rõ ràng, mặt tuấn mỹ, lông mày thẳng thẩn mạnh mẽ lộ ra anh khí, hấn nhìn qua hai mươi mấy tuổi, nhưng nói không chính xác, bởi vì thời đại này mọi người trưởng thành sớm, mười bảy mười tám tuổi cũng rất ôn trọng lão thành rồi. Đây đều không đủ là lạ, giờ phút này Hồng Ngưng chỉ kinh ngạc nhìn ánh mắt của hấn. Một đôi ánh mắt lạnh lùng. Có đôi mắt này, xem ra mặt liền trở nên có chút giống một người.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gập Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đêm tại hoang viên

Thấy ánh mắt nằng có chút khác thường, vị công tử không khỏi có chút giật mình, tiếp theo khẽ nhú mày, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia khinh thường. Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên hấn bị nữ tử nhìn, chẳng qua có chút bất đồng. Nữ tử dè dặt cân trọng tuyệt sẽ không nhìn chằm chằm nam nhân xa lạ mà không có lấy một cái nháy mắt. Quả thực không biết thẹn, huống chi con gái nhà lành sao lại một mình ở đây tận đêm?

"Công tử, thật sự là yêu tinh?"

Một nữ tử tò mò muốn nhìn, nhưng không dám tiến gần, chỉ tránh sau hấn nhìn vào trong, thanh âm mềm mại, tựa con chim nhỏ nép vào người. Nữ nhân thể này mới khiến cho nam nhân yêu mến.

Quý công tử quay mặt lại, ánh mắt có điểm nghiêm khắc, nhưng thanh âm lại rất nhẹ nhàng:

"Cái gì yêu tinh? Chỉ là một vị cô nương thôi, đừng nghe hấn nói bậy. Hai người đi trước thu thập phòng, ta lát sẽ đến."

Hồng Ngưng nghe thấy lời nói, lập tức hoàn hồn, âm thầm cười. Không phải là hấn. Hấn sẽ không đối xử với nữ tử khác tốt như vậy. Khi bị các nàng dây dưa không dứt, hấn chỉ chậm rãi lạnh nhạt nâng mắt, không chút khách khí ra lệnh: "Cút", hoàn toàn không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Vị công tử dễ dàng ái thê, xoay lại thấy nằng đang nhìn mình cười, cũng không đứng dậy chào hỏi, nhất thời càng thêm khó chịu, miễn cưỡng chấp tay: "Tại hạ Dương Chấn, người kinh thành, trên đường đi buồn ngang qua đây, vì sắc trời đã tối, nghĩ sẽ tá túc lại một đêm, ngày mai liền đi, mong cô nương đồng ý."

Hồng Ngưng nhú mày, không trả lời ngay, âm thầm đánh giá. Đi buồn mà rõ ràng như vậy, chẳng khác nào nói "Ta đây có tiền mau tới lấy"? Những tùy tùng vừa thấy không giống như cao thủ tầm thường, chắc là con em quan lại ở kinh thành xuất môn làm việc, không muốn tiết lộ thân phận, mượn danh "đi buồn" mà thôi.

Ban đầu vì mục đích đặc biệt mà đến, nay đột nhiên lại ra nhiều người như vậy, đến lúc đó làm việc có chỗ không tiện; hơn nữa việc này hung hiểm, có thể sẽ phát sinh việc ngoài ý muốn. Lại thấy hấn cùng Bạch Linh bộ dạng có vài phần giống nhau, Hồng Ngưng mềm lòng, không nỡ vạch trần lời nói dối, lắc đầu nhắc nhở:

“Nơi này rất đơn sơ, đằng trước có điện trang, nếu cố gắng trời tối có thể tới được, các vị tốt hơn qua đó tá túc.”

Dù mơ hồ nhưng vẫn nghe ra ý cự tuyệt, mọi người nhìn về phía Dương Chấn. Nơi này rõ ràng vô chủ, chỉ vì đối phương tới trước, nên lên tiếng gọi là khách khí, không ngờ bị đối phương vô lý từ chối, Dương Chấn sắc mặt nhất thời không tốt: “Xin hỏi cô nương là chủ nơi này?”

Gặp phải loại người chuyên quyền này, Hồng Ngưng biết nói thêm gì nữa cũng vô dụng, đơn giản nói: “Nếu Dương công tử nhất định ở lại, xin cứ tự nhiên, nhưng mà nơi đây thập phần hung hiểm, mọi việc phải lưu ý.” Nàng cố ý tăng thêm hai chữ “hung hiểm”.

Lúc trước hỏi thăm về viện này, mọi người cũng rất bất an, nay nghe nàng nói như vậy, một gã hạ nhân không nhịn được lên tiếng khuyên:

“Công tử, nơi này chỉ sợ thực có chút kì quái, nếu đỉnh núi bên kia có điện trang, còn lo không có nhà dân để tá túc? Không bằng mau chóng chạy đi...”

Dương Chấn nén giận, lạnh lùng nhìn Hồng Ngưng: “Cũng là hung hiểm, cô nương vì sao còn muốn ở lại?” Hồng Ngưng không đáp.

“Sợ cái gì!”

Một gã lục bảo hộ vệ thức thời bước ra, cao giọng nói: “Người ta tiểu cô nương còn dám ở lại đây, chúng ta nhiều người như vậy, dù gặp quỷ thật thì thế nào?”

Hắn đặc biệt liếc mắt nhìn Hồng Ngưng một cái, ánh mắt mập mờ: “Nói không chừng quý thật ra là tiểu cô nương xinh đẹp, Triệu mỗ muốn gặp nàng một lát, chỉ sợ nàng không dám tới.”

Nói xong cười to, mọi người cũng cười theo. Thấy hấn có ý khiêu khích, Hồng Ngưng nhún mày.

Nam nhân ở ngoài tầm hoan tác lạc không phải là chuyện lạ, nhưng Dương Chấn thân phận đặc biệt, sớm cưới vợ nạp thiếp, lại nhận định cô gái này không đứng đắn, tuy nhiên đối với thủ hạ vô lễ cũng không cho là đúng, quát lớn: “Còn không mau đi thu thập.”

Mọi người không dám nhiều lời, liền rời đi.

“Rõ ràng năm đó có người làm án mạng, lại mượn việc quý thân để che dấu, cố ý lừa bịp, lời nói vô căn cứ. Lại bị một hai câu nói dọa phát sợ, thật là một đám thùng com (vô dụng)! ” Dương Chấn hừ lạnh.

Đây là ám chỉ mình cố ý dọa người? Hồng Ngưng nhìn theo bóng lưng hấn cười lạnh. Nhỡ ra vài cái mời có gì không tốt? Người không hỗ trợ thì ta hà tất phải khách khí?

Màn đêm không trăng, gió có chút lớn, thổi cho cây cối bên ngoài ào ào rung động. Nền đã sớm thấp, trong phòng hình bóng lay động, hơi có vẻ trống trải. Ngoài cửa lại thập phần âm ỉ, người ta đốt lửa lên, ăn lương khô, uống rượu vui cười.

Đêm nay nhiều người, yêu quái sợ là sẽ không ra, Hồng Ngưng thất vọng, xoay người lấy trong bao phục ra bản thảo của Văn Tín, không chú ý đến nội dung tu hành, chỉ nhìn xem phần ghi lại bùa chú cùng thuật pháp mà học tập.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Hồng Ngưng cảnh giác ngược mắt nhìn, người mới vào đúng là lục bảo Triệu hộ vệ ban nãy.

“Tại hạ Triệu Hưng, người kinh thành.”

Triệu hộ vệ cười tự giới thiệu, khom người làm lễ: “Bên ngoài thật sự náo nhiệt, cô nương tại sao lại đơn độc ngồi trong phòng?”

Hồng Ngưng thấy hấn có ý đồ mà đến, mặt lạnh không nói.

Thấy nàng không quở trách, Triệu Hưng càng thả lỏng, nhìn quanh bốn phía, thờ dãi: “Cô nương một mình ở xa, thật sự rất ủy khuất, nếu có gì khó xử cứ nói, Triệu mỗ nếu có thể làm, liền làm hết khả năng.”

Hồng Ngưng gật đầu: “Đa tạ.”

Nữ nhân mạnh mẽ này, trong ánh đèn hiện ra vài phần ôn nhu, hướng chi trước mặt thật sự là một cô nương xinh đẹp, trong ánh nến chỉ cảm thấy nhan sắc so với ban ngày càng thêm diễm lệ.

Triệu Hưng nuốt nuốt nước miếng, can đảm càng tăng, tiến lên kéo tay nàng: “Cô nương nếu như...”

Mùi rượu xông vào mũi, Hồng Ngưng bất động thanh sắc thối lui. Ý thức được chính mình quá gấp, Triệu Hưng thu tay, nghiêm mặt nói:

“Triệu mỗ mặc dù bất tài, gia cảnh miễn cưỡng không có trở ngại, đi theo công tử làm việc, ở kinh thành cũng coi như nói trên người ta, cô nương nếu không có chỗ về, không ngại...”

Hồng Ngưng mỉm cười cắt lời: “Muốn ta theo ngươi về?”

Lời này nàng có thể chủ động nói ra, Triệu Hưng hai mắt tỏa sáng:

“Ta thấy cô nương tứ cố vô thân, thực đáng thương, không bằng sớm tìm chỗ nương tựa, trở thành vợ hiền. Chỉ cần đồng ý với ta, tương lai ngươi còn no áo ấm, thế nào?”

Hồng Ngưng trầm ngâm một lát, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, nâng mặt: “Thật sao? Vậy ta đây liền theo ngươi.”

Sự tình thuận lợi như vậy khiến Triệu Hưng mừng rỡ, cầm lấy tay nàng: “Nàng đã khẳng định theo ta, không bằng chúng ta trước tiên...”

Đang tươi cười chột sững sờ, sắc mặt dần dần biến trắng, mắt mở lớn lộ ra sợ hãi, cánh tay đang giữ không trung buông xuống. Hồng Ngưng nâng mày. Sau một lúc lâu, yết hầu động hai cái, Triệu Hưng rốt cục cũng khai thông:

“Quý! Có quý! Người đâu...!”

Thấy hắn ngã bò mà chạy đi, Hồng Ngưng bình tĩnh tiếp tục xem sách.

Giấy lật, ngoài cửa liền tụ tập một đám người, trong đó hơn mười người chấp đao cầm kiếm, khăn trương ở trước cửa nhìn vào, lại phát hiện Hồng Ngưng khi định thần nằm ngồi trong phòng đọc sách, đối với chuyện bên ngoài tựa hồ hoàn toàn không có phản ứng, không khỏi đều nổi lên nghi hoặc. Không phát hiện dị thường, hai người liền kéo Triệu Hưng qua:

“Cô nương người ta hảo hảo ngồi tại chỗ, nào có quý, quý nơi nào?”

Triệu Hưng nhìn vào một cái, liền lùi về sau, chỉ vào Hồng Ngưng run giọng nói: “Nàng, chính là nàng, nàng là quý!”

Ảnh nền chiếu lên mặt, trán, mũi, môi, cằm, quanh các đường cong nhu hòa, từ từ cạnh bàn nhìn càng thêm nhã nhặn lịch sự, hơi có vẻ lạnh nhạt, nhưng như thế nào thì đối với truyền thuyết “Quý” cũng không liên quan.

Mọi người sau một lúc lâu, dần dần không kiên nhẫn, tức giận: “Triệu lão đại, người là hoa mắt gặp quý a.”

Vốn là có điểm sắc tâm, muốn đi đùa giỡn, ai ngờ tiểu cô nương diễm lệ trước mặt đột nhiên biến thành nữ quý cái mặt tử trường (chết sinh?), hai mắt lờ lờ, đầu lưỡi thật dài, Triệu Hưng thiếu chút nữa sợ tới mất hồn. Ai ngờ lại bị mắng là chỉ điểm sai, hắn lập tức nóng nảy, vỗ ngực thề:

“Vừa rồi tận mắt thấy nàng biến thân, nhãn lực Triệu Hưng ta đã lúc nào kém như vậy? Nàng chính là nữ quý quý phá!”

Thanh âm lớn như vậy, cô nương trong phòng khẳng định nghe thấy được, mọi người liền cảm thấy xấu hổ. Có người ho khan, cười nhẹ:

“Chả trách vừa rồi không thấy đâu, thì ra là chạy vào phòng con gái người ta. Ngươi không phải muốn bắt quý đến để mọi người xem sao? Hôm nay ngược lại đem cô nương nhà người ta ra làm quý. Ngươi không đem nước tiểu xi ra ngoài, dù biết đây là quý trong lòng.”

Mọi người thấy hắn bị chặn họng, đều cười thầm. Triệu Hưng đỏ mặt, tức giận: “Các ngươi nói xem, nào có cô nương nào lại đến nơi này mà ở? Nơi này mọi người chết sạch, nàng lại bình yên, quá cổ quái! Ngày thường nũng nịu như vậy, không phải quý cũng là yêu tinh, dùng yêu pháp hại người, sao không bắt nàng thẩm vấn một phen?”

Cô nương bên trong nhiều lắm là mười sáu mười bảy tuổi, nhưng lời nói và việc làm rất khác người thường. Dám một mình ở tại quý cốc không nói, bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, nàng lại bình yên ngồi. Riêng phần trấn định này, không phải người thường nào cũng làm được.

Mọi người bắt đầu kinh nghi, xa xa dò xét Hồng Ngưng, có gật đầu, có lắc đầu, cũng có xì xào bàn tán, thùy chung không nhất định, không dám đường đột.

“Công tử.” Có người đứng bên cạnh thối lui.

Thì ra tất cả mọi người vây quanh ồn ào bên này, đã sớm kinh động phòng Dương Chấn.

Lúc này hắn thay đổi một thân lam nhạt áo bào, hình dáng thập phần tinh tế, toàn thân khí chất cao quý không hề giảm.

Hắn đầu tiên là nhìn mọi người: “Chuyện gì âm ỉ như vậy?”

“Công tử, nữ nhân kia là...” Triệu Hưng cướp lời bẩm báo, mới nói được nửa chột nhớ Dương Chấn không tin quý thần, đem chữ “Quý” nuốt vào, nói quanh co: “Nàng... biết yêu pháp, lai lịch bất minh.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Dương Chấn trầm giọng hỏi mọi người, ánh mắt nhìn thẳng vào Hồng Ngưng ngồi trong, dung mạo tuyệt trần trước mặt lộ ra ba phần kiên cường, không giống những cô gái khác mềm mại đáng thương, làm cho hắn ngay từ đầu đã phản cảm. Nay lại xảy ra chuyện, chắc hẳn cũng do nàng mà ra.

Hồng Ngưng dựa vào ánh nến đọc sách, cũng không để ý đến.

Có người bước lên phía trước, đem chuyện mới xảy ra tóm tắt lại. Tính tình thuộc hạ của mình, Dương Chấn sao lại không biết, nhưng hôm nay một đại nam nhân lại bị tiểu cô nương dọa tới vậy, không khỏi quá kì quặc, hẳn không tin Triệu Hưng hoa mắt, nhưng càng không tin có quý, vì vậy nhún nhún:

“Cô nương vì sao lại chọc ghẹo Triệu Hưng?”

Hồng Ngưng nghiêng mặt nhìn hắn, thần nhiên nói: “Hôm nay là tại hắn ồn ào, quấy rầy ta, Dương công tử nên chất vấn thuộc hạ mình trước, như thế nào hỏi ngược lại ta?”

Dương Chấn mặt trầm như nước: “Đã là thủ hạ của ta, ta tất nhiên muốn biết rõ ràng để tránh hắn vô duyên vô cớ bị trêu chọc, mà nơi này chỉ có một mình cô nương...”

Hồng Ngưng đặt sách xuống: “Dương công tử đang thăm vấn ta?”

“Không dám” Dương Chấn không có vẻ áy náy “Có lẽ có chút hiểu lầm, nếu quả thật có người giả thân giả quý, có thể tra ra chân tướng, với cô nương cũng là việc tốt.”

Hồng Ngưng lạnh lùng nhìn hắn: “Hôm nay các người nhiều người, Dương công tử nhất định bao che khuyết điểm, ý thế hiếp người, ta có nói gì cũng vô dụng. Nếu Dương công tử còn biết đến hai chữ “đạo lý”, thì nay thủ hạ của người tự tiện xông vào phòng ta, còn mắng ta là quý, bôi nhọ thanh danh ta, không khỏi quá vô lễ, bây giờ nên xin lỗi ta?”

Dương Chấn nhếch môi, trong mắt dâng lên tia lửa giận. Hồng Ngưng nói:

“Có nam nhân thừa dịp nửa đêm xông vào phòng ta, còn muốn ta theo hắn trở về. Là gan hắn ở đâu ra mà to như vậy? Không thể ngờ được người đi buôn cũng có loại chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng như vậy.”

Dương Chấn lập tức nghiêm mặt nhìn Triệu Hưng, làm hắn không dám nói lời nào. Dương Chấn rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, chấp tay nói:

“Tại hạ quân giáo không nghiêm, thay mặt hắn xin lỗi cô nương.”

Không đợi Hồng Ngưng đáp lại, hắn lại hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí hơi khinh thường:

“Nhưng bởi vì có cái gọi là ‘không có lửa sao có khói’, ruồi bọ không nhắm vào cái trứng không khe hở, giữ mình trong sạch sẽ không gặp thị phi, cô nương chắc cũng hiểu đạo lý này.”

Trong lời nói có ý châm chọc rõ ràng, hiển nhiên là ám chỉ nàng không tự trọng, cùng người ta đùa giỡn. Hồng Ngưng nghe vậy cười lạnh:

“Bất quá là đám ruồi bọ bay đến, trứng có phần bất lực, chỉ có thể chờ đám ruồi đến đậu.”

Dương Chấn sững sờ.

“Dương công tử, có điều ta không hiểu, để chó nhà mình chạy ra cắn người, ngược lại trách người sao không chạy ra xa chút ít.”

Hồng Ngưng từng từ từng từ sửa lại trang sách, không nhìn hắn: “Dù trứng có khe hở hay không, thậm chí cho ruồi bọ đậu vào, nhưng với loại ruồi nhặng tự cho mình là đúng này, trứng cũng sẽ chủ động giáo huấn. Nhân gian khắp nơi đều có thị phi, vì sao ta phải trốn?”

Dừng lại, nàng đứng thẳng dậy: “Ta muốn nghỉ ngơi. Dương công tử nếu như không có chuyện gì, tốt hơn là nên về phòng mình đi.”

Từ lúc chào đời đến nay, chưa có người con gái nào dám phân bác mình như vậy, cũng chưa từng bị người ta đuổi đi, Dương Chấn xanh mặt, nói một tiếng: “Quấy rầy”, liền phát tay áo rời đi.

Trong sân yên tĩnh lại, mọi người không biết phải làm sao. Hồng Ngưng như nhớ ra cái gì, quay mặt lại nói:

“Nơi đây nguy hiểm, tối nay các người tốt nhất nên coi chừng, tuyệt đối không nên một mình đi lại.”

Đêm tối đen, gió thổi ào ào, khiến cho những lời này càng thêm vài phần thần bí, mang theo chút cảnh cáo cùng tiên đoán, làm cho ai cũng không dám xem như trò đùa, cho dù là lời nói của một tiểu cô nương.

Rõ ràng là người mình vô lễ mạo phạm, nhưng đối phương không những không so đo, mà còn nói lời khuyên bảo, mọi người đều cảm thấy hổ thẹn, không biết ai đã chủ động nói tiếng “Đa tạ”, rồi tự tản đi.

Đêm khuya, tiếng “sa sa” vang lên. Đồng lửa trong viện đã sớm tắt, từng làn khói nhẹ, tro tàn ẩm ướt, là một cơn mưa nhỏ.

Cửa mở ra, một bóng người hùng hùng hổ hổ đi ra, tìm hướng nhà xí mà đi.

Gió lạnh cuốn đến. Cách nhà xí khoảng mười bước thì người nọ như nhận thấy được cái gì, bắt đầu bất an.

Bên cạnh rõ ràng là tường cao, lẽ ra hướng này không có gió thổi đến. Nghĩ đến truyền thuyết lúc sáng, hẳn nhất thời ngẩn người, nhìn cửa nhà xí tối om, do dự không biết có nên tiến vào.

Đang khó xử, một đôi tay lạnh lẽu từ phía sau, nhẹ nhàng ôm cổ hắn. Đôi tay thon dài mềm mại, trong ánh sáng mờ mờ lộ vẻ trắng nõn cùng mịn màng thực hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gập Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mời nhử

Hoa son trà đỏ hồng tươi đẹp, xa rời bình ngọc, nhanh chóng héo tàn.

Ngồi trước bàn, Cẩm Tú nhìn cảnh hoa héo rũ trên tay, hồi lâu không nói gì.

Mai tiên vén màn đi tới: “Thần tôn đại nhân.”

Cẩm Tú tùy tay đem hoa son trà cầm lại vào trong bình, xoay người.

Mai tiên lên tiếng hỏi: “Hội Hoa triều sắp đến, có phải nên chuẩn bị?”

Cẩm Tú không nói. Hội Hoa triều trăm năm một lần, từ khi bị giáng chức tới nay, không biết đã trải qua mấy chục lần. Hoa đẹp rượu ngon, tiên yêu cùng tham gia. Thần tiên năm tháng vô cùng tận, hội này chỉ như một thoáng, trải qua nhiều lần, không ai có thể nhớ lại rõ ràng. Duy chỉ có một lần. . .

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên mỉm cười, gật đầu: “Vẫn như mọi năm mà làm.”

Mai tiên chần chờ không nói. Cẩm Tú nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Mai tiên trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Thần tôn đại nhân sang năm liền thăng chức Thiên thần, cách kì hạn nhậm chức không xa. Tương lai lên Thiên Đình, chúng ta càng khó gặp được, ta nghĩ. . . nên làm náo nhiệt một chút.”

Cẩm Tú sững sốt, mỉm cười: “Cũng được, tùy các ngươi.”

Về nán lòng phai đi rất nhiều, lại dâng lên một tia đỏ ửng, Mai tiên thấp giọng đáp ứng, đang muốn lui ra, lại bị hắn gọi lại.

“Ngươi khoan đi, ta còn vài việc muốn nói.”

Cẩm Tú nói xong, ra hiệu nàng lại gần, nâng tay. Trên tay nhất thời hiện ra một cây Như ý nho nhỏ. Như ý màu vàng trên có ánh ngũ sắc lấp lánh.

Mai tiên kinh ngạc: “Hoa thần làm nó?”

Cẩm Tú nói: “Ngươi tu hành gần hai vạn năm, cũng nên thăng chức. Hôm trước ta đã nói với Đế Quân, sau này ngươi chưởng quản tình hình ra hoa. Đến lúc đó bên trên ban thưởng Kim Đan, ngươi nhất định phải chăm chỉ tu hành, không nên bỏ lỡ, đợi hai vạn năm sau lên chức Thượng tiên, liền có thể danh chính ngôn thuận sắc phong Hoa thần.”

Mai tiên bất ngờ, cúi mắt: “Thần tôn đại nhân chưa đi, vẫn là. . .”

Cẩm Tú ngắt lời nàng: “Mấy năm nay ngươi quản lý tình hình ra hoa hai mùa thập phần cẩn thận, chia sẻ với ta không ít, về lý cũng có công, trước sau gì cũng giống nhau, tương lai ngươi có thể dự Giao Trì hội.”

Hội Giao Trì chỉ có Thượng thần Thượng tiên mới có tư cách tham dự, chính mình tuy rằng không phải Thượng tiên, nhưng được làm Hoa thần, đến lúc đó có thể đi gặp hắn. Mai tiên vui sướng, nhưng lại chần chờ không dám nhận: “Trách nhiệm như vậy, chỉ sợ ta. . .”

Cẩm Tú phóng Như ý đến tay nàng, nói: “Tương lai nếu gặp khó khăn, ta sẽ sai người đến giúp đỡ.”

Mai tiên lúc này mới thấp người, nhận Như ý.

Cẩm Tú ngồi xuống bàn, nói: “Bách Hoa tửu cho Hoa Triều hội chuẩn bị chưa tốt, mau vào Hạnh Hạnh vào đây.”

Mai tiên nói: “Nàng hình như không ở đây.”

Cầm Tú nhướn mày nhìn nàng: “Nàng đi gặp...”

Mai tiên định nói lại thôi, nhin không được lộ ra tia kinh thường. Nàng xưa nay cao ngạo thanh cao, khinh thường ở sau lưng nói xấu người khác, lúc này ngay cả muốn nói, cũng chậm chạp khó mở miệng.

Cầm Tú im lặng một lát, mỉm cười: “Đội nàng trở về, người kêu nàng đến gặp ta.”

Mai tiên nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn Như ý trên tay, do dự: “Việc này...có cần nói trước với Hạnh Hạnh?”

Cầm Tú hiểu được ý của nàng, thờ dãi: “Tính tình Hạnh Hạnh không cẩn thận bằng người, huống chi nàng sớm muộn cũng sẽ biết. Người thay quyền làm Hoa thần, sau này quản lý tình hình ra hoa, bách hoa đều phải nghe lệnh người, sao lại sợ trước lo sau, đây không phải phong cách thường ngày của người.”

Mai tiên vội cúi đầu: “Thần tôn đại nhân chỉ dạy rất đúng.”

Cầm Tú vẫy tay: “Trong hội Hoa Triều, ta sẽ nói chuyện của người cho mọi người biết.”

Mai tiên đồng ý.

Thấy nàng chưa chịu đi, Cầm Tú khó hiểu. Mai tiên bỗng nhiên nói: “Nếu nàng cố ý làm phạm nhân, có thể thấy được đó là thiên ý, cắt đứt tiên duyên của nàng. Năm đó rõ ràng là Hạnh Hạnh can quấy, Thần tôn đại nhân đã làm hết sức, cần gì phải áy náy.”

Cầm Tú đầu tiên sững sờ, sau nhìn theo tầm mắt của nàng, rất nhanh hiểu được nàng ám chỉ cái gì, nhất thời không nói.

Mai tiên nhìn hoa sơn trà héo rũ trên bàn, thấp giọng nói: “Không bằng...đưa nàng trở về đi?”

Cầm Tú trầm mặc hồi lâu, nói: “Miễn cưỡng giúp người đi qua vòng luân hồi, rất hao phí pháp lực, đợi qua Thiên kiếp rồi nói sau.”

Mai tiên gật đầu lui ra.

Rạng sáng, mưa nhỏ vẫn chưa dừng lại, sân đốt vài cây đuốc. Nằm trên mặt đất là một trung niên nam nhân, qua ánh lửa, mặt mày trắng bệch, vì thế vẻ mặt hơi tươi cười kia có vẻ quỷ dị.

Mọi người vây lại, vẻ mặt khác nhau. Hai nàng thiếp xinh đẹp ở trong phòng không dám ra, chỉ đứng sát cửa sổ nhìn ra.

Hạ nhân khấn trương, cả gan khuyên nhủ: “Công tử, nơi đây thật có chút cổ quái, chúng ta nên đi mau thôi.”

Dương Chấn sắc mặt cũng rất kém, nhìn thi thể trên mặt đất thật lâu không nói gì.

Triệu Hưng toàn thân run rẩy, run giọng nói: “Hắn là do nữ quỷ kia.” Mọi người nhất tề nhìn về phía gian phòng của Hồng Ngưng. Cửa đóng chặt, hoàn toàn không có động tĩnh.

“Công tử, hay là chúng ta đi thôi, tuyệt đối không thể rơi vào tay nàng.”

Triệu Hưng bất chấp, vội vàng khuyên nhủ hần: “Tối hôm qua nàng bảo chúng ta để ý, nhất định có toan tính. Vương Hồ ngày thường cực kỳ khỏe mạnh, làm sao đột nhiên lại có thể chết?”

Hần lại chỉ vào thi thể trên mặt đất: “Chúng ta đã xem qua, toàn thân hần trên dưới cũng không có một chỗ bị thương, ngoại trừ trũng tà, còn có thể...”

“Người khẳng định không có vết thương?” Một thanh âm nữ tử cắt lời hần.

Triệu Hưng sắc mặt biến đổi cực nhanh, lùi lại vài bước, chỉ về phía nàng:

“Người...người...người tốt cuộc...” nói không ra lời.

Hồng Ngưng không để ý đến hần, trực tiếp đi đến cạnh thi thể ngồi xuống. Mọi người không hện mà cùng tránh ra, chỉ có Dương Chấn đứng tại chỗ bất động.

Ngoại trừ quần hơi có vẻ mất trật tự, bên trên thi thể quả nhiên không có bất kỳ vết thương nào.

Hồng Ngưng nhíu mày, kiểm tra thêm mấy lần, vẫn không thu được kết quả gì, không khỏi dừng lại, trầm tư.

Dám ở ngoài một mình, sớm biết cô gái này can đảm không ít, cũng không nghĩ gặp loại chuyện lớn thế này, Dương Chấn cười nhẹ.

“Bọn họ đều một thân vô công, sao lại không thấy được miệng vết thương?”

Hồng Ngưng ngẩng đầu hỏi: “Phát hiện thi thể ở đâu?”

Không ai trả lời.

Dương Chấn khẽ nâng cằm, ý bảo nàng nhìn qua cánh cửa khép hờ đối diện, đó là một gian phòng trống không người.

Hồng Ngưng nói: “Thời điểm các người phát hiện, hắn đã có bộ dạng như vậy?”

Nghe vậy, mặt mọi người đều lộ vẻ xấu hổ. Dương Chấn nhếch miệng, suốt nửa ngày mới phun ra mấy chữ: “Quần áo không chỉnh tề.”

Hồng Ngưng sáng tỏ, cuối cùng cũng hiểu được vì sao ánh mắt mọi người đều kỳ lạ như vậy. Nàng không khỏi nghi hoặc, đây mới chỉ là công phu một đêm thôi, nữ yêu nữ quý bình thường hút dương khí con người, cũng không có làm chết người nhanh như vậy.

Thấy nàng không nói gì, Dương Chấn nhìn không được hỏi: “Người có cao kiến gì không?”

Gương mặt tuấn mỹ cùng Bạch Linh có sáu bảy phần giống nhau, Hồng Ngưng có điểm hoảng hốt, đến khi thấy trong ánh mắt lạnh lùng kia không có nửa điểm thân thiết, nàng rất nhanh hoàn hồn, dời tầm mắt, cười tự giễu:

“Dương công tử mau chóng rời đi vẫn là tốt nhất.”

Dương Chấn nhìn nàng, lạnh lùng không nói.

Hạ nhân nhìn thi thể, khuyên nhủ: “Công tử, nơi này không nên ở lâu, tương lai nên trấn an người nhà hắn cho tốt, chúng ta...”

“Hung phạm vẫn đang lẩn trốn, nếu lấy việc quý thân ở quá khứ tự gạt mình, chẳng phải lại hợp với ý hắn sao?” Dương Chấn ngắt lời hắn.

“Các người hộ tống hai vị phu nhân đi trước, ta tạm thời ở lại.”

Mọi người hoảng sợ, nhất tề quỳ xuống: “Công tử, tuyệt đối không thể.”

Hai người thiếp cũng nghe thấy lời hắn, bất chấp sợ hãi, muốn chạy đến khuyên can, lại bị hắn nhìn một thoáng, rốt cuộc không dám mở miệng.

Hạ nhân hết lời khuyên can: “Công tử làm việc như vậy, nếu làm cho vương...”

“Các người hộ tống phu nhân đến Trọng Châu biệt trạch*, ta sẽ theo sau.”

*Biệt trạch: một phủ của những người nhà giàu, không phải phủ chính nên gọi là biệt.

Dương Chấn thu hồi tầm mắt, cười lạnh: “Cái gì yêu hồ quỷ quái, đều là lời truyền miệng, ta muốn gặp tận mắt.”

Hồng Ngưng bỗng nói: “Người muốn gặp cũng không có cách, nếu mất đi tính mạng, không khỏi liên lụy người khác.”

Dương Chấn không giận mà còn cười: “Người cũng cho rằng yêu ma quấy phá sao?”

Không phải nghĩ đến, mà là khẳng định. Hồng Ngưng không để ý lời châm chọc của hắn, trầm mặc, tiếp tục kiểm tra thi thể.

Nàng dùng tay nâng đầu thi thể kia lên, muốn đỡ hắn ngồi dậy, ai ngờ vừa dùng sức, liền cảm thấy không đúng. Trong lòng vừa động, nàng vội vàng nâng đầu thi thể cẩn thận nhìn. Dần dần, một tia cười lạnh nở trên môi.

Không thể tưởng được lại gặp gỡ ngay tại đây, quả nhiên là “đến không phí công sức!”

Nén sự vui sướng trong lòng, Hồng Ngưng bình tĩnh đặt lại thi thể, đứng dậy trở về phòng.

“Đứng lại.”

Chỉ cần nghe ngữ khí này đủ biết, chủ nhân của nó là loại có thói quen ra lệnh, Hồng Ngưng chỉ cảm thấy phản cảm. Biết hắn muốn hỏi cái gì, liền dừng bước: “Muốn sống, thì tốt nhất nghe lời bọn họ... đi ngay lúc này.”

Dương Chấn nói: “Người biết được những gì?”

Hắn đã nhìn ra? Ngạc nhiên, Hồng Ngưng nghiêng mình: “Người cho rằng là ta?”

Dương Chấn không đáp.

Được phát hiện thấy quần áo không chỉnh tề, hiển nhiên đã bị dụ dỗ, mà ở trong viện chỉ có nàng là nữ nhân xa lạ, bị hoài nghi là đúng. Hồng Ngưng giờ phút này tâm tình rất tốt, không so đo.

“Dục gia chi tội hà hoạn vô từ*, nhưng mà đó là do người đoán, không có bằng chứng.”

* Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: đã muốn đổ oan há lại không có chứng cứ.

“Láo xược!” Triệu Hưng kiên trì quát, “Người có biết công tử chúng ta...”

Hồng Ngưng ngắt lời: “Dân nữ đã không phạm vào vương pháp, các người là ai, thì đối với ta có quan hệ gì?”

Triệu Hưng định nói tiếp, lại bị Dương Chấn vẫy tay ngăn lại. Hắn nhìn Hồng Ngưng một lúc lâu, ngữ khí trở nên ôn hòa:

“Đúng là tại hạ có hoài nghi. Cô nương không sợ lời đồn, một mình ở nơi hoang vắng, can đảm không thua nam tử, càng làm tại hạ khâm phục, không có bằng chứng, sao dám làm khó cô nương.”

Trong cặp mắt lạnh lùng hiện lên ý cười, thân thiết lại quen thuộc. Hồng Ngưng nhanh chóng dời tầm mắt, đối phương lời nói thẳng thắn, nếu so đo thì không tốt, vì thế gật đầu:

“Việc này nguy hiểm, các người vẫn là nhanh chóng...”

“Việc cấp bách là tra ra hung thủ, để Vương Hồ không khỏi uổng mạng.”

Dương Chấn ngắt lời nàng: “Người chết là người của chúng ta, cô nương muốn kiểm tra thi thể, tại hạ cũng chưa từng ngăn cản. Nay đã biết trong đó có duyên cớ, mong rằng hãy nói, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Biết người này cố chấp, Hồng Ngưng không tính giấu diếm, đi về phòng nghỉ, bỏ lại một câu:

“Nhìn sau đầu hấn.”

Triệu Hưng định nói: “Công tử...”

Dương Chấn trầm giọng: “Nhìn gáy của hấn.”

Sau khi trời sáng, Hồng Ngưng vội vàng ra chợ mua này nọ, chuẩn bị hành động, bận rộn suốt một ngày, đến chiều muộn mới về. Khi vào đến sân, màn đêm đã hạ xuống.

Trời mưa càng lớn, trong phòng lộ ra ánh đèn dịu dàng, dưới mái hiên treo hai ngọn đèn lồng, gió thổi ánh đèn đung đưa, mưa bụi như tia.

Trong viện đã không còn náo nhiệt như trước, hai nàng thiếp xinh đẹp và hơn mười hạ nhân cùng xe ngựa đều không thấy, chắc là bị sai đi, còn ngựa đoán chừng đưa cho nhà dân chăm sóc. Chỉ còn bảy tám người ra ra vào vào, đang chuyển một ít bàn dụng cụ vào phòng.

Dương Chấn chấp tay đứng trước bậc, áo bào trắng như tuyết. Không hổ là công tử tôn quý sống an nhàn sung sướng, ở lại vài ngày mà cũng phờ phạc như vậy, Hồng Ngưng thầm nghĩ, đồng thời cảm thấy buồn cười, việc này chính là nằm trong dự liệu. Người này chắc chắn là không tin quý thần, hơn nữa thân phận trọng yếu, hấn không chịu đi, bọn hạ nhân sợ phải chịu tội, nào dám để cho hấn ở lại một mình. Khó có thể tìm được những thứ này, người đã ở lại chịu chết, không bằng cho ta sử dụng, có thể bảo vệ người...

Hạt mưa rơi trên mặt, có chút lạnh, Hồng Ngưng mỉm cười, chủ động đến bắt chuyện:

“Dương công tử chưa đi?”

Dương Chấn trên cao nhìn xuống nàng, không trả lời.

Hồng Ngưng cũng không nói nhiều, đi về phòng mình. Dương Chấn quả nhiên gọi nàng lại:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đưa lưng về phía hấn, khoe miệng Hồng Ngưng giương lên cao, nhưng khi quay người lại, vẻ mặt đã trở lại bình thường:

“Người sau khi xem sau ót hấn, phát hiện cái gì?”

Dương Chấn không nói gì. Ánh mắt sáng quắc xuất hiện, đó gần như là nhìn kĩ cùng dò xét. Hồng Ngưng mặt không đổi sắc, chậm rãi bước lên bậc, đứng lại cạnh hấn:

“Nếu đã ở lại thì có chuyện gì có thể đến tìm ta.”

Đang nói chuyện, nàng tiện tay sờ sờ cửa sổ phòng ngủ của hấn, ngoảnh lại nhìn vào mắt hấn.

Chủ động làm quen cùng nam nhân, nhòm ngó phòng ngủ của nam nhân, hoàn toàn không phải lời nói và việc làm của một nữ nhân đứng đắn.

Dương Chấn cũng không chế giễu, mắt nhìn chăm chăm tay nàng, thản nhiên hỏi:

“Vậy hung khí rút cuộc là cái gì?”

“Sau đầu có một lỗ nhỏ, dài và hẹp.” Hồng Ngưng vẫn vịn vào cửa sổ, không nhìn hắn:

“Vẫn còn một chuyện ngươi không biết, não của hắn đã bị hút hết.”

Dương Chấn sùng sốt, tỏ vẻ chấn động: “Chẳng lẽ là độc trùng xà thú nào đó?”

Bàn về chuyện quỷ quái với người không tin quỷ quái, Hồng Ngưng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

“Hôm nay ta cũng không rõ lắm, nhưng nếu ngươi gặp chuyện cấp bách, có thể gọi ta.”

Rõ ràng là một nữ nhân, nhưng lại không để người khác bảo vệ. Một tia cười nhạt xẹt qua trong mắt, Dương Chấn đem tầm mắt nhìn về đầu tường trên cao: “Hôm qua ngươi cũng vừa tới.”

Hồng Ngưng thừa nhận: “Hôm qua nó chỉ hại Vương Hồ, cho nên các ngươi mới không có việc gì.” Dương Chấn cười lạnh.

“Nếu không phải các ngươi tới, người chết có thể là ta.” Hồng Ngưng hiểu được ý tứ của hắn, ngửa mặt lên: “Ta từng khuyên không nên lưu lại, rằng các ngươi nhanh chóng rời đi, cho nên người hại chết Vương Hồ không phải là ta.”

Nàng nâng mày: “Ta nếu dám một mình tới đây, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị, lượng sức mà đi. Còn hơn không biết lượng sức mà liên lụy đến người khác, Dương công tử cho là có gì không đúng sao?”

Nàng nhiều lần nói năng lỗ mãng, Dương Chấn vốn là không có bất cứ ấn tượng tốt nào, nay nghe vậy sắc mặt càng trở nên khó coi đến cực điểm, nén giận. Đối phương hết lần này đến lần khác là một cô nương, so đo không khỏi mất thân phận. Huống chi đúng là do chính mình khư khư cố chấp làm tính mạng hạ nhân bị mất, bởi vậy liền nén giận, mím thật chặt môi không nói lời nào.

Hồng Ngưng điềm nhiên như không: “Dương công tử cẩn thận, ta về phòng trước.”

Cô gái này miệng lưỡi lợi hại, nói năng sắc sảo, toàn bộ không có một chút dễ thương, Dương Chấn đã không thích, đương nhiên cũng không để ý đến hành động của nàng, chỉ gật đầu có lễ, thản nhiên nói:

“Cô nương cũng cẩn thận.”

Hồng Ngưng cười cười, không nhanh không chậm đi xuống thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Niềm vui trả thù

Ngon lửa yếu ớt cháy ở sâu kín trong lòng, chiếu sáng quần áo trắng như tuyết, đẹp, tàn khốc, làm cho người ta nhìn thoáng qua liền vĩnh viễn khó quên, trong tiếng thì thầm, người trước mặt bị gió thổi nhòa một chút, vô tung vô ảnh (biến mất, không còn gì nữa)

Hồng Ngưng từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, phát hiện trên mặt tràn đầy nước mắt. Bên tai mơ hồ còn truyền đến tiếng cười, tiếng cười của nam nhân đó. Đã đến?

Hồng Ngưng trong lòng mừng như điên, không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lấy tay áo lau lau mặt, xoay người xuống đất, sờ sờ trong lòng từ lâu đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng đẩy cửa mở ra một khe nhỏ, vọt nhanh ra ngoài.

Không biết mưa đã ngừng lúc nào, đèn lồng đung đưa, sân càng thêm vẻ lạnh lẽo. Giờ Tý sắp hết, Dương Chấn ở trong phòng nhưng đèn vẫn cháy, cửa đóng chặt, cửa sổ khép hờ, vậy tiếng cười kia đúng là từ bên trong truyền ra. Hai người nói chuyện gây ra tiếng động lớn như vậy, nhưng không có một người hạ nhân nào đi ra kiểm tra, bọn họ dường như đều ngủ rất sâu.

Tự tay thiết lập bẫy, Hồng Ngưng đương nhiên hiểu chuyện gì xảy ra, vội vã muốn xem hiệu quả, liền dùng bùa làm biến mất sinh khí trên người, rón rén đi tới dưới cửa sổ, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong.

Giả cảm nấn giữ ngọn nến đang cháy ở trên, không sáng lắm. Bên cạnh bàn hai người ngồi đối diện, trong đó một người áo bào trắng như tuyết, đôi môi mím chặt, có chút tức giận, chính là Dương Chấn. Người còn lại là một phần y công tử.

Hồng phấn xinh đẹp, ẩn chứa phong tình. Rất ít nam nhân hài lòng với loại màu sắc này, bởi vì bình thường màu này được nữ tử yêu thích. Hôm nay vị công tử này đúng lúc ăn mặc một bộ quần áo như thế, đương nhiên sẽ có nhiều loại khí âm nhu, hướng chỉ tướng mạo hẳn rất đẹp, lông mày cong cong so với nữ tử còn thanh tú hơn, trong mắt hoa đào như làn nước bập bềnh, khuôn mặt anh tuấn càng ứng hồng so với hoa đào thắm ba còn kiều diễm hơn. Tiếng cười quyến rũ, mặt cười càng quyến rũ hơn, làm cho người ta say sưa, hầu như quên hẳn hẳn là một nam tử. Bàn tay trắng nõn thon dài mềm mại, nâng lên hạ xuống, cử chỉ giống như nữ tử. Yêu khí đầy người, quả nhiên là đây!

Hồng Ngưng trong bóng đêm mỉm cười, nếu không nhờ giấc mơ này kịp thời làm cho giật mình tỉnh giấc, có thể sẽ bỏ qua cơ hội hiếm có này, là hẳn trong chôn u minh nhắc nhở mình?

Tìm thình lình đập một nhịp, Hồng Ngưng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, lắc đầu. Hình dáng và linh hồn đều diệt vong, trong thế gian này không hề có bất cứ ý thức nào tồn tại, sao có thể nhờ vào giấc mơ?

Nếu hẳn thật sự còn sống, tuyệt đối sẽ không để nàng làm chuyện mạo hiểm này. Hẳn nhất định sẽ ngay lập tức nhúng tay vào mà ngăn cản nàng, hơn nữa sẽ chậm rãi nhướn đôi mắt đẹp lạnh lùng kia lên, ra lệnh cho nàng thôi lui, sau đó tự mình đi giải quyết tất cả mọi chuyện nguy hiểm, từ nhỏ đã như vậy. Nhưng hẳn đã đi rồi, nên đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm vì hẳn.

Hồng Ngưng cúi đầu nhìn thanh kiếm nhỏ bằng gỗ trên tay, mặt không chút thay đổi.

Thực xin lỗi, ta biết ngươi không muốn thấy như vậy, nhưng ta từ nay về sau sẽ không còn bất cứ hời ức nào về ngươi. Ta không giống ngươi, sẽ không đem tiếc nuối của kiếp này biến thành sự chờ đợi ở kiếp sau, càng không thể để cho ngươi bị lãng quên vô ích. Không những là cho ngươi, mà còn vì ta không cam lòng, hẳn không công bằng.

Mất lại một lần nữa nhìn vào cửa sổ, trầm ngâm, bình tĩnh chờ đợi...

“Tài văn chương cùng học thức của Dương huynh, tiểu đệ rất ngưỡng mộ.”

Đang nói chuyện, mỹ công tử đó lặng lẽ nâng bàn tay Dương Chấn lên, “Nếu đồng ý ở lâu mấy ngày, huynh và đệ càng thêm thoải mái.”

Dương Chấn vốn đã lừa giận đầy bụng, thấy thế không khỏi sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng thu tay về.

Đang nửa đêm bỗng nhiên có người tìm tới cửa đàm văn luận đạo, hơn nữa rất có quan điểm, hẳn nghĩ rằng gặp được nhân tài, có ý thu nhận cho mình dùng, không ngờ càng về sau càng không đúng, lời nói đối phương dần mập mờ, cử chỉ cũng lảng lơ phóng đãng. Lúc đầu hẳn vẫn cố gắng kiềm chế, chỉ cho là không nên câu nệ tiểu tiết quá mức. Bấy giờ thấy hành động này liên rõ ràng vài phần, cảm thấy giận dữ, đứng dậy chấp tay, mỉm cười:

“Đêm đã khuya, không tiện giữ Tắt huynh ở lại, tại hạ ngày sau sẽ lại đến thăm.”

Lời này rõ ràng là có ý tiễn khách, vị Tắt công tử kia lại không nghe ra, đã không chủ động cáo từ, ngược lại còn đưa tay vịn trán, hé miệng cười: “Dương huynh gấp cái gì, đêm hôm nay dài, một người khó tránh khỏi vắng lặng, không bằng cùng giường mà nằm, tiểu đệ cũng có thể cùng Dương huynh giải sầu, thế nào?”

Ý tứ trong lời nói càng thêm rõ ràng, Dương Chấn sao lại nghe mà không hiểu cho được. Hẳn thường ngày có kiểu thê mỹ thiếp (vợ đẹp thiếp xinh) làm bạn, cũng không đặc biệt thích việc này, lúc này thấy đối phương quần quít lấy không tha, nhin không được hiện ra sắc mặt giận dữ:

“Tiểu đệ không quen nằm cùng giường với người khác, Tắt huynh mời quay về, không tiễn!”

Nghe vậy Tắt công tử yếu ớt thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên, nhìn hẳn sảng giọng: “Dương huynh sao lại tuyệt tình như vậy.”

Giọng điệu nửa làm nũng nửa oán giận, cộng thêm dung mạo này, quả nhiên cùng nữ nhân không quá khác nhau, Dương Chấn sững sốt, cười nhạt: “Ta xem ngươi học thức không tệ, cũng tính là một nhân tài, ai mà ngờ ngay cả cảm thấy thẹn cũng không có. Liệu có thể nhanh chóng rời đi để miễn cho ta tội vô lễ?”

Người thường nghe người khác trách cứ như thế, khó tránh khỏi xấu hổ, vị Tắt công tử này không những không đồng ý, mà còn mặt dày đi tới ôm hẳn: “Tiểu đệ có ý tốt, Dương huynh sao lại không đồng ý với ta.”

“Hò đồ!” Nghĩ đến đối phương cùng là nam nhân, Dương Chấn hoảng sợ lui về phía sau vài bước, cả giận nói: “Người đâu!?”

Tắt công tử lấy tay áo che nửa bên mặt, khiêu khích: “Đã trễ thế này, Dương huynh muốn gọi người đến xem sao?”

Trong phòng gây ra tiếng động lớn như vậy, lại không có hạ nhân đến! Dương Chấn mới cảm thấy không đúng, ‘đương’ một tiếng rút thanh bảo kiếm trên tường ra, nghiêm nghị quát: “Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

Cầm kiếm trên tay, lời nói liền ít đi rất nhiều, oai hùng kiên cường mà vô cùng uy nghiêm, là bội kiếm thịnh hành của các vương tôn công tử. Thân phận hẳn đặc biệt, trang sức tùy thân đeo trên chuỗi thanh kiếm. Tắt công tử bị sát khí làm hoảng sợ, cũng lui hai bước. Dương Chấn càng để phòng, cầm kiếm chỉ vào hẳn:

“Vương Hồ đúng là bị ngươi làm hại?”

Tất công tử nhìn hấn khá lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, vẫy vẫy ống tay áo hồng nhạt, đón nhận.

Đối phương chủ động ra tay, biến chiêu ứng phó vốn cũng không khó, Dương Chấn không biết sự sống chết của thủ hạ, một lòng nghĩ giải quyết nhanh một chút, bởi vậy đưa tay muốn một kiếm chém vào cổ hấn. Ai ngờ tay vừa đưa lên hai phân liền cảm thấy toàn thân cứng ngắc, rốt cuộc không thể động đậy. Bào kiếm nhẹ nhàng khéo léo rơi vào tay Tất công tử. Bản lĩnh kỳ lạ này, người bình thường sao có thể có được?

Dương Chấn hoảng hốt: “Đây là...”

Tất công tử quăng kiếm xuống đất, cười hi hi tiến lên ôm hấn, còn tiện tay sờ soạng trên mặt hấn: “Nếu sớm biết người ngày thường đẹp như vậy thì hôm qua ta đã tới rồi.”

Dương Chấn tức giận, gương mặt tuấn tú lúc trắng lúc xanh, mạnh mẽ trấn định bản thân: “Bất học vô thuật mà cũng dám dùng yêu thuật hại người, người không sợ vương pháp?”

Tất công tử không đáp, cởi quần áo hấn ra. Dương Chấn thường ngày ngoan cố, hành sự độc đoán, nhưng hôm nay lại mặc cho nam nhân muốn làm gì thì làm, thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ, trong mắt gần như phun ra lửa:

“Hồn xược, chết đến nơi mà không biết hối cải, dám cả gan trêu đùa bản vương! Bây giờ nếu người ngừng tay, còn có thể được toàn xác, bằng không ngày sau bản vương nhất định phải...”

“Qua tối nay, người liền không có ngày mai”, Tất công tử ngược mắt, đôi mắt trong veo như nước, nửa ngây thơ nửa yêu mị, “Ta thích người xinh đẹp, đáng tiếc mỗi lần khoái hoạt, liền nhìn không được mà ăn bọt họ.”

Não bị hút hết sạch? Đúng là hấn ăn! Dương Chấn bỗng nhiên nhớ tới, kinh nghi: “Người... là người hay là quý?”

Tất công tử ôm cổ hấn: “Người đoán xem?”

Dương Chấn nhếch môi, vừa tức giận vừa chán ghét, thiếu chút nữa dùng răng cắn. Tất công tử ngược lại rất thích thú, đang muốn nói, lại nghe một tiếng ‘loảng xoảng’ vang lên, cánh cửa sau lưng bỗng nhiên bị mở ra, một bóng người từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đi vào.

“Không phải người cũng không phải quý.” Một thanh âm của nữ tử.

Thanh kiếm nhỏ nhìn qua vốn không tới ba tấc, trong chớp mắt lại biến thành một thanh trường kiếm dài ba thước, xé gió mà nhắm thẳng vào Tất công tử.

Thấy nàng biết võ nghệ, Dương Chấn trước nhất mừng rỡ, ai ngờ vừa định thần nhìn, phát hiện kiếm kia làm bằng gỗ, nhất thời thất vọng tột cùng. Nữ tử này lời nói vô lễ, hành sự càng ấu trĩ liều mạng. Một mình tới đây cứu người cũng được đi, nhưng mà kiếm gỗ thì làm sao chế địch? Huống chi đối phương còn biết dùng yêu thuật, rõ ràng muốn uống mạng!

Hấn mặc dù cảm thấy nữ tử này ngu dốt, nhưng hành động lần này cũng bởi vì cứu người, dũng khí khó có được, bắt đắc dĩ cũng đem sự phản cảm trước kia thu lại vài phần, bất chấp cười nhạt, trầm giọng quở trách:

“Không biết lượng sức, còn không mau chạy đi!”

Ngụ ý là muốn nàng đi ra ngoài gọi bọn Triệu Hưng vào tương trợ.

Hồng Ngưng không đáp, lại một kiếm đâm tới, thẳng vào ngực Tất công tử.

Cảm nhận được âm khí hùng mạnh trên thân kiếm, Tất công tử sắc mặt khẽ biến: “Xen vào việc của người khác!”

Bỏ qua Dương Chấn, hóa thành một làn gió thơm bay ra ngoài cửa sổ, trong miệng hừ nói: “Tương lai sẽ lại cùng tiểu nha đầu người chơi đùa.”

Hồng Ngưng cảm kiếm định đuổi theo thì một bóng người chắn ở phía trước, chính là Dương Chấn.

Vốn dĩ thân phận của hấn tôn quý, hơn mười tuổi liền ra trận lập công, văn võ song toàn, hoàng thân quốc thích, đã bao giờ bị ức hiếp? Mới vừa rồi suýt nữa bị Tất công tử kia đắc thủ, dễ làm cho cả đời vô cùng nhục nhã. Bây giờ yêu pháp đã bị giải trừ, trong cơn thịnh nộ, mũi chân hất lên, đem thanh bảo kiếm nằm trên mặt đất cầm trên tay, định đuổi theo ra ngoài.

Hồng Ngưng kéo hấn lại, ngăn gọn dặn dò: “Người ở lại đây.”

Đường đường là một nam nhân mà lại để nữ nhân yếu ớt đến cứu, Dương Chấn vốn đã tức giận, bây giờ nàng lại ngang nhiên ra lệnh cho mình, càng như đổ thêm dầu vào lửa, mặc kệ nàng mà đi: “Ân cứu mạng của cô nương, ngày sau nhất định hậu tạ.”

Hồng Ngưng thần nhiên nói: “Dương công tử thật kiêu ngạo quá, miễn cưỡng làm ân nhân cứu mạng cũng được, nhưng không lẽ ngay cả tính mạng của thủ hạ cũng không để ý? Bọn họ không phải là người?”

Lời nói này thật khó nghe, Dương Chấn quả nhiên đứng lại.

“Hơn nữa, nhiều người làm việc rất bất tiện.”

Hồng Ngưng rất nhanh đem một lá bùa nhét vào tay hắn, “Cẩn thận điều hồ ly son, người ở lại chỗ này, có chuyện gì thì gọi.”

Nói xong nàng vội vã muốn đi, cánh tay lại bị người kéo lại. Dương Chấn ngược lại rất bình tĩnh: “Người này kỳ lạ, ta còn khó có thể đối phó, người...”

Hồng Ngưng thật sự rất vội, nhíu mày: “Buông tay.”

Dương Chấn vẫn không buông tay nàng ra, trầm giọng: “Đợi ta gọi bọn Triệu Hưng đi cùng với người.”

Hắn thật ra là có ý tốt, nhưng lúc này Hồng Ngưng chỉ e bỏ lỡ mất cơ hội, không có thời gian giải thích, nhìn không được giậm chân xuống đất: “Nhiều người thì có ích sao? Thành sự thì ít bại sự có thừa, người tốt nhất bảo bọn họ đừng chạy loạn. Còn không mau buông tay!”

“Người kia biết dùng yêu pháp, mới vừa rồi người chẳng qua may mắn làm hắn kinh ngạc, nếu tùy tiện đi theo, đó là tự tìm đường chết.” Dương Chấn nén giận, thả tay nàng ra, “Người sao lại không biết tốt xấu như thế!”

Hồng Ngưng vội giải thích với hắn, dùng độn thuật biến mất.

Người đứng trước mặt đột nhiên biến mất, Dương Chấn sững sờ nửa ngày, siết chặt lá bùa trên tay, tức giận đi tới đá một cước vào cửa phòng bọn Triệu Hưng, quát: “Một đám ăn hại, còn không thức dậy!”

Bùa chú nhẹ nhàng bay giữa không trung, như đèn lồng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trong vòng chung quanh một trượng cảnh vật đều thấy rõ ràng.

Đây là một khu rừng hoa đào, lá khô rơi đầy đất. Hồng Ngưng chậm rãi đi qua khu rừng, mắt cảnh giác nhìn khắp bốn phía. Mưa mặc dù đã ngừng, nhưng khắp nơi vẫn còn ướt, đầu cành thỉnh thoảng còn có giọt nước rơi xuống, trượt vào cỏ, lạnh lẽo.

Hướng này yêu khí rất cuộc biến mất không chút dấu vết, không biết ẩn giấu tại nơi nào.

Hôm nay đánh mất cơ hội tốt, mà muốn tìm lại được loại này thật là khó càng thêm khó.

Hồng Ngưng bực mình, oán hận đem kiếm ném xuống đất. Mới vừa rồi nếu không phải vì Dương Chấn ngăn lại, thế nào cũng đuổi theo được!

Một lát nàng từ từ bình tĩnh lại. Chưa hẳn đã hư chuyện. Loại này đã tu hành theo tà đạo, nên lòng trả thù rất mạnh, vừa rồi lúc chạy trốn còn nói sẽ trở về, còn có thể xoay chuyển tình hình, không bằng cứ tiếp tục há miệng chờ sung, lấy khỏe chống mệt. Trong lòng thoáng bình tĩnh lại, Hồng Ngưng nhất kiếm lên, chuẩn bị trở về suy tính lại.

Không biết từ lúc nào, sau lưng một trượng đã có người đứng ở đó.

Ngay cả trong đêm tối thăm thẳm, hắn vẫn tôn quý như trước. Cẩm bào thêu sinh động tựa như đám mây ngũ sắc, ngũ quan hoàn mỹ, ảm áp mà ẩn chứa tình cảm.

Hồng Ngưng sững sờ, lập tức mỉm cười: “Trung Thiên vương dường như rất thích hành tẩu chốn nhân gian.”

Cẩm Tú không cười: “Người muốn làm cái gì?”

Hồng Ngưng nói: “Đây không phải là biết rõ mà còn có hỏi sao?”

Cẩm Tú nói: “Người không thể đối phó với nó được.”

“Đào yêu ngàn năm, thoát khỏi hình dáng cây cỏ, dạo chơi khắp nơi, lấy việc ác ăn não người làm vui, có thể tu thành tà tiên.” Hồng Ngưng cúi đầu, vung kiếm gõ trên tay lên, “Đào vốn là vật tránh ma quỷ, bùa chú thông thường thật khó đối phó, nhưng ta nghĩ, Bách Mộc kiếm có thể khiến cho hắn kiêng dè.”

Gỗ cây đào chính là sao mộc, mang dương khí, quỷ quái bình thường gặp phải là mất vía. Vốn là vật trừ tà, chỉ cần dùng phương pháp trừ tà đối phó với nó. Nói thì dễ làm mới khó, đạo thuật bình thường lại càng không làm được gì. Bởi vậy lúc sáng nàng vội vã chạy cả chục dặm đường, đặc biệt tìm một cây bách cổ xưa, tước thành một thanh Bách Mộc kiếm.

Tùng bách được mệnh danh là cây sống vạn năm, có câu rằng: “Vàng mệnh đất, chỉ có tùng bách ở.” Trong đó tùng chủ dương, cây bách vừa vận chủ âm, rồi lại được chính khí, là trung trình trong âm mộc, cực kỳ dễ tập trung âm khí. Người trần đều thích trông ở nghĩa trang loại cây này, cũng chỉ có nó mới được xưng là khắc tinh của Đào yêu. Hồng Ngưng vốn định dùng cây bách ngàn năm, tiếc rằng thời gian cấp bách, đành phải dùng cổ thụ trăm năm dùng tạm.

Cẩm Tú nhìn nàng một lát, nhẹ giọng: “Đào yêu ngàn năm là kẻ thù trời sinh của cửu vĩ hồ ly (hồ ly chín đuôi), nội đan có thể tạo ra mị thuật, tạm thời phong tỏa pháp lực của cửu vĩ hồ.”

Mị thuật của cửu vĩ hồ là tự nhiên, bản tính thuần âm, nội đan của Đào yêu lại là chí dương. Vô quỷ dày có móng tay nhọn, đây là quy luật tự nhiên của

trời đất.

Hồng Ngưng mỉm cười: “Trung Thiên vương là đang lo lắng cho cậu em vợ, cho nên đến để cảnh cáo ta?”

Cầm Tú nói: “Đoạt lấy nội đan để trợ giúp pháp lực, làm thương tổn đến thiên hòa, tự tổn hại đến công đức.”

Hồng Ngưng khẽ nhủ mảy, dường như cảm thấy chán ghét, trên mặt vẫn cười yếu ớt: “Cái gì công cái gì đức, đó là cái mà chỉ thần tiên mới coi trọng, đối với ta thì có liên quan gì. Chẳng lẽ phải tích công đức trước, chờ thành tiên, rồi lại giống như các người đem vứt nó?”

Cầm Tú nói: “Thiên quân Côn Luân đã thôi không truy cứu nữa.”

“Chuyện này tất cả các người đều thỏa mãn, còn với ta và Bạch Linh lại không công bằng, Bạch Linh hẳn không muốn chết.”

Hồng Ngưng thu hồi ý cười, lạnh lùng nói: “Tinh hồn đều diệt, hẳn sẽ không trở về nữa, ta cũng sẽ không bỏ qua cho Lục Cửu, trừ khi bây giờ người giết ta.”

Cầm Tú thở dài: “Tam vị chân hỏa có thể luyện hồn phách của người.”

“Đa tạ nhắc nhở, việc này so với người ta còn nhớ rõ hơn.” Hồng Ngưng vỗ vỗ giữa thanh kiếm gỗ, kiếm lập tức co lại ba tấc, được thu vào trong tay áo. “Người ấy này, đơn giản là vì kiếp trước nợ ta, bây giờ người đã cứu ta vài lần, chúng ta thanh toán sòng phẳng, cho dù vận may của ta thật kém như vậy, làm cho hồn phi phách tán thì cũng không phải do người.”

Cầm Tú nói: “Ta không thể để cho người gặp chuyện không may.”

Người này, lời nói từ đầu đến cuối thật sự rất mập mờ, Hồng Ngưng nghĩ lại lúc này đã hiểu lắm, cảm thấy buồn cười: “Làm người phải nên thấy đủ, người thích ban ơn cho người, ta lại không nghĩ mang nợ ân tình một lần nữa, vẫn là quá phiền phức.”

Cầm Tú nói: “Là ta đem người đến nơi này.”

Hồng Ngưng giật mình, sau khi hiểu rõ cũng không quá để ý: “Mang đến nơi này để làm phép thành tiên? Trung Thiên vương dễ dàng thay đổi số phận của người khác, đáng tiếc kết quả là nợ ân tình không ít, trái lại ngày càng nhiều, ngay cả ta cũng không đáng để người làm vậy.”

Cầm Tú im lặng, Hồng Ngưng thần nhiên: “Hiện tại ta không cần người bảo vệ, nếu người cảm thấy phải trả ân tình này mới an tâm, vậy thay ta làm một việc.”

Cầm Tú ra hiệu nàng nói. Hồng Ngưng không chút chần chờ: “Giết Lục Cửu.”

Cầm Tú không nói. Hồng Ngưng nhìn hắn một lát, thở dài: “Nói đùa với người mà, khẩn trương cái gì. Hắn là em vợ tương lai của người, ta làm sao có thể trông cậy người ra tay?”

Cầm Tú lắc đầu: “Ân oán giữa Bắc Giới và Côn Luân, làm lớn chuyện cũng không tốt.”

Hồng Ngưng mỉm cười: “Ân oán của người khác với ta có liên quan gì? Lẽ trời, lẽ thường, đều chỉ thuộc về một nhóm người, với nhóm người khác thì không công bằng. Ta trước đây đã từng đạt được sự vinh hiển, đáng tiếc khi hiểu rõ đã quá muộn, hiện tại đã không còn.”

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt hắn, ngửa mặt nhìn vào mắt hắn: “Vậy người có thể giúp ta cái gì? Thuyết phục ta tu tiên?” Trong mắt mang theo ý cười, đáy mắt cũng nhiều châm biếm.

Cầm Tú ánh mắt cứng lại, không lảng tránh, lẳng lặng mà đối diện cùng nàng. Từ lâu đã biết nữ nhân này rất cố chấp và dứt khoát, cho tới bây giờ cũng không có ý gạt nàng, mà là chệnh lếch quá lớn, ngay cả nàng tu thành tán tiên, cũng tuyệt không có khả năng trở thành vợ của một Thiên thần. Hắn làm tất cả, chẳng qua chỉ là muốn giúp nàng thoát khỏi vòng luân hồi, đạt được sự vinh hiển. Đây là chuyện vạn vật nơi nhân gian đều tha thiết mơ ước, ai ngờ nàng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu rõ.

Rất áy náy? Hồng Ngưng mãi nguyện nếm niềm vui trả thù, ý cười càng nhiều: “Người xem, hiện tại ta không cần người cũng rất tốt. Cần người giúp đỡ chuyện người làm không được, đối với ta mà nói cũng như không, vậy theo ta có ý gì?”

Cầm Tú quả nhiên dời tầm mắt, im lặng.

“Chẳng qua chỉ là đùa một chút,” Hồng Ngưng chậm rãi lui về phía sau vài bước, “Thật ra ta không trách người, chỉ là không muốn thấy người mà thôi. Bởi vì ta không chỉ không muốn làm thần tiên, mà còn không nghĩ sẽ nhìn bất cứ thần tiên nào nữa, ta càng muốn đối phó với một đám yêu quái.”

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên xoay người đi, cười trong miệng: “Chuyện Tiên giới muốn xen vào, chuyện thế gian cũng muốn quản, Trung Thiên vương cần gì tự tìm phiền toái, cứ quay về làm thần tiên của người cho tốt.”

Chương 18: Hợp tác

Lôi nhân cầm tú nam chủ suất ngôn: Hội Hoa Triều (trăm hoa đua nở) được tổ chức trăm năm một lần, trước mặt mọi người nàng hướng hấn bày tỏ, dẫn đến vô số tiếng cười nhạo. Nàng nổi giận: "Ta chính là muốn làm thần hậu."

Hấn nở nụ cười: "Vậy tu tiên đi."

Từ nay về sau, nàng dốc lòng tu hành.

Năm trăm năm sau hội Dao Trì, nàng lặng lẽ hỏi: "Khi nào thì ta mới có thể làm thần hậu của ngươi?"

Hấn mỉm cười: "Chờ ngươi nhập được tiên tịch rồi nói sau."

Tỉ mỉ an bài thủy chung không chạy khỏi thiên ý, ngay khi lịch kiếp sắp thành công thì nàng rút cục hiểu được hàm nghĩa trong lời nói, dứt khoát xoay người, lựa chọn "Lấy thân báo đáp" đoạn tình duyên hồng trần kia vứt bỏ tiên đạo, vĩnh viễn trải qua đạo luân hồi. .

Nàng dùng ngàn năm tu luyện đổi một đời tình duyên, hấn lại vì ngàn năm áy náy nghịch thiên sửa mệnh, đem nàng chuyển thế về kiếp trước, bù lại những gì mắc nợ lúc trước.

Nhân gian ngàn năm, lời thề quên mất, phải chăng sự cố chấp của nàng vẫn như trước? Hấn mắc nợ, lại như thế nào hoàn lại?

Trở lại nơi hoan vu này trời vẫn còn chưa sáng, trong viện lại càng náo nhiệt hơn, đám người Triệu Hưng cầm đao kiếm nằm gác ngoài cửa viện, thấy Hồng Ngưng đều ngạc nhiên bất ngờ, không có người nào dám tiến lên trả lời. Dương Chấn cửa phòng đóng chặt, mơ hồ có ngọn đèn. Hồng Ngưng đã đoán được vài phần, người này thân phận hiển hách làm việc chuyên chế độc tài, khó tránh so với người khác mặt mũi sĩ diện cao hơn, nay suýt nữa bị kia đào yêu chiếm tiện nghi, mặt mũi mất hết, nhất định thật sự tức giận, đương nhiên nàng giờ phút này cảm xúc vốn là không tốt lắm, cũng không còn hứng thú tìm đến chuyện của người khác, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, bồi dưỡng sinh lực.

Truyền âm phù chợt có động tĩnh. Hồng Ngưng bắt đắc dĩ tỉnh lại, thở dài, xoay người hướng chỗ ngọn đèn mà đi. Đẩy cửa ra, trong phòng thật phần im lặng, cái bàn vẫn là nguyên dạng, chẳng qua chuỗi bảo kiếm này lại không treo ở vách tường mà là ở tại trên bàn, có thể chạm tay vào.

Dương Chấn khoanh tay để bên cạnh bàn, đưa lưng về phía cửa. Cô gái này lời nói khả nghi, thấy nàng tiếp cận chủ nhân, Triệu Hưng chờ hộ vệ tất cả đều vây quanh, cảnh giác: "Công tử, nàng."

Dương Chấn nói: "Lui ra." Mọi người chỉ phải thuận theo.

Hồng Ngưng không chút hoang mang cài then cửa: "Dương công tử còn có việc?"

Dương Chấn xoay người, ánh mắt sắc bén: "Yêu nhân kia là ai?"

Hồng Ngưng giả như không biết: "Dương công tử không phải nhận ra hấn sao, sao hỏi đến ta?"

Dương Chấn chậm rãi đi đến trước mặt nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Người này tự xưng họ Tất, kêu Tất Tần, về phần lai lịch của hấn, ta cũng không biết."

Hồng Ngưng sừng sốt lập tức lắc đầu: "Tất Tần, nơi nào tránh được tần?" Không đợi Dương Chấn trả lời, nàng lại khẽ cười: "Đào nguyên tên tần, tên rất hay." Thi ca cổ còn nhớ rõ, Dương Chấn chưa bao giờ nghe qua, tất nhiên là khó hiểu: "Như thế nào lại là đào nguyên?"

Hồng Ngưng nói: "Ngươi nói xem hấn tư sắc có thể sánh bằng hoa đào sao?" người nói vô tâm, người nghe cố ý, Dương Chấn nghĩ nàng là ở ám chỉ chuyện mới vừa rồi, sắc mặt khẽ biến, thân nhiên nói: "Cô nương nếu muốn giữ tánh mạng, tốt nhất không cần giấu diếm nữa."

"Nếu không liền trị tội của ta sao?" Hồng Ngưng hơi có chút phản cảm, "Đào yêu ngàn năm, ăn tủy não của con người, yêu thích sắc đẹp, ta chỉ nói đúng sự thật, Dương công tử tin hay không?"

Tối nay chuyện phát sinh quả thực không thể tưởng tượng nổi, khó có thể giải thích, Dương Chấn lại nghĩ nửa ngày này, trong lòng đã bắt đầu dao động, nay nghe nàng nói như vậy, càng thêm kinh hãi nghĩ ngợi: "Trên đời quả thực có yêu quái quỷ mị?"

Phản ứng của hấn cùng chính mình lúc mới đến thế giới này thật giống nhau, Hồng Ngưng mỉm cười: "Dương công tử tận mắt nhìn thấy, cần gì phải hỏi ta."

Dương Chấn khoanh tay đi thông thả vài bước, bỗng nhiên xoay người nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi cũng là yêu quái."

Hồng Ngưng nói: "Lấy oán trả ơn chuyện này quả thực không ít."

"Nói rất đúng, " Dương Chấn không để ý đến lời trào phúng của nàng, ngược lại nở nụ cười, nâng tay quăng ra một đạo phù, "Cô nương ân lớn như thế ,tại hạ sao dám quên."

Hồng Ngưng tiếp nhận ở trong tay, mặt không đổi sắc: "Chẳng lẽ truyền âm phù này có gì không ổn?"

"Phù này cũng không có gì không ổn, " Dương Chấn theo trong tay áo lấy ra một đạo hoàng phù khác, ngữ khí bình tĩnh, "Kỳ quái là, Dương mỗ mới vừa rồi ở trong phòng lại tìm được một đạo phù nữa, hẳn là cũng là xuất từ cô nương tay, không biết cô nương giải thích thế nào?"

Trăm triệu không thể tưởng được hắn lại phát hiện, Hồng Ngưng lúc này thực lấp bắp kinh hãi. Dương Chấn đối với nàng phản ứng thực vừa lòng: "Thừa dịp ta chưa chuẩn bị đem nó để dưới cửa sổ, cô nương đối Dương mỗ không khỏi để tâm"

Hồng Ngưng cố gắng trấn định: "Nếu không tin, ta cũng không còn biện pháp, Dương công tử thân phận không giống tầm thường, giết một người còn không dễ dàng, tính ta chỉ hảo tâm cứu người."

"Cứu người?" Dương Chấn tỉ mỉ tiếp cận nàng, cúi đầu gần vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói, "Ta xem ra hình như là cô nương lấy ta làm mồi."

Thanh âm mang theo ý cười, nghe giọng của hắn biết hắn đã giận dữ, Hồng Ngưng giữ im lặng.

Dương Chấn ngồi trở lại ghế trên, ung dung thản nhiên nói: "Bằng thuật pháp hãm hại người khác, chỉ dựa vào vật ấy, liền có thể trị người tội chết."

Hồng Ngưng nói: "Nhưng người hiện giờ không có chứng cứ, sẽ không thể định tội của ta, không phải sao?"

Dương Chấn liếc nhìn nàng: "Ta đã phái người đi vào trong thành thỉnh giáo Liễu chân nhân, chân tướng rất nhanh có thể biết được, Dương mỗ có thể nào oan uổng ân nhân cứu mạng."

Hồng Ngưng không nói. Không có sự đoán được sự việc đâm ra khủng hoảng, Dương Chấn ngoài ý muốn: "Người còn có gì nói?"

Hồng Ngưng nói: "Ta nếu là người, liền lập tức dẫn bọn hắn rời đi bây giờ, đi đến thôn trang bên cạnh chậm rãi chờ chân tướng, dù sao ta tạm thời cũng sẽ không trốn được ."

Dương Chấn hừ nhẹ: "Lá gan không nhỏ."

Hồng Ngưng nói: "Gan lớn vì còn có thể dùng được, có chút đồ vật này nọ không phải phạm nhân là có thể đối phó được, khư khư cố chấp sẽ càng liên lụy đến người khác."

Dương Chấn lần này lại không có tức giận: "Người cũng là phạm nhân ."

Hồng Ngưng nói: "Cho nên ta cũng không có nắm chắc."

Dương Chấn suy nghĩ một lát: "Cũng là cây đào thành tinh, sao không tìm cớ nguyên mà thiêu nó?"

Hồng Ngưng nói: "Đào yêu ngàn năm, hồn hình đã chia lìa, không cần phải mượn thực thể cỏ cây để sinh tồn, ngay cả thiêu cả rừng cây kia, nó vẫn có thể bỏ chạy đến nơi khác." Nói tới đây, nàng rồi đột nhiên dừng lại, như có suy nghĩ gì.

Dương Chấn nói: "Như thế nào?"

Hồng Ngưng hoàn hồn: "Người thật muốn lấy nó?"

Dương Chấn nói: "Nếu có thể tóm được nó, miễn người chết tội."

Hồng Ngưng vốn là ở tính toán việc này, nghe vậy nở nụ cười: "Ta đang muốn thỉnh Dương công tử tương trợ, chỉ sợ người không chịu." Dương Chấn ý bảo nàng nói. Hồng Ngưng lấy ra một đạo phù khác phóng tới trên bàn, yên lặng niệm bí quyết, đồng thời tay phải từ phía trên mon trón, nhưng thấy mấy đạo thanh khí nhanh chóng gắn kết, từ giữa không trung chảy vào phù kia, rất nhanh biến mất không thấy.

Nàng chậm rãi đem phù đẩy đến trước mặt Dương Chấn: "Đào yêu ngàn năm yêu thích sắc đẹp, đã chú ý tới người, nhất định còn có thể lại đến, đến lúc đó người đem bữa chú này hòa vào trong rượu, dụ dỗ hắn uống."

Dương Chấn sắc mặt khó coi đến cực điểm: "Làm càn!"

Hồng Ngưng nói: "Muốn thành đại sự người không nên câu nệ tiểu tiết, trước mắt đúng là cơ hội tốt, Dương công tử đã có tâm vì dân trừ hại, làm gì để ý đến thân phận như vậy?"

Dương Chấn nhẫn nhịn con tức giận: "Ta gọi người."

"Gọi người khác thay cho người?" Hồng Ngưng đánh gãy lời hắn, "Dương công tử thân phận tôn quý, lấy thân phận của ngài muốn làm chuyện mạo hiểm

này vốn nên để cho người ti tiện đi làm, bắt quá phải người như Triệu Hưng đi mời rượu, chỉ sợ khó có hiệu quả."trong lời nói ý châm chọc rõ ràng, Dương Chấn nhếch môi.

Hồng Ngưng nói: "Dương công tử không muốn coi như xong, chỉ không biết hần bao lâu lại đến, khi đó dân nữ không thể chiếu cố được nhiều người như vậy....."

Dương Chấn nói: "Đây là áp chế?"

Hồng Ngưng lắc đầu bước đi: "Không dám, người có thể rời khỏi."

Dương Chấn quát khẽ: "Đứng lại."

Hồng Ngưng quả nhiên dừng lại: "Dương công tử còn có gì chỉ giáo?"

Dương Chấn không đáp. Hồng Ngưng hiểu được ý tứ của hần: "Chuyện tối nay tuyệt đối không truyền ra, người nếu lo lắng, giết ta diệt khẩu cũng không trở ngại."

Cô gái này ngày thường lạnh lùng, cười lộ lên lại hết sức trong sáng, ngôn ngữ sắc bén làm cho người khác khó có thể nhận, nhưng mà không phải là không có đạo lý, thật sự là bình sinh hần chưa bao giờ thấy qua nữ tử kỳ quái như thế này, Dương Chấn nhìn nàng nửa ngày: "Biết rồi thì tốt."

Hồng Ngưng nói: "Chuyện Hợp tác, mong rằng Dương công tử cân nhắc.", Dương Chấn lãnh nghiêm mặt không nói.

Liên tục ba ngày trôi qua, Tất Tàn lại không hiện thân, bọn người Triệu Hưng nhẹ nhàng thở ra, chỉ có Hồng Ngưng là sốt ruột thật sự, chẳng lẽ thực sự là bị chính mình cưỡng chế mà di dời? Nghĩ kỹ lại, nàng lại phủ định đáp án này, nhân loại được xưng vạn linh hồn, tâm can, nguyên khí, máu, tủy não toàn thân trên dưới đều là vốn quý mà yêu quý tà đạo cần đề tu luyện, Tất Tàn tự nhiên sẽ quay lại. Nhiều năm như vậy lại thủy chung chỉ tại gây ra tội ác ở nơi này, vẫn chưa thương tổn tới con người ở thôn trang chung quanh, có thể thấy được mục đích của hần cũng không đơn thuần, chẳng lẽ.

Nó tồn tại để bảo vệ nơi này? Nơi này có cái gì trọng yếu có thể làm cho hần luyện tiếu không rời đi? Hồng Ngưng càng nghĩ càng cảm thấy này phỏng đoán có đạo lý. Hần sinh tồn ở nơi này đã nhiều năm, nay cũng nhất định sẽ không dễ dàng mà rời đi, khả năng là đang tránh ở một nơi bí ẩn.

Về phần cái chỗ bí ẩn kia đến tột cùng là làm sao, nàng xem xét xung quanh khám phá đã lâu cũng không thể nghĩ ra được.

Thời tiết mưa dầm liên miên, hoang trạch tăng thêm sự tịch mịch, tâm tình ai cũng không tốt.

"Có tồn tại hay không?"

"Phải ở dưới mặt trời mới nhìn được."

"."

Từ cửa vào khi đã ngủ được mùi, lại nghe được thanh âm khe khẽ, Hồng Ngưng thở dài, đột nhiên dừng lại cước bộ, trở lại. Phía sau người nọ cũng không dự đoán được nàng sẽ làm như vậy, ngược lại bị hù dọa, rút cuộc chột dạ, chân chò không dám động thủ, về mặt đề phòng, sau lại lui. Cùng lúc đó, bên cạnh bọn người Triệu Hưng đưa tay nắm lấy binh khí, khẩn trương không thôi. Hồng Ngưng nói: "Nắm chắc lấy."

Triệu Hưng sử dụng ánh mắt, người nọ quả thực kiên trì đem gì đó sau lưng lấy ra, cố gắng trấn định: "Người đừng lại đây."

Bên trong bát hơn phân nửa bát là chất lỏng màu đỏ sền sệt, Hồng Ngưng cũng không hỏi nhiều, lập tức tiến lên vươn ngón trỏ chấm một chút, nhẹ nhàng ở đầu ngón tay vân vẽ, mỉm cười: "Cầu huyết." (Máu chó)

Tất cả mọi người mặt đỏ tai hồng, nguyên lai đêm đó Dương Chấn trong phòng gặp chuyện không may, lại không giải thích được là gì, mọi người liền nghi nàng, hơn nữa Vương Hồ trước khi chết từng bị sắc dụ, nay sợ nàng lại mê hoặc Dương Chấn, cộng hết lại, phải riêng người đi đến trong thôn tìm một con chó làm thịt, muốn lấy phương thuốc cổ truyền này đi chế nàng, ai ngờ cánh bị nàng nhìn ra.

Hồng Ngưng chăm chú nhìn không thấy, lấy ra khăn tay lau: "Này cũng vô dụng."

Người nọ xấu hổ: "Nếu cô nương nói vô dụng, kia. Vậy thôi." Xoay người đi qua đồ về phía sau.

Hồng Ngưng nói: "Trên cửa phù bị hồng rồi, nếu gặp chuyện không may cũng không trách được ta. Mọi người vâng vâng dạ dạ giải tán đi."

Dương Chấn ngồi ở phía trước cửa sổ, xa xa thấy nàng, không tiếp đón cũng không còn tỏ vẻ cái gì, biểu tình bình tĩnh khó có thể nắm bắt. Chuyện đêm đó hần không có nhắc lại, thủ hạ cũng không dám hỏi nhiều. Hồng Nưng suy nghĩ vẫn là đi lên bậc thềm cách cửa sổ nói: "Tòa nhà này hoang phế nhiều năm, hơn nữa ngày gần đây thời tiết không tốt, nhân khí càng gặp khó khăn, Dương công tử vẫn tính ở lại sao?"

Dương Chấn thân nhiên nói: "Thích đứng ở bên ngoài nói chuyện sao?" Hồng Ngưng cười, đi vào ngồi vào phía đối diện hần: "Dân nữ sao dám trèo cao."

Dương Chấn bỗng nhiên nói: "Người tên gì?" trong ánh mắt lạnh lùng thoáng hốt lộ ra chút ý cười, cực kỳ giống một người, Hồng Ngưng nhin không được cẩn thận chu đáo, trừ bỏ mặt bộ hình dáng hơi có vẻ kiên cường, kia cái mũi, lông mi kia.

Dương Chấn ánh mắt lóe ra, không nói lời nào. Người trước mặt dần dần phóng đại, Hồng Ngưng lấp bắp kinh hãi, thấy hắn đứng thẳng dậy nhìn mình, liền cười gượng hai tiếng, cúi mi mắt, không giống, vẫn là không giống với.

Lại giương mắt, nàng bình tĩnh đón nhận tầm mắt của hắn: "Dân nữ là Hồng Ngưng."

Dương Chấn cũng không so đo sự thất lễ của nàng, gật đầu. Hồng Ngưng chuyển hướng đề tài: "Dương công tử có phải nên cùng bọn họ giải thích hay không, ta không thích lại bị hắt càu huyệt."

Dương Chấn hừ nhẹ: "Ngốc nghếch."

Hồng Ngưng thờ: "Có lẽ nó sẽ không đã trở lại, ngươi còn muốn chờ sao?"

Dương Chấn không đáp: "Đạo phù ta đã sai người đi đến châu thành tam thánh thỉnh giáo Liễu chân nhân đến xem, quá hai ngày liền tới." Hồng Ngưng cười: "Dương công tử thật muốn cùng dân nữ so đo."

Dương Chấn nói: "Hồng Ngưng cô nương hãm hại ta như thế, lúc đó chẳng phải lấy tánh mạng người diễn trò sao?"

Hồng Ngưng nói: "Này chính là dẫn rắn ra khỏi hang, ta không làm như vậy, các ngươi sớm hay muộn cũng chạy không khỏi."

"Dẫn xà xuất động, ngươi biết còn không thiếu," Dương Chấn nhủ mi, nhẹ nhàng bâng quơ, "Ta lúc trước gọi người đi thăm dò, mới rồi tin tức vừa đến được, gần một năm qua, những ai tiến vào viện này không người nào nhất may mắn thoát khỏi, thôn trang phụ cận đều bình an vô sự, nhưng thật ra trăm dặm ở ngoài Định Châu cùng Minh Châu phát sinh không ít án mạng, trong đó thủ pháp gây án cũng tương tự như Tất Tần, ta xem ra thời gian cách xa nhau không sai biệt lắm, đều là ba tháng."

Hồng Ngưng nói: "Thỏ không ăn cỏ gần hang, hắn không thích thay đổi hang ổ trú ẩn này."

Phụ cận thôn trang có người, hắn lại đặc biệt chạy trăm dặm đi gây án ở ngoài, hơn nữa không ngừng biến hóa địa điểm, không thể nghi ngờ chính là không muốn làm cho nơi này bị đồn mà náo loạn, dẫn tới phiền toái không cần thiết, hắn thật sự luyến tiếc rời đi viện này.

Dương Chấn nói: "Ngươi thực thông minh." "Có thể ở trong thời gian ngắn suy nghĩ ra nhiều vấn đề như vậy."

Hồng Ngưng nói: "Dương công tử cũng không đơn giản."

Dương Chấn nói: "Đa tạ."

Hồng Ngưng lắc đầu, đứng dậy đi tới cửa, lại dừng lại: "Ta cho bọn hắn phù (bùa chú), chỉ là phương tiện để phát hiện, Tất Tần này đối với ta rất trọng yếu." Dương Chấn không nói gì.

Hồng Ngưng trở lại nhìn hắn: "Ta lần trước nói chuyện, Dương công tử lo lắng thế nào?"

Dương Chấn trầm mặc. Hồng Ngưng mỉm cười, bước nhanh đi. Nếu đã bị nhắm trúng, Tất Tần sớm hay muộn sẽ lại đến, hợp tác mới là lựa chọn tốt nhất, Dương Chấn không ngu ngốc, nhưng muốn hắn hạ thấp địa vị của mình hy sinh đi bề ngoài, xác thực có điểm khó có thể chấp nhận.

Hội Hoa Triều sắp đến gần, Hoa Triều cung trên dưới một mảnh không khí vui mừng, dải băng làn gió thơm, ấm áp như xuân.

Trong cung điện, tiên nga tiên phò từng nhóm đi đến bố trí hội trường, tay bưng các màu cùng đa dạng hình dạng chén bân, tuy nói bọn họ kiến thức nhiều lắm, nhưng đến lúc đó tứ phương hoa tiên yêu tụ tập đầy đủ, làm lễ bái hoa thần, trong đó có rất nhiều nhân vật đều là một đầu kiến thức, ở trước mặt những nhân vật đó cũng không thể qua loa, huống chi tu tiên năm tháng buồn tẻ, khó có được một cơ hội vui chơi như vậy.

Cầm Tú khoanh tay đứng ở trên đài, quan sát xa xa. Mai tiên hầu ở bên cạnh, trên tay cầm một hoa sách, lật từng trang hướng hắn bẩm báo: "Gần trăm năm qua, trong tộc tái nhập yêu sách có chín trăm năm mươi bảy tên, lần này tham dự tổng cộng một vạn năm ngàn sáu trăm tám mươi tên."

Cầm Tú nhíu mày: "Lần trước đến đây có một vạn sáu ngàn tám trăm bảy mươi ba tên."

Mai Tiên cúi đầu: "Thiên kiếp khó thoát khỏi."

Cầm Tú không nói. Mai tiên khép lại hoa sách: "Thần tôn đại nhân không cần phiền não, bản tộc hình thế có hạn, tu hành không dễ, những người này đều biết rõ."

Nói xong mở ra một khác bản: "Còn có việc vui, tái nhập tiên tịch tiểu tiên so với lần trước nhiều hơn ba."

Cầm Tú ngoài ý muốn: "Ba tên?"

Mai tiên thẹn thùng: "Hai trong đó là Mai tộc."

Cầm Tú mỉm cười: "Học trò của ngươi tu hành thành công."

Mai tiên nói: "Còn có một trong số đó là hoa son trà, môn hạ son trà tộc từ trước đến nay suy yếu, không nghĩ lần này lại có một tiểu tiên."

Cầm Tú trầm mặc, hồi lâu mới gật đầu: "Tốt lắm."

Xa xa, hai nữ tử chậm rãi đi tới, dung mạo nữ tử phía trước có vẻ tú lệ hơn, có thể đem màu trắng ăn mặc trở thành sinh động tươi đẹp như vậy, trừ bỏ thiên nữ Lục Dao, không có người khác nữa. Hạnh tiên cùng đi tới, lạnh lùng liếc mắt Mai tiên một cái, lập tức hướng Cầm Tú làm lễ: "Thần tôn đại nhân, thiên nữ đến đây."

Cầm Tú mỉm cười hỏi: "Có việc gì?"

"Không có việc gì sẽ không thể tới sao?" Lục Dao nhẹ nhàng vén vạt áo, chậm rãi đi lên thạch cấp, "Hoa triều hội sắp tổ chức, hai ngày này ngươi nhất định rất bận, dù sao ta cũng không có việc gì, có lẽ khả năng giúp đỡ được việc gì."

Khi nói chuyện người đã đi tới trên đài, Mai tiên hạ thấp người làm lễ. Lục Dao tiến lên đỡ lấy, cứng ngắc đỡ lấy tay của nàng mỉm cười: "Sớm nói ngươi làm việc cẩn thận, tương lai tất sẽ nhận trọng trách, ta lần này đến cũng là đặc biệt chúc mừng ngươi."

Mai tiên cúi đầu, rất quy củ nói: "Hạ tiên bắt tài, là thần tôn đại nhân cất nhắc, sao dám làm phiền thiên nữ."

"Ngươi không cần khiêm tốn, nhãn lực của hân sao lại có sai?" Lục Dao buông nàng ra, chuyển hướng Cầm Tú, "Ta thực sự có việc muốn cùng ngươi thương lượng."

Mai tiên Hạnh tiên mượn cơ có việc lui ra. Nhìn Hạnh tiên đi xa, Cầm Tú nhíu hạ mi: "Đế quân ngày hôm trước ban thưởng ta một quyển 《 thông hải 》, ta có lẽ muốn bề quan tìm hiểu."

"《 thông hải 》《 cực thiên 》, chính tông ngự thần thuật?" Lục Dao nữa là kinh ngạc nữa là vui sướng, "Nghe nói ngự thần thuật kia tổng cộng phân làm hai cuốn, quyển thượng 《 thông hải 》, quyển hạ 《 cực thiên 》, năm đó tổ sư tự mình truyền thụ cho đế quân, đế quân đối với ngươi xưa nay nể trọng, ngự ban thưởng thiên thư, chắc là lo lắng thiên kiếp của ngươi."

Cầm Tú nói: "Chỉ sợ tương lai phụ lòng người cất nhắc lần này rồi."

Lục Dao sắc mặt khẽ biến, nghiêm mặt: "Thiên kiếp sắp tới, vì sao lại nói ra những lời mang điềm xấu này?"

Cầm Tú hoàn hồn, cũng sững sờ lắc đầu: "Thiên ý nhất định như thế nào, sao lại vì một hai câu là có thể thay đổi chứ."

Lục Dao vẫn bất an, nhẹ nhàng cắn cắn môi: "Mặc dù như thế, nói ra vẫn Lo lắng."

Cầm Tú nhìn nàng sau một lúc lâu, dòi tầm mắt: "Đa tạ."

Lục Dao quay mặt nhìn hân: "Từ khi ngươi bị điều đến hoa triều cung này hầu như ta đều đến, lại không dám vi phạm Thiên Quy, hiện giờ đến đây ngươi lại đối đãi càng khách khí."

Nói tới đây, nàng "Xi" cười: "Chẳng lẽ là bị những hoa tiên yêu này cuốn lấy mà sợ? Năm đó trên thiên đình trung thiên vương là người được đề ý nhiều nhất, biến thành như vậy, còn không biết các nàng thất vọng như thế nào."

Cầm Tú cười yếu ớt: "Rời đi trung thiên đã lâu rồi."

"Như thế là ta suy nghĩ nhiều rồi sao, đã được đế quân ưu ái, ban thưởng 《 thông hải 》 thì sợ gì," Lục Dao nhếch môi, cũng từ trong tay áo lấy ra một quyển thư, "Ta cũng có đồ vật tặng cho ngươi, đây là 《 hồn rập tâm 》 của bắc tiên giới chúng ta, mặc dù không bị được thiên thư của đế quân, có lẽ đối với ngươi cũng có chút giúp ích."

Cầm Tú nói: "Bắc giới tiên thuật, người ngoài sao nhận được."

Lục Dao trách nhẹ "sao lại là người ngoài?" khuôn mặt phiếm hồng, nàng dựa vào cánh tay hân, không giống như bộ dạng đoan trang thường ngày, lại không duyên cớ sinh ra rất nhiều mỉa mai, trong mắt thâm tình so với hai vạn năm trước một chút cũng không giảm. Cầm Tú trầm mặc một lát, không thể chối từ: "Đa tạ."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gập Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đào tình nghĩa

Tu trúc (cây trúc dài), hoa rơi, tiểu hiền, tất cả cảnh vật đều trang trí như đã từng quen biết.

Công tử nằm nghiêng người trên giường trúc, mỹ phục quan hoa, tóc mai đen nhánh, chén dạ quang trên tay xoay tròn. Khuôn mặt mặc dù mơ hồ, song ánh mắt kia lại đặc biệt rõ ràng, tràn ngập vẻ đắm chiều, nhìn kỹ vừa tiêu điều vừa cô quạnh.

Hắn nâng chén chỉ vào nàng, động tác tùy tiện nhưng ngữ khí lại trang nghiêm: “Không bằng người lấy thân báo đáp, gả cho ta, sao hả?”

“Nhưng... ta là yêu quái.”

“Ta thích yêu quái.”

“Nhưng ta đã thích người khác.” Nóng nảy nói.

Hắn cười to: “Vậy thì không còn cách nào, là người muốn ta cứu người, Tiểu Hồng trà.”

Nàng giận: “Theo như người nói ta không gọi Hồng Trà...”

Nửa đêm, Hồng Ngưng bị một tiếng động rất nhỏ làm cho giật mình tỉnh giấc, nằm ngáy ra trên giường. Đây không phải là mơ, chỉ là vô ý suy nghĩ, nàng dĩ nhiên là trong lúc đó nhìn thấy được tình cảnh như vậy.

Toàn bộ đều chân thực đến khó tin, dường như đã sớm tồn tại trong trí nhớ, lại dường như chỉ vừa xảy ra.

Nữ tử kia không hề xa lạ, mà nam nhân kia lại càng quen thuộc khiến cho nàng kinh hãi, nhất là đôi mắt vừa bắt can lại vừa cô đơn. Không phải “Thần tôn đại nhân”. Bỗng nhiên hoàn hồn, thì ra giấc mộng lúc trước vẫn quán lấy đã thật lâu không có.

Như trút được gánh nặng, Hồng Ngưng thở ra một hơi thật dài. Nàng không hề muốn biết mình cùng nàng kia có nguồn gốc ra sao, mộng không thực cũng được, chỉ ít từ nay về sau sẽ không còn loại mạnh mẽ thể lương này nữa, sẽ không còn loại đau đớn lột da gọt cốt sau khi uống nước Giao Trì nữa.

Tiếng đánh khi liền khi đứt, dường như có người khẽ bấm tay trên mặt bàn, động tác cực kỳ cẩn thận. Đây là...

Nàng rút cục cũng phát hiện ra điều khác thường, liền lập tức thu hồi tâm tư, đem những chuyện râu ria vứt bỏ, xoay người ngồi dậy. Phát hiện thanh âm từ bên cạnh truyền âm phù trên bàn, liền nhìn không được mỉm cười...

Trong viện hết sức trầm lắng, trong phòng Dương Chấn đèn sáng, trên cửa sổ ánh đèn soi rọi hai bóng người. Hồng phẫn y phục mà lại lộ ra vẻ ái muội, điều bất ngờ chính là, Tất Tàn lần này rút cuộc cũng thay đổi bản thân, cử chỉ không có lấy một chút mỉa mai, ngược lại là vẻ mặt xấu hổ:

“Ngày hôm trước tiểu đệ... thật là lỗ mãng.”

Dương Chấn làm như vô ý, ngón tay khẽ gõ mặt bàn, thần sắc bình tĩnh: “Là tiểu đệ hiểu lầm Tất huynh, liên lụy người suýt nữa bị đạo thuật gây thương tích, thật hết sức xấu hổ.”

Truyền âm phù nhất định bị dán bên dưới mặt bàn, Hồng Ngưng vốn rất lo lắng, giờ thấy tình hình này, không khỏi tâm sinh bội phục (trong lòng sinh ra sự khâm phục). Đại sự trước mặt mà có thể khắc chế tâm tình, mừng giận không hiện ra ngoài, người này so với tướng tượng còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, nàng càng nắm chặt Bách Mộc kiếm trong tay. May mà Dương Chấn kịp thời nghĩ ra biện pháp thông báo cho mình. Tất Tàn này người đây yêu khí, chính mình rõ ràng đã dùng bữa ngoài gian phòng này, nhưng kết quả lại càng không hề phát hiện, dù thấy hắn tu hành rất cao, đánh bữa chắc chắn khó thắng được, tuyệt đối không được chủ quan.

Hai người trong phòng lại nói thêm mấy câu. Lần đầu tiên trong đời đóng loại vai này, Dương Chấn ít nhiều có điểm không được tự nhiên, nhanh chóng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, che giấu bằng cách ho nhẹ một tiếng, tay lấy ra bầu rượu bên cạnh: “Huynh đệ chúng ta hiếm khi gặp nhau, tối nay phải thoải mái, Tất huynh sao không uống trước một chén?”

Dưới cửa sổ, khóe miệng Hồng Ngưng khẽ nhếch, nhìn về phía Tất Tàn. Tất Tàn tất nhiên là bất ngờ, im lặng một lát, bỗng nhiên đứng dậy ôm quyền làm lễ, chỉ nghe hắn nghiêm mặt nói:

“Tiểu đệ đã mạo phạm nhiều, vốn không mặt mũi nào gặp lại Dương huynh, lần này đến đây, là muốn xin Dương huynh một việc.”

Lúc này không riêng Dương Chấn, ngay cả Hồng Ngưng nghe cũng phải sửng sốt. Dương Chấn buông bầu rượu, nhìn hắn: “Tất huynh vì sao lại nói như vậy?”

Tất Tàn thờ dài: “Tiểu đệ làm hại tính mệnh con người không phải là giả, nhưng thực ra là bất đắc dĩ, là có nỗi khổ trong lòng. Chuyện lúc trước mong rằng Dương huynh thả cho một đường, đừng truy cứu nữa, mà hãy nể mặt tiểu đệ, nhanh chóng rời đi.”

Tình huống có biến, Dương Chấn tuy rằng kinh nghi, nhưng nét mặt rất bình tĩnh, tiếp tục rót rượu vào chén: “Nếu Tất huynh đã lo ngại thì tiểu đệ tuân mệnh, bình minh liền xuất trình.”

Tất Tàn mỉm cười, lạy dài cảm tạ: “Đại ân của Dương huynh, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.”

Cảm thấy tấm lòng của đối phương, Dương Chấn cũng tự nhiên hơn, gạt đầu ra hiệu cho hần ngồi xuống, nâng chén: “Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại, tiêu đệ kính Tất huynh một chén.”

Tất Tàn không phòng bị nữa, nâng chén uống cạn: “Gặp mặt vốn không khó, chỉ là...”

Lời còn chưa dứt, hần bỗng nhiên biến sắc, ném chén rượu xuống đất, đứng dậy chỉ vào Dương Chấn: “Đây... đây...”

Không nắm được hiểu quả chính xác của bùa chú, Dương Chấn cả kinh lui về phía sau hai bước, xoay mặt nhìn về phía cửa sổ. Lúc này gõ bàn truyền tin, không biết nàng rốt cuộc có đến không.

Đã thành công, Hồng Ngưng lập tức phi thân vào trong, che chắn phía trước hần: “Nghịch chương, còn không mau bỏ tay chịu trời!”

Pháp lực bị phong bế hơn nửa, Tất Tàn mới biết bị trúng kế, cả giận nói: “Dương huynh đã đồng ý không truy cứu nữa, sao lại lật lọng?”

Không đợi Dương Chấn trả lời, Hồng Ngưng vùng kiếm đâm tới: “Ỗ vào yêu pháp bắt đầu tác quái, hút não người, giết hại mạng sống, nếu đến đây mà đơn giản bỏ qua cho người, thì công đạo trên đời ở đâu?”

Thấy nàng không sợ hãi, Tất Tàn đầu tiên khiếp sợ ba phần, một lần nữa hóa thành gió thom thoát ra ngoài cửa, ai ngờ vừa mới tới cửa liền cảm thấy không ổn.

Trong viện âm khí tràn ngập, dường như bị một tầng màn xanh đen bao phủ, đèn lồng mờ mờ sắp tắt. Đầu tường quỷ ảnh lay động, không chỗ nào không tỏa ra vẻ xơ xác tiêu điều.

Hồng Ngưng theo sát đuổi ra cửa, xem xét tình hình liền giờ cao Bách Mộc kiếm, trong miệng niệm bí quyết. Một năm nay nàng mượn nội đan của yêu quái, pháp lực hiện giờ gia tăng không ít, liền thấy thanh khí trong không trung rất nhanh gắn kết với mũi kiếm, theo một tiếng “Trầm”, hướng thẳng Tất Tàn mà bỏ tới.

Âm khí cùng dương khí vốn không phân cao thấp, chuyển hóa khắc chế lẫn nhau, làm cho mọi vật mọi việc được cân bằng, nếu đấu với nhau, chỉ có thể dựa vào ai mạnh hơn. Trong viện từ lâu đã bày trận pháp, âm khí tụ tập, dương khí của đào lại càng khó ngưng tụ. Tất Tàn đương nhiên biết rõ lợi hại bên trong, cuống quýt lắt mình tránh né, thần sắc bất định.

Hồng Ngưng cười nhạt: “Người cho là người có thể thoát được sao?”

Tất Tàn nhìn trận pháp, bỗng nhiên hừ lạnh: “Chút tài mọn, há lại ngăn được ta?”

Vài đoá hoa đào lớn như cái bát, mang theo bạch quang nhu hòa hướng lên trời, đâm vào bầu trời tràn ngập âm khí như sóng biển xao động. Nhưng mà pháp lực bị kìm hãm, muốn phá trận không phải dễ dàng, sau khi hoa đào bay ra hai trượng liền bị âm khí cắt đứt, điều tàn rơi xuống đất.

Đến lúc này, phía trước màn che xanh đen bị xé một khe nhỏ. Ông tay áo mở ra, nhẹ nhàng như con bướm hồng nhạt, Tất Tàn nhân cơ hội hướng về phía ngoài viện.

Không ngờ hần đã uống nước chứa bùa, mà vẫn còn năng lực như thế này, không tiếc tự hao tổn chân linh tạo đường đi ra. Hồng Ngưng thập phần khiếp sợ, trong lòng biết đây là cơ hội khó có được, đâu dễ dàng thả hần đi, lập tức bắt chấp tất cả, toàn lực nhào tới cản trở.

Tất Tàn xoay người lại, trong nháy mắt vài tia sáng trắng phá không mà đến, Hồng Ngưng trong lúc cấp bách cuống quýt vùng kiếm ngăn lại, nhưng nhiều như vậy thì làm sao ngăn được hết. Đánh giá thấp đối thủ, giờ hối hận đã không kịp, nàng đành phải cắn răng, ngã xuống đất lăn hai vòng.

Bóng người hiện lên, nhưng lại nghe thấy “leng keng” vài tiếng, trước mắt tia lửa văng khắp nơi. Có cái gì ào ào rơi trên mặt đất, khi nhìn kỹ, là vài cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi. Hai đường hoa văn hình mây đập vào tầm mắt, Dương Chấn cầm kiếm mà đứng, mắt liếc nàng: “Vậy ra đó là ‘lượng sức mà đi’ của ngươi?”

Tuy rằng đã cố tránh chỗ yếu hại, nếu không có hần kịp thời chạy tới, bị thương là khó tránh khỏi, võ nghệ người này còn cao hơn mình. Hồng Ngưng xoay người đứng lên, cảm kích mà nở nụ cười với hần, lại thấy bóng dáng Tất Tàn hoàn toàn biến mất, vội nói: “Gọi bọn Triệu Hưng thức dậy bảo vệ trong sân, có chuyện gì thì dùng truyền âm phù gọi.” Nói xong lăm phép biến mất.

Mưa lại bắt đầu rơi, bị ánh sáng bùa chú chiếu vào, dày đặc như kim.

Lần thứ hai đuổi vào rừng đào, yêu khí lại biến mất không dấu vết. Hồng Ngưng không dám lơ là, cầm trường kiếm cảnh giác mà đi từng bước một hướng về phía trước.

Đào yêu này tu hành ít nhất cũng đã hơn một ngàn năm trăm năm, đã thành bán tiên, che giấu yêu khí rất dễ.

Mưa rơi vào cành lá tạo nên âm thanh “sàn sạt” êm tai, nhưng lại làm bầu không khí xung quanh càng thêm căng thẳng kì lạ.

Đi vào sâu bên trong rừng đào, vẫn không gặp bất cứ động tĩnh gì. Hồng Ngưng bỗng nhiên dừng bước, giờ tay đưa ra một vật, trong miệng thì thào niệm bí quyết. Kính chiếu yêu giờ lên cao, ánh sáng trải rộng, toàn bộ rừng đào đều bị bao phủ trong đó.

Yêu quái dù lợi hại, nhưng gặp kính chiếu yêu cũng sẽ lộ ra hình dáng thật. Nhưng trong rừng lúc này, ngoại trừ vài trăm cây đào, chỉ còn thấy mưa phùn bay tán loạn khắp trời. Khoảng không vắng lặng hoàn toàn không có một chút dị thường, thì lấy đâu ra bóng dáng Tất Tần!

Điều hổ ly sơn!

Sau đầu lạnh buốt, Hồng Ngưng nhanh chóng lấy ra truyền âm phù, nôn nóng gọi: “Dương công tử? Dương công tử?”

Chỉ chớp lát, thanh âm Dương Chấn truyền đến: “Ở đây.”

Hồng Ngưng thở phào nhẹ nhõm: “Có chuyện gì thì gọi ta.”

Cơ hội tốt bị bỏ qua uổng phí, nàng nán lòng mà thu lại kính chiếu yêu, buồn bực không ngớt. Tất Tần uống nước bùa, pháp lực trong khoảng thời gian ngắn bị kìm hãm, lúc này hẳn là trốn lại về sào huyệt ẩn nấp, chỉ không biết sào huyệt của hắn rốt cuộc ở nơi nào. Sau nửa canh giờ bùa mất đi hiệu lực, sẽ rất khó đối phó.

Trong lúc xoay người, vài tờ giấy trong tay áo bay ra, rớt xuống đất. Đó là bản thảo tu hành mà Văn Tín để lại. Hồng Ngưng thấy thế, cuống quýt cúi người nhặt lên, nhìn thấy trang đầu bị nước bùn làm bẩn, càng thấy tiếc, đang muốn lấy tay áo lau chùi, ánh mắt bỗng nhiên khựng lại.

Trang giấy trên cùng, bất ngờ thấy một bức tranh vẽ bản đồ địa hình thể núi...

Trong sân viện lửa cháy sáng ngời, không người biết coi giữ trận pháp, âm khí khắp bầu trời đã sắp tan. Dương Chấn cùng bọn Triệu Hưng đứng ở thềm trước, vẻ mặt không tốt lắm.

Hồng Ngưng vội vã tiến vào: “Các người mau mau rời đi.”

Thấy nàng bình yên vô sự trở về, sắc mặt Dương Chấn trở lại bình thường, trầm giọng hỏi: “Sao?”

Thời gian cấp bách, Hồng Ngưng chậm rãi giải thích với hắn: “Đi mau, còn ở lại sẽ không còn kịp, ta không chắc chắn bảo vệ được các người.”

Dương Chấn nhíu mày. Bọn họ vệ không biết nội tình, vẻ mặt đều không hiểu, Triệu Hưng ngửa mặt nhìn trời: “Trời còn chưa sáng, làm sao xuyên mưa chạy đi...”

Hồng Ngưng lạnh lùng ngắt lời hắn: “Muốn sống thì nhanh chạy đi.”

Lời nói nghiêm trọng, hơn nữa lúc trước Vương Hồ chết một cách kì lạ kiểu này, mọi người kinh nghi, không dám nói nữa.

Hồng Ngưng chuyển hướng sang Dương Chấn: “Bùa mặc dù có thể kìm chế pháp lực của hắn, nhưng chỉ có hiệu lực trong nửa canh giờ, qua bây giờ thì sẽ rất khó đối phó. Trước tiên người hãy dẫn bọn họ rời khỏi đây, đến thôn trang bên cạnh tìm chỗ ngủ trọ, sau khi trời sáng ta sẽ đến gặp các người.”

Cuối cùng lại bổ sung thêm một câu: “Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho người nghe.”

Tình thế hung hiểm, lại nhiều người không hiểu pháp thuật như vậy, ở lại cũng chỉ uổng mạng, Dương Chấn lập tức cầm lấy tay nàng: “Đã không có khả năng bắt được hắn, hắn nhất định sẽ lại trở về báo thù, không bằng cùng nhau đi.”

Hồng Ngưng sùng sốt, tránh nhìn vào đôi mắt như đã từng quen biết kia, về thân thiết này khiến cho nàng hoàn toàn không có ý chí chiến đấu. Nàng dời tầm mắt, ngữ khí lãnh đạm: “Ta đã chịu ở lại, tự ta có lý do. Nếu hắn thật có lòng trả thù, người cho là có thể thoát được sao? Huống chi nếu chúng ta cùng đi, chung quanh nhiều nhà dân như vậy sẽ khó tránh khỏi bị hắn giận cá chém thớt. Mạng của người khác trong mắt Dương công tử quả thật là thấp kém sao?”

Lời này tuy là châm chọc, nhưng cũng có lý, Dương Chấn chần chờ: “Người có thể nắm chắc?”

Hồng Ngưng nói: “Nếu không có các người, nắm chắc thành công càng nhiều.”

Hiểu rõ tính tình nữ tử này, Dương Chấn ngược lại không tức giận, nghĩ mọi người ở lại quả thực giúp không được gì, vì vậy bỏ qua nàng, xoay người vẫy tay áo: “Đi.”

Triệu Hưng cuối cùng cũng an tâm, lập tức theo hắn rút đi. Mới vừa đi ra khỏi cửa viện, hắn bỗng dừng bước: “Cẩn thận.”

Chiến đấu một mình, Hồng Ngưng vốn đang căng thẳng sốt ruột, nghe nói như thế không khỏi ngăn ra, trong lòng lần thứ hai chột động, trầm mặc một lát, nàng mới mỉm cười: “Đa tạ.” Dương Chấn cũng không xoay người lại, dẫn mọi người tiếp tục đi.

Sân trở lại yên lặng, mưa dần dần lớn. Hồng Ngưng không chút hoang mang từ trong người lấy ra vài món đồ, đi tới các góc sân, đem từng cái bố trí ổn thỏa, khởi động trận pháp, không bao lâu chỉ thấy tầng tầng lớp lớp âm khí từ bốn phương tám hướng bay tới, khí thế so với lúc trước càng thêm hung mãnh.

Bố trí ổn thỏa, nằng chậm rãi đi lên bậc, mặt hướng phía tường bình tĩnh đợi. Một bức tường thật rắn chắc. Hồng Ngưng nở nụ cười: “Quả nhiên là thủ thuật che mắt rất thông minh.”

Tiếng cười vừa dứt, kính chiếu yêu đã nằm trong tay, ánh sáng trên mặt kính bỗng hiện lên, ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi xuống, vốn là một bức tường rắn chắc nguyên vẹn, giờ trên tường trống lại hiện ra một cánh cửa. Mượn ánh sáng của kính, Hồng Ngưng thấy rõ cảnh tượng trong phòng. . .

Bên trong có hai người, đều mặc y phục hồng nhạt. Khác biệt chính là, một người hai mắt nhắm nghiền ngửa mặt nằm trên giường, đối với chuyện bên ngoài không hề phản ứng; còn người đang ngồi trên giường, phát hiện động tĩnh lập tức đứng lên, vẻ mặt tức giận khấn咒, chính là Tất Tần.

Bất ngờ, Hồng Ngưng cũng giật mình, nhận không được lui về phía sau một bước: “Hai người?”

Tất Tần lớn tiếng: “Huynh đệ hai người chúng ta không muốn xem ngươi là kẻ thù, cần gì làm cho nhau đau khổ.”

Nhìn ra người kia không thể làm hại, Hồng Ngưng bình tĩnh lại rất nhiều, thu lại kính: “Ngươi lấy não người, làm hại sinh mạng, nếu không báo ứng, thì thế giới này chẳng phải quá không công bằng sao?”

Tất Tần chậm rãi nói: “Ngươi thật không chịu buông tha chúng ta?”

Hồng Ngưng nói: “Buông tha các ngươi cũng không khó.” Nàng đồng ý thật thẳng thắn, Tất Tần ngược lại rất sùng sốt.

Hồng Ngưng nói: “Chỉ cần ngươi đồng ý giao ra nội đan, ta bỏ qua cho các ngươi.”

Nội đan là bằng chứng cho việc tu hành, làm sao có thể tùy tiện giao ra, Tất Tần cười nhạt hai tiếng: “Tiểu nha đầu không biết tự lượng sức mình.”

Tay áo vung lên, vô số cánh hoa theo gió thổi tới. Hồng Ngưng đã sớm có chuẩn bị, Bách Mộc kiếm mang theo âm khí ngăn cánh hoa lại, đồng thời lui xuống dưới bậc.

Tất Tần chạy ra ngoài cửa. Thân cây Bách thuần âm, hợp với âm khí cường thịnh trong viện dùng mảnh hướng thẳng tới hắn. Lúc trước là Hồng Ngưng khinh địch, lần này thì khác, bốn phía tiểu viện đều bày trận pháp chặt chẽ, hơn nữa khi uống lầm nước bùa pháp lực đã bị kim hãm phân nửa, Tất Tần khó bỏ chạy. Hơn nữa, hắn không thể không quan tâm tính mạng của huynh đệ, vì vậy đành phải cắn răng đem song chưởng đánh ra, lập tức từ lòng bàn tay ngàn vạn đóa hoa đào bay ra, chống lại luồng âm khí.

Hoa đào bay bay, mỹ lệ xinh đẹp. Hồng Ngưng cảm thấy ngực chịu áp lực lớn, gần như hít thở không thông, cả người rất nhanh đã bị cánh hoa bay khắp trời bao phủ.

Đôi mày thanh tú của Tất Tần cũng nhíu chặt. Loại này nếu ai buông tay trước, thì kết quả rất có thể là chết. Hồng Ngưng hiểu rõ đạo lý này, cố gắng chống đỡ, nắm chặt kiếm không buông, ngầm niệm bí quyết muốn gọi kính chiếu yêu ra.

Tất Tần sao lại không để ý hành động của đối thủ, thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt, vô số lá đào bay lên, đem bầu trời ở tiểu viện che kín, không có lấy một khe hở. Kính chiếu yêu vốn là mượn linh lực của trời trăng sao mà tạo ra uy lực, nay không có chỗ để mượn, cũng sẽ vô dụng.

Hắn vừa phân tâm, liền bị âm khí tập kích, nét mặt từ từ hiện ra hắc khí. Dần dần, hai bên đều khó chống đỡ.

Một đóa hoa đào hồng nhạt từ lòng bàn chân Hồng Ngưng nở rộ, càng lúc càng lớn, rất nhanh lên tới hông. Dù bức bách đến thế nào, Tất Tần thủy chung nghiêm mặt không chịu thu tay lại, đúng là không quan tâm đến an nguy bản thân.

Không ngờ hắn thật sự tập trung, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ rơi vào kết cục đồng quy vu tận(cùng chết). Hồng Ngưng không cam lòng, trong lúc cấp bách trong lòng khê động, lớn tiếng nói: “Ta có thể cứu hắn!”

Tất Tần quả nhiên nâng mắt. Nhận xuống huyết khí cuộn cuộn trong ngực, Hồng Ngưng nói từng chữ: “Ngươi giao ra nội đan, ta sẽ cứu hắn.”

Tất Tần thờ hồn hồn: “Ngươi có cách?”

Hồng Ngưng không chút nghĩ ngợi: “Hắn là do tình hồn bị hao tổn, ta từng ăn qua Kỳ Lân thảo núi Côn Luân.”

Tất Tần mừng rỡ, rồi hơi chần chờ: “Làm sao ta tin ngươi được?”

“Ngươi chỉ có thể tin ta,” Hồng Ngưng mỉm cười, “Hiện tại hắn so với chết cũng không khác lắm, giao ra nội đan, chẳng qua là tu luyện lại từ đầu, hai huynh đệ ngươi còn có ngày gặp lại. Hôm nay ta chết không sao, nhưng nếu ngươi chết, không ai thay hắn duy trì linh khí, hắn nhất định cũng sẽ chết, hơn nữa là tình hồn đều mất.”

Tất Tần liền thu tay lại.

Chương 20: Người trong mộng

Trên người áp lực tan mất, Hồng Ngưng thở ra một hơi thật dài: "Ta xem hần hoàn toàn là dựa vào nơi đây này, cả linh hồn đều dựa vào đây để sống sót."

Tất Tàn trầm mặc nửa ngày, nói: "Hần là xá đệ (em họ) ta Vũ Lăng, khi độ kiếp vô ý linh hồn bị hao tổn, mới biến thành bộ dáng như thế."

Hồng Ngưng nói: "Ta từ trước đến nay thuật phong thủy không tốt, cho tới hôm nay lại phát hiện viện này là một nơi tốt, thiên địa linh khí tụ tập, chả trách người không chịu rời đi."

Nàng xoay mặt nhìn đạo môn kia: "Đó chính là linh huyết, các người vẫn ở tại bên trong đó, chính là dùng thủ thuật che mắt dấu cửa đi, kỳ thật bất luận kẻ nào chỉ cần hơi chút cẩn thận đều có thể phát hiện vấn đề, khoảng cách hai bên cánh cửa rất kỳ quái, cách nhau quá xa, bên trong hần là còn có một căn phòng mới đúng, đáng tiếc chúng ta cũng chưa từng lưu ý."

Tất Tàn nói: "Thiên địa linh khí quy về linh huyết, có thể tạm thời bảo vệ linh hồn của hần không bị tiêu tan, nhưng con người cũng có linh hồn, có nhiều người tới ở nơi này, linh khí theo đây tụ tập, bị bọn họ lấy đi hơn phân nửa, ta chỉ là thủ mà thôi."

Hồng Ngưng lắc đầu: "Người hại chết chủ nhân căn phòng này, để cho người khác nghĩ ở đây là nhà có ma, không dám đến gần, không có chủ nhân, người khác lại càng không có cơ hội xen vào việc của người khác."

Nàng thở dài: "Cách ba tháng lấy tủy não người, cũng là vì cứu hần."

Tất Tàn nói: "Chỉ bằng điểm ấy linh khí khó có thể chống đỡ."

Hồng Ngưng nói: "Người dân thôn xóm bên cạnh lại không gặp phải chuyện gì, gặp chuyện không may nhiều lắm cũng sẽ dẫn họa trên thân, cho nên người mới đi ở ngoài trăm dặm Định Châu, Minh Châu gây án, người khác tuyệt không hoài nghi đến chỗ xa như vậy, các người là có thể an tâm ở dưới đây."

Tất Tàn nói: "Đương Chấn kia rất có phúc đức, nếu ở trong này gặp chuyện không may chắc chắn sẽ đưa tới đại phiền toái, bởi vậy ta vốn không nghĩ động đến hần, nhưng ta cũng nhìn ra người cũng không phải là người thường, lưu lại khả năng sẽ gây ra chuyện xấu, vì thế mới ra tay giết người của hần, làm thành hiện trạng quần áo không chỉnh tề, làm cho hần nghĩ lầm có nữ quý, hoài nghi đến người, đem người mang đi xử trí."

Nói tới đây, khuôn mặt tuấn tú cũng có chút phiếm hồng, hần ho nhẹ trong giọng nói mang theo ý hối hận: "Ai ngờ người này lại tin người, không chịu rời đi, nhiều người như vậy ở trong viện, mãnh liệt xâm phạm linh khí, bởi vậy đêm đó ta có ý tưởng quỳen rũ hần."

Nguyên lai hần không phải là người thật sự yêu thích nam sắc, chính là không dám chọc Dương Chấn, chỉ dám dùng biện pháp này đuổi hần đi, Hồng Ngưng giật mình: "Hần vẫn là không chịu đi, người đành phải đi cầu hần."

Tất Tàn gật đầu. Hồng Ngưng nói: "Người mặc dù không phải cố tình làm ác, cũng đã rơi vào tà đạo."

Tất Tàn xoay mặt nhìn đệ đệ trong phòng, nhẹ giọng: "Hai người bọn ta hoàn toàn tu hành phương pháp theo chính thống, ai ngờ độ thiên kiếp chỉ có thể qua một người, hần nguyên bản có thể thuận lợi độ kiếp, lại một lòng trợ giúp ta, mới rơi vào bộ dáng như vậy. Ta nay miễn cưỡng giữ được tinh hồn hần không bị tiêu diệt, nếu không làm những việc đó, hần đã"

Hần không có nói tiếp, Hồng Ngưng cũng hiểu được, nếu không làm như vậy, linh hồn huynh đệ của hần sẽ phiêu tán hơi phi yên diệt (tan thành cát bụi), vĩnh viễn biến mất ở trên đời này, giống như Bạch Linh. Đồng bào huynh đệ, vì đối phương, một chút cũng không tiếc tánh mạng, một phút bẽ tắc rơi vào tà đạo. Trầm mặc.

Hồng Ngưng nói: "Điều kiện của ta, người có thể cân nhắc."

Tất Tàn trầm ngâm: "Nội đan trừ bỏ tăng lên pháp lực không còn tác dụng, hay là. Người sẽ đối phó Cửu vĩ hồ?"

Hồng Ngưng thừa nhận: "Người mặc dù không sánh bằng Cửu vĩ hồ, nội đan cũng rất hữu dụng."

Tất Tàn nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên bái lạy: "Xá đệ tánh mạng tất cả phụ thuộc vào cô nương." nói xong, hần cả người theo trước mặt liền biến mất, trên mặt đất trong căn phòng trong chớp mắt hiện ra một gốc cây đào cao lớn, cành lá tươi tốt, trên cây nở đầy hoa đào màu hồng nhạt to bằng nắm tay, cùng với mùa hiện nay hoàn toàn không hợp chút nào. Bông hoa rực rỡ, long lanh sắc màu, vàng sáng hồng nhạt càng lúc càng lấp đầy căn phòng, nhưng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác xuân sắc thỏa mãn.

Hồng Ngưng tán thưởng nhìn một lát, tiến lên, đưa tay bẻ một nhánh cây, nhánh cây màu vàng. Theo thanh âm "Răng rắc" vang lên, cả thân cây đào run lên kịch liệt, không chỉ hình dạng bắt đầu nhỏ đi, màu sắc hoa đào nháy mắt tàn lụi, cánh hoa rơi đầy đất, nhánh cùng lá cây khô héo sơ xác hoàn toàn không có sức sống. Nhánh đào màu vàng bất quá chỉ có tam tắc, Hồng Ngưng đem nó thu vào trong lòng.

Kỳ lân thảo sinh ở son kỳ lân ngoài động Côn Luân, từ trước do thần tộc Côn Luân chưởng quản, năm đó khi nàng đi theo Văn Tín đối phó với một ác quỷ thì không may bị âm khí xâm nhập, Bạch Linh biến mất mấy ngày, cuối cùng mang về một gốc cây thảo, ăn vào thì tức thì khỏi bệnh. Khi đó, nàng cũng không biết cây thảo này lai lịch thế nào. Nay, nàng vẫn là không biết, Bạch Linh vốn không đi kỳ lân động. Kỳ lân thiên hỏa, thần tiên cũng khó trốn khỏi kết cục hồi phi yên diệt, từng có một nữ tử phạm nhân lại chủ động đi vào.

Nương theo bùa quang (ánh sáng phát ra từ lá bùa), Hồng Ngưng mới thấy rõ diện mạo Võ Lăng, cùng Tất Tần có chín phần tương tự, lông mi tú lệ, mũi cao thẳng, chẳng qua da thịt không hề sáng bóng, khuôn mặt mờ hồ lộ ra sắc xanh đen, hân lăng lăng nằm ở trên ván giường, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài hơi hơi rung động, ước chừng là muốn nói cái gì lại vô lực mở miệng, bởi vì kích động, hô hấp lại có điểm không tiếp tục.

Đào tính dương, lịch kiếp khi tinh hồn bị hao tổn, bị âm khí xâm nhập, kỳ lân thảo thiên hỏa mang tính hỏa, dùng để cứu hân là thích hợp nhất, bất quá...

Hồng Ngưng hướng mép giường ngồi xuống, tay trái nắm cầm Võ Lăng, khiến cho hân hé miệng, tiếp theo nhỏ xuống cái trâm cài đầu không chút do dự hướng cổ tay phải rạch một đường, nhất thời máu tươi cuộn cuộn không ngừng trào ra.

Ước chừng sau thời gian tuần trà qua đi, sắc mặt Võ Lăng dần dần chuyển biến tốt lên, đến cuối lại có thể tỉnh lại.

Lúc trước đầu pháp khi đã tiêu hao rất nhiều lực thể lực, nay mất máu không ít, Hồng Ngưng sắc mặt tái nhợt, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy trong ngực đập mạnh và loạn nhịp, muốn dừng lại nhưng nghĩ lại đã chấp nhận với Tất Tần lấy ngàn năm đạo hạnh trao đổi, càng không thể nuốt lời, vì thế cố gắng cắn răng, nhắm mắt niệm bí quyết.

Võ Lăng sắc mặt càng lúc càng có sức sống. Ngay lúc hân trợn mắt trong nháy mắt, Hồng Ngưng nhanh chóng thu tay lại, yên lặng tìm đạo phù cầm máu, đứng dậy bước đi.

Chân vừa bước ra cửa, phía sau đầu đã có tiếng gió vang lên. Hồng Ngưng lao đảo vài bước, cuối cùng tránh đi cánh hoa này, dựa vào tường giúp đỡ miễn cưỡng đứng lại, trở lại cười lạnh: "Quả nhiên khắp nơi đều là người vong ân phụ nghĩa."

Võ Lăng chỉ đứng ở trước mặt nàng, khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào, cũng không ôn hòa giống như Tất Tần, có hơn vài phần anh khí, hân lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng: "Người dám đoạt đi nội đan của hân."

Hồng Ngưng mờ ám nói bùa, ngữ khí bình tĩnh: "Vậy làm cho hân để cho người rơi vào tà đạo, tương lai ở dưới thiên kiếp hồi phi yên diệt mới tốt."

Một bàn tay bộp chộp cổ của nàng. Võ Lăng thân nhiên nói: "Xen vào việc của người khác, hân chưa hân không thể độ thiên kiếp, nay người dùng kế hại hân bỏ đi nội đan, hại hân ngàn năm tu hành bị hủy, người."

Lực tay càng ngày càng dùng sức, trước mắt từng từng biến thành màu đen, hô hấp không được, Hồng Ngưng nhìn xuống không có té xỉu, nhìn thẳng ánh mắt của hân: "Độ thiên kiếp thì như thế nào, hân vì người gây ra những tội ác đó, nhiều lắm chỉ có thể tu thành tà tiên, huống chi hân vì chiếu cố cho người đi bốn tẩu chung quanh, còn có tâm tư tu hành cái gì, như thế nào lại độ thiên kiếp được?"

Võ Lăng xoay mặt nhìn cây đào kia. Thấy hân chần chờ, Hồng Ngưng lập tức bắt lấy cơ hội, nắm cái bí quyết khiến cho hân buông tay, thối lui hai bước: "Mất đi nội đan, còn có bản hình, bất quá một lần nữa tu luyện thôi, huynh đệ các người không xa sẽ có ngày gặp lại, vạn nhất người hiện tại gặp chuyện không may, hân liền không người thù hờ, có lẽ không dùng được bao lâu sẽ bị người chém tới, thậm chí ngay cả căn lẫn hủy, người khẳng định có thể thắng được ta?"

Võ Lăng vốn muốn động thủ lần nữa, nghe vậy quả nhiên dừng lại. Hồng Ngưng sắc mặt tái nhợt, nhẹ nhàng thờ dõc: "Tu tiên độ kiếp, làm yêu quái có cái gì không tốt, ít nhất huynh đệ có thể thường xuyên gặp nhau."

Võ Lăng chậm rãi đi đến bên dưới cây đào, nhìn vào cành lá tiều tụy, lâm lâm nói: "Năm đó huynh đệ hai người bọn ta một lòng nghĩ muốn cầu được bất tử, ai ngờ thiên kiếp chỉ có thể qua một người. Đều là thiên ý."

Hồng Ngưng cười lạnh: "Năm đó người không để ý đến tánh mạng giúp ca ca người độ thiên kiếp, nay ca ca người cùng ta cứu người, không phải thiên ý cái gì, cho dù thiên ý như thế, chẳng lẽ chúng ta là có thể cái gì cũng không làm?"

Võ Lăng trầm mặc nửa ngày, gật đầu: "Chỉ cần hân lại lần nữa tu luyện lại hình dáng con người, hai người huynh đệ bọn ta liền đi chu du thiên hạ, sẽ không còn đòi hỏi quá đáng đến tiên đạo."

"Yêu tộc sống lâu nhất vạn năm, hai người các người có thể đoàn tụ bao lâu? Bỏ dở nửa chừng, khó được suốt đời."

Thanh âm ôn hòa của... cảm bảo thù hình như mang theo màu vàng của ráng chiều di động, khuôn mặt hoàn mỹ kia, ngũ quan ngày thường vừa đúng một đôi mắt phượng trong suốt như nước, tôn quý thần thánh, thần sắc hơi thương xót, tuyệt không nửa điểm ác ý.

Nhưng mà một người như vậy, lại có được pháp lực nghịch thiên sửa mệnh xoay chuyển Càn Khôn khôn cùng, chấp chương Trung Thiên bình quyền mười vạn năm, thiên đình kính sợ.

Công phu trong nháy mắt, trong viện âm khí đã đều tiêu tán, thay thế vào đó là một đạo kim quang, khí lành bao quanh, tỏ rõ người tới có địa vị hết sức quan trọng, rõ ràng là một vị thượng thần.

Võ Lăng kinh nghi, nhìn Hồng Ngưng. Hồng Ngưng bất động, thờ ơ lạnh nhạt. Thấy nàng không tỏ vẻ gì, Võ Lăng nhìn không được mở miệng: "Tôn thần là...."

Cầm Tú không đáp, ngẩng lên đánh giá cây đào cành lá khô vàng, tiện tay nhặt lấy một nhánh cây: “Làm yêu là tốt rồi sao? Thiên địa không tha cho yêu quỷ, trăm ngàn năm lại giáng xuống thiên hình một lần, cực khổ chống đỡ bất quá qua được vạn năm, làm sao có được bất tử.”

Tiếng nói vừa dứt, nhánh cây đào kia vốn đã khô héo lại giống như kỳ tích thức tỉnh, lá cây đã khô héo tiêu tán rơi xuống, một lần nữa sinh ra những mầm cây non, từng đóa hoa hồng nhạt nho nhỏ ở đầu cành nở rộ. Cánh hoa rớt như mưa, thấp phần gầy yếu, lại tràn ngập sức sống.

Cánh hoa ở dưới đất, cùng bách hoa nở rộ tạo nên đều không sánh bằng. Dễ dàng làm cho những cánh hoa và cây này tiếp tục có linh khí, Vô Lăng rút cục đoán được thân phận người này, khiếp sợ, cuồng quật quỷ xuống yển kiến: “Nguyên lai là thần tôn đại nhân giá lâm, năm đó trên hội hoa triều có hân hạnh được nhìn thấy tôn nhan, nhưng nay nhất thời lại không nhớ lại, đáng chết.”

Cầm Tú cúi đầu nhìn hân, mỉm cười: “Ngàn năm đạo hạnh đã tu luyện không dễ, tiên đạo đã gần đến, có thể nào lại dễ dàng buông tha, huynh đệ hai người rất có tiền duyên, không bằng cùng thủ hạ của ta tu luyện, ngày khác tất có sở thành.”

Vô Lăng nhìn cây đào bên cạnh, chần chờ: “Nhưng. . . .”

Cầm Tú hiểu được ý tứ của hân, thở dài: “Thiên ý như thế, phải buông tha chấp niệm mới đúng, với lại người cùng huynh trưởng của ngươi cùng đi hoa triều cùng nhận mệnh.”

Vô Lăng vốn dĩ là không muốn bỏ lại huynh trưởng, nghe vậy liền mừng rỡ, bái tạ: “Tạ thần tôn đại nhân.”

Váy dài vừa phất lên, Vô Lăng cùng cây đào đã biến mất.

Hồng Ngưng cười khò. Người này, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu được nhược điểm trong lòng người khác, lại nói ra đúng lúc. Hết thấy khả năng đều được che dấu dưới nụ cười kia, bản thân nàng đã đánh giá hân quá thấp, hân thật sự ru rú ở trong nhà, thật sự không công khai tham dự thiên đình đại sự gì sao?

Bị giáng cấp? Hân là bị giáng cấp sao! Chuyện xảy ra khi nào? Ý tưởng mới xuất hiện lại càng hoảng sợ, Hồng Ngưng trong lòng kinh ngạc, lại cẩn thận nhớ lại, nhưng cái gì cũng không có, lúc này nàng cũng không còn tinh thần xen vào chuyện người khác nữa, chỉ cảm thấy tứ chi rét run, buồn ngủ đến cực điểm, trong lòng biết là do bị thương, vì thế liền nhờ tường giúp đỡ xoay người hướng gian phòng của mình bước đi, mới vừa đi ra hai bước, trước mắt liền biến thành màu đen, cảm giác chóng mặt rất nặng kéo tới, lòng bàn chân đã đứng không vững.

Một đôi tay theo bên cạnh duỗi đến đỡ lấy nàng. . . “Tự tiện lấy tâm huyết sẽ hao tổn thọ nguyên,”

Hân nhẹ giọng, “Thích nhân gian thì nên yêu quý tánh mạng, không cần làm lại chuyện đó.”

Trời mưa càng lớn, bị gió thổi vào làm y phục ẩm ướt. Có lẽ là do tinh thần hoảng hốt, thanh âm kia nghe vào trong tai cũng có vài phần thương yêu, luyến tiếc.

Cảm giác không khỏe rất nhanh qua đi, trước mắt cảnh vật lại trở nên rõ ràng. Ánh mắt ôn nhu không còn sáng ngời nữa, âm đạm vô sắc, hân ôm nàng lặng lẽ ngồi ở bậc cấp phía trước, nàng nằm ở trong lòng hân.

Vì ngại quá thân mật, Hồng Ngưng nhủ mảy muốn đứng dậy, cũng không biết vì sao, cái ôm ấp kia phảng phất có một lực hấp dẫn khó có thể kháng cự, làm nàng quên đi giày dũa, cảm giác quen thuộc mãnh liệt đột nhiên chạy loạn ở trong đầu, cảnh tượng này dường như đã từng quen biết.

”Ngươi trước ôm ta một cái a.”

”Trương lại nói sau.”

”Ta đây không đi.”

”Cơ hội khó được, vì sao không đi.”

Bất đắc dĩ. “Ngươi cũng muốn ta nhanh chút thành tiên sao? Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chờ lâu lắm đâu, mau ôm ta.”

”Ta so với nàng đã là lão già mười vạn tuổi.” Trong thanh âm dẫn theo ý cười.Bộ dáng sững sờ chính là như lúc trước khi nàng chỉ là một tiểu yêu, ngơ ngác nhìn hân, vẻ mặt si mê hoàn toàn không có kiêng dè

Cầm Tú khò miệng khẽ nhếch, dời tầm mắt muốn kéo tay của nàng.

Hồng Ngưng nhìn hân một lát, bỗng nhiên nói: “Thần tôn đại nhân.” Cánh tay dừng tại giữ không trung, ánh mắt chậm rãi trở lại trên mặt hân.

Thấy hân phản ứng như vậy, Hồng Ngưng thân nhiên cười, lắc đầu: “Ta cũng không nhớ rõ cái gì, chính là trước kia thường xuyên có một giấc mộng kỳ quái. Trong mộng có một tiểu yêu muốn làm thần hậu, nhưng từ đầu tới cuối lại không thấy rõ mặt vị kia thần tôn đại nhân kia.”

Dù cách đã ngàn năm, nhưng trong trí nhớ thanh âm vẫn quen thuộc như trước, không thể nhớ kiếp trước đến tận cùng là may mắn hay bất hạnh?

Cầm Tú không nói gì thêm, cúi đầu xem xét miệng vết thương còn lưu máu trên cổ tay của nàng. “Bạch Linh đi rồi, ta sẽ không làm lại mộng này”

Hồng Ngưng nhanh chóng rút tay về , “Chúc mừng ngươi, thu được hai đệ tử mới dốc lòng tu hành.”

Cầm Tú im lặng một lát, nói: “Mục tiêu đã định ngươi vì sao còn không hiểu được? Lúc trước Võ Lăng vốn có thể bình yên độ thiên kiếp, Tất Tàn nhiều lắm là bị đánh quay về nguyên hình, nhưng Võ Lăng lại một lòng trợ giúp hần, mới dẫn tới kiếp nạn hôm nay, nay Tất Tàn vì cứu huynh đệ lại nộp nội đan, biến trở về nguyên hình, chẳng phải là hợp thiên ý.”

”Ta chỉ biết bọn họ là huynh đệ có tình có nghĩa “

Hồng Ngưng thần nhiên cướp lời hần, “Thiên ý là cái gì, chẳng lẽ Tất Tàn gặp tai kiếp, lại muốn Võ Lăng khoanh tay đứng nhìn, như vậy thần tiên không làm cũng thể.”

Cầm Tú thở dài, muốn nói lại thôi, nâng tay lau đi vết bẩn trên mặt hần: “Nếu muốn đến được cái gì, trước tiên sẽ phải bỏ qua một cái gì đó, đây là đạo lý trong thiên địa từ xưa đến nay không thay đổi, ngươi rất cố chấp.”

Hồng Ngưng quay mặt tránh đi khỏi đôi tay kia: “Cố chấp chính là ngươi.”

Thấy nàng sắc mặt tái nhợt, Cầm Tú cũng không nói gì nữa , đem một viên đan dược đưa đến bên môi nàng.

Linh đan sáng ,trong suốt như giọt sương, tản ra mùi thơm ngát giống như mật hoa, Hồng Ngưng nhìn hần, lại nhìn thần dược kia, đưa tay đẩy ra: “Thần tôn đại nhân cách ta quá xa.”

Cầm Tú quả nhiên giật mình dừng lại .

Hồng Ngưng hỏi: ” Tiểu yêu kia là ta?”

Ngữ khí đã cực kì suy yếu, nhưng ánh mắt nàng lại rất can đảm, vẻ mặt càng tỏ ra không sợ, cùng người nằm đó trong hội hoa triều giống nhau như đúc .

Cầm Tú trầm mặc sau một lúc lâu, mỉm cười: “Phải”

“Không biết trời cao đất rộng, ”

Hồng Ngưng cũng nhin không được nở nụ cười “Thần tôn đại nhân là ngươi?”

Cầm Tú không trả lời.

Hồng Ngưng nói: “Ta không rõ, là nàng tự nguyện lựa chọn làm người, cố chấp làm người, ngươi rốt cuộc ở bên trong ray rứt cái gì?”Áy náy cái gì? Bởi vì hần giấu giếm, hần nói dối nàng.

Cầm Tú nhìn nàng: “Ngươi đã không muốn nhớ rõ kiếp trước.”

“Ta không cần nhớ rõ, chúng cùng ta không quan hệ, ” Hồng Ngưng nhú mày.

“Nay ta là một phạm nhân bình thường, sẽ có vô số kiếp trước đời sau, cho nên chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa , ta chỉ để ý đến kiếp này, kiếp này ta có quyết định của mình, nhưng tuyệt sẽ không tu tiên, ngươi làm gì cũng uống phí tâm tư thôi .”

Cầm Tú lắc đầu: “Trương lai nói sau.”

Hồng Ngưng cảm thấy một trận phiền chán cùng chán ghét, muốn từ trong lòng hần rời đi: “Không cần trương lai, ta đã nói ra rất rõ ràng, ngươi còn muốn như thế nào?”

Vô luận nàng dùng sức như thế nào, vòng tay kia vẫn ôm chặt lấy nàng không buông. Nàng giận dữ: “Trung thiên vương thực thích bỏ thí?”

Hần nhẹ giọng: “Không cần lại tùy hứng.”

Một câu vô cùng đơn giản, không hiểu sao lại càng kích thích sự tức giận của nàng, hơn nữa vì bị thương, Hồng Ngưng rốt cuộc không chế nổi, bất chấp gãy dựa muốn thoát khỏi cánh tay kia, lạnh lùng nói: “Ta cùng ngươi đã không có quan hệ, trên đời này có rất nhiều người cần ngươi bỏ thí , người muốn thành tiên cũng rất nhiều, ngươi đại để có thể đi làm phép cho bọn họ, nhưng ngươi không có quyền lợi thao túng vận mệnh của ta, ta tuyệt đối sẽ không sửa.”

Ước chừng vì bị thương lại quá mức kích động , nàng chợt thấy trước mắt tối sầm, rốt cục tê liệt ngã vào trong lòng hần.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Canh ba điểm ngọ

Mây trôi phiêu bồng, một nam một nữ đứng trên một cây cầu nói chuyện. “Hội Giao Trì sẽ sớm bắt đầu, Trung Thiên vương sao còn chưa đi?”

“Ta cần chờ một người, thần nữ cứ đi trước.”

Nữ tử nghe vậy nở nụ cười: “Không biết vị thần tiên ấy lại có mặt mũi như vậy, lại muốn để Trung Thiên vương tự mình chờ, bản thân ta đây muốn lưu lại gặp người đó.”

Âm thanh nam nhân vẫn ôn hòa khách khí như trước: “Sao để cho thần nữ trì hoãn, huống chi ta còn có chút chuyện quan trọng cùng nàng thương lượng, nhất thời nửa khắc chỉ sợ...” Dừng lại.

Hắn nói như vậy, rõ ràng là tỏ vẻ bất tiện, nữ tử không khỏi thất vọng, sắp giọng: “Thôi, người có việc chính sự, ta đây đi trước.”

Nàng vừa mới rời đi, một thân ảnh màu hồng liền theo góc tường nhảy ra, lôi kéo ống tay áo màu vàng của nam nhân, không chút khách khí chất vấn hỏi: “Nàng là ai?”

“Đông Nhạc quân chi nữ (con gái).” Hơi ý cười.

Nàng nhìn hướng mà nữ tử rời đi, không hề giận: “Người biết nhiều nữ nhân thật đó.”

Hắn ôn nhu: “Hoa Triều cung cũng không phải có nhiều nữ sao?” Nàng không nói.

Hắn kéo tay nàng: “Tất cả các thần tiên đều đã đến đủ, người không phải đặc biệt đến xem sự kiện Giao Trì này sao, trong đó nhiều người, cần phải theo sát ta, ít nói chuyện, chớ để họa đến.”

Nàng không hề động: “Khi nào thì ta mới có thể làm thần hậu của người?” Trầm mặc.

Hắn mỉm cười: “Chờ đợi người tái nhập tiên tịch rồi nói sau.”

Hình ảnh dần dần mơ hồ, rốt cục đến thanh âm cũng phiêu tán, như thực lại như mơ. Suy nghĩ lại càng ngày càng rõ ràng.

Khuôn mặt tuấn mỹ không già, ánh mắt ôn nhu mỉm cười, thậm chí cả vẻ như gần như xa kia, vĩnh viễn không có gì thừa, những điều đó đều không có gì thay đổi.

Hắn chưa bao giờ trả lời vấn đề của nàng một cách thẳng thắn. Mà nàng, cuối cùng không thể tái nhập tiên tịch, tất nhiên cũng không còn có thể làm thần hậu của hắn.

Xem ra ngày đó cũng chỉ là tiểu yêu tự mình đa tình, hắn nếu thực thích nàng, khi nàng rời đi như thế nào lại không giữ lại? “Thần tôn đại nhân cách ta quá xa”, may mà nàng về sau cuối cùng hiểu được.

Nếu là hắn tự tay đem nước Giao Trì đưa đến trên tay nàng, trợ giúp nàng biến thân thành phẩm nhân, nay cần gì phải lại đây đưa?

Bởi vì áy náy, cho nên đối tốt với nàng, dẫn tới nàng lại thích hắn, cứ thế gây ra mọi chuyện sau này, hắn là thần tiên, còn có Vương phi tương lai, hiện tại lại tính toán làm ra loại mộng này là có ý tứ gì. Hồng Ngưng cười khổ.

“Tĩnh?”

Thanh âm thản nhiên vang lên trên đỉnh đầu. Phát hiện không giống như là nằm ở trên giường, Hồng Ngưng tròn mắt, vừa vặn chống lại cặp kia xinh đẹp mà ánh mắt lại lạnh lùng.

Dương Chấn dựa sau vách tường xe, mặt không chút thay đổi. Trong trí nhớ ánh mắt hắn mặc dù lạnh lùng, lại làm nàng cảm thấy thân thiết, động tác giường mắt chậm chạp không biết mê hoặc bao nhiêu cô nương, mà ánh mắt trước mặt này thủy chung quá mức sắc bén, từ đó đến giờ đều biểu hiện rõ ràng, bọn họ là hoàn toàn là hai người bất đồng.

Hồng Ngưng lẳng lặng nhìn hắn sau một lúc lâu, buông mi xuống.

Dưới thân xóc nảy, thanh âm của bánh xe hỗn loạn “xèo xèo”, nàng rất nhanh biết rõ tình cảnh trước mắt, rất thản nhiên từ trong lòng hắn ngồi dậy, cố ý như vô tình tạo ra chút khoảng cách, tiếp theo lại muốn làm cái gì, lập tức sờ sờ trong lòng, phát hiện đoạn nhánh cây đào màu vàng kia vẫn còn, lúc này mới buông lỏng tâm tư, nâng tay nhắc rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, nhất thời bị ánh nắng chiếu rọi không mở mắt ra được.

Một bàn tay từ bên cạnh người đi đến, buông rèm. Nam nữ ngồi chung, tuy nói ra là có nguyên nhân đến công việc, nhưng hai người lúc trước thân thiết không vượt qua lễ phép, Hồng Ngưng nhủ thầm: “Đây là...”

“Trên đường đi Trọng Châu.”

Dương Chấn thần sắc vẫn không khác mọi khi, tự nhiên mà vung hạ tay áo dài, thần nhiên nói, “Ngươi đã hôn mê hai ngày, một mình ở lại chỉ sợ không ổn.”

Thì ra hẳn dẫn người rồi đi trước, đi đến nửa đường lại lo lắng nên quay trở về, vừa vặn phát hiện nàng hôn mê ở trên giường, liền vội vàng cứu người, ai ngờ nàng vẫn chậm chạp không thể tỉnh dậy, tìm vài đại phu cũng không có cách nào, bởi vậy hẳn lúc này quyết định rời đi, dù sao thành Trọng Châu cũng tập trung nhiều danh y, hy vọng lớn hơn nữa.

Biết hẳn là hảo ý, Hồng Ngưng nói: “Đa tạ.”

Dương Chấn nói: “Tất Tàn kia...”

Hồng Ngưng đem sự tình trải qua mơ hồ nói một lần, bỏ qua một đoạn về Cẩm Tú.

Dương Chấn gật đầu: “Ta nói hẳn tất có nỗi khổ trong lòng.”

“Tuy nói là vì cứu huynh đệ, nhưng lại hại nhiều tánh mạng vô tội như vậy, bị đánh cho quay về nguyên hình, coi như đã tốt lắm rồi.”

Hồng Ngưng sau khi thích ứng ánh sáng, một lần nữa vén rèm che nhìn bên ngoài cửa sổ, “Mọi việc đã xong, Dương công tử muốn đi Trọng Châu, dân nữ chỉ sợ không thể tháp tùng.”

Dương Chấn giống như sớm đã dự đoán được phản ứng của nàng: “Trên người có thương tích, trước hết nên đi cùng ta đến gia trạch nghỉ ngơi một thời gian, huống chi bọn họ đều thực cảm kích ngươi.”

Cảm kích cũng muốn mượn danh người khác, Hồng Ngưng nhìn không được cười lên một tiếng, xoay người đi kiểm tra gói đồ của mình: “Không cần, sau khi đến giao lộ (chỗ giao nhau giữa hai con đường) ta liền...”

Hành động lúc này lại cảm giác một mối vô cùng, nàng chỉ có thể dừng lại, dựa vào thành xe mà thở dốc. “Ngươi như vậy mà có thể đi sao?”

Dương Chấn liếc nhìn nàng một cái, cũng không đi nâng nàng lên, “Chỉ vì ta hôm qua nhận được phong thư, Tín Trung nhắc tới bên kia Trọng Châu xảy ra vài án mạng cổ quái, ngươi có lẽ có hứng thú.”

Hồng Ngưng sững sờ nói: “Dương công tử thật đúng là không khách khí.”

Dương Chấn nói: “Ngươi hành tẩu tứ phương, bất quá là muốn trừ yêu diệt quỷ thay trời hành đạo không phải sao?”

Thay trời hành đạo? Hồng Ngưng nở nụ cười: “Đương nhiên, ta không tin thiên đạo có công bằng như vậy.”

Thấy nàng không cự tuyệt, Dương Chấn sắc mặt dần dần dịu đi. Phát hiện thân thể rất khác thường.

Hồng Ngưng không hề nói nhiều, ngồi thẳng người, gạt bỏ tạp niệm thử lưu chuyển khí huyết, nào biết chỉ thử một lần này, nàng liền kinh sợ vạn phần —— Tiên Thiên linh khí nếu không có thể gắn kết, pháp lực lại bị người phong trụ! Trên cổ tay miệng vết thương đã biến mất, liền nói vết sẹo cũng không còn lưu lại.

Một thần tiên lấy đại cục làm trọng, không có khả năng dễ dàng tha thứ cho phạm nhân cùng Bắc tiên giới đối nghịch, huống chi hẳn cùng với Lục Cửu vốn là thân thích, như thế nào lại giống như mời nàng đi báo thù?

Hẳn làm như vậy không thể nghi ngờ là muốn ngăn cản nàng, đây mới là mục đích thực hẳn đi một chuyến đến nhân gian, mà nàng thiếu chút nữa lại bị lừa gạt, đến tận bây giờ mới hiểu được chân tướng. Hồng Ngưng đỡ đầu.

Hóa ra ở trước mặt, hẳn, nàng thật sự vẫn là một tiểu yêu “Tùy hứng” kia, ngay cả nói lại những lời tàn nhẫn độc ác cự tuyệt, lại bởi vì hẳn mấy lần cứu giúp, còn có sự thân thiết như có như không mỏng manh như sợi tơ tằm Thủy chung không hoàn toàn hết hy vọng, không có chết tâm, lại có thể làm cho người ta không hề cố kỵ giống như lưỡi dao làm cho nó chết đi.

Lưu ý đến trên mặt nàng thần sắc không đúng, Dương Chấn nhíu mày: “Có phải không khỏe không?”

“Không có việc gì.”

Giống như mất đi khí lực, Hồng Ngưng chậm rãi quay về dựa vào vách xe, chậm rãi lui đến phía góc, nhắm mắt lại.

Thành Trọng Châu rất lớn, người ở đông đúc, nơi phồn hoa giàu có và đông đúc, đương triều nổi tiếng có mười phú thương thì đến ba đều ở nơi này, tránh không được ganh đua so sánh đầu đá lẫn nhau, tiêu tiền như nước, bốn phía dựng đều là lầu viên (khu trồng cây cối, hoa cỏ để du ngoạn, nghỉ ngơi), đem phú đệ (nơi ở của quan lại quý tộc hoặc địa chủ) dựng lên giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

Dọc theo sông là các lầu, thanh lâu cùng các đình nghỉ chân trên cầu thì càng miễn bàn, đó đều là do bọn họ đặc biệt tu sửa làm nơi phục vụ, vui chơi, cảnh sắc hợp lòng người, cũng là phương tiện để lui tới kết bạn, dẫn tới có rất nhiều văn nhân danh sĩ cùng quan viên đã cáo lão đều tới đây định cư.

Dương Chấn biệt trạch (nơi ở phân tách riêng ra) lại càng khác biệt, tráng lệ mà trang nghiêm khí phái. Cho dù kiến thức của nàng đã từng nhìn qua nhà cao tầng, Hồng Ngưng vẫn là nhìn không được tán thưởng, nữa nói giỡn: “Dương công tử biệt trạch quả nhiên không phải phú quý tầm thường mà người ta có thể sánh được, dân nữ là nha đầu son dã, không có kiến thức gì, tất nhiên không dám đi vào.”

Dương Cẩn thân nhiên nói: “Người còn có cái gì không dám.”

Hồng Ngưng cũng không cùng hắn so đo, ngẩn mặt đánh giá: “Thì công vườn này, không biết đòi hỏi bao nhiêu người.” đã biết bản lĩnh của nàng, đám người Triệu Hưng sớm chuyển thái độ, dọc theo đường đi đối với nàng rất là khách khí, lúc này đều cung kính theo ở phía sau, nghe vậy cười nói: “Đây là năm đó Thánh Thượng cố ý ban cho, trong thành Ngụy gia cùng Ngụy lão gia đại công tử nhận lời đưa, Thánh Thượng ban cho liền.”

Hồng Ngưng cũng không giật mình, họ Ngụy cũng là phú thương có danh tiếng, leo lên quyền quý đưa tặng phủ đệ cũng không ngạc nhiên, chẳng qua lần hoạt động đứt lốt lần này là được hoàng đế lão nhân phê chuẩn mà thôi, tên là do chính mình ban cho, lại do người khác chi bạc, hoàng đế lão nhân bàn tính cho thật khôn khéo.

Cửa son mở rộng, lúc trước vì đã đưa thútối hạ nhân sớm đã chờ ở dưới bậc nghênh đón: “Tiểu vương gia.”

Hóa ra Dương Chấn này chính là con của đương kim Thất vương gia, năm nay vừa mới hai mươi tư, thuở nhỏ đã làm bạn đọc sách với thái tử, văn võ đủ cả, lại được Thánh Thượng hết sức yêu thích, mười chín tuổi liền chủ động xin đi giết giặc, mang binh xuất chiến đánh phiên bang, đoạt được cả ngũ thành, từ đó về sau danh chấn trong triều đình và dân gian, thụ phong Vĩnh An quận vương, hai năm trước bình định hộ giá có công, bị gia phong là Duệ Vương, vừa tài ba vừa có địa vị cao.

Cứ như vậy, phụ thân là thân vương, con cũng là thân vương, vì thế bọn hạ nhân trong nhà liền gọi thẳng là “Tiểu vương gia”.

Công càng cao, Thất vương gia lại càng thêm lo lắng, nên mới xin Thánh Thượng cầu tình, nếu không khẳng định sẽ để cho hắn ra sa trường.

Phụ tử ở trong triều địa vị đã cực cao, đây là điều hoàng gia vốn có kiêng kị, Dương Chấn cũng hiểu được đạo lý kia, chủ động giải tán binh quyền, chờ lệnh rồi kinh đi đến phần đất bên ngoài làm nhân Vương.

Thánh Thượng xưa nay yêu thích hắn, rất không đồng ý, bắt đặc dĩ e ngại mặt mũi huynh đệ, chỉ đành phải đáp ứng, nghĩ Trọng Châu là nơi giàu có và đông đúc, liền cố ý làm đất phong ban thưởng cho hắn.

Hồng Ngưng vốn đối với việc triều chính này không có hứng thú, nhưng thấy hắn khí chất bất phàm, xuất thân nhất định tôn quý, trên đường đi tuy có thể giả vờ không biết nhưng trước mắt đã làm rõ danh phận của hắn, nàng cũng phải làm bộ giả vờ kính hãi.

Dương Chấn đối với phản ứng của nàng thực vừa lòng, dẫn đầu bước lên bậc cấp. Hai thê thiếp xinh đẹp mang theo nha hoàn đi ra nghênh đón, Hồng Ngưng lại có điểm ngoài ý muốn.

Kỳ thật nơi này cũng có duyên cớ, Duệ Vương trên danh nghĩa mặc dù không thể tự tiện cách đất phong, nhưng tự hắn rời kinh thành, Thánh Thượng vẫn thật sự nhớ thương, thường xuyên triệu hắn trở về, chỉ lấy lần này mà nói, gần nhất vừa đi liền trì hoãn đến gần nửa năm.

Ngược lại ngày hắn ở Trọng Châu không nhiều lắm, bởi vậy hắn đem Vương phi ở lại kinh thành, bên người chỉ dẫn theo hai thị thiếp xinh đẹp làm bạn, nên Hồng Ngưng không có nhìn thấy vị Vương phi nào.

Vào đại môn, Dương Chấn cố ý vô tình bước chậm lại. Lúc trước nói chuyện đã chậm lại phía sau, Hồng Ngưng tiếp thu, bước nhanh theo hắn.

Nay pháp lực bị phong bế, thân thể còn suy yếu, loại địa phương này là người có tiền có địa vị ở, nữ tử độc thân ở bên ngoài quả thật không ổn, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, người này mặc dù thân phận cao quý lại là họ hàng của vua, phẩm hạnh coi như đoan chính, không bằng trước mắt mượn nơi này dần xếp ổn thỏa, lại suy tính tiếp...

Nửa đêm, Minh Nguyệt ở trên cao soi rõ, bờ sông thuyền hoa đồng thời đổ ở hai bên bờ, du khách sớm đã tản đi, âm thanh ồn ào náo động đã mất, nơi này cuối cùng cũng trở về khoảng thời gian an bình vắng lặng.

Xa xa dưới chân núi đá bí ẩn, hai bóng người gộp làm một chỗ, tay chân quần quýt, hai cánh tay hướng về nhau.

Nam tử quần áo hỗn độn, thờ hồng học lại cực kỳ lấy sức. Nữ tử hờ hờ vai trần cúi đầu, tiếng rên rỉ uyển chuyển mất hồn đến cực điểm, mang theo ma lực kỳ dị, người bên ngoài nghe vào cũng nhìn không được nhiệt huyết sôi trào, trong lòng giống như có lửa.

Tiếng bước chân dần dần tới gần. “Có người?”

Nữ tử giống như nói lời vô nghĩa, chủ động đón ý nói đùa, “Phải nhanh chút.”

Hai mảnh môi anh đào tìm đến trên miệng nam tử, ngón tay dài, nhỏ bé trắng nõn chậm rãi chọc vào giữa ngực nam tử, đè lại cái gáy của hắn, nam tử vui mừng đến cực điểm, điên cuồng mà cắn xé hai mảnh môi mềm mại kia, động tác hạ thân càng phát ra nhanh chóng, mắt thấy sẽ tiết ra.

Chờ chính là giờ khắc này, nữ tử cười khê. Bỗng nhiên, nam tử hét lớn một tiếng, thân thể cứng ngắc, toàn bộ động tác tất cả đều ngừng lại, hai mắt dần

dần tròn to. Hai người rót cực duy trì ở tư thế kết hợp chặt chẽ nhất, không bao giờ chuyển động nữa.

“À!”

Một gã nam nhân trẻ tuổi nhắc đèn lồng theo tiếng phát ra mà đến, sau khi thấy rõ kinh hãi mà thò ra một ngum lãnh khí, lui về phía sau vài bước.

Đâm vào nam nữ đang hoan ái, không phải vận khí tốt cái gì. Hắn tím cả mặt, da như muốn căng ra, cực kì muốn xoay người rời đi, ánh mắt lại bị nàng kia chặt chẽ hấp dẫn mà dừng lại.

Một nửa khuôn mặt nghiêng về phía có ánh trăng, người nhìn đến chỉ biết là nàng cực xinh đẹp, nhưng mà đến tận cùng bộ dáng trưởng thành như thế nào, chỉ sợ không ai nói được.

Bởi vì ánh mắt của nàng.

Ánh mắt mang ý cười châm chọc, giống như có năng lực làm hồn xiêu phách lạc, rất là sinh động, cái loại xinh đẹp này thực kỳ dị, thậm chí có điểm âm tà, có thể hấp dẫn được lực chú ý của toàn bộ kẻ khác, cứ thế mà xem nhẹ diện mạo cụ thể của nàng.

Nam nhân tầm mắt giống như bị dính lại, không ngoại lệ nhìn nàng ngẩn người. Loại chuyện đang đùa bị bắt gặp, nữ tử lại không có nửa điểm ngượng ngùng, vẫn cùng nam tử trên người duy trì tư thế ân ái hôn, chỉ lấy ánh mắt tà tà nhìn hắn.

Chỉ cần là nam nhân, nhìn đến loại cảnh tượng sống động thom ngon này vùng trộm nhìn bao nhiêu thì đều có phản ứng bấy nhiêu, huống chi là nam tử trẻ tuổi tinh lực lại tràn đầy.

Tay cầm đèn lồng hơi hơi run, nam nhân nuốt nước miếng xuống.

Nguyên dương toàn bộ hấp thu xong, nữ tử không chút hoang mang buông tay ra, người trên người liền ngã xuống. Sóng mắt mắt hồn vừa chuyển, đầu lưỡi khéo léo nhẹ nhàng liếm xuống đôi môi anh đào, nàng chậm rãi nâng tay, đem đầu vai trượt xuống, quần áo kéo xuống thêm một chút, một chuỗi động tác thập phần tự nhiên, lại dẫn theo loại khiêu khích lơ đãng.

Nam nhân miệng đắng lưỡi khô, kim lòng không đậu (không cảm nổi lòng) mà nuốt một ngum nước bọt.

Nữ tử chậm rãi đứng dậy, đôi chân xinh đẹp lập tức vượt qua người nọ, hướng hắn đi tới. Dáng người nhẹ nhàng uyển chuyển, dung mạo lay động, góc độ này có thể nhìn rõ ràng hơn, bên trong ngoại bào kia lại không có mặc xiêm y khác, hai vú đứng ngạo nghễ, no đủ tròn bóng ở dưới ánh trăng lại như bôi dầu, người xem huyết mạch sôi sục, mỗi bước đi, đối với nam nhân mà nói đều là loại kích thích không tiếng động.

Ánh sáng lung linh tràn đầy, màu ánh mắt giống như cạm bẫy mê người, tràn ngập lực không chế lòng người.

“Ba” một tiếng, đèn lồng rớt xuống, nam nhân giống như mất đi thần trí, vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, khẩn cấp hướng đến đỉnh núi nhỏ kia, hai ba cái liền lúi lét quần áo nàng xuống, ngay thẳng mà vào, động tác nhanh chóng đứng lên.

Trong tiếng thờ đóc, hắn chui đầu vào căn cổ của nàng, một tay cầm lấy phong nhũ to lớn kia mà ra sức vò nắn chơi đùa. Nữ tử đôi chân trắng nõn vòng quần ở bên hông hắn, cười duyên “Khanh khách”.

Trên người ngựa mặt vẫn nằm không nhúc nhích, một chút cũng không có tức giận..

Theo Hồng Ngưng nghĩ tư thành Trọng Châu đường không đủ rộng lớn, người đi đường không đủ nhiều, nhưng cũng không mất phong mạo (phong cách và diện mạo) thành phố lớn thời cổ đại.

Dương Chấn không lừa nàng, Trọng Châu gần nhất xác thực có mấy án kiện thực cổ quái, bắt đầu từ sau khi đến đây hắn liền không nhắc lại, nhưng thật ra do Hồng Ngưng nhìn không được mà chủ động hỏi, hắn mới đáp ứng mang nàng đi nhà môn nhìn qua.

Địa vị cao quý là hoàng tộc vương tôn, Dương Chấn xuất môn xưa nay đều trang bị đầy đủ kiêu mã, Hồng Ngưng lại không thích rêu rao, huống chi nàng sẽ không cưỡi ngựa, và lại cùng nam nữ ngồi chung tại nơi này lại có vẻ không có lễ giáo.

Nàng mặc dù không ngại chuyện đó, nhưng thân phận người này không giống bình thường, nên bắt đầu bảo trì khoảng cách, và lại loại việc nhỏ này kêu hai gã thị vệ đảm nhiệm là được, không cần hắn tự thân xuất mã (chính mình đích thân làm) vì thế nàng liền nói muốn đi bộ nhìn xem phong cảnh Trọng Châu, ai ngờ hắn thật sự đổi y phục hàng ngày đi ra.

Trên danh nghĩa là cùng đi với hắn, Hồng Ngưng lại rõ tính tình của hắn, đi chậm lại phía sau nửa bước, tránh cho cùng hắn sóng vai.

Chủ tiếp người tiếp khách (người do chủ nhân đặc biệt mời tới để tiếp khách) biến thành khách tiếp chủ, Dương Chấn cũng không phát hiện điều gì không ổn, theo thói quen tính mang nàng đi lên phía trước: “Người lại không kị thức ăn mặn.”

Người tu hành bình thường tiến hành theo dưỡng sinh chi đạo, bởi vậy hắn cố ý phân phó qua hạ nhân, đưa tất cả đồ ăn đều là đồ ăn chay, ai ngờ lại bị nàng không chút khách khí trả lại.

Dọc theo đường đi ăn uống rất nhẹ, không thể tưởng được là vì duyên do này, Hồng Ngưng nghe vậy bật cười: “Thịt để người thô tục ăn, dân nữ vốn là người thô tục, ăn mặn cũng không ngạc nhiên.”

Dương Chấn dừng lại cước bộ: “Hảo một câu thịt để người thô tục ăn, ngay cả bốn vương cũng mắng vào.”

”Dân nữ sao dám mắng Vương gia“

Hồng Ngưng đang đi theo dừng lại, “Trả lại đồ ăn là vô lễ, nhưng chung quy so với mỗi ngày ăn chay càng cường ép hơn, huống chi dân nữ mặc dù không thể so với Vương gia, áo com vẫn là có thể tự miễn, bất quá nếu Vương gia đồng ý lưu cái người rảnh rỗi ở quý phủ ăn com trắng, ta cần gì phải khách khí, gọi người nói Vương gia keo kiệt.”

Dương Chấn liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục hướng phía trước mà đi: “Cái miệng khéo léo sinh ra ở trên người nữ nhân như ngươi, là phúc hay họa?”

Hồng Ngưng cười nói: “Dân nữ chỉ biết là, nam nhân nếu sinh ra khéo miệng, nhất định hảo phúc khí.”

Nắm được tính nết của nàng, Dương Chấn ngược lại không tức giận: “Nghe nói người tu đạo đều đòi hỏi loại trừ ngũ cốc (không ăn).” Bài trừ ngũ cốc ? Hành vi thật nhảm chán, thật là có một đoạn thời gian như vậy, bởi vì khi đó có một lòng muốn thành tiên.

Hồng Ngưng trầm mặc một lát, cười lạnh lạnh: “Đó là tu tiên.”

Dương Chấn ngoài ý muốn: “Tu đạo bất chính là vì thành tiên?”

Hồng Ngưng thần nhiên nói: “Thông thường là như vậy“

Dương Chấn ánh mắt lóe ra, không hề hỏi nhiều .

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng la , người đi đường đều tránh né qua một bên, một đội nha dịch giờ lên cao “Yên lặng”” Tránh ra “mang biển cáo thị đi tới, ngay sau đó là cỗ kiệu Tri Phủ, còn có mấy tên bộ khoái (chuyên truy nã, bắt người cho nha môn thời trước).

Chính là một chiếc xe tám ván gỗ, trên xe giống như chuyên chở cái gì vậy, dùng khối vải trắng bao lại. Sau xe là một đám người, trước là lão già mập mạp khoảng hơn sáu mươi tuổi quần áo đẹp đẽ quý giá, đôi mắt đỏ bừng, bị hai gã nam tử trẻ tuổi đỡ đi lên phía trước, bọn hạ nhân cũng rối loạn hết , bên cạnh có vài vị phụ nhân khóc lóc sụt sướt.

Gặp tình hình này, Hồng Ngưng đã đoán được vài phần, muốn đến gần thêm một chút, quả nhiên sau tám ván gỗ trên xe kia là một cái tay khô vàng gầy trơ xương lộ ra bên ngoài tám vải trắng.

Là chết một người? Nàng đang nghĩ tới, chợt nghe lão già béo kia khóc thành “Nhĩ” , bên cạnh hai gã nam tử khuyên nhủ: “Phụ thân trăm ngàn bảo trọng, nhị ca ngày gần đây hành vi cổ quái, tất có điểm kỳ quái, đại nhân sẽ thay chúng ta làm chủ.”

“Người thứ năm.” Bên cạnh đám người nghị luận đều. “Lúc này là nhị công tử Chu lão gia.”

“Giống nhau như đúc.”.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gấp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mệnh số chi mê

Trên hành lang Hoa Triều cung, Lục Dao đứng nói chuyện cùng với Hạnh tiên, hai huynh đệ từ bên cạnh đi ngang qua, thấy hai người vội vã dừng lại làm lễ, chào hỏi, rồi tiếp tục sóng vai bước đi. Lục Dao thấy lạ: “Bọn họ cũng là người trong cung này? Ta nhất định chưa bao giờ gặp qua.”

Hạnh tiên nói: “Đào yêu ngàn năm mà thôi, là Thần tôn đại nhân mang về, muốn để hai người bọn họ ở Hoa Triều cung tu luyện.”

Lục Dao nhíu mày: “Chàng sao lại xuống trần gian nữa rồi?”

Hạnh tiên ánh mắt khẽ nhúc nhích: “Vẫn còn nhớ thương nha đầu kia.”

Ngữ khí giả vờ bình tĩnh, nhưng bên trong mang theo ba phần thăm dò. Lục Dao sao lại không hiểu, ánh mắt cũng chuyển, thờ dãi: “Uống nước Giao Trì, vốn đã không thể còn có tiên duyên, là chàng dùng thần lực nghịch thiên sửa mệnh, mới có được cơ hội này. Nếu kiếp này nha đầu kia không nhập tiên tịch, liền phải trọn đời làm người. Chàng áy náy lâu như vậy, khó trách không để tâm đến ta.”

Thấy nàng không có chút tức giận, Hạnh tiên quả nhiên cúi đầu hừ một tiếng, không hề cam chịu: “Thiên kiếp sắp tới, Thần tôn đại nhân lại sa vào những việc vật thể này, thiên nữ không lo lắng sao?”

“Đương nhiên ta sẽ không để chuyện này xảy ra, Đế Quân lại càng không” Lục Dao ngắt lời nàng, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia sắc bén, rồi rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cười yếu ớt: “Năm đó chàng chấp chương Trung Thiên mười vạn năm, trên dưới đều kính phục, sao lại không biết nặng nhẹ, vì một người phạm mà sai lầm, khiến đại sự trở về vị trí cũ.”

Cảm thấy nàng khó chịu, Hạnh tiên vội nói: “Thiên nữ nói đúng, ta chẳng qua là lo lắng mà thôi.”

Lục Dao đắm chiêu: “Nói cũng kỳ quái, nha đầu kia là một người phạm, nhưng mười vạn năm tu vi của ta lại không thể bói ra số mệnh của nàng. Nguyên nhân thì Đế Quân không chịu nói, Cửu nghi Thần phi cũng không biết.”

Hạnh tiên cười nói: “Không chỉ thiên nữ, Thần tôn đại nhân đã vì việc kỳ lạ này mà tốn rất nhiều thời gian.”

Lục Dao kinh ngạc: “Lẽ nào ngay cả chàng cũng...?”

Hạnh tiên nói: “Nghe nói năm xưa Thần tôn đại nhân giúp nàng vượt qua luân hồi, bên trong xảy ra sai lầm gì đó, khiến số mệnh nàng sinh biến, đến nỗi bây giờ Thần tôn đại nhân cũng không thể bói ra.”

Lục Dao giật mình: “Quả nhiên là như vậy, chẳng trách chàng thường xuống trần gian, chắc là sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Ngày hôm trước Thần phi còn đề nghị ta giúp chàng, để tránh cho chàng bị phân tâm.”

Hạnh tiên không cam lòng: “Thiên nữ thật sự muốn giúp đỡ?”

Lục Dao ánh mắt lưu chuyển, tựa tiểu phi tiểu (như cười mà không phải cười): “Chàng hao hết tâm tư muốn bù đắp sai lầm đã phạm phải năm xưa. Loại chuyện lớn như nghịch thiên sửa mệnh, ta chẳng qua chỉ là nữ tử, năng lực có hạn, làm hỏng chuyện của chàng cũng không tốt.”

Biểu hiện lẫn phong thái đều rất thích hợp, nhưng nghe nói nha đầu kia rất cố chấp. Nếu thật nhúng tay vào, sự tình thuận lợi thì không sao, chẳng may một ngày xảy ra sai lầm, ngược lại sẽ sinh ra hiềm khích với hắn, không khỏi cái có được lại không bù được cái đã mất.

Hạnh tiên sao biết được suy nghĩ của nàng, chỉ nghe nàng không chịu nhúng tay, sắc mặt liền tốt lên: “Thiên nữ nói đúng. Không bằng người rảnh rỗi thì khuyên Thần tôn đại nhân để ngài ít xuống hạ giới, nha đầu kia đã lớn như vậy cũng không cần quan tâm nhiều quá.”

Lục Dao phát tay ra hiệu không nói nữa, trong đôi mắt đen huyền quyền rũ mơ hồ lộ ra vài phần bất an, hai hàng lông mày tú lệ cũng hơi nhăn lại.

Nghịch thiên sửa mệnh vốn là chuyện trời đất đều cấm, thiên kiếp so với bình thường tất nhiên càng thêm nặng. Hắn bằng lòng mạo hiểm vì nàng để cầu được cơ hội thăng tiên, đã coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Cho dù vẫn còn áy náy, nhưng quan tâm như vậy không khỏi quá nhiều.

Đường đường là Bắc Giới thiên nữ, là thượng tiên, có tiền duyên, sắp tới lại là Vương phi Trung Thiên: “Ta thay chàng đi quan tâm một chút cũng tốt.” Thực thần nhiên nói.

Vương phủ không hề sơ suất trong việc tiếp khách. Hồng Ngưng là nữ tử, ở phòng khách thật bất tiện, vì vậy tạm thời sắp xếp ở trong hậu viên. Hai gian phòng nhỏ cạnh hồ nước, hành lang không đẹp lắm, nhưng lại có nhiều cây cầu cong cong, bên hồ lát từng chông đá trắng, một bụi trúc thấp thoáng bên cửa sổ, rất thanh nhã. Nơi ở như vậy mặc dù thiếu khí phái, nhưng bầu không khí tĩnh mịch ngược lại thật hợp ý nàng.

Nhớ lại năm tháng kham khổ trong núi, lại nhìn thế giới phồn hoa bên cạnh, Hồng Ngưng cười khổ, thay đổi như vậy, mới chỉ một năm mà thôi.

Lúc này Tri phủ thập phần ân cần, trên đường nhường cho hai người kiểm tra thi thể, lại đem tư liệu vài người chết trước đây nói tỉ mỉ, sau đó tự mình đưa Dương Chấn tới cửa, mới cáo từ quay về.

Trên đường vào viên môn hai người đều im lặng. Dương Chấn dường như cũng để ý đến sự khác thường của nàng, chậm rãi cùng nàng đi lên trước, hộ vệ canh cửa không biết đã lui ra từ bao giờ.

Hồng Ngưng thờ dãi, dừng bước: “Vương gia dường như nên đi bên kia.”

Dương Chấn không để ý tới, tiếp tục đi. Hồng Ngưng biết hắn muốn hỏi gì: “Bọn họ đều bị hút hết nguyên dương mà chết.”

Dương Chấn quả nhiên dừng lại: “Theo người của Chu gia nói, Chu nhị công tử tháng trước bắt đầu mắc bệnh, nhưng nhiều lắm là không muốn ăn uống, thần sắc mệt mỏi, gầy đi nhiều, làm sao trong một đêm lại biến thành như vậy?”

Nhớ lại khuôn mặt khô quắt, thân thể gầy mòn, quả thực như da bọc xương, đầu giống như một nam nhân hơn ba mươi tuổi, làm hắn cũng thâm kinh hãi: “Trước thì không biết vì sao bị bệnh, sau khi chết đều là thảm trạng như vậy, án mạng từng tháng xảy ra giống hệt nhau, rõ ràng là cùng một yêu nghiệt gây ra, nó rốt cuộc là loài gì?”

Hồng Ngưng lắc đầu: “Thấy mới biết được.”

Tận mắt nhìn thấy mới có thể biết rõ, nàng nói là thật, nhưng hiện nay ai biết được yêu quái này trốn ở đâu, làm sao mà có thể tìm được nó?

Dương Chấn cũng hiểu việc điều tra này lúc bắt đầu sẽ vô cùng khó khăn, trầm ngâm: “Ngươi có biện pháp đối phó sao?”

Hồng Ngưng không trả lời, trực tiếp đi về phòng. Dương Chấn nhìn cánh cửa có chút suy nghĩ, hồi lâu, hần cũng đẩy cửa vào. Hồng Ngưng ngồi trước cửa sổ ngắm sen trên hồ, vẻ mặt bình thường, trước mặt để chén trà lạnh, thấy hần tiến đến cũng không đứng dậy, chỉ nói một câu: “Không có biện pháp, Vương gia hãy hỏi cao nhân khác vậy.”

Dương Chấn đi tới bên cạnh nàng, không nói lời nào. Hồng Ngưng im lặng một lát, ngẩng mặt lên nhìn hần, mỉm cười: “Vương gia mời ta tới hàng yêu, bây giờ ta đã mất hết pháp lực, thật sự là chịu bó tay, khiến Vương gia thất vọng rồi.”

Nàng thử qua rất nhiều phương pháp mà vẫn không phá bỏ phong ấn trên người được, cái người kia ôn nhu ôm nàng, an ủi nàng, rồi lại tự tay cướp đi thứ duy nhất nàng sở hữu cũng như lợi thế của nàng, thậm chí không lưu lại một chút hi vọng. Người tu đạo mất đi pháp lực là biểu hiện cho cái gì, Dương Chấn cũng không ngạc nhiên: “Chà trách mấy ngày nay mặt ủ mày chau.”

Hồng Ngưng thu hồi ánh nhìn, nâng chung trà lên uống. Dương Chấn khẽ cúi người xuống, đưa ngón tay thon dài vừa vịn đặt lên mép trên của ly trà, tình cờ chạm vào môi nàng. Hồng Ngưng ngược lại bị hù dọa. Hành động như vậy cực kỳ không thích hợp, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng thần sắc không đổi, trong đôi mắt lạnh lùng hiện ra ý cười. Hần chậm rãi lấy ly trà trong tay nàng để xuống bàn, ngữ khí tự nhiên: “Trời lạnh, uống vào sẽ càng lạnh.”

Khuôn mặt giống như đã từng quen biết càng thêm rõ ràng, làm Hồng Ngưng sửng sốt.

“Mọi việc không có tuyệt đối,” Dương Chấn đứng thẳng dậy, chấp tay, “Ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi, đợi ta đem mọi chuyện ở đây xử lý ổn thỏa, mấy ngày sau sẽ đem vào kinh gặp thiên sư.”

Định thần lại, Hồng Ngưng không hiểu: “Thiên sư?”

Dương Chấn xoay người hướng ra cửa sổ, cũng ngắm hoa sen trên hồ, vẻ hài lòng càng nhiều: “Đương triều thiên sư tinh thông đạo pháp, có thể trị giúp ngươi.”

Thần tiên cổ tình phong ấn, sao đơn giản để con người giải trừ? Hồng Ngưng biết hần có ý tốt, cười: “Pháp lực mất hết, được Vương gia thu nhận che chở, đã vô cùng cảm kích, việc này thì dân nữ sẽ nghĩ biện pháp, không dám lại làm phiền người khác.”

Ý cười biến mất, Dương Chấn nhíu mày: “Ngươi...”

Hồng Ngưng ngắt lời: “Trong thành từng tháng đều có người chết, việc này không nên kéo dài. Tục ngữ nói nước xa không cứu được lửa gần, so với vào kinh hỏi thiên sư, không bằng phái bọn họ âm thầm tìm kiếm cao nhân trong vùng.”

Dương Chấn nghiêm mặt lạnh lùng nhìn nàng một lát, phát tay áo đi ra, thần nhiên nói: “Theo như bản vương thấy, mất hết pháp lực cũng không có gì quan trọng, nhanh mồm nhanh miệng cậy mạnh hiểu thẳng vẫn như cũ, một chút cũng không nhượng.”

Khí lạnh lượn lờ, đầu tiên khắc tường vân (một hình ảnh như đám mây, biểu thị may mắn), Thiên Thư Các được bao phủ trong ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Thần đế ngồi thẳng trước án, mặt trầm như nước: “Người của tộc Côn Luân càng ngày càng làm càn, ham muốn ngôi vị Trung Thiên nhiều năm nay. Bây giờ tuy không dám cùng ngươi tranh đứng đầu Trung Thiên, nhưng lại cầu xin cho người của bọn họ.”

Dưới thềm, Cẩm Tú ngồi nhìn tấu chương trong tay, nhíu mày. Đối phương rõ ràng là thừa dịp hần chưa trở lại vị trí cũ mà đem người của bọn họ đến nhằm làm suy yếu thực quyền của Thần tộc chính thống, càng có ý muốn làm mất quyền lực của Trung Thiên.

Thần đế nói: “Ý của ngươi thế nào?”

Cẩm Tú nói: “Tự thần bị giáng chức, Thập Tương vẫn trấn thủ Trung Thiên, không có gì sai sót.”

Thần đế gật đầu: “Tuy là nói vậy, nhưng lần này Thiên quân Côn Luân là cùng Nam Cực vương dâng tấu. Ngày trước Tà giới xâm phạm là vì không có Trung Thiên vương, yêu cầu chỉ định tứ thần Côn Luân, bọn họ có lòng vì thiên đình, dù sao trầm vẫn không thể không biểu hiện gì.”

Cẩm Tú nói: “Tà giới xâm phạm cũng không chỉ có một lần này, đã kéo dài lâu như vậy, Đế quân sao không giải quyết?”

Thần đế cười nhạt: “Ngươi không nghe thấy gì sao? Vài năm gần đây Thiên đình không có Côn Luân, nếu được hai phái hợp lực, nhất định có thể bảo vệ an ninh vĩnh viễn. Đây rõ ràng là ám chỉ trầm chen ép Côn Luân, đợi bọn họ thấy không công bằng, trầm sao có thể chống lại lời thế gian?”

Cẩm Tú khép lại tấu chương: “Pháp thuật của tộc Côn Luân độc đáo, bổ nhiệm người của bọn họ cũng không phải chuyện xấu.”

Thần đế nói: “Nhưng từ xưa Trung Thiên đã là cội nguồn của chúng ta, làm sao có thể để người Côn Luân nhúng tay vào. Huống hồ ngươi không ở đó, nếu thật sự để bọn họ vào, khó tránh hành động bất nhân, một khi trở thành như vậy, tương lai e rằng khó có thể ngăn chặn.”

Cầm Tú bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Nghe nói gần đây bờ Nam cũng xảy ra chuyện, Đế quân có nên tái bổ nhiệm vài thiên tướng?”

Bổ nhiệm là một chuyện, phái đi nơi nào lại là chuyện khác, quan trọng là chặn được miệng người khác. Thần đế vốn đã có chủ ý, bây giờ lại thấy hắn nói như vậy, không khỏi gật đầu. Hai người tâm ý tương thông cùng nở nụ cười.

Thần đế nâng chén ngọc lên uống: “Quyển 《Thông hải》 đó ngươi thấy sao?”

Cầm Tú lắc đầu: “Ngự thần thuật chính là thần thuật cao nhất, Cầm Tú khó có thể lĩnh hội, lúc bắt đầu tu luyện lại càng lực bất tòng tâm.”

Thần đế không nhanh không chậm nói: “Lúc trước trăm tu luyện hai vạn năm, mới được sơ sơ một chút, bây giờ lại gặp thiên kiếp, có thể ngộ ra ít hay nhiều là nhờ vào may mắn của ngươi.”

Cầm Tú cười: “Cầm Tú ngu dốt, sao so được với Đế quân.”

Thần đế hừ một tiếng, dường như vô ý: “Nghe nói ngươi gần đây vừa xuống trần.”

Cầm Tú có chút bất ngờ, gật đầu: “Vì một số chuyện, hai gã đào yêu ở hạ giới làm bậy, ta thấy bọn họ rất có tiền duyên, do đó đặc biệt đi một chuyến.”

Thần đế nói: “Nhân gian không giống như trên trời, đòi người vội vã cũng chỉ hơn mười năm, năm đó nha đầu kia cũng như vậy.”

Nghe trong lời nói có ý châm chọc, Cầm Tú sững sờ, nhin không được cười: “Đế quân là đang chê cười ta?”

Thần đế nghiêng mặt: “Trăm nói sai rồi sao? Hơn mười năm ngắn ngủi tựa như giấc mơ. Chúng ta ở đây, ngàn năm tu hành bất quá cũng là một tiểu nha đầu, mà ở trần gian, nha đầu hơn mười tuổi đã rất thông minh.”

Cầm Tú nói: “Đế quân nói đúng, dương gian ngắn ngủi, sao so được với tiên đạo vĩnh hằng.”

Thần đế lộ ra vẻ thoả mãn, nhưng ngữ khí lại đặc biệt nhấn mạnh thêm: “Nàng vốn đã hết tiền duyên, hiếm khi người đa tình, vì nàng mà hao tổn tâm trí tranh bằng được cơ hội lần này, còn có cái gì bất an nữa, nên lo cho thiên kiếp của ngươi thì hơn.”

Cầm Tú nói: “Nàng vẫn cố chấp với tình cảm nhân gian, cho rằng sinh lão bệnh tử là hiển nhiên. Nếu kiếp này không thể nghĩ thông suốt, uổng phí cơ hội lần này, có phần đáng tiếc.”

“Nàng cố chấp, người cũng cố chấp phải không?” Thần đế nhún mày, “Người mặc dù có thể dựa vào pháp thuật mà nghịch thiên sửa mệnh, nhưng rốt cuộc có thể không thành tiên, cũng là thiên ý đã định trước. Nhân gian có câu: ‘Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên’, ý nói không nên một mực cố chấp.”

Cầm Tú nói: “Ta cũng không nghĩ tới, luân chuyển đã hơn mười lần mà vẫn còn cố chấp như vậy, có thể nàng vẫn ghi hận năm đó.”

Thần đế trầm mặt, lạnh lùng nói: “Năm đó thì sao, một hoa yêu nho nhỏ cũng vọng tưởng làm Thần hậu, luật trời rõ ràng, huyết thống Thần tộc há lại là trò đùa. Con của Thiên quân Côn Luân tu hành khó đạt thành tựu, không phải bởi vì mẫu thân hắn là người phạm sai? Đến mức liên lụy cả tộc Côn Luân.”

Người coi trọng chuyện thần tiên, nhưng số mệnh nàng đã định trước không có duyên lên được thượng tiên, người lại hao hết tâm tư nghịch thiên sửa mệnh, cũng không nghĩ đến chuyện phía sau. Vốn là nàng còn có khả năng tu được thành tán tiên, nhưng bây giờ lại rơi vào vòng luân hồi tình kiếp. Người là gieo gió gặt bão, còn nghĩ trăm không biết sao?”

Cầm Tú nói: “Đế quân pháp lực vô biên, có cái gì không biết, Cầm Tú sao dám lừa gạt. Năm đó nghĩ vì nàng rất có linh khí, môn hạ bản tộc đang suy yếu, lúc này rất cần thêm người. Nghịch thiên sửa mệnh chẳng qua là muốn giúp nàng cố gắng tu thành hạ tiên, ai ngờ quả thực ý trời khó trái, ngược lại khiến cho Đế quân chê cười.”

Thần đế nói: “Mặc dù người nói như vậy, trăm thấy nha đầu kia lại một lòng muốn làm Thần hậu của người.”

Cầm Tú trầm mặc chốc lát, cười: “Tuổi trẻ nông nổi mà thôi, sư huynh nhìn ta lớn lên, năm đó ngài và ta cũng không như vậy, cần gì để ở trong lòng.”

Đồng môn tu hành tình như thù tạc, thấy hắn gọi thẳng sư huynh, càng tăng vài phần thân thiết, Thần đế ngữ khí dịu đi nhiều: “Đúng là vì nàng còn trẻ không biết, trăm cũng không tính toán, qua việc này, người cũng nên biết ý trời khó trái, tuy nói việc là do người mà ra, nhưng nếu lúc đó nàng kiên quyết, cũng không rơi vào hoàn cảnh như vậy, người không cần áy náy quá.”

Cầm Tú ôn hòa như trước: “Sư huynh giáo huấn rất đúng.”

Thần đế bớt giận rất nhiều: “Trăm vốn có ý thành toàn (đồng ý giúp đỡ để đạt được) cho nàng, ở lại bên cạnh người cũng không phải là không thể, là chính nàng không chấp nhận. Bây giờ người tự nhận mắc nợ nàng, muốn giúp nàng trở về tiên đạo, trăm cũng không cần. Nhưng người tu hành đến nay, cần phải ghi nhớ thân phận hiện tại của mình. Tộc Côn Luân đều dòm ngó Trung Thiên, việc này quan hệ đến dòng máu chính tông của chúng ta, bây giờ không thể sơ sót bất cứ điểm nào, tránh phụ đi sự kì vọng của sư phụ.”

Tạm ngừng, hắn ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa): “Chẳng lẽ người đã quên tình kiếp của Thiên quân Côn Luân? Mọi việc ý trời đều đã định trước, có làm hết sức cũng không thể cưỡng cầu, bằng không nhất định sẽ gánh lấy tai họa, giống như nhân quả báo ứng của nhân gian. Thiên kiếp của người trăm mặc dù có thể giúp đỡ, nhưng có thể bình yên độ kiếp không, toàn bộ đều do người.”

Hắn nói “báo ứng” vốn là tình cờ, Cẩm Tú nghe được lại biến sắc, một lát mới khôi phục được bình tĩnh: “Cẩm Tú hiểu rõ, chỉ là năm đó nàng vượt qua luân hồi không biết sao lại xảy ra chuyện bất ngờ, đến mức không thể tiên đoán trước số mệnh sau này của nàng, ta thực sự khó có thể yên tâm.”

Thần đế không bất ngờ, thần nhiên nói: “Thật sao?”

Cẩm Tú gât đầu: “Mệnh số nàng năm đó không rõ ràng, là vì ta nhúng tay vào, biến tốt thành xấu khiến nàng rơi vào hạ giới. Bây giờ ta nghĩ có thể lại là ý trời hay không, muốn ta giúp nàng trở lại thiên đình, bù đắp lại sai lầm lớn năm đó.”

Thần đế hừ nhẹ: “Thiên kiếp sắp đến, nhưng ngươi lại bằng lòng tiêu hao pháp lực để tiên đoán những chuyện vặt.”

Cẩm Tú cũng không thêm đề ý sự châm chọc của hắn: “Vẫn xin sư huynh chỉ điểm.”

Thần đế nhìn hắn nửa ngày, cười nhạt: “Chỉ dựa vào việc này, ngươi kết luận mệnh số nàng sinh biến? Còn chuyện không thể tiên đoán đó, nói không chừng mệnh số của nàng cùng một người trọng yếu của thiên đình có liên quan thì sao?”

Cẩm Tú sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mị thuật

Hơn một tháng đi qua, thời tiết đã chuyển lạnh.

Ánh trăng coi như sáng rõ, đêm dài, trên hành lang vương phủ đèn đuốc sáng lung linh, thủ vệ trực đêm tuần tra lui tới, so sánh với phía hậu viên lại càng thêm lạnh lùng.

Bọn thị nữ nha hoàn phần lớn đã muốn đi ngủ, nếu không ngủ cũng nhàn hạ tụ tập lại một chỗ chơi bài.

Khu vườn to như vậy trở nên trống trải mà yên tĩnh, núi giả hồ nước tu trúc (bụi trúc) đều đắm chìm trong ánh trăng.

Bỗng nhiên, ở một nơi hẻo lánh truyền đến tiếng cười ha ha kìm nén, có thể nghe được người này trong tâm rất sốt sắng.

Một đôi thanh niên nam nữ không hề cố kỵ ở bên trong cụm núi giả giao hoan.

Nữ tử thân trên nằm sấp ở trên núi đá, nam tử từ phía sau tiến vào, về mặt hưng phấn, liều mạng, hai tay cũng không nhàn rỗi, vịn vào eo nhỏ nhắn khiến cho mắt hôn khó nhìn, dục tiên dục tử (dục vọng cực khoái).

Vốn là ngủ không được mà đi ra đi dạo một chút, trong lúc vô ý lại gặp được chuyện như vậy, Hồng Ngưng đầu tiên là nán lại, tiếp theo cũng trấn định, giờ phút này cửa lớn đã đóng, nơi này là hậu viên vương phủ, nam tử kia hẳn là hạ nhân ở trong phủ.

Tuy nói Dương Chấn bên ngoài đối việc này từ trước đến nay không thế nào để ý, trị gia lại quá mức nghiêm, cho nề nếp gia đình lại rất cẩn thận, hạ nhân nha hoàn trong phủ ngày thường đều cảm thấy khó nói chuyện, nhưng cánh rừng lớn loại chim gì cũng đều có, nên việc này cũng không ngạc nhiên.

Chỉ cần hỏi lộ người coi cửa vài đồng bạc là có thể trà trộn vào hậu viên thực dễ dàng, bắt quả người này là gan thật là quá lớn.

Đương nhiên nàng cũng lưu ý đến, cô gái này thân phận cũng không tầm thường, góc độ này thấy không rõ khuôn mặt nàng ta, chỉ thấy xiêm y trên thân thể kia ở dưới ánh trăng như khói như sương, mơ hồ lại có ngân quang lấp lánh, cũng không phải hình thức ăn mặc của bọn nha hoàn, chẳng lẽ này bên trong phủ còn cất giấu một vị giai nhân như vậy sao?

Ở bên trong vườn hơn một tháng, trừ bỏ hai vị thị thiếp lúc trước, cũng không thấy Dương Chấn thu nhận thêm nữ nhân mới nào. Trong đầu nàng nháy mắt xoay chuyển vài ý niệm nhưng vẫn khó có thể giải thích.

Hồng Ngưng rút cuộc lại nhìn thêm lần nữa, đang chuẩn bị xoay người rời đi, ai ngờ ở lúc này nàng kia đã ý vô tình nghiêng mặt đến. Hé ra khuôn mặt điểm lệ phi thường.

Hồng Ngưng nhìn không được hít vào một hơi khí lạnh, khiếp sợ.

Nguyên lai Dương Chấn lần này đến Trọng Châu, bên người chỉ dẫn theo hai vị thị thiếp, một vị họ Khúc, một vị họ Vương, cô gái này không phải ai khác, đúng là vị phu nhân họ Vương kia!

Sau lưng Dương Chấn tư thông với hạ nhân, vị này phu nhân quả thực to gan lớn mật!

Nam nhân phía sau động tác càng ngày càng kịch liệt, Vương thị ngửa mặt, trong miệng phả hơi phát ra tiếng rên rỉ phóng đảng, nhưng mà trên khuôn mặt kia biểu tình đúng là lạnh lùng, cũng không nhiều lắm dục vọng, nhưng ánh mắt kia thực kỳ lạ, sâu không thấy đáy, mang theo loại thần bí lực khiến người khác khó có thể kháng cự.

Hồng Ngưng rốt cuộc sinh lòng hoảng hốt, vội vàng dời tầm mắt, nhìn không được tán thưởng, Dương Chấn ánh mắt quả thật không sai, hai vị thể thiếp xinh đẹp sự xinh đẹp quyến rũ đã thuộc loại hạng đẳng.

Vương thị này ngày thường nói chuyện hay làm việc đều cúi suy nghĩ, một bộ dáng hoàn toàn sợ hãi, nhưng so sánh với Khúc thị càng được sủng ái nhiều, nguyên tưởng rằng chính là hấn thiên vị nữ tử như này, ánh mắt ngày thường lại không lưu ý vị Vương thị này xuất sắc như vậy, chính mình tuy là nữ tử còn như thế, nam nhân tự nhiên càng khó chống cự.

Nhưng bộ dạng này lại càng không thể nào giải thích. Dương Chấn mặc dù là người được nuông chiều từ nhỏ, cũng tuyệt đối không mất đi phẩm hạnh của mình, và lại hấn là người phong nhã hào hoa.

Lúc trước pháp lực chưa mất, liếc mắt một cái liền nhìn ra được người này thân thể cường kiện tuyệt không có bệnh hiểm nghèo, ngày gần đây ở trong phủ tránh không được nghe được chút chuyện bất quải.

Nghe nói hấn thường ngủ lại chỗ Vương thị, theo lý mà nói Vương thị sẽ không đến mức tịch tịch, nàng ta có thể nào lại dẫu Dương Chấn, liệu linh làm ra chuyện phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy?

Hồng Ngưng thầm nghĩ, thấy hai người còn đang hoạt động, cũng không biết có thấy chính mình không, cuống quýt hướng bên cạnh di chuyển, muốn tránh đi ra sau núi giả.

Dù sao đây là chuyện nhà của người khác, mà việc này cũng là chuyện khó coi, chính mình bắt quá là người ngoài vào ở nhờ, không cần phải chọc ra chuyện lôi thôi.

“Xem đủ?” Phía sau có người hừ nhẹ.

Hồng Ngưng chấn động, vẫn còn đứng sững sờ, ngay sau đó đã bị một bàn tay mạnh mẽ kéo đi.

Đương nhiên, nàng cũng không có cơ hội nhìn đến chuyện phát sinh phía sau, không biết từ khi nào Vương thị đã xoay người, thay đổi tư thế, một lần nữa cùng nam tử kia ôm nhau một chỗ, đúng lúc này ngón tay nhỏ và dài chọc vào giữa cái gáy của nam tử, đem môi anh đào đưa lên.

Nam tử cực nhanh, càng thêm điên cuồng, rốt cục run run phát ra tiếng kêu đau đớn. Vương thị cười khẽ mút lấy môi hấn, ánh mắt quyến rũ không hề trong trẻo, lạnh lùng, cuối cùng mang theo biểu tình vui sướng, hưng phấn.

Sau một lát, nàng hơi nâng thân trên lên, nam tử liền chậm rãi từ trên người nàng trượt xuống, lác lác lao đảo hướng bên cạnh núi đá rồi ngã xuống, xụi lơ ở nơi nào, không ngờ bất tỉnh nhân sự.

“Còn không tỉnh trở về sao?” thanh âm mang ý cười.

Áo trắng nhẹ nhàng phiêu dật đứng dưới ánh trăng, đôi mắt mị hoặc lòng người, chẳng qua ánh mắt này sinh ở trên người nam nhân, liền khiến cho hấn cả người nhìn qua có vài phần nhu hòa, đúng là Lục Cửu.

Trong nháy mắt, Vương thị đã sửa sang xong xiêm y, ngửa mặt nhìn hấn, ngữ khí không quá thân mật: “Người tới làm cái gì.”

Lục Cửu cũng không bình tĩnh: “Thôi, người làm cho ta nghĩ đến thật khiến cho bản thân mất mặt? Là dượng cầu xin ta đến.”

Vương thị nói: “Không mượn biểu ca lo lắng, ta sẽ không trở về.”

Lục Cửu cười nói: “Theo ta thấy, người cũng quá bướng bỉnh rồi đấy, người sau khi tự mình đầu thai chuyển thế, giống như sống lại, chẳng phải so với người vô dụng mạnh hơn một chút, người vẫn là thả hấn đi đi, kiếp sau tìm hấn nữa cũng như thế.”

Vương thị lạnh giọng: “Chuyển thế lại thì như thế nào? Ta từ đầu đến cuối là yêu, ngay cả hấn đầu thai chuyển thế trăm ngàn lần, thì vẫn là người, dù có lên trời vẫn sẽ không để cho bọn ta ở cùng một chỗ, nay hai người bọn ta khó có được chạy khỏi lời hình, cuối cùng có thể thanh tịnh sống qua ngày, như vậy không có gì không tốt, ít nhất hấn sẽ không quên ta.”

Lục Cửu nghiêm mặt nói: “Đây là tình kiếp của người, người nếu còn kháng kháng một mực nghịch thiên hành sự, chỉ biết tự rước lấy họa, đến lúc đó có thể không phải là chịu lời hình đơn giản như vậy, ngay cả phụ vương cũng chưa chắc giữ được người.”

Vương thị nói: “Chuyện tương lai để tương lai nói sau, biểu ca xin mời quay về.”

Lục Cửu không thêm đề ý: “Người như vậy là vì một người phạm nhân mà chậm trễ tu hành, không sợ dượng sẽ đối với hấn xuống tay sao.?”

Vương thị lạnh lùng đánh gãy hấn: “Cứ việc xuống tay, hấn đã chết, ta liền cùng hấn chết theo.”

Lục Cửu thân nhiên nói: “Ngươi bộ dáng này cũng cách cái chết không xa, nếu ngươi sau này ở dưới thiên kiếp thần hồn câu diệt (hồn phách tiêu diệt), hân sẽ bị quỷ dạ xoa phát hiện, chop tới đầu thai, từ nay về sau nếu không nhớ rõ ngươi, cưới vợ sinh con, cùng nữ nhân khác. . . .”

Lời còn chưa dứt, một đoàn lục hỏa (lửa màu xanh) thẳng hướng đến hân đánh tới. Lục Cửu lắc mình tránh đi, cười nói: “Ta là phụng mệnh đem lời nói của dương chuyển đến cho ngươi, tương lai xảy ra chuyện gì cùng ta sẽ không còn quan hệ.”

Nói xong hóa thành bạch quang bỏ chạy. Vương thị sắc mặt giận dữ đứng sau một lúc lâu, xoay người bỏ đi, cũng không cần thận bị vấp vào nam tử hôn mê bên cạnh, nhất thời hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đá hân mấy cái, biến mất dưới ánh trăng.

Cánh tay bị gắt gao túm lấy, nhịp bước chân vững vàng, hân đi không tính là nhanh, Hồng Ngưng lại cơ hồ như là bị kéo chạy đi về phía trước, dù nàng gặp phải chuyện vẫn rất bình tĩnh, giờ phút này trong đầu cũng chịu không được bắt đầu rối loạn, mơ hồ còn có một tia không yên, dù sao tiểu thiếp của mình hồng hạnh ra tường, lại rơi vào trong mắt người ngoài, không khỏi mất mặt, mà theo tính tình người này còn không biết sẽ xử trí như thế nào.

Rốt cục, Dương Chấn cũng dừng bước lại, bỏ qua nàng. Gió đêm đưa tới rất nhiều cảm giác mát lạnh, trên hành lang đèn lồng tản ra ánh sáng mờ mờ lung.

Hồng Ngưng bỗng nhiên xấu hổ đứng lên, kỳ thật nữ yêu hấp thụ nhân nguyên dương loại sự tình này lui tới thường thấy nhiều, vốn không tính cái gì, huống chi nàng cũng không phải cố ý nhìn lén, nhưng hôm nay lại bị hân gặp được, ý nghĩa hoàn toàn không giống như trước, giống như một nữ nhân không cần thận mở phim xấu ra xem vừa vụng lúc này bị nam nhân bắt gặp.

Trầm mặc sau một lúc lâu. Dương Chấn quả nhiên mở miệng khiển trách: “Cô nương nhà gia, lại đi nhìn lén này đó!”

“Ta chỉ là đi ra đi dạo một chút. . . .” Phát hiện càng tỏ càng đen, Hồng Ngưng bắt đầu dĩ dừng lại, phát hiện hân cũng không có kích động giống như nàng tưởng tượng, cũng thấp phần ngoài ý muốn, thử quan sát sắc mặt của hân, tiểu thiếp ra tường, hân lại có lòng dạ này?

Dương Chấn mặt không chút thay đổi, giễu cợt nói: “Còn muốn trở về xem cho kỹ lưỡng sao?”

Nguyên lai hân cũng không thấy rõ nàng kia là ai, Hồng Ngưng cuối cùng cũng hiểu được nguyên do, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, vốn người này thâm thiếp thành đàn, Vương thị hồng hạnh ra tường cũng không thể toàn bộ đem đi trách nàng, nhưng tôn nghiêm Vương tộc, há có thể cho phép hậu viện làm ra loại sự tình này.

Hơn nữa người này trời sinh tính tình kiêu ngạo thủ đoạn cường ngạnh, náo loạn ra thì chỉ có thể gây ra tai nạn chết người cũng nên.

Tiếng hít thở có chút dồn dập, hơi thở âm áp phun ở trên trán. Hồng Ngưng hoàn hồn, nâng mặt, phát hiện không biết từ khi nào Dương Chấn đã đi tới gần, khoảng cách hai người không đủ một thước.

Hân cúi đầu tựa như nhìn nàng, thấp giọng: “Đối với việc này rất ngạc nhiên sao?”

Hồng Ngưng mơ hồ phát hiện không đúng, muốn lui về phía sau. Một bàn tay nhanh chóng vòng trụ eo của nàng, tay kia thì chuẩn xác chế trụ người của nàng, ngay sau đó môi hân liền hạ xuống.

Mãnh liệt mà mát lạnh, cái lưỡi cường ngạnh kia như muốn cạy mở hàm răng của nàng, thâm lam tiến chỗ càng sâu, làm cản, bắt buộc, không có...chút nào thương tiếc, động tác sở hữu đều như tuyên cáo với đối phương cường thế cùng chuyên chế, đó là một nam nhân thích làm chúa tể hết thảy.

Trước đó hoàn toàn không có dự liệu, làm thế nào có thể dự đoán được hân sẽ đột nhiên làm ra hành động như vậy, Hồng Ngưng ngây người mất nửa ngày mới phản ứng lại.

Hân đứng là chịu một màn kích thích mới vừa rồi, muốn tìm một người khác tiết dục! Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy khuất nhục (áp bức và lăng nhục).

Hồng Ngưng tức giận đến cực điểm, theo bản năng dùng sức phản kháng, ai ngờ nay pháp lực đã bị phong ấn, dường như biến thành phế nhân bình thường.

Đối phương đáng người vốn so với nàng cao lớn, lại tập võ thuở nhỏ, hơi thở mạnh mẽ, vô luận ở thể trạng hay là sức mạnh nàng cũng không chiếm được nửa điểm ưu thế, gãy dựa nửa ngày nhưng vẫn đẩy không ra.

Ánh mắt lạnh lùng đã trở nên mê loạn, dục hỏa bốc cháy, hân tựa hồ đã mất đi lý trí, cơ hồ là đem cả người nàng áp tới chính mình, hôn càng thêm làm cản.

Phát hiện khó có thể thoát thân, Hồng Ngưng ngược lại tỉnh táo lại, rốt cục cảm thấy sự tình quả là không hợp lý ——.

Dương Chấn từ trước đến nay kiêu ngạo lại biết kiềm chế, cho dù bị loại sự tình này chọc cho bốc hỏa, cũng không đến nỗi trở thành người mất đi sự chừng mực của mình đi bắt buộc một nữ nhân từ bên ngoài đến.

Hành động này hoàn toàn không giống tác phong làm việc thường ngày của hân. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên ánh mắt mới vừa rồi. Sâu không thấy đáy, ánh mắt tựa như mắt hồn.

Giống như bị nghi ngờ của mình xối nước lên đầu, Hồng Ngưng trong lòng hồi hộp “một chút, từ khi pháp lực bị phong bế, nàng đã không thể cảm thụ được yêu khí, cho nên vẫn không có phát hiện trong vương phủ có bất cứ dị thường nào, nay xem ra, Vương thị lại rất có vấn đề!

Có thể đem mị thuật thi triển đến loại tình trạng này, thì cũng không phải là loại yêu nghiệt tầm thường, trừ phi làtuy pháp lực mất hết nhưng kiến thức lại còn, Hồng Ngưng cười lạnh, trách không được nhìn ánh mắt kia thì tâm độngcảm giác giống như đã từng quen biết.

Yêu nữ kia sớm đã phát hiện ra chính mình , Dương Chấn phòng chừng chính là trúng thuật, mà chính mình lại là nữ tử, bởi vậy may mắn tránh được, suýt chút nữa thì xem nhẹ việc này.

Đang suy nghĩ, một bàn tay thuần thực thăm dò vào trong vạt áo trước của nàng, Hồng Ngưng vừa thẹn vừa vội, thấy hấn cũng không có dừng lại động tác, càng thêm âm thầm kêu khổ.

Trong lòng biết cứ như vậy nhất định sẽ khó mà không chế, việc đưa tay bỏ lấy Đào Mộcchâu, ai ngờ tay đến trong ngực nhưng lại sờ soạng không thấy.

Thì ra từ khi mất đi pháp lực, nàng không suy nghĩ sẽ dễ dàng nhúng tay vào việc này, một lòng một dạ thầm nghĩ như thế nào để giải trừ phong ấn, hướng chi của vương phủ có thần bát quái thủ hộ, Dương Chấn lại là người rất có phúc đức, yêu quái tầm thường nào dám tùy tiện đến xâm phạm, bởi vậy nàng cũng không cảnh giác như thường ngày.

Trước mất nửa đêm ngủ không được nên đứng lên đi qua đi lại, căn bản đã quên mang pháp khí.

Roi vào đường cùng, nàng dứt khoát đem răng cắn, thừa dịp cánh tay bên hông dừng lại, đem thân thể sau này co rút lại, đề đầu gối hướng đối phương mà đánh tới. Chờ hấn bất tỉnh, đành phải chế trụ hấn trước rồi còn nghĩ biện pháp .

Biện pháp ban đầu của nàng là như vậy, ai ngờ Dương Chấn là người tập võ, mặc dù mất đi lý trí, bản năng lại còn đây, phản ứng đối với người khác lại cực kỳ mãnh cảm, nhận thấy được ý đồ của nàng, hấn không khỏi khẽ cười một tiếng, nghiêng người né qua,đồng thời khẽ đánh vào chân phải.

Hồng Ngưng chuẩn bị không kịp, bị hấn đánh vào chân như vậy, rốt cuộc đứng không vững, mắt thấy mình sẽ ngã xuống đất.

Một cánh tay đứng lúc này nắm lấy eo của nàng. Tuy rằng không có ngã sấp xuống, lại ngã vào trong lòng của hấn, Hồng Ngưng khản trương, bất chấp chuyện nghiêm trọng thế nào, lấy trăm gài tóc xuống hướng hấn mà đâm tới.

Còn chưa đâm trúng, Dương Chấn liền như tia chớp nắm lấy cổ tay của nàng.

Đôi tay kia vô cùng mạnh mẽ, Hồng Ngưng bị đau, nhẹ buông tay, trăm gài tóc “Đình”roi xuống đất.

Không chờ nàng hành động tiếp theo, hấn đã đi trước một bước chế trụ hai tay củanàng, xoay ngược người lại ôm nàng áp vào sau lưng hướng hành lang mà đi, đồng thời cúi đầu ở bên tai căn cổ nàng mà hôn môi, đồng thời xé đứt vạt áo của nàng.

Hai má dán chặt vào cây cột lạnh lẽo, hai tay bị cưỡng chế ôm lấy cây cột, một cái tay khác lại mạnh mẽ chặt chẽ khóa lại, có vật cứng rắn gì đó đặc biệt ở sau thắt lưng, Hồng Ngưng khản trương lại bất đắc dĩ, không hề giãy dụa nữa .

Hấn ở bên tai nàng mệnh lệnh: “Không được kêu.”

Hồng Ngưng cười khổ. “Sau đó cũng không cho kêu.”

Ba phần ngã ngón. Tuy bị mê hoặc tâm trí, biểu lộ cũng là bản tính một người, không thể tưởng được hấn tại đây cũng có thể có nhiều chuyên chế như vậy, còn có bùa mê này nữa .

Hồng Ngưng thật sao dở khóc dở cười, vườn này quá lớn, nơi đây lại yên lặng, khuya khoát có thể gọi ai tới, hướng chi hấn nay đã trúng mị thuật, sớm đã đánh mất lý trí, căn bản là nghe không vào cái gì, cho dù kinh động toàn bộ người ở trong quý phủ ,lại có ai dám đi lên ngăn hấn lại được? Ngược lại còn bị bọn hấn chế giễu.

Không có pháp lực cái gì cũng không làm được, người kia lại mạnh mẽ đến như thế hấn có thể nắm trong tay hết thầy của nàng, bao gồm vận mệnh của hấn. Cô tình là hấn.

Người đứng phía sau gắt gao đè nặng nàng, khiến nàng cả người cơ hồ đều dán vào cây cột, một bàn tay khản cấp đi tới xé đi đai lưng của nàng. Sự xấu hổ cùng phần nộ sớm đã biến mất thay thế vào đó là từ nản lòng, mặt dính sát vào cây cột lạnh lẽo, Hồng Ngưng nhắm mắt lại, dẫn theo vài phần hương vị nhận mệnh (cam chịu số phận).

Nên đến sẽ đến, vô lực phản kháng có phải cũng coi như là chê cười hay không?

Đang lúc nàng hết sức tuyệt vọng, cái tay kia lại tựa hồ như dừng lại mọi động tác, ngay sau đó người đứng phía sau cũng không bao giờ động nữa. Giấy lát, bên tai truyền đến thanh âm hít thở nhẹ nhàng, cánh tay mạnh mẽ đã buông ra.

Có thể thoát thân, Hồng Ngưng lập tức thối lui vài bước, nghi ngờ đánh giá hấn, lại thấy ánh mắt kia dần dần khôi phục sự trấn tĩnh cùng sắc bén, biết mị thuật thật sự đã đượcgiải, lúc này mới dài thở ra một hơi.

Dương Chấn như ở trong mộng tỉnh lại, nhìn lại chính mình, lại nhìn nàng, lớn tiếng: “Sao lại thế này?”

Hồng Ngưng bình tĩnh sửa sang lại xiêm y: “Là ta mưu toan bắt buộc Vương gia, làm Vương gia mất trong sạch, như thế nào?”

Biết rõ nàng là châm chọc, sắc mặt Dương Chấn rất nhanh trắng bệch, âm lạnh thay thế nhau, hơi thở lại dần dần bình ổn lại, rốt cuộc hẳn đổi chuyện phát sinh vẫn là có vài phần ảo tượng, hồi tưởng lại càng đem mặt trầm xuống, nhẩm giã: “Thật to gan, dám tự tiện xâm nhập hậu viên, dù đồ tỷ nữ đi làm việc cầu thả này, đợi ta tra ra.”

Nói một nửa bỗng nhiên phát hiện chính mình hiện tại cũng làm chuyện không sáng sủa gì, vì thế dừng lại: “Mới vừa rồi việc thật là kỳ quái.”

Hồng Ngưng nói: “Vương gia thật không biết?”

Dương Chấn nhíu mày: “Ánh mắt của nàng.” Lúc ấy vô ý chống lại ánh mắt của nàng kia, liền tâm thần nhộn nhạo giống như bị lấy đi hồn phách, nhưng lại xem nhẹ diện mạo của nàng.

Hồng Ngưng châm chọc một chút, cảm thấy vẫn là nên hỏi rõ ràng: “Vương gia hai vị phu nhân lại lịch ra sao?”

Dương Chấn sững sờ thốt lên: “Đều là người kinh thành.”

Hồng Ngưng gật đầu: “Vương gia ngày gần đây có phải không thường ngủ lại ở trong phòng Vương phu nhân hay không?”

Dương Chấn hướng nàng liếc mắt một cái, không đáp.

Hồng Ngưng nhin cười: “Đây là việc tư Vương gia, dân nữ vốn là người ngoài không nên nhiều hỏi thăm, nhưng muốn tra rõ việc này, chỉ sợ còn phải theo trên người Vương phu nhân bắt tay vào làm.”

Dương Chấn quả nhiên cả mặt xanh mét: “Mới vừa rồi là.”

Hồng Ngưng lắc đầu: “Vương phu nhân cử chỉ thanh tao lịch sự, chắc là thân thể trong sạch lại là tiểu thư của thế gia vọng tộc, huống chi thành Trọng Châu gây án đã bắt đầu từ mấy tháng trước, khi đó nàng với người vẫn đang ở kinh thành, tự nhiên cùng việc này vô can, chẳng qua nếu có yêu nghiệt muốn mượn dung mạo của nàng làm ác, cũng thực dễ dàng.”

Dương Chấn thần sắc hơi hòa hoãn lại, trầm ngâm: “Ý tứ của người, bên trong phủ có yêu quái?”

Hồng Ngưng cười cười: “Vẫn là sẽ gặp phải nữ yêu dùng mị thuật, hơi vô ý một chút ngay cả tánh mạng cũng có thể mất, bởi vậy Vương gia ngày gần đây tốt nhất vẫn là ít đi tới nơi của hai vị phu nhân, lại càng không nên tùy tiện nhìn vào ánh mắt nữ nhân.”

Dương Chấn lập tức nhìn ánh mắt của nàng. “Nàng cũng có thể có thể mượn hình dáng của ta, Vương gia không cần phải tin tưởng ta.”

Hồng Ngưng quay mặt, thản nhiên nói, “Nay ta pháp lực đã mất hết, làm không được việc gì, tốt nhất vẫn là âm thầm mời chân nhân cao tăng tới.”

Dương Chấn nói: “Trong thành này mấy vụ án tử kia thủ phạm là nàng ta?”

Hồng Ngưng nói: “Khả năng.”

Dương Chấn nói: “Ngày hôm trước lại hại chết một người.”

Hồng Ngưng nói: “Nàng hiện tại đang tìm tới người mới.”

Dương Chấn vuốt cằm, nghĩ đến lúc trước thất thố đối với nàng làm ra việc thất lễ, ho nhẹ: “Mới vừa rồi.” Nói hai chữ lại dừng lại.

Trong lòng biết hẳn sẽ không xuống mặt xin lỗi, Hồng Ngưng cũng không tính trách cứ, dù sao mị thuật sai khiến này cũng không phải yêu hồ tằm thường, phạm nhân có thể chống cự lại được cơ hồ không có, vì thế thức thời đánh gãy hẳn: “Mới vừa rồi Vương gia đúng là trúng mị thuật của nàng, nay chỉ sợ nàng hại thật sự là Vương phu nhân, mượn thân phận của nàng trà trộn vào bên trong phủ an thân (tìm nơi ổn định cuộc sống), Vương gia trước tiên hẳn là nên âm thầm điều tra cho rõ chân tướng, không nên đã thảo kinh xà (rút dây động rừng).”

Nàng có ý chuyển hướng đề tài, bỏ qua là không so đo, Dương Chấn sắc mặt lại càng không tốt, lạnh lùng nhìn nàng sau một lúc lâu, phát tay áo bước đi, bỏ lại câu: “Ngày gần đây ta đều nghỉ ở thư phòng.”

Thấy hẳn biến mất ở góc cửa hành lang, Hồng Ngưng nhin không được cười, phỏng chừng người này là cảm thấy bản thân mình là người tùy tiện, cho rằng mình xem nhẹ trình tiết của bản thân, sinh lòng hèn mọn.

Nhưng nếu bây giờ lại bắt hẳn phụ trách, chỉ sợ càng thêm khinh thường, loại concubine này tính tình thật khó hầu hạ, cũng may hẳn cuối cùng cũng ra mặt trả lời vắn đề, nếu hẳn ngày gần đây không nghỉ ở trong phòng Vương thị, liền gián tiếp mà tỏ ra hiện tại Vương thị đã có cơ hội gây án.

Trước mắt khẩn cấp nhất là, biết rõ hiện tại ở tại trong vườn này Vương thị đến tốt cùng có phải là cái kia hay không. Ý cười dần dần phục hồi.

Thiên thành mị thuật, trừ bỏ tộc cửu vĩ hồ còn có ai? Bên môi vẫn còn lộ vẻ cười lạnh lạnh, nàng từ từ xoay người: “Trung thiên vương còn không chịu hiện thân sao?”

Chương 24: Hi vọng

Hắn đứng trong ánh đèn, vẻ mặt tuấn mỹ mà khó dò. Tuy rằng được cứu sống, nhưng lại càng mang đến sự nản lòng.

Nàng đi tới trước mặt hắn, trong ánh mắt lộ vẻ đùa cợt: “Đã hài lòng chưa? Trung Thiên vương quả nhiên pháp lực vô biên, ta thừa nhận ta đánh không lại ngươi, phong ấn pháp lực của ta, bây giờ lại đến đây cứu, đã thiếu của ngươi một ân tình, ta nên nói một tiếng đa tạ với ngươi mới phải?”

Cầm Tú trầm mặc, cũng không phải là cố ý khiến nàng chịu nhục, mà là từ lâu không thể tiên đoán số mệnh của nàng. Có thể kịp thời đến là vì đột nhiên tâm thần bất định.

Hồng Ngưng nói: “Còn muốn phong ấn pháp lực ta bao lâu nữa?”

Cầm Tú không trả lời thẳng: “Dùng sức mạnh đoạt nội đan sẽ tổn hại công đức.”

Hồng Ngưng nói: “Ta không tu tiên, không cần nhiều công đức như vậy.”

Cầm Tú nói: “Ngươi bị thương quá nặng, tốt nhất nên tĩnh dưỡng một thời gian.”

Hồng Ngưng nở nụ cười: “Trung Thiên vương lại nói dối.”

Bởi vì hắn nói dối, khiến nàng làm trái với bản tính, một lòng nghe theo sự an bài của hắn. Liều lĩnh, nóng lòng cầu tiến, cuối cùng lại rơi xuống trần gian. Nhưng có phải nàng đã quên hết toàn bộ không?

Cầm Tú nhìn nàng hồi lâu, nhẹ giọng thở dài: “Cần gì đem thân vào chỗ nguy hiểm, đối nghịch với Tiên giới là không có lợi.”

Hồng Ngưng nói: “Đây là uy hiếp?”

Hắn lắc đầu: “Ngươi không thể động vào Lục Cửu.”

Nàng ngừng mặt: “Ngươi nhất định phải ngăn cản ta sao?”

Hắn không hề lảng tránh: “Đúng.”

Hai tay khẽ nắm lại, Hồng Ngưng nhìn hắn một lúc, cười nhạt: “Ngươi thật sự cho rằng chỉ như vậy là có thể ngăn cản ta?”

Cầm Tú nói: “Đây là phong ấn do ta tạo ra, không người nào có thể giải.”

Hồng Ngưng lạnh lùng nhìn hắn. Cầm Tú hơi nghiêng đầu: “Con của Thiên quân Côn Luân nhất định khó qua khỏi tình kiếp, đã vì ngươi mà chết, kiếp nạn này đã hết, hẳn với ngươi từ nay về sau sẽ không liên quan nữa, đau khổ dây dưa chỉ sẽ đem đến tai họa. Cho dù sau này hắn có thể nhập tiên tịch, cũng sẽ không nhớ đến ngươi, Thiên quân càng...”

Hồng Ngưng sùng sốt, ngắt lời hắn: “Hắn sau này có thể nhập tiên tịch?”

Cầm Tú không nói. Hồi phi yên diệt là hậu quả xấu nhất, ai ngờ khi Cầm Tú cho rằng có thể lại thấy được tia hi vọng. Hồng Ngưng trong lòng chấn động, hô hấp gần như ngừng lại, lắp bắp nói: “Ngươi nói, hắn còn có thể sống lại?”

Nàng khẩn cấp nắm cánh tay hắn, yên lặng nhìn, vui sướng: “Lục Cửu mới có năm cái đuôi, pháp lực không cao, hắn...hắn chưa chết đúng không?”

Ánh mắt sáng rực nóng bỏng mà kích động, tràn ngập chờ mong, tựa như đang dập năm đó nàng vì người kia cầu tình. Chỉ vì tình cảm mà hoàn toàn không quan tâm đến thiên hình. Nếu không có hắn giúp nàng thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt) thì từ lâu nàng đã không còn tồn tại. Lúc này nói cho nàng chân tướng, có thể nàng sẽ không còn hận ý, sẽ không cố chấp báo thù? Hoặc giả còn có thể đồng ý đi theo tiên đạo vĩnh hằng?

Ôn nhu trong đôi mắt phượng từ từ biến mất, Cầm Tú cúi đầu nhìn nàng hồi lâu: “Tình hồn không còn, sao có thể sống lại?”

Trong nháy mắt, nét rạng ngời trên mặt biến mất. Cầm Tú nâng tay: “Ngươi...”

Hồng Ngưng lui về phía sau hai bước, tránh né. Tay khựng lại giữa không trung, rồi buông xuống, Cầm Tú dời mắt: “Kiếp số đã qua, có dây dưa cũng vô ích. Nếu quả thực ngươi không muốn tu tiên, qua một thời gian...”

Ngừng một lát, hần rút cục nói tiếp: “Qua một thời gian, ta sẽ đưa ngươi trở lại, ngươi sẽ quên chuyện ở đây, không cần đau buồn.”

Như vậy cũng tốt, bất cứ lúc nào hần cũng có thể quan tâm nàng.

“Vi sao ta nên quên?” Hồng Ngưng ngắt lời hần, “Tùy tiện thay đổi số mệnh người khác rất thú vị sao? Tu tiên và không tu tiên, đến rồi trở lại, đều là một mình ngươi tự làm. Nhưng người bị ngươi quyết định là ta, ta có thể quên ngươi chứ không quên người khác.” Giống như năm đó đưa nàng xuống Địa phủ đầu thai.

Thân ảnh ngày càng xa, thậm chí không hề quay đầu lại. Hần bất động, chỉ là cặp mắt phượng kia càng thêm âm đạm.

“Nàng nói như vậy là do không biết nỗi khổ tâm của chàng, chàng đừng chấp.”

Một bạch y nữ tử từ từ trong tối chậm chậm đi tới, đó là Thiên nữ Lục Dao.

“Đừng trách thiếp nhiều chuyện, nghe nói chàng vội vã xuất quan nên nhất thời lo lắng liền đi theo.”

Cầm Tú không bắt ngờ, gật đầu: “Đa tạ.”

Bởi vì hần làm phép, nên nàng không hề nghe được cuộc đối thoại giữa hai người. Lục Dao đến đứng cạnh hần, nhìn phía cuối hành lang: “Chàng dùng phong ấn của Hoa thần trên người nàng?”

Cầm Tú nói: “Nàng tính tình nóng nảy, sợ rằng sẽ gây sự.”

Lục Dao cười: “Chàng làm như vậy nhất định là có lý do, chỉ là Đế quân đã ban thưởng Giao Trì kim liên lộ, nàng nên quên hận đi. Thiếp nghe nói hôm nay nàng hàng yêu trừ quỷ, như vậy là có tu hành, tương lai thật sự có thể được đền bù như mong muốn, hai người gặp lại ở Tiên giới, chàng còn lo lắng gì nữa?”

Cầm Tú chuyển chủ đề: “Lục Cửu sao rồi?”

Lục Dao ôn nhu: “Được chàng dạy bảo, nó đã khiêm tốn hơn, thiếp sẽ không để nó làm loạn nữa. Nhưng còn về thiên kiếp của chàng, Đế quân và phụ vương đều rất lo lắng. Chàng cũng biết pháp lực thiếp không yếu, không bằng cứ an tâm độ kiếp, còn về chuyện này, thiếp có thể thường xuyên thay chàng quan tâm nàng.”

Cầm Tú không đáp, chỉ nói: “Đi thôi.”

Dương Chấn xuất thân quý hiển, đối xử với thị thiếp tuy nghiêm khắc, nhưng chi phí hàng ngày tuyệt đối không úy khuất cho ai.

Nơi ở của Vương phu nhân xinh đẹp, bên ngoài hành lang tinh xảo trồng vài cây hải đường. Máy nha hoàn đứng ngoài cửa, quần áo đều là hàng siêu phẩm, trong đó có một người trên tay đang cầm nửa chén cháo tổ yến, thấy hai người vội vàng hành lễ rồi đi vào thông báo cho Vương phu nhân.

Hồng Ngưng tự giác lùi ra phía sau hần. Dương Chấn không để ý tới nàng, đi vào.

Hồng Ngưng đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Phòng tiểu thiếp hần thì hần đi vào là chuyện đương nhiên, nhưng với mình thì có chút bất tiện, dù sao chủ nhân cũng chưa cho phép.

Nha hoàn vén rèm, cũng không biết có nên thả xuống hay không. Đang xấu hổ, bên trong truyền ra thanh âm lạnh lùng: “Còn ở bên ngoài làm gì.”

Biết hần có ý, Hồng Ngưng không khỏi cười khổ, cúi đầu đi vào, nếu nói không căng thẳng thì là đang tự dối mình. Ngộ nhờ vị Vương phu nhân này đúng thật là Cửu vì yêu hồ tới hôm qua, bị vạch trần thân phận thì nguy. Hôm nay bất kể thế nào cũng không thể khiến nàng ta sinh nghi.

Bên trong phòng, Dương Chấn diện vô biểu tình (mặt không đổi sắc) ngồi ở ghế trên. Vương phu nhân đã cởi áo choàng thay hần, tự tay dâng trà, sẵn giọng: “Vương gia đã nhiều ngày không gặp, sao sáng sớm lại đột nhiên nhớ tới thăm...?”

Thấy Hồng Ngưng đi vào, nàng ta vội vàng ngừng nói, đỏ mặt cười, nhường ghế.

Vương phi không ở đây, việc hằng ngày trong nội viện đều do hai vị phu nhân Vương – Khúc chương quản. Hồng Ngưng là khách, hai bên cũng không tính là quen biết, hai vị phu nhân cũng không vì thân phận mà tùy tiện vô lễ với nàng, thường xuyên phái nha hoàn đến hỏi thăm, đồ dùng vật tư hề cần là có. Bọn nha hoàn càng thêm khách khí, lễ nghĩa chu đáo, không làm mất phong thái vương tộc.

Vì nghĩ đối phương nhiệt tình, Hồng Ngưng mặc dù lười khách sáo, cũng không vượt quá phận, hơi hạ thấp người làm lễ chào hỏi, rồi mới ngồi xuống ghế.

Vương phu nhân tính hỏi té vài câu, đơn giản chỉ là có thiếu vật gì hay nha hoàn có gì mắc lỗi không, Hồng Ngưng nhất nhất đáp lại, nói lời tạ ơn. Dương Chấn cúi đầu vỗ tay áo.

Mấy ngày không thấy hần đến, Vương phu nhân đang thấp thỏm, nhẹ giọng nói cười hai câu, thấy hần chỉ nhàn nhạt trả lời, lại càng không nhìn thẳng vào

mình. Hắn trước mặt người ngoài xưa nay đã như vậy, thái độ cũng xa cách không giống mọi ngày, nhất thời vẻ mặt nghi hoặc, cúi đầu lùi sang một bên.

Dáng vẻ nhu thuận, hiền lành đáng yêu, tâm tư tình tế, giỏi về sát ngôn quan sắc (thăm dò ý tứ qua sắc mặt và lời nói), nhưng tâm sự của mình cũng bộc lộ ra bên ngoài, thật sự không có khả năng là yêu nghiệt tối qua, Hồng Ngưng thầm nghĩ.

Thấy nàng bất an, vội đứng dậy cười nói: “Dân nữ ở trong nội viện đã quấy rầy nhiều, được hai vị phu nhân quan tâm, vốn định đến cảm tạ, đúng lúc gặp được Vương gia.” Dương Chấn mắt lạnh nhìn nàng, không đáp.

Vương phu nhân đáp lễ không ngừng: “Đã là khách quý của Vương gia, không chê thiếp thân thất lễ là tốt rồi, cô nương đừng nói vậy.”

Hồng Ngưng nhìn Dương Chấn khẽ lắc đầu, ra hiệu không có gì khác thường, miệng cười: “Bây giờ cũng không có chuyện gì khẩn cấp, dân nữ sẽ không quấy rầy Vương gia cùng phu nhân, xin phép về trước.”

Dương Chấn thần nhiên nói: “Vây đi thôi.” Đứng dậy liền đi.

Vương phu nhân lộ vẻ thất vọng, biết tính tình của hắn, cũng không trực tiếp giữ lại, chỉ thấp giọng nói: “Vừa mới bảo nha hoàn nấu cháo tổ yến, đang muốn mang đến cho Vương gia. Nay Vương gia đã đến, sao không dùng chút rồi đi?”

Dương Chấn phớt lờ: “Không được, ta còn có chút việc.”

Vương phu nhân hạ mắt, không nói lời nào. Đi hai bước, Dương Chấn xoay người lại: “Gần đây nội viện vô sự, người nên nghỉ ngơi cho tốt, ít ra ngoài.” Vương phu nhân hốc mắt ửng đỏ, đáp ứng.

Người này thị thiếp thành đàn, nhưng chưa bao giờ bỏ thời gian quan tâm đến suy nghĩ của những nữ nhân này, Hồng Ngưng thấy không tốt liền nói thêm: “Trong thành gần đây xảy ra án mạng, Vương gia rất sốt ruột.”

Án mạng ở thành Trọng Châu người người đều biết, Vương phu nhân nghe vậy cũng bình thường trở lại, tiễn hai người tới dưới thềm: “Án mạng mặc dù quan trọng, nhưng Vương gia cũng nên bảo trọng, không nên quá sức.”

Toàn tâm toàn ý nghe theo một nam nhân, nhìn sắc mặt hắn mà làm việc. Người này thị thiếp đông đảo, lại được sủng ái, mất đi hứng thú mà bị lạnh nhạt cũng là chuyện sớm hay muộn, chuyện này đối với vương tộc không có gì lạ. Nhưng lần trở lại này dường như không đơn giản như vậy, hắn nhất định đã hạ lệnh cấm túc đối với nàng ta.

Hồng Ngưng âm thầm hối hận, dù sao hắn đã từng nhìn thấy tình cảnh tối hôm qua, ngay cả biết đó là nữ nhân khác mượn thân thể tiểu thiếp của mình thì sợ rằng trong lòng cũng sẽ không thoải mái, thật là không nên đem chân tướng nói cho hắn.

Dương Chấn vẻ mặt bình tĩnh, cứ theo hướng hành lang bước đi. Hồng Ngưng nhìn bốn phía thấy không có người đi tới, liền mở miệng nói: “Việc này cùng Vương phu nhân không có liên quan gì hết.”

Dương Chấn “Ừ” một tiếng, không tỏ vẻ gì. Hồng Ngưng im lặng. Dương Chấn dừng bước: “Nếu ta thật muốn vì vậy mà lạnh nhạt với nàng ta, người có thể làm gì?”

Không ngờ bị hắn nhìn thấu, Hồng Ngưng cười: “Dân nữ sao dám quản việc nhà của Vương gia, chỉ là Vương phu nhân thật sự vô tội.”

Dương Chấn thần nhiên nói: “Việc người quản được còn ít sao?” Hồng Ngưng không nói.

Ánh mắt hơi lộ ra vẻ sắc bén, Dương Chấn tiếp tục đi về phía trước: “Việc cấp bách bây giờ là tra ra yêu nữ đó ở nơi nào, để tránh việc nó lại ra ngoài làm điều ác.”

Hồng Ngưng giật mình, dù sao cái nàng nhìn thấy chính là dáng người của Vương phu nhân. Người khác không biết nội tình, ngộ nhỡ đem chuyện trong Vương phủ truyền ra ngoài, người này rất sĩ diện, sao chịu được những loại tin đồn như thế, có lẽ cấm không cho Vương phu nhân ra ngoài cũng là vì nguyên nhân này.

Dương Chấn nói: “Nàng mặc dù không sai, nhưng lại liên quan đến việc này, nếu không thì vì sao yêu nghiệt đó hết lần này tới lần khác mượn thân xác nàng?”

Một người nếu không có những suy nghĩ không an phận thì phiền phức sao tìm tới cửa. Có thể thấy được hạ nhân đó sớm đã có lòng mơ ước với Vương phu nhân, nữ hồ ly mới có thể biến thành bộ dáng Vương phu nhân đi dụ dỗ hắn, có người dám có chủ ý với tiểu thiếp của mình, Hồng Ngưng giờ mới hiểu được vì sao hắn tức giận, vì vậy liền chuyển chủ đề:

“Nếu là người trong phủ, muốn tra ra cũng không khó, chỉ cần tìm được hắn, là có thể tra ra...”

Nàng bỗng nhiên dừng lại, đưa tay chỉ về hướng cách đó không xa: “Đó là ai?”

Nhìn theo hướng nàng chỉ, Dương Chấn dường như đã hiểu, phất chốc giận tái mặt: “Đứng lại.”

Người nọ mặc thanh sam, dáng dấp thư sinh, vốn đang đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng người quát lớn, nhất thời sợ nhảy dựng lên, lúc nhìn thấy rõ ràng vội vàng làm lễ: “Vương gia.”

Dương Chấn nhìn hấn: “Ngươi không phải người trong phủ.”

Thư sinh không dám ngắt đầu, cung kính trả lời: “Thảo dân Chung Văn Tài, hôm trước ghé thăm người thân, Triệu Hưng Triệu thị vệ chính là biểu huynh (anh họ) của thảo dân.”

Tinh thần uể oải, ánh mắt không giống người thường, rất giống đang trúng mị thuật. Hồng Ngưng càng nghi ngờ, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Thảo nào thấy lạ mặt. Ta thấy thần sắc Chung công tử không tốt lắm, là do không quen chỗ ở sao?”

Trong lòng có quỷ, Chung Văn Tài nói hàm hồ vài câu. Nam nhân rõ ràng có tâm bệnh, Dương Chấn nhìn dáng vẻ của hấn, đáy lòng đã sớm đoán ra hơn nửa, cười lạnh đang muốn nói, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm của Vương phu nhân.

Vương phu nhân và nha hoàn vội vã đuổi theo: “Vương gia.”

Dương Chấn tức giận nói: “Không phải đã nói ngươi nên nghỉ ngơi sao, đi loạn thế này còn ra thể thống gì.”

Không biết vì sao hấn phát hỏa, Vương phu nhân cúi mặt: “Vương gia đã quên áo choàng, thiếp thân thấy trời đang lạnh, Vương gia có lẽ đang muốn ra ngoài, nên vội vàng đem tới.”

Nói xong ra lệnh cho nha hoàn đưa áo choàng. Dương Chấn sừng sốt, sắc mặt dịu lại: “Không cần, ngươi về nghỉ ngơi trước đi.” Vương phu nhân gật đầu, cùng nha hoàn đi về hậu viện.

Hồng Ngưng vẫn luôn chú ý đến Chung Văn Tài. Từ khi Vương phu nhân xuất hiện hấn đã bắt đầu dờ ra, lúc này càng như mất hồn, nhất thời càng thêm chắc chắn. Vốn muốn lấy nội đan của Tắt Tàn giải mị thuật cho hấn, nhưng nghĩ lại, năng liên bỏ qua ý niệm đó: “Chung công tử?”

Chung Văn Tài hoàn hồn: “Đó... đó là...”

Dương Chấn sắc mặt xấu tới cực điểm, đang muốn phát tác, liền bị Hồng Ngưng giành nói: “Vương gia đang có chuyện quan trọng, có lẽ nên để dịp khác.”

Xoay mặt nhìn Chung Văn Tài cười: “Chung công tử có thể đi được rồi.”

Chung Văn Tài về mặt nghi hoặc, vâng dạ mà cáo lui.

Dương Chấn nhìn nàng: “Chuyện của bốn vương, ngươi dường như rất thích nhúng tay vào.”

Hồng Ngưng thân nhiên: “Không có bằng chứng, Vương gia muốn bắt hấn thế nào? Với thân phận của Vương gia, thì dù có oan ức cũng không ai dám lên tiếng, nổi giận với nữ nhân lại càng không ra gì.”

Dương Chấn thân nhiên nói: “Thông minh như thế, nói sao có nhiều người thích.”

Hồng Ngưng cười: “Dân nữ trời sinh không làm cho người ta thích.”

Dương Chấn phát tay áo mà đi. Hồng Ngưng vội nói: “Vương gia xin dừng bước.”

Dương Chấn phớt lờ. Hồng Ngưng đi lên kéo lấy hấn: “Vương gia xin dừng lại, dân nữ quả thật có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Nhìn tay nàng, Dương Chấn nén giận: “Luôn miệng tự xưng là dân nữ, nhưng lại dám dùng sức ngăn cản bốn vương, ta thấy ngươi càng ngày càng làm càn.”

Dù hấn không bận tâm đến thân phận thì chính mình cũng không thể quá phận, Hồng Ngưng hiểu rõ đạo lý đó, buông hấn ra, gượng cười: “Dân nữ chỉ lo lắng sợ Vương gia vì tức giận mà quên chuyện cần làm.”

Tức giận từ từ biến mất, cặp mắt sắc bén lộ ra tia cười, Dương Chấn nói: “Ngươi định làm thế nào?”

Hồng Ngưng không chút chần chừ: “Tìm ra căn nguyên của yêu nữ đó, sẽ nghĩ được cách đối phó.”

Dương Chấn nói: “Tìm thế nào?”

“Trong mắt Chung công tử có mị thuật, không bằng bắt đầu từ hấn.”

Hồng Ngưng lấy ra hai lá bùa, “Đem hai lá bùa này đốt rồi ra lệnh cho hấn uống, ta tự có cách, việc này đối với Vương gia mà nói thì rất dễ làm.”

Dương Chấn nhận lấy bùa: “Lại dụ dỗ hấn sao?”

Hồng Ngưng nói: “Nếu không làm vậy, hấn nhất định sẽ chết.”

Dương Chấn xoay người đối diện nàng: “Pháp lực ngươi hiện giờ đã mất hết.”

Hồng Ngưng cũng nhìn hấn, ngữ khí bình tĩnh: “Yêu nghiệt đó là Cửu vĩ hồ, Tam vị chân hóa có thể luyện hồn phách người, vì vậy không thể đả thảo kinh xà (đánh cỏ động rắn), nếu không chúng ta khó thoát chết. Không chỉ chết, mà hồn phách cũng rất có thể hồi phi yên diệt.”

Dương Chấn sững sờ. Hồng Ngưng cười nói: “Vương gia nếu sợ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Không đợi Dương Chấn nổi giận, nàng liền nhanh chóng thu lại ý cười, nghiêm mặt nói: “Việc này chỉ cần hơi sơ suất thì sẽ nguy hiểm vạn phần, Vương gia từng mang quân ra sa trường, tự nhiên không sợ, nhưng dân nữ rất sợ chết, hiện nay lại không có pháp lực, chỉ có thể dùng bùa chú để thăm dò, mong rằng Vương gia có thể che chở nhiều.”

Ánh trăng không sáng bằng đêm qua, nhưng cố gắng cũng có thể thấy rõ.

Sắp tới canh ba, nội viện hoàn toàn yên lặng. Bên cạnh núi giả quả nhiên có bóng người lo lắng chờ đợi. Trên lầu cách đó không xa, Hồng Ngưng đứng bên cửa sổ: “Quả nhiên là hấn.” Dương Chấn nhếch môi.

Hồng Ngưng nói: “Kia cũng không phải Vương phu nhân.”

Dương Chấn lạnh lùng nói: “Nô tài hỗn xược.”

Phát hiện nét mặt hấn có chút không đúng, hình như có sát khí, Hồng Ngưng nhú mày: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ngưỡng mộ giai nhân cũng không tính là tử tội, huống chi yêu nghiệt kia đang dùng mị thuật với hấn.”

Dương Chấn liếc nhìn nàng một cái, hừ nhẹ. Nghe ra ý xem thường, Hồng Ngưng nói: “Yêu cái đẹp là lẽ thường của người đời, Vương gia nếu sợ làm bản quý phu, dân nữ nhất định sẽ đi.”

Dương Chấn nói: “Người cho là người có thể đi ra ngoài?”

Hồng Ngưng nghe, cảm thấy buồn cười: “Vương gia lại muốn ý thế hiếp người, ép buộc ta ở lại?”

Dương Chấn nói: “Thì đã sao?”

Không ngờ hấn lại nói như vậy, Hồng Ngưng không biết nên nói thế nào. Dương Chấn nhìn nàng, tức giận không có, ngược lại có vài ý trêu tức: “Bây giờ pháp lực người mất hết, võ công cũng không thể xem là cao minh, nếu bốn vương quả thực muốn khi dễ người, thì người phải làm gì đây?” Hồng Ngưng không nói.

Dương Chấn nói: “Mấy lần mạo phạm bốn vương, phải bị tội gì?”

Hồng Ngưng mỉm cười: “Lúc trước không biết thân phận của Vương gia, đã mạo phạm nhiều, nhưng người không biết không có tội, chẳng lẽ Vương gia thật muốn dân nữ dập đầu bồi tội?”

Dương Chấn mặt không đổi sắc: “Cũng tốt.”

Hồng Ngưng sao chịu dập đầu thật, chỉ cười gượng hai tiếng: “Làm gì có chuyện khách dập đầu với chủ nhân, Vương gia có thể thông cảm cho ta không?”

Dương Chấn nói: “Đều không có thành ý.”

Hồng Ngưng bắt đắc dĩ: “Nếu Vương gia nhất định giáng tội, dân nữ thật sự bất lực, nhưng mong Vương gia tuyệt đối đừng ý vào thân phận mà khi dễ một nữ tử, làm cái chuyện dẽ tiện vô si mất thân phận.”

Dương Chấn nói: “Miệng lưỡi thật là lợi hại, người có thật là nữ tử yếu đuối sao?” Hồng Ngưng không đáp.

Dương Chấn nhìn nàng một lát, chậm rãi nói: “Yêu thích cái đẹp, đúng là lẽ thường của người đời.” Hồng Ngưng kinh ngạc.

Dương Chấn tiến lên một bước, cúi mặt xuống nhìn nàng: “Đã là chuyện thường tình thì bốn vương cũng khó tránh.”

Hấn cố ý hạ thấp giọng, bầu không khí trở nên mập mờ ái muội. Ánh trăng nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ, nhìn gương mặt tuấn mỹ như đã từng quen biết kia, Hồng Ngưng bất giác lui về phía sau.

Không ngờ ngay lúc này, truyền âm phù bỗng nhiên có động tĩnh.

Hai người sững sờ, cùng quay mặt lại nhìn.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh núi giả đã xuất hiện bóng trắng, cùng người đứng đó ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thua cùng thắng

Truyện âm phù bị phóng tới trên bàn, bên kia tiếng thờ dốc, tiếng cười khi đứt đoạn khi liên tục, động tác hết sức kịch liệt, ở trong phòng yên tĩnh có vẻ càng phát ra rõ ràng.

Cảnh tượng đêm qua tái hiện, hơn nữa sau khi hồi tưởng lại chuyện đã phát sinh, hai người không khỏi xấu hổ.

Dương Chấn dờn tầm mắt, chậm rãi đi qua hướng trên ghế ngồi xuống: “Chờ cái gì, còn muốn xem?”

Vô tình gặp được một lần, đã bị trở thành nữ lưu manh vụng trộm nhìn coi, Hồng Ngưng ngẫm hồi hận không nên đáp ứng để cho hắn đến xem, kiên trì hỏi: “Phù kia đã để cho hắn ăn vào?”

Dương Chấn nghiêm lạnh mặt không đáp. Rõ ràng người này làm việc thủ đoạn cùng có hiệu suất, Hồng Ngưng biết hỏi cũng vô nghĩa, vì thế lấy lại bình tĩnh, cũng đi qua ngồi xuống, lấy ra đoạn cây đào màu vàng kia, còn có một đạo phù khác.

Suy nghĩ cực khổ nhiều ngày như vậy, đối với tình hình hiện nay, nàng cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp —— nội đan đoạt được từ Tắt Tàn là tu luyện ngàn năm, tự nhiên có chứa linh khí thiên địa, nay tiên thiên linh khí của bản thân lại bị phong ấn, vừa vận mượn đến dùng, đương nhiên tác dụng sẽ không lớn, có thể làm cho mấy lá phù này có tác dụng vậy là đủ rồi.

Hồng Ngưng nâng tay châm lửa đốt lá phù kia. Lá bùa cháy hết, giấy bụi cũng phiêu tán. Dương Chấn nhìn thấy càng kinh dị, đang muốn nói cái gì, lại bị Hồng Ngưng chặn lại, chỉ nghe nàng mở miệng hỏi: “Phụ nhân đến tốt cùng là người ở nơi nào?”

Một lát, bên trong truyện âm phù nhu có thanh âm thờ hỗn hển truyền đến: “Phụ nhân đến tốt cùng là người ở nơi nào?”

Dương Chấn lúc này mới hiểu được, lúc trước lửa Chung Văn Tài ăn xong hai đạo phù, thứ nhất là truyện âm phù, một đạo khác đúng là loại tác dụng này, nàng muốn không chế Chung Văn Tài, thông qua miệng của hắn để biết chi tiết về yêu tinh kia, mà chỉ có đem phù đặt ở trong bụng hắn, mới có thể giấu diếm được yêu tinh kia.

Hồ nữ quả nhiên cũng không có phát hiện ra sự khác thường gì, tuy nói nàng ta biến thành bộ dáng Vương thị, nhưng những chi tiết nhỏ của Vương thị lại không rõ ràng lắm, bất quá đôi phương bị trúng mị thuật, nàng liền không hề phòng bị, thuận miệng nói: “Thiếp đương nhiên là người thành Trọng Châu.”

Thanh âm mềm mại quyến rũ, Dương Chấn nghe trong lòng run lên, lập tức nói: “Thành Trọng châu nơi nào?”

Hồ nữ cười nói: “phố Tây Hà.”

Càng xác định không phải Vương thị, Dương Chấn trầm giọng: “phố Tây Hà nhà ai?”

Thấy hắn hỏi nhiều, Hồ nữ cũng cảnh giác đứng lên, “hôn nhẹ” sau đó nói nhẹ như gió: “Ta và ngươi chỉ là quen biết, chung quy hỏi chuyện này làm cái gì.”

Hồng Ngưng sợ nàng sinh nghi, vội hỏi: “Tiểu sinh ban ngày dường như ở Vương gia quý phủ gặp được phụ nhân.” lý do này thập phần đầy đủ, Hồ nữ không hề hoài nghi, ý vào mị thuật mà ôn nhu dỗ hắn: “Ngươi nhận sai rồi, trên đời này người có diện mạo tương tự rất nhiều.”

Hồng Ngưng đưa tay vung lên, truyện âm phù liền không có động tĩnh nữa.

Dương Chấn nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hồng Ngưng nói: “Ban ngày Chung Văn Tài như vậy, ta liền đoán hắn khẳng định không biết thân phận Vương phu nhân, quả nhiên là thế, ban đầu tưởng là hắn lúc trước trong lúc vô ý ở đâu đó nhìn thấy Vương phu nhân, sinh lòng ngưỡng mộ, sau đó bị yêu nữ này nhòem ngó phá hỏng, mới biến hóa ra để lừa hắn.”

Dương Chấn chưa nói cái gì, nhìn chăm chăm nàng đến nửa ngày, bỗng nhiên cười lạnh: “Thật là biện pháp lợi hại, chỉ bằng một đạo phù có thể không chế lòng người.”

Hồng Ngưng cười nói: “Dân nữ mặc dù không có pháp lực, nhưng ai nếu là nghĩ muốn khi dễ, cũng chưa chắc đã dễ dàng.” Dương Chấn đứng dậy bước đi.

Ngày thứ hai Hồng Ngưng liền giúp Chung Văn Tài giải mị thuật, Dương Chấn tự mình thăm vấn, cuối cùng hiểu được chân tướng sự tình, cùng Hồng Ngưng sở liệu không khác nhau lắm.

Nguyên lai ngày ấy Chung Văn Tài vào phủ nương nhờ họ hàng, đi ra ngoài thành du ngoạn, vô ý gặp được Vương thị đang tiến đến dâng hương, thấy

nàng dung mạo xinh đẹp không khỏi động tâm, nhưng không biết thân phận của nàng, đang trong lúc phiến não, ban đêm” Vương thị” liền tự động tìm tới cửa.

Trên đường, hai người chậm rãi mà đi. Hồng Ngưng nhìn mọi nơi xung quanh, nhíu mày: “Không thể tưởng được phố Tây Hà lớn đến như vậy.”

Chiều theo thân phận của Dương Chấn, hạ lệnh tiến hành điều tra toàn thành không khó, nhưng việc này khó mà tránh khỏi sẽ dả thảo kinh xà, kiếm cùi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa yêu nữ kia mượn là dung mạo Vương thị, ngay cả hai người cũng chưa từng gặp qua diện mạo chân chính của nàng ta, cũng không thể ẩn theo bộ dáng Vương thị mà đi tìm.

Nàng vẫn còn phiến não, mà Dương Chấn lại không đem lời nói của Hồ nữ kia để ở trong lòng: “Tây Hà phố bắt quá là nàng ta thuận miệng nói vậy, người không phải nói yêu quái cũng sợ nhân khí sao, nàng cũng là yêu quái, như thế nào lại ở được trong thành.

Hắn dừng lại cước bộ: “Nhưng thật ra người đã giải mị thuật cho Chung Văn Tài, tối nay nàng ta lại đến chắc chắn sẽ phát hiện, lúc đó sẽ ứng phó như thế nào?”

Hồng Ngưng nói: “Nhiều lắm lại bắt hắn lại một lần nữa.”

Dương Chấn nói: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà.” Thêm một lần như thế, nguyên dương bị hút hết, Chung Văn Tài sẽ chết.

Hồng Ngưng cười: “Yêu nghiệt kia hiện tại chúng ta là trăm triệu cũng không thể thể trâu vào, Vương gia nếu không đành lòng, không ngại tìm chút nhân sâm, lộc nhung (sừng hươu) thay hấn bổ bổ, giúp hấn chống đỡ thêm mấy ngày, hoặc là tự thân xuất mã (tự mình) thay thế cho hấn, nghĩ đến lấy tư thế oai hùng của Vương gia, yêu nghiệt kia nhất định sẽ không bắt mất.”

Dương Chấn da mặt co rúm lại: “Cô nương gia không biết cảm thấy thẹn.”

Hồng Ngưng nghiêm mặt: “Dân nữ nếu không cứu giúp, cũng không đến nỗi sợ hãi như thế, trúng mị thuật tri vô bất ngôn (không nói được lời nào), ta còn sợ hấn đến lúc đó sẽ khai ra chúng ta, nay không chỉ có thay hấn giải trừ mị thuật, còn giúp hấn trừ bỏ đi mùi mà yêu nghiệt kia lưu lại, hiện tại tốt nhất để cho hấn ẩn nấp đi, hoặc là lặng lẽ rời khỏi thành Trọng Châu, yêu nghiệt kia lúc đó sẽ không tìm được.”

Dương Chấn nhíu mày: “Hắn đi rồi, sau này chúng ta sẽ gặp khó khăn khi hỏi thăm hành tung của yêu nữ kia.”

Hồng Ngưng nhíu mày: “Vương gia tâm địa cũng không được tốt cho mấy nhì.”

Dương Chấn lạnh lùng nói: “Loại người như hấn chết không đáng tiếc.”

Hồng Ngưng nói: “Không an phận dám nuôi hi vọng là vì hấn cũng không biết thân phận của Vương phu nhân.”

“Nếu biết, hấn còn có thể lưu lại cái mạng chó này?” Dương Chấn cũng không nhìn nàng, xoay người hướng hai gã thị vệ nói, “Hồi phủ.”

Biết hấn trở về an bài, Hồng Ngưng cười, tiếp tục tìm kiếm.

Tây Hà phố rất dài rất lớn, hơn nữa mấy con phố ở Tây Hà đều liên kè giống nhau như đúc, phần đông là cửa hàng, cũng không thể đi đến từng nhà gõ cửa hỏi thăm, nhất thời nàng cũng không biết nên bắt đầu từ đâu mà tìm, đi mất nửa ngày cảm thấy hai chân bần rần, liền tùy ý vào một quán trọ, kêu bát canh nóng, ngồi xuống suy nghĩ đối sách.

Không phải không biết lợi hại của tam vị chân hòa, nhưng yêu nữ này quả thực là xuất thân từ tộc cửu vĩ hồ, có thể nghe được tin tức của Lục Cửu hay không? Nhịn xuống kích động trong lòng, Hồng Ngưng nắm chặt đoạn đao màu vàng kia.

Đang lúc này, bên cạnh có một thanh âm vang lên: “Trương Nhị bá, trước đó vài ngày nhờ người mang cái đó đã có chưa?” thanh âm có ý đề thấp, ngay cả như thế nghe vào trong lỗ tai vẫn là thập phần ôn nhu đáng thương, Hồng Ngưng lập tức đưa mắt nhìn, chỉ thấy một người ăn mặc một màu trắng thần khiết đậm mực là một phu nhân đứng ở quầy tiền cùng lão chương quầy chào hỏi, bộ dáng tú lệ, nhìn qua thật là hiền thực.

Lão chương quầy vội từ quầy hàng lấy ra cái bọc giấy đưa chonàng: “Đang muốn đưa đi, người ngược lại lại tới trước.”

Phu nhân kia tiếp nhận, cảm ơn. Lão chương quầy thân thiết: “Thích công tử bệnh đã có chút khởi sắc (chuyển biến tốt) hơn chưa?”

Hồ phu nhân cúi đầu: “Vẫn là như vậy, làm phiền Nhị bá lo lắng.” Cảm tạ hết lần này đến lần khác sau đó cầm bọc giấy đi mất.

Hồng Ngưng lập tức đứng dậy đi qua: “Trương Nhị bá, nàng là thân thích của người?”

Lão chương quầy híp mắt nhìn nàng một lát, vẫn cảm thấy lạ mặt, nhưng nghe nàng gọi thật thân thiết, dễ dàng làm chính mình trí nhớ không tốt, lắc đầu: “Không phải thân thích cái gì, phu nhân này họ Hồ, nửa năm trước gả cho Thích gia Tam công tử, còn làm cho Tam công tử này bị Lão Từ (cha) hấn đuổi raga môn, ai ngờ thành hôn không đến một tháng, Thích Tam công tử liền bị bệnh nặng, đại phu cũng không có biện pháp, Thích lão gia chỉ mắng nàng khắc phu, cũng không chịu trông coi. Thệt thời cho vị phu nhân này nhưng nàng vẫn không rời không chê, thường ngày vẫn theo thừa mầy và sống tạm, còn phải chăm sóc Thích Tam công tử, quả thực không dễ dàng, cho nên hàng xóm láng giềng không có việc gì đều giúp đỡ nàng một chút.”

Hồng Ngưng dừng như có chút suy nghĩ, sau một lúc lâu mới lại hỏi: “Nàng hiện nay đang ở nơi nào?”

Một tiểu cô nương mà thôi, cũng không phải người hiểm ác gì, lão chương quỳ cũng không phòng bị: "Đường Đông tam, liễu bà con cách vách chính là....".

Sâu trong đường hẻm chỉ có mấy hộ gia đình, vô cùng lãnh lẽo, chỗ ở Hồ thị cùng trượng phu cũng không khó tìm, tùy tiện tìm người hỏi thăm sẽ biết.

Cửa trước đóng chặt, trong sân im ắng, xem ra thật giống như lời đồn đãi, trượng phu bệnh nặng. Hồ thị trừ ban ngày ra liền đóng cửa không cùng người khác lui tới, xác thực tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc (chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ)

Hồng Ngưng đứng ở ngoài tường nhìn không được lưỡng lự, pháp lực bị phong ấn, không thể cảm thụ yêu khí, nay còn khó có thể xác định nàng có phải yêu hồ kia hay không, cũng không thể vô duyên vô cớ xông vào, nên tìm lấy cái cớ gì đây?

"Cô nương ở trong này làm cái gì?" Sau lưng vang lên thanh âm ôn nhu dễ nghe. Xoay người đã thấy người tới, Hồng Ngưng ngoài ý muốn nói: "Là người."

Lục Dao sóng mắt lưu chuyển: "Cô nương sao đến nơi này?"

Hồng Ngưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh: "Vương phi là thần tiên, đều có thể đến thế gian đi một chút, Hồng Ngưng là phạm nhân, thiên hạ to lớn, có nơi nào không thể đi?"

Lục Dao nói: "Cô nương nói quá lời, cái gì Vương phi, bất quá là các nàng chê cười thôi, ta gọi là Lục Dao."

Hồng Ngưng không đề ý đến chuyện đó: "Người tìm ta?"

Lục Dao chậm chậm đi đến trước mặt nàng: "Chuyện Lục Cửu thật sự là xin lỗi cô nương, phụ vương đã muốn trách phạt hần, bên kia thiên quân Côn Luân để quân cũng đã ban thưởng."

"Muốn ta tha thứ cho hần?" Hồng Ngưng ngắt lời nói, "Không có khả năng, Bạch Linh sẽ không trở về, một câu trách phạt là có thể miễn trừ sai lầm mà hần phạm phải, thiên hình của các người ở đâu?"

Nàng lắc đầu: "Ta đã quên, các người ngay cả pháp lực đều là dùng để đối phó phạm nhân."

Lục Dao mỉm cười: "Là nói đến phong ấn? Hần làm như vậy là nghĩ đến cũng là vì muốn tốt cho cô nương."

Hồng Ngưng tự nhiên biết cái "Hần" kia là chỉ ai, vòng vo đôi đề tài: "Không biết Lục cô nương tìm ta có gì chỉ bảo?"

Lục Dao ôn nhu: "Hần để cho ta thay hần chiếu cố người."

Để cho vị hôn thê đến "Chiếu cố"? Hồng Ngưng trong lòng muốn cười, trên mặt nhưng không có nửa điểm biểu tình: "Đa tạ, Trung thiên vương cũng là quá lo lắng, làm gì phải mất công như vậy, ta không cần người chiếu cố vẫn rất tốt."

Lục Dao nhẹ nhàng thở dài, vẫn đoan trang tao nhã như trước: "Lục Cửu là đệ đệ của ta, cô nương nhất định sẽ không thích ta, nhưng đã được hần nhờ vả, cô nương có yêu cầu gì cũng có thể nói với ta, ta sẽ hết sức thỏa mãn."

Hồng Ngưng cũng không chối từ: "Đừng để cho ta lại nhìn thấy các người, đó chính là chiếu cố cho ta."

Lục Dao cười nói: "Cô nương làm gì phải cố chấp như vậy, thôi được tương lai nói sau." Tay áo nhẹ phẩy, cả người nàng ta liền biến mất. Hồng Ngưng cúi mặt nhìn dưới mặt đất, đứng bất động ở nơi đó thật lâu, thảng đến một thanh âm vang lên —— "Tính vẫn muốn đứng ở đó sao?"

Nguyên lai xử lý qua chuyện Chung Văn Tài, Dương Chấn thấy nàng thật lâu không trở về, tự mình đi ra ngoài tìm, ai ngờ vừa vặn gặp được hai người nàng đang nói chuyện, nhất thời không tiện lại đây, giờ phút này lúc Lục Dao rời đi, không khỏi lấy lời nói cười nhạo nàng.

Phá lệ, Hồng Ngưng không có cãi lại, chính là nâng mặt lên nhìn hần: "Vương gia tới thực khéo."

Dương Chấn khoanh tay đi thông thả đến bên cạnh nàng: "Ta xem nàng ta cũng biết thuật pháp, các người là đồng môn?"

Hần không biết thân phận Lục Dao, hần là không có nghe thấy cuộc đối thoại khi nãy, Hồng Ngưng cười lạnh, cũng không trả lời, hỏi lại: "Làm sao người biết ta ở trong này?"

Dương Chấn nói: "Chung Văn Tài đã được đưa đi."

Hồng Ngưng nói: "Người phái người theo dõi ta."

Dương Chấn không phủ nhận cũng không còn giải thích: "Cứ tưởng rằng người không đơn giản, ai ngờ so sánh với các nàng, người vẫn là tiểu nha đầu."

Hần rất có hứng thú nhìn nàng: "Nàng ta hướng người thị uy."

Hồng Ngưng ngược lại cười: "Vương gia thực thích châm ngòi thổi gió."

Dương Chấn nói: “Nàng ta mới là nữ nhân trong nữ nhân, người thua.”

Hồng Ngưng không phải là người dễ dàng chịu thua, nhưng hôm nay không thể không thừa nhận, lần này nàng chính xác đã thua, phạm là có liên quan đến người kia chuyên thua là hoàn toàn nắm chắc, hấn nắm giữ vận mệnh của hấn, lần lượt cho nàng hy vọng, lại lần lượt tự tay đem chúng hủy diệt trước mặt nàng, cho tới bây giờ cũng không buông tha.

Thấy nàng không lên tiếng, Dương Chấn lại nói: “Nữ nhân ghen tị tranh đoạt sử dụng chút thủ đoạn cũng không cần phải ngạc nhiên, nhưng thật ra người, chuyện khác cũng không đến nỗi ngu dốt, đến chuyện này. Bỏ vương ngoài ý muốn thật sự vừa lòng.”

Hồng Ngưng châm chọc: “Ghen tị tranh đoạt, Vương gia đang nói chuyện nhà mình sao?”

Dương Chấn không nhanh không chậm nói: “Nữ nhân nhu nhược một chút, đều có người thương tiếc, còn người lúc nào cũng không muốn chịu thua, mọi chuyện đều tự mình chống đỡ, người khác nhìn không thấy, kết quả là chỉ biết ủy khuất chính mình.”

Hồng Ngưng nói: “Vương gia lo lắng nhiều lắm.”

Dương Chấn đưa tay nâng người của nàng lên, cười hạ giọng: “Muốn khóc liền khóc, nữ nhân nhu nhược một chút cũng không có ai so đo tính toán.”

Không hiểu sao lại tức giận đứng lên, Hồng Ngưng phất chốc sắc mặt đổi khác: “Vương gia lời này ta thật không rõ, ta vì sao phải khóc.”

Dương Chấn thuận thế buông nàng ra, nâng mi: “Quả thực không thương tâm?”

“Đây là chuyện của ta, cùng Vương gia không quan hệ.” Hồng Ngưng lạnh lùng nói xong, liền xoay người đi.

Đi vào cửa, lại tiến vào hậu viên, sắc trời đã hoàng hôn, nhưng tiếng bước chân phía sau vẫn không biến mất, không gần không xa bước theo nàng. Hồ nước ven bờ, gặp bốn phía không người, Hồng Ngưng rốt cục nhìn không được dừng lại: “Vương gia còn đi theo ta làm cái gì?”

Dương Chấn nói: “Nàng ta là đang thay ai tới chiếu cố người?”

Hồng Ngưng trở lại, thản nhiên nhìn hấn: “Vương gia muốn chê cười?”

Dương Chấn đi đến bên cạnh nàng đứng đó một lúc lâu, lắc đầu, ngữ khí dần theo tia châm biếm: “Nàng ta rõ ràng là có ý nói những lời này, nhưng chưa chắc là thật sự, người thông minh như vậy sao đoán không ra được, lại thương tâm một hồi.”

Thương tâm? Hồng Ngưng cười rộ lên: “Vương gia dường như đã hiểu lắm, thiết giả lại như thế nào, đều cùng ta không quan hệ.”

“Rõ ràng khó chịu, lại không thừa nhận,” Dương Chấn sắc mặt không thay đổi, “Người cứ quật cường như vậy, sẽ không có chút cảm kích nào, là nam nhân đều sẽ chọn nàng ta.”

“Tự cho là thông minh.”

Hồng Ngưng lười nói thêm nữa, đánh gãy lời của hấn, xoay người muốn về phòng nghỉ ngơi. Đúng lúc này bên hông bỗng nhiên căng thẳng. Một bàn tay gắt gao vòng eo của nàng, tay kia thì chế trụ người của nàng, lần môi ẩm ướt nóng hổi hạ xuống, vẫn chuyên chế bá đạo như cũ, cảm giác lại không giống lần trước, lần trước là dục vọng bản năng, lần này càng nhiều là trêu đùa.

Hồng Ngưng kinh sợ không thôi. Nàng càng ra sức chống đẩy, hấn liền càng làm càn, rốt cục, hấn dễ dàng chế trụ nàng giờ bàn tay lên, đồng thời nâng mặt rời đi. Hồng Ngưng lạnh lùng nhìn hấn: “Vương gia đây là ý tứ gì, hay lại là trúng mị thuật?”

Dương Chấn thản sắc bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa có phát sinh qua: “Nguyên lai là người để ý điều này.”

Hồng Ngưng nhẫn nhịn không nói. Dương Chấn bỏ qua tay nàng: “Ta so với hấn như thế nào?”

Hồng Ngưng ngược lại bị hỏi sững sờ, theo bản năng nói: “Ai?”

“Người thích người kia,” Dương Chấn khêu môi khẽ nhếch, “Bỏ vương cùng hấn diện mạo tương tự nhau?”

Hồng Ngưng trầm mặc, sớm nên nghĩ đến, người này là Duệ Vương nổi tiếng, còn trẻ đã ra chiến trường tham dự chính sự, thấy rõ được tự nhiên sẽ không giống người bình thường, chỉ sợ theo ngay từ đầu cũng đã đặc biệt lưu ý đến chính mình.

Dương Chấn nói: “Là ai?”

Hồng Ngưng nói: “Người không phải hấn.”

Dương Chấn nói: “Hấn thích nữ nhân kia, không chịu thú người?”

Hồng Ngưng biết hấn nghĩ sai, không có giải thích: “Thời điểm không còn sớm, Vương gia cần phải trở về.”

“Thực thích hấn như vậy?” Ngón tay mang theo độ ẩm nhẹ nhàng xẹt qua mặt của nàng, hấn thấp giọng cười, “Người không ngại đem ta làm như là hấn,

như thế nào?”

Hồng Ngưng thực sùng sốt. Dương Chấn buông tay, không đợi nàng nói gì, chậm rãi rời đi. ” Trong lời nói bốn vương người trước tiên nhớ kỹ, qua thời gian quay về cũng là như thế .”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thích tam công tử

Hay là vị Vương gia này đang ở đây thổ lộ? Hồng Ngưng nhìn ra hồ nước bản thân một hồi lâu , vẫn là cúi đầu cười, diện mạo tương tự, chung quy không phải là một người.

Chuẩn bị trở về phòng, phía sau lại có một người. Hồng Ngưng không nói gì thêm, chính là dừng bước lại không đi lên phía trước nữa.

Bóng đêm mờ mịt, thấy không rõ ánh mắt ôn nhu sáng ngời kia, càng không biết trong ánh mắt kia giờ phút này là cái dạng thần sắc gì, bởi vì hắn không có nhìn nàng thậm chí không biết hắn rốt cuộc đang nhìn cái gì .

Trầm mặc hồi lâu. Hồng Ngưng mở miệng trước: “Trung thiên vương là tới ngắm trăng, hay là đến để chê cười ?”

Hắn rốt cục đem ánh mắt dừng lại ở trên người nàng: “Ta có thể giải phong ấn của ngươi.”

Hồng Ngưng nói: “Có điều kiện.”

Hắn gật đầu: “Không cần đổi phó Lục Cửu nữa .”

Hồng Ngưng nói: “Mạng của ta đều ở trên tay Trung Thiên Vương, pháp lực tính là cái gì, Trung Thiên Vương muốn liền có thể lấy đi, làm gì phải hạ thấp thân phận cùng ta nói điều kiện, là đang ở đây đang tội nghiệp cho ta?”

Cầm Tú nhíu mày, thanh âm hơi có vẻ nghiêm khắc: “Lục Cửu là con của Bắc Giới vương, được Bắc Tiên giới che chở, ngay cả nội đan Đào yêu hữu dụng (có ích), nhưng chỉ cần hơi vô ý cũng rất hung hiểm, ngươi đáng ra đã biết đến tam vị chân hòa, có thể nào lại tùy hứng làm vậy như vậy .”

Hồng Ngưng nở nụ cười: “Nguyên lai Trung Thiên Vương là đang ở đây lo lắng cho ta?”

Cầm Tú im lặng một lát, gật đầu: “Phải”

Thấy hắn nói thẳng thừa nhận, Hồng Ngưng ngược lại ngoài ý muốn: “Lúc trước ngươi vì áy náy liền đem ta đưa đến nơi này, phong ấn pháp lực của ta cũng là ngươi, nay nói lo lắng cho ta lại là ngươi, ta không phải là nên cảm kích sao ?”

Nàng theo dõi ánh mắt của hắn: “Đường đường là Trung Thiên Vương không phải có thể đoán trước được tương lai hay sao, nếu không phải là ngươi cố ý đưa ta đến bên người Bạch Linh, hẳn vĩnh viễn sẽ không tìm được ta, cũng sẽ không. Ngươi đã biết chuyện này , lại cố ý nhìn nó phát sinh, trợ giúp, miệng đều nói là thiên ý đều nhất định là trúng mục tiêu, ngươi nói, ta nên cảm kích ngươi như thế nào?”

Cầm Tú nói: “Ta lúc trước cũng không biết rõ tình hình .”

Lời này nghe vào trong lỗ tai, Hồng Ngưng chỉ cảm thấy buồn cười: ” Trung Thiên Vương không phải thần thông quảng đại sao, miệng đầy mệnh số, lại ngay cả mệnh số phạm nhân cũng thấy không rõ.”

Không phải không thấy rõ mệnh số phạm nhân, mà là hết thấy hoàn toàn ở ngoài dự đoán của hắn, phạm là chuyện tình có liên quan đến nàng hẳn cũng không thể nhìn thấy được , sự tình quả thật đã xảy ra, hiện tại nói cái gì nàng ấy cũng sẽ không tin, Cầm Tú không có biện bạch lại, chỉ tiến lên nói: “Nghe lời .”

Ngữ khí kia hoàn toàn bao hàm ý lo lắng cùng bất đắc dĩ, sự sùng nịch cung chiêu như có như không cơ hồ làm cho nàng hết hy vọng đối đáp lại, Hồng Ngưng lập tức lui về phía sau: “Ta đã nói rất rõ ràng, ngươi rốt cuộc còn muốn làm cái gì?”

Nàng đơn giản đem chuyện suy đoán lúc trước hỏi lên: “Ngươi làm chuyện này đó đơn giản là áy náy, bởi vì ngươi căn bản không thích cái tiểu yêu kia, lại lừa nàng tu tiên đúng hay không?”

Nàng như thế nào lại nghĩ đến chuyện đó? Cầm Tú đứng lại, chưa trả lời .Hồng Ngưng nghĩ chính mình đã đoán đúng: “Ta hiện tại chỉ là một phạm nhân bình thường, không phải là tiểu yêu kia , cho nên ngươi căn bản không cần như vậy, bởi vì ta cũng đã muốn quên đi chuyện kiếp trước , bao gồm ngươi, nếu không phải ngươi xuất hiện, ta sẽ giống như trước kia sống tốt lắm, tuyệt đối sẽ không liên quan gì đến ngươi.”

Dừng một chút, nàng bổ sung: “Nếu đã quên, không nên hối hận? Người nếu còn áy náy, hiện tại ta có thể tha thứ cho người.” một mảnh tình mạch.

Trước mặt không phải khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ kia, lại có chút thần nhiên mà xa cách, thần sắc lại không mấy khác nhau, tựa như lúc trước nàng vì người nọ quý gồi trước mặt cầu hân, sửa cách xưng hô “Thần tôn đại nhân” một khắc kia mọi thứ cuối cùng biến thành xa lạ, thà rằng Hôi phi yên diệt cũng muốn lựa chọn rời đi, thậm chí so với hân lúc trước càng quyết tuyệt.

Cầm Tú nhìn nàng. Thật sự không hận, nàng chính là đã quên. Một tiểu yêu ngang bướng, năng lực lại chưa thuần thực lại gốc gác hồ đồ, đơn giản trong suốt, hân đối với nàng hết thấy đều rõ như lòng bàn tay, nhưng mà hân không thừa nhận cũng không được, qua sự kiện đó nàng so với thần nữ, tiên nữ mà hân gặp qua nàng đặc biệt thông minh, nàng biết cách trả thù hân như thế nào, “Ta sẽ quên người”, đối một thần tiên mà nói, quên so với hận càng nghiêm trọng hơn, đây cũng là phương thức trả thù nghiêm trọng nhất nàng có khả năng nghĩ đến, hơn nữa nếu thành công có thể làm cho hân áy náy đến ngàn năm.

Thời điểm còn trẻ hết sức lông bông, thanh danh đa tình nơi Hoa Triều cung dần dần trở nên nhạt phai, những người nói “Hận” sớm đã mơ hồ ở trong trí nhớ, duy độc còn lại câu “Quên” này.

Bọn họ đi đến con đường này vốn đã không còn liên quan, lần này nghịch thiên sửa mệnh sẽ mang đến kết quả như thế nào?

Thấy hân chậm chạp không có phản ứng, Hồng Ngưng khó hiểu, lại chẳng muốn miệt mài theo đuổi: “Ta cũng không hận người, người có thể trở về, vận mệnh phạm nhân hãy để cho nó thuận theo tự nhiên, không cần thần tiên phải nhúng tay, lại càng không cần làm phiền Lục Dao.”

Cầm Tú ánh mắt khẽ nhúc nhích: “Nàng đi tìm người.”

Hồng Ngưng không nghĩ sẽ giấu diếm: “Nàng muốn thay người chiếu cố cho ta, ta nghĩ người cũng không cần phải điều động nhiều người.”

Cầm Tú trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Kia không phải ý của ta.”

Hồng Ngưng bật cười: “Lúc trước là còn trẻ không hiểu chuyện, nay ta đã sớm nghĩ thông suốt, Trung Thiên Vương làm gì phải giải thích với ta, người nghĩ rằng ta vì người mà còn có thể ghen sao?”

Nhân sinh ngắn ngủn hơn mười năm, tiểu nha đầu rất nhanh đã trở nên thành thục, nếu nhìn về kiếp trước, thật không nghĩ ra chuyện này nàng có khả năng nghĩ thông suốt hay không? hoặc là vẫn lựa chọn như năm đó?

Trong lòng trầm xuống, hân lại khẽ cười. Nói là đã quên, vậy mà lại còn lưu lại phần trí nhớ của kiếp trước, tiểu yêu này vẫn là theo bản năng ghi hận với hân!

Cảm giác phiền chán dâng lên, Hồng Ngưng chán ghét nụ cười như vậy, giống nhau có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của hân, đó là nụ cười thuộc về người chiến thắng.

Nàng bước nhanh đi qua bên cạnh hân: “Ta muốn đi nghỉ, Trung Thiên Vương xin cứ tự nhiên.”

Chung Văn Tài đã rời đi, Hồ nữ lại tự nhiên không đến tìm hân, Hồng Ngưng lúc trước còn có chút lo lắng, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai rời giường mới phát hiện cũng không có gì dị thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, về phần chuyện vị Hồ phu nhân kia, nàng cũng không có nói cho Dương Chấn biết.

Trong ngõ im lặng nhỏ vang lên tiếng đập cửa. Một lão bà từ bên kia gõ cửa gọi: “Hồ phu nhân, Hồ nương tử có đó hay không?” Giây lát, một thiếu phụ ăn mặc mộc mạc mở cửa: “Thái đại nương có chuyện gì sốt ruột vậy?”

Lão bà kia cười nói: “Có việc làm phiền nương tử, ta có hai đứa cháu con của bà con xa, thường ở ngoài quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc) kinh doanh, nhận được vụ làm ăn, hôm qua nhân tiện thể mang hai nhánh hảo sâm thượng đẳng đến, lão đây không có con cái, cả đời mệnh khổ, không có phúc khí hưởng dụng kia, chẳng lẽ chỉ muốn bán đổi mấy lượng bạc, nương tử học văn cao, phiền người đi hỗ trợ nhìn xem, miễn cho gọi bọn hân khi dễ lão bà đây không có kiến thức bán hóc ho lão.”

Vừa nói vừa khoa tay múa chân: “Đại loại là lớn như vậy, nghĩ đến là vật hiếm lạ.” Nhân sâm tốt như vậy quả thật hiếm thấy, Hồ thị nghe vậy vui sướng, vội hỏi: “Đại nương quả thực có đồ tốt, chỗ này của ta còn có chút tiền để dành, vừa vặn cần mua để cho tướng công cùng ta bổ bổ.”

Bà lão nói: “Nếu là nương tử muốn, tùy tiện đưa mấy lượng thôi.”

Hồ thị nói: “Sao lại để cho đại nương chịu thiệt được.”

Bà lão kéo nàng: “Hàng xóm láng giềng, nương tử nói thế nào thì thế đấy, đi thôi.”

Hồ thị chần chờ một chút, hướng vào bên trong nhìn một chút, đánh giá trọng phú vẫn bình thường, liền đóng cửa lại cùng đi theo lão bà kia. Hai người vừa ly khai, một cái Thanh y nữ tử liền theo chỗ rẽ chỗ đi ra.

Dương Chấn quý phủ được liệu gì không có, nhân sâm thượng đẳng rất hiếm có lại có rất nhiều cho nên đặc biệt cầu xin hai nhánh về dùng, đương nhiên, Hồng Ngưng cũng không dám khinh thường, nghĩ đến đối phương thật sơ sẩy như vậy, nàng cẩn thận bước trước hai bước, cẩn thận quan sát cửa kia một lát, mỉm cười, tay trái lấy ra đoạn nhánh đào màu vàng kia, tay phải tay lấy phù ra áp vào trên cửa.

Phong ấn giải trừ, nàng không có vội vã đi vào: "Tiểu quý phương nào, còn không mau mau hiện hình."

Tiếng nói vừa dứt, trước mặt quả nhiên xuất hiện vài cái mặt tiểu quý màu xanh, diện mạo xấu xí, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, nguyên lai đều là bị Hồ thị cưỡng bức bắt đến trong coi sân này, Hồng Ngưng tự hiểu mình đã tìm đúng chỗ, mừng thầm, thả bọn họ đi.

Gian phòng trang trí đơn sơ, lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, một gã nam tử trẻ tuổi im lặng nằm ở trên giường, trên người đắp một cái chăn có chất liệu thoải mái tốt nhất, mồ hôi lộ ra áo sơ mi tuyết trắng.

Một khắc trước khi bước vào cửa này, Hồng Ngưng đã nghĩ căn phòng này không có ai, nay thấy tình cảnh này lại lấp bắp kinh hãi, đây không phải là người sống có bệnh nặng sao!

Mi mui cao thẳng, khuôn mặt anh tuấn, hần nhắm mắt lại vẫn nằm không nhúc nhích, tựa hồ cũng không phát hiện có người xông vào. Nhưng mà Hồng Ngưng phát hiện, bên môi mỏng manh kia ngậm ý mỉm cười. Hắn là có tri giác.

Đứng ở trước giường, Hồng Ngưng nhú mày, từ nhỏ cùng mấy thứ này giao tiếp thân thể của hắn đã cực kỳ mẫn cảm, ngay cả pháp lực bị phong, cũng phát giác không đúng, vì thế lập tức lấy ra một đạo phù nho nhỏ thử hạ xuống, thử một lần cũng chẳng sao, nàng lập tức sắc mặt đại biến —— người sống cho dù bệnh nặng bao nhiêu đều phải có sinh khí, cho đến sau khi chết mới lại biến thành tử khí, nhưng hôm nay tại đây trên người nam tử tuy nói không cảm giác tử khí, nhưng cũng không có sinh khí rõ ràng, kỳ thực là ở trạng thái "Nửa chết nửa sống", người như vậy thật đúng là chưa bao giờ thấy qua.

Này rốt cuộc nên tính hắn là người chết hay vẫn là người sống?

Hồng Ngưng kinh sợ. Nam tử trên mặt cười lại dần dần biến mất, vẻ mặt trở nên nửa là nghi hoặc nửa là bất an, hiển nhiên hắn đã nhận ra người này cũng không phải thể tử của chính mình.

Trong lúc vô ý trong thấy nhánh đào màu vàng trên tay, Hồng Ngưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, hơi lộ ra sắc mặt vui mừng, ham muốn đưa tay ra thử, nghĩ nghĩ lại lùi về, theo quy củ hướng hắn làm thi lễ, dù rằng hắn không nhìn thấy: "Là tỷ phu Thích gia sao?" nam nhân lông mi giật giật.

Hồng Ngưng tận lực làm cho ngữ khí chính mình nghe lên có vẻ tự nhiên nhiệt tình: "Ta họ Lâm, là láng giềng mới đến cách đây một đoạn, mới vừa rồi Hồ tỷ tỷ có việc đi ra ngoài, xin ta giúp nàng chiếu cố người, tỷ phu nghĩ muốn cái gì cứ việc nói cho ta biết."

Nghe nàng nói như vậy, Thích tam công tử vẻ mặt quả nhiên dịu đi, bên môi một lần nữa hiện lên ý cười, giống như ngượng ngùng. Không hổ là thể gia công tử biết đọc sách lễ nghi, hắn là đang thận trọng?

Hồng Ngưng cười thầm, đưa tay xốc chăn trên người hắn lên, giả ý nói: "Ta xem chân này không ẩm ướt lắm, tỷ phu có thể sẽ không khỏe. Muốn đổi hay không." Nói tới đây, nàng đột nhiên dừng lại.

Ngay tại ngực nam nhân, một đoàn lực sâu kín quang mang du động, cuộn cuộn tản ra hơi nóng, tử khí nồng đậm ngăn chặn thân thể kia. Hồng Ngưng khiếp sợ. Này không phải thể tử từ nhân không nên tới chiếu cố chính mình, nam nhân có chút xấu hổ, lại bất hạnh không thể nói chuyện, chỉ phải cố gắng trấn định, trên mặt tái nhợt nổi lên một tia đỏ ửng. Hồng Ngưng mắt lóe ra ánh sáng, bỗng nhiên xiết chặt nhánh đào màu vàng, thuận tay lấy ra đạo phù áp vào ngực hắn, đồng thời cười nói: "Hồ tỷ tỷ lo lắng cho công, vẫn là chậm một chút đi."

"Người làm cái gì?" thanh âm kinh sợ của Hồ thị.

Phát hiện không đúng, Thích tam công tử hai hàng lông mày rung động, khăn trương.

Hồng Ngưng nhìn hắn, thờ dãi: "Không phải tỷ tỷ muốn ta chăm sóc cho tỷ phu sao, ta còn có một số việc muốn cùng tỷ tỷ thương lượng, chúng ta đổi một chỗ khác nói chuyện được không?"

Nội đan bị trấn trụ, đối phương lại không lập tức động thủ, có thể thấy được cũng không phải muốn tánh mạng của mình, Hồ thị nhẹ nhàng thở ra, nhìn vào trạng thái trên giường, trấn định gặt đầu: "Muội muội mời."

Trong viện, hai người nữ đứng đối diện nhau. Bộ dáng ôn nhu hiền thực đã biến mất, Hồ thị lạnh lùng nhìn nàng: "Là người để cho họ Chung kia chạy mất?"

Hồng Ngưng không đáp hồi lại: "Hắn biết người làm việc này?"

Mặt cười trắng bệch, Hồ thị nhếch miệng không nói lời nào. "Nội trong thời gian đan hấp thụ nguyên dương người sống, bảo toàn thân thể hắn, cho nên hắn không thể phát hiện, "

Hồng Ngưng thờ dãi, "Ta nói người sao lại có ý nghĩ như thế, dám làm cho nội đan ly thể (lấy nội đan ra khỏi cơ thể), nhưng hắn căn bản cũng sớm đã như chết, người chết luôn muốn về địa phủ luân hồi, người mạnh mẽ giữ hắn lại như vậy sẽ không có lợi, không bằng thả hắn."

"Thả cho hắn đi chuyển thế?" Hồ thị quả quyết nói,

"Vô luận chuyển thế như thế nào, hắn thủy chung vẫn là phạm nhân, chúng ta không có khả năng cùng một chỗ, nếu không ắt gặp trời phạt, kiếp này hắn đã ngăn cản lỗi lầm cho ta mới biến thành bộ dáng này, ta có thể nào dễ dàng để cho hắn chuyển thế, sau đó hắn sẽ quên ta, ta lại còn nhớ rõ hắn."

Ta thà rằng giống như bây giờ.”

Hồng Ngưng cả kinh: “Hắn chán lời hình cho ngươi?”

Hồ thị im lặng. Trách không được Thích tam công tử lại biến thành bộ dáng này, đúng rồi hắn là phạm nhân lại thay nàng đỡ lời hình, hắn biết thân phận của nàng!

Hồng Ngưng trầm mặc hồi lâu, nói: “Tuy nói hắn thay ngươi chịu hình phạt, nhưng ngươi nay giết hại mạng người, làm nhiều việc ác, tương lai làm sao trốn khỏi kiếp nạn, huống chi. Ngươi sẽ không thích làm việc này.”

”Không thích thì như thế nào, chỉ cần hắn nhớ rõ ta, chúng ta bây giờ còn có thể cùng một chỗ, “

Hồ thị đỏ mắt, oán hận nói, “Ta bất quá muốn lấy nguyên dương bọn họ, thật tốt đường cho thân thể của hắn không xấu đi, áp chế tử khí, không bị hắc bạch vô thường mang đi, những người đó tham lam háo sắc vốn là đáng chết.”

Hồng Ngưng lắc đầu: “Là ngươi lấy mị thuật dụ dỗ bọn họ, phạm nhân như họ có thể nào chống cự được mị thuật của ngươi?”

Hồ thị nói: “Cùng ta có quan hệ gì đâu.”

”Nội đan của ngươi hiện tại ở trên tay của ta, ” Hồng Ngưng nâng mi, giờ lên một đạo phù khác, “Ta tùy thời có thể bị phá hủy tu hành của ngươi.”

Hồ thị sau khi nghe được, ngữ khí mềm nhũn một chút: “Ta không như vậy hắn sẽ chết, ta và ngươi thường ngày không cừu không oán, làm gì phải bức bách lẫn nhau.”

Phạm nhân thọ nguyên (tuổi thọ) đều ở trên bộ sinh tử viết rành mạch, người chết không thể sống lại, lưu lại hồn phách cũng không giấu diếm được âm tào địa phủ, có thể thấy được nàng đã mất khí lực thật rất lớn. Đây rõ ràng là nghịch thiên, hơi có vô ý sẽ bị đưa tới địa phủ hoặc gặp phải đũa bất vãn tội, nay có thể thành công cũng như có duyên có may mắn bên trong, có lẽ là vô thường kia không đến lấy hồn phách Thích công tử, cũng sợ hãi Diêm Vương truy cứu, đem việc này giấu giếm.

Hồng Ngưng nhắm mắt nói: “Sinh tử luân hồi là quy luật của con người, ngươi một lòng cứu hắn cũng đúng, nhưng bởi vậy mà hại tánh mạng con người cũng là không nên, nếu lại khẳng khái một mực không chịu, ta chỉ có thể đem chuyện này tất cả đều nói cho hắn, nhìn hắn có thể đồng ý hay không?”

Hồ thị biến sắc, muốn tiến lên phía trước. Thích tam công tử nếu biết nàng vì chính mình làm việc này, lại càng không an tâm lưu lại đi, đúng lúc này Hồng Ngưng chậm rãi đi đến gian phòng nghỉ thản nhiên nói: “Là cho hắn biết, vẫn là chủ động kết thúc, chính ngươi lựa chọn đi.”

Hồ thị không hề động, chính là nhắm mắt cười khê. Phát hiện dị thường, Hồng Ngưng hoảng sợ xoay người: “Ngươi muốn làm gì?”

Hồ thị lạnh lùng nói: “Ngươi có thể hủy của ta nội đan, nội đan của ta cũng có thể bị hủy trước hắn, ngươi nếu cố ý bức bách, ta thà rằng cùng hắn một đạo hồn phi phách tán.”

Hồng Ngưng nói: “Ngươi còn như vậy, tương lai cũng là kết cục hôi phi yên diệt, nếu không thể cùng một chỗ, không bằng buông tay, hắn hiện tại để cho ngươi biến thành như vậy, ngươi nhắm mắt lại liên lụy đến hắn sao ?”

Hồ thị nói: “Hắn sẽ không trách ta.”

Không thể tưởng được nàng có dũng khí như vậy, Hồng Ngưng trầm mặc một lát, nói: “Theo ta được biết, nước dao trì có thể hóa đi bản hình cho ngươi, cùng hắn cùng nhau đầu thai chuyển thế.”

Hồ thị kinh ngạc, chần chờ một chút mới thấp giọng nói: “Nước dao trì là thuộc sở hữu tộc hoa và cây cảnh, ta là hồ tộc Bắc tiên giới, phải dùng linh tuyền Bắc tiên giới, suối nước kia hiện tại trên tay dựng ta, ta lúc trước sau khi nghe nói cũng từng cầu xin mãi, nhưng lão nhân gia ông ta không chịu ban thưởng, chỉ nói là đồn đãi không thể tin, ngươi làm sao biết chuyện này chứ?”

Hồng Ngưng trong lòng vừa động: ” Chẳng lẽ dựng ngươi là Bắc giới vương?”

Hồ thị sùng sốt hạ, nghĩ rằng nói ra thân phận có lẽ làm đối phương có điều cố kỵ, vì thế gật đầu: “Ta gọi là Hồ nguyệt, gia mẫu đúng là muội muội Bắc giới Vương phi.”

Hồng Ngưng lập tức hỏi: “Kia Lục Cửu có phải.”

Hồ Nguyệt nói: “Đúng là biểu huynh, ngươi nhận ra được hắn?”

Hồng Ngưng nở nụ cười: “Kỳ thật muốn trị khỏi cho Thích công tử cũng không khó.”

Hồ Nguyệt mừng rỡ, nửa tin nửa ngờ: “Ta cũng đã cầu mẫu thân tương trợ, nhưng mẫu thân nói ngay cả di cũng cứu không được hắn.” Ngụ ý là thần tiên còn thúc thủ vô sách (không có cách nào), ngươi chính là một phạm nhân có năng lực có biện pháp nào.

Hồng Ngưng nói: “Ngươi có biết Trung Thiên Vương.”

Hồ Nguyệt kinh ngạc: “Ngươi biết Trung Thiên Vương? Nghe mẫu thân nói, hần cùng với biểu tỷ hai năm trước mới định ra hôn sự.”

Hồng Ngưng nhú mày: “Có nhận biết hay không không trọng yếu, trước mắt là muốn cứu tướng công ngươi, lệnh đường nói không có cách nào vốn không có? Ta xem qua, mấu chốt ở chỗ người kia có nguyện ý xuất thủ cứu giúp hay không, lệnh đường đối với Thích công tử chỉ sợ. Không quá vừa lòng đi.”

Trung Thiên Vương uy danh hiển hách, pháp lực vô biên, cái gọi là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, vì duy trì tánh mạng trọng phụ, Hồ Nguyệt đã là tâm lực lao lực quá độ, nay nghe nàng nói như vậy, trước tin vài phần, chuyện hai người mẫu thân đến nay vẫn thập phần phân đối, không chỉ không chịu cầu linh tuyền tiên giới, còn mạnh mẽ bắt nàng trở về, cố ý không cứu hần cũng có khả năng.

Hồng Ngưng đem thần sắc biến hóa của nàng thu hết vào đáy mắt, biết nàng giờ phút này đang ở trong mâu thuẫn, lập tức ôn nhu nói: “Không tin? Ta hiện tại có thể làm cho hần tỉnh lại nói với ngươi nói mấy câu, bất quá ngươi nếu thật muốn hoàn toàn chữa khỏi hần, trước đó phải thay ta làm một chuyện, hơn nữa không thể đem chuyện của chúng ta nói cho bất luận kẻ nào, nếu không lệnh đường biết ta cứu hần, chỉ sợ vừa muốn cản lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Kế hoạch

Trong Hoa Triều cung, Mai tiên đang cúi đầu tra cứu quyển sách, Hạnh tiên vén rèm đi vào, cười gọi nàng: “Mai tỷ tỷ.”

Bởi vì chuyện làm Hoa Thần, nàng ta vẫn luôn đối xử với mình bằng thái độ lạnh nhạt, hôm nay đột nhiên thay đổi, Mai tiên không khỏi kinh ngạc, nhớ đến lời của Cẩm Tú, cũng muốn cùng nàng thân thiện hữu hảo (thân thiết), vội đứng dậy: “Gần đây không gặp muội.”

Hạnh tiên làm lễ: “Thần tôn đại nhân nếu đã đem Hoa Thần Lệnh giao cho Mai tỷ tỷ thì tỷ từ nay về sau sẽ đứng đầu bách hoa, tương lai chúng tỷ muội hoàn toàn nhờ cậy vào sự dẫn dắt của tỷ tỷ, đến lúc đó tỷ đừng có quên muội đó.”

Mai tiên mời ngồi: “Muội và ta đã cùng ở Hoa Triều cung này nhiều năm như vậy, sao càng ngày càng khách khí vậy.”

Hạnh tiên cười nói: “Đó không phải là vì sợ Mai tỷ tỷ làm Hoa Thần rồi quên đi chúng tỷ muội sao.”

Mai tiên hơi nhú mày, phân phó thị nữ dâng trà lên, ôn tồn nói: “Sao lại nói như vậy, Thần tôn đại nhân đã đặc biệt căn dặn, muốn hai tỷ muội chúng ta đồng lòng cùng chung quản hoa sự, ngài tương lai còn có thể giúp đỡ cho chúng ta.”

Hạnh tiên vui vẻ nói: “Thần tôn đại nhân thật sự đã nói như vậy sao?” Mai tiên gật đầu.

Hạnh tiên nói: “Có Thần tôn đại nhân giúp đỡ, chúng ta tương lai có thể thăng lên thượng tiên dễ hơn nhiều, chỉ cần vào được Thiên đình, không phải có thể đi theo ngài ấy vĩnh viễn sao?”

Mai tiên nở nụ cười: “Đã muộn như thế, tìm tỷ có chuyện gì?”

Hạnh tiên nhớ tới việc chính, bảo thị nữ lui ra: “Mai tỷ tỷ cũng biết có chuyện lớn xảy ra?”

Ánh mắt Mai tiên khẽ động: “Gần đây ngoại trừ việc tập ca múa chuẩn bị cho hội Hoa Triều, còn lại đâu có nghe thấy chuyện lớn gì.”

Hạnh tiên giả bộ chần chờ chốc lát mới hạ giọng nói: “Muội là nghe được từ chỗ Thiên nữ, việc này nếu truyền ra ngoài, e rằng sẽ tổn hại đến uy danh của Thần tôn đại nhân, Thiên nữ cũng rất lo lắng.”

Mai tiên bình tĩnh: “Thiên nữ nếu đã biết thì nhất định sẽ khuyên nhủ can ngăn, Thần tôn đại nhân hành sự thế nào, tỷ muội ta làm sao có ý kiến được.”

Thấy nàng không thêm đề ý, Hạnh tiên vội hỏi: “Thần tôn đại nhân đem thần ấn của Hoa Mộc tộc chúng ta dùng trên người của nha đầu loài người đó, tỷ nói xem, đó không phải là làm trái với thiên quy (luật trời) sao? Nha đầu đó ở trần gian làm bậy khắp nơi, nếu vô ý bị sơn thần thổ địa phát hiện mà báo cáo lên Thiên đình thì làm sao bây giờ?”

Mai tiên khiếp sợ, lắc đầu: “Thần tôn đại nhân đối xử với Tiểu Trà luôn luôn rất tốt, tại sao lại phong ấn nàng? Lỡ xảy ra chuyện gì...?”

“Muội cũng thấy lạ.” Hạnh tiên thở dài, như có như không liếc nhìn nàng, “Việc này mà truyền ra, Đế Quân liệu có giáng tội hay không cũng khó nói. Mấy ngày nay Thiên nữ hết lòng khuyên giải, chỉ có thể thay ngài ấy giấu diếm, đáng tiếc muội không thể giải ân đó, nếu không thì...” Dừng lại.

Thần ấn của Hoa Mộc tộc, ngoại trừ Hoa thần đương nhiệm Cẩm Tú, thì người nắm giữ Hoa Thần Lệnh đương nhiên cũng có thể giải.

Mai tiên nói: “Chắc là Thần tôn đại nhân tự có lý do.”

Bên ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt đã có vài phần do dự, Hạnh tiên cẩn thận quan sát, thấy thế liền không nói thêm nữa, đứng dậy cười nói: “Muội chẳng qua chỉ là nghe nói thôi, không hẳn là thật, tỷ tỷ cũng đừng nên nói với Thần tôn đại nhân, kéo ngài ấy lại nghỉ Hạnh Hạnh lắm miệng.”

Từ phủ Tây Hà về, sắc trời đã tối, đèn trong viện sáng, mới vừa đi đến gần hồ nước đã thấy có người chờ ở đó, Hồng Ngưng làm như không thấy, cũng không có ý định dừng lại. Ngay lúc đi ngang qua, hắn liền nhanh chóng nắm lấy tay nàng: “Người lại tiếp tục phí sức.”

Hồng Ngưng nhìn cánh tay đó, không giãy dụa: “Thần tiên quả nhiên là khác, da mặt cũng dày như loài người.”

Cầm Tú nói: “Đi đâu?”

Hồng Ngưng nhủ mảy: “Pháp lực của ta đã bị người phong ấn, còn có thể làm được gì?”

Đưa mắt nhìn về phía sau: “Bây giờ ta rất mệt mỏi, có thể quay về nghỉ ngơi không?” Cầm Tú buông tay nàng.

Hồng Ngưng tiếp tục bước về phía trước, khoảng hơn mười bước dừng lại: “Sao vẫn chưa đi?” Thanh âm mang theo ý cười, còn có vài phần trêu tức.

Hồng Ngưng nén lửa giận, nhìn cửa phòng cách đó không xa: “Đã đến không được, còn muốn đi sao, trêu đùa ta rất thú vị sao?”

Bởi vì vĩnh viễn không đến được, nên phải buông tay càng sớm, hắn hiểu rõ đạo lý đó, nàng cuối cùng cũng hiểu được, hoàn toàn không hề giống với sự ngốc nghếch hồ đồ năm đó, chỉ biết đi lên phía trước.

Cầm Tú trầm mặc, đem một viên linh đan đưa đến cạnh môi nàng. Hương vị thơm ngát tỏa ra, Hồng Ngưng tỉnh táo lên nhiều, muốn lắc đầu nói, nhưng phát hiện thân thể đã không cử động được, linh đan thuận lợi được đưa vào miệng nàng, trôi xuống dưới cổ.

Hắn mỉm cười. Hồng Ngưng cảm tức nhìn hắn. Viên linh đan do tâm huyết của mình luyện thành, nhưng lại nhận về càng nhiều căm hận, hắn nhẹ nhàng vỗ đầu nàng: “Còn làm càn thì sẽ đem ngươi giam lại đó.” Xoay người biến mất.

Thân thể lại có thể cử động, Hồng Ngưng mệt mỏi dựa người vào hành lang, cười khổ. Đã dùng hết những lời cay nghiệt độc ác nhưng người này vẫn không đuối đi được như mong muốn. Hắn chẳng lẽ còn không rõ, nàng vốn không thể tu tiên, cái chết của Bạch Linh, sự lừa dối của hắn, đều là những điều nàng lưu tâm, hắn không chịu buông tha, làm những việc này là có ý gì? Là bởi vì áy náy mà nhất định muốn nàng tu tiên?

Đang xuất thần, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng người. Thì ra vừa rồi thấy nàng sắc mặt không tốt, tinh thần mệt mỏi, Dương Chấn đặc biệt lệnh cho nha hoàn đưa canh đến. Vì để Hồ Nguyệt tin tưởng, buộc phải tổn hao tâm huyết rất lớn, nên Hồng Ngưng cũng không từ chối ý tốt của hắn, uống canh. Vốn định tìm hắn bàn bạc chút chuyện quan trọng, nhưng thấy sắc trời quá muộn, liền bỏ qua ý nghĩ đó, sau khi tắm rửa liền lên giường nghỉ.

Một thân ảnh xuất hiện trước giường, lặng yên không một tiếng động.

Năm đó người này đã từng trong Hoa Triều cung vui vẻ, là người duy nhất dám gọi Hạnh tiên một tiếng “nha đầu”, giống như mình lúc xưa quậy phá và kiêu ngạo, trong chớp mắt đã thành con người, chịu đủ nỗi khổ luân hồi. Bây giờ chính mình nhìn thấy cũng có chút không đành lòng, huống hồ là ngài?

Lát sau, nàng giờ gầy Như Ý trong tay lên, thấp giọng: “Năm đó nếu không vì muội hồi phi yên diệt, ngài... Cho dù có hận, thì cũng nên giải rồi, cơ hội hôm nay rất hiếm có. Ngài không quan tâm đến việc chịu thiên kiếp là muốn vì muội mà nghịch thiên sửa mệnh. Muội đã làm ngài áy náy ngàn năm, còn chưa thấy đủ sao, cần gì còn như vậy.”

Cho dù năm đó Tà Thần xâm phạm, ngài cũng chưa từng quan tâm đến như vậy, xuống trần gian, khi trở về cả đêm khó ngủ, rồi lại xuống trần. Quên một người không phải là điều đáng thương nhất, khó nhất là buông tay, là một chút cũng không thể quên được người.

Như Ý màu vàng lóe lên ánh sáng ngũ sắc, mắt thần hạ xuống, phong ấn đang từ từ biến mất.

Trong bóng tối, người trên giường vẫn ngủ say...

Hai ngày tiếp theo bình an vô sự, đến sáng sớm ngày thứ ba, vừa xuống giường đã thấy Hồ Nguyệt đứng trước cửa. Hồng Ngưng theo nàng ra ngoài một chuyến, trở về lại nhốt chính mình trong phòng nửa ngày, mãi đến hoàng hôn mới vội vã ra khỏi phòng.

Dương Chấn vừa từ ngoài cửa viện đi vào, thấy nàng không khỏi ngăn ra.

Búi tóc cao cao, thêm vài món trang sức thích hợp, áo ngoài đỏ rực, cổ áo hé mở thấp thoáng hiện ra khuôn ngực thanh xuân xinh đẹp, dải lụa vàng nhạt buộc bên hông, đeo ngọc bội xanh biếc.

Nhan sắc như vậy có phần quá khoa trương, nhưng mà mặc trên người nàng lại có nét riêng rất đặc biệt, không những không tầm thường, trái lại còn bổ sung cho nhau rất tốt, khác xa với trang phục trong triều nhưng lạnh lùng thuần khiết thường ngày, thoát nhìn giống như tự thay đổi bản thân.

Hồng Ngưng tâm tình rất tốt, chủ động bắt chuyện: “Vương gia.”

Dương Chấn nhìn hai mắt nàng, trong mắt dần dần có ý cười: “Sao lại thay đổi trang phục?”

Người này từ trước đến nay rất kiêu ngạo, Hồng Ngưng không bỏ qua cái vẻ tán thưởng kia, càng thoả mãn, năm đó nói mình thích hợp với màu đỏ, quả nhiên không sai: “Có một số việc muốn làm, ta đã dặn trù phòng (nhà bếp) không cần mang cơm tới.”

Dương Chấn ngạc nhiên: “Muốn ra ngoài?” Hồng Ngưng gật đầu.

Dương Chấn quan sát nàng, sắc mặt không tốt lắm “Ăn mặc như vậy để ra ngoài?”

Hồng Ngưng hiểu ý của hắn, thuận miệng cười nói: “Quần áo đẹp như vậy đương nhiên là muốn mặc ra ngoài để mọi người nhìn rồi.”

Dương Chấn mắt lạnh nhìn nàng: “Trong viện này không có người nhìn sao.”

Hậu viện chỉ có một nam nhân, Hồng Ngưng sao lại không hiểu hàm ý trong đó: “Không có.”

Vừa dứt lời, Dương Chấn đã chế trụ cánh tay của nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, ánh mắt lẫn hơi thở của hắn đều đã trở nên nóng rực, hắn thấp giọng: “Đây là người có ý sao?”

Hồng Ngưng lắc đầu: “Những câu dân nữ nói đều là thật.”

Tay đột nhiên nắm chặt, lửa nóng trong mắt chợt tắt, Dương Chấn nhìn nàng khá lâu, cười nhạt: “Vây, ngươi định đi gặp ai?”

Việc đêm nay nguy hiểm tới cùng, Hồng Ngưng cũng không định nói cho hắn, cân nhắc một chút mới nói: “Bên ngoài rất náo nhiệt, ta ra ngoài mua chút đồ, huống chi ban đêm âm khí hưng thịnh, biết đâu có thể lộ ra nơi ẩn thân của yêu nữ thì sao.”

Dương Chấn cười nói: “Đi thăm dò tin tức mà ăn mặc như vậy, thật là hiếm thấy.”

Thấy hắn có tình châm chọc, Hồng Ngưng thần nhiên nói: “Nhận sự giúp đỡ của Vương gia, dân nữ vô cùng cảm kích, nhưng dường như Vương gia đã quên, dân nữ cũng không phải nha hoàn của quý phủ, muốn gặp ai, Vương gia cũng muốn giết người đó sao?”

Nói đến đây, chợt thấy cánh tay đau đớn khó chịu, nàng ngược lại nở nụ cười: “Vương gia thị thiếp thành đàn, khó tránh thích cái mới, có thể ta cũng sẽ là một nữ nhân như vậy, đến khi hoa tàn nhị rơi, khi đó Vương gia còn có hứng thú với ta nữa không? Ta không muốn tranh đoạt ghen ghét, lại càng không muốn kết quả giống như các nàng kia, suốt ngày ở hậu viện mong Vương gia nhớ tới ta. Ta không thích chờ người nào hết.”

Dương Chấn nhíu mày: “Ngươi...”

Lời nói còn chưa dứt, chợt có một nha hoàn hoảng hốt từ nội viện chạy tới, thấy tình hình giữa hai người không khỏi hoảng sợ, cúi người làm lễ: “Vương gia.”

Nhận ra đó là đại nha hoàn bên người Vương phu nhân, Dương Chấn quát lớn: “Chạy làm gì?”

Nha hoàn vội nói: “Bẩm báo Vương gia, phu nhân ngất xỉu.” Hai người đều sửng sốt.

Nha hoàn cẩn thận đỡ đỡ (dè dặt) nói: “Gần đây thân thể phu nhân có chút không khỏe, hôm nay cố gắng tự mình xuống bếp nấu ăn cho Vương gia, không ngờ đột nhiên đầu chóng váng. Hiện tại đang nằm trên giường, sợ kinh động đến Vương gia nên chỉ lệnh cho nô tì mời đại phu.”

Hồng Ngưng nói: “Vẫn không khỏe?” Mắt liếc nhìn Dương Chấn.

Dương Chấn đương nhiên hiểu rõ ý của nàng. Gần đây đúng là đã lạnh nhạt với Vương phu nhân. Thật ra bình thường ngoại trừ thị thiếp được thập phần sủng ái, còn lại người nào có sinh bệnh hắn cũng chưa từng quan tâm, chuyện này trong Vương tộc Từ Không đã quen.

Hồng Ngưng nhìn cánh tay đó, nhăn mày, ý là chờ hắn quyết định.

Người mới người cũ, ngay cả Duệ Vương danh chấn thiên hạ gặp phải loại chuyện này cũng khó xử, nhưng không ngu ngốc vừa theo đuổi người mới vừa thăm nom người cũ. Nhưng nếu bây giờ không đi, không khỏi có vẻ quá bạc tình, người mới nhất định sẽ nản lòng, đặc biệt là trước mặt người này.

Trầm mặc nửa ngày, hắn rốt cục buông nàng ra đi vào nội viện: “Mời đại phu.”

Gặp mặt ban đêm, bên trong tiểu viện có bày một cái bàn, trên bàn đặt vài đĩa đựng loại quả khô gì đó.

Hồng Ngưng điềm nhiên như không, quan sát bốn phía: “Hắn thực sự sẽ đến?”

Hồ Nguyệt không biết ý đồ của nàng, vẫy tay áo biến ra ba cái ghế tinh xảo: “Yên tâm, hắn tuy có chút tự kiêu, nhưng chúng ta vẫn thường cùng nhau chơi đùa, đồng ý rồi sẽ không thất hứa.”

Trong chớp mắt lại biến ra vài chậu hoa: “Huống chi nghe nói có một mỹ nhân, hắn sao có thể không đến.”

Hồng Ngưng cúi đầu: “Tốt.”

Đã biết Lục Cửu là con trai của Bắc Giới vương, phạm nhân này sẽ không ngốc đến độ đối nghịch với hắn. Hồ Nguyệt không hề nghi ngờ, thở dài: “Người sao có thể thích hắn.”

Hồng Ngưng cười nói: “Người có thể yêu Thích công tử, vậy vì sao ta không thể thích hắn?”

Hồ Nguyệt lắc đầu, có lòng tốt nhắc nhở: “Chuyện này không giống như, Tam ca chàng... là người tốt, còn biểu ca của ta chẳng qua chỉ có bề ngoài thôi. Chỉ vì hắn trời sinh đã có ba đuôi, lúc nhỏ được dưỡng cực kì sủng ái, thập phần dung túng, nên đã nuôi dưỡng thành tính tình không tốt như vậy, không chịu tu hành, suốt ngày đi trêu chọc người khác, có thể không bao giờ hắn thành thật đối với bất kì cô nương nào...”

Hồng Ngưng nâng mày nhìn nàng, lần đầu tiên nháy mắt, lại mang theo vài phần bướng bỉnh: “Đa tạ người nhắc nhở, ta biết tính cách hắn. Chỉ là, năm xưa hắn đã từng dùng mị thuật trêu chọc ta, sau đó vô thanh vô tức bỏ đi, chuyện này bất kể thế nào ta cũng nuốt không trôi, cho nên cũng muốn trêu đùa hắn một chút mà thôi.”

Hì vọng cứu trợ phụ đều đặt ở nàng, Hồ Nguyệt sợ nàng nghe không rõ, dứt khoát nói rõ: “Hắn không chỉ có mị thuật cực kỳ tuyệt diệu, mà còn có bản tính hung ác ngoan độc, người trêu đùa cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng chọc hắn giận, nếu không ngay cả ta cũng không thể nào cứu được người.”

Hồng Ngưng nói: “Đương nhiên rồi, lợi hại của Tam vị chân hòa sao ta lại không biết chứ, ngàn vạn lần không dám thái quá, huống hồ ta còn muốn mời hắn giúp một chuyện gấp...”

“Thích công tử dường như đã tỉnh.”

Nghe nàng nói như vậy, Hồ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm: “Để ta vào xem.”

Sở sinh tử ghi chép rõ ràng thời gian con người chết và quy luật luân hồi, người đã chết há lại có thể cứu trở về? Hì vọng gần như ngày thơ này đã định trước chỉ là công dã tràng, Hồng Ngưng hạ mắt, giấu đi vẻ hơi áy náy đó.

Một giọt nước màu vàng nhẹ nhàng rơi xuống hồ, ánh sáng trên cảnh đảo biến mất, tối lại, giống như một cảnh cây bình thường.

Yên lặng nhìn chốc lát, nàng giơ tay đem nó hóa thành tro tàn. Sau đó rút ra trăm gài tóc nhỏ nhỏ trên đầu, theo chiều gió run lên, biến thành một thanh trường kiếm lấp lánh, ngay sau đó nhún người nhảy lên.

Quần áo theo từng động tác chuyển động, càng phát ra vẻ tiên diễm (đẹp giống tiên), phảng phất như một ngọn lửa nhảy múa. Trường kiếm xẹt qua mấy đạo tử quang, rơi xuống mặt đất liền nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Sáng sớm ngày hôm trước, lúc thức dậy đã cảm thấy khác thường, cả người sinh lực tràn đầy, linh khí chuyển động, pháp lực bị phong ấn đã lâu cuối cùng bất ngờ được khôi phục, dường như chính là vì chờ đợi giờ khắc này.

Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Cẩm Tú chủ động thu lại phong ấn, nhưng nếu không phải hắn, thì là ai? Lẽ nào người kia cũng mong muốn nàng làm như vậy? Có lẽ nên nói, là muốn lợi dụng nàng.

Bất luận có phải là lợi dụng hay không, cũng không quan trọng. Bạch Linh vì cứu mà bị hại, tình hồn đều diệt, nhưng hung thủ lại không bị đưa ra công lý. Nàng không thể bỏ qua, cho dù người kia không lợi dụng, nàng cũng phải làm như vậy.

Mặt đất nhìn không thấy một chút khác thường, Hồng Ngưng thoả mãn, một lần nữa đem trường kiếm thu lại thành cây trâm cài vào tóc, rồi từ bên hông lấy ra dải lụa mỏng màu đỏ, che lại nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng...

Đêm đến, cửa viện đóng chặt, trong sân vốn đơn sơ bây giờ được trang trí hoa lệ không gì sánh được, hai hạt minh châu treo giữa không trung, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, không quá sáng cũng không quá mờ, vừa vặn dùng vào việc che giấu.

Hồng Ngưng nhắm mắt ngồi thiền trong phòng, bỗng nhiên nghe bên ngoài vang lên một trận cười quen thuộc, nàng lập tức đứng dậy đi tới trước cửa sổ xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài.

“Biểu ca.”

“Biểu muội không cần thận chăm sóc cho muội phụ (em rể) sao, lại rảnh rồi mời ta?”

Hồ Nguyệt chờ bên ngoài từ lâu, thấy hắn đến, vội vàng tự mình ra nghênh tiếp, Lục Cửu cũng không khách khí, tự mình đi tới ghé trên ngồi xuống. Con mồi tự lọt vào tròng mà không biết, Hồng Ngưng mỉm cười.

Lúc trước Hồ Nguyệt đều ở trong phòng chăm sóc trợ phụ, cũng không biết trong viện có điều kỳ lạ, cũng ngồi xuống, ân cần thăm hỏi: “Lần trước là

muội tức giận, biểu ca cũng dừng tính toán. Biểu tỷ vẫn khỏe?"

Lục Cửu khẽ hừ một tiếng: "Còn có thể có cái gì không tốt sao? Cách đây không lâu đã định xong hôn sự với người ở Hoa Triều cung rồi, cũng coi như là thỏa mãn tâm nguyện của tỷ ấy, từ nay về sau ta sẽ có một tỷ phụ lợi hại."

Hồ Nguyệt cười nói: "Có người để quản lý ca."

Lục Cửu than thở: "Nói đến chuyện này cũng nên cảm ơn tỷ phụ tương lai. Thật sự không gạt người, lần trước là nhờ hắc cứu ta từ Trảm thần đao của Côn Luân. Thiên quân Côn Luân cũng quá vô lý, rõ ràng là con hắc thiếu tu hành, tự mình đi lên trước thay người ta nhận lấy cái chết, có quan hệ gì với ta đâu, hắc còn làm náo động Thiên đình, hại ta thiếu chút nữa bị phụ vương lột bỏ một đuôi. May mà tỷ phụ ở trước mặt Đế quân nói giúp, dùng Bắc Giới linh tuyến xin lỗi, mượn oai của Đế quân, hắc mới không truy cứu nữa."

Hồ Nguyệt vội vàng an ủi.

Nói giúp? Hồng Ngưng ý cười càng sâu, ngón tay chậm rãi nắm chặt.

Lục Cửu vẫn đang nói với Hồ Nguyệt: "Một năm nay phụ vương buộc ta phải lên núi tu hành, Lục Dao lại giám sát rất kỹ, chỉ cần ta có bất cứ hành động gì, tỷ ấy liền nói với phụ vương, thật là không thú vị. Hôm nay ta nói tới gặp muội, vốn tưởng rằng tỷ ấy sẽ ngăn cản, định xin đi thay ta nói giúp, ai ngờ tỷ ấy không có vậy, thật kỳ lạ."

Hồ Nguyệt cười mắng: "Ca nói vậy thật không được, ngay cả tỷ ruột cũng lo lắng?"

Lục Cửu khẽ cười, cũng không phản bác, tiện tay cầm lấy quả khô trong đĩa, nhử mảy: "Biểu muội hưởng hết lạc thú nhân gian, hôm nay đặc biệt mời ta tới, không có thứ gì tốt chiêu đãi sao?"

Hồ Nguyệt hé miệng: "Sao lại không có."

Hồng Ngưng thấy thời cơ đã đến, lập tức thu lại tâm sự, kéo cái khăn che mặt..

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Báo thù

Những cánh hoa nho nhỏ làm thành bức rèm vén lên lại hạ xuống, Hạnh tiên từ bên trong cửa đi ra, phân phó vài tên tiên nga làm việc, nháy mắt chỉ thấy Lục Dao mang theo thị nữ từ hành lang đi tới, vội bày ra khuôn mặt tươi cười đi làm lễ nghênh đón: "Thiên nữ."

Lục Dao hỏi: "Hắc ở bên trong?"

Hạnh tiên nói: "Ồ đây."

Lục Dao quay lại phân phó thị nữ lui ra, sau đó cười nhạt nhìn nàng: "Nhà đầu kia phong ấn dường như đã bị giải trừ."

Hạnh tiên kinh ngạc: "Ai giải?"

Ánh mắt Lục Dao lưu chuyển, trong miệng thở dài: "Ta cũng rất khó hiểu, cho nên lại đây hỏi người một chút, hắc có nhắc tới việc này hay không?"

Hạnh tiên giống như suy nghĩ: "Ta chỉ cùng Mai tỷ tỷ đề cập qua, nàng làm việc luôn luôn cẩn thận, chắc cũng không dám nói cho người khác, huống chi ai lại có thể giải được phong ấn của thần tôn đại nhân?"

Nàng thử: "Không phải là thần tôn đại nhân thay đổi chủ ý, tự mình giải ra chứ?"

Lục Dao yên tâm: "Ta cũng đoán là duyên cớ này, chuyện có liên quan đến nàng ta cũng không thể dự liệu trước được, khó tránh phải cẩn thận một chút."

Hạnh tiên nói cho có lệ: "Thần tôn đại nhân hiện tại đang ở bên trong, thiên nữ mau vào đi thôi."

Lục Dao nở nụ cười, quả nhiên vén rèm lên đi vào.

Hoa thần thật đúng là có thể giải được phong ấn kia, Hạnh tiên mừng thầm, ngay lúc đó hiện lên cảnh tượng chính mình tận mắt nhìn thấy, con của Côn Luân thiên quân tính mệnh bị xóa bỏ dưới tam vị chân hóa, nhà đầu kia cực kỳ hận cứu vĩ hồ tộc, để quân mặc dù ban thưởng dao trì kim liên lộ, nhưng

thủy chung cũng bị khốn đốn ngàn năm, chịu ngàn năm thiên hỏa dày vò, hướng chỉ nha đầu kia nhất định không chịu tu tiên, con người sống lâu bất quá cũng chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, cuộc đời này hai người rất khó khăn mới gặp lại, nếu theo tính tình của nàng ta sao lại có thể bỏ qua như vậy?

Nghe nói Cửu vĩ Hồ tộc Hồ nguyệt đang ở Trọng Châu gây án, nay Mai tiên quả thực ngốc đến thay nàng ta giải trừ phong ấn, chắc chắn sẽ rất nhanh xảy ra chuyện, đến lúc đó trách tội xuống dưới, khả cùng bản thân mình sẽ vô can.

Người có năng lực chấp chương Hoa thần bao lâu? Nàng càng nghĩ càng hả hê, nhin không được cười khê, bước nhanh rời đi.

Bên trong, tiên nga đã dâng xong trà. Chờ nàng lui ra, Lục Dao liền đứng dậy đi đến án tiền(trước bàn dài), sáng giọng: "Bao giờ cũng là ta tới tìm ngươi, ngày hôm trước còn bị Cửu Nghi thần phi chê cười."

Cầm tú khép cuốn sách lại: "Bắc Giới vương mạnh khỏe chứ?"

"Lão nhân gia ông ta tốt lắm, chỉ là ngày gần đây bề bộn chút việc "

Lục Dao hướng bên cạnh hắn ngồi xuống, "Người sợ Lục Cửu sinh sự, cho nên đã bảo ta ở lại trong nhà trông coi hắn."

Cầm Tú nói: "Như thế, sao hôm nay lại có thời gian lại đây?"

Lục Dao cười nói: "Hôm nay hắn đi gặp biểu muội, ta mới rảnh rồi đến gặp ngươi."

Cầm Tú nhú mày: "Nhưng là Hồ gia?"

"Cũng không phải là, "

Lục Dao ngắm nghía chén trà của hắn, "Dượng họ Hồ, nói đến biểu muội kia của ta, vốn dĩ cũng có chút linh khí, đáng tiếc không biết vì sao lại động tâm Phàm tục, tình kiếp khó độ, nay lại ở Trọng Châu trông coi phạm nhân kia không chịu trở về, ta nghĩ kêu a Cửu đi khuyên nhủ nàng cũng tốt."

Cầm Tú ngắt lời nàng: "Trọng châu?"

"Ta biết nha đầu kia đang ở Trọng Châu, nàng dường như còn ghi hận a Cửu, "

Lục Dao cười nói, "Ngươi yên tâm, a Cửu đã bị ta giáo huấn, tuyệt đối không dám ra tay tổn thương nàng ta lần nữa."

Cầm Tú không nói. sau khi Lục dao nói xong, chợt nghe tiếng bức rèm được vén lên, tiên nga mới vừa rời vội vàng tiến vào hồi bẩm: "Thần tôn đại nhân, bên ngoài Trọng Châu Thành Hoàng(chỉ thần cai quản một thành) có việc gấp cầu kiến."

Quần áo giống như lửa, có một loại nữ nhân tựa hồ trời sinh ra thích hợp với loại nhan sắc tiên diễm này, thân hình đơn bạc bởi vậy có vẻ phong tư yếu điệu, tuy con mắt thật cẩn thận buông xuống như suy nghĩ, nhưng mà lông mi thật dài run run kia, cư nhiên cũng có vài phần quyến rũ, cái khăn che mặt ở dưới mặt như ẩn như hiện, mang theo vài phần thần bí mê hoặc.

Nàng đang cầm cái khay nhỏ từ bên trong cửa đi ra, trên bàn có trái cây, còn có một bầu rượu.

Lục Cửu nữa là thương thức nữa là nghi hoặc: "Cô nương này thật là nhìn hơi quen mắt."

Nói ra là lời Vô Tâm, hắn cũng không lưu ý đến, nhưng thân hình nàng hơi chút khựng lại.

Nhưng thật ra Hồ Nguyệt đã nghe hết câu, ngược lại càng tin tưởng theo như lời lúc trước của Hồng Ngưng, cũng có tâm chọc ghẹo hắn, nhin cười đi đến trêu ghẹo: "Làm sao có thể, đây là vị muội muội ta mới quen biết, họ Lâm, đêm nay giới thiệu riêng cho biểu ca quen biết."

Cách trang điểm này vốn là khác người, hơn nữa ánh sáng lại mỏng lung thích hợp để che dấu, Lục Cửu quả nhiên không hề nghĩ nhiều: "Ta tưởng muội chỉ lo mua vui cho bản thân, cuối cùng còn nhớ đến ta."

Hồ Nguyệt sắc mặt khê biến, nhin cục giận xuống, cười cho có lệ: "Sao dám quên biểu ca chứ."

"Đây là vị biểu ca mà tỷ tỷ đã nói?" Thanh âm mặc dù ngọt, lại hơi miễn cưỡng, có chút hương vị không thèm để ý đến, tựa hồ cũng không đem khách nhân là hắn đây để vào trong mắt.

Lục Cửu đùa bỡn vô số nữ tử, lần đầu lại bị xem nhẹ như vậy, đối phương lại là phạm nhân, nhất thời có hứng thú, hứng thú đánh giá nàng: "Lần đầu gặp mặt, muội muội cũng không mời ta uống một chén?"

Nữ tử không chút khách khí các hạ khay: "Biểu ca chậm dùng."

Cổ tay trắng như tuyết, Lục Cửu nhìn thấy mà tâm động, đưa tay phải lấy đi cái khăn che mặt của nàng: "Quả nhiên hiếm thấy, cũng là muội muội của ta, còn kiêng dè cái gì."

Hồng Ngưng xảo diệu (khéo léo) né tránh, ánh mắt vẫn nhìn đi nơi khác, ngữ khí mang chút giận dữ: "Biểu ca làm cái gì vậy."

Hôm nay việc thật sự nguy hiểm, chỉ cần hơi vô ý bị nhìn thấu liền nguy hiểm đến tính mạng, bởi vậy nàng mới quyết định chính mình ra trận, nói không khăn trương là giả, chỉ dám lên lau mồ hôi.

Hồ Nguyệt đương nhiên không rõ nội tình, đi tới chọc ghẹo hấn: "Biểu ca sao lại vô lễ như vậy."

Hai mắt Lục Cửu cong cong, cười thật phong lưu phóng khoáng: "Nếu đã gọi ta là biểu ca, muội muội sao ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không dám?"

Hồng Ngưng nói: "Hồ tỷ tỷ đã nói qua, ánh mắt biểu ca không dễ dàng nhìn được."

Lục Cửu liếc mắt Hồ Nguyệt một cái, cũng không tức giận, ngược lại hiện ra vài phần tự đắc, ôn nhu: "Ngươi tin lời của nàng? Ta nói nhìn thì cứ nhìn."

Hồng Ngưng cầm lấy bầu rượu rót rượu: "Biểu ca nếu uống cùng ta vài chén rượu, liền để cho ngươi nhìn, nếu không thì thôi."

Đối phương chỉ là nữ tử phạm nhân, hơn nữa có Hồ Nguyệt ở bên cạnh, Lục Cửu cũng không có nửa điểm nghi ngờ: "Muội muội nhớ giữ lời, ta uống ngươi mười chén cũng được."

Hồng Ngưng nâng chén: "Chén thứ nhất kính biểu ca."

Lục Cửu kỳ quái: "Kính ta cái gì?"

Hồng Ngưng nói: "Biểu ca gặp ta nhìn quen mắt, ta nhìn biểu ca cũng giống như đã từng quen biết, không phải hữu duyên là cái gì."

Lục Cửu cười to: "Muội muội nói hay lắm."

Tận mắt nhìn hấn nàng chén uống cạn, Hồng Ngưng bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên), lấy ống tay áo che mặt uống, tiếp theo lại châm đầy: "Chén thứ hai muốn đa tạ Hồ tỷ tỷ, ta tuổi còn nhỏ, làm việc chưa từng lo lắng nhiều điều, tương lai nếu là đê ty thất vọng, mong tỷ tỷ có thể tha thứ."

Đối với Hồ Nguyệt, nàng đích xác có chút áy náy. Hồ Nguyệt nghe không hiểu thâm ý trong lời nói, bởi ả hai ba chén liền thôi, nói muốn chiếu cố cho trượng phu đã đi vào nhà.

Trong viện chỉ còn lại có hai người, Hồng Ngưng không yên lòng rót rượu, Lục Cửu ở bên cạnh càng nhìn càng chăm chú, dần dần hướng đến dựa vào nàng, đôi mắt nhìn nàng, trong miệng lại ôn nhu nói: "Muội muội sao còn không dám nhìn ta?"

Hồng Ngưng đưa rượu đến bên môi hấn: "Không nhìn ngươi."

Lục Cửu cười nắm tay nàng, thuận thế tiếp nhận chén rượu để lại trên bàn, lời kéo cánh tay nàng: "Nguyên lai là đang gạt ta, lúc này ta cũng không muốn bị lừa." Nhị nhân vào lòng, mơ hồ nghĩ được một tia hương xư nữ, Cửu vì hồ trơi sinh đối với chuyện này có miễn cảm, phát hiện hương vị quen thuộc, Lục Cửu không khỏi sùng sốt, chưa kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy trong lòng dương khí đại thịnh, mang sát khí sắc bén, kinh hãi hấn lập tức buông nàng ra, ngay tại chỗ lăn đi một vòng.

Kiểm kia không thuận theo không buông tha, từ sát phía sau đâm đến, nhanh như điện.

"Ngươi là ai!"

Lục Cửu xoay người nhảy lên, kinh sợ. Cái khăn che mặt bị gió thổi trúng bay lên.

Hồng Ngưng cười lạnh: "Ngươi xem ta là ai." Lòng mi thật dài nâng lên, đôi mắt sáng ngời kia nhìn chòng chọc lại đây, ánh mắt âm độ làm cho Lục Cửu trong lòng run lên, thất thanh: "Là ngươi!"

Hồng Ngưng lại thêm một kiếm đâm tới, không chút lưu tình nào.

Đào bản chất thuần dương, vốn là pháp bảo trấn yêu, đối phó loại Hồ này hơn nữa càng hữu hiệu, Lục Cửu vội lách mình tránh đi, cười lạnh: "Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi? Nếu không có phụ vương ta."

Lời còn chưa dứt, hấn bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Đây là rượu gì?"

"Loại rượu thượng đẳng, thuận tiện bỏ thêm nội đan đào yêu ngàn năm, vừa vặn có thể khắc chế cực âm của tam vị chân hòa,"

Hồng Ngưng vuốt ve trường kiếm, "Rượu đất tiền như vậy cho ngươi uống, không khỏi đáng tiếc, nhưng ít ra cho ngươi hiểu được hai chữ báo ứng."

Mị thuật cùng Tam vị chân hòa không thi triển ra, trong cơ thể ngũ tạng như bị đốt cháy, Lục Cửu trong lòng biết không ổn, muốn bỏ chạy.

"Còn muốn chạy?"

Hồng Ngưng nhíu mày, dương tay tung lá bùa trong tay áo sớm đã chuẩn bị tốt. Bốn đạo bùa như có cảm giác, nhanh chóng bay lên giữa không trung, hướng về tứ phương tản ra, đều tự trở về vị trí cũ, trong phút chốc màn rèm xuất hiện ra nấy đạo tử quang, một bức họa đồ âm dương bát quái cực đại hiện ra.

Bị từ quang kia bao lại, Lục Cửu ngã thật mạnh xuống mặt đất, rốt cục nhìn không được hết lớn: "Hò nguyệt! Hồn trưởng! Còn không lăn ra đây cho ta!"

Hò Nguyệt sớm nghe được trong viện có động tĩnh, vừa ra đến cửa, thấy thế kinh hãi: "Các người làm cái gì! Biểu ca mau dừng tay, sao thế này!" Hồng Ngưng lúc đấy liền khua kiếm.

Pháp lực suy giảm mạnh, Lục Cửu miễn cưỡng chống đỡ tránh né, trong miệng mắng: "Hò đồ, mắt bị mù hay sao mà lại tìm loại tỷ muội này, đến bây giờ còn tin tưởng ta!"

Mắng xong chuyển hướng Hồng Ngưng: "Ta e ngại Thiên Quy không nghĩ lại không dám động đến người, đừng không biết phân biệt."

Hồng Ngưng lạnh lùng nói: "Giết người thì đèn mạng, Thiên Quy quả thực hữu dụng như vậy, người còn có thể đứng ở chỗ này?"

Hò Nguyệt nghe ra không đúng, không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức dương tay tể ra một đạo Bạch lăng, muốn tiến lên ngăn cản, ai ngờ Bạch lăng vừa tiến tới gần bát quái đồ, giống như đánh vào một bức tường vô hình, rốt cuộc không đánh vào được.

Tam vị chân hòa khó có thể thi triển, nàng cũng không ngốc, liền nghĩ đến loại rượu cổ quái mới uống vừa rồi, biết rằng đã mắc mưu, nhất thời hối hận, chỉ vào Hồng Ngưng oán hận mắng: "Ta đối với người thiết tình, sao người lại tổn thương biểu ca của ta, đáng giận!"

"Ta hại hấn? Đây là báo ứng của hấn, "

Hồng Ngưng vùng trường kiếm, "Sur huynh của ta chết ở trên tay hấn, nay hấn sống thật tốt, sur huynh của ta lại không thể trở về, trên đời này hai chữ công đạo ở đâu?"

Hò Nguyệt sùng sốt.

Kéo dài nhất định sẽ kinh động đến thổ địa Thành hoàng, tốc chiến tốc thắng quan trọng nhất, Hồng Ngưng biết không có thể thời gian trì hoãn, nhân cơ hội niệm bí quyết tể ra kính chiếu yêu.

Ánh sáng mãnh liệt chụp xuống, gát gao đem Lục Cửu vây ở trong bát quái đồ.

Lục Cửu vốn là Cửu vĩ hồ yêu, yêu tính chưa trừ, hơn nữa có Bắc Vương phi dung túng cung chiều, tùy hứng làm bậy, tính tình nửa điểm không giảm, lúc này hoàn toàn bị chọc giận, điều thân hiện ra nguyên hình, cả người da lông ngân bạch, phía sau vung vẩy năm cái đuôi trắng, hấn nhìn kính chiếu yêu ở đỉnh đầu cười lạnh một tiếng: "Cái kính vỡ bằng đồng này cũng tưởng thu phục ta!"

Lợi vừa dứt liền giờ móng vuốt lên. "Ba" một tiếng, kính chiếu yêu giữa không trung nổ tung, tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy). Hồng Ngưng tránh được một mảnh nhỏ văng tới, ngoài ý muốn nói: "Cửu vĩ hồ quả nhiên lợi hại." Lời tuy như thế, nàng cũng không chút kinh hoảng, trong nháy mắt lại lấy ra mấy viên ngọc châu.

Mộc châu nhiều, thế tới quá mau, Lục Cửu xoay người né tránh hơn phân nửa, vẫn là vô ý đụng trúng một hai viên, đau đớn khó nhịn, thử vài lần đều thoát không ra khỏi trận bát quái đồ kia, không khỏi cảm thấy kêu khổ, kiên trì chống đỡ.

Hồng Ngưng giờ kiếm gỗ đào lên, một búng máu phun ở mũi kiếm, thẳng hướng hấn lột bỏ.

Đang ở trong trận, pháp lực rất nhanh hao hết, Lục Cửu làm sao cam tâm thua ở tay nàng, càng thêm đỏ mắt, nếu không vì cái gì thiên luật mạng người kia, cần răng vuốt móng vuốt ra, kiếm gỗ đào liền bị đứt hai đoạn, đương nhiên vì như vậy, hấn cũng lao đao lui về phía sau vài bước, trong miệng phun ra ngụm máu tươi.

Hồng Ngưng kinh hãi. Kiếm gỗ đào bị hủy, Lục Cửu cũng kiêng dè mất đi một nửa, nàng gầm lên đánh tới.

Móng vuốt thật dài lại cực kỳ sắc bén, giống nhau cái móc sắt, Hồng Ngưng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng dời xa hai thước, đồng thời nâng tay từ trên đầu rút ra cây trâm, biến thành ba thước bảo kiếm, trở lại đâm tới.

Lục Cửu ngã vào khoảng không, trường kiếm đâm vào đầu vai. Trước mắt tối sầm, Hồng Ngưng bị đánh cho ngã bay ra, lại gian nan bò lên.

Bi thảm rên rỉ thanh tiếng, máu tươi tuôn ra, Lục Cửu đau rút ra trường kiếm, phản kích lại. Hồng Ngưng lăn qua một vòng tránh đi, mắt thấy cần tận dụng thời cơ, nàng sớm ôm ý định quyết tâm đồng quy vu tận, bất chấp ngực đau nhức, nhanh chóng lấy ra lá bùa hướng mặt vỡ.

Trên bát quái đồ bắt đầu chậm rãi chuyển động, hào quang bay lên.

Lúc trước khi đỡ lấy kiếm gỗ đào bản thân đã bị trọng thương, lại bị một kiếm, Lục Cửu rốt cục khó có thể chống đỡ, ngã xuống đất không dậy nổi. "Biểu ca!"

Hò nguyệt khẩn trương, hướng Hồng Ngưng cầu tình, "Biểu ca ta tuy có chỗ không đúng, xin nhận tội để cho cô nương đánh một chút hết giận, cô nương nghĩ lại, hấn là con của dưỡng ta Bắc Giới vương, nếu thực sự giết hấn, dưỡng của ta tất sẽ không bỏ qua, cô nương cũng là người tu đạo, sao lại cùng Bắc Tiên giới trở mặt?"

Yêu lực dần dần tiêu tan, Lục Cửu chỉ lo giãy dụa, trong lòng lo lắng, thở hào hển mắng to: "Hồn trưởng, còn không đi tìm phụ vương ta, nha đầu kia

điên rồi, cùng nàng nói cái gì!"

Hồng Ngưng cũng thờ dốc, cười lạnh: "Bắc Giới vương lại như thế nào, ta nếu đến đây, sẽ không tính còn sống để trở về."

Nàng cố gắng hoạt động hạ thân thể, lau vết máu bên môi, nắm phù ấn càng chắc hơn: "Thích công tử có thể vì người chấn thiên kiếp, sự huynh của ta cũng là vì cứu ta mới bỏ mệnh dưới Tam vị chân hỏa, vị biểu ca này của người trên lại có Bắc Giới vương che chở, muốn làm gì thì làm, đến nay còn không tự hỏi cái, tha cho hắn tương lai cũng là tai họa!"

Lục Cửu không lên tiếng, bàn tay hiện ra bích quang (ánh sáng xanh).

Không thể tưởng được ở thời điểm cuối cùng, hắn thế nhưng lại lấy rapháp lực suốt đời, muốn bức bách Tam vị chân hỏa, Hồng Ngưng mở hôi lạnh đi ra, cắn răng gắtgao để lại tâm bùa, đồng thời bắt đầu niệm bí quyết.

Bát quái đồ chuyển động nhanh hơn, từ quang (ánh sáng tím) càng tăng lên. Bàn tay bích hỏa hốt mình hốt diệt (lúc sáng, lúc tắt), hiển nhiên là pháp lực không bao nhiêu, Lục Cửu thờ dốc, ăn xong nội đan đào yêu, giờ phút này miễn cưỡng làm phép, trong cơ thể khí âm dương va chạm lẫn nhau, chưa bao giờ chịu qua nổi bức dày vỏ như thế này, hắn cơ hồ muốn chết ngất đi.

Ai rút lui trước, người đó chỉ còn đường chết.

Lục hỏa sâu kín bên trong càng ngày càng yếu, rốt cục tắt. Lục cửu quỷ rạp trên mặt đất không còn động tĩnh.

Bát quái hàng yêu trong trận, giống như gọi linh hồn con người câu tán! Hồng Ngưng nắm trường kiếm bên cạnh, dùng hết toàn lực đâm tới. Trường kiếm lóe hàn quang, hướng ngực Lục Cửu đâm tới.

Nụ cười vừa hiện lên, liền động lại ở trên mặt.

Cách Lục Cửu có một thước, trường kiếm đột nhiên rơi xuống đất, cùng lúc đó, trên bát quái đồ lơ lửng thay đổi màu sắc, giống như hư không tan biến!

"A cửu!" Đỉnh đầu truyền đến tiếng nữ tử kinh hô. Hồng Ngưng chậm rãi xoay mặt, nhìn về phía người tới.

Trận pháp thu hồi lại, Hồ Nguyệt vội vàng xông lên trước nâng Lục Cửu dậy, thấy hắn chỉ là trọng thương mà hôn mê, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, Lục Dao cẩn thận kiểm tra qua, phát tay áo làm hắn biến trở về hình Hồ, thân hình cũng nhỏ đi vài vòng.

Hồ nguyệt thật là áy náy: "Biểu tỷ, ta."

"Không liên quan chuyện của người, "

Lục Dao lắc đầu, nhẹ giọng, "Là hắn từ làm bậy."

Gặp vậy Hồ Nguyệt càng thêm bất an, nàng ngược lại nở nụ cười, an ủi: "Người vào xem muội phụ, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, không biết làm cho hắn sợ không."

Bọn họ đều đã đến, tự nhiên sẽ không còn chuyện, Hồ Nguyệt yên tâm, đứng dậy đi vào phòng.

Lục Dao cúi người, đem Lục Cửu biến thành hình Hồ ôm vào trong lòng, chậm rãi đi đến bên cạnh Cẩm Tú, ôn nhu hướng Hồng Ngưng nhận tội: "Vốn là a Cửu không phải, hắn dám không nghe ta phân phó, lại hướng cô nương xuống tay, trở về ta nhất định hung hăng trách phạt hắn, cô nương có bị thương nặng không?"

"Không cần khách khí như vậy, là ta muốn giết hắn, "

Hồng Ngưng cười nhẹ, "Hắn thế nhưng không chết, đáng tiếc."

Lục Dao cúi đầu, im lặng.

Cẩm Tú rốt cục mở miệng hỏi: "Hắn như thế nào?"

Lục Dao nhìn Lục Cửu trong lòng, lắc đầu: "Không ngại."

Cẩm Tú nói: "Người."

Lục Dao mỉm cười: "Người không cần áy náy, là ta không nên thả hắn ra gặp rắc rối, ta đưa hắn trở về trước, trước chính là phải an trí hắn ở chỗ của người mấy ngày, đồ phải bị phụ vương biết lại tức giận."

Cẩm Tú gật đầu: "Làm phiền."

Lục Dao thấp giọng sáng giọng: "Theo ta còn khách khí." Nói xong hé miệng cười, xoay người mang Lục Cửu đáp mây bay rồi đi.

Mất thấy đôi bàn tay kia hướng đến, Hồng Ngưng lui về sau, tránh đi, hắn đã không phải là Cẩm Tú ôn nhu vừa gặp đã thương, cũng không phải

thần tôn đại nhân đa tình trong mộng kia, mà là chấp chương trung thiên thần vương, vĩnh viễn giữ gìn là lợi ích tiên giới.

Đôi tay kia vẫn đỡ nàng.

Nàng có điểm bất đắc dĩ: "Người đã cứu đi, mục đích Trung thiên vương đã đạt tới, còn ở lại chỗ này làm cái gì."

Hắn mạnh mẽ đem nàng kéo đến, ôm vào .

Hồng Ngưng nở nụ cười: "Vương phi tương lai mới vừa đi, Trung thiên vương liền ôm nữ nhân khác, dường như không ổn."

Cầm Tú nhíu mày: "Phàm nhân có thể nào cùng Bắc Tiên giới đối nghịch."tiếng bàn tay vang quá thanh thúy.

Thật có thể đánh hắn, Hồng Ngưng có điểm ngoài ý muốn, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lại ngẩn mặt: "Ta làm chuyện gì, cũng không liên quan đến ngươi, ta thật sự không nghĩ ra, kiếp trước ta làm sao có thể thích ngươi, này một cái tát kiếp trước nên đưa ngươi mới đúng."

Cái khăn che mặt sớm rơi xuống, hồng y như lửa, biến thành bộ dáng như cũ trong trí nhớ, Cầm Tú nhìn nàng hồi lâu, nói: "Ngươi không có."

Một cái nha đầu tiểu yêu la hét phải làm thần hậu cuối cùng lại đối hắn giơ lên bàn tay, ngay cả ở thời điểm hận hắn nhất, nàng cũng không có thực đánh tiếp.

Hồng Ngưng nói: "Bởi vì khi đó nàng vẫn còn thích ngươi."

Cầm Tú trầm mặc. "Hiện tại ngươi ta đã muốn không phải nàng."

Hồng Ngưng tránh ra khỏi đôi bàn tay kia, lắc lắc hướng viện môn đi. Trong tiếng nổ, viện môn bị đá văng ra, một đám người hung dũng tiến vào, đứng trước là Dương Chấn.

Nguyên lai nàng chậm chạp không về, Dương Chấn sợ có chuyện ngoài ý muốn, phái người đi ra ngoài tìm, tìm mãi ở ngoài đường cái cũng không gặp, sau là hắn nhớ tới ngõ nhỏ này, liền tự mình dẫn người tới điều tra. Hồng Ngưng cười, hết sức đưa tay tới trong tay hắn: "Đi."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ta đi đường ta

Trời âm u, bên ngoài đình nghỉ chân cỏ tàn lạnh lẽo, biểu hiện rõ ràng của khí tượng mùa đông, trên đường cũng không có xe ngựa, người đi đường cũng rất thưa thớt, vì vậy mọi người đứng trước đình liền làm cho người khác đặc biệt chú ý.

Dương Chấn nói: "Không cần xe ngựa?"

Nhìn con đường kéo dài xa xa, Hồng Ngưng lắc đầu, không cần, bởi vì không biết con đường này dẫn đến đâu, càng không biết bản thân sẽ ngừng lại ở nơi nào, câu nói "đi đâu về đâu" chắc là để nói đến việc như vậy.

Đấu tranh quyết cường cuối cùng cũng chống không lại số phận, và cả người nắm giữ số phận kia.

Mà chuyện người mạnh nắm giữ số phận kẻ yếu dường như cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên).

Nghỉ ngơi hai tháng, thế giới này đã trở nên có chút xa lạ, Hồng Ngưng thần nhiên thu lại ánh mắt, nở cười trên môi lộ vẻ lễ phép: "Quấy rầy quý phủ đã lâu như vậy, đa tạ Vương gia."

Dương Chấn "ừ" một tiếng: "Sợ là trời đang muốn mưa."

Hồng Ngưng ngẩng mặt nhìn sắc trời: "Vậy dân nữ nên đi trước, cáo từ, Vương gia bảo trọng."

Xoay người, tay liền bị giữ chặt, cánh tay này rất có lực, tuyên cáo rằng đối phương là người chuyên chế và mạnh mẽ.

Hắn thần nhiên nói: "Nhất định phải đi?"

Buổi tối hôm đó hắn không gặp Cầm Tú, chỉ nói nàng đấu pháp với yêu hồ bị thương, vội vã mang về rồi mời danh y tìm thuốc tốt, bảo nàng an tâm điều dưỡng, sau đó lại không giống ngày thường lui tới quấy rầy, đến khi nàng nói sẽ rời đi cũng chưa từng nói giữ lại, chỉ đích thân dẫn người tiễn ra ngoài thành.

Hồng Ngưng vốn tưởng rằng hắn đã quên lời nói đêm đó, ai ngờ bây giờ lại nhắc đến, không khỏi lắc đầu: “Thứ ta muốn Vương gia không cho nói.”

“Muốn chỉ có một người trong tim?” Dương Chấn không ngạc nhiên, “Nàng không phải là nữ tử bình thường, trong lòng muốn đơn giản là việc này, bản vương cũng đã nghĩ tới nàng nhất định sẽ không đồng ý, nhưng vương tộc hoàng gia, không có khả năng chỉ có một người trong lòng. Trước khi bản vương lập nghiệp cũng có rất nhiều chuyện không thể tự chủ. Bây giờ tuy bản vương không thể bỏ vợ cưới nàng, nhưng liệu trên đời này thật sự có nam nhân hợp ý với nàng không? Nam tử tầm thường thực khó mà xứng với nàng.”

Trong ánh mắt lạnh lùng hiện lên ý cười, hắn chậm rãi giơ tay hai người lên: “Nữ nhân cần gì phải quá mệt mỏi, sao không tìm một nơi để về. Cho dù thân phận ầy khuất đôi chút, nhưng ta sẽ sủng nàng.”

“Vương gia là một ‘nơi để về’ tốt sao,” Hồng Ngưng khoe môi khẽ nhếch lên, “Vương gia đã nói những lời này với bao nhiêu nữ nhân rồi?”

Dương Chấn nói: “Chỉ có nàng.”

Hồng Ngưng khẽ bất ngờ, lắc đầu: “Vương gia thật sự là bởi vì thích nên muốn giữ ta lại, hay là bởi vì không chiếm được?”

Không đợi hắn trả lời, nàng nâng mày nói: “Ta rất đặc biệt, không giống nữ nhân khác cung phụng Vương gia, Vương gia có lẽ là có chút hứng thú, đáng tiếc đây thùy chung chỉ là hứng thú, không phải là thích. Người đã từng được yên mến còn có thể bị lạnh nhạt, hứng thú lại càng khó nói, huống chi Vương gia biết rõ ta chịu tiếp nhận ý tốt của người là bởi vì ngài giống một người, Vương gia cam tâm làm cái bóng của người khác?”

Dương Chấn nói: “Là hứng thú hay là thích, chỉ dựa vào suy đoán của nàng là có thể khẳng định sao?”

“Chuyện có thể khẳng định chính là, không có ta Vương gia cũng sẽ sống rất tốt,” Hồng Ngưng quay đầu lại nhìn Vương phu nhân đứng xa xa, lại cười nói, “Tiếc là không thể ở lại để uống rượu mừng đầy tháng của Tiểu quận vương, dân nữ chúc mừng Vương gia trước vậy.”

Trầm mặc.

Dương Chấn buông tay nàng, sắc mặt không thay đổi: “Cũng được, nàng phải đi thì đi đi, nhưng lần sau nếu để bản vương gặp lại...,” hắn cúi đầu sát mặt nàng, lạnh lùng nói: “Bản vương có thể sẽ ý thể hiếp người cường đoạt dân nữ đó.”

Hồng Ngưng chưa kịp phản ứng, cảm giác trên môi trong nháy mắt đã biến mất.

“Phía trước là Lịch châu.” Dương Chấn đứng thẳng dậy, không nhìn nàng, trực tiếp dẫn mọi người về phủ.

Một màn vừa rồi làm trước mặt mọi người, nhưng Hồng Ngưng làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, không xấu hổ cũng không tức giận, càng không quay đầu lại, chỉ là khoác bao phục đi theo con đường phía trước. Sắc trời càng lúc càng tối, gió thổi lạnh lạnh trên mặt, trong mắt trong ngực dường như đều trở nên trống rỗng, nàng cũng không nghĩ rằng là không khỏe.

Khi một người đối với chuyện gì cũng không quan tâm, không có bất cứ mục đích gì, lại không thể không tiếp tục đi về phía trước, khí trời có thể nào cũng không quan trọng.

Đi chưa được một dặm, đã thấy chỗ giao lộ có một người đang đứng.

Hồng Ngưng dừng bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, nàng không khỏi xoay người lại nhìn, người ngồi trên lưng ngựa quả thật nàng biết, chính là thái giám thân tín theo Dương Chấn từ kinh thành.

Tên thái giám xuống ngựa, cung kính hướng về nàng thi lễ.

Hồng Ngưng nói: “Vương gia muốn nói gì sao?”

Mặt thái giám có chút mập mờ, cẩn thận nói: “Vương gia nói, lúc nào cô nương mệt mỏi, có thể trở về.”

Một người tâm cao khí ngạo tự cao tự đại, cũng chỉ có thể để người khác chuyển đạt những lời này thôi, chứ để hắn tự nói là hoàn toàn không thể. Hồng Ngưng nhin không được cười, mệt mỏi, nàng đã sớm mệt mỏi rồi, nhưng vương phủ không phải là nơi nghỉ ngơi tốt.

Thấy thần sắc nàng cũng tốt, thái giám vội vàng cười nói: “Vương gia có lòng muốn giữ cô nương ở lại ít lâu, sao cô nương không...”

Hồng Ngưng ngắt lời hắn: “Dân nữ phiêu bạt bốn phương, hành tung bất định, tương lai sợ rằng không có cơ hội trở về rồi.”

Thái giám ngạc nhiên, dần dần có vẻ tán thưởng. Nữ tử bình dân này có thể vào vương phủ, đã là một bước bay lên rồi, huống chi Duệ vương gia phong nhã hào hoa, hôm nay ngài đích thân mở miệng giữ lại, đối với nữ nhân khác mà nói đó thật sự là chuyện tốt có nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng sẽ không dám từ chối.

Hồng Ngưng cười nói: “Làm phiền công công, thay mặt dân nữ tạ ý tốt của Vương gia, xin Vương gia bảo trọng.”

Thấy nàng ý kiến kiên định, thái giám biết có khuyên cũng vô dụng, thở dài một lúc lâu, cũng không nói thêm gì, chỉ dặn nàng vài câu “bảo trọng”, “bình an”, sau đó quay ngựa trở về.

Hồng Ngưng tiếp tục đi về phía người kia đứng ở chỗ gia lộ, rồi đứng lại.

Gió thổi khẽ lay chuyển y bào màu vàng, giống như là đóa hoa màu vàng đang nở rộ, bên trên thêu hình mây nổi bật, hần tùy ý đứng bên đường, ung dung thanh thản, không giận mà uy.

Hồng Ngưng bình tĩnh: “Trung Thiên vương còn muốn phong ấn ta sao?”

Cầm Tú không có biểu hiện gì. Tình cảnh đêm đó đối với hần xem ra dường như đã sớm thành thói quen.

Ngàn năm trước, hần đích thân đem nàng đưa vào địa phủ, đã từng thấy nàng tay nắm tay người kia, hai người cùng đầu thai, sẽ thành một đời tình duyên, mười kiếp nhân gian.

Tình cảnh như vậy lại hiện ra, mỗi lần nhìn thấy là mỗi lần trắng đêm không ngủ. Nàng làm được, hần nhớ nàng, nhưng nàng dường như đem hần quên đi hết. Nếu không phải lần này nghịch thiên sửa mệnh, bọn họ sẽ tiếp tục như vậy, không hề liên quan.

Hồng Ngưng tự giễu: “Ta thấy cũng không cần phải như vậy, có các người ở đây, một chút pháp lực tầm thường của ta cũng không thể làm được gì.”

Hần sắc mặt không đổi, ngữ khí bình thản: “Việc này liên quan quá nhiều, người không được làm can.”

Hồng Ngưng nói: “Đúng thật ta là một con người không biết lượng sức, không nên chống đối với thần tiên các người để tự rước lấy nhục. Chỉ có điều sự tình hiện tại đã như người mong muốn, người cũng không cần phải đặc biệt đến chế giễu ta đi.”

Hần lắc đầu: “Thiên phi Côn Luân vốn là con người, họ Văn.”

Hồng Ngưng sùng sốt.

Hần mỉm cười: “Ồ trần gian bà ấy có một muội muội ruột thịt, Dương Chấn chính là con cháu của bà ấy.”

Đã cách nhiều thế hệ như vậy, thật đúng là trùng hợp, Hồng Ngưng cũng cúi đầu cười: “Chẳng trách hần và Bạch Linh lại giống nhau như vậy.”

Hần nhẹ giọng: “Người vì sao phải nặng phạm tâm như vậy?”

“Bởi vì các người,” Hồng Ngưng không chút nào chần chờ, “Thấy các người, ta lại càng chán ghét tiên đạo chán ghét thiên ý. Nếu người thực sự còn có một chút áy náy, không bằng khai ân tác thành cho hai người bọn Hồ Nguyệt. Năm đó Trung Thiên vương có thể sử dụng nước Giao Trì giúp ta thoát thai hoá cốt, bây giờ nhất định cũng có thể giúp Hồ Nguyệt.”

Trời không cho người và yêu kết duyên, Liên Hoa và Hải Minh năm đó đã lựa chọn buông tay, loại tác thành như vậy, cũng là một loại yêu thương và bảo vệ trả hình. Người ngoài nhìn vào thì tất nhiên thấy đó là sáng suốt, nhưng rốt cuộc vẫn phụ chính trái tim của bọn họ, ai có thể đảm bảo bọn họ sẽ không tiếc nuối?

Hồ Nguyệt không chịu buông tay, cho nên mới gặp phải hoàn cảnh như hôm nay. Nhưng cuộc sống đau khổ này trong mắt người ngoài đối với hai vợ chồng họ chưa hẳn là không tốt, dù thấy có tốt hay không thì chỉ cần bọn họ phân xét là được rồi.

Hồng Ngưng thờ dãi: “Là ta lừa nàng, nghe nói nàng mất tích, Thích công tử cũng đã chết, chắc là có người ép buộc mang nàng đi, nếu có thể để nàng thoát thai hoá cốt cùng trượng phu cùng nhau chuyển thế, nàng nhất định sẵn lòng, Trung Thiên vương hãy coi như là thương cảm bọn họ đi.”

Cầm Tú nói: “Hồ Nguyệt không phải là tộc của ta.”

Hồng Ngưng mỉm cười: “Người và Bắc giới quan hệ rất tốt, làm một cái nhân tình hần là không khó.”

Cầm Tú trầm mặc chốc lát, nói: “Nếu nàng muốn, ta sẽ cố gắng.”

Hồng Ngưng cũng không cảm ơn, chậm rãi đi: “Cố gắng hay không cũng không liên quan đến ta, đó đều là ân huệ của người, bây giờ người có thể yên tâm rồi, ta sẽ không tìm Lục Cửu nữa.”

Đi hơn mười bước, phía sau rõ ràng truyền đến tiếng nói của hần: “Người có nhớ nguyên nhân người nhập thế?”

“Ta không cần nhớ,” Hồng Ngưng cũng không quay đầu lại, ngữ khí bình tĩnh có chút chết lặng, “Tuy rằng không nhớ rõ kiếp trước, nhưng nếu kiếp trước lựa chọn làm người, nhất định ta có lý do của ta, kiếp này ta sẽ lại càng không tu tiên. Tiên phạm khác nhau, dính dáng nhiều với con người không có lợi, Trung Thiên vương nên trở về đi.”

Mưa to vào mùa đông vốn rất ít, nhưng hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy. Nước mưa mê hoặc tầm mắt, cảnh vật xung quanh cũng không thấy rõ, lờ mờ chỉ thấy phía trước có một cánh rừng. Giữa làn nước mưa như khói như sương, rừng cây đó phảng phất có một sự che chắn màu đen thẫm bí, giống như đem bên trong ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Quần áo dính sát vào người, Hồng Ngưng cũng không cảm thấy lạnh, vẫn không nhanh không chậm đi về phía trước, dường như nhớ là vừa rồi thái giám đó nói dọc đường có không ít túr điểm và khách sạn bình dân có thể trú mưa, ai ngờ đã đi nửa ngày cũng không thấy một ngôi nhà nào. Trong lòng nàng lúc này chỉ có một ý niệm trong đầu: trong rừng cây không có mưa, có thể vào nghỉ một chút.

Càng đến gần rừng cây, bước chân càng lúc càng nặng nề.

Một đôi tay từ phía sau vươn tới, đỡ lấy nàng.

Mưa rơi trên đầu hình như đã ngừng, thân thể bị một làn kim quang nhu hòa vây quanh, trong không khí tràn ngập hương vị ấm áp, Hồng Ngưng xoay mặt, nháy mắt che đi nước mưa trong tầm mắt, cố gắng nhìn cho rõ người đó: “Lại là người.”

Thanh y ướt đầm vẫn còn nhỏ nước, thắm ướt y bào màu vàng sạch sẽ của hắn. Hắn dường như không chút để ý, chỉ đem nàng ôm chặt vào lòng, một tay nhẹ nhàng thay nàng gạt ra mấy sợi tóc ướt dính trên trán.

Để mặc cho hắn găt gao ôm, đã không gãy dựa cũng không tức giận, Hồng Ngưng lẳng lặng nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười.

Hắn lập tức nhìn xuống nàng.

Hồng Ngưng chăm chú cùng đối mặt với ánh mắt kia: “Trung Thiên vương rốt cuộc theo ta để làm gì?”

Tiếng mưa rơi bên ngoài ào ào liên tục, bọt nước bắn tung tóe trong bùn, nghe vào lỗ tai ngược càng cảm thấy yên lặng.

Rất lâu sau mới thấy hắn mở miệng, thanh âm rất nhẹ, giống như là tiếng mưa rơi trong thế gian, hư vô mờ ảo: “Cho dù giận ta, cũng không nên như vậy. Con người càng nên quý trọng bản thân mình.”

Hồng Ngưng lạnh lùng nói: “Ta giận dữ với người, là bởi vì người đem ta đến cái nơi quỷ quái này, hại Bạch Linh, bảo vệ Lục Cửu, ý vào pháp lực mà sắp đặt con đường sau này của ta, giả vờ làm người tốt. Ta chọn đi con đường của ta thì ta tự gánh chịu hậu quả, không cần người quan tâm chuyện không liên quan đến mình.”

Bởi vì ta không thể mặc cho nàng gánh chịu hậu quả như vậy, hắn không giải thích, chỉ dùng ống tay áo rộng lớn ôm lấy nàng.

Khuôn mặt tái nhợt mang theo nước mưa, có chút xanh xao, nhưng thủy chung chưa từng có một chút tỏ ra yếu đuối, ánh mắt thậm chí mang theo chút thù địch. Tiểu yêu luôn gây chuyện này, luôn luôn nguy hiểm như vậy, khiến cho hắn không thể yên tâm. Tuy nàng có thể không quan tâm đến cái giá phải trả mà đi báo thù, đối nghịch với Bắc giới, nhưng hắn cũng không thể để mặc cho nàng làm như vậy.

Hồng Ngưng nhìn hắn nửa ngày, chuyển giận thành cười: “Trung Thiên vương quân quit lấy ta không tha, chẳng lẽ... là thích ta, không nữa?”

Ngón tay lạnh giá gãi gãi ngón thon trên môi hắn, cảm nhận được thân thể kia rõ ràng đang cứng ngắc, nàng đem hai tay ôm lấy cổ hắn, cố ý hạ giọng: “Cho dù có thích, tiền phạm vĩnh viễn cũng không có khả năng chung sống, người là Trung Thiên vương, không sợ thiên kiếp sao?”

Hắn nhìn nàng, không nói.

Nàng kéo tay hắn, nhẹ nhàng vươn tới mặt hắn, vuốt nhẹ: “Có lẽ người cũng giống như Lục Cửu, muốn xuống trần chơi đùa?”

Hắn rút tay về.

“Đáng tiếc ta không thích người,” nàng rời khỏi lòng hắn, “Ta chán ghét thân tiên.”

Hắn đứng đó, nhìn nàng đi càng lúc càng xa, trong đôi mắt phượng không có một chút biểu tình.

Chấp chương Trung thiên mười vạn năm, tính tình thiếu niên đã sớm không còn, thói quen rất cẩn thận và có tính toán trước sau, nắm trong tay mọi chuyện, gồm cả chính bản thân hắn, nguyên nhân chính là vì linh cảm được sự tình sẽ phát triển nguy hiểm hơn nữa.

Khi chính mắt thấy nàng đi vào tình kiếp, hắn rõ ràng có thể kiểm soát, có thể giữ nàng lại, chỉ cần có hắn làm bạn, nàng tuyệt đối sẽ không bị lún vào tình kiếp.

Nhưng mà, hắn lại bảo toàn may mắn của mình mà lựa chọn theo đuổi, khẳng định tin rằng nàng là còn trẻ nông nổi, đem việc đi theo nàng, truy đuổi nàng coi như là chuyện tô điểm thêm cho cuộc sống yên tĩnh ở Hoa Triều cung.

Không phải tình kiếp của nàng, mà tương lai lại chính là của hắn.

Hắn bảo vệ chính mình, nhưng lại phải áy náy ngàn năm.

Nàng vẫn là tiểu yêu không biết trời cao đất rộng năm xưa, hắn vẫn là Trung Thiên vương danh chấn thiên đình, điều khác biệt chính là, nàng đã quên hắn, nhưng, hắn thì chưa hề.

Quên cũng không sao, còn có thể nhớ lại, nếu nàng có thể nghĩ thông suốt, cuối cùng có thể giải thoát hay không?

Mưa càng lúc càng lớn, đường lầy lội, thân ảnh yếu ớt loạng choạng đi lên phía trước, rớt cục lão đảo vài bước, té ngã ở ven rừng.

Hắn vô ý thức tiến lên một bước.

Tiếng động ồn ào nổi lên, một đội nhân mã giống như từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở bia rừng, trên ngựa là mười người mặc hắc y đeo đao, tựa hồ là bảo tiêu, ngoài ra còn có vài tên gia đình mang theo vũ khí, ở giữa là một chiếc xe ngựa màu hồng.

Nằm trong bùn, Hồng Ngưng ý nghĩ nặng nề, nửa không biết làm sao nửa không cam lòng. Đấu với thần tiên vốn đã là một chuyện buồn cười, huống chi là thất bại hoàn toàn như vậy, đã khổ tâm hơn một năm, dẫn đến cái đáng về thảm hại này, có lẽ nên nhanh chóng rời đi. Vừa nghĩ, nàng vừa giãy dụa muốn đứng lên. Ai ngờ bệnh nặng mới khỏi lại gặp phải mưa dầm, cuối cùng sức lực không còn, chỉ còn có thể nằm trong bùn thờ dốt.

Một đôi giày gấm màu trắng đập vào tầm mắt.

Thật tinh tế, ống giày thêu hàng tơ vàng, cần thêm viên bảo thạch (đá quý). Người biết hàng chỉ cần nhìn sơ qua là biết, loại gấm trắng này tính chất không giống loại thường, tuyệt đối không phải loại gấm thường ở chợ, giá trị nhất định rất là đắt tiền, hơn nữa chưa từng được nhuộm, nếu có ngày bị vấy bẩn, muốn trở lại đẹp giống như trước thì rất khó khăn.

Nhưng mà lúc này, chủ nhân của nó không hề có chút quý trọng nào, mặc cho nó ngấm trong bùn.

Trời mưa không đi guốc gỗ mà lại mang đôi giày như vậy ra ngoài, hiển nhiên xa xỉ tột cùng.

Không nên ở chỗ này, dựa vào chút ý thức còn sót lại, Hồng Ngưng hai tay gắt gao ôm lấy đôi chân kia, thanh âm yếu ớt mà kiên quyết: “Đi, dẫn ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngàn năm chường

Xa xa trông thấy Mai tiên đi đến, Hạnh tiên liền chủ động đi lên vén rèm, trên miệng nở nụ cười duyên: “Thần tôn đại nhân đang ở bên trong, Mai tỷ tỷ nếu có chuyện bẩm báo, thì xin mời vào.”

Mai tiên dừng bước, nhìn nàng: “Tiểu công tử Bắc giới bị thương.”

Hạnh tiên thở dài: “Ta cũng đang kỳ quái, phong ấn của thần tôn đại nhân trừ bỏ chính ngài ấy còn có ai có thể giải được, hóa ra pháp lực của nha đầu kia vốn không bị phong bế, lại tưởng là Thiên nữ hỏi thăm sai lầm rồi?”

Lời nói tuy như thế, trong mắt lại nhin không được hiện lên một tia vui sướng khi người khác gặp họa.

Nàng chỉ làm lợi dụng chính mình, cho nên đắc ý, lại không biết đến tột cùng là ai bị ai lợi dụng đâu, Mai tiên trong lòng cười lạnh, không hề nói gì, yên lặng đi vào phòng.

Cầm Tú đứng ở bên cạnh bàn, tùy tay lật cuốn án thượng thư, thần sắc bình tĩnh như thường. Mai tiên tiến lên quỳ xuống: “Thần tôn đại nhân.”

Cầm Tú giống như sớm đã dự đoán được, khép lại cuốn thư: “Đứng lên đi.”

Mai tiên thấp giọng: “Phong ấn là ta giải.”

Cầm Tú nói: “Sự tình đã qua, không cần đề canh cánh ở trong lòng.”

Đôi mắt ửng đỏ, Mai tiên cúi mi: “Ta.”

Tin tức phong ấn vốn là do Hạnh tiên lộ ra, lúc ấy tức giận cũng không lưu ý trong đó có vấn đề, một lòng muốn thay hắn giấu diếm, mãi đến khi tiểu công tử Bắc giới bị thương nặng trở về, mới biết đã bị người hữu tâm lợi dụng, càng ủy khuất là nay vẫn không thể biện bạch được, không có bằng chứng, đối phương chỉ “Vô Tâm” tiết lộ tin tức đó, nói ra ngược lại càng làm người khác thêm nghi ngờ.

Cầm Tú nhìn nàng một lúc lâu, gật đầu thở dài: “Ta cũng không trách người, đứng lên” Lòng xảo thành chuyên (chữa tốt thành xấu), cứ tưởng rằng chắc chắn sẽ bị chỉ trích nặng nề, ai ngờ hai tháng nay hắn lại không hề đề cập tới, Mai tiên vẫn bất an không yên, giờ phút này thấy hắn quả thực không có ý truy cứu, lúc này mới chân chờ đứng lên.

Cầm Tú đi đến trước mặt nàng, đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài thanh âm của Hạnh tiên: “Thần tôn đại nhân, thiên nữ đến.”

Tiếng nói vừa dứt, Lục Dao đã đi vào, quần áo màu trắng cùng màu lam nhạt đan vào nhau, búi tóc búi cao càng có vẻ phiêu dật tú lệ, nàng nhìn Cẩm Tú cười nói: "Mấy ngày nay quấy rầy sự thanh tịnh của ngươi, cũng may thương thế a Cửu cũng đã có sự khởi sắc, đến ngày mai là có thể tỉnh lại, may mắn là ngươi..."

Cẩm Tú bảo nàng ngồi. Mai tiên hiểu ý, lập tức cáo lui. Đi ngang qua bên người Lục Dao thì Lục Dao đưa giữ chặt tay nàng lại, thân thiết hỏi: "Sao sắc mặt người không tốt, có lẽ là bận quá chăng?"

"Mấy ngày gần đây tìm hiểu bí quyết tâm tư có chút khó khăn, nóng lòng tìm kiếm" Mai tiên bất động thanh sắc (không biến sắc; rất bình tĩnh) đáp lại, nhìn nàng một lát, lại cười nhẹ, "Thiên nữ cũng còn đang để ý tâm ma."

Lục Dao vẫn cười ôn hòa như trước, buông nàng ra: "Tu hành luôn như vậy, chỉ cần để thêm chút tâm tư liền được" "Mai tiên cúi đầu từ từ đi ra."

Cẩm Tú tựa hồ cũng không lưu ý hai người đang nói cái gì chỉ hỏi nhẹ: "Ngươi hôm qua trở về, Bắc Giới vương nói như thế nào?"

Lục Dao nói: "Dù sao a Cửu cũng không có việc gì, có thể giấu giếm được thì nên giấu diếm, phụ vương cũng chỉ là nghe thấy lời đồn xung quanh, lão nhân gia chắc sẽ không có trở ngại gì, chỉ là sợ mẫu phi đau lòng mà thôi, ta nghĩ thương thế của a Cửu đã không còn đáng ngại, tính tình của hắc ngườ cũng rõ ràng, lúc đó khó tránh khỏi muốn sinh sự, đã chọc giận ngươi phiền lòng, không bằng ngày mai đợi hắc tính lại liền chuyển ra ngoài cung, mặt khác an trí một chỗ nào đó, để hắc tính tâm đường thương."

Cẩm Tú không có phản đối, trầm ngâm: "Hò Nguyệt làm hại nhân gian đã lâu."

Lục Dao vội hỏi: "Nghe nói dự định sớm quyết định đem nàng ta mang về đây."

Nói xong nhin không được chớp mi: "Nàng tính kiếp khó khăn, một lòng chỉ muốn đi tìm phạm nhân họ Thích kia, như vậy tương lai nhất định khó thoát khỏi thiên hình, dự định đi đều gấp đến độ nghiêm trọng."

Cẩm Tú đi thong thả vài bước: "Ngay cả phụ vương ngươi cũng đồng ý ban thưởng linh tuyền, mạnh mẽ tước tịch cũng không dễ dàng, không khỏi tai họa đến chỗ Bắc giới."

Lục Dao thở dài, nhẹ giọng: "Lão nhân gia cũng không e ngại chuyện này, người một nhà sao lại không thể giúp, năm đó ngươi có ý thay nha đầu kia tước tịch, đến nay vẫn vô sự (không xảy ra chuyện gì), ta còn lo lắng điều gì."

Cẩm Tú thản nhiên nói: "Ý tứ của Phụ vương ngươi như thế nào?"

Lục Dao sáng giọng: "Đương nhiên không đáp ứng rồi, biểu muội cũng không hiểu chuyện, chỉ lo tranh cãi âm ỉ, không thuận theo nàng, nàng liền muốn phá hết tu vi, phá hủy căn bản, phụ vương đơn giản mặc kệ, nhưng tốt xấu ta với nàng cũng là tỷ muội, cho nên mới tới hỏi ngươi một chút xem người có chủ ý gì hay không." Cẩm Tú không nói gì.

Lời nói bướng bỉnh nhưng thật sự rất quen tai. Không nghĩ tới trong cảnh tượng náo nhiệt này, trong thành lại có vườn không, cách thôn trang cũng hơi xa, chính xác nó là tòa sơn nằm cách biệt với vùng ở, ra cửa lớn bốn phía đều là núi, cây rừng xanh um, ngày ấy bị ngắt xiù cũng chính là được cứu ở ngoài rừng phía đông đó.

Đương nhiên, sự việc đoán lúc trước cũng không toàn bộ là sai. Vườn đang ở trong giai đoạn thi công, tuy rằng chưa làm xong, nhưng đã có sơ hình (hình thức ban đầu chưa định hình), nhóm công tượng (công nhân thủ công nghệ) cơ hồ chính là đôi thủ thành khâu (đắp đất thành những gò đất nhỏ), dẫn nước tạo hồ, công trình thật lớn, cần vận dụng bao nhiêu nhân lực tài lực, cũng không phải người bình thường có thể làm được, kỳ thật chủ nhân tài phú, chỉ cần nhìn chi phí ăn mặc của bọn nha hoàn là có thể biết được.

Vườn xây rất lớn, mấy ngày gần đây nhóm công tượng đều bận rộn ở phía tây, phía đông phần lớn công trình đã được xây xong, bởi vậy càng thêm thanh tịnh, Hồng Ngưng từ sau khi khỏi bệnh liền thường xuyên đến đây đi dạo, thông thả đếm số tre trúc đứng hai bên đường mòn, thông thả bước về phía mái hiên. Vô tình đi tới nơi đây, nhìn thấy cảnh tượng này, Hồng Ngưng nhin không được hít vào một ngụm lạnh khí, lòng bàn chân lui về phía sau hai bước, trong đầu có điểm hoảng hốt, nơi này dường như đã từng tới.

"Cô nương"

Phía sau có người gọi nàng. Hồng Ngưng mới hoàn hồn, thu hồi thần sắc hoảng sợ, xoay người.

Nơi này nha hoàn đều rất đẹp, cũng rất có lễ tiết, gián tiếp biểu hiện ánh mắt của chủ nhân, tiểu nha hoàn gọi nàng tên là tiểu Vân khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, cũng là người đầu tiên Hồng Ngưng nhìn thấy khi tỉnh lại, nghe nói là bị công tử phân phó, nên được phái riêng đi theo chiếu cố của nàng.

Hồng Ngưng thuận miệng hỏi: "Công tử của các ngươi còn chưa trở lại sao?"

Tiểu Vân hé miệng nói: "Vừa rồi Hàn quân gia đến đây, ta đã thay cô nương hỏi qua, Hàn quân gia nói nhanh thì đến cuối năm, công tử đang ở các nơi xem xét việc buôn bán, nghe nói phải qua năm sau mới trở về."

Hồng Ngưng nhíu mi. Tiểu Vân cười đẩy nàng: "Cô nương gấp cái gì, công tử nói, ngươi muốn ở đây bao lâu thì ở bấy lâu, nếu muốn tạ ơn thì hãy chờ hắc trở về."

Nàng ấy nói công tử, tự nhiên là ân nhân cứu mạng của Hồng Ngưng, đáng tiếc ở nơi này hơn nửa tháng, Hồng Ngưng cũng chưa bao giờ gặp qua hắc,

bởi vì ngày đó khi tỉnh lại hắn đã rời đi , muốn biết tin tức liên quan đến hắn thì đều phải thông qua lời tán gẫu của bọn nha hoàn .

Công tử họ Đoàn, tên Phi, hai mươi sáu tuổi, phong nhã hào hoa, nghe bọn hầu gái của nha hoàn, hắn là phú thương cực kỳ nổi danh ở Châu thành. "Tan vỡ cam châu bát mặt tài, cứu thành đều ở đoạn lang thủ" .

Mà ngoài có danh tài phú , hắn còn là một người rất phong lưu. Một người nam nhân không cưới vợ nạp thiếp (cưới vợ bé), không có nghĩa là hắn hiền lành có phép tắc , chỉ có thể nói hắn phong lưu không có điều gì kiêng kỵ .

Hắn có thể vì mỹ nhân cười mà mất đi hơn một ngàn lượng bạc, chỉ vì tìm kiếm một cảnh đẹp ý vui thì dù kỳ hoa trân Tây Vực cài trên búi tóc của mỹ nhân , hắn cũng sẽ vì tâm tình khoái trá mà ban thưởng cho bọn khát cái (ăn xin), thuận tay vung bạc đủ để làm cho một tên ăn mày trở thành tiểu tài chủ địa phương.

Những chuyện bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi) hắn đều có thể làm ra, nếu là người khác nhất định đã sớm bị phi báng bại gia tử (người ăn tiêu hoang phí) trăm ngàn lần. Nhưng hắn một người cha mẹ chết sớm tự bản thân độc lập chống đỡ toàn tộc, chỉ cần năm năm đã trở thành người trẻ tuổi giàu có số một Châu thành ,thì có ai dám cười nhạo chứ ?

Tài phú của hắn giống như vĩnh viễn không bao giờ tiêu hết. Cứu một nữ tử xa lạ thì thôi, còn lưu nàng lại ăn không ngồi rồi lâu như vậy, cũng chỉ có người tài giỏi như hắn mới làm được . Bởi vì hắn căn bản không hề quan tâm việc có người xài tiền như thế nào, cái này có thể giải thích vì sao bọn nha hoàn không hề ngạc nhiên, các nàng ấy sớm đã nhìn quen, những chuyện không thể tưởng tượng của chủ nhân đều đã trải qua, việc nhỏ như vậy không cần phải ngạc nhiên.

Chuyện liên quan chủ nhân họ nhiều nhất là tình yêu, Hồng Ngưng đã nghe quakhông ít, mà điều nàng lo lắng chính là nghe nói hắn thường xuyên lưu luyến bụi hoa ở bên ngoài, nếu đến một năm rưỡi vẫn mãi không trở về thì nàng phải làm sao bây giờ?

Rốt cuộc đối với ân nhân cứu mạng cũng không thể không nói một tiếng mà đi. Nghe nói ngày nàng được cứu về, cả người nóng như lửa, thần trí không rõ, giống như đã không còn linh hồn .

May mà Đoàn công tử suốt đêm mời hết đại phu ở trong thành khai căn dùng được (kê đơn bốc thuốc), lúc ấy tuy đã uống thuốc nhưng mấy vị đại phu đều nói sợ nàng sẽ không qua được ngày mai, không ai ngờ sau một đêm cơn sốt liền biến mất , lúc này mới giữ được tính mạng . Về sau ngay cả tiểu Vân mỗi lần nhắc tới đều nói là may mắn, đối với việc này, Hồng Ngưng không có tỏ thái độ gì.

Tiểu Vân cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng: "Cô nương ở đây không quen sao?"

Hồng Ngưng cười cười, chuyển đề tài: " Công tử các người sửa vườn này, nhất định bỏ ra rất nhiều tâm tư."

Tiểu Vân nói: "Đây vốn là nhà người thân ở nông thôn, công tử vốn mua lại từ tay họ, muốn sửa lại thành nơi ở trong tương lai khi hoàn công sẽ rất đẹp ."

Hồng Ngưng hiểu rõ: " Công tử các người thực thích thanh tĩnh?"

Tiểu Vân cười nói: "Công tử thích náo nhiệt."

Thích náo nhiệt lại chạy đến nơi này xây nhà để ở ? Hồng Ngưng nhìn không được buồn cười, sờ vào cành trúc: "Giống trúc này đã có nhiều năm, chắc là sinh trưởng ở nơi này ."

Tiểu Vân gật đầu: "Công tử rất thích, nên nói muốn lưu lại, tương lai nơi này sẽ gọi là trúc hiền."

Nàng đưa tay chỉ vào xa xa, thương tiếc: "Bên kia còn có một vườn hoa rất lớn, bên trong có không ít loại hoa, đáng tiếc công tử ngại nhiều hoa hỗn tạp , tính chờ ở phía Tây xây xong , đầu xuân sẽ san bằng chỗ đó để xây đài ngắm trăng (đài mặt chính nhờ ra phía trước, ba mặt đều có bậc lên xuống)."

Hồng Ngưng nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên thấy bên kia sườn dốc có đoạn tường thấp bị tàn phá, chắc đó là vườn hoa.

Tiểu Vân nói xong hai câu liền bỏ đi.

Đường mòn quanh co khúc khuỷu, toàn bộ con đường được lát bằng loại đá hắc bạch mà thành , đẹp giống như bức tranh mang màu trắng mộc mạc , ngẫu nhiên có một hai lá trúc khô héo rơi xuống trên mặt đất , càng thêm thanh tĩnh và đẹp đẽ .

Hồng Ngưng cẩn thận đánh giá bốn phía, càng lúc càng thêm mờ mịt , không hiểu vì sao trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc không hiểu nổi .

Nhớ rõ lúc nàng rời Trọng châu, Dương Chân có nói qua con đường này hướng tới Lịch Châu , nay không biết âm kém dương suy thế nào nàng lại đi tới Cam châu, lại càng muốn không đến một vườn hoa giữa nơi thâm sơn (múi sâu) như vậy . Quả thực giống như trên thư (sách) đã viết , nếu không vì cảm thấy không có yêu khí, nàng thiếu chút nữa sẽ nghĩ nơi hoang sơn (núi hoang vu) do yêu tinh huyền hóa (biến hoá huyền ảo) mà thành .

Cửa sổ tiểu hiền mờ thật lớn, gần như chiếm một nửa mặt tường, rộng rãi sáng sủa bởi vì mới xây xong không lâu nên trong phòng không có bày biện nhiều đồ trang trí , có cảm giác trống rỗng .

Nơi này hội mang lên hé ra trúc tháp đi? Hồng Ngưng nhìn bên tường , rồi đột nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy, sau khi có phản ứng lại cảm thấy buồn cười, nhất định là trong tiềm thức bản thân cho rằng bãi trượng trúc tháp thích hợp, nên nghĩ là đương nhiên .

Ngay vách tường có một chiếc hộp cầm , vì sao trong không gian u tối này lại có thể nghe được tiếng cầm ? Tiếng cầm nhẹ nhàng du dương , nhưng lại lộ ra mấy phần khí phách , cũng biết là người đánh cầm là người cao minh về cầm kỹ , loại phong lưu tiêu sái này, còn có phát ra sự sung sướng cùng thỏa mãn từ đáy lòng, chính như một nhạc công trong tịch mịch tìm được tri âm, lại giống như một thanh niên con đường làm quan rộng mở phía trước , đối với người yêu mến có thể thoải mái cười to.

Hồng Ngưng dựa vào cửa sổ đứng ngáy một hồi lâu, phản phát có phần bất an ,vội vã xoay người đi ra tiểu Hiên.

Đối với mới cảm giác kì lạ vừa rồi, dọc theo đường đi trăm mối khó hiểu nàng vẫn không có cách nào giải thích được , đang chuẩn bị thuận theo đường cũ trở về, nào biết đi ngang qua triền núi(sườn núi) thì bỗng nhiên nghe được bên ngoài màn che có người đang nói chuyện.

"Không thể xây xong vào cuối năm sao?" Tiếng nói gay gắt .

"Những cái khác thì không sao, chỉ còn khu vườn và đài ngắm trăng thì không kịp khởi công, mọi người mấy ngày gần đây cũng chưa được nghỉ, thật sự là không kịp, trước mắt sẽ đến lễ mừng năm mới, cũng không thể giữ bọn họ không cho trở về, tiếng búa, tiếng người sẽ quấy rầy sự thanh tĩnh của các người, "

Trả lời hần là người đứng đầu công tượng, hần cố ý hạ giọng cười, "Mong rằng tổng quản giúp đỡ ở trước mặt Đoàn công tử nói mấy lời , thư thả qua hai tháng, qua năm hai tháng nữa là có thể hoàn thành ."

"Ta thử xem, người bên kia cũng nên thúc giục mọi người một chút." Có lẽ là thu xong hối lộ, ngữ khí của tổng quản đã mềm hơn rất nhiều

Hóa ra là công trình vườn này quá lớn, khó có thể hoàn thành vào cuối năm, Hồng Ngưng thầm nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới lời tiểu Vân mới nói vừa rồi , vườn hoa kia sẽ bị phá bỏ để xây đài ngắm trăng, trong lòng không khỏi khẽ động .

Ở góc vườn sáng sủa, dựa vào núi, thập phần đơn sơ, phía bức tường thấp còn có mấy lỗ thùng do mùa đông gây ra, trong vườn cũng có rất nhiều loại hoa đã tàn tạ khô héo, chỉ duy nhất hoa Mai ngao nghệ tỏa hương , bên cạnh sườn dốc vừa vụn có mảng lớn lá cây xanh mượt cùng hương Mai vàng càng làm thêm nổi bật, cái vui trên đời càng thêm đậm đà.

Đó là bụi hoa Sơn Trà, mọc lên cực kì tươi tốt.

Hồng Ngưng thích hoa Sơn Trà, hơn nữa thích loại hoa Hồng trà , không vì cái gì khác , chỉ vì nàng cảm thấy loại hoa này khi nở khí thể thực hợp với tính tình bản thân , duyên dáng kiên cường, thường xuyên phải chống chịu rét lạnh , lúc trước nàng chính là ngắt ở trên mảng hoa Sơn Trà đó, rồi bị Cẩm Tú mang đến thế giới này .

"Gan lớn vô lễ, tính tình này cũng chỉ hồng Sơn trà mới có thể xứng đôi." không biết vì sao lại nhớ tới lời của hần, Hồng Ngưng không nhịn được cười khò, rất rõ ràng bản thân lúc ấy chính là hiểu lầm, đem một người đường đường là Trung Thiên Vương trở thành tiên hoa Sơn Trà, tự mình đa tình, mà đối phương cũng chỉ lấy hoa so với người, căn bản là không có ý tứ gì khác. Bỗng nhiên nhớ tới cái tiểu yêu trong mộng kia.

Hoa và cây cảnh là cùng một tộc, chẳng lẽ kiếp trước có liên quan với nó ? Hoa Hồng Trà .

Hồng Ngưng si ngốc nhìn thật lâu, lắc đầu, chuyện của kiếp trước đã đi qua, hiện tại bản thân chỉ là phạm nhân không phải tiểu yêu, dù đã biết thì phải làm thế nào đây?

Không cần. Lòng hiếu kỳ cứ thế biến mất, nàng chạm tay vào sinh lực của cành lá kia , nghĩ vậy cánh hoa liền hiện lên vận mệnh tương lai, không khỏi phiền muộn, nửa như nói giỡn: "Tính làm sao bây giờ? Muốn ta chuyển người đi, hay là nghe theo mệnh trời ?" Hoa Sơn Trà giống như nghe hiểu được lời của nàng, cánh hoa chỉ ở trong gió rung rinh .

Đáng tiếc ta cũng không biết mang người đi nơi nào, Hồng Ngưng trầm mặc sau một lúc lâu, đứng dậy, vận mệnh của ta, ta cũng không thể tự chủ, lại có thể nào cứu vớt vận mệnh của người. Đột nhiên không ngờ lại đi xuống.

Gần vạn năm tham dự nghị sự cực nhỏ, gần nhất lại thường xuyên xuất hiện ở trên triều , Thần Đế tuy rằng không có tỏ vẻ gì, nhưng chứng thần tiên không thể không hiểu được , đều đến chúc mừng .

Ứng phó xong với một đám thần tiên, Cẩm Tú đi vào Thiên Điện. Thần Đế ngồi ở trước án tiền(trước bàn dài) xem tấu chương, cũng không ngẩng đầu lên: "Ngày gần đây người thật sự rất vội ."

Cẩm Tú mỉm cười, phát y làm lễ: "Hoa Triều cung thượng thần Cẩm Tú tham kiến Đế Quân."

Thần Đế lúc này mới đem tầm mắt dời khỏi tấu chương , ý bảo hần tọa (ngồi): "Vô sự xum xoe(không có việc không tỏ vẻ bộ đồ sẵn đón) lại có việc gì muốn cầu ta?"

Cẩm Tú nhìn ghé dựa bên cạnh, không có tọa: "Ta nghĩ thay một người tước tịch, vọng (mong) đế quân ân chuẩn."

Thần Đế bất động thanh sắc: "Hò nguyệt?"

Cẩm Tú gật đầu: "Nàng tình kiếp khó khăn, như vậy đi xuống ắt sẽ bị trời phạt, mà nay cách duy nhất , chỉ có thể lột bỏ yêu tịch, lại mượn linh tuyền Bắc

Giới thoát thai hoá cốt chuyển thể làm người, mới có thể thoát khỏi đại nạn."

Thần Đế chậm rãi nói: "Tước tịch có thể, chẳng qua lần trước là vì nha đầu kia, lần này lại vì Hồ Nguyệt, trăm ngược lại không rõ, ngươi từ lúc nào đã đa tình đến mức độ này?"

Cầm Tú nói: "Cũng là biểu muội của thiên nữ, ta cuối cùng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

Thần Đế nâng mi: "Thiên nữ?"

Cầm Tú đối với xưng hô này không lên tiếng giải thích: "Hồ Nguyệt phạm tâm quá nặng, cố gắng tu tiên cũng rất khó có thể thành, vô luận như thế nào cũng là ngoại sinh nữ (cháu gái) của Bắc Giới Vương phi, Đế Quân sao không làm nhân tình, thành toàn cho nàng ta?"

Thần Hoàng Đế nói: "Trăm nhân tình không thể không làm, cũng là ngoại sinh nữ Bắc Giới Vương phi, Bắc Giới Vương sao không đề cập tới."

Cầm Tú mặt không đổi sắc: "Nghịch thiên hành sự, Bắc Giới Vương tất nhiên là lo lắng tương lai tai họa sẽ đến Bắc Giới."

Thần Hoàng đế nói: "Nguyên lai ngươi còn biết bốn chữ ‘nghịch thiên hành sự’."

Thấy hấn có ý đùa cợt, Cầm Tú buồn cười: "Ta đã làm không ít chuyện, nay cũng không lo ngại, thêm một lần cũng không ngại."

Thần Đế cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương, nhẹ nhàng băng quơ: "Việc này không khó, thoát thai hoá cốt, lấy linh tuyền Bắc Giới chỉ cần một chén là được, trăm đáp ứng thay ngươi cùng Bắc Giới Vương đòi một cái tình (ý nói nợ một lần tình nghĩa), về phần tước tịch, bất quá là tám mươi một thiên hình, ngươi nên tức tốc gọi nàng đến lĩnh."

Cầm Tú nói: "Tám mươi một thiên hình, thần tiên cũng chưa chắc chịu được, huống hồ nàng còn chưa thành tiên."

Thần Đế một lần nữa ngẩng mặt lên nhìn hấn: "Ý tứ của ngươi, tính kêu ai thay nàng lĩnh?"

Cầm Tú nhin không được nở nụ cười: "Sư huynh làm gì phải trêu cợt ta."

Thần Hoàng Đế nói: "Ngươi?"

Cầm Tú nói: "Trừ bỏ ta, còn có ai có thể nhận được thiên hình này."

Thần Đế đem tấu chương đẩy: "Hôn trưởng!" Cầm Tú không nói.

Thần Đế đứng dậy đi đến trước mặt hấn, lạnh lùng nói: "Nghịch thiên tước tịch không giống trò đùa, thiên kiếp sắp tới, ngươi sao lại hồ đồ như vậy."

Tám mươi một thiên hình, thượng tiên thượng thần cũng khó chống đỡ, hơi vô ý sẽ hao tổn tu vi, pháp lực, thậm chí bị đánh quay về nguyên hình, huống chi nghịch thiên tước tịch, tương lai lại càng không biết sẽ đưa tới mối họa gì.

Cầm Tú trầm mặc nửa ngày, mỉm cười: "Hai mươi tư vạn năm tu hành, sư huynh sợ ta ngay cả chút thiên hình ấy cũng không chịu nổi sao, lần trước cũng không không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gập Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Phong lưu đoạn lang

Đi trên đường mòn lát đá, cảm giác giống như mộng lại bắt đầu lan tràn, mặt bùn bên cạnh cây bụi mang sắc xanh biếc, bụi trúc thấp thoáng, dường như mỗi năm đến càng xanh ngắt hơn trước, tuy đang là đầu xuân, trên ngọn đã có bao nhiêu đóa hoa không biết tên tuôn rơi rớt xuống.

Hồng Ngưng tinh thần hoảng hốt, càng bước chậm.

Ở chỗ này lâu như vậy, mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi, mãi đến qua giao thừa, trong hai tháng hấn mới kiểm tra xong các nơi buôn bán xung quanh, buổi chiều xe ngựa vừa mới đến biệt trạch, tiếp theo đó là quét dọn phòng, kiểm kê vật phẩm thay quần áo tắm rửa nghỉ tạm, thẳng đến chạng vạng (sập tối), hỏi thăm hấn đã dùng qua cơm chiều chưa, Hồng Ngưng mới quyết định đi qua gặp, cùng hấn nói lời cảm tạ.

Biển "Thỉnh Trúc Hiên" đã được treo lên, bỏ rèm (rèm che bằng bốn vật liệu dệt từ bông vải, đay..., có thể dùng để may đồ hoặc những đồ vật khác) tinh xảo buống xuống, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng cười nữ nhân.

Hai nha hoàn xa lạ đứng ở ngoài cửa, thấy Hồng Ngưng thì hé miệng cười, cũng không cần nàng giải thích mục đích đến đây, một nha hoàn trong đó đã xốc nửa mảnh (rèm) lên hướng bên trong bẩm báo: "Công tử, vị cô nương người cứu lúc trước kia đến tạ người."

Bên trong trầm mặc sau một lúc lâu, mới vang lên thanh âm mỉm cười của một người nam nhân, giống như bưng bình hiểu ra: "Đúng rồi, là lúc trước ta cứu về đây là một tiểu mỹ nhân, mau mời tiến vào."

Mấy tháng thôi mà hắn đã quên mất chuyện lúc trước? Hồng Ngưng cười cười, đối với tính nết của vị công tử này cũng có điểm giải thích, ngay cả đám nha hoàn cũng dám ra mặt suông sã giễu cợt, có thể thấy được hắn đối với hạ nhân quá mức khoan dung, vì thế vén rèm xe lên, đi vào.

Trong phòng sớm đã không còn trống rỗng như lúc trước, mấy cái bàn nhỏ đã được bày biện đầy đủ hết, bên vách tường còn treo một bức tranh tinh mỹ (tinh xảo, tuyệt đẹp), cầm tiêu sáo ngọc, mỗi vật này nọ đều được sắp xếp ở những vị trí thích hợp, sang quý cùng tinh mỹ đều biểu hiện chủ nhân có địa vị tôn quý đến thế nào.

Nhưng mà vừa thấy rõ tình hình bên trong, Hồng Ngưng nhìn không được thở ra một hơi lạnh, ngạc nhiên. Bên tường thật sự được đặt một chiếc giường trúc nhỏ! Ước chừng do phản ứng của nàng quá mức kịch liệt, dẫn tới tất cả mọi người trong phòng đều nhìn qua bên này, thần sắc trên mỗi khuôn mặt rất khác nhau, kỳ quái có, bồn chồn có, hứng thú cũng có.

Thế gian này sự trùng hợp không ít, vị kìa trí vốn thích hợp để đặt trúc tháp (giường trúc nhỏ) đi, Hồng Ngưng rốt cuộc phát hiện bản thân thất lễ, lập tức thu hồi toàn bộ sắc mặt, thay bằng nụ cười lễ phép, đồng thời đem tầm mắt hướng tới người trên giường, ai ngờ vừa nhìn, khiếp sợ trong lòng ngược lại càng nhiều thêm.

Tay cầm chén rượu, hắn tùy ý nửa nằm hờ ở trên giường, trang phục đắt tiền, đồ trang sức trên người không nhiều lắm, người này tựa như trời sinh đã mang khí chất, phong thái nhàn nhã, phú quý.

Tóc mai như mực, khoảng cách hai hàng lông mày khá gần, dễ dàng tạo cảm giác lông mày dường như nhũn lại, lại thêm vài phần u buồn cùng thanh thoát, mũi thẳng càng làm cho người khác cảm giác được hắn là người quyết đoán, mỗi móng, lại mịn chặt tựa như có ý cười không rõ, có vài phần thâm sâu, vài phần nghiền ngẫm.

Cho tới giờ khắc này Hồng Ngưng rốt cuộc mới biết, cái gì là phong lưu chân chính.

Càng làm cho nàng thất thần, chính là ánh mắt kia.

Sở hữu sự phong lưu đều nằm ở trong ánh mắt này, đôi mắt đen thâm thúy không thấy rõ đáy, lại mang thêm vài phần kiêu ngạo cùng đùa cợt, nhưng nếu tập trung nhìn kỹ thì ở chỗ sâu bên trong lại thấy một mảnh vắng lặng.

Giống như mất đi cả trăm năm mới tìm lại được, Hồng Ngưng đứng nguyên tại chỗ, cả người đều ngây ngốc, ánh mắt kia giống như đã từng quen biết, một chút điên cuồng pha trộn sự yên tĩnh, nhưng lại làm lòng nàng quặn chặt.

Đoạn Phi hứng thú đánh giá nàng sau một lúc lâu, nâng chén: "Tiểu mỹ nhân muốn ngắm nhìn ta chi bằng tiến tới đây" Khi hắn mở miệng Hồng Ngưng cơ hồ tưởng hắn sẽ gọi nàng là 'Tiểu Hồng Trà'.

Ai ngờ nghe xong lời nói của hắn cùng với điều nàng nghĩ hoàn toàn khác xa nhau, nhất thời bưng bình, nhìn không được bật cười, trùng hợp thôi thế nhưng nàng lại đem sự thật trở thành mộng thiếu chút nữa làm lẫn lộn, người trước mắt là chân thật tồn tại, cũng không phải đang ở trong mộng.

Hồng Ngưng đi đến trước giường làm lễ: "Đa tạ Đoàn công tử cứu mạng."

Đoạn Phi đánh giá nàng vài lần, trong mắt chứa đầy ý cười: "Chả trách tiểu mỹ nhân càng ngày càng ít, nguyên lai đều xuất gia tu hành giữa đường cô đi." một nữ tử xinh đẹp đậm bớp ở bên đầu vai hắn, một người khác nửa quỳ ở trước giường thay hắn bóp chân, nghe vậy đều cười rộ lên.

Sớm thăm dò rõ tính nết của người này, Hồng Ngưng cũng không muốn so đo thái độ ngả ngớn vô lễ của hắn, mỉm cười: "Vốn là không tính quấy rầy lâu như vậy, nhưng ân nhân cứu mạng, vẫn nên chờ Đoàn công tử trở về, nói tiếng cảm ơn mới lại đi."

Đoạn Phi đối với lời khách sáo không có gì hứng thú: "Người phải như thế nào cảm tạ ta?"

Hồng Ngưng còn thật sự nghĩ nghĩ: "Hồng Ngưng thân vô vật dư thừa (trên thân không có vật gì)."

Đoạn Phi cười: "Nói muốn cảm tạ ta, lại không có gì, chẳng lẽ không phải rất không thành ý."

Hồng Ngưng cũng cười nói "Đoàn công tử lời ấy sai rồi, Hồng Ngưng chính là chỉ còn thành ý."

"Khó được lắm, trên đời này để có thành ý không nhiều lắm, ta nếu từ chối thì ngược lại càng không phải"

Đoạn Phi uống cạn chén rượu, tùy tay đem chén ngọc đưa cho nữ tử bên cạnh, cười hỏi "Các người nói, muốn nàng cảm tạ cái gì thì tốt?"

Nữ tử là Phong Nguyệt pha trò, ứng đối tự nhiên, đảo tròn mắt, che miệng giễu cợt: "Nàng tự xưng thân vô vật dư thừa, Đoàn lang lại muốn nàng đền ơn khác nào phải chịu thiệt, nếu có thành ý, tại sao không gọi nàng lấy thân báo đáp?"

"Hữu lý"

Đoạn Phi khen ngợi gật đầu, lại nhìn Hồng Ngưng, "Ngươi có nguyện lấy thân báo đáp ta?"

Đối phương rõ ràng là đang trêu đùa, Hồng Ngưng nghe thấy lại càng thêm ngẩn ngơ, lập tức tự giễu: "Hồng Ngưng thật là chỉ còn cái cơ thể này, công tử nhất định phải muốn báo đáp, cũng chỉ có thể lấy thân báo đáp."

Lời nói khinh suất, nếu là người khác khó tránh khỏi bị ghét bỏ, xem nhẹ, Đoạn Phi lại nghiêm trang đáp lại: "Cũng tốt, cô nương xinh đẹp như vậy nên dụng tâm cho rằng, mang cài hoa nhi xướng xướng khúc nhi, tróc yêu bực này sự hãy để cho cấp này lão hòa thượng lão đạo sĩ đi, đều nói ngàn năm tu tiên, ngàn năm thân tiên loại nào tịch tịch, sao cấp nhân gian hảo."

Hồng Ngưng thần nhiên cắt ngang lời hắn: "Bất quá hiểu một chút pháp thuật mà thôi, sao dám hy vọng xa vời tu tiên."

Đoạn Phi đưa tay gõ trán: "Ngươi nói như vậy, làm ta nghĩ đến một câu." Hồng Ngưng lộ ra ý hỏi.

Đoạn Phi nhận lấy chén rượu mới châm, uống một ngụm: "Chỉ tiện duyên ương không tiện tiên, tiểu mỹ nhân nói có đúng không?"

Hồng Ngưng không trả lời, chỉ là mỉm cười.

Đoạn Phi nhìn nàng nửa ngày, nâng chén rượu đưa tay vẫy cho nữ tử đang bóp chân rồi đi, rồi mới chậm rãi ngồi thẳng, tư thế này làm cho người khác nhìn vào có vẻ nghiêm túc hơn một chút, nhưng nếu là hắn thì ngược lại càng thêm tự nhiên thân mật, nhất là ánh mắt kia đúng lúc này đột nhiên trở nên sáng ngời, lơ đãng nhưng lại mang theo một tia chờ đợi: "Tiểu mỹ nhân dường như không có chỗ để đi?"

Hồng Ngưng không nói, nhãn lực như vậy, xác thực không phải người ăn chơi trác táng tầm thường có thể có.

Đoạn Phi đứng dậy rời giường, chậm rãi thông thả đi đến trước mặt nàng.

Hồng Ngưng lúc này mới phát hiện hắn kỳ thật rất cao, cơ hồ so với nàng cao hơn cả cái đầu, dáng người kia, phong thái kia, tuyệt đối làm cho người ta nghĩ ngay đến bốn chữ "Ngọc thụ lâm phong", ngay cả đứng ở chỗ đông người, cũng có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, khiến cho tất cả người đứng đối mặt với hắn cảm thấy thấp hơn ba phần, không dám ngưỡn mộ, kỳ thật còn có một số duyên cớ, có thể đem việc làm ăn buôn bán làm đến độ này, tự nhiên sẽ không có người dám khinh thị.

Hắn cúi mặt xuống, tới gần. Hồng Ngưng cũng không lui lại, cũng ngửa mặt lên nhìn hắn. "Đặc biệt, tiểu mỹ nhân."

Đoạn Phi nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, trong ánh mắt vẻ thương thức không chút nào che dấu "Vậy thì lưu lại đây lấy thân báo đáp, như thế nào?"

Hồng Ngưng cơ hồ không có chút do dự: "Được."

Giống như sớm dự đoán được nàng sẽ đáp ứng như thế, Đoạn Phi tự nhiên mà ôm nàng đi đến bên thấp ngồi xuống, hướng nhị nữ bên cạnh cười nói: "Trong vườn sau này sẽ càng náo nhiệt, tần tiểu mỹ nhân, có thể nào không uống cùng ta vài chén, mau rót rượu!" Nhị nữ nhanh chóng rót rượu dâng lên.

Nhận chén rượu, Đoạn Phi không uống lập tức, mà đưa chén rượu tới bên môi Hồng Ngưng: "Tiểu mỹ nhân, trước tiên nàng nên cùng Đoạn lang uống một chén."

Hồng Ngưng nhìn chén rượu kia, không chút hoang mang nói: "Đoàn công tử thật muốn ta uống chén rượu này?"

Đoạn Phi hỏi trực tiếp: "Nàng muốn cái gì?"

Hồng Ngưng nâng tay chỉ vào hai nữ tử bên cạnh: "Đem các nàng đi."

Nhị nữ bên cạnh không tức giận, đều nhìn Đoạn Phi làm nũng: "Đoàn lang!" Đoạn Phi cười to.

Hồng Ngưng trong lòng lại co thắt lại, tiếng cười kia giống như nhiều năm trước đã từng nghe qua, không quá trầm cũng không thái quá, bày phần sung sướng, ba phần tiêu sái, dường như quan rộng mở, thoải mái đến cực điểm. "Mới tới mà tiểu mỹ nhân đã biết ghen, đành phải đưa các người đi trước."

Đoạn Phi mỉm cười dỗ hai người, sau đó đề cao thanh âm, "Thu Thủy, Lục Khởi còn không mau tiễn hai vị cô nương." Hai nha hoàn lên tiếng trả lời rồi vào.

Không thể tưởng được nàng ta thật sự "Lấy thân báo đáp", vị kia đã cười không nổi, nhị nữ đều không che dấu chút nào hai mắt căm tức nhìn Hồng Ngưng, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Kỳ thật toàn bộ Cam Châu thành ai chẳng biết Đoạn Phi phong lưu thanh danh, làm ra loại sự tình này cũng không chút nào ngạc nhiên, nhị nữ vốn do hắn từ bên ngoài đón về, đã sớm rõ tính nết của hắn, yêu cái mới mẻ, khắp nơi lưu tình, bởi vậy tuy rằng nản lòng thất vọng, thật ra cũng không có trách móc, chẳng qua những nữ nhân kia nhiều lắm cũng chỉ ngầm phân tranh cao thấp, cũng chưa bao giờ lộ mặt thị uy đuổi người đi như vậy, Hồng Ngưng này cử nhiên chỉ điểm hai nàng, tự nhiên thật tức giận.

Đoạn Phi hướng nhị nữ nâng chén: "Đi về trước đi, mấy ngày nữa ta lại"

Hồng Ngưng đánh gãy lời hấn: "Hắn sẽ không đến tìm các người." lúc này ngay cả Đoàn Phi nghe thấy cũng ngây cả người, nhị nữ rốt cuộc nhìn không được, người mà trước đó đã nói "Lấy thân báo đáp" kia khẽ cười một tiếng, lời nói dịu dàng: "Muội muội lời này không phải nói được quá sớm sao."

Hồng Ngưng thần nhiên: "Ta bắt quá chi là nói mà thôi, có đáp ứng hay không, còn không phải xem Đoàn công tử." Nhị nữ lại nhìn Đoàn Phi.

"Đáp ứng, đương nhiên đáp ứng," hình như nhìn lầm rồi, trong ánh mắt cô đơn kia hình như hiện lên tia sáng.

Đoàn Phi nhìn cười, "Không thể tưởng được tiểu mỹ nhân lại hại như vậy, sau này các người tự bản thân phải trân trọng, không cần chờ ta."

Hắn nói rất tùy ý, nhị nữ tự nhiên cũng sẽ không để trong lòng, cười lạnh rồi đi.

Muốn một người phong lưu như hấn đáp ứng không đi vụng trộm bên ngoài, chỉ là bởi vì bất mãn hấn ngả nón cùng trêu đùa mà cố ý ra điều kiện như vậy, cứ tưởng rằng sẽ bị hấn cười nhạo hai câu nói nàng không biết lượng sức thì thôi, ai ngờ hấn lại khinh địch như vậy hoàn toàn đáp ứng nàng. Tuy rằng chưa hẳn là thật, nhưng nói đùa đi là đùa đi, toàn bộ quá trình từ lúc nhắc tới đến lúc chấm dứt cũng mất khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, Hồng Ngưng vẫn còn chưa hoàn hồn, rượu đã đưa đến bên môi, nhất thời cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Đoàn Phi cũng không ép nàng, trên mặt lộ vẻ ý cười: "Nay chỉ còn hai người chúng ta, tiểu mỹ nhân còn không vừa lòng?" đùa quá hoá thật, Hồng Ngưng nhìn chén rượu chần chờ.

Đoàn Phi đem chén rượu để lại trên bàn, không có tức giận: "Vừa không nguyện ý, sao nàng còn không đi." Hồng Ngưng cầm lấy chén rượu đã cạn.

Đoàn Phi không ngờ nói: "Quả thực muốn đi theo ta sao?"

Hồng Ngưng đặt chén rượu xuống, thần nhiên nói: "Đoàn công tử hỏi ta hai lần, là đang hoài nghi thành ý của ta sao?"

Không biết là cố ý hay là vô tình, Đoàn Phi hướng tới chén rượu kia rót đầy rượu một lần nữa, cũng bung lên uống, lộ ra vài phần u ám: "Quan hệ đến chung thân đại sự của nàng, ta có cái gì tốt chứ?"

Hồng Ngưng cúi mi cười yếu ớt: "Đoàn công tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có đến trăm ngàn gia nhân, muốn cái gì thì có cái đó, có nữ nhân nào lại không hài lòng."

Đoàn Phi nghiêng người dựa vào đệm gấm, cười khen: "Nói rất đúng, ta còn thiếu cái gì."

Trong ánh mắt thâm thúy, mơ hồ hiện lên một tia thất vọng, hấn thở dài: "Ta không ngại nuôi thêm nhiều người, các nàng tuy bị người đuổi đi nhưng ngoài các nàng ấy ra sẽ còn có thêm người khác, nàng chưa hẳn sẽ được ở bên cạnh ta, tốt nhất hiểu rõ một chút, chớ để tương lai phải hối hận."

"Tương lai"

Nghe thấy hai chữ kia mà trong lòng một trận hư không (trống rỗng), Hồng Ngưng âm thầm tự giễu, quả quyết nói: "Ta đã không có chỗ để đi, có một nơi cư trú đã là tốt rồi, sao dám hy vọng xa vời được lưu lại bên người Đoàn công tử chứ."

Một nữ tử độc thân tất nhiên muốn tìm một nơi để về, lời đáp hợp tình hợp lý như vậy, Đoàn Phi nhìn nàng mất nửa ngày, đưa tay sờ vào khuôn mặt của nàng, lại không trêu đùa, thanh âm có chút mềm lại: "Ít nhất đêm nay người sẽ lưu lại bên ta, trên đời này ít nhất có hơn một nửa ta đều có thể mang tới cho nàng, tiểu mỹ nhân nàng thử nghĩ xem muốn lễ vật gì?"

Hồng Ngưng lắc đầu: "Của người cũng là của ta, cần gì làm ra vẻ bày ra trước mặt, sau này cần lại lấy đi."

Đoàn Phi sững sốt một lúc lâu, nhú mày nói: "Khẩu khí thật lớn, thật thẳng thắn, nàng không sợ ta nghe xong sẽ không thích sao?"

Không chờ câu trả lời, hấn bỗng nhiên ôm lấy nàng xoay người rồi ngã xuống. Trên người đột nhiên tăng thêm sức nặng, Hồng Ngưng theo bản năng giật mình muốn phản kháng nhưng sau đó ngay lập tức dừng lại, dò tìm mắt: "Người hiện tại. . . ."

Đoàn Phi không chút nào bất ngờ, ý bảo nàng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sắc trời không còn sớm, nên nghỉ thôi."

Hồng Ngưng trấn tĩnh: "Trên giường rất lạnh."

Tuy không còn chống cự, nhưng nàng vẫn rất khấn trương, theo kinh nghiệm phong nguyệt của Đoàn Phi, như thế nào lại không đoán ra được tâm trạng của nàng: "Lần đầu?" Hồng Ngưng trầm mặc.

Nam nhân kinh nghiệm phong phú, đối phó với một nữ tử còn chửa hiểu tình trường là bình thường, Đoàn Phi tự nhiên không để trong lòng, cười cười, cúi xuống ở bên tai nàng, ôn nhu: "Không sợ, một lần thì tốt rồi."

Sau đó không trực tiếp hôn ở trên môi, mà nhẹ nhàng đặt ở trên trán nàng, lại có thể cảm nhận được một chút yêu thương và luyến tiếc, tuy không nhiều chờ mong nhưng cũng tuyệt đối không làm người khác phản cảm, chỉ có một người nam nhân phong lưu chân chính mới biết được phải như thế nào mới làm cho nữ hài tử buông lỏng cảnh giác.

Không nghĩ đến nỗi khó tiếp nhận, Hồng Ngưng nhắm mắt lại. Nếu đã không biết làm gì, vậy thì thuận theo tự nhiên thôi, thực ra nàng cũng không có hy vọng xa vời cái gì "Toàn tâm toàn ý với một người", lúc này người phạm nhân không phải đều như vậy sao?

Lập gia đình sinh con, kết thúc cuộc đời, như vậy cũng không sai, chỉ là người kia không nên là Dương Chấn, nhìn khuôn mặt của hắn, chỉ cần nhớ đến một người khác mà sinh lòng áy náy nhưng Đoạn Phi sẽ không tồn tại mấy vấn đề này.

Từ hai bên thái dương hắn tỉnh tề hôn dần xuống dưới, thậm chí còn ở trên chóp mũi nàng cười khẽ một chút, cuối cùng mới rơi xuống trên đôi môi nàng.

Hai con người xa lạ, da thịt chi thân (quan hệ xác thịt) từ trước đến nay là biện pháp trực tiếp kéo gần khoảng cách nhất, giờ phút này hắn đã không còn cẩn thận giống như lúc trước, giống như đã hiểu rõ bạn tình, lúc này đã thêm vài phần nhiệt tình, ngón tay nhẹ nhàng sờ trâm cài tóc của nàng xuống, thường thức mái tóc của nàng.

Bên tai nóng lên, Hồng Ngưng nhin không được run run. Đôi tay lại chậm rãi đi xuống, thuần thục cởi bỏ vạt áo của nàng, rút đi quần áo.

Nụ hôn ôn nhu đặt nhẹ ở trên xương quai xanh xinh đẹp, gọi lên cảm giác ma dại, Hồng Ngưng như bị điện giật mở choàng mắt ra. Cơ hồ đồng thời lúc đó, Đoạn Phi từ trên người nàng đứng lên: "Đã quên người đang bệnh nặng mới khỏi, trước nên nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nói hăng sau."

Hồng Ngưng thật sự không ngờ, mặc dù không biết hắn vì sao thay đổi chủ ý nhưng cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thường thức về mặt biến hóa của nàng, Đoạn Phi tiện tay xé rách xiêm y đã cởi ra của nàng, sau đó lại từ trên giường lấy ra xiêm y của hắn đưa cho nàng: "Cái đó không cần mặc nữa, ta không thích nữ đạo sĩ, tiểu mỹ nhân nên để mặc trang phục bày ra dáng vẻ thướt tha mềm mại nhu thuận động lòng người, qua hai ngày ta sai người mang xiêm y, mua vài món trang sức đẹp, cùng mấy hộp son đến cho nàng."

Hoa triều cung, Cẩm Tú ngồi ở án tiền, hai hàng lông mày nhăn lại, Hạnh Tiên cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Cẩm Tú trách cứ: "Thời gian mùa cúc trắng nở đã qua nhưng đến một cây cũng chưa thấy, bọn họ vẫn chưa nhận được mùa hoa, ở Hoa triều cung nhiều năm, người cũng không phải lần đầu chấp chương tình hình ra hoa, tiểu Mai tin người cho nên mới đem việc này giao phó cùng người, ai ngờ người lại tính toán như vậy, hiện nay nếu không chủ động thỉnh tội bị phạt, sau này bọn họ làm sao phục người?"

Lúc ấy chỉ mãi lo cùng Bắc Dao thiên nữ thương lượng sự tình, nhưng lại đem nhiệm vụ quên mất sạch sẽ, Hạnh tiên bĩu môi, thấp giọng: "Hạnh Hạnh biết sai."

Cẩm Tú càng thêm suy tư, nói: "Cấm chường một năm, ở trong Thủy Nguyệt kính suy nghĩ." Hạnh tiên lập tức ngẩn mặt, giống như không tin tưởng nổi.

Thủy Nguyệt kính là cực cảnh (khu vực giới hạn) Hoa Triều cung, một khi đi vào, sẽ không thể lợi dụng pháp thuật liên hệ âm tín cùng với ngoại giới (người ngoài), trừ phi có lệnh của Hoa thần, ngoại nhân lại càng không thể tự tiện đi vào, tính tình Hạnh tiên như vậy, muốn nàng một mình ở bên trong đó một năm là không thể, Mai tiên cũng hiểu được cái giả của việc xử phạt quá mức nặng, biện hộ: "Hạnh Hạnh cũng không phải là cố ý đến trễ, hướng chi Hoa Triều hội ở ngay trước mặt, luyện diễn ca múa còn cần nàng."

Cẩm Tú nói: "Việc này tạm thời chuyển giao cho người khác."

Nói xong thần sắc dịu đi một chút: "Thủy Nguyệt kính thanh tĩnh, rất thích hợp cho việc tu hành, một năm này có thể ở bên trong dốc lòng tu hành, tăng thêm pháp lực, tìm hiểu tâm đắc, đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện không tốt."

Hạnh tiên vội la lên: "Nhưng."

Cẩm Tú cắt lời nàng: "Lo lắng thiên nữ? Nàng nếu có việc tìm người, ta thì sẽ phái người truyền lời." Mặt cười lập tức đỏ lên, Hạnh tiên không nói gì nữa, nhìn hắn một lúc lâu, cũng không thấy ý tứ khoanh dung, nhất thời đôi mắt đỏ lên, cúi đầu chạy ra đi.

Mai tiên lo lắng: "Hạnh Hạnh đối với thần tôn đại nhân rất là kính yêu, như vậy có quá nặng hay không."

Cẩm Tú ý bảo nàng lấy ra hoa sách: "Thân là tư hoa sử, thời khắc phải nhớ rõ trách nhiệm của bản thân, nàng tính tình vốn mạnh mẽ, nếu lại dung túng tương lai sẽ làm việc như thế nào? Hiện nay người đã đứng đầu bách hoa, nàng là bộ hạ của người, tình cảm tất nhiên phải có, nhưng nếu một mặt e ngại này đó, làm lỗi lại không trách phạt, tất sẽ mất uy tín, tương lai Hoa Triều cung sẽ như thế nào, người truyền lệnh như thế nào? Sau gọi người đưa nàng đi vào, quá vài ngày người lại mang mấy viên đan dược đưa đi cho nàng, không cần phải nói là ý của ta."

Mai tiên đáp ứng, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy tay của hắn, nhất thời hít một ngụm lạnh khí, kinh hô: "Đây là. Thần tôn đại nhân!"

Cẩm Tú đem ống tay áo kéo xuống: "Đi xuống trước đi, có việc lại đến báo ta."

Mai tiên vẫn ngẩn người, vết thương như vậy nàng đã từng thấy qua một lần, chẳng qua là đã ngàn năm trước, chưa từng chịu thiên hình nên nàng cũng không biết đó là cảm giác đau khổ cốt như thế nào, lần đó hắn suốt ba tháng không thể nằm xuống nghỉ ngơi, hàng đêm ở trong đình tĩnh tọa, ban ngày cứ theo lẽ thường mà xử lý công việc, vẫn đạm phong khinh dầu điểm không có nửa điểm sơ hở, ngoại nhân không biết nội tình, Hoa Triều cung cao thấp đều ở kỳ quái vì sao đột nhiên hội thiếu một tiểu yêu, đến nay còn có người nghĩ đến hoa yêu đã bị đưa đi.

Trừ bỏ thiên hình, còn có cái gì có thể gây tổn thương cho đến hắn như vậy? Đồn đãi là thật! Hắn lại bị thiên hình! Nhưng lần này là vì ai, bởi vì thiên nữ?

Mai tiên dời tầm mắt, thấp giọng: "Tấn chức (thăng chức) sắp tới, thần tôn đại nhân nên bảo trọng." Cúi đầu lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bảo kiểm tặng mỹ nhân

Lúc trước ở Trọng Châu, thì Trọng Châu đang là thành thị phồn hoa nhất đương triều, không ngờ thành Cam châu cũng không kém tí nào, không chỉ phong cảnh đặc biệt, cách ăn mặc lẫn khẩu âm cũng rất đặc sắc, khác biệt rất lớn so với các nơi khác, Hồng Ngưng thân là người bên ngoài, chẳng những không cảm thấy xa lạ, trái lại còn có chút thiện cảm.

Đi trên đường, thấy gần đó có cảnh tượng náo nhiệt, cảm giác không chân thật như là đang trong mộng lại nổi lên. Nhớ lại bản thân vừa rồi còn đi dạo phố ở Trọng Châu với Dương Chấn, bây giờ trong chớp mắt lại ở Cam Châu, người bên cạnh cũng biến thành công tử phong lưu của Cam Châu, biến hóa thật sự rất nhanh, gặp nhau trong mưa, được cứu, sinh bệnh, đáp ứng Đoàn Phi... Tất cả thật là chột như mộng.

“Tiểu mỹ nhân đang suy nghĩ gì vậy?”

Đoàn Phi ôm lấy eo nàng, nhận xét: “Tuy rằng xinh đẹp, nhưng sắc mặt lại quá nhợt nhạt.”

Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt người ngoài, ôm lấy nàng đi vào cửa hàng: “Đi mua chút son phấn, phấn bột nước ở đây rất nổi tiếng.”

Hồng Ngưng không cự tuyệt, theo hắn vào trong.

Cam Châu ai mà chẳng biết vị kim chủ này? Hai người mới vừa vào cửa, ông chủ liền vẻ mặt tươi cười, lập tức phân phó tiểu nhị đem hàng mới nhất tốt nhất bày ra để hai người chọn lựa, còn mình thì tự tay bung loại trà tốt nhất lên.

Chừng mười hộp phấn xếp thành một hàng.

Đoàn Phi ngồi xuống cái ghế gần đó, cười nhìn nàng: “Tiểu mỹ nhân thích loại nào liền lấy loại đó.”

Hồng Ngưng bản tính không để ý chuyện này, nhìn hai mắt: “Tùy thôi.”

Lúc này ngay cả ông chủ cũng ngạc nhiên, những loại son phấn này không phải nữ nhân tầm thường nào cũng được dùng, bình thường không biết hắn dẫn theo bao nhiêu mỹ nhân đến đây, nếu không phải mừng rỡ như điên mà đồng ý thì cũng là lựa ba chọn bốn cố ý làm nũng, chưa từng nhận được đáp án như thế này, nhất thời cũng không có chủ ý, thầm nghĩ đã kêu người chọn mà người còn giả vờ rụt rè, liền dò hỏi Đoàn Phi: “Đoàn công tử xem...”

Đoàn Phi không để ý lắm: “Đều mua về hết đi.”

Lời còn chưa dứt, Hồng Ngưng liền tiện tay lấy một hộp: “Vậy lấy hộp này.”

Ý cười trên mặt ông chủ liền cứng ngắc, họ Đoàn này chưa lấy vợ, chỉ là một nữ nhân bên ngoài, còn không nhân cơ hội này kiếm chút đồ tốt, muốn thay hắn tiết kiệm sao, cơ hội tốt như vậy mà lỡ đi thật uổng phí, thấy ngu chưa!

Chột xoay chuyển ý nghĩ, hắn dường như đã hiểu ra gì đó, lộ vẻ tỉnh ngộ, âm thầm bội phục, thật đúng là so với cô nương khác cao minh hơn nhiều, hiểu được thế nào là buông dây dài câu cá lớn.

Đoàn Phi quả nhiên chịu nàng: “Tiểu mỹ nhân thích hộp đó thì lấy hộp đó.”

Mất thấy hạ nhân lấy hộp phấn đem đi tính tiền, Hồng Ngưng cũng biết hành động vừa rồi không hợp thân phận, âm thầm hối hận, thuận miệng giải thích: “Ta không thích dùng son phấn, mua nhiều như vậy cũng là uổng phí thôi...”

Bỗng nhiên dừng lại, cười khỏ, quả nhiên là tiết kiệm thành thói quen rồi, giả bộ cũng giả bộ không giống.

Đoàn Phi cười phụ họa: “Tiểu mỹ nhân nói đúng.”

Nhìn không ra hắn rốt cục nghĩ cái gì, Hồng Ngưng đơn giản ngậm miệng không nói thêm gì nữa, theo hắn đi ra cửa, lần lượt đi mua đồ trang sức và vài vốc, đương nhiên nàng đã để ý rất nhiều, dốc sức chứng tỏ rất có mắt chọn đồ, lựa chọn hoàn toàn không do dự, đi một vòng, bốn gã tùy tùng trong tay đều ôm đầy hộp to có nhỏ có cùng với vài vốc các loại.

Đi ngang qua ngân trang (ngân hàng) của mình, Đoàn Phi bỗng nhiên nhớ tới chút chuyện quan trọng, mang theo tùy tùng đi vào tìm chương quỹ, Hồng Ngưng đối với mấy chuyện này không có hứng thú, liền nói đi xem xiếc ảo thuật, một mình đi dạo trên đường.

Phía trước có rất nhiều người, chen vào nhìn thì thấy là một thư sinh nghèo khoảng ba mươi tuổi đang bán kiếm.

“Đây không phải là kiếm bình thường, mà chính là chuỗi kiếm cổ ngàn năm, đuổi quỷ trừ ma, an nhà trấn phủ, là vật tổ tiên làm quan truyền lại,” Dựa theo trình tự, thư sinh trước tiên đem kiếm nói khoác một phen, sau đó làm ra vẻ sầu khổ, “Đáng tiếc hôm nay gia cảnh suy tàn, việc cơm áo không thu xếp được, đành phải đem nó đi tìm chủ tốt, ai ra giá cao, ta liền đem bảo kiếm gia truyền bán cho người đó.”

Kiếm để ngang mặt đất, mờ mờ hiện ra ánh xanh, vô cùng đặc biệt, vỏ kiếm làm bằng gỗ, có chút cũ nát, nhìn qua thực sự không lọt vào mắt, bởi vậy tất cả mọi người nửa tin nửa ngờ, bàn bạc nhao nhao nhưng không có ai mở miệng hỏi giá.

Hồng Ngưng là người trong nghề, phát hiện luồng sát khí mãnh liệt, liền biết đúng là chuỗi kiếm cổ, vì vậy tiến lên: “Bán thế nào?”

Bày ra lâu như vậy không người hỏi thăm, thư sinh này đang sốt ruột, nghe vậy mừng rỡ: “Quả nhiên cô nương là người biết hàng, đã như vậy, cô nương thử ra giá, nếu hợp ta liền bán.”

Biết rõ hẳn không phải người trong nghề, Hồng Ngưng cũng không muốn lừa gạt hắn, nghĩ lúc này trên người chỉ mang theo hai mươi lượng bạc, liền hỏi: “Hai mươi lượng bạc, sao?”

Không ngờ chuỗi kiếm cũ tổ truyền này có thể bán được hai mươi lượng, thư sinh mừng rỡ, cũng không hỏi có ai ra giá cao hơn không, lập tức hai tay dâng kiếm: “Chắc giá hai mươi lượng, kiếm này là của cô nương.”

Đem hai mươi lượng bạc mua một chuỗi kiếm cũ, mọi người xung quanh có kẻ lắc đầu tiếc của, cũng có người khen nàng biết hàng, Hồng Ngưng không thêm để ý, lấy bạc đưa cho thư sinh, tiếp nhận kiếm mà ngắm nhìn.

Thân kiếm bằng hàn lạnh lẽo, sát khí bức người.

Giống như một võ sư đời nghề, thấy vũ khí tốt sẽ sinh lòng ngứa ngáy, tình cờ mua được một thanh kiếm tốt, dù biết rõ sau này không cần hàng yêu trừ quỷ, Hồng Ngưng vẫn rất thích, đang muốn xoay người đi, chợt nghe bên cạnh vang lên một tiếng: “Khoan đã.”

Đó là một nữ tử trang phục lộng lẫy, mặt trắng mảy liễu, ăn mặc hết sức dễ nhìn, theo phía sau là hai nha hoàn và vài tên gia đình. Vốn mọi người đang chuẩn bị tản ra liền lập tức tụ lại, ai chẳng biết vị này là đại mỹ nhân nổi tiếng gần xa, là thiên kim của Tô tri phủ, Tô tiểu thư.

Nhưng Hồng Ngưng không nhận ra nàng, nhíu mày: “Có chuyện gì sao?”

Tô tiểu thư cũng không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, nha hoàn hiểu ý, tiến lên ném hai thỏi bạc cho thư sinh kia: “Kiếm này tiểu thư chúng ta mua, hai mươi lăm lượng bạc.”

Nhìn bạc trên tay, thư sinh ngây người chốc lát, lập tức cười nhìn Hồng Ngưng: “Tô tiểu thư ra giá cao hơn cô nương, cô nương xem...”

Hồng Ngưng hiểu rõ ý của hắn, cười cười: “Tiền trao cháo múc, người đã ở trước mặt nhiều người như vậy nhận bạc của ta, còn muốn thay đổi phải không?”

Thư sinh tự biết đuối lý, nhất thời không nói gì.

Nha hoàn tiến lên nói: “Kiếm này tiểu thư chúng ta muốn mua cho lão gia, cô nương không bằng làm một cái nhân tình, nhường đi.”

Đối phương nói chuyện rất khéo léo, biểu tình cũng rất kiều ngạo, Hồng Ngưng càng thêm phản cảm, thân nhiên nói: “Kiếm là ta mua, lão gia các người là Thiên Vương lão tử sao, còn có thể tranh đoạt đồ của ta?”

Nha hoàn trầm mặt định nói, lại bị Tô tiểu thư ngăn lại: “Nếu vị cô nương này đã mua, chúng ta đưa ra ba mươi lượng, xin cô nương bán lại đi.”

Thư sinh kia vừa nghe tiền sẽ vào tay người khác, khẩn trương tiến lên lôi kéo Hồng Ngưng: “Ta không bán!”

Đã quyết định từ bỏ quá khứ, Hồng Ngưng vốn không phải là muốn mua kiếm này, chỉ là lúc đó nhìn thấy hắn có nhu cầu cấp bách cần dùng tiền nên mới có lòng mua, bây giờ nghe Tô tiểu thư nói như vậy, đang định đồng ý, không ngờ hắn ngược lại chủ động lôi kéo, nhất thời tính khí bị khơi dậy, chau mày lùi lại hai bước: “Đồ đã bán ra còn đòi thu về, trên đời lại có đạo lý này sao.”

Thư sinh đỏ mặt chỉ vào nàng, quay sang những người xung quanh: “Đây là bảo kiếm gia truyền nhà ta, nhưng nàng lại chỉ mua hai mươi lượng, rõ ràng là khi dễ ta không biết nhìn hàng muốn lừa bạc của ta!”

Mọi người có người nói hẳn không nên làm vậy, lại có kẻ bảo hắn bị lừa rồi.

Nghe hắn nói quá kỳ cục, Hồng Ngưng nổi giận trong lòng: “Lừa người thì đã sao, là người tự mình đem kiếm đưa tận tay ta, ta có thể đoạt của người sao?”

Thấy nàng muốn đi, hai nha hoàn dùng tay kéo lại, cố ý kéo dài: “Cô nương không bằng làm việc thuận lợi, nhường lại cho tiểu thư chúng ta đi.”

Cũng có người có ý tốt kín đáo khuyên: “Tiểu thư Tô tri phủ đã nhìn trúng, cô nương nhường lại đi.”

Trong chốc lát, thư sinh đã đến gần căn nạng: “Người... sao không biết nói đạo lý, các vị hãy mau nhìn, nha đầu kia không có tiền, lại muốn gạt bảo kiếm của ta!”

Biết rõ giao dịch đã thành, nếu thật sự muốn kiếm, hoàn toàn có thể tự tìm nạng thương lượng, bây giờ tiểu thư của Tri phủ lại ra giá trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là có chỗ dựa, muốn bức bách nạng nhường lại kiếm, Hồng Ngưng cười lạnh một tiếng, đang định nói, lại nghe trong đám người một thanh âm truyền đến: “Nói ai không có tiền?”

Năm người đi tới, dẫn đầu là một công tử trẻ tuổi, áo bào trắng thêu viền vàng, chất liệu thượng hảo hạng, chế tác rất tinh xảo, giống như chỉ thích hợp để mặc trên người của người này, hơn nữa dung mạo tuấn mỹ, tóc đen như mực, gương mặt mỉm cười, tướng mạo trời sinh phong lưu phóng khoáng, hấn tùy ý đứng trong đám người, đã tạo nên một phong cảnh rất rực rỡ.

Rất nhanh có người nhận ra hấn, thấp giọng truyền ra, đều cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin), cô nương này trang phục màu trắng rất giản dị, có chỗ nào giống là người của hấn, chẳng trách lúc đầu không nhận ra được, hôm nay sẽ có trò hay để xem.

Tô tiểu thư cũng nhìn hấn đến gần người.

Hấn không nhìn người ngoài, ôm lấy eo Hồng Ngưng, ôn nhu trách cứ: “Tiểu mỹ nhân muốn mua kiếm, sao không nói rõ ra, kêu hấn đến ngân trang lấy tiền.”

Hồng Ngưng cười.

Tô tiểu thư hoàn hồn, ôn nhu bắt chuyện: “Đoàn công tử.”

Đoàn Phi giờ mới nhìn đến nạng, kinh ngạc: “Thì ra là Tô tiểu thư ở đây.”

Hồng Ngưng có ý nhấn mạnh: “Tô tiểu thư cũng muốn mua kiếm.”

“Thật không, để ta xem,” Đoàn Phi lấy kiếm trong tay nạng, nhìn một chút, khen, “Quả nhiên là kiếm tốt!”

Đem kiếm tra vào vỏ, một lần nữa ôm nạng: “Tiểu mỹ nhân thật có mắt nhìn, chúng ta ra một trăm lượng có đủ hay không?”

Hồng Ngưng hiểu ý, cười yếu ớt: “Thôi, đắt như vậy, hay là tặng cho Tô tiểu thư đi.”

Hấn chủ động nâng giá cao vậy, Tô tiểu thư thân phận cao quý, sao có thể không biết xấu hổ mà ép giá, một trăm lượng bạc không phải là nhỏ, dùng nhiều bạc như vậy để mua kiếm cũng quá không hợp lý, biết là chọc lăm người rồi, gương mặt mỉm cười nhất thời lúc đỏ lúc trắng, may mà nạng cũng không phải chưa từng gặp qua tình cảnh này, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, thản nhiên: “Đúng là có hơi đắt, đã có Đoàn công tử ở đây, ta sao dám giành với người của ngài.”

Đoàn Phi nói “Đa tạ”, thì có hạ nhân trả tiền cho thư sinh.

Hồng Ngưng vốn khinh bỉ thư sinh kia, lại trách Tô tiểu thư vô lễ, thấy hấn có ý định giữ thể diện cho mình, liền thuận theo nhận cái ý tốt này. Hôm nay thật sự tiêu nhiều bạc như vậy để mua kiếm, cũng nhìn không quen: “Quên đi, chỉ là một thanh kiếm cũ thôi mà.”

“Thì đã sao, nạng thích,” Đoàn Phi cúi đầu mỉm cười, mũi chạm vào mặt nạng, “Mỹ nhân của ta không thích hồng trang (trang sức phấn son) mà thích vũ trang (vũ khí), hiếm khi gặp được vật yêu thích, còn muốn tiết kiệm bạc cho ta sao.”

Quan hệ giữa hai người thật là thân mật, người ngoài cũng nhìn ra có sự, có kẻ tiếc hận cũng có người ước ao, mọi việc đều nằm trong dự liệu, vị phong lưu công tử này có chuyện hoang đường nào mà chưa từng làm, chuyện này cũng không khác.

Nhưng Tô tiểu thư lại đỏ mặt, thấp giọng từ biệt, dẫn nha hoàn rời đi.

Hồng Ngưng nhìn bóng lưng, tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười): “Mỹ nhân chân chính đã đi.”

Đoàn Phi cười to: “Đáng tiếc, quả nhiên đáng tiếc.” Tiếng cười bỗng nhiên đè thấp, hấn cúi đầu, sâu trong mắt mơ hồ có ánh sáng lẳng đọng, mang theo vài phần trêu tức: “Đáng tiếc nhà người khác so ra vẫn còn kém nhà ta, mỹ nhân của ta cũng không thích tiền như tượng tượng.”

Hồng Ngưng lập tức quay mặt tránh nụ hôn của hấn, xoay người đi.

“Nhưng mà nhìn lâu, lại ghen.” Đoàn Phi vẽ mặt bất đắc dĩ đuổi kịp.

Thân hình cứng đờ, Hồng Ngưng đi nhanh hơn.

Phía sau quả nhiên vang lên một trận cười vang.

Khoảng mười bộ đồ, đủ mọi màu sắc, nhẹ nhàng mềm mại như lông chim.

Trên giường, Đoàn Phi nghiêng người trên đệm gấm, tay cầm chén dạ quang, say sưa nhìn hồi lâu, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, tự tay đem nàng kéo vào lòng: “Cái này được.”

Hồng y như lửa, gương mặt nhợt nhạt cũng tăng thêm vẻ kiều diễm.

Đoàn Phi uống cạn rượu, tiện tay đem chén dạ quang để lên bàn, cúi đầu tán thưởng: “Tiểu mỹ nhân trời sinh nên mặc loại quần áo này.”

Hồng Ngưng nhin cười, trên mặt không lộ vẻ gì muốn tránh mùi rượu kia, không ngờ mùi rượu nhàn nhạt phả vào mặt, hòa lẫn trong đó là mùi vị trên người hắn, lại không cảm thấy chán ghét.

“Tôi đây đeo chiếc vòng này,” Đoàn Phi lấy ra cái hộp bên cạnh, bên trong là một đôi vòng ngọc phong cách cổ xưa, hắn cầm lấy một chiếc nhẹ nhàng đeo vào tay nàng, rồi giữ chặt tay chăm chú nhìn một chút, nhíu mày, “Muốn xứng với tay nàng, loại hàng như vậy vẫn còn kém chút.”

Hồng Ngưng mỉm cười: “Đi đâu tìm cái tốt hơn đây.”

Đoàn Phi thực sự muốn đứng lên: “Trong cửa hàng ở Giải Châu có một đôi rất tốt, ngày mai ta sai người đi lấy.”

Hồng Ngưng lắc đầu, nhin không được nói: “Đó là tiểu thư của Tô tri phủ.”

“Ta biết là tiểu thư nhà tri phủ,” Đoàn Phi tuyệt không để ý, cầm lấy tay nàng đưa lên miệng hôn, “Sao, vẫn còn ghen?”

Vốn muốn thương lượng chính sự, nhưng hắn lại cột nhà treu đùa, Hồng Ngưng dở khóc dở cười, dứt khoát không thay đổi nét mặt.

“Vẫn còn lo lắng?” Đoàn Phi cười to, sờ sờ mặt của nàng, “Có ta ở đây, tiểu mỹ nhân chỉ cần mỗi ngày thử đồ mới, không cần nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều rất dễ già, biến thành bà già ta sẽ không yêu nàng nữa.”

Kinh doanh, nhiều khi phải dựa vào quan phủ, Hồng Ngưng vốn là lo lắng chọc tức Tô tri phủ sẽ gây nhiều phiền phức, bây giờ nghe giọng hắn dường như không để ý lắm, chắc là tự có cách ứng phó rồi, nên không nói thêm nữa, âm thầm nghĩ hoặc. Một người có thể đem chuyện kinh doanh làm được đến mức đặc biệt như vậy, tuyệt đối sẽ không có chuyện không ai biết đến, đáng tiếc nàng bình thường đối với mấy chuyện làm ăn này không hứng thú lắm, bằng không hẳn là sẽ nghe nói đến danh tiếng và sự tích của hắn rồi.

Cảm giác nóng ấm từ vành tai truyền đến, giống như điện giật, thân thể run lên một trận.

Quần áo đã trượt xuống dưới vai, Hồng Ngưng theo bản năng bắt được cái tay kia.

“Thật thần sao, đang suy nghĩ cái gì?” Đoàn Phi điềm nhiên như không ngẩng mắt lên, giống như chưa hề làm gì.

Hồng Ngưng buông tay, hạ mắt: “Không có.”

Đoàn Phi hạ giọng: “Sắc trời không còn sớm.”

Hồng Ngưng không nói.

Đoàn Phi nói: “Ta nên trở về phòng ngủ rồi?”

Hồng Ngưng trầm mặc một lát, nhin không được khoe môi khẽ cong lên: “Đây là phủ của Đoàn công tử, tất cả mọi thứ kể cả ta đều là của Đoàn công tử, người muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở lại, cần gì phải hỏi ta.”

Đoàn Phi nhìn nàng một lát: “Bởi vì luyện tiếu.”

Hồng Ngưng hơi lộ vẻ dò hỏi.

“Luyện tiếu, chính là luyện tiếu,” Đoàn Phi cười, “Hiếm khi gặp được một tiểu mỹ nhân đặc biệt, ta thích nàng chủ động một chút, có lẽ ngày nào đó nàng sẽ tự mình tới tìm ta.”

Dừng một chút, hắn ý vị sâu xa: “Nàng sẽ đem trái tim nàng trao cho ta.”

Hồng Ngưng sững sờ.

“Nàng thật sự muốn tìm một nơi để về? Ta thấy, cho dù tìm được rồi nàng cũng chưa chắc đã yên tâm,” hắn đứng lên đi ra ngoài cửa, ồng tay áo lay động, “Nàng chỉ là mệt mỏi, không muốn đi tiếp, nên mới muốn tìm chỗ nghỉ một chút.”

Nàng vẫn còn băn khoăn, thực sự chỉ là mệt mỏi?

Duy trì một tư thế trong thời gian dài, tay có chút tê, Hồng Ngưng chậm rãi ngồi thẳng dậy, trầm mặc, có thể là bởi vì hắn nhìn thấu quá rõ ràng, một lời

nói toạc ra nhược điểm của nàng, cũng có thể bởi vì bởi vì hần rõ ràng biết rõ nhưng lại không có chút trách cứ, trong lòng thâm đau.

Một đôi tay nhẹ nhàng thay nàng kéo áo lên.

Hồng Ngưng ngược mắt nhìn lên.

Cầm Tú nhìn nàng, trong đôi mắt phượng thần sắc phức tạp, mơ hồ lại có ý cười: “Trần gian một khi đã qua một đời thì sẽ không nhớ được kiếp trước, chuyển mười kiếp rồi, người đã không nhớ ra hần nữa.”

Hồng Ngưng trong lòng khẽ động: “Kiếp trước ta và hần có quan hệ?”

Cầm Tú không trả lời trực tiếp: “Cho dù có quan hệ hay không, kiếp trước đã qua, nợ tình duyên đã dứt, duyên phận hai người đã kết thúc từ lâu rồi.”

Chẳng trách có cảm giác quen thuộc mãnh liệt đến vậy, còn thường xuyên mơ về hần, có thể kiếp trước bản thân nàng và hần thật sự rất thân mật, nhưng hôm nay lại rơi vào tình cảnh đối mặt với nhau mà không hề nhớ đến nhau như thế này này, Hồng Ngưng cố gắng không chế phiền muộn trong lòng:

“Nếu ngài biết kiếp trước và kiếp này khác nhau, vậy thì càng nên hiểu rằng, ta cũng không phải là tiểu yêu của kiếp trước.”

Có đôi khi người thấy rõ ràng nhất còn cổ chấp hơn người khác, Cầm Tú trầm mặc.

Hồng Ngưng thân nhiên nói: “Duyên phận trên đời vốn là sinh rồi diệt, diệt rồi lại sinh, kết thúc cũng có thể lại được bắt đầu.”

Cầm Tú nói: “Người hần thích không phải là người.”

Hồng Ngưng nén giận, cười rộ lên: “Trung Thiên vương quá tự tin rồi, hần sẽ không thích ta, bây giờ nói e rằng hơi sớm.”

Cầm Tú nhìn nàng một lát: “Thấy chưa chắc đã là thật, hần tự có duyên phận của hần.”

“Duyên phận là do tự mình tạo ra,” Hồng Ngưng nói mà không suy nghĩ, đứng dậy muốn đi, “Hần hiểu rõ ta, nguyện ý chờ ta, ta cũng rất nguyện ý cùng hần tiếp tục phát triển, phạm nhân kết duyên với phạm nhân dường như không hề trái với ý trời.”

Cầm Tú giữ chặt tay nàng: “Không nên tùy hứng.”

Nhận thấy được tức giận của hần, Hồng Ngưng mỉm cười: “Trung Thiên vương nghĩ ta đang giận đối với ngài sao? Vậy thì sai rồi, ta thực sự có chút thích hần...”

Bỗng nhiên dừng lại, hít một ngụm lãnh khí, khiếp sợ.

Tức giận từ từ giảm xuống, Cầm Tú nhìn vết thương: “Không sao.”

Hậu duệ của thần tộc chính tông, có huyết thống cao quý, pháp lực xoay chuyển càn khôn cùng với địa vị hết sức quan trọng, chỉ cần nàng nguyện ý, hần có thể cho nàng tất cả những gì người khác mong ước, nhưng chỉ có mong muốn của nàng là không thể đáp ứng.

Hần cho rằng nàng đang lo lắng? Hồng Ngưng cảm thấy buồn cười, khôi phục bình tĩnh: “Không ngờ thần tiên cũng sẽ bị thương.”

Cầm Tú buông nàng ra, chậm rãi rút tay về: “Thiên giới cũng có chính thần tà tiên (đại khái là tiên thiện tiên ác), ngày đêm trấn giữ Trung Thiên, bị thương lại càng không tránh được.”

Hồng Ngưng hiểu rõ: “Trung Thiên vương bảo vệ Thiên đình quả nhiên rất tận tâm.”

Ý châm chọc trong lời nói rất rõ ràng, Cầm Tú cũng không để ý đến: “Đây là cơ hội duy nhất của người, người không muốn gặp lại sự phụ người?”

“Muốn gặp, nhưng nghĩ ngày nào cũng gặp thần tiên các người, liền không muốn nữa,” Hồng Ngưng nhìn, “Ta tình nguyện làm con người, ngài không phải nói có thể đưa ta trở lại sao, bây giờ nên đưa ta đi thôi.”

Trở lại, có nghĩa là nàng sẽ hoàn toàn quên đi tất cả ở nơi đây, từ nay về sau không còn liên quan đến kiếp trước, nàng quả thật có thể không chút chần chờ nói ra lời này.

Cầm Tú trầm mặc trong chốc lát, nói: “Để qua thêm một thời gian nữa.”

Hồng Ngưng khẽ cười: “Còn muốn khuyên ta tu tiên, chưa từ bỏ ý định sao?”

Đối diện với đôi mắt tràn ngập trào phúng (châm biếm) kia, Cầm Tú không hề ngạc nhiên: “Bây giờ không thể đưa người trở lại, gần đây ta không rảnh, sau này sẽ quay lại thăm người.” Rồi xoay người biến mất.

Cho dù đáp ứng thì bây giờ cũng không có khả năng này, mới vừa chịu thiên hình, nếu gắng gượng làm phép giúp nàng vượt luân hồi, sợ rằng sẽ rất nguy hiểm, huống chi vẫn còn có một cơ hội sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Dự tiệc

Hai tháng đầu xuân, trong hoa viên đâu đâu cùng thấy một màu áo xanh tươi mới, áo trắng như tuyết, ôm lấy hồng y như lửa.

Bọn nha hoàn trình lên cây kéo bằng bạc nhỏ. Đoạn Phi cười đẩy vào người trong lòng: "Hoa mới xứng với tiểu mỹ nhân, đi chọn hai đóa hoa nàng thích đi."

Thời tiết rét lạnh, các loài hoa tuy đã sớm thức tỉnh nhưng nụ hoa còn chưa lộ hết, hoa mai nở muộn vừa mới hé tàn, hoa đào chớm nở, hoa hạnh nở sớm cũng chỉ có một hai cành, còn lại mặc dù nở không ít cũng chỉ là một số loài hoa linh tinh, chỉ riêng bụi hoa sơn trà dưới sườn dốc kia lại nở ngay chính mùa, sáng sớm mưa phùn ẩm ướt, sắc hoa càng đậm, màu đỏ mà xinh đẹp, nhìn từ xa xa lại tựa như một rừng lửa thiêu đốt.

Phảng phất như có một sức mạnh kì lạ chỉ dẫn, Hồng Ngưng trong lòng khẽ rung động, đã chậm rãi bước qua.

Càng tới gần, hoa Sơn Trà kia càng như có sức sống, phảng phất như có sinh mệnh. Hồng Ngưng cúi người chọn lựa hình dáng, trên thực tế lại đang ngăn người, từ lúc tiến vào vườn này, giống như bị quán quanh bởi một cảm giác quen thuộc mà bất an, nhưng cụ thể lại không nói được là không đứng chỗ nào.

Nơi này mỗi cảnh vật, mỗi con người, cùng với những chuyện phát sinh hằng ngày, đều giống như đã từng trải qua vài lần, cũng không hiểu là không hợp lý chỗ nào, nhưng mà Trúc Hiền kia, hoa sơn trà này, đều làm nàng cảm giác giống như đã từng quen biết, trong chốn tầm tối xa xăm dường như có âm thanh vẫy gọi.

Đang lúc xuất thần, Đoạn Phi đã đưa tay đem nàng đến: "Làm sao vậy?"

Hồng Ngưng dứt bỏ suy nghĩ, cười: "Nhiều như vậy, không biết nên chọn thế nào."

Đoạn Phi nhìn mấy đóa hoa kia, lại nhìn nàng: "Hoa xứng với người, ta sẽ chọn."

Mắt thấy cái kéo bằng bạc hướng đến cành hoa, bỗng nhiên lại cảm thấy đau lòng, Hồng Ngưng giữ chặt tay hân: "Quên đi, hái nó làm cái gì, không bằng để vậy còn đẹp hơn."

Đoạn Phi mỉm cười cúi đầu: "Tiểu mỹ nhân đã thương tiếc nó, cũng nên hiểu được, có hoa kham chiết thẳng phải chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi*"

*Hoa khai nghi chiết thời điểm phải bắt nhanh đi chiết,

Không cần chờ đến hoa tàn khi chỉ chiết cái không chi.

Tình cảnh như vậy lại có thể nghĩ ra hai câu thơ thật đặc biệt, nhưng từ trong miệng hân đọc lên tự dưng lại mang theo vài phần khiêu khích, Hồng Ngưng không nhịn được nở nụ cười, đó là một triều đại không biết tên, không thể tưởng được cũng có bài thơ này, có thể thấy được trên đời này sự trùng hợp có ở khắp nơi, càng khéo là hai người kiếp trước có quan hệ, kiếp này lại khéo gặp gỡ, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ đúng như lời Cẩm Tú nói, nếu duyên đã tận thì sẽ không còn liên quan?

Nàng chỉ làm như không hiểu: "Ta không đọc qua sách, sao đuổi kịp Đoàn công tử văn nhĩ."

Đoạn Phi không bức nàng: "Không cài hoa?"

Hồng Ngưng chỉ vào Hồng Hạnh đầu tường: "Hái hai đóa đi."

Đoạn Phi đưa kéo bạc cho nha hoàn. Nha hoàn cũng rất có mắt cắt vừa đúng, hai đóa Hồng Hạnh tươi mới, xinh đẹp, trông rất đẹp mắt, nhưng mà Hồng Ngưng nhận lấy lại cảm thấy màu đỏ rất nhức mắt liền cảm thấy phiền chán, tùy tay bỏ qua: "Không mang."

Đoạn Phi vừa không kinh ngạc cũng không tức giận, cười nói: "Nguyên lai là ta nhìn sai, nàng không phải là đang thương tiếc cho hoa."

Vừa nói xong, chỉ thấy một lão năm mươi tuổi mặc quần áo quần gia đang đi tới, đúng là Hàn quân gia, sau khi được nha hoàn chào hỏi, hân tiến lên hỏi: "Công tử, nay chỉ còn Đài ngắm trăng, có nên mau chóng khởi công hay không?"

Cách đó đôi cự thạch không xa, từng khối đắp cao như núi, tưởng là chờ đến ngày san bằng dùng để xây dựng đài ngắm trăng, Hồng Ngưng cúi đầu nhìn bụi hoa sơn trà trước mặt, mặc dù thấy không đành lòng, cũng không nói lời khuyên can, có thể che chở bây giờ, cũng không thể che chở một đời, dù có gắng thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi mệnh số.

Đoạn Phi liếc nàng một cái: " Hoa son trà này đang nở rộ, vẫn nên giữ lại cho tiểu mỹ nhân xem mấy ngày, qua mùa lại khởi công "

Hàn quân gia đáp ứng lui ra.

Hồng Ngưng nói: “Sao lại làm trễ kỳ hạn của công trình."

"Nàng thích, trễ mấy ngày thì đã làm sao "

Đoạn Phi ôm nàng vào lòng, cúi mặt xuống, "Nếu trong lòng cảm kích, vậy hôn ta một cái."xung quanh liềnvang lên tiếng cười vụng trộm .

Nói chuyện nửa thật nửa giả, làm việc tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình), người này dường như căn bản không biết hai chữ "Thân phận", chưa từng có thời điểm đứng đắn, Hồng Ngưng tức giận lại bất đắc dĩ, đẩy hắn ra bước qua .

Muôn hoa khoe màu đua sắc, nùng hương (hương thơm nồng) thấm mũi. Hoa đào, hoa cúc , hoa lan, hoa hạnh ,các nhánh hoa chất đầy phòng, trong bụi hoa , Lục Cửu một thân áo trắng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, cười quyến rũ với một nàng tiên nữ mầu đơn. Hóa ra sau khi hắn tỉnh lại, Lục Dao liền đề nghị chuyển ra ngoài hoa triều cung, an trí một chỗ khác ở trong thành hoa triều thành nhà dưỡng thương, e ngại thân phận Bắc giới công tử của hắn, chúng hoa tiên, hoa yêu đến nịnh hót , cũng e ngại đến thể diện không dám đắc tội mà cách tầm mắt của Cẩm Tú, sợ hắn càng lúc càng làm càn .

Lục Dao vén rèm đi tới, thấy thế mặt cười liền trầm xuống, thét lệnh cho chúng tiên nga lui ra: "Tốt lắm vết sẹo đã hết đau rồi sao, ta sợ ngươi gặp hắn, nên chuyển đến bên này, ngươi còn ồn ào cái gì."

Lục Cửu hoàn toàn không thêm đề ý: "Chúc mừng ngươi được như mong muốn ."

Lục Dao đi qua ngồi xuống: "Lời này thật kỳ quái, có ý tứ gì."

Lục Cửu ý cười không giảm: "Trương lai tỷ phu một lòng muốn cho nha đầu kia thành tiên, nay ngươi vô ý thả ta đi ra ngoài, rơi vào tay nàng, lại bị tỷ phu trương lai cứu trở về, ngươi nói nha đầu kia sẽ như thế nào?"

Lục Dao làm bộ như không hiểu: "Nàng như thế nào, ta làm sao biết được ."

Lục Cửu nói: “Nha đầu kia tính tình thật sự quật cường , ngươi nói nàng có thể nào không hận tỷ phu trương lai của ta đây sao?"

Lục Dao liếc hắn: "Nàng có hận hay không cùng ta có liên quan gì chứ."

Lục Cửu cười nói:"Sao lại không liên quan , nàng ta nếu thành tiên, mỗi ngày sẽ ở trước mắt tỷ phu đi tới đi lui, tỷ phu sao khó tránh khỏi tình cũ không rừ cũng tới , nói không chừng còn đặt ở bên người mình , nay nàng ta bởi vì hận tỷ phu nếu không khẳng định sẽ tu tiên, bỏ qua kiếp này thì vĩnh viễn là phạm nhân, ngươi từ nay về sau liền vô lo ."

Lục Dao nói: “Đó là ngươi suy nghĩ quá nhiều, không có bằng chứng sẽ oan uổng đến tỷ tỷ biết không ?"

Lục Cửu nói: “Ngươi từ nhỏ làm việc gì cũng đều chu đáo ,chặt chẽ, sao có thể lưu lại chứng cứ, Vương phi Trung Thiên đã sắp được tới tay, ngươi còn không biết dừng , cũng còn muốn nhiều hơn."

Lục Dao nói: “Có thể còn được , vì sao không cần."

Lục Cửu trào phúng: " Chi sợ lòng tham không đủ, tính kế tính tới tính lui, kết quả lại ngược lại,cái gì cũng không có."

Lục Dao sắc mặt khẽ biến, cảm tức nhìn hắn.

Lục Cửu cười to, nâng tay chỉ vào nàng: "Đúng rồi đúng rồi, bộ dáng hiền lành của ngươi chỉ nên để cho tỷ phu nhìn , giả bộ với ta thì được cái gì, chẳng lẽ trương lai ngươi có thể cam đoan trong Vương cung Trung Thiên chỉ chứa một nữ nhân là ngươi?"

Tức giận dần dần mất đi, Lục Dao thở dài: "Kia khác nhau , luận tư sắc ta còn sợ các nàng sao ? Tính tình hắn năm thế nào ai mà không rõ, nay nha đầu kia ở nhân gian chuyển thế mười lần , hắn vẫn còn nhớ mãi không quên, có thể thấy được hắn thích nàng không phải vì tư sắc của nàng."

Nàng ôn nhu: "A cửu, ta và ngươi là tỷ đệ, dù có ủy khuất, ta sao có thể hại ngươi, lần trước nếu không phải là ta cầu hắn đến đúng lúc, ngươi đã sớm chết ở dưới đao trảm thần Thiên QuânCôn Luân rồi ."

Lục Cửu ho khan hai tiếng, lúc này mới lộ ra vài phần bị bệnh, cười lạnh: "Lần này ngươi lại suýt nữa thì hủy đi ngàn năm tu hành của ta ta."

Lục Dao nói: “Ta cũng không dự đoán được nha đầu kia lại lợi hại như vậy."

Lục Cửu nói;"Ngươi cũng đã biết vì sao nàng lại hận ta như vậy?"

Lục Dao nói: “Bởi vì sư huynh của nàng ta ."

Lục Cửu nói: “Đế quân không phải đã ban thưởng quá Kim Liên Lộ sao, chỉ cần nàng muốn tu tiên, tương lai có ngày gặp lại, nhưng nàng vì sao vẫn mãi không chịu ?”

Lục Dao sắc mặt không tốt lắm.

Lục Cửu cười nói: " Thông minh vẫn là nữ nhân, người nghĩ vì sao nàng lại ghi hận tỷ phụ như vậy ?"

Lục Dao sùng sốt giống như nghĩ đến cái gì, giật mình: "Chuyện này nàng cũng không biết, tỷ phụ người không nói cho nàng?"

Lục Cửu nói: “Cho nên người không ngại thử một chút, nếu quả thật là duyên có này, nếu nàng biết ,nói không chừng sẽ quyết định tu tiên, tỷ phụ chỉ có thể cảm kích người, ngàn năm sau nàng sẽ được đoàn tụ cùng sư huynh nàng, cũng không còn hận ta, tỷ phụ cũng đã chết tâm, người cũng thả tâm, chẳng phải tất cả mọi người đều tốt sao .”

Cái này có lẽ là một biện pháp tốt, nhưng ai có thể cam đoan được sau khi nàng biết được sẽ không tiêu trừ hận ý đối với hắn, sẽ không làm chuyện ngoài ý muốn? Nhân gian mười thế hắn cũng chưa từng hết hy vọng, thành tiên theo người khác thì sao , chỉ cần nàng ở đó , tim của hắn liền vĩnh viễn sẽ không trở về .

Lục Dao chuyển động chén trà, cười yếu ớt: "Nay nàng đột nhiên biến mất , ta đang tìm."

Ba tháng trước, họ Trịnh trong thành diễn ra việc vui, bữa tiệc rượu mời thân hữu (bạn bè thân thích), Trịnh Công ở Cam Châu thành cũng coi như có người có vai vế , bởi vậy mới sáng tinh mơ Trịnh phủ đã có xe ngựa tới cửa, tân khách không dứt. Các quan viên cùng những nhà giàu thường ngày quan hệ đều được mời đến , đều cùng nữ quyến (vợ con) đến nhà chúc mừng , tiếng pháo vang khắp thành , cực kì náo nhiệt.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ từ từ đi tới, theo gót xe có bảy tám người mặc quần áo bất phàm cưỡi ngựa đi đến . Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa lớn Trịnh phủ, màn xe nhấc lên, đi ra là một công tử tuổi trẻ, y phục áo dài hoa mỹ, thân hình cao lớn tuấn đạt, hành động mạnh mẽ tiêu sái, dẫn đến không biết bao nhiêu ánh mắt của nữ nhân .

Sau khi nghe được tên của hắn thì đều lắc đầu cười, vài cô nương chưa lấy chồng xấu hổ đến che mặt xoay người, ánh mắt lại vụng trộm nhìn hắn. Tới một mức độ nào đó, cái tên Đoạn Phi này mặc dù tượng trưng cho tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng đồng thời cũng là đại danh từ ám chỉ sự phong lưu phóng đãng .

Ở chỗ này Đoạn Phi tự nhiên cũng có không ít tiểu mỹ nhân, hơn nữa mỗi lần đều không giống nhau, tất cả mọi người ở đây đều tò mò lần này là mỹ nhân sẽ có bộ dạng gì .

Quả nhiên, sau khi Đoạn Phi đứng lại, liền xoay người lại từ bên trong xe đỡ một nàng Hồng y nữ tử.

Bộ váy áo màu đỏ tươi, được dệt bằng loại vải tốt nhất, được người thợ chế tác bằng sự khéo léo, tinh tế nhất, lại là kiểu dáng đang thịnh hành . Đơn giản, mỏng manh đáng người bởi vậy hiện ra càng thêm vài phần thướt tha, rõ ràng là chỉ là nữ cười nhạt, nhìn qua lại trở nên trong sáng, niềm nở. Nam nhân ở đây đã bắt đầu lên bình luận, đa số đều lộ ra vẻ tán thưởng, tương phản đó thì nữ nhân chính là cười nhạt.

Người này từ trước đến nay đâu có nói, muốn ở Cam Châu sống yên, tuyệt đối không thể có tội được, Trịnh công tự mình đến chào đón.

Danh mục quà tặng cùng hạ lễ (lễ vật chúc mừng) đã phái người đưa đến trước, Đoạn Phi chấp tay chúc, nói vài câu may mắn , Trịnh Công cười to, kéo hắn cùng vào cửa.

Trịnh phủ mặc dù không rộng rãi như Đoàn phủ, quy củ so với Đoàn phủ lại nghiêm hơn, lộ vẻ phong phái nhà giàu. Đoạn Phi vừa mới tiến đi, lập tức liền có nữ quyến , phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) chuyên môn tới tiếp đón Hồng Ngưng mời vào hậu viên, cùng các phu nhân , tiểu thư ngồi ở một chỗ thưởng thức trà , ngắm hoa, nói chuyện phiếm.

Thấy nàng đi đến, mọi người đều e ngại mặt mũi Đoạn Phi nên khách khí hỏi thăm , xưng hô "Cô nương" , công nhân công tử phong lưu, mỗi người cũng biết hắn sẽ không cưới vợ, cũng vẫn chưa thừa nhận thu nàng làm tiểu thiếp, chỉ có xưng hô này mới thích hợp nhất.

Hồng Ngưng cũng không so đo, hào phóng đáp lại, để cho tiểu nha hoàn tự đi chơi đùa giỡn, chính mình lại lẳng lặng ngồi uống trà . Đoạn Phi hôm nay mang nàng đi dự tiệc, cũng không từng dặn cái gì, các phu nhân , tiểu thư nội dung nói chuyện cũng thật sự không dấy nổi hứng thú, bởi vậy nàng ngồi một lát liền lấy cớ ngắm hoa đứng dậy rời đi.

Mới vừa đi được không xa, phía sau đã truyền đến tiếng nghị luận, cùng với ánh mắt khinh thường khác. Nữ nhân theo ở bên cạnh công tử phong lưu sẽ có thân phận tốt gì, mấy người phu nhân, tiểu thư mặt ngoài thì khách khí đối đãi nàng, nội tâm chính là xem thường. Hồng Ngưng hiểu được lý do, không cho là đúng, chỉ làm như nghe không thấy, cứ thế đi dạo, trong lòng vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác.

Một tháng qua, Đoạn Phi đối đãi nàng quả thật không tệ , nàng nghĩ đến ,hắn cũng nghĩ đến, nàng không nghĩ tới , hắn cũng sẽ nghĩ đến, cái gì cũng theo ý nàng , cũng không có nửa phần bắt buộc . Phong lưu công tử đều có thủ đoạn như vậy sao, phương thức luôn biến đổi để lấy được lòng của nữ nhân , chân tình hay giả ý ai biết, Hồng Ngưng cúi đầu cười, mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng lại không thể nói không đúng chỗ nào.

Đang đứng thất thần, phía sau có người gọi nàng: "Cô nương sao không qua kia ngồi , cũng náo nhiệt mà ."Hồng Ngưng quay đầu, chỉ thấy có hai người

đang sống vai đi tới, trong đó có một vị phu nhân tuổi trẻ, cùng với một vị khác đứng là ngày đó ở trên đường cùng nàng tranh nhau mua kiếm.

Nữ nhi Tô Tri phủ Tô tiểu thư, không biết có phải là vừa khéo mà nàng ta hôm nay cũng mặc một chiếc váy dài màu đỏ, châu ngọc sáng chói, hơn nữa vốn là mỹ nữ nổi danh, càng cảm thấy Thịnh Trang thêm phần kinh diễm.

Cùng là mặc Hồng y, da thịt lại như Tuyết lại như Vân, nhưng mà ở xa xa các nam nhân nhìn qua, ánh mắt đầu tiên cũng không sẽ dừng lại ở trên người Tô tiểu thư. Hồng y này tựa hồ trời sinh đã thích hợp với nàng, ánh sáng loá mắt cũng không đủ che dấu toàn bộ sắc đẹp của nàng.

Hồng Ngưng tự nhiên cũng không lưu ý, Tô tiểu thư thì đã có chút khó chịu, tự nhiên cùng một nữ nhân thân phận đề tiện khác đụng phải nhan sắc, trong lòng càng thêm đi xuống, bởi vậy nàng liền kéo vị kia phu nhân lại đây chào hỏi riêng, trên mặt cười nói: "Ngày ấy không biết thân phận của người, người cũng không nên trách móc."

Đối phương không biết có ý hay vô tình tăng thêm hai chữ "Thân phận", Hồng Ngưng vì sao lại không rõ chứ, thân nhiên nói: "Tô tiểu thư thật khách khí."

Tô tiểu thư cười đứng bên cạnh phu nhân, giới thiệu: "Đây là Văn gia phu nhân."

"Ta thấy cô nương hình thức xiêm y thật sự đứng một, cũng chưa từng nhìn qua, cho nên mới đến để mở mang kiến thức, "

Văn phu nhân kia cũng không làm lễ, hai mắt cao thấp đánh giá Hồng Ngưng, "Đoàn công tử thiết biết thương hương tiếc ngọc, cô nương nếu tận tâm hầu hạ, tương lai nhất định càng thêm có lợi ích."

Hồng Ngưng trời sanh tính tình vốn không biết màu mè, hôm nay bởi vì cùng Đoàn Phi dự hi yến, nên mới không mặc màu trắng đậm nhạt, còn mang thêm hai ba vật trang sức. Nhưng hai ba vật trang sức này, dù đối phương đeo châu báu đầy người cũng không thể so bằng, các nữ nhân khó tránh khỏi đổ kỵ, cho nên đối với hai từ "Hầu hạ" này còn có một tầng ý tứ khác, rõ ràng là châm chọc nàng lấy sắc để đánh đổi. Tô tiểu thư chưa lấy chồng, đưa mặt chuyển hướng về một bên, chỉ làm như không nghe thấy.

Hồng Ngưng mỉm cười: "Thật không, ta lúc trước lại không rõ, đa tạ phu nhân đã chỉ dạy."

Văn phu nhân nhất thời mặt đỏ lên, không thể phát câu nên đành cười lạnh: "Không biết cô nương xuất thân gia cảnh như thế nào?"

Hồng Ngưng nói: "Chính là một nơi nhỏ bé, phu nhân nếu có hứng thú, Hồng Ngưng nguyện ý dẫn đường."

Văn phu nhân gặp không chiếm được tiện nghi, bị chọc giận, Tô tiểu thư đành giảng hòa: "Cô nương hiện nay tất nhiên là ở trong nhà Đoàn công tử, nhị tỷ hỏi cái này để làm cái gì."

Nói xong, nàng xoay mặt nhìn hoa đào bên cạnh, chuyển hướng đề tài: "Luận về hoa đào, vẫn là Lương châu nổi tiếng nhất, đáng tiếc Tam vương phản loạn đã qua lâu như vậy, ngày hôm trước ta cùng cha đi ngang qua nơi đó, phạm vi hơn mười dặm cũng không gặp người, hoa đào cũng không nở, cảm thấy tiêu điều đáng thương."

Văn phu nhân nói: "Lúc ấy làm hại chúng ta sinh ý cũng không dám làm."

Tô tiểu thư cười: "May mà Cam châu của chúng ta cách khá xa, cha cũng không còn bị liên lụy."

Hai người vẫn còn đàm thoại, Hồng Ngưng ở bên cạnh nghe thấy mà ngẩn ngơ, cảm giác bất an, nhưng gần nhất thường xuyên có cảm giác như vậy, nhưng cũng không muốn tìm hiểu thêm, xoay người tính rồi đi, đã thấy một tiểu nha hoàn bụng cái bàn con đi ngang qua, mặt trên bày ra một ba chén trà nóng: "Phu nhân, tiểu thư muốn uống trà sao?"

Văn phu nhân cười nhìn Hồng Ngưng: "Nói lâu như vậy, trong miệng cũng khát, làm phiền cô nương thay ta lấy một ly lại đây."

Rõ ràng dẫn theo nha hoàn, lại có ý saingười khác, Hồng Ngưng như thế nào không biết nàng ta chính là mượn biểu hiện thân phận này, bắt quá lúc này cự tuyệt có vẻ chính mình keo kiệt, vì thế chẳng buồn so đo, vì thế tùy tay lấy chén đưa qua.

Văn phu nhân đang muốn nhận lấy, bỗng nhiên cả kinh nói: "Ngọc bội của ta sao không thấy?" Tô tiểu thư hiểu ý, lập tức phân phó bọn nha hoàn cúi người tìm kiếm.

Hồng Ngưng bụng chén trà nhũ mảy, kia là trà mới châm nước, cách cái chén mà vẫn cảm thấy phòng tay, nha hoàn bụng trà đảo mắt đã rời đi, thất lễ như vậy rõ ràng là hai người này có ý thông đồng chế giễu nàng. Lại nhìn thấy bên cạnh không có chỗ đặt xuống, đổi lại người khác nhất định đã làm rơi chén trà hoặc bị phồng, không khỏi chật vật, bất quá này đối với Hồng Ngưng mà nói đây chính là việc nhỏ. Nàng không kiên nhẫn lại nhìn nhị nữ diễn trò, đang muốn thoát thân, trong lúc ánh mắt vô ý đảo qua, lập tức đã bỏ qua ý niệm này trong đầu.

"Đoàn công tử."

"Đoàn công tử đến đây." nghe thấy thanh âm, Văn phu nhân cùng Tô tiểu thư đứng dậy thẳng làm lễ, Tô tiểu thư cười hỏi: "Đoàn công tử sao không ở bên kia, mà lại tới đây?"

"Lại đây nhìn mỹ nhân của ta nhì"

Đoạn Phi thuận miệng đáp lời, đi đến trước mặt Hồng Ngưng "Nghe nói tiểu mỹ nhân đầu phái nha đầu đi ra ngoài, trước mặt không có người hầu hạ, lại không hề sợ hãi."

Thấy hấn cũng không nhìn chính mình, Tô tiểu thư mặt đỏ lên, cười có chút miễn cưỡng. Văn phu nhân chế nhạo: "Đoàn công tử đối đãi cô nương từ trước đến nay thật là tốt."

Đoạn Phi mặt không đổi sắc, thuận tay phải nhận lấy chén trà trên tay Hồng Ngưng: "Các nàng sao thất lễ như thế, trà đã uống xong mà không ai đến lấy, nào có đạo lý bất khách cảm chén như vậy. . . ."chén trà liền rơi xuống đất.

"Ai đưa trà, toàn bộ đều không quy củ!"

Đoạn Phi bước lui nửa bước tránh khỏi nước trà văng khắp nơi, mặt có vẻ giận, "Nha đầu đó tay chân vụng về, người nên mắng các nàng, nóng không?"

Nhìn hấn cố ý làm ra bộ dáng thân thiết như vậy, Hồng Ngưng cười thầm, cũng懒得 đối phương quá đáng, nàng cũng không cần phải giả bộ khí phách làm gì, lắc đầu: "Bọn nha đầu không có gì, là Văn phu nhân muốn uống trà, lại bảo ta thuận tay thay nàng ấy lấy."Đoạn Phi lạnh mặt, ngược lại nhìn vào Văn phu nhân.

Văn phu nhân trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết nên nói cái gì.

Dẫn theo nha hoàn lại muốn người khác hầu trà, Đoạn Phi sao lại không đoán ra được, thần nhiên nói: "Người của ta chỉ đáng để phu nhân sai đi lấy trà sao."

Tô tiểu thư thấy không đúng, vội đưa ra vẻ mặt xin lỗi, tiến lên giải thích: "Mới vừa rồi nhị tỷ thấy cô nương ấy đứng gần nhất, cũng không biết này trà sẽ phỏng tay, có làm cô nương bị thương không?"

Sự tình cũng không tất yếu phải làm náo loạn lớn lên, Hồng Ngưng xoay người: "Đi thôi."

Đoạn Phi lập tức hết giận, kéo tay nàng: "Cũng là ta, Đoạn Phi vô năng, nên bị danh môn vọng tộc khinh thường, cũng liên lụy đến người, mới vừa rồi bên kia còn đang khen người, nay đã bị nóng, nếu lại xảy ra chuyện, ta chẳng phải là càng đau lòng, sớm đi trở về thôi."Hồng Ngưng nghe mà da đầu run lên, chỉ đành cúi thấp đầu đi theo hấn hướng cửa lớn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mê loạn

Yến hội chưa bắt đầu, khách nhân đã có ý rời đi, mỗi người đều thấy nghi ngờ, sau đó mơ hồ nghe thấy việc này có liên quan đến Hồng Ngưng tất thì lúc này mới hiểu rõ. Dù sao hấn vì các cô nương mà làm vậy cũng không ngoài sự tính, Trịnh Công muốn giữ lại mà không được, chỉ đành tự mình tiến đến tận cửa.

Hai người chia tay lên xe, xe ngựa rất nhanh phi ra thành.

Hồng Ngưng ngồi yên ở trong xe nhìn hấn nửa ngày, nhện không được nói: "Cần gì vì chút chuyện nhỏ mà làm mọi người mất vui, người tuy có bản lĩnh nhưng làm quá mức như vậy rất dễ dàng đưa đến phiền toái."

"Tiểu mỹ nhân bị ủy khuất, sao lại coi là chuyện nhỏ?"

Đoạn Phi nhắc mạnh (rèm) xe lên, làm cho hàng ngũ phía sau dừng lại, kêu Hàn quân gia, "Gần nhất Văn gia cùng Đường gia kết hợp với nhau làm ăn buôn bán."

Hàn quân gia nhớ lại, vội cười nói: "Đúng rồi, ta đều suốt nửa đã quên, công tử thật nhớ rõ."

Đoạn Phi nói: "Dem thiệp mời của ta đến Đường gia, bảo bọn hấn rút lui."

Hàn quân gia cũng không hỏi nhiều, đáp ứng.

Hồng Ngưng cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to, nhưng nghĩ lại, hấn làm như vậy ý tứ cố tình thay nàng trút hết giận. Bất quá cũng nên giữ gìn thể diện cho hấn, dù sao nàng trên danh nghĩa cũng là người của hấn. Nàng bị khi dễ hấn đương nhiên sẽ bị mất mặt, huống chi hấn là người nổi danh, ngẫu nhiên cũng cần mượn vài ba chuyện để thể hiện địa vị, bởi vậy nàng cũng chưa nói cái gì, quay đi.

Xe ngựa một lần nữa tiến về phía trước, Đoạn Phi buông mạnh, kéo tay nàng qua nhìn kỹ: "Có bị phỏng không? Không bằng trở về mời đại phu nhìn

xem "

Hồng Ngưng cười nói: "Cho dù bị nóng , bắt quá cũng chỉ cần vài ngày là tốt rồi, người cho ta là phu nhân hay tiểu thư chứ , không cần chiều chuộng như vậy."

Đoạn Phi ôm nàng, không cười, mang theo ngữ khí trêu chọc như thường lệ: “Mấy người phu nhân, tiểu thư kia chiều chuộng lại là chuyện khác, mỹ nhân của ta đương nhiên cũng cần được chiều chuộng rồi , vài ngày là tốt rồi, nhưng cũng không thể không gọi người tới xem thế nào ."

Hồng Ngưng sùng sốt , không nói. Đoạn Phi nhìn nàng một cái: "Có phải có chút thích ta hay không?"

Hồng Ngưng vừa bực mình vừa buồn cười, chưa kịp trả lời, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, là thanh âm kinh sợ của Hàn quân gia: "Các người."

Chỉ tới kịp nói ra hai chữ này, đã bị chìm chìm trong âm thanh của đao kiếm. Đoạn Phi ngoài ý muốn hỏi: “Sao ngừng?"

"Đường như đã xảy ra chuyện." Hồng Ngưng đẩy hẳn ra, vén màn xe lên xem.

Quả nhiên, bên ngoài có vô số Hắc y nhân che mặt đang vây xung quanh xe ngựa, bên hông mang đai lưng màu trắng, đang đánh nhau với tùy tùng đi theo .

Đoạn Phi hôm nay vốn chỉ là dự tiệc, cũng không mang theo bao nhiêu người, vài tên tùy tùng mặc dù thân thủ cũng không kém , nhưng đối phương số lượng chiếm ưu thế, đám tùy tùng lại bỏ chạy, đám giặc phản loạn này nhất thời liền rơi xuống hạ phong, rất nhanh đã có hai gã tùy tùng bị thương.

Hàn quân gia thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy tới xin chỉ thị: "Công tử, phải làm thế nào đây ?"

Hồng Ngưng hỏi: "Ăn cướp?"

Đoạn Phi ngược lại rất bình tĩnh: “Vùng này sơn thế hiểm trở, rừng rậm hoang vu , tự nhiên sẽ có sơn tặc giặc, quan phủ mấy lần phái người đi cũng không thể tiêu diệt tận gốc , ta đi nhìn xem."hay quốc gia thái bình , nghĩ bản thân một mình hành tẩu đã hơn một năm, cũng chưa bao giờ gặp qua loại chuyện này, Hồng Ngưng chỉ cảm thấy hết sức ngạc nhiên , xem ra bọn sơn tặc này thật là có tổ chức, nhưng bọn hắn chẳng lẽ không phải người nghe ngóng qua ?

Lần này Đoạn Phi ra ngoài dự tiệc, nếu thật sự muốn cướp tiền, thì nên lúc xuất môn liền cướp đi hạ lễ mới đúng .Hiện tại hạ lễ đã tặng đi , trên đường trở về bọn họ còn có thể cướp được cái gì, hay là có ý định bắt lấy hẳn làm con tin tống tiền ?

Đoạn Phi không chút hoang mang xuống xe, đi lên phía trước , đề cao thanh âm: "Các vị xin dừng tay trước, nghe Đoàn mỗ nói hai câu như thế nào?"Bọn sơn tặc cũng không trả lời, chỉ động thủ đánh đi lên.

Hàn quân gia kinh hoàng, kéo hẳn: "Công tử đừng nói nữa, bọn họ rõ ràng chính là nhóm giặc phản loạn , này."

Nói còn chưa nói xong, một gã sơn tặc đã chém chết một người tùy tùng bên cạnh, rồi không chút suy nghĩ dương đao hướng tới Đoạn Phi, may mắn Đoạn Phi phản ứng không chậm, lúc này nghiêng người tránh đi, lui về phía sau vài bước, dù như thế, tình huống vẫn mạo hiểm vạn phần.

Mục tiêu gần ngay trước mắt, nhóm sơn tặc kia trong mắt hiện lên vẻ vui mừng như điên, không thuận theo cũng không buông tha, đao chém tới. Lui không thể lui, Đoạn Phi đơn giản không tránh né .

Tiếng kinh hô nổi lên, rất nhanh lại yên lặng. Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc , một đạo hồng ảnh(màu đỏ) hoa mắt giống như quỷ mị bay tới, khiến hắn bước giựt lại vài bước mới có thể đứng vững, đồng thời thanh quang (màu xanh) hiện lên, giữa không trung vang lên một trận máu huyết .

Thân hình nặng nề văng lên rồi ngã xuống, vết thương trí mạng ở trên gáy. Cứu người, giết người, chỉ ở trong chớp mắt.

Đối với tập võ người mà nói, giữa chừng đánh lén sẽ đắc thủ (thuận lợi), chưa hẳn thân thủ cao minh đã thắng , nhưng đối phương nếu là một cô nương xinh đẹp mảnh mai, khó tránh khỏi gây cho đối phương bất ngờ. Thế bên bọn họ đang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng không ngờ chỉ trong tích tắc một huynh đệ đã chết , bọn sơn tặc đều không hèn mà dừng tay , đánh giá nàng.

Nhìn trường kiếm trước ngực, Đoạn Phi mặt không đổi sắc, cư nhiên còn cười đến phong lưu phóng khoáng: "Bảo kiếm không tặng sai người , đa tạ cô nương ra tay cứu giúp."đã sớm nhìn ra hẳn không có võ công, tình thế nguy cấp, trước khi giết hết bọn họ, đồ đệ dù có bỏ mạng tuyệt đối cũng không dừng tay,

Hồng Ngưng cắn răng đẩy hẳn: "Người lên xe trước."

Đoạn Phi quả nhiên không hề hỏi nhiều, tiến vào trong xe . Hồng Ngưng tiến lên hai bước, lấy kiếm chỉ vào bọn người, thân nhiên nói: "Các người không chỉ cướp bóc , ai phái các người tới giết hẳn ?"

Bọn sơn tặc chậm chạp phục hồi tinh thần, một người ở giữa nheo lại mắt, ánh mắt đảo quanh ở trên người nàng, trong miệng cười"Hắc hắc": "Khá lắm tiểu cô nương, ngày thường còn có vài phần tư sắc, lưu ý đừng để nàng bị thương."

Mất thấy bọn họ vừa muốn tiến lên, Hồng Ngưng mỉm cười, trường kiếm ba thước lập tức biến thành cây trâm ba tấc*: "Muốn tự tìm đường chết, cứ thế

tiến lên."

*1 thước = 1/3 m = 33,33 cm ; đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ

Trường kiểm bỗng nhiên không thấy, bọn sơn tặc đang vô cùng kinh hãi, đã thấy Hồng y nữ tử nâng tay trống rỗng tìm kiếm gì đó, trong một dặm trở lại đây nổi lên một trận gió điên cuồng, nhất thời cũng phát hiện có chuyện kỳ quái, đều đứng lại, chần chờ không dám tiến lên. Bầu trời đen kịt, cuồng phong gào thét, trong rừng cây mơ hồ truyền đến rất nhiều tiếng khóc. Bọn sơn tặc nghe được run rẩy, đều nói "Yêu pháp",

Bọn họ theo bản năng từ thế công biến thành thế thủ, tụ lại làm một chỗ, đầu mục (người đứng đầu) kia thấy thế ảo não, đáy mắt hung quang chột lóe, nhìn thủ hạ cùng huynh đệ thêm vài phần can đảm, dẫn đầu đem đao đi tới trước Hồng Ngưng: "Bất quá là yêu pháp nhỏ nhỏ, sợ."

Thanh âm đột nhiên dừng lại. Bọn sơn tặc trừng mắt lớn, ngẩn người. Một nữ quỷ tóc tai bù xù đứng ở trước mặt hắn, hai tay biến thành bạch cốt (xương trắng), phát ra âm thanh trầm "ư...ư", không biết là đang khóc hay là đang cười.

Sắc mặt dần dần biến đổi hết trắng bệch, lại chuyển thành đen, đầu mục kia môi run run, rốt cục hô to một tiếng "Quý", ngã bò quay lại, bọn sơn tặc còn lại càng thêm lo lắng, thấy chung quanh vô số bóng ma bay tới, không biết còn có bao nhiêu du hồn dã quỷ, đều sợ tới mức chạy tứ tán (chạy về 4 phía) mất mạng.

Bên trong xe ngựa, Đoạn Phi cười nhìn nàng: "Lợi hại, phu nhân thật có bản lĩnh, tương lai còn phải hơn dựa vào người nhiều hơn."

Hồng Ngưng nhẹ nhàng thở ra, không lưu ý sự biến đổi trong đó, cúi đầu sửa sang lại xiêm y, tự giễu: "Ta cũng vậy lần đầu gặp gỡ loại chuyện như thế này, thường xuyên lui tới chém yêu trừ quỷ, hiện tại lại có thể bắt đầu giết người."

"Bởi vì bọn họ muốn giết ta"

Đoạn Phi kéo nàng vào trong lòng, lấy tay áo giúp nàng lau mồ hôi trên trán, "Nàng là cứu người, không phải giết người, bọn họ là bọn giặc phản loạn, tội của chúng đáng phải chết trên chục lần."

Hồng Ngưng ngẩng mặt lên nhìn hắn một lát, mỉm cười: "Ta cũng không nhất gan như vậy, giết quỷ chém qua yêu còn không sợ, còn sợ giết người? Có một số người so với quỷ càng đáng chết, người không cần lo lắng."

Đoạn Phi cười nói: "Là ta nhiều chuyện, bảo kiếm còn dùng tốt không?"

Mới vừa rồi bảo kiếm dùng đến đúng là mà hắn tặng, Hồng Ngưng không bị dẫn dắt rồi đi đề tài, theo dõi hắn hỏi: "Những người đó không phải thổ phi tâm thương, bọn họ là do có đặc biệt người sai tới giết của người, người cần thận ngâm lại xem, rốt cuộc là sao lại thế này?"

"Có một số người muốn cho ta đã chết, tài sản sẽ rơi vào tay của bọn họ,"

Đoạn Phi không cho là đúng, lắc đầu, "Trên thực tế, bọn họ một đồng tiền cũng không lấy được."

Hồng Ngưng im lặng, một thanh niên mười sáu tuổi tự mình độc lập chống đỡ toàn tộc, tất nhiên luôn luôn có một đám' lòng lang dạ sói' lúc nào cũng đồ mắt nhìn vào tài sản của hắn còn làm ra mấy chuyện lấy oán trả ơn này. Nếu đã không cảm kích, ngược lại còn hy vọng hắn sớm chết đi.

Đoạn Phi thở dài: "Ai bảo ta không có con, đành phải chịu người khác khi dễ."

Hắn nói nghĩa đen nghĩa là không có con kế thừa, nếu hắn chết gia sản khó tránh không có người kế thừa, nhưng giờ phút này hắn lại cố ý dùng loại ngữ khí tội nghiệp nửa thật nửa giả này nói ra, nghe ra lại cảm thấy có chút buồn cười.

Hồng Ngưng bật cười, sau một lúc lâu mới nói: "Người thật sự không tính so đo?"

Đoạn Phi nói: "So đo thì như thế nào, đưa bọn họ đến nhà môn?"

Trên đời này 'thiện vị tất có thiện báo, ác vị tất có ác báo', hắn đã sớm biết có người tính kế với mình, lại cố ý chỉ đem vài người đi theo, lại còn bình tĩnh như vậy, sợ là bản thân hắn đã sớm chuẩn bị để ứng phó rồi.

Hồng Ngưng cười lạnh: "Đoàn công tử cũng quá coi trọng ta rồi, bất quá chỉ sử dụng một chút ảo thuật mà thôi, bọn họ nếu thực sự tiến lên, hôm nay ta và người không thể thoát được."

"Ta còn sống,"

Đoạn Phi quả nhiên cười nâng cằm của nàng lên, "Đừng nóng giận, ta đã cứu nàng, bây giờ nàng cũng đã cứu ta, từ nay nàng sẽ không nợ ta cái gì."

Hồng Ngưng nói: "Người không nghĩ muốn ta nợ người."

Đoạn Phi nói: "Hai người không thiếu nợ nhau, mới có thể dễ tâm bàn đến chuyện khác." Hồng Ngưng không nói.

Đoạn Phi lại cười nói: "Nay nàng đã cứu ta, ta nên báo đáp nàng như thế nào đây?"

Hồng Ngưng nói: "Đoàn công tử ra tay từ trước đến nay rất hào phóng."

Đoạn Phi hạ giọng: "Không bằng ta cũng lấy thân báo đáp?"

Nhanh chóng ở mỗi nàng đặt xuống một nụ hôn.

Hồng Ngưng còn chưa phản ứng lại, hắn đã quay mặt rời đi. Hóa ra không biết từ khi nào, xe ngựa đã đến cổng lớn, Đoạn Phi một câu cũng không nói, vội vàng xuống xe, ra cuối xe ôm nàng bước nhanh đến hậu viên (sau vườn)

Gian phòng của nàng, giường của nàng, hắn khẩn cấp đặt nàng lên giường, vội vàng cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Hơi thở ấm áp thổi tới trên mặt, nhẹ nhàng, ngựa ngựa, cái lưỡi mềm mại thăm dò vào trong miệng, động tác không hề ôn nhu giống lần trước như vậy, thiếu vài phần thương tiếc, cũng đã mang theo một loại cảm tình đặc biệt không rõ.

Hồng Ngưng cơ hồ thở không nổi, trong lòng đập dữ dội, cũng không biết nói nên thuận theo hắn hay là nên đẩy ra hắn. "Chờ không được người tìm đến ta."

Hắn ngẩng mặt lên, khoe miệng ngậm vô số ý cười "Ta nguyện lấy thân báo đáp, còn nàng, nàng có bằng lòng báo đáp ta một đứa con hay không?" Hồng y rút đi, da thịt non mịn như tuyết.

Môi hắn dần dần đi xuống, như gần như xa lướt qua gáy, xương quai xanh. Bỗng nhiên, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua đỉnh ngực trái, Hồng Ngưng cắn môi thở hổn hển, toàn thân run nhè nhẹ, ngón tay nắm chặt, lại buông ra, lại nắm chặt.phát hiện bất an của nàng, hắn nâng mặt nàng lên nhìn chăm chú, rõ ràng đã động tình, ánh mắt nhiệt liệt, thanh âm hơi có chút khàn khàn trầm thấp: "Đem tâm người giao cho ta."

Hồng Ngưng rũ mắt xuống, tránh cho việc phải nhìn thẳng vào hắn. "Ta sợ? Sẽ không khó chịu chứ?"

Hắn bật cười, ôn nhu hôn nàng một chút, "Cũng sẽ không đau lắm."

Sau đó ảm tay nàng một đường dời về phía đai lưng của mình, ngửi khí hơi mê hoặc, nữa là chờ mong: "Cởi nó, giao trái tim cho ta, để ta sau này chiếu cố người." tay dừng ở bên hông hắn, chậm chạp bất động.

Hồng Ngưng nhìn cái đai lưng tinh xảo, hoa mỹ kia, cố gắng muốn cởi ra, nhưng tay giống như không nghe theo sự sai bảo của nàng, ngay cả chính nàng cũng không hiểu được vì sao lại như vậy.

Hắn có thể hiểu nàng, cũng nguyện ý muốn nàng dựa vào, mà nàng cũng hy vọng vĩnh biệt quá khứ, sống cuộc sống của người thường, từ lúc đáp ứng lưu lại nàng cũng đã quyết định. Nhưng khi chuyện tới trước mắt, thân thể vẫn là không tự chủ được chân chờ, thậm chí muốn lùi bước, điều này làm cho nàng càng thêm kích động. Phát hiện nàng lùi bước, hắn cầm tay nàng thật chặt, thấp giọng: "Ta không biết kiếp sau sẽ như thế nào, nhưng kiếp này ta đáp ứng, sẽ đối đãi người thật tốt, người có thể yên tâm"

Hồng Ngưng nhắm mắt lại, rốt cục nhìn hắn cười: "Đoàn công tử thường xuyên chinh phục nữ nhân như vậy sao."

Trong mắt sự nhiệt tình dần dần mất đi, biến thành nỗi thất vọng cùng cô đơn thật sâu, hắn nhìn nàng một lúc lâu: "Hóa ra người không phải, là ta sai lầm rồi sao."

Trong lời nói mang theo ý vị tự giễu.

Hồng Ngưng nghiêng mặt đi, tránh né: "Người tin tưởng ta, ta cũng không thể tin tưởng người."

Hắn mỉm cười: "Người không chỉ không tin, lại càng không biết."

Hồng Ngưng trầm mặc một lát, nói: "Trái tim Đoàn công tử ta há có thể đoán được."

Đoạn Phi cười to, bỏ qua tay nàng, đứng dậy: "Ta biết người, người lại không biết ta, thôi, thôi!"

Ngoài cửa đêm tối đang lẳng lặng khuếch tán, mắt thấy hắn cũng không quay đầu lại dần dần hòa nhập vào bóng đêm, Hồng Ngưng chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoa Triều (ngày trăm hoa đua nở) trở thành sự kiện trăm năm một lần, ngày này so với ngày của hoa ở nhân gian sớm hơn, tiên yêu tụ hội, bách hoa hướng về, ba ngày đại yến, bãi giá ra cung trần an thân dân, dẫn mọi người tới trẻ hời cung, hết thấy theo thường lệ, trừ bỏ càng náo nhiệt hơn so với năm rồi, cũng không biến hóa gì khác, chính là lại không thấy bóng hình quen thuộc kia.

Cửa cung đèn sáng treo cao, ngọn đèn nhu hòa, khiến trái tim cũng mềm mại. Hiện tại thật tốt, bọn họ đã không hề liên quan, nàng thật sự cách hắn rất gần, có phải nên đi nhìn một chút hay không?

Rượu ngự ban mới uống mười chén, đi đến xe ngựa lại không ngờ có chút say rượu, trong lòng biết trúng kế, hắn mỉm cười, đành phải bỏ qua ý niệm trong đầu lúc trước, sửa sang lại áo dài, dẫn đầu đi vào cửa cung, bộ pháp (nhịp bước) vững vàng như trước, chỉ có người cực kỳ cẩn thận để ý mới phát hiện, cặp mắt phượng kia đã không còn trong suốt như trước.

Đi ngang qua hành lang phân phó mọi người vài câu, hắn liền vội vàng hướng đến phòng ngủ. "Nhớ ngày đó Trung thiên vương ngàn chén không say, nay bất quá ước chừng vạn năm, từ lượng ngược lại càng ngày càng kém."

Thanh âm ôn nhu lại hơi chút bồn chồn, sau đó một đôi tay liền đưa đến đỡ lấy hắn. Hắn có điểm ngoài ý muốn, không dấu vết đẩy cái tay kia ra, mỉm cười ngồi xuống án tiên: "Đạo Trì ngự rượu, tự nhiên không giống tầm thường."

Lục Dao cười nói: "Ta xem ngươi là bị đế quân trên cột mới đứng."

Hắn cũng không phủ nhận: "Ngươi sao lại đây?"

Lục Dao chế nhạo nói: "Đến triều bái hoa thân đây, ba ngày này bên ngoài bên trong không phải đều náo nhiệt sao, ngươi yên tâm, A Cửu nay đã không còn đáng ngại, không cần ta phải ngày đêm chăm sóc, ta nghĩ ngươi bê bộn vài ngày, đặc biệt lại đây nhìn xem"

Hắn cười cười, nhìn ngoài cửa sổ: "Thời điểm không còn sớm."

Lục Dao tự tay bưng tới một chậu nước: "Ta không quấy nhiễu ngươi, sau đó bước đi, người rửa tay trước đi."

Hắn nhíu mày: "Sao ngươi lại làm việc này, các nàng đâu?"

Lục Dao đem chậu nước để tới trên bàn: "Ngươi đừng trách các nàng, hoa triều hội bê bộn nhiều việc, ta thấy các nàng cũng mệt mỏi rồi, nên kêu các nàng đi nghỉ ngơi, mà chỉ còn ta là rảnh rỗi, chỉ là bưng một chậu nước thôi sao."

Hắn không hề nói cái gì, đứng dậy.

Lục Dao chủ động thay hắn vén ống tay áo lên, thấy miệng vết thương kia đã thành sẹo, từng vết giao nhau lại một chỗ, hơi có vẻ dữ tợn, lại mang huyết sắc, không khỏi ửng đỏ đôi mắt: "Ngươi cảm thấy như thế nào?"

Hắn mặt không đổi sắc rửa tay, rồi lấy khăn lau: "Tốt hơn nhiều rồi."

Thiên hình chỉ đã thương đến xương cốt, nhưng lại dễ dàng tốt lên như vậy, nếu thần tiên tầm thường phạm vào sai lầm lớn như vậy chưa chắc nhận được ba đạo thiên hình. Nhưng nhận tám mươi một đạo thiên hình mà nói hắn đã phải lấy toàn bộ thông thiên, pháp lực cùng hai mươi vạn năm tu hành mới có thể chống đỡ được.

Lục Dao thấp giọng: "Sớm biết rằng ngươi sẽ làm việc đó, lúc trước sẽ không nên nói cho ngươi, phụ vương cũng nói ta một chút. . . ."

Hắn đánh gãy nàng: "Hòe nguyệt có thể thuận lợi tức tị, cũng là nàng đã trúng vào đích đã định, nếu không cho dù ta nhúng tay vào cũng chưa chắc có thể thành."

Nói xong, hắn lại xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Không còn sớm."

Lục Dao mặt giãn ra: "Ngươi không có việc gì là tốt rồi, ta đây đi về trước."

Hắn gật đầu: "Ta gọi người đưa ngươi về."

Thấy hắn xoay người bước ra ngoài cửa, Lục Dao ánh mắt chớp động, bỗng nhiên bước nhanh theo đuổi kịp, từ sau lưng ôm lấy hắn.

Hắn dừng lại: "Ngươi. . . ."

"Nếu Hòe Nguyệt không phải biểu muội của ta, ngươi có thể giúp nàng hay không?"

Thanh âm nhẹ nhàng, cánh tay xinh đẹp vòng ở bên hông, mười ngón tay thon nhỏ mà dài rung động, thanh âm ôn nhu cũng không giống như thường ngày, phá lệ khinh nhuyển (mềm mại, khe khẽ), nghe vào lại thêm phần mềm yếu rung động, hắn không khỏi xoay người nhìn nàng.

Ánh mắt quyến rũ thâm thúy như cạm bẫy, tràn ngập lực hồn xiêu phách lạc.

Rượu ngự ban, một ly đã còn hơn mấy chục chén rượu bách hoa tiên nhường, ngay cả tu hành định lực thâm sâu, chỉ cần say, cũng chưa chắc có thể chống cự mị thuật sẵn có của nàng.

Mất phương vốn đã không thể nào trong suốt, giờ phút này càng phát ra sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mất đi chuyện xưa

Thời tiết càng ngày càng ẩm áp, trong vườn cũng càng ngày càng náo nhiệt, Đoàn Phi lại khôi phục cuộc sống phóng đảng như trước kia, mỗi ngày đều ở cùng những mỹ nhân khác nhau, hết dạo chơi công viên lại ngắm hoa, uống rượu, cười xem mỹ nhân múa hát, lúc say thì nằm lên đầu gối mỹ nhân nghỉ ngơi, cười đùa nói chuyện.

Nhóm nhà hoàn trong phủ đối với chuyện này sớm đã không chút nào kì lạ, ở trong mắt bọn họ, cũng không cảm thấy lần này cũng không khác lần trước là mấy, bởi vì bọn họ vốn không tin một công tử phong lưu có tiếng lại có thể coi trọng một nữ nhân cả đời.

Ba tháng cảnh sắc thời tiết tươi đẹp, trà hạnh như lửa, hoa đào như hà.

Gió thổi qua, cánh hoa rơi đều, Đoàn Phi toàn thân mặc bạch y ngồi ngay ngắn trước cổ cầm, hai nữ tử trang điểm kiều diễm dựa vào hai bên trái phải hắn, lúm đồng tiền so với hoa kia còn kiều diễm hơn.

Tiếng đàn lại không bình thản như vậy, tựa như con người của hắn, phóng khoáng bay bổng, mang theo chút kiều ngạo, tự phụ, lộ ra điểm phong đăng, còn có một chút cô đơn khó mà lý giải.

Hồng Ngưng nhìn về phía xa xa, nói không rõ là mắt mát hay là áy náy. Có lẽ theo như lời Cẩm Tú, hai người kiếp trước sớm đã nhận biết nhau, hơn nữa quan hệ rất thân thiết, cho nên mới có loại cảm giác quen thuộc kì lạ như thế này, nàng không có lí do tin tưởng hắn, không chỉ có tin tưởng, càng hiểu rõ, nàng biết hắn đang tìm cái gì, lại vẫn không thể cho.

Hắn muốn tìm, bắt quả chỉ là người chân chính hiểu rõ hắn mà thôi.

Tiếng đàn chấm dứt, hai vị mỹ nhân vỗ tay khen ngợi.

Hồng Ngưng trấn định đi vào: "Đoàn công tử."

Đoàn Phi ôm lấy mỹ nhân nhìn nàng: "Khúc nhạc này đàn như thế nào?"

Hắn sớm đã phát hiện? Hồng Ngưng rũ mắt xuống: "Hồng Ngưng ngu dốt, cảm kỳ thư họa lại hoàn toàn không biết gì cả, sao nghe hiểu được, nhưng khúc nhạc này xuất phát từ Đoàn công tử, thì nhất định là cao minh."

Đoàn Phi không hề hỏi nhiều. Hồng Ngưng nhẹ nhàng hít vào một hơi, làm lễ: "Lừa gạt Đoàn công tử cứu giúp thu lưu (thu nhận và giúp đỡ), ở quý phủ quấy rầy nhiều ngày, ta nay cũng nên đi, nghe nói Đoàn công tử sáng sớm ngày mai muốn lên đường đến Chương Châu bàn chuyện làm ăn, cho nên đặc biệt đến nói lời từ biệt."

"Phải đi"

Đoàn Phi lập lại một lần, khẽ cười, không thêm đề ý "Vậy đi thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi."

Nói xong mỉm cười cùng mỹ nhân bên người uống rượu.

Hồng Ngưng mấy phen muốn nói lại thôi, cuối cùng là không nhịn được thấp giọng nói: "Trên đời không chỉ một mình Hồng Ngưng, Đoàn công tử nếu thật có lòng tìm kiếm, cuối cùng tương lai ắc sẽ như mong muốn."

Đoàn Phi lập tức nâng mi, đáy mắt một lần nữa hiện ra tia sáng, ngay sau đó lại mờ đi, hắn đẩy mỹ nhân trong lòng ra, đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Hồng Ngưng lấy lại tinh thần, cảm thấy loại an ủi này thật buồn cười, thẹn thùng: "Đoàn công tử bảo trọng."

"Ta nói sẽ không nhìn lầm, ngươi biết"

Đoàn Phi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, "Ngươi chính là không muốn, không nghĩ cho."

Vì sao muốn cự tuyệt? Hồng Ngưng xoay người bước đi.

Cái cầu xuôi dòng, mây như nước chảy, khoảng không mênh mông bát ngát, xa xa có thể thấy một tòa cung điện nguy nga, cửa cung đóng chặt uy nghi, lạnh lùng, nhị nữ một trước một sau đi tới, chậm rãi đi lên đầu cầu, đứng lại.

Mai tiên nhìn cửa cung: "Chẳng lẽ đó chính là là vương cung Trung Thiên?"

Lục Dao mỉm cười gât đầu: "Vạn năm lãnh lẽo, từ khi hắn bị giáng chức nơi này vẫn thế như vậy."

Mai tiên thu hồi tầm mắt, khôi phục vẻ kính cẩn vốn có: "May mà thần tôn đại nhân tấn chức (thăng cấp) sắp tới, tương lai hoàng cung sẽ có không khí khác, hôm nay tiểu tiên đã được tặng thêm kiến thức, đa tạ thiên nữ."

Lục Dao cười nắm lấy tay nàng: "Khách khí cái gì, chúng ta đi qua nhìn xem một chút ."

Mai tiên cúi đầu chối từ: "Thiên nữ tuy là ý tốt , chính là thời gian không còn sớm, Hoa Triều cung còn có chút sự vụ (công việc chưa xử lý xong), thần tôn đại nhân thiên kiếp trước mặt , đã đem Hoa Triều cung phó thác cho ta, ta càng không thể làm hồng việc, làm ngài phân tâm, ta vẫn nên đi về trước."

"Thôi, vậy ngày khác lại đến "

Lục Dao cũng không miễn cưỡng, buông tay nàng ra, thuận miệng nói, "Ngày lúc đó ta cùng với đệ đệ đều ở ngoài cung, nghe nói Hạnh Hạnh cũng bị cấm chùng một năm."

Mai tiên nói: “Nàng lỡ tình hình ra hoa, thần tôn đại nhân để nàng ở trong Thủy Nguyệt kính suy nghĩ ."

Lục Dao thở dài: "Kỳ thật Hạnh Hạnh cũng từng gọi người đến cầu xin qua ta, nhưng ta nghĩ việc này không nhỏ, hấn đối đãi các người cũng không làm việc thiên tư (vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp), nếu ta mở miệng không khỏi làm hấn khó xử, cho nên cũng không cầu tình giúp Hạnh Hạnh được ." Đặc biệt đi cầu tình, chỉ sợ làm hấn hoài nghi, cái người không đầu óc đó, thành sự không được bại sự có thừa *, giữ ở bên người cũng vô dụng.

*làm chuyện thất bại thì nhiều mà thành công thì không có

Mai tiên nói: “Thiên nữ luôn luôn thấu tình đạt lý, tương lai Hạnh Hạnh sẽ hiểu được."

"Người nói là, "

Lục Dao mặt giãn ra, quay mặt lại một lần nữa nhìn cửa cung, ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc, sâu xa) "Từ hấn rồi đi, vương cung Trung Thiên đến nay vẫn không có người vào ở, người cũng đã biết ý tứ của Đế Quân?"

Mai tiên cân nhắc nói: “Hi vọng là Thần Tôn đại nhân sớm có ngày trở về lại vị trí cũ."

Lục Dao gật đầu: "Cùng phạm nhân liên lụy nhiều năm đối với việc tấn chức của hấn không có lợi, ta thực lo lắng."

Mai tiên trầm mặc nửa ngày, nói: “Thiên nữ suy nghĩ quá mức rồi , thần tôn đại nhân sao lại không biết chừng mực."

Lục Dao nói: “Nếu được như vậy thì tốt, hễ là chuyện khó có thể đoán trước được , vạn nhất xảy ra sai lầm gì , người cũng nắm rõ được lợi hại bên trong ."

Mai tiên nói: “ Ý tứ của thiên nữ?"

Lục Dao nói thẳng: "Nha đầu kia mấy ngày gần đây hoàn toàn không thấy chút bóng dáng, ta cũng không biết nàng đã đi nơi nào."

Mai tiên sững sốt, sau một lúc lâu lắc đầu thần nhiên nói: "Từ lần trước, sau khi hạ lệnh đệ trọng thương, ta cũng không dám nhúng tay vào việc này nữa, cứ nghĩ là thần tôn đại nhân đã có an bài khác."

Thấy nàng thần sắc không giống nói dối, Lục Dao nhẹ nhàng an ủi: " Việc của A Cửu cũng là do ta dựng lên, nếu không do ta vô tình nói ra chuyện phong ấn, Hạnh Hạnh cũng sẽ không lỡ mạng gọi người đi giải trừ như vậy, nay mọi chuyện đã qua người cũng không cần phải áy náy."

Ngừng lại một chút nàng mỉm cười: "Người cũng nhanh sẽ tấn chức thượng tiên , Phụ vương từng ban thưởng cho ta một viên linh châu, rất có ích đối với việc tu hành , ngày khác gọi người đưa tới cho người."

Mai tiên theo quy củ nói: “Thiên nữ đã có ý tốt ,hạ tiên xin lĩnh , chỉ là hạ tiên không có công lao gì đối với Bắc Tiên Giới, không dám nhận phần hậu lễ này ."

Lục Dao cười nói: "Sợ cái gì, mặc dù ta với người khác tộc, nhưng thấy người thường ngày làm việc cẩn thận, giúp hấn giảm đi không ít việc , coi như là đã chia sẽ một phần cho ta, vốn là nên cảm tạ người."

Mai tiên trầm mặc một lát, nói: “Thiên nữ cũng là vì muốn tốt cho thần tôn đại nhân , có một câu hạ tiên không biết có nên nói không ?"

Lục Dao nhìn nàng: "Cứ nói đừng ngại."

Mai tiên nhìn nàng: "Thần tôn đại nhân một phen khổ tâm nghịch thiên sửa mệnh, là hy vọng bồi thường cho tiểu Trà, trợ giúp nàng quay về tiên đạo, ai ngờ chuyện của lệnh đệ càng khiến cho họ hiểu lầm càng sâu. Ngài ấy nay chỉ biết càng thêm áy náy, tất nhiên càng không hy vọng lại tự nhiên bị đâm ngang, thiên nữ nhận thức thần tôn đại nhân nhiều năm, hấn là rất rõ cách làm việc thường ngày của ngài ấy, hạ tiên còn biết được thì ngài ấy còn có thể không biết sao, thiên nữ hà tất phải làm cho ngài ấy thêm thất vọng."

Nói xong, nàng cúi đầu làm lễ: "Hạ tiên cáo lui."

Sáng sớm, dưới sườn dốc hoa Sơn Trà vẫn lặng lẽ nở rộ, cành lá xanh mượt, nghị lực kiên cường , đáng tiếc không lâu sau vẫn sẽ bị xóa sạch , vốn là

trước khi rời đi muốn thuận đường đến nhìn một chút , trong lúc vô tình lại nhìn thấy một hình ảnh kiều mỵ như vậy, Nồng Nùng cực kì yêu thích , bàn tay đưa ra nhẹ nhàng nâng cành hoa lên . "Nếu thích, vì sao không thay nó cầu tình?"

Một bàn tay duỗi đến đẩy đóa hoa ra, "Rất tốt, rất thích già ngu."

Hồng Nùng ngoài ý muốn đứng thẳng dậy: "Ngươi không đi Chương Châu?"

Nhìn bao quần áo trên vai nàng, Đoạn Phi nói: "Qua lúc nữa ta mới đi, phải đi tối sao, ta tiễn nàng."

Hồng Nùng cười nói: "Quên đi, ở chỗ của ngươi, ăn của ngươi, lúc đi còn làm phiền ngươi tự mình đưa tiễn, đây là đãi ngộ gì."

Nói một nửa bỗng nhiên dừng lại.

Một đêm không thấy, mi gian (giữa hai hàng lông mày) hần mơ hồ hình như có hắc khí lưu động! Hồng Nùng âm thầm sừng sốt , lại ngưng thần nhìn kỹ vài lần, biến sắc: "Ngươi gần đây nhất có gặp qua người nào đặc biệt hay không?"

Đoạn Phi nhú mày: "Nàng có tính không?"

"Đây không phải chuyện đùa "

Hồng Nùng giữa cổ tay hần, thử mạch, "Trên người của ngươi có yêu khí."

Đoạn Phi bất động thanh sắc rút tay về: "Làm sao có thể."

Hồng Nùng đương nhiên rất tin tưởng ánh mắt của bản thân: "Quả thực không có?"

Đoạn Phi nghiêm trang nói: "Không có."

Hồng Nùng cười lạnh: "Có một số yêu nghiệt thường lấy sắc đẹp đi mê hoặc đàn ông, Đoàn công tử lại chỉ lo phong lưu, kết quả là oan uổng mà đánh mất tánh mạng."

Đoạn Phi nói: "Ta có đánh mất tánh mạng, có quan hệ gì với nàng?"

Hồng Nùng không đáp, quay đầu đi. "Muốn ta lưu lại giúp người bắt yêu quái sao?"

Phía sau truyền đến tiếng cười của hần. "Giúp ngươi nhặt xác."

Không ngoài dự liệu , từ sau ngày ấy trong hậu viện lại bắt đầu an tĩnh lại, Đoạn Phi rút cuộc cũng không mang nữ nhân trở về nữa , điều này làm cho Hồng Nùng càng khẳng định suy đoán trong lòng là đúng . Đoạn Phi bị yêu khí quán thân, không được bao lâu sẽ gặp chuyện không may, nàng đương nhiên lo lắng , nhưng mà mỗi lần hỏi đến, Đoạn Phi luôn trả lời qua loa, đối đãi với nàng cũng càng thêm khách khí.

Vườn quá lớn, yêu tinh ngày bình thường luôn giấu đi yêu khí, rất khó phát hiện, nàng đành phải ngấm dưng tới vài đạo phù, mấy tháng trôi qua cũng không tìm ra vấn đề mấu chốt .

Nước chảy hoa trôi, gió thu lá rụng, đảo mắt đến mùa thu.

Tiếng đàn như thi thảm, giống như hương người yêu bực lộ nổi lòng, cô đơn không còn sót lại chút gì, Hồng Nùng ở ngoài cửa sừng sốt một lát, mới bước vào: "Ngươi động qua phù của ta?"

Đoạn Phi cúi đầu đánh đàn, không nhìn nàng: "Nghe hiểu được sao."

Hồng Nùng không đáp: "Ngươi động qua phù của ta?"

Đoạn Phi vẫn là cứ thế nói: “ người có thể nghe hiểu được."

Chả trách lâu như vậy cũng không còn phát hiện ra một chút tung tích, hóa ra thật sự là hần bảo vệ cho yêu nghiệt kia, Hồng Nùng trong lòng như đã hiểu rõ, lập tức hỏi: "Ai?"

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại , Đoạn Phi ngẩng mặt lên nhìn nàng mỉm cười: " Theo như lời của ngươi, ta tìm được rồi."

Hồng Nùng khiếp sợ: "Ngươi. Chẳng lẽ là."

Đoạn Phi cười mà không nói.

Hồng Nùng nhanh chóng bắt lấy tay của hần bắt mạch, phát hiện hết thấy mọi thứ đều bình thường, lúc này mới tin tưởng lời hần nói, hần động vào phù của nàng , có thể thấy được hần cùng yêu tinh kia kết giao đã lâu, mà yêu tinh kia quả thật cũng không có ý hại hần.

Đoạn Phi nhìn tay nàng, ngữ khí mang theo ý trêu tức: "Ngươi lôi kéo ta như vậy, bảo nàng ấy sao không ghen."

Nữ nhân rất kì lạ , khi vật gì đó chân chính thuộc về mình thì không biết trân trọng , ngược lại sau khi nó thật sự là của người khác, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái .

Hồng Ngưng buông hân ra, nở nụ cười tự giễu: "Người thật đúng là không tiếc dụng tâm, cứ như vậy tin tưởng nàng sẽ không hại người."

Đoạn Phi nói: "Tức giận? Không cần người lo lắng như vậy đâu."

Hồng Ngưng nói: "Con đường mỗi người một khác , các người."

Chân chờ hồi lâu, nàng gian nan nói hết câu: "Các người không có khả năng."

Đoạn Phi nói: "Lại bị trời phạt?"

Hồng Ngưng gật đầu: "Người không sợ?"

Đoạn Phi đứng dậy thu cầm: "Vừa vặn ta sống cũng mệt mỏi, nếu đã tìm lại được, thì sợ gì."

Hồng Ngưng không nhịn được mà nhắc nhở hân: "Nhưng như vậy sau này nàng cũng sẽ bị người liên lụy, cũng không được làm tiên cũng không được làm người , thậm chí sẽ hỏi phi yên diệt (tan thành tro bụi), nàng là yêu quái, hân là hiểu được lợi hại trong đó."

Đoạn Phi cắt lời nàng: "Nếu thực sự bị trời phạt, ta sẽ một mình gánh chịu, tuyệt đối không liên lụy đến nàng."Biết khuyên cũng không được, Hồng Ngưng không nói gì nữa.

Người và yêu mến nhau chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp , giống như Hồ Nguyệt cùng Thích Tam công tử, Thích Tam công tử thay nàng chặn thiên hình, cuối cùng Hồ Nguyệt vẫn là khó khăn tình kiếp, nhiều năm tu hành chỉ đổi lại một đời tình duyên ở trần gian. Con phải bảo vệ tam thế (quá khứ hiện tại và tương lai) của nàng .

Sự tình đã hiểu rõ , yêu tinh kia cũng không có ý hại người , Hồng Ngưng tự nhiên sẽ không đi truy cứu nữa , bắt quá nàng cũng không vội vã rời đi, có lẽ là vì trong lòng mở hồ dâng lên kia một tia kỳ vọng, nàng rất muốn tận mắt nhìn thấy tương lai của họ sẽ có kết quả gì, càng muốn hỏi một người, đáng tiếc gần một năm nay Cẩm Tú không xuất hiện lần nào nữa .

Đoạn Phi mấy ngày gần đây thường xuyên ngồi ở Trúc hiền đánh đàn, tiếng đàn tịch mịch,cô đơn , Hồng Ngưng cũng không quan tâm làm thế nào trong tình yêu giữa nam nữ có thể có thể không gặp chút rắc rối , vụng về.Hiếm khi thấy được hân bằng lòng trả giá thiệt tình, tiêu yêu tinh được chọn nhất định sẽ không quá kém

Qua năm, tiết trời có phần ấm lại, nha hoàn Tiểu Vân nhân nhả liền kéo nàng đi tản bộ. "Đài ngắm trăng vẫn chưa khởi công sao ?"

"Đài ngắm trăng , công tử đã sớm thay đổi chủ ý rồi , vật liệu đá tốt đều dùng để xây tường che cho vườn hoa, hôm nay thời tiết tốt , hân đang ở bên trong bãi rượu ngắm hoa đây , nói đến cũng lạ, hoa Sơn Trà kia đã mở gần một năm mà vẫn không héo úa ."

Hoa Sơn Trà? Hồng Ngưng trong lòng khẽ động, lập tức đi về phía bên kia, quả nhiên đồng đá chất thành đồng cao đã không thấy đâu , thay thế vào đó là một dãy tường cao, nghĩ đến bản thân đã lâu không tới nhìn qua , ngược lại làm cho nó may mắn tránh được một kiếp này, nhất thời mỉm cười.

Tiểu Vân nói nhỏ: "Cô nương có cảm thấy hay không, công tử mấy ngày gần đây có chút kỳ quái?"

Hồng Ngưng cười hỏi: "Như thế nào gọi là kỳ quái ?"

Tiểu Vân nói: "Hân nửa năm nay cũng chưa đi tìm các cô nương khác, cũng không đến tìm cô nương , hàng đêm đều nghỉ ở Trúc hiền ,cũng không cho chúng ta đi qua hầu hạ, chúng ta đều cảm thấy rất kỳ quái ."

Hồng Ngưng "Nga"một tiếng .

Tiểu Vân lại nói: "Nghe Hàn quân gia nói, hai tháng này công tử thoái thác rất nhiều công việc làm ăn , cũng không ra khỏi cửa, chỉ có đánh đàn, giống như đang đợi người vậy ."

Hồng Ngưng nhìn nàng: "Người cho là hân đang đợi ai?"

Tiểu Vân đỏ mặt, cười hi hi nói: "Nghe nói Trúc hiền cũng chưa từng có ngoại nhân đi vào, chúng ta đều chỉ đoán thôi , nếu không phải nơi đó có dấu một mỹ nhân, vậy chính là đang đợi cô nương rồi ? Người cũng không tới tìm hân."

Hồng Ngưng mỉm cười: "Lúc này các người đã đoán sai rồi , người hân chờ không phải là ta."

Vì đã quen thuộc Tiểu Vân cũng không sợ đắc tội nàng, lắc đầu nói: "Các nàng đều nói như vậy, ta nhìn thấy cũng cảm thấy không giống, nếu theo tính tình của công tử, nếu đợi không được chính hân sẽ trực tiếp đi tìm."

Hồng Ngưng nhớ tới cái gì, như có suy nghĩ: "Chẳng lẽ hẳn tìm không thấy?"

Tiểu Vân nghe được mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra làm sao cả). "Nói không chừng trong Trúc hiên thật sự dấu một nàng mỹ nhân"

Hồng Ngưng nửa thật nửa giả nói xong, dòi đề tài, "Đường như trời muốn mưa, trở về đi." Vừa dứt lời còn có gió lạnh thổi tới.

Tiểu Vân nhìn sắc trời; "Mây dày như vậy, xem ra có thể muốn mưa to."

Hai người mới vội vàng trở về, mới đi được vài bước gió đã thổi đến tới tấp, cát đá đập vào mặt.

Tiểu Vân sợ hãi than: "Lúc này mới tháng ba, sao lại có gió lớn như vậy."

Hồng Ngưng cũng hiểu được rất không bình thường, thuận miệng cười nói: "Mưa gió là chuyện của trời, ta chỉ có thể theo."

Tiểu Vân như nhớ tới điều gì hỏi: "Ngày hôm trước cô nương muốn đi, không biết đã tính toán đi đến đâu rồi?"

Hồng Ngưng nói: "Ta ban đầu muốn đến Lịch Châu, ai ngờ âm kém dương sai đi vào Cam Châu, không biết Cam Châu qua lại đi làm sao?"

"Lịch Châu?"

Tiểu Vân nghi hoặc, đưa tay chỉ chỉ, "Nơi này đi qua, hướng nam là Chương châu, hướng bắc là Giải châu, tiếp qua đi là Lương châu, năm kia tam vương phản loạn ở Lương châu Cô nương chắc đã nghe qua, cô nương là từ đâu mà đến?"

Tam vương phản loạn? Hồng Ngưng sớm đã nghe Tô tiểu thư đề cập qua, giờ phút này lại càng cảm thấy không đúng lắm, lúc trước nàng cùng Dương Chấn sau khi từ biệt mới đi không được bao xa đã gặp xui, hẳn là vẫn chưa ra được Trọng châu, về phần sau đó lại được Đoạn Phi cứu, mang về gia trạch ở Cam Châu, vẫn chưa từng hỏi qua lại lịch của nàng, hay là Cam Châu này không ở bên cạnh Trọng Châu?

Nàng vội hỏi: "Trọng Châu ở đâu?"

tiểu Vân không hiểu: "Cái gì Trọng Châu?"

Hồng Ngưng kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ), lăm bầm lâu bâu: "Nơi này cách Trọng Châu rất xa sao?"

Tiểu Vân cười nói: "Cô nương nói cái gì vậy, ta mặc dù chữ không biết nhiều lắm nhưng địa danh triều đại vẫn biết rất rõ, làm gì có Trọng Châu nào, lúc trước cô nương nói đến Lịch Châu, ta cũng chưa bao giờ nghe người nào khác nhắc qua."

Không có Trọng Châu! Trong đầu ầm vang một tiếng, Hồng Ngưng cuối cùng hiểu được cảm giác bất an này đến từ đâu, quả thực khó có thể tin, đứng ngây một hồi lâu mới lăm bầm nói: "Hiện tại là năm bao nhiêu?"

Tiểu Vân trong nháy mắt: "Thuận Đức năm thứ năm a."

Thuận Đức năm thứ năm! Làm sao đến cái chỗ... Thuận Đức năm thứ năm! Chính mình nhớ rất rõ ràng là năm nay rõ ràng là Thái Hòa mười năm! Hơn nữa quốc thái dân an, làm gì từng có... cái gì... tam vương phản loạn!

Hồng Ngưng cơ hồ đứng không vững, vịn vào cây cột bên cạnh hành lang, trong đầu loạn cả lên. "Tiểu hồng trà, làm sao vậy?"

"Mau ra đây, ta mua cho người thứ tốt."

"."

Thanh âm quanh quẩn ở bên tai, giống như ngay ở ngày hôm qua, không biết là chôn dấu trí nhớ đã lâu lại giống như một giấc mộng.

Tiểu Vân kéo nàng: "Cô nương?"

Hồng Ngưng bỗng nhiên kéo lấy nàng: "Hôm nay ngày mấy?"

Tiểu Vân nói: "Ba tháng mười lăm a." (15/3)

Ba tháng mười lăm! "Không đúng, không cần!" Hồng Ngưng sắc mặt trắng bệch, bước lui vài bước, đột nhiên xoay người, giống như nổi điên chạy vội đến vườn hoa.

Bất quá sau thời gian uống cạn tuần trà, gió thu tản mát, bầu trời lấy lại trong suốt, ánh nắng tươi sáng, rất xa bên tường cao truyền đến tiếng khóc, thật cũng có, giặc cũng có.

Hồng Ngưng vọt vào cửa vườn, chạy vài bước lại đứng lại. Một đám người nânggiường trúc đi về phía bên này.

Áo trắng dính rất nhiều bụi đất, trước ngực dính một mảng vết máu rất lớn, hơn nữa còn có máu cuộn cuộn không ngừng từ trong miệng hắt chảy ra, từ khe hở trên giường trúc chảy xuống đất, tạo thành một đường.

Kìa khuôn mặt tuần mỹ phong lưu như trước, giống như hình dáng như mới gặp.

Đi ngang qua bên người, Hồng Ngưng si ngốc muốn đưa tay sờ vào mặt của hắn, lấy tay áo lau đi vết máu bẩn giúp hắn.

Lại giống như chạm vào không khí, hư vô mờ ảo. Hồng Ngưng cứ như vậy duỗi thẳng tay, ngăn người.

Tựa hồ như muốn ngồi dậy, hắn cố gắng ngược mặt, không nhìn nàng, cũng không nhìn vào người khác, ánh mắt kiêu ngạo lại có phần cô đơn chỉ như cố gắng nhìn về một hướng, ánh mắt dần dần tan rã, lại hiện ra một mảnh si mê, mang theo rất nhiều sự khó hiểu cùng tiếc nuối, còn có tâm nguyện chưa xong, không cam lòng, càng nhiều hơn nữa là sự chờ mong.Bụi Hồng trà đang trời kì nở rộ, nháy mắt cảnh khô lá héo úa. .khóe miệng gương cao, lệ rơi xuống.

Hồng Ngưng lặng lẽ nhìn khuôn mặt kia, nhìn theo những người đó nâng hắn càng đi càng xa, cảnh vật xung quanh dần dần trở nên mơ hồ, giống ở biển mất, cảnh sắc tươi đẹp, hoa Sơn trà, ngọn núi đá, rừng trúc.trong trí nhớ, chuyện xưa của công tử phong lưu cùng tiểu hoa Sơn Trà lại càng ngày càng rõ ràng.trên sườn núi hoang vắng, nàng đứng lặng một mình.

Phía sau nhẹ nhàng vang lên tiếng thở dài: "Nhớ ra rồi?"

Hồng Ngưng chậm rãi xoay người, vẫn duy trì nụ cười si ngốc kia: “Thần tôn đại nhân cũng nhớ rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hoa Triều hội

Hoa Triều hội trăm năm một lần, Hoa tiên, Hoa yêu tứ phương đều chạy tới Hoa Triều Thành bái kiến Hoa Thần, Hoa Triều trong thành lúc nào cũng có thể gặp người quen, mà hoa triều trong cung xanh biếc bên ngoài nhìn qua càng thêm náo nhiệt, rất nhiều nhóm tiên nga xinh đẹp ra ra vào vào, vội vàng trang trí hội trường.

"Thật có thể nhìn thấy thần tôn đại nhân sao?"

Một tiểu yêu hoa sơn trà bước tới "Lần trước từ xa xa ta giống như trông thấy hắn."

"Nội yến nhiều quy củ như vậy, đầu lộn xộn như ở bên ngoài, lần này ngươi có thể thấy rõ ràng một chút, hắn sẽ ngồi ở phía trên cùng chúng ta nói chuyện uống rượu đấy."

Người trả lời là tiểu yêu Thục dược, nàng đã có gần ngàn năm tu hành, đã tham gia rất nhiều lần nội yến.

"Trong cung đẹp hơn so với bên ngoài, nhân gian cũng không lớn được như vậy, cây cột cao như vậy." Tiểu yêu Hoa sơn trà ôm cây cột ngoài cửa điện tán thưởng, nàng mới tu hành được năm trăm năm, đây là lần đầu tiên tiến vào hoa triều cung, bởi vì chỉ có hoa yêu tu hành 500 năm trở lên mới có tư cách bước vào Hoa Triều cung tham gia nội yến, nếu không cũng chỉ có thể đứng ở ngoài thành.

"Không kiến thức, để người khác nhìn thấy lại chê cười ta."

Cây thục dược yêu thâm oán, chạy tới kéo nàng, "Nhân gian tính làm gì, đương nhiên không thể tốt bằng tiên giới, ai giống như ngươi cả ngày chỉ biết chạy loạn."

Tiểu yêu hoa Sơn Trà cũng cảm thấy đã làm chuyện mất mặt, vội buông cây cột ra nói: "Ta đã đến nhân gian, nhân gian tốt lắm, ta còn ăn qua bọn họ đấy."

"Ăn, ăn nhiều dính khói lửa khí, bảo sao ngươi mãi không thành tiên!"

Cây Thục Dược yêu nhớ tới chuyện cũ, lòng vẫn còn sợ hãi, "Năm đó ta tu hành không cẩn thận ở trong ngự hoa viên hoàng gia, người phạm vô cớ bẻ cành hái hoa, hại ta đánh mất bao nhiêu đạo hạnh, suốt ngày lo lắng đề phòng, hốt hoảng lo sợ biết bao nhiêu, ngươi hiện nay vẫn không thể thoát ly khỏi bản hình cỏ cây, nếu để bọn họ phát hiện, chắc chắn sẽ chặt ngươi!"

Tiểu yêu hoa Sơn Trà mạnh miệng "Nhân gian cũng có người thích hoa mà?"

"Bộ tộc hoa và cây cảnh tu hành đều chịu bản hình rất mệt, không thể tùy theo chính mình được."

Cây thược dược yêu thờ dài, "Là chúng ta mệnh khổ , rõ ràng thật cẩn thận làm yêu quái, kết quả là vẫn phải gặp kiếp nạn , giống như thanh xà bọn họ."

Tiểu yêu hoa son trà thúc giục nàng nói: "Chúng ta mau qua đó ngồi đi, nói không chừng thần tôn đại nhân đã tới rồi."

"Sớm như vậy , ít nhất còn phải chờ thêm hai canh giờ."

Cây thược dược yêu liếc nàng một cái, bỗng nhiên thoáng thấy thủy tiên ở xa xa, vội dỗ nàng nói "Ta đi qua tìm các nàng là trò chuyện, ngươi cứ đi đâu đó chơi, nhớ rõ hai canh giờ sau phải quay lại, ta ở chỗ này chờ ngươi."

Cây thược dược yêu là yêu quái cao cấp duy nhất biết được nàng, nàng vừa đi tiểu yêu hoa son trà càng cảm thấy cô độc bất lực. Có thể đi vào cung đều là hoa yêu, hoa tiên tu hành 500 năm trở lên, loại tiểu yêu nhỏ nhỏ giống nàng ai mà để trong mắt, không có người chào hỏi cũng không có người để ý tới, các bạn của nàng thường ngày đều ở ngoài thành, tuy nói nàng cũng không biết khái niệm tự ti, nhưng đối đám tiểu tiên mắt cao hơn đầu, nhóm lão yêu, nàng cũng không có hứng thú đi nịnh bợ chấp nói gì, vì thế men theo hành lang chạy đến chỗ ít người nhất.

Hành lang thật dài, cung điện cao cao, vườn hoa trong cung cũng thật lớn. Đang nghĩ thấy mùi thơm, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quát lớn: "Ai ở đây kia!"

Tiểu yêu hoa son trà hoảng sợ, hoảng hốt xoay người nhìn, chỉ thấy hai vị tiên nữ dẫn thêm vài vị tiên nga sóng vai đi tới, một người mặc Hồng y, sắc mặt lạnh lùng, một người khác mặc Hoàng y, trang điểm xinh đẹp, mới vừa rồi chính là nàng quát lớn. Hoàng y tiên nữ kêu căng hỏi "Ai cho ngươi chạy vào?"

Tiểu yêu hoa son trà không biết làm sao đành nói "Ta thấy nơi này không ai nói là không thể vào đến. . ."

Một vị tiên nga vội hỏi: "Tiểu yêu không ra làm sao, không biết quy củ trong cung sao! Đây là Mai tiên tử và Hạnh tiên tử."

Đụng phải nhân vật lớn, tiểu yêu hoa son trà cũng biết nên làm thế nào, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ. Hạnh tiên cười lạnh nói: "Đuổi ra ngoài!"

Tiểu yêu hoa son trà mặt đỏ lên, nàng đây là lần đầu tiên cung, cũng sợ gây chuyện bị chê cười, cho nên mỗi từng bước đi cực kỳ lưu ý, lúc đó đi cũng không thấy chỗ nào có bảng chỉ dẫn "Không thể tiện nhập" (không thể tự ý đi vào)

Người ngoài không biết rõ tình hình, vô tình đi vào cũng không có gì ngạc nhiên, muốn đuổi người căn bản không có đạo lý, chẳng qua đối phương lại lịch không nhỏ, chính mình khổ luyện tu hành năm trăm năm, vì không có kiến thức Hoa Triều hội nên bị đuổi đi, không khỏi đáng tiếc, nghĩ đến đây, nàng liền nhin không được liên tục nhận tội.

Rõ ràng là Hạnh tiên quên phân phó cho người để tấm bảng này, nay lại bắt tội một tiểu yêu, Mai tiên đứng bên cạnh không nhin được nhủ mảy, mở miệng nói: "Thôi, nàng tiến vào đây cũng không phải dễ, vừa rồi cũng đã nhận tội, tạm tha lần này, đi thôi, đừng để lỡ công chuyện của thần tôn đại nhân." Vì thể diện, Hạnh tiên cũng không so đo thêm, nghiêm mặt bước đi.

Chúng tiên đi xa, Tiểu yêu hoa son trà mới từ từ đứng lên, âm thầm cảm kích vị Mai tiên kia, trong lòng biết không thể tiếp tục lưu lại ở chỗ này lâu, lập tức xoay người theo đường cũ trở về, tìm một góc an toàn yên lặng nghỉ tạm.

Vừa ngồi xuống không lâu, chợt có một mùi thơm kì lạ bay tới, giống như hỗn hợp của vô số mùi hoa, đậm đà say lòng người. Tiểu yêu hoa son trà tò mò vô cùng, rón cò nhìn xung quanh, phát hiện mùi là từ bên trong bức tường đối diện bay tới, đáng tiếc tấm mắt bị bức tường cao chặn lại nên không thấy rõ tình huống bên trong.

Vào Hoa Triều cung không được dùng pháp thuật, nàng tự nhiên cũng không dám xằng bậy, trong lúc vô ý nhìn thấy cây cột bên cạnh hành lang, nhất thời sinh ra một kế, lại thấy bốn bề vắng lặng, bắt đầu ôm cây cột bò lên trên.

Bên trong bức tường cao là một vườn thượng uyển thật lớn, cao cao trên bực bố trí một cái bàn lớn, dưới bực cũng được bố trí vô số chỗ ngồi, trước chỗ ngồi đều có một chiếc bàn con, trên bàn đều lấy hoa bách hợp làm bầu rượu, lấy hoa loa kèn làm chén rượu, nhóm tiên nga xinh đẹp đang cầm vô rượu lớn đi đến mỗi bàn rót đầy vào bầu rượu, hương thơm bốn phía.

Đây không phải là nơi tổ chức nội yến Hoa Triều hội sao?

Hóa ra chỉ cách một bức tường, tiểu yêu hoa son trà hiểu ra, hít vào một hơi thật sâu, say mê, hương kia khẳng định là bách hoa tiên nương (rượu tiên), các nàng là đang chuẩn bị nội yến đây.

Cảm giác được nhìn thấy trước so với người khác, nàng không khỏi có chút đắc chí. "Ngươi sao lại bò lên trên kia?" Thanh âm mỉm cười.

Nơi này đã thực yên tĩnh, trăm triệu cũng không thể tưởng được sẽ có người tới, tiểu yêu hoa son trà nhất thời bị dọa không nhẹ, thiếu chút từ trên cây cột ngã xuống.

Đứng cách đó không xa là nam tiên tuổi trẻ, tay áo mang cấm bảo, Phong Thần tuần mỹ, đôi mắt phượng ôn nhu ẩn tình, làm cho người ta cảm giác bội phần thân thiết, nhưng tuyệt đối không dám sinh lòng bất kính.

Hắn nhìn nàng mỉm cười, "Cẩn thận chút, xuống dưới."

Tiểu yêu son trà càng ôm chặt cây cột, trong đầu nhanh chóng nghĩ ra chủ ý, trong cung này tất cả đều là thần tiên, người nào cũng không thể đắc tội, vị tiên nhân này nhìn so với Mai tiên sử còn có vẻ tốt bụng hơn, hẳn là không làm khó dễ nàng.

Hắn đánh giá nàng hỏi: "Son trà tộc?"

Tiểu yêu son trà lại hiểu theo một cách khác, lập tức nhận sai cầu xin: "Đại nhân đừng đuổi ta ra ngoài, ta thật vất vả mới tu được năm trăm năm đạo hạnh, ta chỉ muốn nhìn một chút bên trong có hình dạng như thế nào thôi."

Hắn giáo huấn nói: "Đã biết tiến vào không dễ dàng, hành động càng phải cẩn thận mới đúng." Thần tiên nơi này ai cũng thích giáo huấn người khác, xem ra hôm nay nhất định phải bị đuổi ra ngoài, tiểu yêu son trà cầu xin không thành, đơn giản giao trái tim nhất hoành, cùng lắm thì một trăm năm sau lại đến, dù như thế nào chẳng nữa hôm nay coi như đã mở mang chút kiến thức về bách hoa tiên nương.

Tuy nghĩ là vậy nhưng trong lòng vẫn có chút gì đó không cam lòng, nàng "Ba ba" đập vào cây cột nói: "Không phải chỉ bò lên cột thôi sao, cũng không làm chuyện gì xấu xa, người muốn thì đuổi liền đi, thực làm mỗi người đều muốn tiến cung đâu, ta mới không hiếm lạ đâu!"

Hắn sừng sốt một chút, lập tức ý cười càng nhiều

"Xuống dưới, ta sẽ không đuổi ngươi."

Tiểu yêu son trà mừng rỡ, bỗng nhiên nhớ tới vị Hạnh tiên thực hung dữ kia, có chút lo lắng, "Người đừng nói ra nha."

Hắn mỉm cười gật đầu nói: "Nếu không xuống dưới, để người khác thấy được sẽ mắng ngươi đó."

Tiểu yêu son trà lập tức từ trên cây cột tuột xuống, vỗ vỗ xiêm y, mặt giãn ra, nhu thuận quỳ xuống đáp lễ nói: "Đa tạ đại nhân đã bỏ qua."

Trong tộc điều linh (suy tàn), hiếm khi có tiên duyên, hắn ý bảo nàng đứng lên, động viên nói: "Đốc lòng tu hành, ngày khác nhất định có thể nhập tiên tịch."

Vị đại nhân này thực ân cần, tiểu yêu son trà không sợ, nhớ đến quy củ giáo huấn của nàng thực được, bèn cúi đầu nói: "Hồi bẩm đại nhân, thiên kiếp thật sự rất khó qua, ta thật vất vả mới tu được năm trăm năm chỉ vì muốn đến Hoa Triều cung tham gia nội yến, lần sau còn không biết có thể bị đánh quay về nguyên hình hay không."

Hắn kín đáo tiết lộ: "Chỉ cần chăm chỉ, tự nhiên có thể qua."

Tiểu yêu son trà không thêm đề ý: "Nhưng mà cũng không hề gì."

Hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiểu yêu son trà cứ thế mà nói: "Quá không được ta sẽ không tu tiên nữa, ở lại nhân gian du ngoạn, tu tiên thật nhàm chán."

Hắn nhún mày, trách nói: "Đã tu hành sao có thể sợ khổ?"

Không nghĩ chọc hắn tức giận, tiểu yêu son trà vội nói: "Đương nhiên ta sẽ hết sức a." Hắn vuốt cằm, xoay người bước đi.

Đột nhiên nàng rất muốn biết tên của hắn, Tiểu yêu son trà chạy hai bước đuổi theo, ngăn hắn lại hỏi: "Đại nhân tên gọi là gì?"

Đến hoa triều cung hơn tám nghìn năm, người đầu tiên hỏi tên hắn lại là một nàng tiểu yêu, hắn dừng bước một chút, đáp: "Cầm Tú."

Nụ cười nhợt nhạt, lại có phong thái hơn trăm hoa, thật sự xứng với hai chữ "Cầm Tú", tiểu yêu son trà vẫn đứng nguyên tại chỗ ngăn người, nhìn theo hắn bước đi xa.

Trở lại chỗ hẹn, Nàng thực được yêu đang chờ đợi sốt ruột, thấy nàng không khỏi oán giận, hai người một hoa yêu, một hoa tiên vào bàn.

Bên trong mỗi chỗ ngồi đều là ấn theo danh sách, vừa mới tìm được vị trí ngồi xuống, tiểu yêu son trà liền hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Thực được yêu cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Đang tìm cái gì?"

"Không có."

Tiểu yêu son trà thu lại tầm mắt, cảm thấy có chút thất vọng, có lẽ hắn đang ở một chỗ khác? Nhưng nàng liền lấy lại tinh thần rất nhanh, dù sao hội yến Hoa Triều mở đến ba ngày, cơ hội gặp lại hắn còn nhiều, lần đầu có thể mở mang nhiều kiến thức như vậy nàng có chút khản trương hỏi: "Nội yến khi nào bắt đầu vậy?"

Thực được yêu nói: "Sớm thôi."

Tiểu yêu son trà hai tay nâng bầu rượu tiên hoa bách hợp lên, hít vào một hơi thật sâu, đưa lời thề son sắt nói: "Lần tới ta nhất định phải vượt qua thiên kiếp, còn phải tham gia nội yến nữa chứ."

Cây thực được yêu cười nhạo: "Lần này là may mắn, lần sau đánh ngươi quay về bốn trăm năm, có tới được không."

Tiểu yêu son trà liếc nàng một cái, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi tham gia nội yến nhiều như vậy thứ, có biết đại nhân nào tên là Cẩm Tú hay không?"

Cây thực được yêu lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua, chắc là một tiểu tiên tầm thường, đại nhân cái gì."

Người kia nhìn không giống tiểu tiên tầm thường a, tiểu yêu son trà chưa nói xong, xoay mặt đi nơi khác.

Trên bục cao, minh châu khảm ngọc lan, thần thánh xinh đẹp, chúng tiên nga dọn trái cây, tiên tử xinh đẹp lui xuống, hai vị tiên nữ dọc theo thạch cấp (bậc cấp bằng đá) đi lên, đúng là Mai tiên cùng Hạnh tiên, tiếp theo là bốn vị nam tiên, tiếp theo là Quế tiên và Lan tiên chờ, vài vị tiên tử đều tự nhập tọa (ngồi), vị trí chủ trì vẫn còn bỏ trống.

Cây thực được yêu mắt sáng rực lên, thúc giục nàng nói: "Cẩn thận chút, tiên tử lên đủ, thần tôn đại nhân sẽ đi ra."

Lúc trước được Mai tiên nói giúp, tiểu yêu son trà rất cảm kích, muốn nhân cơ hội đi cảm ơn nàng một chút, đang lo lắng suy nghĩ, chỉ thấy một vị thần tiên chậm rãi đi lên.

Tay áo mang cấm bảo, phong thái bức người, tuy ngồi cách xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng ngời kia, trong ánh mắt còn có ý cười, không biết hẳn nói câu gì, phía dưới vang lên một tràng tiếng cười.

Hắn chính là vị thần tôn đại nhân trên thiên đình bị giáng xuống Hoa Triều cung!

Tiểu yêu son trà từ khiếp sợ đến hoàn hồn, đỏ mặt, thần tôn đại nhân bộ dạng thật là đẹp, thanh âm nói chuyện thật dễ nghe, đối nhân xử thế cũng thật hòa nhã.

Cây thực được yêu kích động nắm lấy cánh tay của nàng nói: "Thần tôn đại nhân đang nhìn chúng ta cười đấy."

Tiểu yêu son trà theo bản năng cũng hướng về phía đó cười, đáng tiếc nàng phát hiện ra nụ cười kia không phải dành cho nàng, hẳn căn bản không chú ý tới nàng.

Cây thực được yêu thật vất vả bình phục tâm tình: "Đến đây lâu như vậy, xúng không biết được tên của ngài ấy."

Ta biết, a tiểu yêu son trà hướng đến nơi xa xa kia ngăn người.

Hai ngày vội vàng qua mau, hương thơm Bách Hoa tử, nhóm tiên nga duyên dáng trong bước nhảy, hoa thần ra ngoài cung ban tiên tử trấn an thần dân, trong ngoài đều vui sướng, chỉ duy nhất tiểu yêu son trà vẫn rầu rĩ không vui, thường xuyên ngăn người, trong lòng là sự thất vọng như có như không, bởi vì từ đầu cho đến cuối hẳn vẫn không để ý đến nàng.

Ngày nội yến cuối cùng, hắn cầm chén đi xuống, bên trong vườn thêm loạn, cây thực được yêu bỏ nàng lại chen lên trên.

Qua hôm nay sẽ không có cơ hội, hoa triều hội trăm năm một lần, ai có thể cam đoan lần sau còn có thể bình yên vượt qua thiên kiếp?

Nói sau, nếu hắn vẫn không biết tâm ý của nàng, nếu lỡ hắn đi thích người khác mất thì làm sao đây? Mất thấy hắn bị mọi người vây quanh, tiểu yêu son trà phất chốc bỏ lại chén rượu, chen qua đám người xông lên, không để ý tới tiếng oán giận, lo lắng gọi: "Thần tôn đại nhân! Thần tôn đại nhân!"

Thanh âm rất nhanh đã bị tiếng cười của mọi người bao phủ. Tiểu yêu son trà đang lúc sốt ruột, chung quanh bỗng nhiên im lặng, vô số ánh mắt hướng đến nàng. Hắn nhận ra nàng: "Có việc gì?"

Hắn có thể nghe thấy được? Tiểu yêu son trà chần chờ một lát, hạ quyết tâm đi đến trước mặt hắn nói: "Ta... Có thể làm thần hậu của ngươi hay không?" sự yên lặng đầy quỷ dị.

Tiểu yêu son trà khần trương bề ngón tay, không chớp mắt nhìn kỹ dung nhan tuấn mỹ kia, ngay cả một chút biến hóa cũng không bỏ qua, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Đáng tiếc hắn còn chur tỏ vẻ gì, chung quanh đang nổ ra một trận cười vang. Không cười hoàn hảo, bị cười, tiểu yêu son trà ngược lại giận, cảm tức nhìn mọi người nói: "Cười cái gì! Ta thích thần tôn đại nhân, ta muốn làm thần hậu!"

Tiểu yêu nhỏ bé cư nhiên dám yêu cầu làm thần hậu! Mọi người lại càng được dịp cười to.

Hắn nhìn nàng, trong thanh âm cũng dần theo ý cười, "Vậy thì tu tiên thật tốt đi."

Tiếng tiếng nhạc đệm, nhiều lắm chính là lần này hội hoa, chỉ tiểu yêu ngọc mà thôi, tiên nhạc một lần nữa tấu khởi, tiên nga một lần nữa khởi vũ, tiểu yêu son trà cũng trở về chỗ ngồi, sớm đem chuyện xấu hổ vừa rồi quên sạch sẽ, đối với vô số ánh mắt đùa cợt xung quanh, nàng chỉ nhất nhất trừng mắt lại, thích thần tôn đại nhân thì có cái gì buồn cười chứ!

Quả nhiên, nàng áp dụng phương thức đối kháng không tiếng động như vậy, chúng hoa tiên, hoa yêu cười nhạo một trận cũng cảm thấy mắt mặt, đều tự tản ra. Tiểu yêu son trà vẫn ngồi ở cũng nhìn hắn đến ngăn người.

Tu tiên thật sự rất khó, nhưng nàng thích hẳn, nhưng chỉ cần tu thành tiên là có thể làm thần hậu của hẳn. . . Hẳn đang chỉ đường cho nàng sao ? Chẳng lẽ hẳn cũng thích nàng?

Cảm thấy ý nghĩ của mình thực kì quái , khuôn mặt nàng lại càng thêm đỏ hồng, cơ hồ có thể sánh bằng với màu sắc xiêm y đang mặc .Bỗng nhiên nàng thủ sùng nhược kính (được sùng ái mà lo sợ)hẳn ... hẳn đang nhìn nàng cười sao , còn gờ chén rượu lên!

Tiểu yêu son trà sau khi sùng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn, hốt ha hốt hoảng vươn hai tay nâng chén rượu trên bàn lên đáp lại hẳn, há mồm uống một ngụm lớn, lại bị hương rượu ngọt nghẹn lại ho khan.

Hẳn liên tục để ý đến tiểu yêu thú vị kia , một tiểu yêu nhỏ bé rất can đảm , ban đầu hẳn còn lo lắng nàng bị mọi người cười nhạo mà xấu hổ tự ti, không ngờ ngược lại lúc này nàng lại có biểu hiện trấn định như vậy, vừa không uống rượu cũng không nói cái gì , nàng chỉ ngồi ở đó nhìn hẳn đến quên cả nháy mắt, hơn nữa vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, như có suy nghĩ, giống như đang quyết định một chuyện cực kì quan trọng , hoàn toàn không để ý tới ánh mắt trào phúng xung quanh. Trời sinh linh khí, khiến hẳn không nhận được mà sử dụng pháp lực tính toán một phen . Đáng tiếc, nàng chỉ có duyên làm Tán tiên .

Hẳn lắc đầu tiếc hận, nghĩ tới chuyện vừa rồi lại nhận không được cười thầm, đây là màn thô lộ không chút cao minh, nhưng lại ở trước mặt nhiều người như vậy, hai ngày trước còn từng trước mặt chính mình bày ra khuôn mặt tội nghiệp cầu xin tha thứ, xoay một cái đã có dũng khí lớn như vậy.

Ánh mắt xa xa nhìn hẳn, si mê sắc nửa điểm giảm.

Tĩnh tĩnh non trẻ bị gọi lên, hẳn thông thả bước tới vài bước , tùy tay cầm lấy chén rượu, mỉm cười nhìn nàng nâng chén rượu lên. Không ai biết, vì hành động nâng chén rượu này , mệnh số của nàng đã bắt đầu biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Roi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ngàn năm thiên kiếp

Năm trăm năm sau , một ngày hẳn được thần đế ra lệnh bí mật ra ngoài làm việc, không ngờ bên ngoài cửa cung lại có một bóng dáng màu đỏ chò , nhìn thấy hẳn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức hiện ra nỗi kinh ngạc lẫn vui mừng, nàng đứng do dự ở nơi đó, bộ dáng muốn tiến lên lại không dám.

Hẳn nhận ra nàng, "Tiểu trà."

Nàng ngây người mất nửa ngày mới có phản ứng , hẳn đang gọi nàng , ngay lập tức nàng tiến về phía hẳn ,cụp mi suy nghĩ, chân tay luống cuống, "Thần tôn đại nhân."

Tiểu yêu can đảm năm đó ngay lập tức xuất hiện trong trí nhớ hẳn , không thể ngờ được năm trăm năm không gặp , người trước mặt đã trở mã thành một cô nương xinh đẹp, so với lúc trước lại thêm vài phần rụt rè, hẳn mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Mấy lần Hoa Triều hội sao không thấy nàng ?"

Nàng lập tức đưa mắt nhìn hẳn, vô cùng thất vọng, "Ta cứ nghĩ là thần tôn đại nhân thấy ta ."

Năm trăm năm, tiểu yêu tu vi rõ ràng đã có tiến bộ, hẳn tán thưởng vẻ đoan trang của nàng, lại không nhận được vận dụng pháp lực tính toán một phen, nào biết kết quả lại làm hẳn khiếp sợ không thôi ——

Mấy trăm năm không gặp, mệnh số tiểu yêu thế nhưng thay đổi một cách kỳ lạ, Nguyên bản số mệnh Tán tiên đã mơ hồ không còn, con đường phía trước của nàng đã trở nên không còn rõ , lại giống như sẽ gặp kiếp nạn lớn, thật sự nguy hiểm!

Tu hành nhiều năm, chưa bao giờ hẳn cũng chưa gặp qua chuyện kỳ lạ như vậy, không cần phải nói, nhất định là do ngoài ý muốn tu hành, có khả năng kiếp nạn ứng với tai kiếp, có khi đến ngay cả hẳn cũng không thể nhắm tính ra được, chuyện này không đơn giản, rốt cuộc là vì cái gì ngoài ý muốn mới tạo ra chuyện lạ lùng như vậy ?

Việc tất yếu bây giờ là phải tìm ra nguyên nhân mới có thể trừ khử nó , chỉ không biết chuyện "Ngoài ý muốn" này là chi chuyện gì, hẳn giờ chỉ có thể biết tương lai chuyện đó nhất định sẽ xảy ra?

Hẳn tập trung nhìn kỹ nàng một lần nữa, không nhận được hỏi: "Năm nay tu tâm có gì khác thường không ?"

Nàng nghe thấy hẳn quan tâm, ngượng ngùng lắc đầu đáp: "Không có, chỉ là thiên kiếp càng ngày càng nặng, có phần . . . Khổ sở."

Tiểu yêu tinh còn nhỏ mà đa tình, hẳn sao lại không nhìn ra được , bật cười mà trong lòng không khỏi thở dài, tiểu yêu ngu ngốc ,tai vạ sắp đến nơi mà còn không biết, vì thế vòng vo để tài hỏi: "Sao đột nhiên lại chạy vào thành thế này ?"

Mặt nàng đỏ lên, nói lời thật lòng: "Bởi vì ta muốn gặp thần tôn đại nhân."

Hóa ra là muốn sau khi thành tiên sẽ đến tìm hấn , có lẽ là nàng nhìn không được mới tới tìm hấn . Người trong tộc bởi vì hình thể có hạn, tu tiên gian nan , rất khó thành công,lại gặp phải điềm kì lạ như vậy .

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hấn sinh lòng thương tiếc, "Vậy ở lại Hoa Triều cung tu hành, nàng có bằng lòng không?"

Theo tình hình trước mắt của nàng, ở lại trong cung tu hành sẽ an toàn nhất, còn có thể tìm ra nguyên nhân, thay nàng hóa giải kiếp nạn này, hấn quay mặt nhìn bầu trời vừa nói: "Bất quá bây giờ phải theo ta đi làm một chuyện."

Nàng gật đầu không ngớt.

Hấn nâng tay ý bảo, thấy vẻ mặt không hiểu của nàng, lại không nhìn được mỉm cười, đơn giản phất tay áo đem nàng biến thành một đóa hoa hồng trà nho nhỏ , đặt lên lòng bàn tay, thu vào trong ống tay áo, "Việc này cực kỳ cơ mật, không thể mang người ngoài , người ở trong tay áo ta tránh một chút."

Trên người thần tôn đại nhân thật thơm!

Tiểu yêu ở trong tay áo sờ sờ hết sờ đông sờ tây, miên man suy nghĩ.

Ngần năm trong nháy mắt đã qua , nàng đã tu thành tiên, vô số hoa tiên, hoa yêu ở dưới đài yết kiến thần hậu, hấn mỉm cười nắm tay nàng, mang nàng đi đến tiên hội Dao Trì. . .

Đang lúc cao hứng, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng thở dài, tiểu yêu từ trong mộng đẹp bừng tỉnh. "Đã muốn tu tiên, sao có thể tham ngủ như vậy?"

Thanh âm mang ý trách cứ. Sợ hấn mất hứng, nàng sợ tới mức nghiêng người, ngay sau đó rơi xuống đất .

Hóa ra đêm qua trở về muộn, nàng cứ thế ở trong tay áo hấn ngủ say , thấy nàng đang ngủ ngon , hấn cũng không đánh thức , chỉ đặt nàng vào lồng hoa treo ở đầu giường .

Khôi phục hình người, nàng mặc kệ đau đớn, đứng lên quanh co nói: "Ta. . . Ta không phải. . ."

Hấn mỉm cười kéo nàng qua hỏi: "Ngã có đau không?"

Mới vào ở đã bị mất mặt thế này! Nàng muốn cố gắng tạo lại ấn tượng với hấn , "Ta không tham ngủ, chính là tối hôm qua vui quá , ta đây năm trăm năm rồi mới đi ra ngoài chơi đùa một lần a ."

Hấn gật đầu nói: "Có thể kiên trì bền bỉ, tốt lắm."

Nàng tiếc hận nói: "Đáng tiếc nhân gian lại có rất nhiều chỗ du ngoạn , thần tôn đại nhân đã đi chưa ?"

Phạm tâm sao lại nặng như vậy, hay đây là duyên có trong mệnh số nàng không chừng? Hấn thu nụ cười, nhíu mày nhắc nhở: "Nhân gian có sinh lão bệnh tử, hoa và cây cảnh có chuyển hóa tuần hoàn, chỉ có dốc lòng tu hành, ra khỏi biến đổi luân hồi, mới có thể tiến vào con đường tiên đạo vĩnh hằng."

Nàng khó hiểu nói: "Con người từ lại sinh, sinh lại tử, nhân gian luân hồi cùng hoa và cây cảnh chúng ta chuyển hóa tuần hoàn không phải cũng là vĩnh hằng sao?"

Quả nhiên không nhìn lầm, tiểu yêu này rất có linh khí, hấn âm thầm tán thưởng, trên mặt lại lắc đầu nói: "Sao có thể giống nhau, cũng như nàng, nếu đã trải qua chuyển hóa sinh tử, sẽ gặp rồi quên ta, sao còn là vĩnh hằng?"

"Ta sẽ không quên người."

Nói rồi mới cảm thấy ngượng ngùng, nàng cười càng sáng lạ, "Ta nhất định sẽ dốc lòng tu hành."

Hấn đương nhiên sẽ không đặt lời nàng trong lòng, nàng lại lấy lời nói hấn làm thật, sớm muộn đều dốc lòng tu hành. Ngày thường ở hoa triều cung chạy đông chạy tây, không đến một năm đã làm quen hầu hết các tiên nga , đơn giản giống như thị nữ của hấn, chúng tiên nga lại đem câu "muốn làm thần hậu" của nàng cho là lời nói đùa, thấy nàng nhiệt tâm thú vị, cũng không còn giấu cợt, so đo cùng nàng.

"Sao vẫn nhìn ta làm cái gì?" Hấn mỉm cười gát bút.

"Thần tôn đại nhân thật đẹp."

Nàng vẽ mặt si mê.

Nàng thích hấn chính là vì bộ dạng xinh đẹp của hấn , cũng không ngại nói trắng ra. . .

Hắn lắc đầu, một lần nữa gát bút, đồng thời cũng thả tâm ... Nàng quả thật mê luyến hắn, lại đơn thuần là thích, có một nàng tiểu yêu như vậy để cạnh bên người cũng không ít lạc thú, từ khi vào ở Hoa Triều cung, ước chừng đã qua tám ngàn năm, mỗi lời nói, cử động của nàng đều làm hắn nhớ lại thời thiếu niên hết sức ngông cuồng của mình .

Nàng bắt đầu mài mực một lần nữa, miệng nói thầm: "Nếu thần tôn đại nhân không xinh đẹp như vậy thì tốt rồi."

Hắn ngạc nhiên hỏi:"Thì sao ?"

Nàng không vui nói: "Các nàng đều thích ngươi."

Không nghĩ tới tiểu yêu này ý muốn chiếm giữ còn rất mạnh, lại dùng phương thức trực tiếp nhất bộc lộ với hắn, nàng đang ghen... Hắn để bút xuống , thuận miệng đáp: "Nàng thích, các nàng ấy tự nhiên cũng có thể."

"Ta cùng các nàng ấy không giống nhau."

Nàng bĩu môi , tự tin nhún mày nói,"Ngươi đáp ứng ta rồi, sẽ không thích các nàng, tương lai của ta sẽ làm thần hậu của ngươi, song tu cùng ngươi, giúp ngươi sinh. . ."

Thẹn thùng, nàng không dám nói tiếp, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn hắn. Song tu?

Hắn ngẩn mặt lên nhìn về phía cửa , mỉm cười nói: "Không nên ở bên ngoài nói mấy lời đó, sau này cũng không nên nghĩ như vậy nữa ."

Nàng không hờn giận, "Vì sao không thể nghĩ, ta thật sự thích thần tôn đại nhân."Bị một tiểu yêu nhỏ thô lỗ hai lần, hắn không nhịn được cười giải thích: "Tiên yêu khác biệt , người này yêu tính vẫn chưa trừ, đã không thể thích của ta, hơn nữa còn động tình ắt sẽ dẫn đến kiếp nạn."

Nàng run sợ một lúc lâu mới dám nói"Vậy ta phải thành tiên mới có thể thích ngươi?"

Hắn gật đầu nói: "Dụng tâm tu hành, không được nghĩ ngợi lung tung nữa."

Nàng chỉ lo ngẩn người.

Tiểu yêu mệnh số không lường, đến Hoa Triều cung mấy ngày này cũng rất biết nghe lời, chăm chỉ tu hành, cũng không thấy có dấu hiệu xấu gì , hay là điềm kỳ lạ kia thật là ứng ở thiên kiếp sau này của nàng?

Hắn suy nghĩ một lát, đứng dậy phân phó: "Ta có việc ra ngoài một chuyến, ngươi không được chạy loạn, ngay lúc này ở đây đem pháp thuật ta mới dạy làm lại một lần , không được nhàn hạ."

Nàng kéo tay áo hắn, thấp giọng gọi: "Thần tôn đại nhân!"

Hắn cúi đầu hỏi: "Sao vậy ?"

Nàng nhìn hắn nói: " Nếu ta không thích ngươi, sao có thể làm thần hậu của ngươi?"

Hắn đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Vậy không làm nữa ."

Nàng đen mặt, "Không được làm thần hậu, ta thành tiên làm gì?"

Ý thức được có gì không đúng, hắn thu ý cười đang định nói lại , đã thấy nàng hai mắt sáng ngời hỏi: "Thần tôn đại nhân, ngươi không phải cũng thích ta chứ ?"

Tâm tính tre con lại bị gọi lên, hắn nhịn không được cười.

Nếu không thích, lúc trước vì sao không cự tuyệt?

Nàng tự động hiểu lầm hàm nghĩa nụ cười, vui vẻ nói: "Nếu ngươi không thích ta, ta làm thần hậu còn có ý gì nữa , bất quá hiện tại ta còn là yêu, thần và yêu không thể hữu tình , ngươi đừng thích ta trước, chờ ta thành tiên lại thích nha ."

Nàng ngồi xuống án tiên, cầm lấy bút của hắn bắt đầu cong vẹo sao lại khẩu quyết, "Nhưng ngươi không được thích người khác, nhất định phải mỗi ngày nhìn ta, không được quên ta."

Hắn lắc đầu, trong lòng khẽ động, thuận miệng hỏi: "Nếu người khác làm thần hậu rồi thì sao ?"

Nàng không chút do dự nói"Ta sẽ nhìn, không để ý tới ngươi nữa ."

Hắn sững sốt một chút. Ước chừng cảm thấy được gì, nàng bắt đầu bất an, ném bút, lấy lòng giữ chặt hắn nói: "Không cần người khác không được sao? Ngươi đã đáp ứng ta, không thích các nàng, ta sẽ đối với ngươi thật tốt."

Lời hứa hẹn này chẳng ra làm sao cả , hắn bật cười nói: "Không thể suy nghĩ lung tung , thành tiên rồi nói sau."

Vừa nói vừa đi ra khỏi cửa .

Đối với lời nói tiểu yêu, hắn đương nhiên không để trong lòng, nàng còn trẻ còn ngây cuồng , nhưng về sau ắt sẽ hiểu rõ.

Trong nháy mắt năm năm trôi qua, ngoài thành Hoa Triều, trên núi Bạch Chu, mây đen nặng nề áp xuống, Thạch biên trường quần sở sinh trường hoa son trà, đoá hoa xinh đẹp rực rỡ, yêu nghiệt ngàn năm hiện thế, giáng xuống thiên kiếp, lần này không có gì bất ngờ xảy ra khi Phong Lôi chi hình.

Nàng lui vào trong lòng hắn run run , "Ta có thể qua không ?"

Hắn vỗ đầu nàng, cô vũ nàng nói: "Không phải đã dạy ngươi pháp thuật rồi sao? Nay thiết giả hình thể (bố trí một hình nhân), chỉ cần trốn đi, Phong Lôi sẽ không tìm thấy nàng."

Năm đó tận mắt nhìn thấy cây thực được yêu ngàn năm ở dưới thiên kiếp bị đánh quay về nguyên hình, nàng cũng không giảm bớt sợ hãi, cố gắng trấn định, "Ta muốn là bị đánh quay về nguyên hình, còn hơn chịu bị lôi hình lôi bị đánh chết thì làm sao bây giờ?"

Thấy bộ dáng sợ hãi của nàng thật đáng thương, hắn sinh lòng an ủi nói: “Bộ tộc hoa và cây cảnh chúng ta mặc dù không phải chịu luân hồi, cũng có tuần hoàn tái sinh , không cần sợ hãi."

Nàng quát cường nói: "Ta sợ bị Lôi Phong làm bị thương căn nguyên , tương lai dù có tái sinh cũng không còn nhớ được ngươi ."

Hóa ra là vì cái này? Hắn ngấy cả người.

Nàng cắn môi nói: “Vài lần lần trước cũng thiếu chút nữa qua không được"

Có một lần suýt nữa bị đánh quay về nguyên hình, nhưng lúc đó nhớ đến hắn, nàng không cam lòng , vẫn cố gắng chống đỡ đến phút cuối cùng.

Hắn lấy lại tinh thần, ôn nhu nói: "Nàng có thể qua, lời của ta nàng cũng không tin sao ?"đúng vậy, hắn là thần tôn đại nhân, có thể biết trước tương lai! Nàng bỗng nhiên dân lên niềm tin tưởng, thần nhiên nhìn hắn cười nói: "Đương nhiên tin, ta nhất định sẽ thành tiên để còn làm thần hậu của ngươi."

Thời điểm này rồi mà vẫn còn muốn làm thần hậu của hắn , hắn cảm thấy buồn cười lại không biết phải làm sao "Vậy ứng phó cẩn thận, không được sợ hãi , chỉ cần qua thiên kiếp, ta sẽ mang ngươi đến hội Dao Trì.

"Hội Dao Trì thiên đình!

Nàng mừng rỡ,: "Thật sự?"

Biết rõ tu tiên là dựa vào tín niệm (niềm tin), chứ không phải là lợi dụ (cám dỗ), nhưng đối nàng mà nói, hắn lại không thấy như vậy có cái gì sai, mỉm cười gật đầu nói "Hành sự tùy theo hoàn cảnh, ta sẽ theo dõi nàng ."

Nàng mừng rỡ: “Ta biết ngươi sẽ giúp ta, ta không sợ."

Hắn sùng sốt một chút, không tỏ vẻ gì.

Chỉ cần có kẻ sách ra tay tương trợ, che chở cho nàng tự nhiên không thành vấn đề, nhưng nay nàng trúng phải điều lạ thường chưa rõ, dựa vào hai mươi vạn năm tu hành của hắn cũng không thể nhắm tính được tương lai của nàng , có thể thấy được kiếp nạn này cực kỳ nghiêm trọng, vạn nhất ứng vào lúc này thì sao . Tuy hắn ra tay là thiện ý nhưng chỉ sợ rước lấy phải đại họa, tương lai ngay trước mắt, bước ngoặt lớn này bất kể như thế nào cũng không được sai , huống chi không cần đề cập đến một điều như vậy quá nhiều, chuyện này vốn dĩ hoàn toàn không cần giúp đến , cho nên trong tộc điều linh đến tận bây giờ , đáng giá vì một tiểu yêu mà mạo hiểm ra tay?

Nhìn đôi mắt long lanh trong sáng kia, hắn cuối cùng cũng không thể đành lòng cự tuyệt, thở dài, dằn dò nói: “Nhớ kỹ, mặc kệ thế nào, tuyệt đối không được cách xa chỗ địa dẫn đến bị thương căn nguyên nghe chưa ."

Nàng kiên định nói: “Ta đã nhớ kỹ, ngươi đừng lo lắng."

Hắn nhìn lên trời nói: "Mau đi núp đi."

Ngay lúc này ở trước mặt hắn lộ nguyên hình sao ? Nàng mặt đỏ lên nhìn hắn nói: “Ngươi đi trước."

Hắn cũng không miễn cưỡng, xoay người bước đi. "Nhớ rõ cùng ta đi hội Dao Trì!"

Nàng nhìn về phía bóng lưng của hắn hô một tiếng, nhún người hóa thành một gốc cây hoa son trà màu đỏ. "So với hoa son trà xung quanh, lại phá lệ đặc biệt . Có một cây cao hơn người, cành lá to lớn xanh thẫm phát sáng lấp lánh , bông hoa đầu cành lớn như đầu người, màu đỏ chói mắt, tám phân đã nở rộ, còn có một chồi non mới mọc .

Gió thổi qua, lôi đình sắp bắt đầu , hoa hồng trà bị thổi trúng ngã trái ngã phải. Ngàn năm chỉ một kiếp nạn lớn , không thể hoảng, chống đỡ qua được thì tốt rồi!

Nàng cố gắng không run, âm thầm cố vũ bản thân, chỉ cần bình yên độ kiếp, sau này hành động sẽ không còn chịu hạn chế bản hình, nhưng quan trọng nhất là có thể từng bước lại gần hắn, vài lần trước đã cố gắng qua, lần này nhất định cũng có thể, huống chi còn có hắn hỗ trợ.

Một hoa son trà cao lớn dần dần thu nhỏ lại, biến thành hình dáng hoa son trà tầm thường, xen lẫn bên trong bụi hoa.

Mây đen trùng điệp kéo đến, trên trời mưa gió bắt đầu lớn. Mưa quất vào hoa, một cảnh tượng chật vật. Đau quá! So với lần trước còn đau hơn!

Nàng cắn môi chịu đựng, lấy lòng bàn chân cắm sâu vào đất. Giữa không trung xuất hiện một dải ngân xà (hình rắn bạc), uốn lượn, lướt qua đám mây đen, tiếng vang lại chậm chạp không bắt đầu, giống như tìm kiếm cái gì. Một tiếng nổ thật lớn, toàn bộ Bạch Chu son đều lắc lư.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, một gốc cây hoa son trà trong nháy mắt toàn bộ cành lá héo rũ. Nàng tránh sau một tảng đá, cae người đầy ngoài mồ hôi lạnh còn lại là nước mưa, lần này thiên kiếp quả nhiên nặng hơn nhiều, may mắn hắn sớm đã dạy nàng phương pháp di hình điệp ảnh (di chuyển thực thể, để lại bóng), hoa son trà bị sấm đánh trúng chính là hình thể giả, bản thân lại một lần nữa trở lại trong bụi hoa.

Ngân xà kia quả nhiên mất mụ, một tiếng nổ vang lên, ngoài tảng đá lớn tính cả giả hình thể đều vỡ vụn.

Ba đạo lôi hình, biện pháp của hắn chỉ có thể né tránh hai cái, còn một đạo cuối cùng làm sao bây giờ?

Biết lúc này nàng mới nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng, bắt đầu hốt hoảng, lại không dám tự mình lộn xộn chạy loạn, chỉ ngừng thở, tận lực thu lại cành lá, cùng với nhóm hoa son trà còn lại lẫn vào trong cùng một chỗ, chỉnh thân thể cơ hồ nằm rạp ở trên mặt đất. Ngân xà ở trên không lượn quanh, cúi xuống, ngược lên, tựa hồ như tìm kiếm.

Đột nhiên sức gió mạnh thêm, khóm hoa xung quanh đều bị nhổ tận gốc, rất nhanh liền chỉ còn lại một gốc cây hoa son trà màu đỏ tro trọi.

Nàng vạn phần kinh hoàng. Gió càng lớn hơn, ngân xà du động (di chuyển), giương nanh múa vuốt đắc ý vạn phần.

Nhất định phải đi qua, đã cách hắn không còn xa, hắn còn đáp ứng mang nàng đến hội Dao Trì!

Nghĩ đến đây, nàng cắn chặt răng, cố gắng bám lấy bùn đất, bảo hộ thật kỹ căn tu, cảnh cáo chính mình không được rời mặt đất, hai đạo trước đều đã thoát, chỉ còn lại có một đạo cuối cùng, chỉ cần qua là không thành vấn đề, cho dù so với hai đạo trước mạnh hơn nhiều.

Không phải gió tầm thường, là Thiên Phong, thổi vào người như bị lăng trì, lá cây sớm bị mất sạch chỉ có lại chín đóa hoa đỏ tươi còn lại trên cành, chín đóa hoa lại hơi hé mở, giống như đang cố gắng nở rộ.

Rốt cục ngân xà ngao mạn bắt đầu tấn công.

Quyết tâm muốn qua đạo thiên hình này, nàng khẩn trương mở to hai mắt, nhìn ngân quang tới gần, ngưng tụ pháp lực ngàn năm chuẩn bị độ sức. công phu trong chớp mắt, một đạo màu vàng giáng bay qua.

Ngay lúc nàng sửng sốt, thân thể chấn động mạnh, giống như muốn khóa thành vô số mảnh, máu tươi ồ ồ từ nhánh cây chảy ra, đau đến mức nàng cơ hồ muốn chết ngắt đi, bản hình suýt nữa bị đánh. Trong tiếng nổ, chín đóa hoa son trà tức khắc tách ra! mây đen ngập trời nháy mắt tản đi, giá hiu hắt phẩy, ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh.

Nhìn lên bầu trời trong suốt, nàng gian nan cười rộ lên. Rốt cục khôi phục hình người, vô lực ngã lên mặt đất, đầy người là máu huyết.

Trong Hoa Triều cung, hắn lẳng lặng nhìn giữa không trung, nơi đó rõ ràng biểu hiện nàng đã sống sót sau tai nạn. Đôi mi thanh tú càng nhíu chặt hơn.

Quẻ bốc của nàng vẫn mơ hồ như cũ, có thể thấy được mới vừa rồi ra tay không có làm trái thiên ý, không đến nỗi dẫn đến đại họa, tất nhiên là đáng mừng; nhưng mà từ việc hôm nay cũng có thể nhìn ra, thiên kiếp của nàng rõ ràng so với người khác nghiêm trọng hơn nhiều, hẳn đây chính là điều dị thường mà hắn đã nhìn thấy trước đó. Đến nay không ứng kiếp trước sau không phải chuyện tốt, lần sau chỉ sợ càng thêm hung hiểm.

Mới vừa rồi nếu để nàng chịu ứng kiếp, có thể từ nay về sau mệnh số liền rõ ràng hay không?

Chỉ cần hắn mạo hiểm buông tay để mặc nàng tự mình ứng phó, chiếu theo tu hành của nàng, sao có thể chịu đựng được đạo lôi hình cuối cùng kia. Tiểu yêu không biết trời cao đất rộng này, suốt ngày trừ bỏ tu hành chính là quán quít lấy hắn, nhưng mà trước mặt thiên uy, nhìn thấy bộ dáng hoảng sợ của nàng, hắn vẫn là nhịn không được giữ lại một cánh hoa.

Lần này ra tay đến tột cùng là đúng hay sai? Sự tình đã qua, hối hận cũng không kịp, hắn thờ dài, phát tay áo biến mất trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Đường nhân gian khó đi

Kéo tâm thân thương tích đi đến cửa cung, bọn thị vệ nhận ra nàng, thấy bộ dáng chật vật của nàng đều lấp bắp kinh hãi, đang tự hỏi vì sao thì đã thấy Hạnh tiên dẫn vài cung nga từ trong cung đi ra. Mấy ngày nay thường xuyên bị Hạnh tiên làm khó, nàng cũng cảm thấy không thích tiên tử này, nghĩ tránh được thì nên tránh, vì thế đưa mắt cùng bọn thị vệ nói lời từ biệt, lặng lẽ bám theo tường hướng vào trong.

Hạnh tiên lại nhìn thấy nàng "Đứng lại!"

Nàng đành kiên trì quay lại làm lễ, nói: "Tiểu trà bái kiến Hạnh tiên tử."

Hai mắt Hạnh tiên cao thấp đánh giá nàng, nói: "Quả đúng là tránh được thiên kiếp ngàn năm, chúc mừng ngươi."

Giờ phút mệt mỏi này, trên người lại đau, nghe thấy lời nói châm chọc, nàng nhin, không lên tiếng.

Hạnh tiên phân phó người đứng bên mang một quyển thư ra, "Đây là sổ ngày ra hoa gần đây, ngươi đi hỗ trợ truyền tin, lại điều tra thêm lần trước có chậm trễ hay không, không thể làm qua loa."

Thị vệ bên cạnh nhìn người nàng đầy vết máu, không đành lòng nói, "Tiểu trà vừa qua khỏi thiên kiếp, có phải hay không. . ."

"Ai mà không trải qua thiên kiếp?"

Hạnh tiên cười lạnh cắt lưỡi, "Bị vết thương nhỏ như vậy thì đã sao, từ trước đến nay chỉ có tiểu tiên, hạ tiên mới có tư cách bước vào Hoa Triều cung chúng ta, từ lúc nào tiểu yêu có tư cách bước vào, là thần tôn đại nhân thấy nàng đáng thương cho nên mới khai ân mở đường cho nàng. nay trong cung mỗi người đều có công việc của mình, chỉ có nàng cả ngày không biết xấu hổ quần quít lấy thần tôn đại nhân, không biết làm chúng ta thêm bao nhiêu phiền toái, làm chút việc nhỏ đã ra sức khước từ."

Đám thị vệ không dám nói thêm nữa.

Nàng trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười, ngẩng mặt nhìn Hạnh tiên: "Tiểu Trà vào cung là do chính thần tôn đại nhân đáp ứng, thần tôn đại nhân phân phó ta chỉ cần dụng tâm tu hành, những chuyện khác không cần phải xen vào, là ta muốn chiếu cố cho hần, cho nên mới ở bên cạnh, cũng không hề nhân rồi, thường ngày vài vị tiên sử khác cũng thường xuyên chiếu cố đến ta, nếu nói ta làm cho bọn họ thêm nhiều phiền toái là có, nhưng bản thân ta lại không biết mình lại gây phiền toái gì cho Hạnh tiên tử?"

Hạnh tiên ở trong cung từ trước đến nay đều rất kiêu ngạo, không có ai dám mắng nàng, chưa nói đến lại có người đứng ra trực tiếp chống đối nàng như vậy, chúng tiên nga, thị vệ đều giữ im lặng, ngẫm thay nàng mà lo lắng.

Hạnh tiên gạt mình, sau khi phản ứng lại mặt đã đỏ bừng bừng, chỉ vào nàng nói: "Ngươi. . . Làm càn!"

Nàng thì vẫn cười đến khoái trá như trước, "Theo ta được biết, trong hoa triều cung tình hình ra hoa hai mùa đều do Mai tiên tử phụ trách, nội vụ có Liên tiên tử xử lý sắp xếp, cung quy thường phạt đều do Lan tiên tử, mùa hoa thì chỉ có Quế tiên tử, xin hỏi Hạnh tiên tử trừ bỏ việc đến tứ phương truyền tin tức, sai khiến người khác làm việc, còn có thể làm được việc gì khác?"

Hạnh tiên tức đến nghẹn không thốt được lời nào.

Nàng cảm lấy danh sách bước đi, "Tiểu trà này xin đi thay thần tôn đại nhân làm việc, cáo lui."

Công việc sắp xếp mùa hoa ở tứ phương cực kỳ rườm rà, làm việc hơn nửa ngày, cuối cùng mới có thể dựa theo danh sách ghi lại toàn bộ địa chỉ truyền đi, lại đem tin tức chậm trễ lần trước tìm hiểu rõ ràng, thẳng đến đang lúc hoàng hôn nàng mới cố gắng chống đỡ lê lét trở về cung, lại không tìm thấy Cẩm Tú, thị nữ cũng chỉ biết hần có việc ra ngoài, thất vọng nàng vừa mệt vừa đau trở về phòng, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc tỉnh lại bên ngoài trời đã tối, tưởng là nửa đêm. Hần đang ngồi ở trước giường nhìn nàng. Có lẽ lúc ở trong mộng, cảm giác đau đớn từ vết thương đã biến mất, khắp cả người đã hoàn toàn thoải mái, biết là được dùng linh dược, nàng một lần nữa nhắm mắt lại, nhin không phát ra tiếng.

Hần mỉm cười hỏi: "Còn đau không?"

Bị hần phát hiện, nàng đành mở mắt xoay người đứng lên nói: "Ta muốn đi Hội Dao Trì."

Vẫn còn nhớ đến việc này, hần quả thực không biết nên nói gì, mãi sau mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nàng như nhớ tới chuyện gì vội hỏi: "Thần tôn đại nhân đi đâu về vậy?"

Hần gật đầu nói: "Đi làm chút việc nhỏ."

Tận mắt thấy nàng độ kiếp khó khăn so với người khác nghiêm trọng hơn nhiều, thật sự rất khó giải thích loại hiện tượng kỳ quái này, bởi vậy hần một mình đến gặp từ vị tinh quân, không ngoài sở liệu, từ vị tinh quân cũng không giải đáp được cho hần, hần đành phải quay về nghĩ biện pháp khác.

Bản thân đau khổ chống đỡ thiên kiếp, hần lại không thêm hỏi han đến một tiếng dã bỏ ra ngoài làm việc, nàng không khỏi thất vọng ủy khuất, sau khi từ

biệt cũng không thèm nói thêm lời nào.

Tùng là người đa tình, hẳn đương nhiên hiểu nguyên do , đành cười khiển trách nói: “Đúng là không hiểu chuyện.”

Nàng khóc lớn, "Mới vừa rồi ta thiếu chút nữa đã chết đó . "vừa trở về thấy nàng cả người là máu me nằm ở trên giường, bộ dáng quá thật đáng thương, hẳn mơ hồ cảm thấy đau nhói , nhẹ nhàng ôm nàng, ôn nhu nói: "Không sợ , ta không phải luôn nhìn nàng sao,vết thương rất nhanh sẽ khỏi thôi ."

Nàng liền hiểu , ngẩn mặt hỏi: "Là người cứu ta ?"

Nếu không phải dải màu vàng gì đó bay tới cản lại , nàng tuyệt đối không chỉ chịu chút vết thương ấy , khả năng hậu quả còn nghiêm trọng.

Hắn không nên cứu nàng, hẳn lúc đầu nói sang chuyện khác, "Hôm nay sao nàng lại chống đối với Hạnh tiên tử?"

Nàng cắn môi không nói.

Hắn nhíu mày nói: “Ngay cả có bất mãn, cũng không nên chọc làm nàng ấy tức giận ."

Nàng quát cường giương cổ lên cãi lại: “Nàng mắng ta không biết xấu hổ quần quít lấy người, ta vì sao phải lấy lòng nàng ta chứ . "thấy vẻ mặt nàng không phục, hẳn không muốn nhiều lời nữa .

Nàng khấn trương , "Thần tôn đại nhân cũng khinh ta chỉ là tiểu yêu hoa nhỏ bé?"

Hắn lúc đầu nói: “Làm sao có thể."cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, xác nhận không phải hắn đang nói dối, nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: "Người không vui, thế thì ta sẽ tới nhận tội với nàng ta."

Hắn mỉm cười nói: "Thôi, lần sau không được như vậy nữa ."

Hạnh Hạnh ngày thường làm việc rất đàng hoàng, không thể làm càn , cũng nên nhắc nhở người một lần.

Nàng vốn không phải thiện tình nghe khiển trách, nghe vậy liền bỏ qua, "Người vì sao không dạy ta tránh đạo lỗi hình thứ ba?"

Hắn vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Tránh né lỗi hình thật ra rất dễ dàng, nàng tránh ở hoa triều cung cũng sẽ qua, nhưng tu tiên cầu vĩnh hằng luôn luôn đại giới, không lịch kiếp thì sẽ không thành tiên, cho nên có thể tránh nặng tìm nhẹ, nhưng không thể trốn, lúc này tránh né, thì chỉ tăng thêm kiếp nạn lần tới, sau này thiên kiếp sẽ càng ngày càng nặng, người phải chăm chỉ tu hành, không được lơ lửng."càng ngày càng nặng? Nàng mở to hai mắt . Hẳn có chút không đành lòng.

"Nàng . . ." Ánh mắt ấy lập tức trở nên kiên định sáng ngời

Nàng cắt lời hắn nói: "Ta không sợ!"

Không thể xem nhẹ nỗi sợ hãi vừa hiện lên trong đôi mắt của nàng , trong nháy mắtđo hắn có chút do dự, có nên mời nàng ở lại hoa triều cung hay không , ở đây hẳn có thể che chở cho nàng tiểu yêu quái luôn bướng bỉnh này?

Bất quá ý tưởng này rất nhanh bị dập tắt ,hắn không có khả năng vĩnh viễn che chở cho nàng, cứ theo tính cách của nàng , so với hắn, ở hoa triều cung chỉ sợ rất khó sống yên, huống chi yêu tộc sống lâu đến mấy thì nhiều lắm cũng chỉ được vạn năm, nàng cũng vì thế không thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Đem tiểu yêu này vĩnh viễn giữ ở bên người? Hẳn không khỏi trong lòng khẽ động, lại nhớ tới đề nghị của Tử vi tinh quân.

Nàng vốn chỉ có duyên kiếp Tán tiên, nay bỗng nhiên mệnh số lại mơ hồ không rõ , đó là họa hay phúc duyên , chuyện này không biết còn nguyên do gì nữa ? Tán tiên vốn không thể tùy ý xuất nhập (ra vào) thiên đình , nếu theo vị trí cũ lúc trước vì nàng cầu được cơ duyên làm Hạ tiên, tương lai nàng có thể danh chính ngôn thuận tiến vào thiên đình lại có thể trực tiếp ở bên cạnh hắn, từ Tán tiên thăng làm Hạ tiên, hay là đây mới là nguyên nhân trong mệnh số mơ hồ không rõ của nàng?

Hắn trầm ngâm một lát, hỏi nàng: "Tiểu trà, nếu là lại lịch kiếp một lần, muốn nàng có thể mất đi năm trăm năm tu vi , sửa thành cơ duyên Hạ tiên , nàng có bằng lòng hay không?"

Nàng khó hiểu: "Sửa thành Hạ tiên làm cái gì?"

Hắn đáp: "Chỉ có Hạ tiên mới có thể tiến vào thiên đình ."

Nàng càng thêm nghi hoặc, "Ta vì sao muốn tiến vào thiên đình chứ ?"

Hắn kiên nhẫn giải thích: "Bởi vì ta vốn từ nơi đó mà đến, tạm thời ở tại hoa triều cung, tương lai vẫn phải về đó ."

Nàng thật cẩn thận hỏi: "Người thật là bị . . . Phái tới ?"

Nàng là cố ý tránh đi hai chữ" Bị giáng chức "

Hắn sao lại nghe không hiểu chứ , bật cười, cũng có chút cảm giác động, nhìn nàng nói: "Đúng, là ta làm chuyện sai lầm, cho nên mới bị phái tới nơi này."

Thật ra còn một ngàn năm nữa là có thể thành tiểu tiên , trong một giây nghe tin tức đó, nàng trầm mặc nửa ngày, lẩm bẩm nói: "Hạ tiên yêu phải mất đi tu vì năm trăm năm a, ngươi có thể không trở về được không?"

Hắn lắc đầu.

Nàng quả thực thất vọng, "Tu thành Hạ tiên mới có thể đi theo ngươi?"

Hắn gật đầu nói: "Không phải là Hạ tiên, sẽ không thể tự do xuất nhập thiên đình, chỉ cần lần này ngươi độ kiếp thành công, không chỉ có khả năng đạt được cơ duyên Hạ tiên, còn có thể tăng thêm năm trăm năm."

"Ta đây nghe theo ngươi."

Nàng không tình nguyện đáp ứng, cả người lập tức bỏ nhào vào người hắn, "Ta nghe lời ngươi, vậy trước đó ngươi ôm ta một cái đi!"

Hắn không nhúc nhích, "Tương lai nói sau."

Nàng rời khỏi lòng hắn. Dối: "Ta đây không đi."

Hắn bắt đắc dĩ nói "Cơ hội khó có được, vì sao không đi."

"Là đúng người sắp xếp , vậy ngươi cũng muốn ta nhanh thành tiên đúng không?"

Nàng lúc này ôm lấy cổ của hắn một lần nữa, "Yên tâm, ta sẽ không để ngươi phải chờ lâu đâu , mau ôm ta."

"Ta so với nàng đã là lão già mười vạn tuổi." Trong thanh âm mang theo ý cười.

"Không sợ, lão già mười vạn tuổi ta cũng muốn !" Tiểu yêu hết sức ngông cuồng , hắn trong lòng thở dài, ôm nàng vào trong ngực.

Nàng tựa hồ có ý nên làm khó hắn mà , "Đi, chúng ta đi ra ngoài ngắm sao xem ánh trăng."

"Bên ngoài không có sao."

"Vậy đi ra ngoài ngồi một chút, hiện tại là ban đêm, sẽ không có người thấy."

Bên ngoài quả nhiên không có sao, sắp đến tảng sáng, thần gió nhẹ phẩy, hắn ôm nàng ngồi ở hành lang, nhìn màn trời màu đen xa xa.

"Thần tôn đại nhân."

"Ân."

"Ta không thích tu tiên, mấy lần trước đều thiếu chút nữa không qua được thiên kiếp, sau đó vì nghĩ đến ngươi mà ta mới có thể vượt qua."

"Có loại sự tình này?" Hắn mỉm cười.

Nàng trầm mặc một lát, ôm lấy cổ của hắn thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi có thể chờ ta, ta có thể mất đi năm trăm năm tu vi."

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng nói: "Mất năm trăm năm không đáng lo, cầu được Hạ tiên mới là quan trọng nhất."

"Vậy ta phải chịu lịch kiếp như thế nào lại chịu lời hình sao?"

"Không cần, đi nhân gian một chuyến là được."

"Nhân gian?"

Nàng hai mắt sáng rực lên, "Khi nào thì đi?"

"Càng sớm càng tốt."

Đề ý đến sự vui sướng của nàng, hắn nhủ thầm nhắc nhở, "Lần này đi nhân gian là lịch kiếp , trăm ngàn lần không được bởi vì vậy mà động phạm tâm, càng không thể cùng phạm nhân hữu tình, nếu không sẽ gieo gió gặt bão, nàng phải nhớ kỹ?"

Nàng nhìn hắn sau một lúc lâu, hình như có chút ủy khuất, nhỏ giọng nói: "Tương lai của ta sẽ làm thần hậu của ngươi, ta làm sao có thể đi thích phạm nhân chứ."

Nếu nói lúc trước đối với nàng có bao nhiêu là hứng thú cùng thương tiếc, thì giờ phút này khi nàng nhắc lại chuyện đó, trong lòng hắn lại có ngũ vị trần tạp, dâng dưng cảm không rõ, "Nàng nhất định phải làm thần hậu sao?"

Nàng miễn cảm, nghe ra trong lời nói ý vị thù đắc, "Người đã đáp ứng ta mà ."

Hắn trầm mặc.

tiểu yêu đơn thuần , trong sáng , cứ tưởng rằng là vì mê luyện hắn nên mới muốn làm thần hậu, không có duyên có gì khác , nhưng hôm nay trăm triệu không thể tưởng được nàng là thật .

Hắn vốn là thiên thần tôn sư, tạm thời bị giáng chức ở đây , mà nàng, cho dù lần này thành công lịch kiếp, cuối cùng cũng chỉ có chi duyên Hạ tiên, nàng lại không biết khoảng cách này , một mặt ngốc nghếch hồ hồ đi tin tưởng hắn, tùy hắn an bài tương lai , một ngày kia nếu nàng biết được chân tướng, phát hiện mình bị lừa gạt, sẽ có phản ứng gì đây ?

Hơn nữa nàng mệnh số nàng đã mơ hồ không nhìn thấu , đây là hiện tượng nguy hiểm, hơi vô ý một chút người bên cạnh cũng sẽ gặp tai họa, hắn lúc trước vẫn xem nhẹ việc này nhưng trong lòng tiểu yêu là thật , thần và yêu, không nên sinh tình, chẳng phải chính là đại kiếp nạn của nàng?

Thiên ý không thể trái, ngàn năm sau hắn sẽ quay về vị trí cũ, trọng thắng thiên thần, nếu lo lắng thì sẽ ảnh hưởng đến thiên kiếp tương lai, trung thiên từ trước tới nay vốn là trái tim của thần tộc chính thống, Côn Luân tộc mơ ước đã lâu, càng không thể làm sai . Phù người chính tông ắt gặp kiểm chế, làm hậu duệ thần tộc chính tông, tình thế này tuyệt đối không cho phép hắn làm sai bất cứ chuyện gì .

Như vậy quá nguy hiểm, đối với nàng , cũng đối với hắn.

Hắn buông nàng nói: "Trời sáng mau quá, trở về ngủ đi, dưỡng vết thương thật tốt sau đó ta sẽ đưa người đi."

Năm tháng vô tận, nhân gian triều đại thay đổi, Thuận Đức bốn năm, xuân.

Lương châu Tam vương phản loạn rốt cục đã được bình ổn, tiếp theo những Châu huyện xung quanh cũng không tránh khỏi liên lụy mơ hồ lộ ra cảnh tượng tiêu điều, chỉ có thành Cam châu vẫn phồn hoa như trước quang cảnh không một chút thay đổi, không những không chịu chút ảnh hưởng, thậm chí còn ảnh hưởng đến các Châu xung quanh ,

Ngon núi ngoài thành Cam châu, gần mấy tháng qua, lúc nào cũng có thể thấy được cảnh tượng rất nhiều người vác đá ra ra vào vào , dẫn đến dân chúng xung quanh không thể không tò mò hỏi thăm, sau khi hiểu được nguyên do thì lú lờ, nghe nói có người đó tâm huyết dâng trào muốn ở trong núi xây dựng một tòa Trạch lớn , chỉ nhìn trần thế này là có thể tưởng tượng được sự hoành tráng của tòa nhà, nghe nói chỗ đó là mưa được từ trên tay hai lão nông dân, chủ nhân của nó, đúng là thủ phủ phong lưu Đoạn Lang nổi danh Cam châu.

Bên trong vườn có vô vàn loại hoa sinh trưởng đủ kiểu dáng, bên cạnh cách đó cũng không xa là đôi cự thạch cao như núi, rất nhiều công tượng cảm cuộc cảm xẻng ở một chỗ thương lượng, "Chỉ còn mỗi đài ngắm trăng , có phải bây giờ nên khởi công hay không?"

"Tổng quản đã đến hỏi công tử ."

Đang nói, chợt thấy một nam nhân trung niên đi tới, mọi người liền vây tới hỏi: "Tổng quản, công tử nói như thế nào?"

Tổng quản kia nói: "Công tử đang ở trong vườn tổ chức tiệc rượu, nói mọi người đi nghỉ ngơi trước, ngày mai lại khởi công, tiền công vẫn tính như thường ."

Tự dung kiểm được tiền công một ngày, nhóm công tượng đều mừng rỡ tán đi.

Trong vườn hoa, một tiểu yêu hoa lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra. Vừa nãy suýt chút nữa đã bị diệt trừ, có thể thấy được giống như lời thần tôn đại nhân đã nói , lần này lịch kiếp thật phân hung hiểm, mà nay pháp lực bị hạn chế, ngay cả hắn cũng không thể nhúng tay vào , ở nhân gian nghỉ ngơi suốt một năm, thân thể hiện tại quá yếu ớt, cần phải tìm một ân nhân để che chở, nghĩ đến lời chỉ điểm của hắn, nàng ngậm bắt đầu tính toán.

Cách đó không xa truyền đến tiếng cười.

Tiếng cười làm nũng của nữ nhân, tiếng cười thoải mái nam nhân. Một công tử tuổi còn trẻ mặc bạch y hai bên trái phải ôm mỹ nhân đi tới, vài nha hoàn vui cười theo đi ở phía sau , cầm bầu rượu và đồ ăn .

Nữ nhân rất xinh đẹp, nam nhân ngày thường lại xuất sắc, thuộc loại đứng ở trong đám người liếc mắt một cái có thể nhìn thấy , dáng người cao lớn, thần thái nhàn nhã , trời sinh mang theo khí chất phú quý. "Tan vỡ cam châu bát mặt tài, cửu thành đều ở Đoạn lang thủ"

Nơi mà có Đoạn Lang phong lưu, nơi đó nhất định có mỹ nhân.

Tiểu yêu hoa bĩu môi, công tử này không đẹp bằng thần tôn đại nhân, thần tôn đại nhân chỉ thích ôm nàng, sẽ không ôm nhiều nữ nhân như vậy, đương nhiên trước nàng thần tôn đại nhân có ôm qua người khác hay không, nàng căn bản đã quên hỏi qua chuyện này . "Ồ bụi hoa Sơn Trà này nở thật đẹp , vậy đừng bước nghỉ tạm ở đây đi ."

Một vị mỹ nhân đề nghị. "Tiểu mỹ nhân nói làm sao, thì như vậy đi ."

Công tử không chút do dự , để cho bọn nha hoàn dọn dẹp bày tiệc rượu. . . .

Vườn hoa càng lúc càng náo nhiệt , hai vị mỹ nhân chăm chú bồi hân uống rượu, lại không ngừng tán thưởng hoa Sơn Trà nở thật đẹp , sau đó khiêu vũ lấy lòng hân, tiểu yêu đơn giản nhắm mắt lại phơi nắng.

Giây lát sau, có tiếng đàn vang lên.

Không giống tiên nhạc bình thân trong Hoa Triều cung, nhẹ nhàng lại có chút phiêu du , lộ ra mấy phần phong lưu, không cần tưởng cũng có thể đoán ra người đánh đàn là ai.

Tiểu yêu tò mò mở mắt ra.

Hóa ra khi xem nhị nữ khởi vũ, công tử cũng cảm thấy hưng trí, gọi người đứng ở bên cạnh khóm hoa Sơn Trà mang đàn ra , hân ngồi ở trên tháp , một bên đánh đàn một bên mỉm cười thưởng thức kỹ thuật nhảy của mỹ nhân, tâm tình nhìn có vẻ tốt lắm.

Tiếng đàn càng lúc càng vui nhộn , mỹ nhân vũ cũng càng thêm vui vẻ. tiếng đàn sinh động đan xen tiếng cười, năm trăm năm nay sống cuộc sống kham khổ để tu tiên không tự chủ được nổi lên chút mệt mỏi trong lòng, tiểu yêu không hiểu sao sinh ra một chút cô đơn , nàng không thích tu hành, không biết bao nhiêu lần nhìn cảnh đẹp nhân gian mà sinh lòng ham muốn , nhưng vì được làm thần hậu, nàng nhịn, nay mới rốt cục được ở bên cạnh hân. Không biết là ai đã nói , cô đơn như xuân thảo , càng sinh càng nhiều.

Nhất định phải tu thành Hạ tiên mới có thể cùng hân tiến vào thiên đình, vậy nàng đành phải cố gắng thôi , nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy phiền muộn, nhịn không được ôm đầu thở dài, cúi đầu an ủi bản thân , may mắn có hân chăm sóc ở bên người, nếu không sau này không biết còn phải chịu thêm mấy vạn năm tịch tịch đây. " Nhìn kia đóa hoa Sơn Trà kia thật đẹp , không bằng ngắt cắm vào lọ đi ?"

"Ngắt nàng ư!"tất cả suy nghĩ vẫn vơ lập tức bay đi, tiểu yêu hoa sợ tới mức ngẩng mặt nhìn lại.

Mỹ nhân cười nhìn Đoạn Phi nói: "Chúng ta ngắt lấy mấy bông cắm vào lọ hoa được không ?"Không tốt không tốt! Thấy nàng chỉ vào bản hình của mình, tiểu yêu hoa quả thực muốn khóc, nếu bị ngắt mất một cành trên bản hình , khẳng định phải hao tổn mười năm tu hành! Vì thế nàng lập tức nhìn về phía công tử.

Công tử nhìn không thấy vẻ mặt cầu xin của nàng bên cạnh, không chút do dự vẫy tay nói: "Nếu mỹ nhân thích, vậy cứ làm "tiểu yêu hoa hận đến cắn răng, thiếu chút nữa lập tức hiện nguyên hình xông lên đánh hân một trận toi đời .

May mắn mỹ nhân kia còn vòng vo ý niệm trong đầu, nhìn hân làm nũng nói: "Thôi, ngắt mấy bông Hoa giả này thì đẹp cái gì."

Công tử nghiêm trang, sờ vào đóa hoa, nói: "Mỹ nhân lời ấy sai rồi, đây mới là hoa thật, mỹ nhân đổi quay sang phía khác .

Công tử cười cười , ônnhàng hỏi: "Vậy nàng nghĩ muốn cái gì?"

Mỹ nhân chuyển giận vì vui , thấp giọng ở bên tai hân nói hai câu.

Công tử gật đầu nói: "Ngày mai ta gọi người đi mua cho nàng ."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giao trái tim cho ta

Thường lui tới tránh ở trên ngọn núi tu hành, nhiều lắm thì chỉ đến ban đêm lặng lẽ đến nhân gian nhìn một chút , chưa bao giờ nghĩ tới nhân gian lại có nguy hiểm đến như vậy, một ý niệm ở trong đầu người khác thì đã quyết định đến vận mệnh của mình.

Tiểu yêu lo lắng đề phòng vượt qua một ngày, thật vất vả chờ đến trời tối, mới lặng lẽ chuồn ra vườn hoa, nàng tận mắt nhìn thấy công tử sai người mang quà tặng cho mỹ nhân, sau đó mang theo một tiểu mỹ nhân khác nghe nói đi đến trúc hiên nghỉ tạm, họ Đoàn này đích thực không phải người tốt, thích hai nữ nhân một lúc không nói, còn muốn cắt nhánh hoa của nàng, bắt quả vì độ kiếp, chỉ cần câu hân một lần .

Tu trúc, hoa rơi, đường mòn, cảnh sắc u nhã, nàng nhịn không dám dừng lại, lập tức từ cửa sổ tiến vào trúc hiên, lại bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ. Công tử nửa nằm nửa ngồi trên tháp, đang cúi đầu hôn lên vùng ngực của mỹ nhân.

Nàng xem đến mặt đỏ nóng cả hai tai , ngây người hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, biết đến không đúng thời điểm, đành cuống quýt muốn lui ra ngoài, lại không cẩn thận đụng vào cái bàn, cái đĩa mã não trên bàn cũng vì thế mà rớt xuống , phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy . Mỹ nhân chấn kinh .

"Ai?"

Công tử cũng ngẩng mặt lên nhú mảy nhìn kỹ, phát hiện phòng lại không có một bóng người.

Vườn bốn phía đều là núi rừng, lại là nơi mới được xây dựng, rất có khả năng bị quấy phá, mỹ nhân sợ hãi nói: "Đoạn lang."

"Bọn nha đầu bỏ ra ngoài, lại không cẩn thận kê bàn nghiêng."

Công tử không thèm để ý, "Người đi kêu các nàng tiến vào dọn dẹp một chút." Thấy hắn vẫn bình tĩnh, mỹ nhân mới thở phào, đứng dậy đi ra ngoài gọi người.

Quên mất phạm nhân không thể nhìn thấy mình, tiểu yêu nhẹ nhàng thở ra, cười thầm bản thân quá khản trương, vốn muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lại nhớ đến lời nói của nhóm công tượng nàng lại sợ hãi, ngày mai trong vườn hoa nhất định bị dọn sạch, hình thể khó bảo toàn, hiện tại trừ hắn ra không có người nào có thể cứu nàng, lúc này mỹ nhân đã rời đi, đúng là cơ hội tốt để cầu tình (cầu xin thương tình), sợ nếu để trễ lại không kịp.

Độ không qua được kiếp nạn này, sẽ không tiếp nhận được số mệnh Hạ tiên, tương lai sẽ không thể đi theo thần tôn đại nhân tiến vào thiên đình.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức bỏ đi ý niệm chạy trốn trong đầu, lặng lẽ đi đến bên người hắn gọi: "Đoàn công tử."

Hoảng hốt nghe thấy bên tai có thanh âm tinh tế gọi tên mình, công tử cả kinh, nhìn quét qua mọi nơi.

Nàng cuống quýt an ủi nói: "Người đừng sợ, ta sẽ không hại người."

Công tử miễn cưỡng trấn định nói: "Người là người hay quỷ?"

Nhân loại đều sợ yêu quái, nàng tận lực nhẹ giọng giải thích nói: "Ta không phải người cũng không phải quỷ, bất quá ta thật sự sẽ không hại người, chính là muốn cầu xin người giúp một việc."

Ước chừng không nghĩ tới có người tới tìm mình hỗ trợ, công tử có chút ngoài ý muốn, nhú mảy hỏi: "Tới cầu xin ta, sao phải lên lút ẩn nấp không chịu đi ra, hay là bộ dạng của người rất xấu?"

Người này thực vô lễ, nàng không chút cao hứng: "Ta sợ bị người nhìn thấy."

Công tử đang muốn nói cái gì, mỹ nhân đã mang theo nha hoàn đi vào, nha hoàn tiến lên dọn dẹp đồng đồ nát dưới đất, mỹ nhân đi tới ôm hắn nói: "Đoạn lang, vườn này mới xây, có thể có điểm gì kỳ lạ hay không, không bằng ngày mai đi đến miếu thờ cầu xin. . ."

Công tử nửa cười nửa không ngắt lời nàng nói: "Sợ cái gì, có thêm một tiểu yêu quái không phải rất tốt sao?" Tiểu yêu ở bên cạnh bĩu môi.

Mỹ nhân lại không muốn tuân theo hắn, "Chúng ta đêm nay đổi chỗ đi, trúc tiên này lạnh quá."

Công tử bỏ tay nàng ra: "Thôi, không nên làm mỹ nhân giật mình, nàng đi về trước đi, ngày khác ta lại gọi người tới đón nàng."

Không đợi nàng đáp ứng, hắn nâng mặt phản phô nha hoàn, nói: "Kêu Hàn quân gia đưa nàng trở về, không có phản phô của ta không được để người khác tiến vào." Sự tình quý dĩ, mỹ nhân cũng có chút sợ hãi, không cự tuyệt, ngoan ngoãn đứng dậy theo nha hoàn đi ra ngoài.

Công tử nghiêng người dựa vào giường trúc, ý phục xa xỉ, tóc mai đen như mực, ánh mắt rõ ràng lộ vẻ đắm chiêu, lại không hiểu vì sao lại lộ ra chút vắng lặng cùng cô đơn. Lời của hắn không cho phép nàng kháng cự, "Nếu muốn ta giúp đỡ, vậy đi ra để cho ta nhìn thấy."

Tiểu yêu hoa quả nhiên hiện hình, do dự mà không biết nên nói từ đâu.

Công tử đánh giá nàng hỏi: "Người tên gì?"

Nếu đã tới cầu hắn cứu mạng, tiểu yêu đơn giản hướng phía hắn quỳ xuống đáp: "Ta vô danh, bất quá thần tôn đại nhân gọi ta là tiểu Trà, bởi vì muốn lịch kiếp cầu tiên duyên, cho nên linh thể tạm thời ký túc ở trong vườn hoa hoa sơn trà của công tử, nghe nói bọn họ muốn săn bằng nơi đó, cầu công tử cứu ta."

Công tử lắc đầu, "Người là hoa yêu? Trên đời này thật có nhiều việc lạ."

Tiểu yêu nóng nảy, "Ta đương nhiên là hoa yêu, người mới vừa rồi không phải nhìn không thấy ta sao?"

"Đó là do người ẩn nấp rồi."

"Ta không có!"

Công tử nghiêm trang, "Người ngay lúc đó nguyên hình để cho ta nhìn thấy, ta sẽ tin người."

Để cho Hoa yêu đứng trước mặt ngay lúc đó hiện nguyên hình là chuyện cực kỳ vô lễ, tiểu yêu càng thêm bức mình, chậm chạp không nhúc nhích. Công tử vẫy tay, "Ta thấy người bất quá là một kẻ lừa đảo, vậy thôi."

Lúc trước suýt nữa để cho mỹ nhân cắt hoa, nay còn cố ý muốn nàng hiện nguyên hình, tiểu yêu cảm thấy hắn cực kỳ đáng ghét, nhưng có việc cầu

người ta không thể không cúi đầu, vì thể năng linh cơ vừa động (nhanh trí khê động) , khi hấn không nhìn được nguyên hình cùng linh thể khác , đột nhiên hóa thành một đóa hoa hồng trà, bay lên trước mặt hấn , miệng reo lên: "Thấy được chưa ?"

Công tử quả nhiên kinh ngạc, đưa tay muốn chạm vào.

Tiểu yêu lập tức lặn xuống , khôi phục hình người, tức giận, "Ngươi rốt cuộc có cứu hay không ta?"

Công tử chậm chạp nói: “Ta là người, có thể nào lai đi cứu yêu quái?”

Tiểu yêu nói: “Ta không hại người ."

Công tử cười nói: "Hóa ra là nàng yêu quái, ban ngày đều ở trong vườn hoa hồng trà , Tiểu hồng trà sao ?"

Tiểu yêu có chút tức giận nói , "Ta không gọi là hồng trà."

Công tử xem nhẹ sự bất mãn của nàng, "Cứu ngươi đối với ta có chỗ tốt gì?"

Tiểu yêu nói: “Đây là một chuyện có công đức lớn."

Công tử nói: “Ta muốn công đức làm cái gì?"

Không có lợi ích thực tế không thể đả động được hấn, tiểu yêu không chút nghĩ ngợi liền đổi điều kiện, "Chờ ta tương lai tu thành tiên, nhất định sẽ báo đáp ngươi, hoàn thành tâm nguyện của ngươi."

Công tử hỏi: "Ngươi khi nào thành tiên?"

Tiểu yêu nói: “Vượt qua kiếp nạn lần này, ta là có thể mất đi tu hành năm trăm năm, nhưng lại có thể có số mệnh Hạ tiên."

Nàng càng nói càng kiêu ngạo: "Năm trăm năm thành tiểu tiên, năm vạn năm sau thăng thành Hạ tiên."

Công tử thờ dãi: "Năm trăm năm, năm vạn năm, ngươi nhìn ta có thể sống lâu đến như vậy không ?"

Nhân loại sự sống thật sự quá ngắn , so với yêu quái còn ngắn hơn , tiểu yêu sinh lòng đồng tình, còn cẩn thận giải thích: "Ngươi là người , có chuyển thế luân hồi, kiếp sau ta sẽ tìm được ngươi báo ân ."

Công tử không thèm để ý nói "Kiếp sau như thế nào ai biết, khi đó ta cũng không còn nhớ rõ ngươi , ta chỉ nhớ rõ kiếp này."

Tiểu yêu vội hỏi: "Kiếp này ngươi muốn cái gì?"

Công tử lắc đầu: "Ta cái gì cũng không thiếu."

Tiểu yêu cảm thấy khó khăn , cúi đầu suy nghĩ.

Công tử cười nói: "Ngươi xem, ngươi tính báo đáp ta như thế nào?"

"Ta biết ngươi không thích cuộc sống hiện tại ."

Tiểu yêu bỗng nhiên ngẩng mặt lên nhìn hấn, mỉm cười, "Ta cũng không thích, bởi vì ta muốn tu tiên, tu tiên thực không thú vị, chúng ta có thể làm bạn với nhau."

Chén rượu ở trong tay khê tung, công tử trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên nâng chén chỉ vào nàng, động tác ngả ngón, ngữ khí nghiêm trang, "Không bằng ngươi lấy thân báo đáp, gả cho ta như thế nào?"

Tiểu yêu kinh ngạc nói: “Này. . . Ta là yêu quái."

Công tử nói: “Ta thích yêu quái."

Tiểu yêu hốt hoảng, "Không phải ngươi thích người khác."

Công tử cười to: "Vậy không còn biện pháp , là ngươi muốn cầu ta cứu ngươi , tiểu hồng trà."

Tiểu yêu giận, nhảy dựng lên nói: "Đã nói với ngươi ta không gọi là hồng trà!"

Công tử ôn hòa cùng nàng thương lượng: "Ngươi không phải nói tu tiên thực không thú vị sao? Ta hiện tại sống cũng không thú vị, nếu ngươi gả cho ta làm phu nhân, chúng ta là có thể cùng nhau trải qua những ngày thú vị, không phải tốt sao?"

Tiểu yêu liên tục lắc đầu nói: "Không nên không nên, trừ bỏ chuyện này cái gì ta cũng đáp ứng ngươi."

Công tử cười nói: "Thật sao? Nếu như vậy đáp ứng ta hai việc ."

Vạn nhất hần đưa ra điều kiện càng quá đáng làm sao bây giờ? Tiểu yêu bắt đầu hỏi hần, cường điệu nói: "Ta có người trong lòng, chẳng qua hiện tại hần là thần ta là yêu, ta còn không có khả năng nghĩ nhiều đến hần."

Công tử không hề đùa nàng nữa nói: "Ta muốn ngươi mỗi ngày nở hoa cho ta xem, đi ra cùng ta nói chuyện."

Này rất dễ làm, tuy có làm trái thời gian nhưng thần tôn đại nhân nhất định sẽ đồng ý, tiểu yêu nhẹ nhàng thở ra nói: "Được, bất quá hiện tại linh thể của ta bị nhược, ban ngày không thể ra gặp ngươi."

Công tử một lúc mới nói, "Vậy buổi tối, ta ban ngày cũng có việc."

Tiểu yêu hỏi: "Chuyện thứ hai?"

Công tử nói: "Đem trái tim ngươi cho ta."

Thấy nàng sững sờ, hần đứng thẳng dậy, nhấn mạnh một lần nữa, "Đem trái tim của ngươi cho ta, trừ ta ra, không được nghĩ đến người khác."

Tiểu yêu lập tức phản đối nói: "Ta thích người khác ."

Công tử châm chén rượu, uống cạn, "Ta biết, nhưng ngươi không phải nói ngươi hiện tại không thể nghĩ nhiều đến hần sao, ngươi lại phải qua năm trăm năm mới có thể thành tiên, mà ta chỉ là một phạm nhân, đời này rất ngắn, qua mấy chục năm nữa sẽ chết, khi đó ngươi cũng không cần nghĩ đến ta cũng không cần nở hoa cho ta nhìn nữa, chỉ là mấy chục năm mà ngươi cũng luyện tiếu sao?"

Mấy chục năm đối với yêu quái mà nói quả thật rất ngắn, yêu cầu này tuy rằng không ổn, nhưng giống như cũng có chút đạo lý, đáp ứng rồi thì càng thêm dễ dàng, bởi vì đến tốt cùng nghĩ cũng bằng như không nghĩ, chỉ có tự nàng biết, nếu để ở trong lòng lặng lẽ nhớ thần tôn đại nhân, hần làm sao biết được, tiểu yêu sau khi cân nhắc cảm thấy quả thực hợp lý, thần tôn đại nhân nói độ kiếp lần này rất quan trọng, vì tương lai có thể tiến vào thiên đình, lừa hần cũng không sao.

Vì thế nàng sau khi cân nhắc, gật đầu nói: "Được, ngươi chết rồi ta sẽ không nghĩ đến người nữa ."

"Vậy lời nói đã định rồi."

Công tử khoai trá đặt chén rượu xuống, "Ngươi có thể đánh đàn hay không?"

Tiểu yêu lắc đầu.

Công tử thở dài nói: "Ngay cả điều này cũng không biết, vậy lại đây giúp ta uống một chén đi."

Tiểu yêu trừng mắt, xoay người đi ra cửa, "Ta không uống rượu."

Công tử ở sau người cười.

Màn trời tối đen lóe ra mấy vì sao, hần sớm chờ ở trên núi ngoài Hoa Triều cung, lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa hồ suy nghĩ chuyện gì, gió đêm cuốn cuộn thổi qua thân hần, tay áo mang cảm bão táng thêm vài phần phiêu dật. Đột nhiên rất muốn để cho hần ôm, nàng chạy tới nói: "Thần tôn đại nhân."

Hần quay lại mỉm cười nói: "Thế nào?"

Tiểu yêu nói: "Đều chiếu theo lời ngươi nói mà làm, hần đáp ứng cứu ta."

Hần gật đầu không nói, dù sao đây là cơ hội một lần duy nhất nàng có thể đạt được số mệnh Hạ tiên, linh hồn con người rất dài, mặc dù không thể suốt đời, nhưng thiên ý chiếu cố, tìm kiếm phạm nhân hỗ trợ độ kiếp, đây là biện pháp người tu tiên thường dùng, cho nên hần mới chỉ điểm nàng đi tìm Đoạn Phi.

Sao trời xám xịt không rõ hình dáng, càng phát ra có vẻ thần thánh, mắt phượng so với sao trời càng thêm ôn nhu, tối nay hần nhìn qua càng thêm xinh đẹp, giống như có loại mị lực đặc biệt, nhất là đôi môi có hình kia

Trên mặt bắt đầu nóng lên, trong đầu lại hiện ra một màn trong trẻo hiện kia, song tu chính là như vậy?

Sau này nàng làm thần hậu của hần, hần cũng sẽ hôn nàng như thế sao? Đang lúc miên man suy nghĩ, lại nghe tiếng hần gọi "Tiểu trà" .

Nàng sợ tới mức lập tức hoàn hồn, lui về phía sau hai bước đáp: "Thần. . . Thần tôn đại nhân."

Luôn thiếu chút trầm ổn, hần khẽ nhíu mày, cũng không quan tâm thêm, chính là có chút hối hận, thiên kiếp này là tăng lên để tu hành cường cầu tiên duyên, chuyện ngoài ý muốn đều có khả năng phát sinh, càng dễ dàng rơi vào kết cục phá hủy tu hành cuối cùng, cho nên thần tộc chính tông đã cấm dùng từ lâu, chính mình lúc trước ý vào việc có giao tình với Từ vi tinh quân vì nàng cầu cơ hội lần này, lại không nghĩ rằng nàng thủy chung chỉ có không

ý nghĩ của tiểu yêu, cứ mãi như vậy thì thật là mạo hiểm. Sự tình đã thành kết cục đã định, có hối hận cũng vô dụng, chỉ có thận trọng chiếu cố cho nàng. Hấn khe khẽ thở dài nói: "Phàm nhân kia đòi điều kiện gì?" điều kiện của phàm nhân, nàng cảm thấy cũng không khó.

Vì hấn nhắc tới, nàng lúc này mới nhớ đến, "Hấn muốn ta mỗi ngày nở hoa cho hấn xem."

vì phạm thời tiết nở hoa, quả nhiên là một người phong lưu, hấn gật đầu, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêm nghị dặn dò nói: "Ngươi phải nhớ rõ, việc thế gian đều là nhất thời, không thể vọng sinh tình cảm, nếu không tương lai sẽ tai vạ đến nơi."

"Đương nhiên sẽ không."

Nàng liên tục bặc bạch, "Hấn thích rất nhiều cô nương, ta sẽ không thích hấn."

Hấn không nhiều lời nữa "Cứ như vậy?"

Nếu để hấn biết bản thân đáp ứng giao trái tim cho người khác, có thể tức giận hay không? Nàng có chút bất an, thật cẩn thận dùng lời nói thuyết phục, "Hấn muốn ta mấy chục năm này không được nghĩ đến người khác."

Hấn biến sắc.

Nàng hoảng, "Ngươi đừng tức giận, ta chính là lừa hấn, ta có thể lạnh lẽo nhớ ngươi a."

Yêu cầu này nhìn thì giống như đơn giản, chân chính lại muốn nhiều lắm, trái tim câu bản thân, sao có thể dễ dàng đưa ra!

Hấn mơ hồ cảm giác có điềm xấu, muốn nàng mạo hiểm đi cầu số mệnh Hạ tiên, hay đây thật sự là một sai lầm, có một số thời điểm ưng thuận hứa hẹn không giống với trò đùa, có nên bắt nàng bỏ qua lần độ kiếp lần này hay không? Lời đã từ miệng lại nuốt xuống, hấn cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Trên nguyên tắc chỉ có Hạ tiên mới có tư cách tiến vào thiên đình, nhưng bằng thân phận của hấn, muốn để ai ở bên người, Tiểu tiên, Hạ tiên thậm chí yêu quái thì có gì khác nhau?

Hấn là môn hạ Điều Linh, cho nên muốn dẫn dắt nàng, nhưng không thể không thừa nhận, chuyện lần này cũng là cố gắng muốn khoảng cách giữa nàng và hấn gần hơn.

Đối với một tiểu yêu lại quan tâm quá nhiều, như vậy thật sự quá nguy hiểm. Hấn vốn là thiên thần, nàng bây giờ mệnh số còn không rõ, thiên kiếp gần đây nhất có thể thuận lợi thành tiên hay không đều rất khó nói.

Thân phận không cho phép lần này hấn phạm sai lầm, nếu tương lai nguyện vọng của nàng thất bại, sao lại cứ mãi bắt nàng ôm ảo tưởng, nàng bắt quá còn tâm tính trẻ con, quả thực vài chục năm không nhớ đến hấn, tự nhiên sẽ phai nhạt đi, không bằng mượn cơ hội lần này đẩy nàng ra, vừa bảo toàn cho nàng, cũng bảo toàn cho hấn.

Chỉ cần tâm chí kiên định sẽ cũng không có ý ngoại, huống chi còn không nhất định là tình kiếp, hấn tự mình an ủi, tận lực không nên lo lắng đến vấn đề trọng yếu kia —— không có mục tiêu làm thân hậu, lòng của nàng sẽ còn kiên định như thế nào?

Thấy hấn chậm chạp không biểu lộ thái độ, nàng nhẹ nhàng nắm vào tay áo hấn, "Thần tôn đại nhân."

Nên buông tay, hấn nhìn nàng nửa ngày, mỉm cười nói: "Đã đáp ứng rồi thì nên làm được, vì phạm lời thề sẽ nhận phải kiếp nạn, sau này ngươi còn phải quay về Hoa Triều cung."

Nàng buống lòng trái tim, ôm lấy hấn nói: "Ta nghĩ ngươi sẽ tức giận."

Tự tay đem nàng đưa lên con đường tương lai không rõ, thời điểm nàng cần nhất hấn lại đem nàng đẩy ra, tất cả đều bắt nàng tự mình đi ứng phó, rốt cuộc vẫn là có chút áy náy cùng không đành lòng, hấn rốt cục đưa tay ôm nàng, dặn dò nói: "Ngươi mặc dù không thể nhớ ta, nhưng cũng không thể nhớ hấn, hiểu chưa?"

Nàng nghe thấy trong lời nói có dụng ý, cam đoan nói: "Ta chỉ nhớ ngươi, sẽ không nhớ hấn."

Hấn im lặng, hiển nhiên là biết lời này không có hi vọng, nếu như quả thực biến thành tình kiếp, sao có thể dựa vào một câu dặn dò của hấn mà có thể trốn tránh được? Cái ôm nhẹ nhàng tản ra mùi áp áp, nàng lại bắt đầu thất thường áp a áp ứng nói: "Thần tôn đại nhân. . ."

Hấn cúi đầu nhìn nàng.

Nàng lấy hết dũng khí nói "Tương lai ta sẽ làm thân hậu của ngươi, đứng ở bên cạnh ngươi, cũng không thể được gọi tên ngươi sao?"

Muốn đứng ở bên cạnh hấn cùng hấn sống vai sao, đối với nàng mà nói là chuyện vĩnh viễn không có khả năng, không nên hi vọng, hấn nhìn ánh mắt của nàng nói: "Ta so với ngươi lão già mười vạn tuổi, ngươi sao có thể đứng cùng chỗ với ta?"

Nàng phản đối nói: "Vì sao không thể, ta sẽ cố gắng tu hành."

Hắn trầm mặc một lát nói: “ Khi có người khác thì không được gọi đầu . ”

Nàng cao hứng lại khăn trương, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Cầm, . . . Cầm Tú.”

Từ khi sư phó rời đi, tên này ngay cả ở thiên đình, cơ hồ cũng không có người giáp mặt kêu lên, nay từ trong miệng một tiểu yêu gọi lên, lại thân thiết đến buồn cười, hắn đáng ra không nên lên tiếng , hai mươi tư vạn năm tu hành, chấp chương Trung thiên mười vạn năm, tự nhiên biết như thế nào là quyết định tốt nhất, nhưng mà giờ phút này nghe tiếng gọi tinh tế đó , trong lòng nhưng lại một tia thất lại, có một sự áy náy cùng tự trách chưa từng có.

Nàng nắm ngón tay của hắn ra tính toán, "Dao trì hội sẽ nhanh đến a."

Còn nhớ rõ việc này, như vậy hắn đã hứa hẹn thì cũng nên làm được, hắn gật đầu nói: "Đến lúc đó ta mang người đi."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dao trì hội

Sáng sớm ngày thứ hai, tiểu yêu hoa bị một trận âm thanh âm ỹ đánh thức, phát hiện chính mình không biết từ khi nào đã về tới vườn hoa, bên cạnh có rất nhiều người cầm công cụ sạ đất , còn có rất nhiều người ở chuyển đá.

Đã sớm biết đó là cái người đáng ghét, nói chuyện không tính toán gì hết! Nàng vừa giận lại vừa sợ, ngồi xổm xuống không dám lên tiếng .

Rất xa, công tử dẫn Hàn quân gia đi tới, không biết là cố ý hay là vô tình, hắn dừng lại ở trước mặt nàng, chỉ bảo mọi người nói: "Có thể khởi công , còn vườn hoa này"

Lúc nói còn nhếch môi cười liếc nàng một cái. Tai vạ sắp đến nơi, Cầm Tú có biết hay không?

Nàng bắt đầu roi lệ. Cách đó không xa, nhóm công tượng bắt đầu dỡ bỏ khu tường thấp cũ nát, đào đất .

Công tử lúc này mới ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, lấy tay lắc lắc cành lá nói: "Tiểu hồng trà giống như đang run thì phải . "

Nàng hừ một tiếng, lại càng run, cũng muốn tách ra khỏi sự đụng chạm của hắn, đương nhiên trong mắt người bên cạnh , chỉ như là gió thổi cành lá mà thôi.

Công tử cười to, đứng dậy kêu Hàn quân gia rồi thấp giọng phân phó vài câu, sau đó cũng không quay đầu lại rồi đi.

Đáng giận! Nàng cắn răng nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng oán hận nghĩ , nói không giữ lời, thật hèn hạ, sau này mong không có một mỹ nhân nào đi thích hắn nữa !

Đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng của Hàn quân gia: "Công tử nói, lần này muốn xây tường chắc chắn một chút."

Sửa tường? Nàng lập tức sững sốt, không phải muốn sạ bằng vườn hoa sửa xây đài ngắm trăng sao?

Nhóm công tượng nghe vậy đều ghẹo nói: “Nhiều vật liệu đá như vậy, đừng nói xây tường cho chắc chắn , muốn xây tường thành cũng đủ nữa là . ”

"Vậy xây cao một chút , thừa thì dùng xây tường ngoài."

Hàn quân gia cười nói: "Ta cũng kỳ quái đây, công tử sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý , lại còn muốn lưu lại vườn hoa này, chỉ xây tường bên ngoài . Thôi, hắn nói như thế nào, các người nghe theo là được , tiền công một đồng cũng không thiếu các người . "

Xây mấy bức tường tự nhiên so với xây hái đài ngắm trăng đơn giản và ít dùng sức hơn rất nhiều , nhóm công tượng sao lại không vui, tất cả đều đáp ứng .

Hàn quân gia nhớ tới cái gì, dặn dò nói: “Còn có, công tử phân phó riêng , trăm triệu lần cũng không được gây tổn hại cho mấy bụi hoa đó ,chỉ cần chạm vào làm hư một cành một lá , cũng phải khấu trừ gấp bội tiền công. . . ."

Nói còn chưa xong , một hạ nhân bên cạnh liền ngạc nhiên nói: "Công tử thích mỹ nhân thì không nói làm gì , bây giờ ngay cả hoa cỏ cũng không buông tha ?"

Chúng công tượng cười vang, Hàn quân gia cũng cười mắng hắn. Tiểu yêu tức giận đến xỉ một cái lên đất .

Vào đêm

Nghe tiếng đàn trong trúc hiên lại vang lên, nhẹ nhàng, lại mang đến cảm giác càng lạnh lùng, công tử ngồi ở án tiền, bên cạnh là một nàng tiểu mỹ nhân mới. Tiểu yêu hoa dựa vào cửa sổ, chống má lắng nghe.

Sau một lúc lâu, công tử bỗng nhiên dừng lại, cười nhìn mỹ nhân nói: "Đêm nay ta có chút việc, trước gọi người đưa nàng trở về, ngày khác lại tiếp đón nàng."

Tiểu mỹ nhân vẻ mặt thất vọng đưa ngoài. Hắn không cần tiểu mỹ nhân bồi bên người sao? Tiểu yêu hoa còn đang kinh ngạc, đã thấy hắn đứng lên, nhìn qua phía cửa sổ, trong mắt tràn đầy ý cười: "Lén lút ở ngoài làm cái gì? Tiểu hồng trà!"

Hắn thấy được? Tiểu yêu giật mình, đành phải hiển hình, mạnh mẽ nói: "Ta mới đi ngang qua, thấy người đánh đàn cũng không tệ lắm, lại đây nghe một chút."

Công tử thuận tay lấy chén rượu trên bàn hỏi: "Nghe ra cái gì?"

Tiểu yêu không chút suy nghĩ, nói "Người sống không thoải mái!"

Công tử nói: "Sao người biết?"

"Bởi vì ta nghe thấy người sống không vui!"

Tiểu yêu cúi đầu, tiếng đàn này tác động lòng người, làm nàng đối với cuộc sống khô khan này bị cảm giác không thú vị, quyết tâm tu tiên lại thiếu chút nữa dao động.

"Ta sống không thoải mái sao?"

Công tử uống cạn rượu, thở dài nói, "Ta kiếm tiền nuôi sống rất nhiều người, có lẽ bọn họ đều chỉ nhìn chăm chăm vào tiền của ta, một lòng muốn ta chết, rồi đem tiền để lại cho bọn họ."

Tiểu yêu giận dữ nói: "Vậy người đừng lo lắng cho bọn họ nữa!"

"Bọn họ đều là thân thích của ta."

Công tử nói, "Các cô nương theo ta, là vì muốn ta mua cho các nàng thứ mà các nàng ấy muốn, người tìm đến ta, đều muốn từ chỗ của ta lấy vài thứ đi."

Tiểu yêu hoa đồng tình nói: "Ta sẽ không lấy gì của người hết."

"Người cũng giống như vậy thôi, chính là muốn ta giúp người độ kiếp thôi!"

Công tử nâng chén rượu, bỗng nhiên nói: "Người có vẻ không thích tu tiên?"

Người khác từ chỗ hắn lấy đi thứ gì đó đã rất nhiều, mà chính nàng cũng đã biến thành người lợi dụng sự che chở của hắn, tiểu yêu hoa dâng lên rất nhiều cảm giác xin lỗi, "Ta không phải cố ý, bởi vì ta thích một người, muốn thành tiên mới có thể gần cho hắn."

"Người không cần áy náy, đây là điều kiện giữa hai ta."

Công tử chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cúi mặt xuống, "Tiểu hồng trà, người đã đáp ứng ta sẽ không nghĩ đến người khác, người suy nghĩ đến hắn."

Tiểu yêu hoa chột dạ, "Ta không nghĩ."

Công tử nói: "Ta không tin, người gạt ta."

Bị buộc nóng nảy, tiểu yêu hoa đơn giản ngẩng cao đầu, nói: "Tùy người tin hay không, người có nhiều người theo như vậy, ta vụng trộm nghĩ đến người khác cũng không được sao? Đây không công bằng."

Cũng giống như việc buôn bán đến hai chữ công bằng, công tử cười đến thoải mái, "Nói như vậy, ta không cần các nàng nữa, người cũng sẽ không nghĩ đến hắn?"

Tiểu yêu không chút suy nghĩ nói: "Đương nhiên."

"Nói chuyện cần phải giữ lời"

Công tử nâng mặt rời đi, "Phía ta đã đem tiểu mỹ nhân đưa đi, người hôm nay có phải nên theo giúp ta hay không?"

Cầm Tú nói muốn quay về Hoa Triều cung, giờ phút này một mình ở trong vườn hoa một mình thì thật nhàm chán, tiểu yêu hoa gật đầu.

"Theo giúp ta uống rượu?"

"Ta không uống."

"Vậy nghe cảm?"

"Được"

Những ngày nhân gian đã không còn nghĩ đến những gian nan nữa, công tử rất thú vị, sẽ đánh đàn sẽ chơi cờ, còn biết rất nhiều chuyện mới mẻ, buổi tối thường xuyên mang theonàng vào thành chơi, nhưng mà thời gian ngày từng ngày đi qua, nàng vẫn có cảm giác bất an, bởi vì nàng đã mấy tháng rồi không gặp Cẩm Tú.

Hôm nay ban đêm, nàng không đi tìm công tử, một mình ngồi xỏm giữa vườn hoa ngẩn người.

Hắn đã dặn quá không được dễ dàng quay về Hoa Triều cung, nàng cũng không thể không nghe theo, nhưng sao nhiều ngày trôi qua, nàng nhin không được bắt đầu nhớ hắn, chẳng lẽ hắn một chút cũng không nhớ đến nàng sao? Hắn có phải đã quên nàng đi rồi hay không?

Đương nhiên sẽ không, Cẩm Tú, hắn là thần tôn đại nhân, lại để nàng gọi thẳng tên, hắn chính là thích nàng.

Nghĩ vậy nàng tự dung vui vẻ lên một chút, cũng may cuộc sống nhân giancũng không quá nhàm chán, ít nhất so với lúc trước một mình ở thâm sơn tu hành tốt hơn nhiều, công tử thường xuyên sẽ đánh đàn cho nàng nghe. . .

Đột nhiên nghĩ lại, nàng rốt cục phát hiện có điều gì đó không ổn, công tử trong khoảng thời gian này thật sự không đi tìm thêm tiểu mỹ nhân nào, hắn có thể giữ lời, chẳng lẽ nàng chỉ có mấy chục năm lại không thể không nghĩ đến người khác? Lặng lẽ nghĩ?

Đèn lồng đi chuyển lại gần.

"Tiểu hồng trà, sao còn không ra." Công tử lấy tay đung đưa cành hoa.

Nàng càng thêm bất an, đành ra tiếng khuyên hắn nói: "Ngươi nhanh đi tìm nhóm các nàng đi."

Công tử cười nói: "Ngươi đáp ứng theo ta, cũng không thể nuốt lời, mau ra đây."

Nàng thấp giọng giải thích nói: "Đổi lại ngươi thích một ai đó, nàng không thể thăm nghĩ đến ngươi, ngươi có tức giận không, ta không phải cố ý lừa gạt ngươi."

Công tử không so đo, thả đèn lồng nói: "Chiếu theo như lời ngươi nói, hắn là thượng thần, ngươi vẫn là tiểu yêu, còn phải mất năm trăm năm mới thành tiểu tiên, năm vạn năm mới thành hạ tiên, khi nào thì mới có thể đứng cùng hắn?"

Tiểu yêu hoa phiền chán, nhảy ra nói: "Muốn ta cùng ngươi chơi cái gì?"

Công tử nói: "Ta hôm nay đi trong thành, mang đồ ăn ngon về cho ngươi."

Tiểu yêu hoa nhin nước miếng xuống, nói: "Không ăn, ngũ cốc, hoa màu nhân gian khói lửa khí quá nặng, ăn nhiều sẽ không thể thành tiên."

Một cành hoa sen cao vút đứng thẳng, lá sen lóng lánh kim quang, gió mát, nhạc tiên, trong Dao Trì tràn ngậpkhông khí vui mừng, thượng thần, các thượng tiên sớm đã đến, hoặc đứng ở đầu cầu, hoặc ngồi ở giữa bữa tiệc, tốp năm tốp ba tụ làm một chỗ đàm tiếu(nói chuyện). Xa xa có người đi tới, đi đầu là vị thượng thần, Phong Thần tuấn mỹ, hai nữ tử hồng y xinh đẹp đi theo bên người, người đi bên trái diện mạo xinh đẹp, tay cầm biểu tượng hoa thần, toàn thân bao phủ thanh khí thần nhiên, hiển nhiên là Hạ tiên, mà một vị khác lại thấp phần điểm lệ trong sáng, lại không e dè mở to mắt nhìn mọi nơi xung quanh, đã tính (ngang bướng) chưa trừ, đúng là Tiểu yêu. Ai lại mang tiểu yêu đến nơi này chứ?

Chúng thần tiên đều có chút kinh ngạc, đều nghênh đón làm lễ. Một vị lão giả hay nói giỡn nói: "Trung thiên vương ngàn chén không say, hôm nay đến chậm, sau đó nhất định phải phạt thêm mấy chén."

Hắn mỉm cười chấp tay.

Chưa bao giờ cùng một lúc gặp qua nhiều thượng thần, thượng tiên như vậy, tiểu yêu có chút sợ dẹt, yên lặng tránh ở phía sau hắn, hắn không phải hoa tộc thần tôn sao, Trung Thiên Vương là danh hiệu của hắn ở thiên đìnhsao? Mấy thần tiên đó đối với hắn giống thực cung kính a. . .

Hạnh tiên bên cạnh cười khẽ, cực kỳ khinh thường.

Biết nàng là đang cười nhạo chính mình chưa thấy qua mấy chuyện này, tiểu yêu hoa mặt đỏ lên, lập tức ưỡn ngực đứng vững, không chút yếu thế trừng lại, mấy lần trước đến hội Dao Trì đều là Mai tiên và Hạnh tiên đi theo, lần này quyết định mang thêm nàng Hạnh tiên tự nhiên không vui, cuối cùng là Mai tiên chủ động xin ở lại trông giữ Hoa Triều cung, để hai người khỏi dỗi, lại thêm không vừa mắt lẫn nhau. "Ta muốn đi làm lễ bái đế quân, các ngươi tự mình đi thưởng thức, không được đi xa."

Hắn sau khi quay lại dạo , liền đi theo chúng thần tiên đang hướng đến Lăng Tiêu điện. Tiểu yêu có chút không biết làm sao, muốn đuổi theo gọi hắn, lại bị Hạnh tiên giữ chặt nói: “ Ý tứ của thần tôn đại nhân chính là cho ngươi đi thăm thú mấy nơi , tăng thêm chút kiến thức, đừng không biết tốt xấu, thiên cung trang nghiêm, ngươi lớn như vậy còn kêu gọi níu kéo còn thể thống gì?

Tiểu yêu căm tức nhìn nàng, không dám phản bác.

Hạnh tiên cười nói: "Thiên cung quy củ nghiêm ngặt , giống như ngươi tu hành chỉ đến mức nông cạn có phúc lắm mới được thấy đây , còn không nhân cơ hội đi nhiều một chút , sau này có muốn thấy cũng không được thấy đâu , ta muốn đi đến chào Nam Hà thần nữ, ngươi cẩn thận một chút, đừng làm mất mặt thần tôn đại nhân."

Tiểu yêu quay mặt sang nói: "Có gì đặc biệt hơn người chứ , chờ ta tương lai tu thành Hạ tiên, thần tôn đại nhân sẽ dẫn ta tới ."

Hạnh tiên cười lạnh nói: "Thần tôn đại nhân vốn là thiên thần, là sư đệ của đế quân, nay tuy bị tạm thời giáng xuống Hoa Triều cung, nhưng nói không chừng khi nào đó thì đế quân liền xá tội cho ngài trở về vị trí cũ trở về thiên cung , ngươi cho là ngươi thật có thể làm thần hậu sao ? Nằm mơ!"

Tiểu yêu hoa nói: “Hắn đã đáp ứng ta, chờ ta lịch kiếp thành Hạ tiên, sẽ mang ta cùng tiến vào thiên cung."

Kỳ thật Cẩm Tú tương lai có thể trở về vị trí cũ hay không, cũng không ai có thể biết, Hạnh tiên vốn chỉ tùy tiện bịa chuyện với nàng , ai ngờ đột nhiên lại nghe tin tức như thế , sắc mặt nhất thời không tốt , "Hắn thật sự nói qua sẽ mang ngươi tiến vào thiên cung?"

Tiểu yêu hoa ngậm hời hợt miệng"Ừa gạt ngươi thôi !"

Xoay người rồi đi.

Hạnh tiên hừ nói: "Ta nói , chính tông thần tộc nặng nhất là huyết thống, ngươi bắt quả chỉ là tiểu yêu , cho dù có tu thành Hạ tiên, cũng không tới phiên ngươi làm thần hậu!"Huyết thống cùng thần hậu có liên quan gì ?

Tiểu yêu chưa bao giờ nghe qua điều này , liền đứng lại.

Hạnh tiên tình ý nhìn thấy , đi đến nàng bên cạnh nói: "Huyết thống quan hệ đến mạch máu thần tộc, ngươi cũng biết con trai của thiên quân Côn Luân, chính là do thiên quân Côn Luân và phạm nhân sinh ra , tu hành so với người khác khó khăn hơn rất nhiều , bởi vậy nghe nói hôn phối thượng thần đều có quy định đến thiên luật, thần tôn đại nhân là nói chơi với ngươi thôi, tương lai ngài nhất định sẽ cưới một thần nữ hoặc thiên nữ khác, bắt quả nhìn ngươi đáng thương, có lẽ không bao lâu nữa sẽ thu giữ ở bên người nói không chừng."

Tiểu yêu hoa nắm tay, lui về phía sau hai bước nói: "Hắn thích ta, sẽ không cưới người khác!"

Hạnh tiên vừa lòng nhìn phản ứng của nàng, trào phúng nói: “Hiện tại đã biết rồi , ngươi chỉ là một tiểu yêu, thần tôn đại nhân đã sớm nói ngươi không có số mệnh Thượng tiên , cho dù tu thành Hạ tiên, cùng hắn vào thiên đình, kết quả là ngay cả Sùng phi cũng không đúng quy cách, còn vọng tưởng làm thần hậu!"

Tiểu yêu im lặng sau một lúc lâu, xem thường nói: “Ta mới không tin, mặc kệ ngươi nói như thế nào."

Lập tức quay đi .

Thấy nàng không thêm để ý, Hạnh tiên tức giận nhìn lên trời là cười lạnh. cung điện hùng vĩ, cột đá tinh mỹ (tinh xảo; tuyệt đẹp), tường vân bao quanh , xanh vàng rực rỡ, so với Hoa Triều cung nhã, lại có một phần không khí khác, ngay cả trên bậc thang cũng có khắc hoa văn Phi Vân (mây bay) .

Tiểu yêu hoa bước đi không mục đích , sớm đã không còn chút hứng thú nào . Tuy mới rời miệng trước mặt Hạnh tiên, nhưng nghe mấy lời đó , tự tin trong lòng nàng cũng không cánh mà bay, hắn xác thực nói qua lần này nếu độ kiếp thành công mới có thể cầu được số mệnh Hạ tiên, chẳng lẽ chuyện huyết thống là có thật ?

Chẳng lẽ hắn luôn lừa nàng hay sao ?

Hắn không cự tuyệt nàng, hơn nữa lại cho nàng gọi tên mình, mà nói lại nàng cũng chỉ là một tiểu yêu, lừa nàng thì có ích lợi gì ? Hạnh tiên nói như vậy nhất định là cố ý muốn nàng tức giận, không nên nghĩ nhiều, tiểu yêu hung hăng gật đầu tỏ vẻ quyết tâm, chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lại phát hiện phía trước chính là cung điện thiên cung cao cao , còn có cổng lớn cao cao, khí thế cực hoành tráng, cổng chào khắc sâu ba chữ to "Nam Thiên Môn", vài thiên binh thiên tướng chấp hành đứng canh gác.

Đây là Nam Thiên Môn trong truyền thuyết sao ? Vừa rồi cũng không phải từ chỗ này vào , tiểu yêu tò mò, thử tới gần, thiên binh thiên tướng cũng không cản lại, vì thế nàng dứt khoát đi qua, ngửa mặt nhìn mấy chữ to tán thưởng. Cổng chào bên cạnh có vẻ thấp hơn một chút , trên đài cao ngay giữa tâm treo một cái chuông vàng thật lớn, hình dáng tao nhã.

Trên chiếc chuông lớn lại có một người nằm lên . Tiểu yêu tò mò, lại thấy thiên binh không chú ý đến mình, liền lặng lẽ bò lên đài xem, phát hiện người nọ còn rất trẻ, mặc áo dài rộng màu vàng, lúc này đang nhắm mắt lại ngủ say.

Có thể vào thiên cung thì ít nhất phải là Hạ tiên, nay có người tới gần hắn thế mà hắn vẫn không có phát hiện, thật sự là rất sâu nha ! Tiểu yêu cảm thấy thú vị, bèn ở trên mặt hắn hết . "Muộn giờ rồi kia !"

Người nọ bỗng nhiên nhảy dựng lên, hung hăng đưa bàn chân đã vào chuông vài cái, tiếng chuông lập tức vang lên. Tiểu yêu sợ tới mức trượt xuống.

Người nọ bắt lấy nàng hét, "Tiểu yêu làm sao lại lớn mật đến vậy, dám lấn vào thiên cung!"

Tiểu yêu hoa cuống quát giải thích: "Ta không phải trà trộn vào đâu, ta là đi theo thần tôn đại nhân tới!"

"Ai lại mang tiểu yêu tiến vào thiên cung chứ, thật là vô pháp vô thiên, dám ngang nhiên không nhìn pháp lệnh thiên đình."

Người nọ dụi dụi con mắt, hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, "Ngươi, lại đây." Thần tiên nơi này người người đều so với nàng cấp bậc cao hơn, tiểu yêu nào dám không nghe, ngoan ngoãn đi qua.

Người nọ một lần nữa nghiêng người nằm xuống, một tay đỡ đầu, lười biếng nhìn nàng hỏi: "Hoa yêu nhỏ, hoa thần đương nhiệm của mấy ngươi là ai?"

Tiểu yêu nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: "Cầm Tú."

"Nguyên lai là Trung Thiên Vương, ta sao lại quên chứ?"

Người nọ sắc mặt thay đổi, ra vẻ mặt cười, "Hoa yêu nhỏ, hôm nay chuyện ta ngủ quên trăm ngàn lần đừng nói cho hần biết nhé." Hần thật sự là Trung Thiên Vương gì đó sao, tiểu yêu gật đầu hỏi: "Ngươi là ai?"

Người nọ nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa nhắm mắt: "Ta là tiên quan trông coi chuông đồng Nam Thiên Môn, ngươi đi đi, ta muốn đi ngủ."

Hần là đương sai (viên quan nhỏ) thiên đình, chắc hẳn là biết rất nhiều chuyện trong thiên đình nhỉ? Tiểu yêu cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi hần: "Chuông tiên đại nhân, hôn phối thần tộc thật sự phải theo thiên luật sao?"

Chuông tiên không chút suy nghĩ nói: "Đương nhiên, huyết thống thần tộc chính tông không được lẫn lộn!"

Nói xong phát hiện có gì không đúng, hần tròn mắt nhìn nàng cười rộ lên, "Hoa yêu nhỏ, ngươi hỏi cái này làm cái gì, muốn gả cho ai?"

Tiểu yêu chính là ngẩn người.

Chuông tiên pha thấy không thú vị, lại nhắm mắt ngủ.

Từ Lăng Tiêu điện đi ra, không có đoạn nào không có tiên nữ chào hỏi hần, hần cũng mỉm cười ứng đối (đáp trả), tiểu yêu tránh ở sau cây cột đứng ở xa xa nhìn, ánh mắt đưa tình này nàng nhìn rất không thoải mái, thậm chí có chút căm tức, hóa ra hần lại phong lưu như vậy. . .

Hội Dao Trì sắp bắt đầu, nhóm nữ thần tiên rốt cục đều bị đuổi đi. Nàng lặng lẽ chuyển qua góc tường gần nhất, đợi nữ thần tiên cuối cùng rời đi, mới nhảy ra lôi kéo ống tay áo màu vàng của hần, vẻ mặt ghen tuông hỏi: "Nàng là ai?"

Sớm phát hiện nàng, hần nhin cười nói: "Đông Nhạc Quân chi nữ."

Nàng nhìn theo hướng nữ thần tiên rời đi, không hồn giận nói "Ngươi sao lại quen biết nhiều tiên nữ, thần nữ như vậy."

Hần ôn nhu nói: "Hoa triều cung cũng có rất nhiều nữ."

Đúng vậy, hần tựa hồ đối với nữ giới đều ôn nhu như vậy, nàng không nói, hoặc là sợ hãi tiếp tục nghĩ thêm nữa, hần đối tốt với nàng chắc sẽ không giống như với các nàng.

Hần kéo tay nàng nói: "Các thần tiên đều đã đến tề tụ, ngươi không phải đặc biệt đến xem sự kiện Dao Trì sao? Trong đó nhiều người, phải đi sát theo ta, ít nói chuyện, chớ để tại họa đến thân."

Nàng không hề động, ngửa mặt nhìn ánh mắt của hần hỏi: "Khi nào thì ta mới có thể làm thần hậu của ngươi?"

Hứa hẹn mang nàng tham gia hội Dao Trì đã làm được, sau này dù hần đẩy nàng ra, chờ đến tương lai dù nàng có biết cũng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn, tiểu yêu đơn thuần, hần trầm mặc hồi lâu, mỉm cười nói: "Chờ sau khi ngươi nhập vào tiên tịch rồi nói sau."

Nàng có chút hốt hoảng, bất chấp kiêng kỵ hỏi "Cầm Tú, ngươi ôm ta một cái được không?"

Hần vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Đừng nào loạn nữa, đi xem hội Dao Trì trước đã."

Nàng không dám nói thêm nữa, mặc hần kéo đi. Tiên nhạc phiêu phiêu, trong ao sen tiên nga giẫm nhẹ lên lá sen, hoặc ôm tỷ bà, hoặc nâng sáo, hoặc chỉ có múa hát, bên bờ ao cũng bố trí vô số chương trình lớn nhỏ, trên mặt bàn bày ra rất nhiều hoa quả, mỹ tửu, có tiên nga rót rượu lui tới, các thần tiên ngồi chuyện trò vui vẻ, mời rượu với nhau, lại nâng chén kính chúc thần đế, thần hậu.

Nàng đứng ở bên cạnh hần, hăm mộ nói: "Đế quân cùng thần hậu thật tốt."

Các thần tiên đều bước tới mời rượu, nhận lấy vô số chén uống cạn, hần đã hơi say, ngắm nhìn ca vũ một lúc lại xoay mặt cười nhìn nàng, "Sao vậy?"

Mất phượng mang theo men say, thiếu sự nghiêm cẩn (chặt chẽ cẩn thận) ngày thường, lại thêm vô hạn phong tình.

Nghe công tử nói châm ngôn sau khi uống rượu, mọi người sau khi say rượu sẽ nói nói thật, thần tiên uống rượu chắc cũng giống như vậy? Nàng hạ quyết tâm, cúi người tiến đến bên tai hắn, một lần nữa nhắc tới đề tài kia, "Ta khi nào thì có thể làm thần hậu của ngươi?"

Không chờ nàng nói xong, hắn đã quay mặt lại, cười với một vị thần tiên rồi uống rượu.

Mơ hồ phát hiện hắn ở cố ý lảng tránh, nàng kinh hoàng nói: "Cầm Tú."

"Không được nào loạn." Hắn trầm giọng trách.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Âm mưu

Từ dạo tri hội trở về, hắn đã bắt đầu xa lánh đối với nàng, trừ bỏ dặn dò nàng không được tùy tiện quay về hoa triều cung, lại thấy không nói thêm gì, nàng cũng không hỏi nhiều, yên lặng trở lại trong vườn hoa.

"Tiểu Hồng trà, đi ra." Công tử gọi nàng.

Chậm chạp không có động tĩnh gì. . .

Công tử buông đèn, lắc lắc nàng nói: "Không phải nói sẽ kể cho ta về hội Hao Tri sao?"

Nàng vẫn không trả lời, bởi vì không muốn nói chuyện. "Ta biết ngươi ở đó, không được trốn."

Công tử ở bên cạnh nàng ngồi xuống, lại cười nói: "Ta đoán nha, có phải người mà người thích đã chọc ngươi tức giận hay không?"

Nàng rớt cục nhện không được hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Lĩnh vực tình yêu nam nữ, tâm tư nữ hài tử này còn cần phải đoán sao?

Công tử nói: "Hắn không thích ngươi rồi, ngươi đã đáp ứng giao trái tim cho ta, hắn biết nhưng lại không tức giận, có thể thấy được trong lòng không có ngươi."

Nàng nổi giận, nhảy ra: "Ta không tin! Hắn thích ta!"

Không đợi hắn nhiều lời, nàng lại lớn tiếng nói, "Hắn đối với người khác tốt, nhưng đối với ta không giống như vậy, hắn đã đáp ứng để cho ta làm thần hậu, cũng để ta gọi tên tự của mình, còn nói sẽ mang ta tiến vào thiên đình, hắn sẽ không gạt ta!"

Lời hung hèn đã nói xong, ngược lại trong lòng càng thêm trống rỗng, nàng quật cường cắn môi.

Công tử nhìn nàng sau một lúc lâu, nở nụ cười, "Lừa ngươi cũng không sao, không phải còn có ta cùng ngươi sao, ta có cái biện pháp làm người không còn khó chịu nữa." "Châm ngọn nến cao trong phòng, một vò rượu lớn để lên bàn, hai người ngồi ở trên tháp."

Công tử trước rót một chén sau đó nói: "Uống."

Tâm tình không tốt tới cực điểm, nàng không chút nghĩ ngợi, bùng lên liền uống một ngụm lớn, nhất thời bị cay nồng làm ho khan, trong lòng ngực như bị hỏa thiêu, nước mắt cũng chảy ra, "Không ngon bằng Bách Hoa tửu của chúng ta."

Công tử cười to nói: "Không ngon bằng, nhưng lại có thể làm cho mình say." "Say, cảm giác này thực tốt như vậy?"

Nàng cho tới bây giờ chưa từng uống rượu, thử uống xong còn lại được nửa chén, giống như cay, giống như khó chịu, lại mang đến một loại thoải mái lạ thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cực kỳ xinh đẹp, công tử lắc đầu nói: "Tửu lượng thực kém, một chén đã đủ."

Trong đầu có điểm choáng váng, nàng trừng mắt nói: "Ai một ly đã gục!"

Công tử với tay nắm lấy tay nàng hỏi: "Tiểu hồng trà, hân làm thế nào chọc giận ngươi vậy?"

Nước mắt giống như ngừng không được , lã chã rơi xuống, trong lòng buồn chán hoang mang , nàng dựa vào trong lòng hân lớn tiếng khóc."Hân nói tu tiên là có thể gả cho hân làm thần hậu, nhưng hân. . . Giống như là đang gạt ta, hân muốn kết hôn với thượng tiên cùng thần nữ, ta không thể trở thành thượng tiên, cũng không thể với nổi đến chức thần hậu đó !"

Thần tiên cũng có lời ngon tiếng ngọt lừa người sao?

Công tử nhin không được cười nói: "Vậy thì có sao, vậy thì đã sao nào?Nếu hân lừa ngươi, ngươi sau này cũng đừng để ý đến hân nữa là được ."

Nàng khóc càng thương tâm , "Ta thích hân."

Công tử thở dài: "Hân lừa ngươi mà ngươi còn thích sao ?"Nàng càng khóc thút thít , không đáp.

Công tử nâng mặt của nàng lên, thấp giọng nói: "Ta cũng rất thương tâm, ta thích tiểu Hồng Trà, nàng lại đi thích người khác, ngay cả lời đã đáp ứng ta cũng không nhớ rõ ."Nàng lập tức ngán mặt lên nhìn hân.

Công tử nhìn nàng, ánh mắt đó chưa bao giờ sáng đến như vậy , thanh âm cũng thực ôn nhu, "Nếu không được làm thần hậu, vậy gả cho ta làm phu nhân đi, ta đối với ngươi nhất định tốt hơn so với hân ."

Khuôn mặt càng trắng đỏ hơn, nàng hoảng, nhanh chóng từ trong lòng hân nhảy dựng lên, chạy như bay ra khỏi cửa .

Công tử cũng không đi cản lại bởi vì câu nói năm trăm năm trước kia, nàng từ đó về sau đã khổ tâm tu hành đến thế nào nhưng kết quả lại phát hiện câu nói kia chỉ là nói dối, hóa ra làm thần hậu từ đầu tới cuối chỉ là giấc mộng, cho dù tu thành Hạ tiên, khoảng cách giữa bọn họ vẫn xa xôi như vậy, biết rõ vĩnh viễn không đạt được mục tiêu kia, có cần thiết để tiếp tục theo con đường này?

Thời gian sẽ làm người tỉnh lại , ba ngày sau, nàng đang ở trong vườn hoa ngắm người, công tử lại tới nữa. "Tiểu Hồng Trà, vẫn còn tức giận?"

Hân mỉm cười ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống. Đột nhiên có chút khấn trương, nàng vẫn không lên tiếng.

Công tử kéo lá cây của nàng: "Ta không thích cuộc sống như vậy, ngươi cũng không thích tu tiên, nếu chúng ta ở cùng một chỗ, không có hân, vẫn sẽ có người thích ngươi ,thương ngươi, như vậy không tốt sao?"

Nàng nhin không được hỏi: "Không có nhiều mỹ nhân như vậy, còn thích ta sao?"

Công tử nói: "Ta chỉ thích một mình tiểu Hồng Trà, chỉ cần tiểu Hồng Trà, thích ta mấy chục năm , mấy chục năm này đã đủ rồi, dù sao ta sống cũng không lâu, ngươi có thể thử xem, xem ta đối với ngươi có phải tốt hơn so với hân hay không, như thế nào?"

Nàng rất kỳ quái, "Ngươi vì sao thích ta?"

Công tử nói: "Bởi vì chỉ có nàng mới biết ta sống không thoải mái thế nào ."

Nàng cự tuyệt nói: "Ngươi là người , tương lai sẽ chuyển thế ,sẽ không thể nhớ rõ ta , còn có thể thích các cô nương khác, ta không muốn chỉ được đối tốt vài chục năm , ta muốn vĩnh viễn phải tốt với ta ."

Công tử nói: "Ta có thể chuyển thế, sau khi chuyển thế ngươi đến tìm ta, không cho ta thích các cô nương khác."

Nàng vẫn đỏ mặt cự tuyệt: "Không được, ở cùng một chỗ với con người Thiên Lý sẽ không tha, tương lai sẽ có thiên hình , sẽ làm chúng ta. . . . Hôi phi yên diệt." (tan thành cát bụi)

Công tử nói: "Ta chịu thay ngươi!"

Nàng có chút giật mình, "Ngươi không sợ sao?"

Công tử nói: "Chỉ cần tiểu Hồng Trà khẳng định thích ta, ta sẽ không sợ."

Nàng lại không lên tiếng.

Công tử tựa hồ hiểu được tâm tư của nàng, cười cười nói: "Ta không lừa ngươi, thật sự."

Đột nhiên bị triệu hồi Hoa Triều cung, hân cầm trong tay bộ hồ sơ , cầm tú y áo (áo dài gấm vóc), không giận mà uy, giống như khi mới gặp vậy, chẳng qua trên mặt đã đã không còn nụ cười thân thiết động lòng người.

Nàng không lảng tránh, nhìn thẳng vào mắt của hân.

Vẫn luôn kêu gào phải làm thần hậu, nhanh như vậy đã đi thích phàm nhân, quả nhiên là tâm tính trẻ con , có thể thấy được lựa chọn lúc trước không hề

sai, hấn trấn an bản thân, nhìn vào đôi mắt kia, chung quy vẫn không nên nói lời trách cứ, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hỏi: "Còn nhớ rõ lời của ta?"

Mỗi khi hấn cùng với tiên nữ, thần nữ khác nói chuyện, nàng sẽ không thoải mái, nhưng mà nay nàng với nam nhân khác ở cùng một chỗ, hấn lại không tỏ vẻ gì, thậm chí không có nửa điểm ý tức giận, thở dài, rốt cục nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng thần nhiên nói: "Nhớ rõ, không thể cùng phạm nhân sinh tình, nếu không tương lai tất sẽ tai vạ đến nơi."

Nói tới đây, nàng rũ mắt xuống "Nhưng mà hấn đối với ta tốt lắm, hấn không đi tìm mỹ nhân khác, chỉ thích ta, còn muốn cưới ta làm phu nhân."

Rốt cục biến thành tình kiếp, hóa ra điều dị tượng nàng trúng phải lại là cái này! Hơn nữa lại có một tay hấn tạo thành!

Hấn nhú mày, nghiêm mặt nói: "Tình yêu phạm nhân chỉ là nhất thời, sao có thể sánh bằng tiên đạo vĩnh hằng, ngươi sao lại có thể buông thả như vậy, ngay cả ta cũng không thể nào cứu ngươi được."

Tùy hứng? Nàng trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Ta vĩnh viễn sẽ không làm được Thần Hậu, đúng hay không?"

Hấn ngây ngẩn cả người.

"Chuông tiên đã nói cho ta, ngươi luôn luôn gạt ta."

Nàng đôi mắt ửng đỏ, ngao ngễ ngẩng mặt, "Ngươi rốt cuộc có thích ta hay không? Ta còn có thể làm thần hậu của ngươi hay không?"

Hấn nhìn nàng một lúc lâu, chỉ trả lời một câu: "Không thể."

Nàng xoay người bước đi.

Tiếng đàn nhẹ nhàng triền miên từ trúc hiên bay ra, cũng giống như con người của hấn, lộ ra hương vị phong lưu, còn có phát ra sung sướng cùng thỏa mãn từ đáy lòng. Cười rục rịch giống như những người trẻ tuổi phải đối mặt với một người thân yêu.

Còn có công tử thích nàng, bảo hộ nàng, công tử đối với nàng tốt như vậy, nội tâm chưa sót rốt cục đã cảm nhận được một chút ngọt ngào, nàng bước nhanh hơn. Phía trước cửa sổ, một công tử mặc áo trắng như tuyết ngồi trước bàn dài, khẽ vuốt dây cầm, thỉnh thoảng còn quay mặt nhìn mỹ nhân bên cạnh, cười, vẻ mặt cung chiêu. Giống như tình thiên phích lịch (sắp xảy ra những chuyện ngoài dự tính), nàng xa xa ngây dại. "Ta chỉ thích một mình tiểu Hồng Trà."

"Ta không lừa ngươi, thật sự."

"Tình yêu phạm nhân chỉ là nhất thời"

Những lời này đều là giả sao, ngay cả công tử cũng lừa nàng!

Trong lúc này, không biết làm như thế nào nàng trở lại vườn hoa, ngồi ở đầu cạnh, nhìn bầu trời đen kịt ngăn người, đến nhân gian gần một năm, đại nạn đã tránh được, thiên kiếp lần này xem ra có thể bình yên vượt qua, đã có thể tính toán độ kiếp số mệnh Hạ tiên rồi sao?

Hấn chưa từng thích nàng, toàn bộ kiếp sống tu tiên bằng một sự kiên trì tín niệm (tín tưởng), nay mục tiêu phía trước đột nhiên biến mất, nàng cũng không biết phải tiếp tục làm như thế nào.

Một bàn tay nhẹ nhàng chụp vào vai của nàng. Nàng nhìn hấn một cái, lại quay mặt đi.

Tiểu yêu này sao lại giận đối với hấn thế này? Hấn vốn dĩ muốn thường xuyên lui tới an ủi nàng, nhưng cuối cùng cũng như không.

Hấn đứng thẳng dậy nói: "Ngươi cũng thấy, nhân gian có thể chưa tốt, vốn không nên chấp nhất cho loại tình cảm phạm nhân này, ngươi còn ba tháng nữa có thể bình yên độ kiếp, không thể nghĩ nhiều, đến lúc đó ta sẽ tới đón ngươi trở về."

Trong vườn hoa khô phục yên lặng, nàng chậm rãi quay mặt, đã không thấy bóng dáng của hấn.

Ngày thứ hai, hoàng hôn, công tử cứ theo lẽ thường tìm đến nàng, ngay cả thúc giục mấy lần cũng không nhận được lời đáp lại.

"Tiểu Hồng Trà, mau ra đây."

"Làm sao vậy?"

"Đi ra, ta mang cho ngươi mấy thứ tốt."

". . . ."

Phong lưu, bất cần đời, không có một chút xấu hổ, khuôn mặt kia sao lại làm người ta sinh ghét, nàng không để ý đến, chỉ trừ mình, nhắm mắt lại đi ngủ.

Rốt cục công tử thất vọng rồi đi. Nàng tro mắt nhìn bóng lưng cao lớn kia, lại nhắm lại, trong lòng lại không khỏi khó chịu, khó chấp nhận, con đường đã khác nhau, nếu vẫn cùng một chỗ nhất định sẽ bị trời phạt, hẳn không thích nàng cũng tốt, miễn cho tương lai rơi vào kết cục hồi phi yên diệt, nàng cũng rất sợ chết.

Hoặc là nói, ở trong tiềm thức của nàng vẫn luôn hy vọng hẳn nhanh đi tìm người khác, không cần thích nàng, nay chuyện phát sinh vừa vặn nàng có thể lấy cớ làm bất hòa, chẳng qua nàng cảm thấy có chút cô độc.

Nghe tiếng đàn hàng đêm trong trúc hiên không dứt, trong đó hương vị cô đơn đã trở lại, công tử lại rất ít khi cười, hẳn sẽ thường xuyên ngồi ở bên cạnh hoa Sơn Trà gọi nàng, rồi uống rượu.

Đóa hoa màu đỏ dần dần lộ ra màu vàng nhàn nhạt, ý nghĩa đã gần đến tiên duyên, nàng lại không có nửa điểm hưng phấn, ngược lại cảm thấy một chút đi được, còn có loại phiền muộn cùng hoang mang.

Hôm nay mười lăm tháng ba, là ngày nàng đến nhân gian đủ một năm, qua hôm nay nàng sẽ viên mãn độ kiếp, đạt được số mệnh Hạ tiên. Chiếc giường nhỏ ở đối diện, công tử tựa hồ đang ngủ.

Điềm đạm sáng rõ, áo trắng sáng ngời chói mắt, vài sợi tóc trở thành một bóng râm nhỏ, không thể phủ nhận, bộ dạng hẳn cực kỳ anh tuấn, lông mày đen, mũi thẳng, hình dáng rõ ràng, tuấn mỹ dương cương (đẹp trai nam tính), tư thế tùy ý nhưng vẫn lộ ra mị lực. Trách không được nhiều nữ nhân đều thích hẳn như vậy, nàng nhìn đến gần người.

Hắn nếu thích mỹ nhân khác, mỗi ngày đến bên nàng như vậy là có ý gì? Nàng đến bây giờ cũng không cần suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân trong đó, nhưng bất luận thế nào mấy ngày này lập tức sẽ trôi qua, nàng sẽ rời đi, hẳn rất nhanh sẽ lại cùng với mỹ nhân uống rượu chứ.

Trong lòng tự dung không khỏi phiền muộn, nàng lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu bất thành linh đã rải rác mây đen.

Thời tiết này sẽ có mưa to? Ý nghĩ vừa xuất hiện, trên mặt đất đã nổi gió lạnh.

Cảm giác không đúng, nàng ngay lập tức lắc cành, để lại âm thanh "sột soạt", muốn đánh thức hẳn mau trở về phòng kéo mưa, nhưng hẳn ngủ rất sâu, căn bản không phát hiện thời tiết đã thay đổi. Sức gió càng lúc càng lớn, tầng mây càng dày.

Nào có ngủ say đến như vậy chứ!

Nàng bắt đầu nhìn người đối diện, bắt đầu bất an, bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới thiên kiếp đáng sợ lần đó. Thiên hôn địa ám (trời đất mù mịt), cát đá đập vào mặt, cuồng phong gần như muốn cuốn nàng đi.

Công tử nằm đối diện rốt cục bị đánh thức, từ trên tháp đứng dậy, ngăn cản bão cát, lầm bầm lầu bầu: "Sao mưa lại đến nhanh như vậy."

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, thu cành lá tránh gió. Công tử đưa mắt, lập tức đã phát hiện động tĩnh của nàng, nhãn tình sáng lên hỏi: "Tiểu hồng trà, người đã trở lại?"

Hắn nghĩ nàng đã đi rồi sao? Nàng đang ở sững sờ, chợt nghe sau lưng một trận tiếng vang rầm rầm, từ xa đến gần, vô cùng trầm trọng, hình như là thanh âm của vật gì đó đổ vỡ.

Cách đó trên sườn dốc không xa, mấy tảng đá dư thừa dùng để xây tường cao, giờ phút này bị cuồng phong thổi tới, từ sườn dốc lăn thẳng đến chỗ này! Thiên kiếp!

Nàng hóa ra vẫn chưa thành công lịch kiếp, tro mắt nhìn tảng đá càng ngày càng đến gần, lại không chút sợ hãi, chỉ có cảm giác nản lòng, dù sao hoa và cây cảnh đều có chuyển hóa tuần hoàn, căn bản không cần kéo dài sinh mệnh, nếu may mắn được tái sinh, nàng vẫn có thể tu thành Hoa Yêu, chẳng qua mất đi trí nhớ mà thôi, không nhớ rõ hẳn cũng không nhớ rõ công tử, như vậy không phải càng tốt sao?

Đang nghĩ, bỗng dưng có một đạo bóng trắng nhào tới trước mặt, ngoài ý muốn tảng đá bị ngăn lại, phát ra tiếng trầm đục, bay qua đỉnh đầu nàng, rốt cục rơi xuống, lăn qua vài lần rồi nằm im.

Nàng nhìn cự thạch, lại nhìn công tử trước mặt, ngây người.

Máu tươi từng ngụm từng ngụm phun ra, tựa hồ vĩnh viễn cũng không hết, công tử chống đỡ cơ thể, đưa tay nắm lấy một cành lá của nàng, cố gắng ngẩng mặt lên nhìn nàng cười, thanh âm mơ hồ không rõ: "Đây là thiên kiếp của người sao? Sao... Nhanh như vậy?"

Hoa hồng trà phảng phất có sinh mệnh, tản ra màu vàng kim nhạt. Hẳn đã đáp ứng bảo hộ nàng, sẽ giúp nàng chấn thiên hình, hẳn cũng đã làm, nàng bình yên vượt qua thiên kiếp.

Công tử vô lực cúi đầu, đã không thể nói chuyện, hẳn nằm ở trên mặt đất, chậm rãi nghiêng mặt đi, đôi mắt hết sức ngông cuồng lại có chút cô đơn nhìn nàng, khó hiểu, chờ mong, còn có không cam lòng.

Nước mắt một giọt một giọt rơi xuống, nàng biết hẳn muốn hỏi cái gì, hẳn muốn hỏi nàng vì sao đột nhiên không để ý tới hẳn, nhưng hẳn chẳng lẽ không nhớ rõ mình đã làm chuyện gì sao? Nàng đã tận mắt nhìn thấy hẳn ngồi cùng với một người con gái rất xinh đẹp cùng nhau đánh đàn.

Xa xa một đám người chạy tới, nam nữ đều có, già trẻ .Thật sự cay đắng, dù sao hân để lại gia sản lớn như vậy, bọn họ ảm ảm nâng hân lên giường trúc, dần dần đi xa. Nhưng đôi mắt kiêu hãnh chung không chịu rời khỏi nàng, cố gắng hướng hi vọng về bên này. Không ai lưu ý đến, hoa Sơn trà mới vừa rồi còn nở nong nà , nháy mắt cành lá đã khô héo.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Kiếp trước kiếp này

Hành lang, cột lớn, núi giả, bách hoa vĩnh viễn không héo tàn, quen với một khu hoa viên lạnh lẽo vắng vẻ, hoa triều cung ngược lại càng trở nên xa lạ đối với nàng, cuối cùng khoảng khắc nàng từ bỏ tiên duyên, hân lại không một câu trách cứ, chỉ cường chế mang nàng về, sau đó trốn tránh không gặp.

Chuyển qua góc tường, bỗng nghe thấy tiếng tranh cãi trầm thấp. "Người biến thành hình dáng của tiểu Trà đi tìm phạm nhân kia, người nghĩ rằng ta không biết sao?"

Tiếng của Mai tiên.

"Thần tôn đại nhân đã không trách ta, người quản lý chuyện không quan hệ gì tới mình cái gì!" Hạnh tiên điềm nhiên như không.

Mai tiên nhẫn nhịn: "Thân là tiên tử lại sinh lòng ghen tị, người rõ ràng không muốn để tiểu Trà đạt được số mệnh Hạ tiên."

"Người ngậm máu phun người, ta bắt quá chỉ đơn giản nghĩ cách muốn giúp nàng ta độ kiếp mà thôi."

Hạnh tiên đỏ mặt, trừng mắt nói, "Là tại nàng ta không hiểu thấu đáo, lại cùng phạm nhân dây dưa không rõ, thiếu chút nữa tiên duyên sắp tới tay thì bị mất, sao lại đến đây trách cứ ta chứ?" . . .

Tình yêu của công tử nhiệt liệt tựa như lửa, đã chấp nhận hứa hẹn thì nhất định sẽ liều lĩnh làm bằng được, nhưng nàng làm thế nào cũng không hiểu nổi, nếu công tử thích nàng thì vì sao tới hôm đó lại ở cùng với mỹ nhân khác?

Ái ngờ lúc này đây đột nhiên lại phát hiện ra đáp án đã tìm kiếm từ lâu, câu nói tiếp theo giữa hai người nàng cũng lười nghe, bước nhanh qua, hung hăng đánh vào hai bàn tay Hạnh tiên.

Dám ra tay đánh tiên tử, ở hoa triều cung đúng là tội lớn, may mắn được Mai tiên ngăn lại, hơn nữa lúc này Hạnh tiên vốn làm chuyện đáng hổ thẹn nên cũng không tiện nói, bởi vậy cũng chỉ bỏ qua mất vài câu coi như xong.

Mặt nàng không chút thay đổi quỳ ở ngoài cửa phòng hân.

Ba ngày sau, hân cuối cùng đi ra gặp nàng, vẻ mặt hơi mệt mỏi. "Cầu thần tôn đại nhân cứu hân."

"Người chết không thể sống lại, người đã đạt được số mệnh Hạ tiên, không đáng phải từ bỏ nó."

Nàng đưa mắt nhìn hân.

"Đây là tình kiếp của người, không nhìn ra, cho nên bỏ qua số mệnh Hạ tiên."

Hân nhẹ giọng nói, "Từ lúc người đáp ứng điều kiện của hân, thì đã trở thành tình kiếp."

Nàng nhanh chóng đứng lên, không ngờ được nói, "Vậy lúc trước người vì sao lại muốn ta đi đáp ứng hân chứ? Hạnh tiên từ biến thành hình dáng của ta đi lừa hân, người sớm đã biết, vì sao lại không nói cho ta biết?"

Hân không thể trả lời, đúng là ngầm thừa nhận.

Mọi thứ đều do một tay hân tạo thành, tự tay dẫn nàng đi vào con đường này, mắt thấy nàng từng bước một rơi vào đi, hân trước sau cũng chỉ mang tâm lý may mắn, khoanh tay đứng nhìn, chưa bao giờ từng đưa tay kéo nàng lại, Hạnh Hạnh tự tiện nhúng tay vào việc này, hân không oán lại chỉ vì nếu để như vậy có thể làm cho nàng hiểu rõ thế nào là tình yêu chốn nhân gian, hồi tâm chuyển ý rời khỏi Đoạn Phi, tương lai sẽ không bị trời phạt, trên thực tế sau khi nàng hiểu lầm quá thật đã thay đổi, hạ quyết tâm không dây dưa nữa. Nếu không sau này lại có kiếp nạn. . .

Trong lòng đau đớn, nỗi thất vọng, tức giận đồng thời dâng lên, nàng giơ bàn tay lên.

Hân khẽ nhíu mày, tiểu yêu hoa thật không biết trời cao đất rộng là gì, đánh Tiên tử giờ còn dám ra tay đánh hân hay sao? Bàn tay dừng ở giữa không trung thật lâu, lại chưa từng hạ xuống, nàng chợt nở nụ cười: "Kỳ thật ta không thích người như vậy, cho nên ta sẽ không hận người."

Nàng hạ tay xuống, lui về phía sau hai bước, "Ta sẽ quên ngươi đi !"

Đôi mắt nàng dần hiện lên sự dứt khoát , hần nhìn đến kinh động , tâm cứ thế chìm xuống , ngữ khí cũng trở nên mềm mại hơn: “Trời đã định hần hai mươi bảy tuổi sẽ chết , vốn tuổi thọ đã hết lại vừa hay chấn kiếp cho ngươi mà thôi , ngươi không nên quá cố chấp mà đi vào con đường ma chướng (cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra), nay số số mệnh định Hạ tiên đã đóng lại , nhưng có muốn trở thành Tán tiên hay không , thì phải dựa vào ngươi . . ."

Lời còn chưa dứt, nàng đã quỳ xuống một lần nữa nói: "Người chết không thể sống lại, cũng may hần còn có kiếp sau, cầu thần tôn đại nhân thả ta ra ngoài báo đáp hần một đời."

Chuyện lo lắng nhất rốt cục đã phát sinh, hần quả nhiên cự tuyệt: "Đường đi giữa con người và người khác biệt , nếu tự ý kết hợp ắt sẽ bị trời phạt, ngươi muốn báo ân có rất nhiều biện pháp, nhưng không được cố ý dây dưa."

Nàng lập tức nói: “Ta tình nguyện chịu bị trời phạt, người hần muốn là ta, vì vậy sẽ không muốn báo đáp gì khác."

Hần giận dữ, "Hồ đồ !"

Nàng một lần nữa cúi lạy , "Cầu thần tôn đại nhân thành toàn."

Sau ba ngày nàng vẫn không thấy hần đâu , thẳng đến ngày thứ tư, Mai tiên bỗng nhiên đưa nàng tới trên một cái đài cao, vị trí đứng của thần tiên, mặc trái có thần nhất nguyệt tinh pháp phục, mặt phải có bạch diện hắc, người đó tướng mạo uy nghiêm, toàn thân bao phủ kim quang thủy khí (khí may mắn)

Ở Hội Dao trì nàng đã từng gặp qua, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Đế quân?"

Thần đế nhìn nàng.

Nàng lấy lại tinh thần, quỳ xuống, "Tiểu yêu Sơn Trà tộc tham kiến Đế Quân."

Thần đế nói: “Nghe nói ngươi nhất định phải xuống trần gian báo ân?"

Nàng dập đầu nói: “Cầu Đế Quân thành toàn."

Thần đế cười đến bí hiểm, "Tồn hại thiên ý, tương lai ắt bị trời phạt, ngươi không sợ?"

nàng lắc đầu nói: “Không sợ!"

thần Đế nói: “ Tiểu yêu nếu đã có dũng khí như vậy, trầm liên thành toàn cho ngươi, để ngươi ở lại bên cạnh hoa thần thì đơn giản , nhưng nếu muốn làm thần hậu hoa tộc thì vẫn là không thể, mạng của ngươi nhất định không đạt được số mệnh thượng tiên , việc này can hệ quá nhiều , quy định này không thể phá."

Bởi vì liên quan đến sự đệ , tuy ngữ khí hơi có ba phần lung lạc nhưng vẻ mặt lại không mất đi sự uy nghiêm, không có gì bất ngờ xảy ra chờ đợi nàng dập đầu tạ ơn.

Nàng sững sốt nửa ngày mới hiểu được ý tứ trong lời nói, không nhận được nở nụ cười, lại dập đầu nói: "Đế quân hiểu lầm rồi, ta cũng không phải cầu xin làm thần hậu, ta muốn cầu chính là hạ phạm đề báo ân" . Một tiếng hừ lạnh, thần đế phẩy tay áo bỏ đi.

Nàng một mình ở trên đài cao quỳ đến sáng sớm ngày thứ năm, hần rốt cục lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Vân triều cuộn cuộn, mờ mịt bát ngát.

Hần đứng ở cạnh cột , tay áo cầm bào mang theo gió mà động, so với khi mới gặp càng có thêm vài phần uy nghiêm.

Nàng ngẩng mặt lên nói: “Thần tôn đại nhân."

Hần không nói gì, phất tay áo, đúng lúc này tầng mây giữa không trung lập tức xuất hiện hình ảnh ở địa phủ, công tử bùng một chén canh, lắc đầu chậm chạp không chịu uống, bên cạnh hai gã tiểu quỷ lập tức tiến lên đoạt lại bát canh .

Công tử là đang chờ nàng giải thích!

Nàng vừa vội vừa giận, đứng lên nói: "Ta muốn đi gặp hần!"

Hần thu hình ảnh lại "Đây là quy định của địa phủ, uống xong canh quên lãng* mới có thể chuyển thế, hần sẽ không còn nhớ rõ chuyện trước kia , ngươi đi xuống báo ân như vậy chính là hi sinh bản thân một cách vô ích, có ý nghĩa gì chứ ?"

*Món canh Quên Lãng của Mạnh Bà được nấu bằng thảo mộc của thế giới con người. Nó giống như rượu và có 5 vị: ngọt, đắng, cay, mặn và chua. Bất cứ ai muốn chuyển sinh sang kiếp khác cũng phải uống món canh này. Với những linh hồn tìm cách bỏ trốn và không chịu uống canh Mạnh Bà, lập tức sẽ xuất hiện hai cái móc trời lên từ dưới đất giữ chặt chân họ và một cái ống đồng sắc nhọn sẽ cứa vào cổ họng để bắt họ uống canh.

Theo truyền thuyết, canh Mạnh Bà có thể xóa hết ký ức về những đời trước của một người, đó là lý do vì sao người ta đến trong cuộc đời này mà chẳng hề nhớ gì về những đời trước của mình, và bị mê mờ bởi danh, lợi và tình trong cõi trần tục này.

Công tử quên nàng! Nàng nhin giận nói: "Ta chỉ biết hấn đối với ta là thật tâm, hấn đã cứu ta, hấn không thể nhớ lại chuyện cũ là chuyện của hấn, ta muốn báo ân là chuyện của ta."

Nàng nhìn biển mây mờ mịt, "Tiểu Trà thế với trời, kiếp này hay kiếp sau vĩnh không tu tiên, cầu thần tôn đại nhân thành toàn."

Hấn xoay người nhìn nàng, ngữ khí vẫn ôn nhu như trước, "Bản thân vốn đã không giống với ai, người nếu vẫn cứ khẳng khẳng như vậy, đó là làm trái với thiên đạo, ắt gặp trời phạt, nhân loại có lục đạo luân hồi, nhưng người không có, nếu chặt đứt căn nguyên, đến lúc đó chỉ có thể rơi vào kết cục linh hồn tan thành tro bụi."

Nàng không chút do dự, "Vậy thì đã làm sao !" Ta chỉ cầu xin báo đáp hấn một đời."

Từng như vậy, nàng cũng đã từng dừng cảm lưu luyến hấn như vậy, hấn im lặng một lát, không biết từ đâu lấy ra một chén nước nói: "Đây là nước Dao Trì, nếu uống vào, liền có thể xóa đi bản hình, hồn phách có thể cùng hấn chuyển thế."

Nàng đưa tay nhận lấy "Đa tạ thần tôn đại nhân."

Đôi mắt phượng không chút dao động, hấn lại không lập tức đưa cho nàng, "Uống nước này xong, từ nay về sau sẽ không còn thuộc tộc của ta, cũng chỉ đổi được một đời gần nhau, hấn chẳng lẽ so với việc trở thành thần hậu còn quan trọng hơn?"

Thần hậu?

Nàng nhớ lại giấc mộng xuân đẹp đẽ kia, lắc đầu cười, ngay cả Đế Quân khai ân, trong tim hấn vĩnh viễn cũng không có nàng, nàng căn bản vĩnh viễn không có khả năng trở thành thần hậu của hấn.

"Ta chỉ là một tiểu yêu nhỏ bé, cùng tiên đạo vô duyên, thần tôn đại nhân cách ta... Quá xa."

"Vĩnh viễn rơi vào luân hồi, đoạn tuyệt tiên duyên, người..."

"Không cầu tiên đạo, nguyện đời đời kiếp kiếp làm phàm nhân."

"Không hối hận?"

"Không hối hận!"

Nước Dao Trì, đau nhức làm nàng hôn mê, sau khi tỉnh lại đã thoát thai hoá cốt, hấn ôm nàng đưa đến địa phủ, một đường âm u, dưới cầu Nại Hà toàn là máu, còn có oan hồn ác quỷ dưới địa ngục bị chịu hình phạt mà khóc lóc rên rỉ, trong luân hồi muôn vàn khổ hình tra tấn, cũng không thể nể mặt hấn mà giảm bớt nửa phần.

Xa xa, công tử một thân Tố y (áo trắng) đứng chờ ở cửa vào luân hồi đầu thai, hấn đã uống xong canh vong tình, sắc mặt bình tĩnh, đến đôi mắt vốn cô đơn tĩnh mịch kia giờ cũng đã không còn chút gợn sóng.

Sắc mặt nàng tái nhợt, vùng vẫy xuống đất, bước nhanh tới đưa tay nắm lấy tay công tử, thấp giọng hướng hấn giải thích, giải thích những hiểu lầm lúc trước.

Nhưng mặc kệ nàng nói bao nhiêu lần, vẻ mặt công tử vẫn mờ mịt như vậy.

Cầm Tú mặc áo bào dài, thương tích lúc bị trừng phạt ngày trước cuối cùng đã bắt đầu đau nhức, xương cốt gần như vỡ vụn, hấn nhẹ giọng nhắc nhở: "Hấn sẽ không nhớ rõ, người sau này cũng sẽ không nhớ rõ." Tính cả bản thân hấn, thật sự sẽ bị nàng quên mất.

Nàng chưa nói cái gì, đưa tay tiếp nhận bát canh vong tình từ tay tiểu quý đưa tới, lập tức kéo công tử bước lên đường phía trước, cũng không quay đầu lại.

Chuyến đi này, chính là nhân gian mười thế. Hấn tận mắt thấy nàng trải qua mười thế, sinh lão bệnh tử, lập gia đình sinh con.

Mà nàng, cũng không hề thấy lưu lại vết thương do tám mươi mốt đạo thiên hình kia, càng không biết trong thiên cung từng có qua một câu chuyện như vậy.....!

"Kết thúc tiên duyên, nàng đã vĩnh viễn rơi xuống hồng trần, chịu khổ luân hồi."

"Trẫm vốn có tâm thành toàn cho nàng, đợi nàng thành tiên sau đó ở lại bên cạnh người, nhưng nàng lại không biết tốt xấu, chỉ là một tiểu yêu nhỏ bé lại vọng tưởng muốn làm thần hậu, hôm nay phá lệ, tương lai mỗi người đều có thể phá lệ, hôn phối cao thấp, rối loạn huyết thống, thế chả khác nào làm thần tộc chính tông của chúng ta càng ngày càng xuống dốc, hưởng hồ Vương Phi Trung Thiên chấp chương kim ấn, can hệ trọng đại, nàng sao có thể nhận nổi trọng trách đó."

"Sur huynh đâu cần so đo với nàng làm gì?"

"Nàng ta cũng hay, cũng tránh làm chậm trễ việc tương lai trở về vị trí cũ của ngươi, địa vị Trung thiên mới là quan trọng nhất, từ khi ngươi bị giáng cấp đến nay chỗ đó đã không có người chấp chương. Côn Luân tộc thường xuyên dâng tấu trăm điều đầy đủ, may mà thiên quân Côn Luân năm đó đã xúc phạm thiên luật cùng phạm nhân hôn phối, nên mới bị lột bỏ vương vị thiên quân, chỉ cần lý do này, Côn Luân tộc cũng không thể nói thêm cái gì, nhưng bọn họ vẫn đang đứng đó nhìn chằm chằm vào vị trí này, Trung Thiên tuyệt không có thể rơi vào trong tay tộc khác."

Nay bên cạnh trăm vẫn không có người, chỉ có ngươi mới có thể làm cho bọn họ tâm phục, năm đó sự phụ ủy thác trọng trách cho hai chúng ta, ngươi vạn lần cũng không được phụ kỳ vọng của lão nhân gia."

"Ta hiểu được."

... Ba tháng điểm dương, tảng đá, hoa và cây cảnh, tính cả khu lâm viên chỗ khác cũng không thấy đâu nữa, trên sườn núi gió lạnh run bắn bật, cỏ khô héo ngay cả trong ngày lạnh, chuyện phát sinh mới vừa rồi lại tựa như giấc mộng Nam Kha*

*Điển tích này xuất phát từ sách "Nam Kha ký thuật" của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chi về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh.

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giấc Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giấc Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

Chính mắt nhìn thấy kiếp trước, nàng mỉm cười nói: "Ngươi tạo dựng những ảo tưởng này chính là muốn bồi thường cho ta, để ta nhìn thấu tình duyên thế gian mà toàn tâm toàn ý tu tiên?"

Hắn không trả lời: "Tiên đạo là nơi người thế gian tha thiết ước mơ, ngay cả khi ngươi vứt bỏ tiên duyên, cũng chỉ có thể đổi được một đời tình duyên kia, về sau liền không còn liên quan nữa, trước mặt không nhìn thấy, ngươi nay thậm chí đã không nhớ rõ ước nguyện báo ân ban đầu, ở nhân gian còn ý nghĩa gì?"

Vì báo ân mà buông tay tiên duyên, đổi lấy một đời tình duyên, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi luân hồi nhân gian, nay hai người đã như người lạ, cũng không biết đời phương đã chuyển thế đến nơi nào, thậm chí ngay cả hiện giờ là ai cũng không còn nhớ rõ, toàn bộ chuyện kiếp trước lần nguyên nhân chuyển thế đều bị quên đi sạch sẽ, ân tình đã hoàn thành, tiếp tục lưu luyến nhân gian quả thực đáng giá sao?

Khoảnh khác hoang mang qua đi, nàng lắc đầu nói: "Không nhớ rõ, không nhắc tới cũng không phải nó chưa từng có, đã có thì sao lại không có ý nghĩa chứ?"

Nàng xoay mặt nhìn bầu trời xa xa, "Kiếp trước đời sau không còn quan trọng nữa, hắn đã từng thích ta, chúng ta từng có một đời tình duyên, vậy thì không còn gì phải hối tiếc, cũng nên cảm thấy đủ rồi, chính như Bạch Linh lấy năm ngàn năm tu vì đến lượt ta một đời, hắn cũng không hối hận, về phần có đáng giá hay không, không phải người ngoài như ngươi có thể phán xét."

Quan trọng nhất nàng đã gặp được Bạch Linh, lại vì báo ân mà gả cho Đoạn phi, chuyện thứ hai Bạch Linh tìm thấy nàng, nàng lại bị Hạ Lan Tuyết hại chết, sau mười thế, nàng lại vì nghị thiên sửa mệnh bị đưa về kiếp sau, ngay cả sau đó tận mắt nhìn thấy kiếp trước mà tỉnh ngộ, tiếp tục tu tiên duyên, tất cả chính xác, đây xem như thế giới thứ ba. mà ngay cả người tự tay an bài mọi chuyện cũng không thể dự đoán được, lần này sẽ vừa vặn gặp được Bạch Linh tìm nàng nhiều năm, bạch linh không tiếc mất đi năm ngàn năm tu vì cầu một đời chỉ duyên, cũng không đơn độc một mình trong chốn âm u đều có thiên ý an bài!

Hắn nhẹ giọng nói: "Thời gian khó có chuyện gì là vĩnh hằng, ngươi bây giờ còn tức giận chuyện sư huynh ngươi sao? Đây vốn là kiếp nạn của hắn mà thôi, lúc trước tiên quân Côn Luân đã đưa hắn đi, nếu hắn không tự tiện quay trở lại, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy."

Hồng Ngưng cười cười, ngạo nghễ nói: "Ta có chuyện nguy hiểm lại muốn hắn khoanh tay đứng nhìn chờ xem thiên ý, sự vĩnh hằng như vậy ta có được rồi thì được ích lợi gì chứ?"

Nàng nhìn hắn, "Lúc trước quyết định làm người báo ân, chỉ vì trong lòng có một mong được, theo đuổi nhiều để làm gì, chuyện đi qua, không có nghĩa là nó không tồn tại, tồn tại rồi thì đó chính là vĩnh hằng."

Hắn im lặng.

Hồng Ngưng nói: "Thần tôn đại nhân đã không phải lần đầu tiên gạt ta tu tiên, kỳ thật ta căn bản không có khả năng làm thần hậu của ngươi, ngươi nếu chịu nói sớm một chút cho ta biết, cũng sẽ không có chuyện này." Bắt đầu của mọi chuyện, cũng chỉ bởi vì nàng muốn làm thần hậu.

Hắn trầm mặc nửa ngày: "Ngươi sẽ không bằng lòng làm sủng phi."

"Sai rồi, ta không chỉ có không muốn làm sủng phi, ngay cả chính cung Vương phi ta giơof cũng không muốn làm nữa, như bây giờ tốt lắm rồi."

Nàng lắc đầu nói, "Người cảm thấy người thiếu ta, cho nên muốn độ ta tu tiên, để người có thể cảm thấy một chút nhẹ nhõm, bởi vì ấy này nên người tự tiện quyết định vận mệnh người khác, kết quả là người khác cũng không hề cảm kích gì người, đây không phải tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao? Ta sớm quyết định không tu tiên, cho dù bây giờ đã nhớ lại chuyện kiếp trước, ta cũng sẽ nói không."

Nàng rốt cục lại lựa chọn như lúc trước, vĩnh viễn lưu lại thế gian, mà hẳn trước sau đều muốn quay lại vị trí cũ Trung Thiên, khoảng cách giữa bọn họ vẫn càng ngày càng xa như vậy, trên thực tế bọn họ đã sớm không còn liên quan, lần này bất kể hậu quả vẫn chọn nghịch thiên sửa mệnh đến tột cùng là muốn giải thoát nàng, hay là giải thoát bản thân hẳn? Hắn chậm rãi thu hồi tầm mắt, nghiêng người nhìn phía chân trời, khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, "Người năm đó đã buông tha cho tiên đạo, nay chỉ còn một đời này mới có thể có tiên duyên."

"Cho nên người ta mang đi đến nơi này làm phép, là ta đã phụ ý tốt của người."

Hồng Ngưng thờ dài nói, "Người kỳ thật cũng không hề thiếu ta cái gì, tất cả là do bản thân ta quyết định, ta tuy rằng từ bỏ tiên đạo nhưng lại có được tình cảm vĩnh hằng nơi thế gian, ta hiểu lầm Đoạn Phi, hẳn lại xả thân cứu ta, Bạch Linh biết rõ ta là kiếp nạn của hắn nhưng vẫn muốn quay lại, những điều này là những thứ ta vẫn thường mong muốn, ta bây giờ rất thỏa mãn, cho nên thần tôn đại nhân vẫn nên buông tha đi, đối với người hay đối với ta đều có ích."

Hắn gật đầu nói: "Đội ta tấn chức thành công, sẽ đưa người quay về."

Nàng mỉm cười nói: "Trở về làm gì chứ, dù sao tương lai cũng phải đầu thai chuyển thế, ta nói rồi quan trọng nhất chính là nắm chắc kiếp này, mỗi người đều nên sống tốt một đời trước mắt mới đúng, ta còn muốn nhớ đến bọn họ sư phụ cùng sư huynh vài năm, đa tạ thần tôn đại nhân đề cho ta thấy rõ kiếp trước, để cho ta một lần nữa tìm lại được những khao khát lúc trước, người có thể yên tâm quay về tiên giới rồi, về phần ta, sẽ sống thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đường nhân gian

Huyện thị căn cổ, Lịch Châu cùng biên giới Bình Châu, số dân cư trú ở đây tổng cộng không đến tám trăm hộ, thưa thớt, hoang vắng, thời gian chạng vạng, khói bếp bay lên bốn phía, ngã tư đường không đủ rộng lớn, rất nhiều bụi đất, hai bên đều có nhà gỗ thấp bé, rất hiếm khi thấy có hộ gia đình nào có nhà cao cửa lớn. Đây là điền chủ, một người có uy tín nhất trong quận hạt, lúc này đây có một lão bá đứng dưới bậc cửa, còn có hai gã gia đình áo lam quần vải bông, đều nhìn hướng về một nơi, về mặt lo lắng, hẳn là đang chờ đợi người nào.

Xa xa, một vị nữ tử áo xanh hướng về bên này đi tới, búi tóc bằng trâm ngọc, gọn gang sạch sẽ, trên lưng mang thanh trường kiếm, đi dưới ánh chiều tà, cả người giống như khắc một vầng sáng nhu hòa.

Lão bá như gặp được cứu tinh, chấp tay nghênh đón nói: "Cô nương cuối cùng cũng đến."

Nữ tử ngửa mặt lên đánh giá bức tường cao, thản nhiên cười nói: "Đội lâu rồi."

Lão gia bắt chặp khách khí, "Tính mệnh người nhà lão phu đều trông cậy vào cô nương cứu vớt, chỉ cần trừ bỏ thứ này, nhất định sẽ hậu lễ." Thấy nàng trên người chỉ có thanh trường kiếm, nhất thời tỉnh ngộ, hối hận không ngừng. "Đáng ra nên gọi bọn họ tới đón cô nương mới phải, cô nương muốn dùng pháp khí gì, bây giờ quay lại lấy chỉ sợ không kịp mất, bằng không cô cứ nói ra, lão phu gọi bọn hắn đặt mua cho cô." sau đó xoay người bảo kẻ dưới đi xuống kêu người lấy giấy bút.

Nữ tử cắt lời hắn nói: "Không sao, đi vào coi trước thế nào đã."

Trong nhà xảy ra đại sự, lão bá trong lòng vốn đã nóng như lửa đốt, chỉ mong nàng nói lời này, nghe xong vội vàng mời nàng vào đại sảnh dùng trà, mọi người cùng nhau đi vào cửa.

Một vị bạch y nữ tử đứng ở góc tường, nhìn cảnh tượng này, lòng mảy thanh tú nhú lại, như có suy nghĩ gì.

Đột nhiên biến mất khỏi trần gian, nửa tháng sau lại đột nhiên xuất hiện, trong đoạn thời gian đó đến tột cùng là cô ta đã ẩn đi đâu? Dưới thổ địa, miếu Thành Hoàng cũng tra không thấy tung tích của nàng ta, vậy nhất định hẳn đã dùng phép bỏ trí mê chướng, lần này trở về về mặt hẳn hoàn toàn khác với lúc trước, Mai tiên đến nữa câu cũng không tiết lộ, bên trong đó đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Có thể khẳng định là, hẳn đối với chính mình càng có thái độ xa lánh, khách sáo.

Ngón tay kẹp trâm ngọc bẻ gãy, nửa đoạn rơi xuống đất.

"Sao người đến đây?" Phía sau truyền đến tiếng nói quen thuộc.

Suy nghĩ bị cắt đứt, Lục Dao không khỏi lấy làm kinh hãi, trong mắt lãnh ý nhanh chóng biến thành ý cười ôn nhu, xoa người nói: “Tức trước đột nhiên không thấy tung tích của nàng ta, nay lại xuất hiện, cho nên ta cảm thấy kỳ quái, thuận đường đến xem thôi.”

Cầm Tú nhìn nửa đoạn trân ngọc trong tay nàng.

Lục Dao cúi đầu nói: “Mới vừa rồi ta hơi vô ý chạm vào đã gãy.”

Đột nhiên nhớ tới lúc trước có người từng ở ngay trước mặt bệ gãy trân ngọc thê, mà nay rốt cục đã ứng nghiệm, Cầm Tú trầm mặc một lát, cúi người nhặt nửa đoạn trân ngọc dưới đất lên đưa cho nàng nói: "Là ta bố trí mê chướng."

Trân ngọc một lần nữa hợp thành một, hoàn mỹ không một khe hở, Lục Dao ngẩng mặt lên nhìn hấn một lúc lâu, mỉm cười nói: "Ta nói mà, nhất định là do ngươi an bài."

Sự tình đã không thể tránh được, nói ra, nàng có lẽ sẽ an toàn bộ chút. Cầm Tú gật đầu nói: "Ta nghĩ muốn nàng chính mắt nhìn thấy kiếp trước, nàng có thể quay đầu giác ngộ, ai ngờ nàng vẫn là cố chấp với loại tình cảm nhân gian, nay ta sắp phải tấn chức đến nơi, không thể tùy ý vận dụng pháp lực, sau khi quay về vị trí cũ sẽ cho nàng quay về lần nữa, ngươi. . ."

Nổi tiếng đa tình ai ai cũng biết, nhưng hành động thường ngày của hấn, chỉ sợ người có quan hệ mật thiết với hấn đến tất cả nữ thần cùng nữ tiên đều rõ ràng. Lúc này trên mặt thì có vẻ thuận theo, đối với vị hôn thê còn như thế, từ khi nào chỉ vì một nữ nhân phạm trần mà phí nhiều tâm tư như vậy? Chỉ bằng hai chữ "Áy náy" không khỏi hơi thái quá hay sao, rơi vào phạm trần mười thế cũng chưa làm hấn quên đi, đưa nàng ta trở về có khác nào bảo hấn hồi tâm?

Lục Dao chậm rãi dời tầm mắt, dấu đi thần sắc trong mắt, ôn nhu sáng giọng nói: “Ta từ lúc nào lại có lòng dạ hẹp hòi đối với ngươi chứ?” Nếu nàng ta không phải là người, thì ở bên cạnh ngươi cũng không sao.

Cầm Tú không nhiều lời, chỉ gật đầu thân nhiên nói: "Nếu đã nghĩ như vậy thì tốt rồi."

Lương gia gần đây có chuyện kỳ quái, mỗi đêm đều có người không hiểu vì sao tự dừng mất tích tìm không thấy, khiến cho cả nhà từ trên xuống dưới cũng không dám đi ngủ, đến đêm toàn bộ đều trốn ở trong phòng, còn phái người hầu thay phiên canh chừng, ai ngờ sau đó ngay cả người canh gác cũng mất tích, hai đứa con trai tính cả người vợ lớn lần lượt gặp chuyện không may, đến nay tìm tích vẫn không rõ, Lương công vừa đau vừa vội, vội vàng đem Tôn tử đưa đến nhà người khác ở, phái gia đình tìm kiếm hỏi thăm pháp sư, đạo sĩ xung quanh, vừa vận gần đây thôn trang ngoài thành có một cô nương, nghe nói pháp thuật cực cao, vì thế liền phái người đi mời nàng đến.

Đêm dài yên tĩnh, Hồng Ngưng nhắm mắt nằm ở trên giường, không một chút dám lơ lửng.

Những truyện đã trôi qua cần gì phải cưỡng cầu, đến kiếp này, chuyện tương lai, bao gồm việc học bản lĩnh mười mấy năm đều cứ thế quên đi, nếu như vậy thì càng phải cố gắng quý trọng và nắm chắc hiện tại, làm những chuyện mà chính mình thích, trên thế giới này lưu lại một chút gì đó mới không uổng công đi theo sư phó nhiều năm như vậy, cũng không uổng sống đến lúc này, mà quan trọng nhất là, sau này có thể đi tự mình xếp đặt còn đường đi của bản thân.

Nghe một gã gia đình nói, đêm đại công tử gặp chuyện không may, hấn vừa vận thức dậy đi nhà xí, lúc đi ngang qua ngoài phòng, hoảng hốt thấy ngọn đèn bên trong chiếu ra bóng dáng gì đó lơ lửng trên xà ngang rất lạ, ngày thứ hai cửa được mở rộng ra, đại công tử ở bên trong cũng không hiểu sao mà mất tích. Lúc này chợt thấy yêu ma quấy phá, nhưng số người mất tích khó tránh khỏi có phần không thể nào nói nổi, nhưng mà yêu ma quỷ quái gì lại cứ phải kéo người tới một cái xô nào đó mới đi hành hạ chứ?

Đang nghĩ tới, trên xà ngang bỗng nhiên truyền đến tiếng "Kèo kẹt kèo kẹt", giống như có vật gì đó rất nặng, làm cho xà ngang cũng phải lung lay.

Từ nhỏ đi theo Văn Tín, Bạch Linh làm việc, sớm đã hình thành tính cảnh giác cực cao, Hồng Ngưng vẫn nằm im không nhúc nhích như trước, tay phải lại âm thầm nắm chặt kiếm.

Cảm thấy nguy cơ càng ngày càng mãnh liệt. . .

Bỗng nhiên, dưới đỉnh giường lác lác dữ dội, giống như có cái gì bám vào phía trên.

Có cái gì tới gần! Hồng Ngưng nhanh nhẹn xoay người nhảy lên, kiểm trong tay đồng thời hướng vị trí nằm mới nảy mạnh mẽ đâm tới, kiếm đâm vào mỗ (chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra) nào đó, da có phần cứng rắn, lại có thể cảm thấy được mũi kiếm đâm vào một đoạn, nó bị đau, không ngờ Hồng Ngưng lại xuống tay trước, không liên giây dự biết sao lui lại.

Hơn cả kết quả đã dự đoán, Hồng Ngưng có chút giật mình, trong lòng biết nó kế tiếp khẳng định sẽ áp dụng công kích, nhất thời bất chấp lo lắng nhiều, vội vàng nhảy xuống giường.

"Phanh" một tiếng động vang lên, va mạnh vào chiếc giường, theo sát phía sau truyền đến tiếng gãy đôi phía chân giường.

Hồng Ngưng kinh hãi cả người đổ mồ hôi lạnh, nếu nó thừa dịp đêm mà đến, nhất định không sợ hắc ám, mà hắc ám rõ ràng bắt lợi cho bản thân, lại sợ nó thừa cơ đánh lên, nàng nhanh chóng né tới bên tường, dựa lưng vào tường, đồng thời tay trái tìm cái bàn nhỏ, trên bàn sớm dọn xong, mấy lá bùa lập tức sáng lên, trong phòng mọi thứ đều bị chiếu sáng rõ ràng.

Ngoại trừ cái giường đã không còn hình dạng , mấy đồ bài trí khác cũng không có gì thay đổi

Trên đất có mấy giọt máu, tàn ra mùi nồng nặc.

Trong tay là bảo kiếm quý hiếm , sát khí rất nặng, yêu quái tầm thường nhìn thấy mà sợ, thứ đó lại chỉ bị vết thương nhẹ, có thể thấy được giống như nàng đã đoán ,nó không phải là linh thể, mà là quái vật.

Phía sau mặt sân là một rừng cây, trong rừng có rất nhiều đá , xem ra ngày thường có rất ít người đi qua , chỗ bụi cỏ có một vết tích rất rõ ràng nổi thẳng hướng vào sâu trong rừng cây, Hồng Ngưng nhanh nhẹn từ nóc nhà nhảy xuống, dưới ánh sáng của lá bùa , tay cầm bảo kiếm đi theo vết tích đó . Khi cách còn không xa, trên mặt cỏ hoặc trên tảng đá bên cạnh sẽ lưu lại chút vết máu, chắc là khi nó đào tẩu mà vô ý dính vào . Xuyên qua rừng cây, dấu vết kia mở rộng ra hai bên núi .

Càng thêm chứng minh dự đoán lúc trước là đúng , Hồng Ngưng mỉm cười, Nó chưa bỏ đi bản hình, có thể nói tu hành còn thấp, đối phó với Nó hẳn là không khó, ban đầu suy nghĩ chờ hừng đông sẽ gọi người đến đây , nhưng giờ nghĩ lại, vẫn nên theo tung tích mà hướng đến ngọn núi , trước tiên tìm thấy sào huyệt của yêu quái rồi nói sau.

Bùa hào quang chiếu rọi đường mòn.

Từ lúc đi vào sơn cốc, Hồng Ngưng liền cảm thấy không hợp lý lắm, ngấm tăng cường cảnh giác , hai bên núi rừng một mảnh tĩnh mịch, yên tĩnh đến không bình thường, có thể thấy được vùng này có cái gì đó lợi hại thường xuyên lui tới, mới khiến cho các loài dã thú khác tránh xa.

Vết máu phía trước đột nhiên biến mất!

Trong lòng biết không ổn, Hồng Ngưng theo bản năng dừng bước, ngưng thần nhìn quét bốn phía.

Nhưng vào lúc này, một trận cuồng phong đột nhiên cuộn cuộn nổi lên, mờ hồ mang theo hơi nóng cùng với mùi hôi thối, tiếp theo cây cối bên cạnh liền nhảy ra một bóng đen thật dài .

May mà Hồng Ngưng sớm đã có phòng bị, lách mình tránh đi.

Gió đen thổi xoáy qua, yêu quái kia cực kỳ linh hoạt, tấn công lần đầu không trúng liền nhanh chóng lộn lại, ngẩng cao đầu lên, nhưng thấy nó thô ráp như một cái thùng gỗ nhỏ , vẩy trên người lộ ra nhiều điểm ánh sáng nhàn nhạt, trong miệng phun ra tiếng "Xì xì " rõ ràng là còn cự mạng màu đen.

Quả nhiên là nó! Hồng Ngưng thầm than, người Lương gia sở dĩ mất tích, cũng không phải bị cái quỷ quái gì bắt đi, mà là đều táng thân (vùi thân) trong bụng măng xà , đêm đó đại công tử gặp chuyện không may, người hầu từng thấy có cái gì đó treo ở trên xà ngang trong phòng, kỳ thật cũng không phải là ma quỷ gì lấy mạng, mà là đại xà này thông qua cửa sổ từ trên xà ngang vọt xuống, cắn nuốt đại công tử, sau đó trốn ra khỏi cửa , có thể thấy được nó đã có linh khí, chính là chưa tu thành thành hình người.

Đối phó với thứ cồng kềnh này , tự nhiên không đáng dùng máu huyết của mình liều mạng với nó ,bởi vậy lúc nó lại đánh tới, Hồng Ngưng trước niệm bí quyết, cơ thể biến mất tại chỗ, hóa thành bạch biến mất lên trên cây cách đó không xa, lẳng lặng nằm ở trên cành cây không lên tiếng.

Bùa vẫn bốc cháy, người trước mắt tự nhiên biến mất, cự mạng ngậy người, lập tức như có cảm ứng bay nhanh đến cây đại thụ kia .

Mới vừa rồi đã hết sức che giấu, Hồng Ngưng đã nhân cơ hội che lại sinh khí bản thân, làm sao nghĩ đến nó còn có thể phát hiện, có thể thấy được nàng đã đánh giá thấp nó, sức sinh này đến tột cùng đã tu luyện bao lâu? Nàng càng thêm kinh ngạc, vội vàng nghĩ cách niệm bí quyết, tròng quang bỗng nhiên truyền đến tiếng sấm.

Cự mạng kia dù sao cũng là dã thú, e ngại thiên uy, cách thân cây của nàng khoảng một trượng thì dừng lại, ngửa mặt nhìn lên trời , do dự mà không dám tiến lên.

Hồng Ngưng hét lớn: "Giết hại mạng người, thiên lý không tha, còn không quỳ xuống nhận tội?"

Nàng vốn thương xót cự mạng này tu hành không dễ, muốn mượn cơ hội khuyên thiện (trong Phật giáo dùng để chỉ việc khuyên người ta làm việc thiện) phong ấn, nào biết lời còn chưa dứt, cự mạng vốn đang chần chờ giống như được đã được chỉ thị , mạnh mẽ đánh tới chỗ nàng .

Tiếng sấm rầm rầm không ngừng, nếu có chút linh khí thì sẽ e ngại Lôi hình, lúc trước ngay cả Ác Long Đàm kia đều có thể xử lý ổn thỏa, chỉ là một con măng xà lại không hề sợ hãi , chẳng lẽ nó lợi hại như vậy? Hồng Ngưng nhũn mảy, gặp nó tính tình hung ác, căn bản không có khả năng khuyên thiện, vì thế không hề mềm lòng, quyết định tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), bay nhanh từ trên trên cây nhảy xuống, niệm bí quyết di chuyển bảo kiếm tới giữa không trung, hung hăng đâm về phía nó!

Kiểm đâm vào đuôi nó, cự mạng bị ấn chặt trên mặt đất.

Cự mạng kia đau quá liền giận, liều mạng di chuyển, vùng vẫy cái đuôi, trên mặt đất cuốn theo vô số bụi đất, khí lực to lớn, quan trọng là bảo kiếm lại bị rút khỏi mặt đất , hai ba cái nó liền thoát ra khỏi khống chế, mang theo bảo kiếm điên cuồng tấn công về phía Hồng Ngưng.

Hồng Ngưng bất đắc dĩ, cười lạnh nói: "Hung tính không thay đổi, tự tìm đường chết."

Bảo kiếm bị khẩu quyết lay động, từ trên người cự mãng rút ra, bay lên cao sau đó lại đâm tới lần nữa, lặp lại nhiều lần như thế, máu huyết văng ra khắp nơi, cự xà kia cơ hồ đã bị đâm đến nát vụn, hấp hồn nằm trên mặt đất không bao giờ động dậy nữa.

Hồng Ngưng nhẹ nhàng thở dài, xem chừng thời gian không sai biệt lắm, đi qua rút thanh kiếm lên, lấy chiếc khăn ra cẩn thận đem vết máu lau sạch, thu hồi đề trong vỏ, thầm nghĩ nó đã thường lui tới ở đây, sào huyết hẳn là cách nơi đây không xa, không bằng quay trở về trước, chờ đến hừng đông lại tìm mây trắng đỉnh trong huyện lý đến tìm kiếm.

Lúc xoay người, một đạo hồng ảnh tinh tít trong miệng cự xà đã chết bay ra.

Bấp chân bên phải tê rần, ngay sau đó truyền đến đau nhức, Hồng Ngưng trong lòng biết không ổn, vung kiếm chém tới.

Tốc độ hồng ảnh kia cực nhanh, né qua kiếm phong, cách hơn hai trượng thì rơi xuống đất, biến thành một con rắn dài hai, ba thước, độ dày của con rắn có kích thước nhỏ lại màu đỏ, đầu lại giống như đầu tóc bù xù của nữ nhân, hướng Hồng Ngưng cười.

Chả trách cự mãng tu hành không sâu lại có thể cảm ứng được chỗ ẩn thân của mình, hóa ra là nàng ta sai khiến cự xà tác quái, mượn yêu khí cự mãng giấu kín thân hình, cự mãng cắn nuốt người Lương gia, hẳn là do nàng ta xúi giục. Trong xà lại giấu xà! Hồng Ngưng làm sao dự đoán được sẽ có việc lạ này, trong lòng một trận lạnh lẽo, âm thầm hối hận, lập tức lấy ra đan dược mang theo bên người nuốt vào hai viên, nhưng vẫn cảm giác đầu phải đau đớn khó nhịn.

Trên trán mồ hôi ứa ra, nàng miễn cưỡng trấn định, "Nguyên lai là người, người tự tiện lấy máu huyết con người tu luyện nội đan, tương lai tất bị chịu trời phạt, không bằng sửa đổi, còn có thể trở về chính đạo, nếu không dưới thiên kiếp chỉ uống công hao tổn tu hành."

Xà nữ kia chỉ cười ha ha.

Hóa ra nàng ta vẫn không thể nói chuyện, Hồng Ngưng giật mình, đầu phải đau đớn dần dần chuyển thành cảm giác tê liệt, rốt cuộc không thể nâng dậy, thầm nghĩ độc kia giải được bình thường tất nhiên sẽ không giải được, tiền tiên vẫn nên chế ngự nàng ta lại rồi suy tính tiếp.

Đang muốn hạ quyết tâm ra tay, xà nữ kia bỗng nhiên vận vẹo thân thể, nhập vào bụi cỏ không thấy đâu nữa.

Nghĩ là nàng ta đã biết qua bản lĩnh của mình, không dám đánh bừa, dù sao loại độc của nàng ta sớm hay muộn cũng làm nàng chết, không đáng công kích thêm nguy hiểm mà phải chết người, Hồng Ngưng rất nhanh hiểu được nguyên nhân này, không khỏi cười khổ, cố gắng đi lại nhưng đầu phải đã không còn nghe lời, chỉ đành ngã xuống đất, lại thấy miệng vết thương biến thành màu đen, đánh từ góc áo xé một mảnh vải buộc ở phía trên, tiếp theo rút cây trâm ra đâm về phía vết thương.

Máu đen tanh hôi chảy ra, đồng thời mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Máu chảy rất nhiều, vẫn biến thành màu đen như trước.

Đáng ra nên nói một tiếng trước với người Lương gia để họ đến đón, cũng không biết bọn họ có phát hiện không, đêm hôm khuya khoác không có khả năng có người vào núi rồi, như vậy chỉ sợ duy trì không được bao lâu, Hồng Ngưng đơn giản không để ý tới miệng vết thương nữa, lấy ra bình dược trong áo, cũng không coi là còn bao nhiêu, đều đổ hết vào miệng, sau đó cố dùng lực chân trái và hai tay, cô gắng đi chuyển về phía con đường nhỏ.

Bất luận có thể cứu chữa được hay không, so với ngồi chờ chết vẫn tốt hơn.

Nhưng rất nhanh nàng lại tuyệt vọng.

Đầu phải cảm giác tê liệt bắt đầu lan tràn, đến chân trái, lại đến toàn thân, cuối cùng ngay cả hai tay cũng mất đi tri giác.

Vô lực chống đỡ thân thể, Hồng Ngưng nằm ở trên đất, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Sống hay chết mặc cho số phận, cứ như vậy vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) rồi đi cũng không có gì là không tốt, mặc dù ở nơi này chỉ sống không đến hai mươi tuổi, chuyện trải qua so với nhiều người trên đời này cũng phong phú đầy đủ, còn trừ bỏ không ít yêu, giải cứu không ít người, chết cũng không còn cái gì đáng sợ, rất nhanh nàng sẽ đầu thai chuyển thế, kiếp sau sẽ không còn nhớ rõ mọi chuyện ở đây, một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, chuyện cũ ngược lại từng việc, từng việc hiện lên, Văn Tín mỉm cười, Bạch Linh kéo tay nàng đi hành tẩu mọi nơi, Đoạn Phi trong mê chương giống như mộng lại giống như thật, thậm chí ánh mắt khinh thường cùng đôi môi như lửa nóng của Dương Chấn, còn có, kia áo dài rộng thùng thình luôn phiêu tán một nửa của hắn.

Thực xin lỗi, xem ra ta về trước đã quên đi người.

Hình ảnh trước mắt từng từ bị lau đi, Hồng Ngưng mỉm cười, tùy ý để ý thức biến mất.

"Hồng Ngưng, Hồng Ngưng." Trong lòng lung, có người gắt gao ôm nàng.

Không có chết sao, không biết hồn phách rời xa thân thể sẽ như thế nào nhỉ? Không biết qua bao lâu, ý thức dần dần khôi phục, Hồng Ngưng thử giật giật, phát hiện chính mình vẫn bị trói buộc... trên thân thể này.

Trợn mắt, nàng liền thấy Xà nữ.

Một viên châu lửa đỏ chuyển động quay tròn, tản ra hồng quang, bao lại miệng vết thương trên đùi, màu sắc chỗ vết thương đã muốn chuyển thành da thịt nom mịn, vết sưng cũng lui đi, vết thương đã hoàn toàn bình phục, xà nữ mới thu hồi nội đan nuốt vào, hướng tới người bên cạnh đập đầu.

Hắn sắc mặt bình tĩnh, "tạo quá nhiều nghiệp chướng, ắt sẽ gieo gió gặt bão, trở về đi."

Xà nữ vội vàng gặt đầu, lại lấy hai ba cái, tiến vào bụi cỏ không thấy nữa.

Hắn cúi người nâng nàng dậy nói: "Sao còn làm việc này?"

Hồng Ngưng cũng không cự tuyệt, trong ấn tượng, vô luận phát sinh chuyện gì, hắn đều luôn bày ra thái độ không nóng không lạnh như vậy, thanh âm lo lắng mới vừa rồi kia là mộng hay là thật?

Nàng nhìn hắn sau một lúc lâu, cười nói: "Luôn để người đến cứu, ta có phải nên xem người là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn."

Hắn mỉm cười nói: "Đó là Xà mẫu."

Thấy chân đã hoạt động tự nhiên, Hồng Ngưng cảm thấy thoải mái, cúi đầu vỗ vỗ vạt áo, thuận miệng nói: "Không phải cố ý cho người thêm phiền toái đâu, ta bắt chước bản sự chỉ biết làm này đó, mưu sinh mà thôi, hướng chi hàng yêu trừ ma cũng là chuyện tốt, người kỳ thật không cần phải đến cứu ta, ta là phạm nhân, chết rồi thì sẽ đầu thai chuyển thế, như vậy mới là thuận theo thiên ý."

Như vậy sẽ không nhớ rõ kiếp trước, Cẩm Tú không nói gì thêm.

Hồng Ngưng sửa sang lại quá quần áo, ngẩng mặt cười nói: "Đương nhiên, hiện tại người đã cứu ta, ta sẽ quý trọng tình mạng của mình sống đến chết già mới thôi, đa tạ người!"

Cẩm tú nhẹ giọng hỏi: "Như vậy tốt lắm sao?"

Hồng Ngưng thu lại ý cười, "Là người đem ta đưa đến nơi này, cho nên muốn bảo hộ ta chu toàn, ý tứ của người ta hiểu được, bất quá ta nếu lựa chọn lưu lại quá cũng không phải vài ngày, sẽ không tính lại so đo chuyện trước kia, người như vậy làm gì, chẳng lẽ về sau mỗi lần ta gặp nguy hiểm đều bắt người tới cứu ta sao? Tiên phạm hai giới, phạm nhân đều có tiêu chuẩn của phạm nhân, sinh tử có mệnh, thần tiên vẫn không nên nhúng tay vào, thuận theo tự nhiên vẫn tốt hơn."

Cẩm tú trầm mặc một lát, mỉm cười nói: "Ta sẽ không can thiệp vào con đường của người."

Nghịch thiên sửa mệnh, đúng là chạy không khỏi vận mệnh, ra tay cứu nàng, bất chỉ muốn nàng lưu lại nhớ về mình, càng lâu càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kim lòng không đậu

Từ trong núi trở về, Hồng Ngưng nửa thật nửa giả đem mọi chuyện nói qua một lần, sau đó dẫn theo vài gã tráng đinh (thanh niên khỏe mạnh) vào núi cốc (hang núi), rất dễ dàng tìm thấy xà huyết kia, thì thể cự mãng vẫn còn, hơn nữa trong hang lại có xương cốt con người, mọi người không thể không tin, nghe nói đứa con trai đã mất tích đã chết, Lương công khóc lớn một trận, vội vàng làm quan tài bảo tang, mặt khác lại đưa tặng Hồng Ngưng rất nhiều ngân lượng để tạ ơn, thấy hắn tâm địa thành thật, Hồng Ngưng chỉ lấy một nửa số tiền sau đó liền cáo từ trở về.

Trên Điện Trang có tòa ni am (thường chỉ nơi ở của ni cô) nhỏ nhỏ, tổng cộng không đến mười phòng, tâm tình Hồng Ngưng rất tốt, bước nhanh về phòng của mình, một đêm đã không ngủ, nàng đang định bỏ bỏ lại giấc ngủ của mình, nào ngờ vừa đẩy cửa ra, liền phát hiện ở bên trong có người.

Tóc đen tuyết y, trên khuôn mặt mang ý cười, ngay cả ngồi ở trên chiếc ghế đơn sơ, tư thái vẫn tao nhã vô cùng, đoan trang lại không mất phần nghiêm túc, quyến rũ cũng không quá ngả ngớn.

"Là người?" Hồng Ngưng hơi run, mỉm cười bước vào, "Đây hình như là phòng của ta, chẳng lẽ ta đi nhầm sao?"

Lục dao nói: "Người không đi sai."

"Không đi nhầm là tốt rồi." Hồng Ngưng đem kiếm để ở trên bàn, từ mình rót một chén trà để uống, sau đó mới nhìn nàng ta cười nói, "Chỗ này của ta rất giản dị, Lục cô nương nếu muốn uống trà thì tự mình đi rót nhé, không cần phải khách khí."

Lục Dao nói: “Ta đặc biệt tới tìm ngươi, không phải tới uống trà .”

Hồng Ngưng ngồi xuống phía đối diện nàng ta nói: "Ngươi có biết, ta thực sự không thích nhìn thấy các ngươi một chút nào ."

"Cô nương nói chuyện rất thẳng thắn , " Lục Dao mỉm cười, "Ta tìm đến cô nương, kỳ thật là muốn cùng cô nương trao đổi điều kiện."

Hồng Ngưng lắc đầu: "Ta nghĩ không cần phải trao đổi điều kiện gì với ngươi cả ."

Lục Dao cúi xuống nhìn chén trà, bất động thanh sắc, "Ngươi nghĩ ta quá nhỏ mọn rồi đấy , ta tìm ngươi, là vì chuyện sư huynh của ngươi, ngươi cứ hạn A Cửu như vậy, đơn giản là vì chuyện này."

Nụ cười cứng lại, ngữ khí Hồng Ngưng lạnh lùng, "Ngươi đánh giá ta quá cao rồi đấy , có các ngươi che chở, ta có năng lực gì mà đụng tới hấn được chứ ?"

Lục Dao không nhanh không chậm nói: "Tuy nói kia vốn là kiếp nạn của sư huynh ngươi , nhưng lúc này A Cửu cũng không thoát được liên can , bởi vậy ta cùng với phụ vương tặng riêng cho Bắc Giới Linh Tuyền để bồi tội, để quân cũng ban thưởng Dao Trì Kim Liên Lộ, Côn Luân thiên quân cũng đã đưa người đi thu thập ở Cửu giới, bảo vệ lòng tình phách còn lại của hấn, bản thân A Cửu lại là đệ đệ của ta , nay sư huynh của ngươi đã được cứu, cô nương vì sao còn không chịu bỏ qua cho hấn, một lòng muốn đẩy hấn vào chỗ chết?"

Hồng Ngưng nhìn thẳng vào mắt nàng ta , nửa ngày mới phun ra được câu: “ tình phách còn lại sao?"

Lục Dao làm ra vẻ kinh ngạc, " Cẩm Tú vẫn chưa nói cho ngươi sao ? Tam vị chân hóa của A Cửu cũng không phải tình thuần (hoàn mỹ)."

Không nói đến chuyện thế gian, trên hành lang Hoa Triều cung , Mai tiên chậm rãi đi tới, ngày hôm trước hoa triều hội Cẩm Tú đã tuyên bố trước mặt mọi người thân phận người thừa kế của nàng, hơn nữa thường ngày nàng làm việc nghiêm chỉnh, bọn thị nữ kính phục, gặp mặt đều dừng lại làm lễ, nàng thuận miệng phân phó hai câu liền theo đường cũ trở về phòng làm việc , vừa ra ngoài phòng , chỉ thấy một vị thổ địa công đang đứng chờ , tưởng là có chuyện quan trọng hỏi thăm, hóa ra Cẩm Tú từ sáng sớm nhận lệnh đến thiên cung, vẫn mãi chưa về.

Thấy nàng, thổ địa công vội tới hỏi thăm.

Từ ngày chạy tới cứu Hồng Ngưng trở về, Cẩm Tú liền có thái độ khác thường, lại không đến nhân gian nữa , càng không hỏi qua chuyện của Hồng Ngưng, chỉ lệnh cho thổ địa các nơi lưu ý trông nom , nay thổ địa công bỗng nhiên đến đây , Mai tiên nghĩ có điều bất trắc, lập tức hỏi.

Thổ địa công lắc đầu nói: “Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là vị cô nương phạm nhân kia hôm nay đi ra khỏi địa giới (ranh giới) của tiểu tiên, hướng đến Ung Châu, đây là tiểu tiên đến riêng xin chỉ thị của Trung Thiên Vương, không biết sau này nên coi chừng nàng như thế nào?"

Mai tiên hơi nhíu mày nói: "Xin chỉ thị cái gì ? Phân phó thổ địa Ung châu lưu ý là được ."

Thổ địa công cười nói: "Tiên tử quên rồi sao , Ung châu thuộc quản lý của tộc Côn Luân, tiểu tiên không có quyền nhập cảnh, ngày thường cùng bọn họ càng không có giao tình gì , làm sao tự ý hành động được ?"

"Là ta nhớ kém, làm phiền ngươi đã báo tin." Mai tiên nghĩ nghĩ, "Thần tôn đại nhân được triệu tập đến thiên cung, chỉ sợ chưa thể về bây giờ, không bằng ngươi cứ đi về trước, đợi hấn trở về ta sẽ bẩm báo lại, đỡ bắt ngươi phải đợi lâu."

Thổ địa công nghĩ cũng đúng , tạ ơn nàng trở về, hạ giới.

Chiều theo bước đi của phạm nhân, ngăn ngừa hai ba tháng đã vào được địa bàn tộc Côn Luân, có lẽ đi cũng hơi nhanh , giống như là có mục đích , Mai tiên suy nghĩ lần nữa, càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nàng dứt khoát gọi một tiên nga tới dặn dò: “Ta có chuyện quan trọng phải đến thiên cung một chuyến, ngươi đến chỗ Quê tiên tử nói một tiếng, nơi này làm phiền nàng ấy trông coi một chút." Đợi tiên nga đáp ứng xong , nàng liền vội vàng ra khỏi cung đáp mây bay đi.

Trên thiên điện, Thần Đế nhìn núi tấu chương, lấy bản gần nhất tới xem, xem xong lại ném, hừ lạnh nói: “Ngăn ngừa một tháng có thể gây ra nhiều chuyện ầm ĩ như vậy, trăm đôi bọn họ cũng bồi phục mấy phần đấy ."

Cẩm Tú cười nói: "Sư phó năm đó đã nói, cái này gọi là năng lực làm việc ."

"Còn nhớ rõ lời nói của lão nhân gia, ngươi cũng chưa đến nỗi hồ đồ." Thần đế hướng ghế trên ngai xuống, "Tân chức sắp tới, ta nghe nói ngươi hai tháng này rất ít khi ngoài, có đề tâm, không biết gần đây biên cảnh thế nào?"

Cẩm tú nói: “cũng được."

Hắn nếu đã nói như vậy, hấn là có nắm chắc, thần đế gật đầu nói: "Không quên đại sự là tốt rồi, ngươi trước tiên yên tâm độ kiếp, về phần chuyện nha đầu kia, sau khi trở về vị trí cũ lại để ý tới cũng được ."

Cẩm Tú trầm mặc một lát nói: "Ta hiểu được." Trở về vị trí cũ thì sao ? Thế gian mười thế, nàng cùng người nọ nhân duyên đã sớm kết thúc, vốn tưởng rằng nghịch thiên sửa mệnh có thể bù lại thua thiệt lúc trước , cho dù nàng không dám đương nổi vị trí thần hậu bên cạnh hấn , ít nhất cũng có thể mang

nàng về chỗ lúc đầu, ai ngờ kết quả vẫn khó thoát khỏi thiên ý, trước sau vì hai người đó mà lập lời thề "Vĩnh không tu tiên", nàng đã không muốn trở về, một phen tâm lực nhất định đã uổng phí.

Thần đế liếc hán một cái nói: "Thôi, ngươi cũng biết nặng nhẹ, không thích nghe trầm cũng không nói nữa."

Vừa dứt lời, một gã thị vệ vội vàng từ bên ngoài đi tới, quỳ xuống đất bẩm báo: "Hoa triều cung Mai thượng tiên, có việc gấp cầu kiến Trung Thiên Vương, đang chờ ở ngoài điện."

Cầm Tú có chút không ngờ.

Thần Đế không để ý, nâng tay nói: "Chắc là trong cung của ngươi đã xảy ra chuyện gì, sắc trời không còn sớm, hãy lui ra ngoài đi."

Cầm Tú đáp ứng, đứng dậy ra điện.

Núi non Côn Luân thần khí sừng sững, vào vùng này, liền giống như ngăn cách với nhân thế, những cây cỏ thụ hương liệu, kỳ hoa dị thảo, điều thú (chim, thú) thành đàn, cũng có vô số động tiên (danh lam thắng cảnh), cỏ linh chi tiên dược phong phú, không hổ là nơi thiên địa chung linh, từ trước đến nay không ít chân nhân đều thích chọn đây làm nơi tu hành, cũng là nơi ở của nhiều thế hệ người miền núi hái thuốc mà sống, chẳng qua thâm sơn ít người, chỉ cần đi hơn mười hai mươi dặm đã không thấy một căn nhà nào.

Một gian nhà gỗ bỏ hoang, Hồng Ngưng thu dọn sơ sơ một chút, chuẩn bị nghỉ tạm.

Mặt trời lặn, trăng lên, âm khí dần dần nặng, thiên địa linh khí Côn Luân son, thêm vào đó sơn tinh mộc mị (yêu tinh núi, ma cây), vào đêm đều ra ngoài dạo chơi, bảy yêu tụ tập, đang ở phòng trong, mơ hồ có thể cảm nhận được yêu khí của yêu quái, ở trong rừng cây cách đó không xa. Đối với thứ này Hồng Ngưng cũng không mấy lo lắng, chỉ theo thói quen dùng vài đạo phù, làm cho mấy tên yêu quái tầm thường khó có thể tiếp cận —— Huyền Cảnh nằm ngay sát vùng này, dưới chân thiên quân Côn Luân, chúng nó tuyệt đối không dám tác quái hại người.

Kỳ lân động ở biên giới Huyền Cảnh Côn Luân son, Huyền Cảnh từ trước đều là chỗ ở thần tộc Côn Luân, muốn vào Huyền Cảnh, không có khả năng giấu được thiên quân Côn Luân. Nghe nói cửa vào Huyền Cảnh ở vùng Ngọc Hư, về phần cuối cùng là ở đâu, Lục Dao lại sợ trái thiên luật nên không chịu nói, nhưng nếu nơi này đã là lãnh thổ của thần tộc Côn Luân, bằng thân phận của nàng, muốn nghĩ cách gặp thiên quân Côn Luân một lần cũng không khó, khó là làm sao thuyết phục thiên quân cho nàng đi vào, cơ hội gặp mặt dù sao chỉ được một lần, làm thế nào để thành công, còn phải suy nghĩ chu toàn.

Tam thế thủ hộ (bảo vệ), đổi lại vận mệnh hội phi yên diệt, "tinh" mặc dù vĩnh hằng, người đã không còn, hóa ra cứ tưởng đó là kết quả, ai ngờ chuyện có thể chuyển biến tốt như vậy, Hồng Ngưng kim nén kích động trong lòng, nhìn bầu trời xa xa.

"Lúc trước may mắn tinh hồn của hán còn thừa lại, thiên quân Côn Luân mượn dùng nước Cửu Tuyền, nuôi dưỡng linh khí, lại lấy thiên hóa Kỳ Lân động trui rèn, giúp hán nặn hình người, nhưng Kỳ Lân này là thần thú thượng cổ, thủ hộ tộc Côn Luân mấy trăm vạn năm, muốn mượn Kỳ Lân thiên hóa, tất phải ký kết ước trước với nó, để cho nó sử dụng ngàn năm, sự huynh ngàn năm này sẽ bị nhốt ở trong động Kỳ Lân, nhận hết thiên hóa hành hạ.

"Chỉ cần vào động đưa hán bình an ra ngoài có thể tránh được ngàn năm dày vò, đây là Dao Trì Kim Liên Lộ mười vạn năm trước chính tông tổ sư ban cho phụ vương ta, chỉ cần một giọt này, đem nó tưới lên đến trên người Kỳ Lân, nó sẽ ngủ say một lát. Nhân cơ hội đó lấy huyết Kỳ Lân, hai người các ngươi liền có thể kết trọn đời chi duyên."

Bỗng nhiên nghe tin tức như vậy, Hồng Ngưng làm sao có thể không kích động chứ? Thậm chí còn không thêm đi so đo xem trong lời đó có phải đang tính kế hay không. Trọn đời chi duyên việc đó không thể nói trước được nhưng ít nhất có thể cứu hán đi ra, khỏi bị thiên hóa dày vò. Nàng sợ đi ngày đêm cấp tốc chạy đến Côn Luân son, bởi vì lúc này đây trăm ngàn lần nàng không thể để cho Cầm Tú phát hiện, nếu không khó tránh khỏi sinh ra phiền hà, lúc trước hán không chịu cho biết sự thật, có thể thấy được đúng là hán muốn ngăn cản nàng.

Ánh trăng lạnh mà sáng, xung quanh nhà gỗ yêu khí quá nặng.

Hồng Ngưng sinh lòng cảnh giác, ánh mắt nhìn đến bọc quần áo, bỗng nhiên hiểu rõ, Dao Trì Kim Liên Lộ là chí bảo (vật quý) khó được, đừng nói nhân gian, ngay cả thần tiên trên trời cũng khó cầu, chắc là linh khí của nó hấp dẫn lũ yêu, vì thế nàng lập tức từ trong bao quần áo lấy bình ngọc ra, nâng tay hạ phong ấn.

Linh khí không còn thoát ra ngoài, ngoài cửa sổ quả nhiên dần dần im lặng hán.

"Ngươi muốn làm gì?" Có người nắm lấy tay nàng hỏi.

Vẫn không thể gạt được hán, Hồng Ngưng đành chịu, biết giấy dựa cũng vô dụng, ngẩng mặt lên nhìn hán nói: "Ta không thích có người can thiệp chuyện của ta."

"Dao Trì Kim Liên Lộ." Hán cất lời nàng, dễ dàng đưa tay cầm lấy bình ngọc, sắc mặt cực kém, "Ai đưa cho ngươi?"

Hồng Ngưng lập tức trầm mặt: "Đưa ta."

Hán nhin giận, ần ần lộ ra uy nghi: "Kỳ Lân thiên hóa, thần tiên cũng khó tránh khỏi kết cục hội phi yên diệt, huống chi ngươi chỉ là phạm nhân."

Kế hoạch bị cản trở , Hồng Ngưng kèm chế không nổi giận trong lòng, dùng lời ôn tồn thương lượng nói: “ Chuyện Bạch linh ngươi vẫn gạt không nói cho ta biết, là sợ ta đi cứu hấn sao ? Ta biết ngươi là có ý tốt , nhưng bây giờ đã có hy vọng, Dao Trì Kim Liên Lộ có thể làm nó ngu say."

Hấn lắc đầu nói: “Nào có chuyện dễ dàng như vậy —— Lục Dao nói cho ngươi ?”

Thấy hấn không phủ nhận, Hồng Ngưng càng xác định lời Lục Dao nói rất đúng "Lúc trước ta cố ý muốn đi báo ân Đoạn Phi là do ngươi dùng nước Dao Trì giúp ta thoát thai hoán cốt, giúp ta miễn đi kết cục hồi phi yên diệt , ở lại nhân gian, ta rất cảm kích ngươi, nhưng ngươi cũng biết, lúc trước khi ta quyết định báo ân, sẽ không sợ bị hồi phi yên diệt, bây giờ Bạch Linh vì cứu ta mà chết, ta không thể trơ mắt nhìn hấn chịu dày vò được ."

Sao lại chỉ có mỗi nước Dao Trì, hồn phách của nàng là do hấn chịu tám mươi một đạo thiên hình mới giữ lại được , sao có thể dễ dàng để cho nàng ấy chịu cho người khác? Hấn nhìn nàng, mắt phượng rớt cục lệ về bất đắc dĩ, ngữ khí nhu hòa , "Hấn được cứu từ Cửu giới, mượn Kỳ Lân thiên hóa nạn lại hình người một lần nữa , ngàn năm sau thì sẽ giải trừ khổ ước ra ngoài , hưởng chi ngay cả tìm được hấn, hấn cũng sẽ không còn nhớ ngươi, ngươi không phải thích nhân gian sao? Sao lại không biết quý trọng như vậy?"

Hồng Ngưng thần nhiên nói: “Ta thích nhân gian, là vì nhân gian có thứ ta muốn, Bạch Linh bị nhốt Kỳ Lân động, ngày đêm chịu khổ thiên hỏa, mùi vị như thế nào ngươi hấn là rõ nhất, hấn hao hết tâm tư bảo hộ ta tam thế, bây giờ còn vì ta mà chịu khổ hình ngàn năm, ta bất luận như thế nào cũng sẽ không an tâm, chuyện Lục Cửu ta đã không hận ngươi , bất luận ngươi trước kia đối với ta như thế nào ta cũng không tính toán nữa, nhưng lần này nếu ngươi can thiệp nữa, ta sẽ không tha thứ cho ngươi."

Hấn đương nhiên biết mùi vị Kỳ Lân thiên hỏa tàn khốc như thế nào , bởi vì biết, càng thêm hiểu được kết cục phạm nhân,dứt khoát không buông tay nàng ra nói: “Không cần đi."

Hồng Ngưng nhú mày, "Đây là chuyện của ta, ngươi còn không hiểu sao ?"

Hấn thần nhiên nói: "Ta sẽ không cho ngươi đi."

Hồng Ngưng rớt cục mắt đi tính hấn nại, lạnh lùng nói: "Ngươi là thần, biết thế nào là tình yêu nhân gian? Làm ra vẻ nhiều như vậy để làm gì , thần tiên yêu quái làm chuyện ác thì mặc kệ, lãng phí nhiều công sức như vậy ở trên người một phạm nhân, mỗi một chuyện của ta ngươi đều phải nhúng tay vào , ngươi tưởng mình là ai chứ ? Thiên đình rất nhân hân sao?"

Hấn trầm giọng nói: "Việc này không giống trò đùa!"

Thấy hấn muốn làm phép ,muốn cản trở mình , Hồng Ngưng lo sợ cùng tức giận , nói bừa: "Trung Thiên Vương cứ quản quít lấy ta làm cái gì hả ? Muốn gì cứ việc nói thẳng, hay là muốn ném thù mùi vị phạm nhân ?"

Hấn cảm tức nói: “Ngươi còn muốn hồ đồ đến bao lâu?"

"Ta hồ đồ ?" Hồng Ngưng bất chấp mọi thứ , giận quá thành cười, "Là ai vẫn nhớ mãi không quên cứ chạy xuống thế gian thế này , Trung Thiên Vương không phải là vì không chiếm được cho nên tình cũ khó quên đấy chứ ? Đối với bản thân ta cũng đã chuyển thể mười lần , không biết từng có bao nhiêu nam nhân, đã sớm không phải tiểu Trà lúc trước nữa rồi , ta đã từng chân chính thích bọn họ, tính ra ngươi chẳng qua chỉ là một trong số đó, mà cho dù là lần đó, cũng là không khéo là do còn trẻ không biết mà bị ngươi dụ dỗ cũng nên !" Thấy đôi mắt kia càng ngày càng nguy hiểm, mặt nạ hoàn mỹ dần dần bị xé mở, nàng cười càng lúc càng vui vẻ, "Đúng rồi, ta cũng chưa từng hưởng qua tư vị thần tiên , bây giờ có phải hay không. . ."

Không đợi nàng nói xong, nụ hôn của hấn đã ngăn chặn lại .

Biểu tình trên khuôn mặt cũng không có gì thay đổi , nhưng lực cánh tay mơ hồ bóp nghẹt hơi thở của nàng , còn có nụ hôn trừng phạt dường như không chút lưu tình, mơ hồ lộ ra tức giận.

Khuôn mặt tuấn mỹ gần ngay trước mắt, giống như sự chờ đợi từ lâu , Hồng Ngưng có chút thất thần, không giãy dụa, ngược lại cười thành tiếng.

Hấn ngẩng lên mặt.

"Ghen tị? Ngươi hóa ra là đang ghen tị ?" Hồng Ngưng không thể tin nổi , đưa tay chà môi , lắc đầu, "Ngươi không biết, ta đã từng ảo tưởng thấy cảnh đó không biết bao nhiêu lần, lúc ta thích ngươi nhất, đuổi theo quản quít lấy ngươi, ngươi lại không hồi đáp , nay ta đã tính muốn quên ngươi đi , ngươi lại làm ra vẻ mỹ mạo vị hôn thê cũng không cần, lại muốn trở về tìm ta, hóa ra không chỉ phạm nhân hèn hạ mà ngay cả thần tiên cũng không biết tự trọng."

Vừa dứt lời, người đã bị quăng lên giường.

Ván giường lạnh, cứng rắn, nàng tựa như một con cá nằm trên thớt, Hồng Ngưng càng cảm thấy buồn cười, nhìn người trên người nói: "Nghe nói huyết Kỳ Lân có thể kết trọn đời chi duyên, nếu quả thực như thế, ta sẽ cứu Bạch Linh ra để báo đáp lại hấn, xuân tiêu nhất khắc thiên kim (đêm xuân đáng giá nghìn vàng), Trung Thiên Vương nếu muốn chơi đùa cùng ta, nên nắm chặt cơ hội, qua tối nay sẽ không còn phần của ngươi . . ."

Để lời nói ác độc không còn cơ hội tiếp tục, hấn cúi mặt xuống.

Bởi vì hấn hiểu được, là hấn tự tay đẩy nàng ra, đặt vào trong lòng người khác.

Máu Kỳ Lân, nàng còn muốn cùng người nọ kết trọn đời chi duyên.

Suýt nữa trầm luân trong bể nhiệt tình kia, Hồng Ngưng tận lực phân tán lực chú ý, không biết từ lúc nào ván giường dưới thân thể đã trở nên mềm mại, tản ra mùi hương thoang thoảng nhẹ nhẹ, đưa tay nhặt lên, hóa ra là muôn ngàn cánh hoa, có đỏ tươi, có màu vàng, hồng là hoa sơn trà, màu vàng lại không biết là gì.

Thời điểm tiến vào, hần khôi phục sự ôn nhu lúc trước.

Cánh hoa từ căn phòng rơi xuống trên ngón tay, nàng đau đến nhủu mày, toàn thân run run, lại vẫn cứ cười đưa tay sờ khuôn mặt của hần nói: "Người vẫn luôn ôn nhu, thần sắc vẫn như nước như vậy, cũng thật khiến người ta chán ghét."

Hần nhận lời khiêu khích của nàng, thẳng tiến.

Trong nháy mắt hoàn toàn tiến vào, nàng không nhìn được nắm chặt lấy cánh tay của hần, rõ ràng cảm giác được hần cũng đang run lên.

Hần định chỉ động tác, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán nàng.

Nàng nhìn cánh tay đó một lát, chậm rãi nhấc ống tay áo màu vàng lên, tầm mắt dừng trên cánh tay hần chỗ cơ hồ đã không còn đầy đủ da thịt, từng đạo vết sẹo chằng chịt đan xem, nhìn thấy mà ghê người, từ cánh tay kéo dài hướng lên trên.

"Trên người cũng có?"

"Sẽ tốt."

"Người nghĩ rằng ta sẽ vì người mà đau lòng sao?" Hồng Ngưng cười cười, nhìn vết thương này, "Vì phục vụ thiên đình, quả nhiên thật sự bán mạng."

Hần nhẹ giọng hỏi: "Vì sao lại nói những lời này?"

Nàng chán ghét ngữ khí như vậy, cười giễu.

Không đợi nàng nói tiếp, động tác của hần bỗng nhiên đứng lên.

Nàng đau đến nhủu mày...hừ nhẹ, tiếp theo liền mặc kệ, chỉ cần môi không chịu lên tiếng, quật cường theo dõi ánh mắt hần, hai chân sít sao cuốn lấy thất lưng của hần, bàn tay lại càng dùng thêm sức cầm lấy chỗ vết thương của hần.

Vết thương mang đến đau nhức, hần không tính dừng lại một chút nào, thẳng đến khi có vết máu thấm ra ngoài áo dài.

Ước chừng vì đã thực hiện được ý trả thù, đau đớn dần dần biến thành khoái cảm, nàng rút cục buông tay, tình trạng đã hoàn toàn kiệt sức đến mức xụi lơ.

Hần tạm dừng động tác, lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng kịch liệt thở dốc, gạt bỏ một tia cười, "Phạm vào thiên luật, sợ hãi sao? Không chiếm được thì muốn, khi chiếm được, tư vị bất quá cũng như thế thôi, Trung Thiên Vương cảm thấy không đủ hài lòng sao?"

Lần đầu thấy, trong đôi mắt phượng đã không còn nửa điểm ôn nhu, hần lạnh lùng quát nói: "Sau này không cần nói mấy lời này."

Giống như ở trong cơn mưa gió lốc xoáy, nửa là sung sướng nửa là thống khổ giãy dụa, trải qua mấy lần giằng co, bị muôn ngàn cánh hoa bao vây lấy, hôn môi, hần ở trong cơ thể nàng tận sát bữa bãi, cao trào đến cuộn cuộn, cả người giống như muốn tan chảy, nàng rút cục ở lần tiến công cuối cùng dần dần mất đi ý thức, tùy ý mặc hần điều khiển.

Trong mờ mịt, có người ở bên tai hỏi: "Nhất định phải đi cứu hần sao?"

Trong lòng giống như đã thanh tỉnh, nàng mệt đến không muốn mở mắt cũng không muốn nói, chỉ gạt đầu.

"Ta không thể ngăn cản nàng sao?"

Nàng lắc đầu.

Ngừng nửa ngày, thanh âm kia mới một lần nữa vang lên: "Ta sẽ thay nàng nghĩ cách, nhưng nàng phải đáp ứng ta, không được tự tiện hành động."

Hồi lâu, nàng rút cục gạt đầu.

"Thật sự muốn quên ta sao?"

Không đợi nàng trả lời, hần ôm chặt lấy nàng, lại ôm nàng đưa lên đám mây.

Chương 45: Kỳ lân thiên hỏa

Thiên thư lâu các không người gác, tiên nga thường ngày pha trà rót nước hầu hạ cũng không thấy một bóng đâu, không khí không khác thường, giống như có người cố tình sắp đặt, Cẩm Tú chậm rãi vào cửa liền thấy Thần Đế ngồi đối diện ở ghế trên, thần sắc không rõ, trên bàn trước mặt cũng không thấy một bản tấu chương nào.

"Sư đệ một đêm phong lưu, tâm tình không tệ nhỉ."

"Đế Quân đã biết rõ, nếu đã nói vậy chắc cũng đoán ra ta đến đây để van cầu cái gì" Cẩm Tú mỉm cười, khẽ vén vạt áo quỳ xuống.

Thần Đế nói: "Người yêu cầu cái gì, trăm làm sao biết được chứ?"

Cẩm Tú nói: "Trái với thiên luật, Cẩm Tú đặc biệt đến nhận tội."

Thần Đế không thêm đề ý nói "Người làm việc xưa nay đều có chừng mực, ta coi như người đến nhân gian tìm vui mà thôi, không thể coi là trái với thiên luật."

Cẩm Tú trầm mặc một lát mới nói: "Sư huynh biết ý của ta mà." Hắn không thể buông tay, hết nghị thiên sửa mệnh lại tìm mọi cách dụ dỗ nàng tu tiên, mọi chuyện từ đầu đã là sai.

Thần Đế bưng chén trà nhấp một ngụm, nói: "Ta từ trước tới giờ chỉ thấy có người xin tha tội, chưa bao giờ thấy người đến xin nhận tội."

Cẩm Tú nói: "Cầu sư huynh hạ chỉ, giải trừ hôn ước giữa ta và Bắc Dao thiên nữ."

Thần Đế gật đầu nói: "Trăm ngày mai liền hạ chỉ."

Đáp ứng dễ dàng như vậy, những lời chuẩn bị tốt để nói lúc trước tự dưng bây giờ lại không cần dùng đến nữa, Cẩm Tú cảm thấy có điều ngoài ý muốn.

Thần Đế thân nhiên nói: "Từ bỏ trăm ra, còn ai có thể hiểu rõ tính tình cố chấp này của ngươi hơn nữa, nếu như không đồng ý cho người thì sao, người sẽ chém đứt cánh tay kia?"

Nghe trong lời nói có ý châm chọc, Cẩm Tú nhẹ nhàng thờ dãi nói: "Đa tạ sư huynh đã thành toàn, lúc trước ta đang buông tay nàng ra một lần, bây giờ không muốn buông tay lần nữa, mọi hậu quả ta sẽ tự mình gánh vác."

Thần Đế cười lạnh nói: "Người có thể gánh vác bao nhiêu? Thiên quân Côn Luân cười phàm nhân, kết cục của hắn ngươi cũng đã thấy, nay tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút, trọng trách Trung Thiên còn phải trông cậy vào ngươi đó."

Cẩm Tú nói: "Khiến sư huynh phải thất vọng rồi."

Thần Đế nói: "Trăm ngược lại không thất vọng, chỉ là nếu để sư phó biết được thì đó mới là thất vọng thật sự, lại có một chuyện tuy nói là trăm đáp ứng hủy bỏ hôn ước giữa ngươi và thiên nữ, nhưng thiên luật không thể hủy bỏ, hai người các ngươi tiền phạm khác biệt, ý của trăm chắc là ngươi hiểu."

Cẩm Tú nói: "Ta sẽ khuyên nàng tu tiên."

Thần Đế trầm ngâm nói: "Lúc trước trăm thấy nha đầu kia cũng có chút ý tứ, nhưng phải làm vương phi Trung Thiên. . ."

Cẩm Tú nói: "Không thể lập nàng, thì đương nhiên cũng không thể lập người khác, Trung Thiên chỉ cần một Sùng phi, về phần có thể kéo dài tới bao lâu, tương lai Cẩm Tú nếu không thể bảo trụ được địa vị Trung Thiên, vậy nhất định là sư huynh sẽ tìm được một người thích hợp thay ta."

Thần Đế đơn giản lo lắng chính là việc này, nghe hắn nói vậy tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn hắn nói: "Bao nhiêu chỗ cũng làm được chuyện đó, lần tới không cần đặc biệt chạy tới địa giới tộc Côn Luân."

Cẩm Tú đứng dậy nói: "Sư huynh lại nói gờn." Lúc ấy thật sự không thể không chế được, ngàn lần hắn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện đó.

Thần Đế bỗng nhiên nói: "Nghe nói Bắc Giới Vương đã đánh mất Dao Trì Kim Liên Lộ."

Cẩm Tú lấy ra bình ngọc đưa lên nói: "Là do thiên nữ lấy, ngày sau sẽ đến chỗ Bắc Giới vương nhận tội."

Trên mặt vạt qua một tia sắc thái kỳ dị, Thần Đế đưa tay nhận lấy bình ngọc để vào trong tay áo, hơi trào phúng nói: "Hôm nay đã đáp ứng nguyện vọng của ngươi, ngươi không phải cũng nên đáp lễ cùng trăm uống hai chén rượu chứ?" Sau khi nói xong liền đứng lên, "Ngồi ở đây nhìn tấu chương một van"

năm, trầm cũng buồn bực đến hoảng "

Cầm Tú nói: "Nàng ấy vẫn không biết , ta. . "

Thần Đế hừ lạnh nói: "Qua cầu rút ván cũng không nhanh đến vậy chứ . "

Nghĩ đến nàng đang bị hấn làm phép vây hãm , người ngoài không thể vào được , ánh mắt Cầm Tú hơi cúi xuống , lại cười nói: "Sur huynh đã mở lời, ta sao dám từ chối."

Nhà gỗ trống không, một mình lẻ loi nằm ở trên giường, xiêm y vẫn được mặc chỉnh tề, thật khiến cho người ta nhìn không được hoài nghi đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng đau đớn trên người lại rất rõ , Hồng Ngưng cố gắng thích ứng một chút, cố gắng bước xuống giường ,những cánh hoa mềm mại xinh đẹp đã dần dần biến mất, chỉ còn lại có ván giường lạnh lẽo cứng rắn , chứng thật chuyện đã trải qua trước đó .

Bọc quần áo nằm ở góc tường ,xung quanh mọi thứ vẫn giữ được nguyên dạng, nhưng người lại không thấy đâu .

Hồng Ngưng nhìn chiếc giường ngầy người một lúc ,sau đó xoay người, phát hiện bên trong rất sáng sủa nhưng bên ngoài cửa lại là đêm tối âm u , màn đêm vô tận, cái gì cũng không nhìn thấy, sau khi hiểu rõ, trong lòng nàng cảm thấy rất tức giận, từ nay về sau chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không thể ra khỏi cánh cửa này một bước , đây là ý của hấn sao.

Bỗng nhiên phía trước mặt có chút tia sáng vụt tới, giống nhau những ngôi sao lửa , hội tụ thành bốn chữ "Chờ ta trở lại".

Hồng Ngưng cắn môi, sau khi từ biệt, trong lòng nàng ngũ vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)lẫn lộn, vạn phần mâu thuẫn, chẳng biết vì sao vẫn nhẹ nhàng thở ra, "Ta sẽ thay nàng nghĩ biện pháp", người nói chuyện đêm qua thật sự là hấn sao, nàng có nên tin tưởng hấn một lần này hay không?

Trong bóng đêm một bóng người từ từ hiện thân.

Hồng Ngưng lập tức đưa mắt, sau khi thấy rõ người vừa tới thì không khỏi giật mình.

Lục Dao mỉm cười nói: "Ngươi không cần phải đợi, hấn đang cùng Đế Quân uống rượu."

Biết rõ thân thể của hấn, chẳng lẽ Hồng Ngưng phải tự trách hay phải cảm thấy xấu hổ, nàng chỉ im lặng không nói.

Mượn Thiên Châu của Đế Quân quả nhiên có thể phá tan trận pháp của hấn, nữ nhân trước mắt lại lộ ra sợ hãi, trên người đã có dấu vết của hấn, Lục Dao đánh giá vài lần, thờ dài: "Kỳ thật lúc trước ta chỉ thấy muội muội đặc biệt, trách không được hấn lại thích."

Đây là tình cảnh khi chính thất gặp tiểu thiếp hay sao ? Hồng Ngưng âm thầm tự giễu, hai chữ "Đặc biệt" này dùng thật đúng là thích hợp, cảm giác hấn đối với nàng đúng là chỉ trọn vẹn bởi hai từ đặc biệt này , dù sao một Tiểu Yêu không biết lượng sức mình, dám đứng trước mọi người thổ lộ tình cảm với hấn đúng là không nhiều lắm.

Lục Dao tiến tới kéo tay nàng, ngữ khí thân thiết, "Ta cũng không nghĩ tới đây để trách cứ ai , muội muội yên tâm, là hấn bảo ta tới đón ngươi."

Hung thủ hại Bạch Linh, nay hấn lại muốn nàng chung sống hòa bình với nàng ta hay sao ? Hồng Ngưng lui về phía sau hai bước, đột nhiên cảm thấy bản thân thật dễ tiện và buồn cười.

Cùng hấn dây dưa lâu như vậy, nàng vẫn không ngừng cố gắng tìm về những ký ức kiếp trước , nhưng lại quá xem nhẹ một vấn đề khác, trong ngàn năm này hấn đã có một vị hôn thê xinh đẹp .

"Ta sẽ thay ngươi nghĩ biện pháp " Lời nói của nam nhân ở trên giường quả nhiên không thể tin được , chuyện đêm qua hóa ra chỉ là do nàng buông thả mà thôi , một thân tiên lại cùng với phạm nhân dây dưa không dứt , nhất định sẽ dẫn tới trời phạt, nàng hận hấn thao túng vận mệnh của mình, vọng tưởng (mơ mộng hão huyền) trả thù, kết quả lại tự đẩy bản thân sa vào đó, thiếu chút nữa đã tin tưởng vào hấn.

Một bên cùng Đế Quân uống rượu một bên lại để cho vị hôn thê tới thu dọn hiện trường , khiến nàng cảm thấy thân phận của mình bây giờ chả khác gì tiểu thiếp được giấu trong kim ốc tàng kiều , bây giờ lại còn được vợ cả trong nhà đồng ý, lại còn đặt biệt tới đón nàng trở về . Hấn sao lại không rõ mỗi lần nàng đối mặt với Lục Dao là một lần khó xử thế mà hấn vẫn làm như vậy , có lẽ hấn cho rằng đây là sự an bài tốt nhất đối với nàng, bởi vì thương hại nàng, không đành lòng nhìn thấy nàng đến Kỳ Lân Động chịu chết.

Thôi, bây giờ thật, giả còn quan trọng gì nữa , ngược lại như vậy cũng có cái tốt của nó, như bây giờ nàng càng có thể kiên trì với lựa chọn của mình .

Hồng Ngưng xoay mặt nhìn màn đêm ngoài cửa , thân nhiên nói: "Ta dù sao chỉ là một phạm nhân, sao dám trèo cao được , ngươi có vẻ đã hiểu lầm rồi , ta cũng không phải đang đợi hấn."

Lục Dao nói: “ Chuyện đêm qua ta đã biết . "

Hồng Ngưng nói: “Tìm vui thôi mà , ngươi lại tưởng thật sao . "

Lục Dao khó xử: "Nhưng hấn bảo ta. . . "

Hồng Ngưng ngắt lời nàng: "Người cũng thấy đó , ta là bị hấn cưỡng ép bắt ở đây , bây giờ ta chỉ muốn đi ra ngoài."

Lục Dao nói: "Người là muốn đi cứu sư huynh của người?"

Dao trì Kim Liên Lộ đã bị lấy đi, Hồng Ngưng trầm mặc.

Có Đế Quân ở đây , có chuyện gì cũng không thể đổ lên đầu mình được , Lục Dao mỉm cười nói: "Đưa người đến Huyền Cảnh rất dễ dàng, nhưng làm thế nào để thuyết phục thiên quân Côn Luân để người vào Kỳ Lân Động, thì phải xem chính bản thân người." Nàng lấy ra bình ngọc, "Hắn đem Dao Trì Kim Liên Lộ trả lại cho ta , người còn cần dùng không?"

Cảm giác say nồng đậm sớm bị nỗi đau nhức xua tan, nỗi đau thấu xương, vài lần suýt nữa đã làm hắn rớt xuống khỏi đám mây, hắn kéo ống tay áo bị gió thổi lại, nhìn không được mỉm cười. May mà hắn đã sớm có phòng bị, mới có thể giấu diếm được Thần Quân, tấn vị sắp tới ắt sẽ xúc phạm đến thiên luật , đối với phạm nhân động tình không có khả năng dễ dàng được tha thứ như vậy. Tuy đã bị trì hoãn nửa ngày, nhưng cuối cùng chuyện cũng đã được như nguyện vọng , Thần Đế quả nhiên là cố tình, cũng không cần hắn phải nghĩ cách nữa .

Nhìn lại đám mây ngoài thiên cung, lòng hắn hơi hơi âm đạm.

Sư huynh là người làm việc tàn nhẫn, đa mưu túc trí lại tình như thù địch, năm đó khi cùng nhau lĩnh sư mệnh , lúc tình hình thiên đình ngoại ưu nội hoạn , bắt cóc dĩ đã lừa gạt hắn, tự thoát thân rồi đi, chỉ để lại mình hắn tự chống đỡ chính tông.

Rốt cục vẫn lựa chọn nàng, bởi vì đã từng đẩy nàng ra, vì thiên đình tận tâm mười vạn năm, thời gian còn lại để cho nàng cũng không sao .

Đối phó với Kỳ Lân Thiên Hóa, cũng không phải là chỉ có Dao Trì Kim Liên Lộ, thiên quân Côn Luân cũng hy vọng con của mình sớm được giải trừ khế ước đi ra , chịu ít dày vò.

Kỳ Lân máu, kết trọn đời chi duyên.

Nếu đã không thể cầu vĩnh hằng nơi thiên đình, vậy thì cầu vĩnh hằng chốn trần gian, uy phong Thiên Hóa vốn không giống bình thường, hậu quả cũng khó có thể đoán trước , cho nên nếu muốn chắc chắn hơn nữa, trước tiên còn phải đi gặp thiên quân Côn Luân một lần . Mà lúc này đây, trong lòng hắn duy nhất chỉ hy vọng sớm được nhìn thấy nàng. Không quên chuyện đã hứa hẹn với nàng, mọi thứ đã được lên kế hoạch tốt, mọi chuyện đang phát triển đến hướng đã định, chấp chương Trung Thiên mười vạn năm, ngoài sự tự tin hắn tự nhận mọi việc hắn làm đều được tính toán chặt chẽ chu đáo trong lòng bàn tay, nào biết được giờ phút này đây trong lòng hắn bỗng nhiên lại dâng lên một dự cảm xấu , càng ngày càng mãnh liệt.

Thần Đế gian lận ở trong bàn rượu, tất nhiên không phải là điều tốt ,nhưng ngài nể mặt mũi hắn chắc hắn sẽ không chủ động xuống tay đối với nàng, mà nàng cũng đã đáp ứng hắn, sẽ không tự tiện hành động, huống chi lúc rồi đi khi hắn còn để lại lời nhắn .

Nhà gỗ yên lặng hoang vắng nằm trong rừng cây, bên trong lại ảm ảm ánh sáng nhàn nhạt.

Thần Đế Thiên châu! Có thể chứng thật suy đoán tồi tệ nhất trong lòng , hắn biến sắc, thần đế lúc này đây đang an tọa trên thiên cung, vậy người đến căn nhà gỗ này là ai? Thực hiển nhiên, người biết chuyện đêm qua cũng không chỉ có một mình thần đế, không thể ngờ được bọn họ lại có thể tính toán nhanh như vậy, chuyện kia bây giờ cũng không thể không trì hoãn nữa , nàng bướng bỉnh như vậy mà ngay cả một chút thời gian nguyện chờ hắn cũng không có .

Hắn xoay người thẳng đến Huyền Cảnh.

Huyền Cảnh ,Kỳ Lân động ở Côn Luân, Hồng Sa ngoài động mười dặm, sóng nhiệt (hoi nóng)từng trận khuếch tán hướng về bốn phía, bên trong xích một đầu thần thú thượng cổ, thủ hộ Côn Luân dài đến mấy trăm năm, Kỳ Lân thiên hòa, thần tiên cũng khó tránh được vận mệnh hội phi yên diệt, nhớ ngày đó khi nó gây hại cho thiên địa, lão tổ Côn Luân cùng các thần hợp lực đem khóa nó ở trong động, lại thấy Thiên Hóa có khả năng trọng Tổ Hồn phách (nặn hình người) , liền phong nó làm thủ hộ thú Côn Luân , lập khế ước, biến động phủ này trở thành nơi để nó an thân.

Từ Quan Minh Châu, hắc bào đại ngọc , diện mạo uy nghiêm, đúng là thiên quân Côn Luân, giờ phút này hắn khoanh tay đứng ở ngoài động, ánh mắt nhìn về phía xa xa, giống như đang nhìn Hồng Sa mười dặm kia, lại giống như đang quan trắc (quan sát và đoán định) vạn vật phong vân chân trời, ánh mắt phức tạp, thậm chí còn mang thêm vài phần u ám hiểm thấy , hắn là đang nhớ tới vong thê (người vợ đã mất)

Mười tên tùy tùng đi theo ,trên mặt đều có vẻ khiếp sợ.

Có thứ gì đó đâm mạnh vào ngực, hắn bình tĩnh bước xuống đụn mây hỏi: "Người đâu?"

Thiên quân Côn Luân nhìn hắn cười lạnh, lời đáp cũng cổ quái: "Vẫn cứ đến đây."

Lại không cẩn thận đem phạm nhân bỏ vào Kỳ Lân động, tùy tùng bên cạnh cũng biết là đại sự, thấy sắc mặt hắn không tốt, vội chạy tới giải thích nói: "Thiên quân chỉ đáp ứng mang nàng tới đây nhìn, ai ngờ nàng tự dưng chạy vào đó ."

Hắn nhìn cửa động, rất nhanh hiểu được nguyên do vừa rồi.

Phong ấn vô hình ngăn cách bên trong với bên ngoài, pháp lực bên ngoài cũng không thể tác động được vào bên trong, nàng đột nhiên chạy vào trong động, chúng thần căn lại không kịp cũng đứng, nguyên nhân chủ yếu là ai cũng không nghĩ tới, trừ bỏ thiên phi Côn Luân là muốn chết, có phạm nhân nào lại dám tiến vào Kỳ Lân động, bọn họ lúc đầu khiếp sợ, sau khi có phản ứng lại thì nàng đã sớm vô tung vô ảnh (không còn chút tung tích), mà cũng không có một ai dám đi vào bắt nàng đi ra.

Chỉ đến khi người thuộc thần tộc chính tông tiến đến tìm kiếm, một tùy tùng mới cười lạnh nói: "Việc này nói đến càng kỳ quái, nếu không có người hộ tống, sao một phạm nhân bình thường lại có năng lực xâm nhập vào Huyền Cảnh Côn Luân được." Năm đó đúng là hắn bậc tính (bức quẻ tính toán) để lộ tin tức, người thuộc thần tộc chính tông lại lặng lẽ đem những điều nghe thấy tiết lộ cho phu nhân, gây khó khăn cho tình kiếp thiên quân Côn Luân, làm ngài đánh mất đi vị trí đứng đầu thiên đình, rồi sau đó nghe thấy phu nhân chủ động tiến vào Kỳ Lân động, cử chỉ đại nghĩa ấy ngược lại đã giành được sự tôn kính của mọi người, chúng thần Côn Luân bởi vậy càng thêm ghi hận thần tộc chính tông, mà lần này lại có phạm nhân đến đây, tự nhiên muốn mượn cơ này châm chọc một phen: "Loại chuyện này cũng không phải chuyện quan trọng gì, Trung Thiên Vương pháp lực vô biên, sao không bậc tính thêm một lần, nhìn xem là ai..."

Hắn ngắt lời người kia nói: "Đi vào bao lâu rồi?"

Tùy tùng sững sốt một chút, không tự chủ được hỏi đáp: "Non nửa canh giờ."

Phạm nhân sao có thể ở trong kỳ lân động sống đến non nửa canh giờ? Hắn cười cười, hy vọng nhỏ nhoi ấy so với thiên hà sa còn nhỏ hơn, nhưng nếu không còn hy vọng, chuyện bản thân hao tổn tâm cơ thì bây giờ tính cái gì nữa, nàng luôn có năng lực khiến việc của hắn đều trở thành vô ích, cũng không biết hắn chịu biết bao tức giận!

Không hỏi nhiều gì nữa, hắn tiến vào Kỳ Lân động.

Nghe nói năm đó phu nhân khiến cho tộc Côn Luân có một sự thay đổi chưa từng có, hai chữ "Phạm nhân" cơ hồ trở thành một đại danh từ cấm kỵ, lần này đến rất tốt, đơn giản không cần nói hai lời liền tự mình đi tìm đường chết, liên lụy đến nhân vật như vậy, chúng tùy tùng lộ vẻ xúc động, hai mặt nhìn vào nhau, nhất thời cũng quên đi ý kiến môn tộc, không nhận được nghẹn ngào nói: "Trung Thiên vương."

Thiên quân Côn Luân chỉ im lặng nhìn thoáng qua trong động, đưa tay ngăn lại nói: "Không cần gọi, gọi người đi báo cho Hạo Thiên."

Trong hang đỏ rực, hơi nóng đập vào mặt, cơ hồ khiến nàng nghẹt thở, mỗi khi đi lên ba trượng* nàng liền bố trí phong ấn, pháp lực không thể xuyên qua phong ấn, một thông đạo thật dài được chia thành nhiều phân đoạn không gian đơn độc, rốt cục phía trước cũng xuất hiện một cái động tĩnh thiên nhiên, rộng lớn như quảng trường, giữa quảng trường trên mặt đất không có củi lửa, lại có một rừng lửa hùng vĩ, giữa rừng lửa, một thiếu niên áo trắng đang đứng nhắm mắt lại, trên khuôn mặt hoàn mỹ mang theo vẻ thống khổ, khóa chặt hai hàng lông mày, mang theo rất nhiều nhẫn nại.

*Trượng (đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dặm)

Kỳ Lân thiên hỏa, thần tiên cũng khó tránh khỏi kết cục hôi phi yên diệt, nhưng lại có người cũng có thể mượn nó để trọng tổ tinh hồn, chẳng qua sự trả giá cũng rất lớn, người nào đó nếu đã cùng Kỳ Lân lập khế ước thì phải chịu để thiên hỏa dày vò ngàn năm, ngày đêm không ngừng.

Không thể nói rõ là áy náy hay đau lòng, Hồng Ngưng dừng bước, nước mắt tràn mi, đơn độc hành tẩu chốn nhân gian lâu như vậy, đột nhiên quay đầu, trên đời này lại có người không màng hậu quả hết lòng đối tốt với nàng, lúc này đây hắn lại ở trước mặt nàng chịu khổ hình dày vò.

Hắn vừa vận nhìn qua bên này, ánh mắt vẫn lạnh lùng như năm đó, đa phần mang vẻ bất ngờ, còn lại là sự xa lạ.

Hồng Ngưng há miệng thở dốc, không thể kêu lên.

Ngược lại hắn đã mở miệng trước, ngữ khí xa cách, "Ta ở chỗ này đã hai năm, ngươi là người đầu tiên vào đây."

Hồng Ngưng cúi đầu, lau nước mắt nói: "... Như vậy... Có đau hay không?"

Hắn hừ nhẹ một tiếng, lập tức nhíu mày lại nói: "Ngươi nên chạy đi, nó cứ nửa năm lại tới đây tuần tra một vòng, chính là lúc này đây."

Hồng Ngưng nói: "Ngươi có muốn đi ra ngoài?"

Này rõ là lời nói vô nghĩa, hắn không kiên nhẫn, hơi phát tay liền bị luồng hỏa diễm ngăn trở tầm mắt nói: "Có thể đi sao ta còn không đi? nhanh đi ra ngoài, nó rất nhanh sẽ trở lại."

Hồng Ngưng lúc này mới thấy rõ trên hai chân hắn có một sợi dây thừng lửa gắn liền với mặt đất, xem ra đúng là ở thực hiện khế ước Kỳ Lân, phải làm cho Kỳ Lân ngủ say mới có thể thoát thân, vì thế nàng nhanh chóng tĩnh táo lại, nhìn quét về bốn phía, đã thấy nhàm thạch trên vách đá có vô số huyết động to nhỏ, bên trong là mặt đạo quanh co khúc khuỷu, không biết là thông đến đâu.

Nàng ngẩn ngơ hỏi: "Nó vào chỗ nào?"

Hắn sững sốt một chút, sau khi hiểu được dụng ý của nàng sắc mặt càng kém, "Phụ vương ta gọi ngươi đến?"

Hồng Ngưng lắc đầu nói: "Là ta tự mình muốn tới cứu ngươi."

Hắn rút cục có hứng thú, "Ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy người."

Cần một quyết tâm như thế nào mới có thể thủ hộ phạm nhân tam thế, cuối cùng lại thiếu chút nữa rơi vào kết cục hội phi yên diệt, không nhớ rõ cũng tốt, Hồng Ngưng trầm mặc một lát, mỉm cười nói: "Người chỉ cần nói cho ta biết nó đi vào động nào là được."

Hắn lạnh lùng thốt lên: "Ta không cần người cứu, đi mau!"

Vẫn là cái mặt tâm lãnh người nóng, Hồng Ngưng lui về phía sau hai bước, cười nói: "Ta có thể đi vào, tự nhiên có biện pháp cứu người, người không nói, ta sẽ tự tìm."

Hắn cười nói: "Người chỉ là phạm nhân."

Hồng Ngưng bình tĩnh mặt hỏi: "Người cũng không phải chỉ là một phạm nhân sao?"

Hắn lắc đầu, bỗng nhiên hạ giọng nói: "Nó đã trở lại."

Hồng Ngưng lập tức hỏi: "Động nào?"

Bị thiên hỏa dày vò, ngày đêm khó tránh khỏi thống khổ, khổ hình như vậy còn muốn kéo dài ngàn năm, nếu có thể sớm chạy khỏi chỗ này thì không còn gì tốt hơn, thấy nàng quyết tâm muốn lưu lại cứu mình, hắn rút cục nâng tay chỉ vào một cái huyết động nam thạch trên vách đá xa xa nói: "Đề nó nhìn thấy một hòn phách dây đủ xa sẽ rất tức giận, đề ý đừng chọc giận nó."

Hồng Ngưng lập tức bước tới cửa động.

Cùng với tiếng huýt gió kéo dài, một trận hỏa cầu cực lớn xuất hiện bên trong động, hướng ra phía ngoài, bước chân nặng nề dồn xuống đất khiến nó rung lên, hơi nóng giữa không khí quá nặng, làn da như bị nướng chín âm ỷ cảm giác đau đớn.

Lục Dao có phải thực tâm tốt như vậy hay không, Hồng Ngưng cũng không còn hứng thú nghĩ nhiều nữa, chỉ biết lúc nàng còn chưa tiến vào động, việc có thể lộ ra tin tức không cao, nhiều lắm là trên thiên giới chỉ là tiếng đồn, bởi vậy đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng vào lời nói hời hợt như vậy, cũng từng nghĩ tới các loại tình huống nghiêm trọng, nhưng mà một màn trước mắt xác thực làm người khác chấn kinh rồi.

Viên hỏa cầu cao ước chừng ba thước, cẩn thận nhìn mang máng có thể phân biệt được hình dáng của nó, kia căn bản không phải lửa, mà là chỉ quái thú, toàn thân bao phủ màu lửa, ngọn lửa giống như là da lông của nó, ngọn lửa bao phủ toàn thân, căn bản không thể phân biệt rõ chỗ nào là mũi chỗ nào ánh mắt, mỗi bước đi, chỗ chân bước qua, trên mặt nam thạch đều bị tan chảy thành nam thạch nóng chảy.

Hồng Ngưng nắm chặt bình ngọc trong tay, cũng may trước đó nàng đã đề ý kiểm tra qua, linh khí trong bình ngọc vẫn như cũ, Dao Trì Kim Liên Lộ là thật, hơn nữa Cẩm Tú cũng thừa nhận qua nó đối Kỳ Lân thiên hỏa có tác dụng kim hãm.

Hơi nóng bức người, Kỳ Lân rút cục thò đầu ra khỏi động.

Dao Trì Kim Liên Lộ trồi lên Thiên Hỏa, chỉ nghe: "Xích" một tiếng, khí lạnh nhanh chóng tràn xuống, toàn bộ huyết động trở nên bớt nóng hơn, nam thạch nóng chảy dưới chân kỳ lân cũng đóng băng, biến thành bề mặt kiên cố.

Hồng Ngưng vui mừng, nhanh chóng lui về phía sau, ai ngờ còn chưa chờ nàng đứng vững, hỏa diễm nóng rực liền đánh về phía này, đồng thời là tiếng nổ mạnh dữ dội của Bạch Linh: "Không biết đồ vào mắt nó sao? Đồ ngu!"

Mất? Hồng Ngưng lập tức hiểu ra, cười khò. Nàng chưa bao giờ tin tưởng Lục Dao thực độ lượng đến như vậy, ai có thể dễ dàng tha thứ cho vị hôn phu cùng với một nữ nhân khác dây dưa không rõ chứ? Chuyện này từ đầu tới đuôi đều do nàng ta sắp đặt, Dao Trì Kim Liên Lộ xác thực có thể đối phó với Kỳ Lân, nhưng phải tưới vào mắt nó, nửa thật nửa giả, âm mưu cao minh như vậy, chà trách lúc trước khi thử Cẩm Tú nàng cũng không lưu ý hỏi, nàng thật ra cũng không trông mong bản thân cùng Bạch Linh kết trọn đời chi duyên gì, mà chỉ cần bản thân tránh khỏi kết cục hội phi yên diệt mà thôi.

Cảm giác mất mẻ xung quanh làm cho Kỳ Lân rất không thoải mái, lập tức ý thức được địa bàn của mình bị người ngoài xâm nhập lập tức nó bị chọc giận, quay đầu về phía nàng.

Đừng nói Dao Trì Kim Liên Lộ đã không còn, cho dù còn, thì dù nó có đứng trước mắt nàng, nàng cũng không thể nhìn rõ đâu là mắt của Kỳ Lân, thượng cổ thần thú oai phong có thể so sánh với Tam Vị Chân Hỏa hồ tộc sao? Hồng Ngưng cuống quýt niệm bí quyết trốn, lại nghe thấy Bạch Linh quát: "Nơi này không động thổ được!"

Hóa ra lúc trước khi chế ngự Kỳ Lân thì tổ sư Côn Luân đã tự mình bố trí phong ấn, phong ấn của tổ sư có thể đột phá chứ?

Ngũ Hành độn thuật cũng không dùng được, trong lòng Hồng Ngưng trầm xuống, vội nhào tới bên cạnh, cố gắng tránh đi.

Không kịp thở dốc, Hỏa diễm nguy hiểm lại đánh tới.

Hội phi yên diệt sao? Nàng bỗng nhiên thực hối hận, lúc trước thấy hắn chết dưới tam vị chân hỏa trước mặt mình, nay chính mình lại phải hội phi yên diệt trước mặt hắn, hắn tuy rằng không còn nhớ rõ, nhưng tính tình đó một chút cũng không thay đổi, tương lai sẽ áy náy bao nhiêu đây.

Dưới kiếm Kỳ Lân hồn phách đầy đủ sẽ lập tức bị phá hủy, một linh hồn không hoàn chỉnh sao? trong lúc tuyệt vọng, một ý niệm cổ quái hiện lên trong đầu—— đây có lẽ là cách duy nhất để tránh thoát , bởi vì tinh phách không được đầy đủ, muốn mượn thiên hỏa trọng tổ thân hình, cho nên cùng kỳ lân ký kết khế ước, nếu hồn phách bản thân cũng không được đầy đủ trọn vẹn, có phải cũng có thể cùng Kỳ Lân đàm phán lập khế ước hay không?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy đạo lý này không chèn vào đâu được, nếu không thể cứu hấn ra ngoài, vậy thì lưu lại đây , ít nhất sẽ không để cho hấn ở trong này chịu dày vò một mình, nghĩ đến đây nàng đơn giản không tránh nữa , nhấc tay niệm chú muốn hút hồn phách ra.

Bạch Linh kinh hãi hỏi: "Người muốn làm cái gì?"

Lời còn chưa dứt, lại có kim quang hiện lên, một cỗ đại lực đẩy nàng ra ba trượng.

Nhìn thấy người tới, Hồng Ngưng cũng kinh hô: "Người tới đây làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trọn đời chỉ duyên

Không thể tưởng được ở trong này lâu như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy nàng còn toàn vẹn, Cẩm Tú nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười vút góc áo nơi bị bén lửa xuống đất nói: "Nàng nghĩ khế ước với kỳ lân thì ai cũng có thể lập được sao?"

Liên tiếp có hai linh hồn xa lạ xông vào lãnh địa, Kỳ Lân hiển nhiên đã bị chọc giận, thanh âm gầm rú chấn động vào màng nhĩ gây đau đớn , ngay sau đó, huyết động đang mất mẽ bỗng liền nổi lên đại hỏa hừng hực, phong kín toàn bộ đường ra, nhìn theo chiều hướng đó hấn là nó không đem hai hồn phách còn gắn với thân thể hủy diệt hoàn toàn thì ắt không chịu bỏ qua.

Kỳ Lân động có bao nhiêu nguy hiểm, hấn biết nàng không biết sợ nhưng hấn lại là người rõ ràng nhất, Hồng Ngưng tức giận: “Ai bảo người vào hã , còn không mau ra đi!”

Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt tuấn mỹ , mắt phượng ôn nhu mang ý cười càng nhiều, hấn thờ dài một tiếng, ôm nàng vào lòng, "Không có việc gì là tốt rồi, không được ngang ngạnh nữa ."

Toàn bộ Huyết động giống như cái lò lửa lớn , nướng người trong đó đến miệng đắng lưỡi khô, thể lửa dần lan qua đây , trong ngọn lửa đỏ rực , thân hình Kỳ Lân như ẩn như hiện.

Ngần lần cũng không thể tưởng được dưới tình huống này nàng còn có thể được đứng ở bên cạnh hấn, Hồng Ngưng lạnh lùng nói: “Ta chưa từng nghĩ tới sẽ cùng người chết, người biết rõ là ta tiến vào tìm hấn , sao lại làm như vậy, pháp lực của người đâu? Hấn có thể ra khỏi đây không?"

Ước chừng đã đoán được chuyện phát sinh, hấn cũng không tránh đến hành động tự sát ngu xuẩn của nàng vừa rồi , chỉ nhìn Liệt Hỏa trước mặt gắt gao, thanh âm ôn hòa lại có phần uy nghiêm như không cho phép kháng cự: "Tất nhiên có thể, ta không phải đã đáp ứng giúp nàng cứu hấn ra ngoài sao? Việc này rất dễ dàng, sau khi ta nói ‘đi’, nàng liền dẫn hấn chạy đi , ta sẽ theo ngay sau ."

Hấn giữ cầm nàng, rất nhanh đặt lên môi nàng một nụ hôn .

Cảm giác hấn không nghiêm túc, Hồng Ngưng đang muốn tức giận, hấn đã nói lỏng vòng tay .

Ổng tay áo phất qua, thi triển pháp lực thông thiên, thiên hỏa hừng hực nhanh chóng bị đẩy lùi ra hai bên, ở giữa hiện ra bóng dáng Kỳ Lân rõ rệt, còn có bạch linh đang bị xích lửa trời buộc.

Xích lửa bỗng nhiên bị gãy.

Khế ước bị hủy, Kỳ Lân cuồng nộ, mạnh mẽ quay đầu hướng tới đây

Không kịp nghĩ nhiều , bên tai liền truyền đến thanh âm của hấn, "Đi mau, nếu không tất cả đều không thể chạy ra ngoài!"

Bị hấn đẩy ra khoảng ba trượng, lại trở mắt nhìn thân hình hấn biến mất ở trong biển lửa, tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Hồng Ngưng còn đang đứng ngẩn người, bỗng tay nàng bị một đôi tay từ bên cạnh kéo mạnh chạy ra bên ngoài .

Giữa rừng lửa lại được tách ra thành một con đường, hai người vừa lao ra vòng lửa, đã thấy mình đứng ở trong thông đạo thật dài, cửa phía sau đại sảnh lại bị hỏa diễm chặn lại , tình hình bên trong đã không còn thấy gì nữa, may mà nơi này cách cửa động cũng không xa, thừa dịp Kỳ Lân không đuổi theo, hấn là có thể an toàn chạy đi.

"Không thể tưởng được hần lại có loại pháp lực này, có thể bức lui thiên hòa, rất giống loại Thông Hải thuật chính tông mà phụ vương đã đề cập qua." Bên cạnh vẫn là khuôn mặt lạnh lùngkia, đôi tay kéo nàng lại vô cùng ấm áp, lại giống như tình cảnh trước đây hần thường xuyên kéo nàng chạy khỏi nguy hiểm.

Hồng Ngưng bỗng nhiên đứng lại nói: "Ngươi đi trước đi."

Bạch Linh nói: "Lửa cháy ra, sẽ không đi được."

Ngon lửa thực sự đã tắt, hình như cuộc chiến bên trong đã chấm dứt, Hồng Ngưng thúc hần nói: "Ngươi đi đi!"

Ước chừng đã rõ quyết tâm của nàng, Bạch Linh nhìn nàng một lát, không nói gì nữa, bước nhanh về phía cửa động.

Thân ảnh của hần vừa mới biến mất, phía sau bỗng truyền đến tiếng gầm gừ của Kỳ Lân, cực kỳ hung ác, mặt đất dưới chân không ngừng rung rung, cùng lúc đó, trong động rộng lớn, thiên hòa hừng hực trong nháy mắt cũng tắt.

Không biết có phải là ảo giác, Hồng Ngưng chỉ cảm thấy chung quanh thật sự rất lạnh, từ tay chân cái lạnh chạy vào tim, lãnh lẽo đến tận xương tủy.

Là vì thiếu đi vòng ôm khoanh dung kia.

Mỗi lần có chuyện gì, vòng tay kia luôn chờ nàng, độ ấm nhàn nhạt, mang theo chút bất đắc dĩ. Cảm giác bị nắm giữ khiến nàng phiền chán đến phần nộ, hoặc có thể nói, nàng chính là sợ hãi đối với loại cảm giác này, sợ trong lòng sẽ sinh ra ham muốn không xa rời, cho nên mới dùng hết lời ác độc để châm chọc hần, đến thương tổn hần, muốn để hần biết khó mà lui, nhưng hôm nay, nàng lại vội vàng chờ đợi được giữ trong vòng ôm ấy thêm một lần.

Đêm qua, vết thương trên người hần làm nàng nhìn thấy mà cảm thấy ghê người, cực kỳ bất an.

Hồng Ngưng mặt không chút thay đổi, dờ dẫm quay lại.

Thật khiến người ta không thể hít thở nổi, huyết động yên tĩnh rộng mở, bên trong không thấy một ngọn lửa nào, hàn ý khắp nơi, ngay giữ trung tâm động, một quái thú lân giáp bốn móng vượt toàn thân cháy lửa rực đỏ, đang ngủ không chút nhúc nhích.

Bên cạnh, quần áo cảm bào đặt biệt dễ nhận ra.

Hần cúi người nhìn kỹ lân kia.

Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, Hồng Ngưng cắn môi không bắt thốt lên lời, bước tới kéo hần.

Hần mỉm cười, ngược lại cầm tay nàng.

Một giọt máu đỏ sẫm ở trong lòng bàn tay nàng, chậm rãi biến mất.

Hồng Ngưng bỏ tay ra, xoay người hướng đến cửa động, lại bị hần kéo lại ôm chặt vào trong lòng.

Ngoài động sớm đã có một đoàn thần tiên đứng đợi, chủ yếu là tướng lĩnh thần tộc Côn Luân, ngoài ra còn có Bắc Giới Vương cùng Lục Dao đang đứng chờ bên ngoài cũng chạy tới, đứng giữa hai người chính là thiên quân Côn Luân cùng Thần Đế, thần sắc khác nhau, thiên quân Côn Luân nhíu mày, không biết đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt Thần Đế lại âm trầm, Bạch Linh đứng phía sau lại chỉ chăm chú nhìn phía cửa động, trong ánh mắt lạnh lùng biểu lộ một tia lo lắng, ánh mắt âm đậm.

Lúc trước khi nghe Bạch Linh kể lại tình hình ở bên trong, mọi người đã không dám ôm nhiều hy vọng, hơn mười vạn năm tới nay, chưa bao giờ có người vào Kỳ Lân động mà còn có thể bình yên trốn ra ngoài, nay khi thấy hai người bình an, tiếng ồn ào bắt đầu dấy lên, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, thiên quân Côn Luân nhìn không được cũng lộ ra một tia kinh dị, đưa mắt nhìn Thần Đế đứng bên cạnh, Thần Đế chỉ lạnh lùng nhìn hai người, sắc mặt vẫn như trước không có một chút thay đổi.

Cầm Tú trước tiên cùng chúng thần tiên thần tướng Côn Luân chào hỏi qua, tiếp theo đi đến trước mặt thiên quân Côn Luân nói: "Đa tạ thiên quân."

Ánh mắt Thiên quân Côn Luân chợt lóe ra nói: "Trung thiên vương pháp lực thông thiên, bội phục."

Cầm Tú lắc đầu nói: "Kỳ Lân là thần thú thượng cổ, ta có thể đào thoát ra ngoài đã là may mắn quá rồi, chỉ là trùng hợp phát hiện có người ở ngoài cửa động để lại phiền bồng tuyết Côn Luân, cứ nghĩ là sợ có ai đó nhất thời xúc động đi vào, cho nên trước đó đã căn rọi phiền bồng tuyết Côn Luân, kết thành một phong ấn đơn giản, một lòng chỉ muốn bảo toàn người bên trong trở ra."

Thiên quân Côn Luân rốt cục lộ vẻ xúc động, nửa ngày mới nói: "Là nàng."

Tuy chỉ là thân thể phàm nhân, nhưng vốn là thể tử của thiên quân Côn Luân, nghe thấy phu nhân bởi bản thân mình hại mà đánh mất đi vị trí đứng đầu thiên đình, nàng cũng đã từng cố gắng tu tiên nhưng ngàn lần không nghĩ tới lại có thể liên lụy đến trượng phu, cho nên lúc hiểu được một chút kiến thức pháp thuật, nhưng mà sau đó nàng mới biết được bản thân lại vô duyên thành tiên, là trượng phu lấy pháp lực thông thiên vì bản thân mà tiếp tục kéo dài tính mệnh, thân phận hiện tại của bản thân là vấn đề khiến hần liên tiếp chịu nhiều kiếp nạn, lúc sinh Bạch Kinh cũng gặp nạn, liên lụy hần, đến nỗi tấn chức sai giờ, làm tan hết tu hành toàn thân, gần như buộc hần rơi vào đường cùng, nàng rốt cục mất hết can đảm, quyết định buông tha, chủ động vào

Kỳ Lân động, rơi vào kết cục hồi phi yên diệt.

Nhưng mà ai cũng không biết, nghe thấy phu nhân một lòng muốn chết, bảo toàn trọng phu, lúc đi vào cầm theo một khối bông tuyết Côn Luân, vật chỉ bảo thân tộc, còn kết thành đạo ấn, sợ trọng phu vì quá xúc động thương tâm mà bước vào, trên thực tế, thiên quân Côn Luân xác thực suýt nữa thì theo vào, chẳng qua bị chúng tướng gắt gao ngăn lại, rồi sau đó tổ sư Côn Luân sai người ôm Bạch Linh đến mới khiến hần từ bỏ.

Mà khối bông tuyết kia, ở lại trong động Năm ngàn năm, nay mới có thể phát huy công dụng.

Cầm Tú mỉm cười nói: "Lúc trước là ta tính kế thiên quân, làm hại thiên quân khó khăn tình kiếp, nay bắt ta cũng phải gặp được kiếp nạn này, quả thực là thiên ý báo ứng, thiên quân sợ là sớm đã bậc tính (tính toán dự liệu từ trước) rồi."

Thiên quân Côn Luân thần nhiên nói: "Bốn vương cũng không còn trách ngươi nữa, người đã cứu tiểu nhi, ngược lại ta phải tạ ơn ngươi mới đúng."

Bạch Linh nghe vậy tiến lên làm lễ, lại đi đến trước mặt Hồng Ngưng.

Khuôn mặt vẫn giống như trước nhưng lại mang vài phần xa lạ, Hồng Ngưng không khỏi cảm thấy buồn bã, nhân sinh luân hồi chuyển thế chính là như thế này sao? Tương lai bản thân nàng cũng sẽ quên đi, bao gồm mọi người đang ở đây.

Hần vẫn có chút khó hiểu: "Ngươi vì sao lại đặc biệt tới cứu ta?"

Thiên quân Côn Luân cũng không nhìn Hồng Ngưng, mở miệng nói trước một bước: "Là ta gọi nàng tới, bọn họ cứu ngươi, mẫu phi ngươi cũng cứu bọn họ, chỉ cần tạ ơn là được, trở về đi." Dừng lại một chút còn nói thêm: "Sau khi đã đoạn tuyệt lại được thiên hóa hộ trợ trọng tổ hình người, từ nay về sau đã thoát thai hoá cốt, tu hành liền dễ dàng hơn."

Bạch Linh chân chờ một chút, quả nhiên lui về bên cạnh phụ thân.

Thiên quân Côn Luân chuyển hướng sang Thần Đế: "Chỉ là phạm nhân mà có thể xông vào Huyền Cảnh Côn Luân của ta, không biết Đế Quân có nhận định thế nào?"

"Trẫm sẽ truy xét việc này." Thần Đế gật đầu nói, "Thiên quân cũng không tính trừng phạt nàng, ngược lại lại mang nàng đến Kỳ Lân động, một nơi quan trọng như vậy, hoặc là người nọ đã biết nàng là người quen của thiên quân, cho nên mới đưa nàng một đoạn đường, người đó tất nhiên cũng có phần thái quá, trẫm tương lai tất nhiên sẽ bảo nàng đến chỗ thiên quân nhận tội."

Côn Luân thiên quân cười, khách khí nói hai chữ "Cáo lui" tượng trưng, lần lượt dẫn người trong tộc rời đi.

Vội vàng gặp lại, lại vội vàng biệt ly, thiếu niên trong trí nhớ vốn trầm mặc lại ít lời nhưng lại đối với mình che chở chu toàn đã không còn, hần thậm chí cũng không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, Hồng Ngưng nhìn theo thân ảnh áo trắng kia, há miệng thờ đốc, có phần không biết phải làm sao, câu "Đã đoạn tuyệt" vừa rời của thiên quân Côn Luân rõ ràng là nói cho nàng nghe, hần gặp phải kiếp nạn này, đã được thoát thai hoá cốt, tương lai nhất định sẽ tu hành thành công, mà bản thân lại vĩnh viễn ở trên con đường hành tẩu nhân gian, thiếu niên thủ hộ tam thế từ nay về sau sẽ không còn liên quan đến mình nữa.

Cầm Tú mạnh mẽ cầm tay nàng, đi đến trước mặt Thần Đế nói: "Hóa ra nghe thấy chuyện liên quan đến phu nhân, là thiên quân tình nguyện."

Thần Đế lạnh lùng nói: "Trẫm thiếu cánh tay đắc lực, hần tự nhiên cao hứng rồi."

Cầm Tú nói: "Là ta không thể độ kiếp, đã để cho sư huynh thất vọng rồi, nếu không được sư huynh ban tặng 《Thông Hải》, mới vừa rồi chúng ta đã sớm vui thân ở trong động."

Thần Hoàng đế nói: "Thiên nữ đã cầu trẫm cầm theo một giọt Dao Trì Kim Liên Lộ cuối cùng tới rồi."

Cầm Tú nhìn Lục Dao nói: "Đa tạ thiên nữ."

"Câu đa tạ này ta đã nghe quá nhiều rồi, không còn câu gì khác sao?" Lục Dao mỉm cười, "Ngươi cho ta là kẻ ngốc sao, cái gì cũng không biết, năm đó ngươi vì thay nàng tước tịch, đã chịu thiên hình, sau đó lại vì Hồ Nguyệt mà làm lại như vậy, ta nghĩ thấy người nhìn mặt ta, đối với ta có chút tình cảm nào không."

Thiên hình? Thay Hồ Nguyệt tước tịch! Trong đầu tựa hồ có cái gì đó nổ tung, Hồng Ngưng lập tức kéo tay hần, nhấc ống tay áo lên, nào biết nhìn đến cảnh tượng càng làm cho nàng hoảng sợ —— vết thương cũ kết thành vết sẹo, lại thêm mấy vết thương mới, da thịt trên cổ tay đã nứt ra, vết máu chỗ bị thương sớm đã thấm vào bên trong quần áo, chỉ vì đang mặc cẩm bào, cho nên nhìn vào không thể nào đoán ra được.

Vết thương cũ là thay Hồ Nguyệt tước tịch chịu thiên hình sao? Hồng Ngưng lâm bẩm nói: "Vì sao có vết thương này?"

Lục Dao nói: "Năm đó ngươi khó khăn tình kiếp, lại cố ý hạ phạm báo ân, vốn đã phải chết dưới thiên hình nhưng hần vì giúp ngươi thoát thai hoá cốt mà đã chịu thay cho ngươi tám mươi một đạo thiên hình, buồn cười thay ngươi ngược lại một chút cũng không cảm kích, hần chưa bao giờ đối với ta như vậy, ta cũng không rõ, ngươi rốt cuộc có cái gì tốt? Đáng giá để hần ngay cả thân tịch cũng tước, liền vì với ngươi mà trở thành phạm nhân?"

Bắc Giới Vương quát lớn nói: "Đế quân trước mặt, không thể làm càn!"

Lục Dao không để ý tới, nhìn Cẩm Tú nói: "Từ hôn ? Ta đến cùng có điểm so ra kém với nàng chứ , lại làm người ghét bỏ như vậy!"

Cẩm Tú trầm mặc một lát, nói: “Là ta cùng thiên nữ vô duyên."

Lục Dao nói: “Người cũng có áy náy đối với ta chứ ."

Bắc Giới Vương thờ dài, đưa tay kéo nữ nhi lại nói: " Hai người bọn họ đã thấm máu kỳ lân, kết trọn đời chi duyên, người cũng nên buông xuống đi , không được sinh ra chấp niệm."

"Ta không tin!" Lục Dao bỏ tay phụ thân ra, tao nhả bước trên đụn mây, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Bắc Giới Vương lắc đầu, cùng thần Hoàng để nói "Cáo lui" liền vội vàng đuổi theo nữ nhi .

Thần đế lạnh lùng nhìn Hồng Ngưng nói: “Rất có năng lực ."

Hồng Ngưng chỉ lo ngẩn người.

Cẩm Tú nhẹ giọng nói: “Việc này không liên can đến nàng , sư huynh không nên kêu thiên nữ bày kế với nàng."

"Không quan hệ, người hồ đồ rồi sao! Nàng chính thiên kiếp tấn chức của người, giữ lại nàng người sẽ không thể trở về vị trí cũ." Thần Đế cười lạnh, "Nghịch thiên tước tịch, nay ngay cả bản thân mình cũng không cần , quả nhiên là sư đệ tốt của ta, Vương cung Trung Thiên không người đã vạn năm, trầm vì biết tính tình của người, cho nên lúc trước một mặt để tùy người, chỉ mong người có thể buông thả khúc mắc trong lòng , cứ nghĩ đến người tất sẽ không quên lời dạy bảo của sư phó , thuận lợi trở về vị trí cũ, người lại ...! Tu hành hai mươi vạn năm, làm ra chuyện ngay cả tiểu nhi ba tuổi nhân gian cũng không bằng , được ! thật sự rất được !" Liên tục lặp lại hai lần, hiển nhiên là rất tức giận .

Cẩm Tú nói: “Là ta đã để sư huynh thất vọng rồi."

"Tự nhiên là thất vọng, không sai ta trông cậy vào người, chính tông sẽ chôn vùi ở trên tay trầm ." Thần Đế phẩy tay áo bỏ đi.

Đi nhau ra khỏi Huyền Cảnh, Côn Luân sơn đã là hoàng hôn, Lạc Nhật (chiều tà) biến mất, mây mù hoàng hôn , chim núi về tổ , gió lạnh thổi qua rừng, thanh âm ào ào lại phá lệ êm tai.

Hồng Ngưng dừng lại cước bộ nói: “Ta nói nhiều lời tổn thương đến người như vậy, người làm như vậy là vì cái gì?"

Hắn nhìn không được nở nụ cười, "Người cho là người nào cũng có thể tổn thương đến ta sao?"

Hồng Ngưng nhìn hắn.

"Chỉ có người có thể gây tổn thương đến cho ta, mà người cũng chỉ có thể tổn thương đến ta." Hắn vỗ vỗ đầu của nàng, ôm nàng vào trong ngực, "Mạng người nhất định không thể làm thần hậu."

"Cho nên người mới làm phạm nhân" Hồng Ngưng giắt vạt áo kia ra, khẽ vuốt mấy vết thương mới có cũ có trước ngực hắn, "Người tự mình tước thần tịch của bản thân ."

Hắn khẽ thở dài: "Lúc trước ta đã dự cảm đến hôm nay, cho nên mới buông tay nàng."

Hồng Ngưng nói: “Người bây giờ cũng có thể buông tay mà."

"Không còn kịp nữa rồi, ta chỉ có thể cùng nàng làm phạm nhân thôi ." Hắn ôm nàng ngồi xuống trên tảng đá, "Kỳ thật ngay cả khi nàng trở thành tiên, cũng không có khả năng gả cho ta làm Vương phi, nhưng ta rất muốn từng thời khắc đều nhìn thấy nàng , không muốn nhìn nàng tiếp tục luân hồi chuyển thế, tiếp tục quên đi kiếp trước, cùng ta không hề liên quan gì nữa , nhìn ngàn năm đi qua, ta còn nhớ rõ nàng, vậy mà nàng ngay cả hận ta cũng đã quên , mỗi khi nàng lập gia đình, ta liền một năm không thể đi vào giấc ngủ."

Hồng Ngưng nằm ở trong lòng hắn nói: "Cho nên người vẫn khuyên ta tu tiên, thật là ích kỷ!"

Hắn cúi đầu nói: “Chớ có trách ta, không chịu sớm bỏ đi thần tịch để cùng nàng làm phạm nhân, bởi vì như vậy chỉ có một đời tình duyên, ta không cam lòng, nay có Kỳ Lân huyết, bất luận chuyển thế ở đâu ta đều có thể tìm thấy nàng."

Hồng Ngưng ở trên cổ hắn cắn một cái, nói: "Ta cũng sẽ tìm được chàng!"

Hắn nhẹ nhàng run lên một cái, cầm hai tay của nàng, mỉm cười nói: "Ta vừa chịu thiên hình, đầy người là thương tích , đau đến không còn chút khí lực nữa , không cho nàng bước bình."

Hồng Ngưng nói: “Chàng đây là cố ý muốn ta đau lòng sao ?"

Hắn chưa trả lời, nhìn nàng nói: "Kiếp sau ta dù gặp cũng sẽ quên nàng ,nàng cũng sẽ quên ta."

Hồng Ngưng giãy tay ra vuốt ve khuôn mặt của hắn cười nói: "Vừa vặn bắt đầu một lần nữa, chúng ta có thể có gặp lại nhau bằng nhiều phương

thức, sau đó vĩnh viễn ở bên nhau, như vậy có phải rất thú vị hay không?"

Hắn gật đầu, buông nàng ra nói, "Mới vừa rồi trong Kỳ Lân động ta đã hao hết pháp lực, sợ là sẽ phải quay về nguyên hình."

Hồng Ngưng từ trong lòng hắn đứng lên nói, "Ta muốn nhìn!"

Hắn chỉ vào phía xa xa nói "Nhìn bên kia."

Hồng Ngưng không thèm xoay mặt, ôm ngực cười nói: "Chàng đừng lừa ta, ta không bị mắc lừa đâu."

Cầm bảo ở trước mắt phát một cái, nhanh chóng che khuất tầm mắt của nàng, người trước mặt đã không còn thấy đâu, trước mặt lại xuất hiện một gốc cây "Đại thụ" che trời. Cao ước ba bốn trượng, cành lá lóng lánh kim quang, xung quanh bùng bùng thực khí (khí may mắn), bên trên có vô số bông hoa nở rộ, to gần như bánh xe, thế nhưng đều là màu vàng, theo gió lay động, muôn nghìn dáng vẻ.

Hồng Ngưng lầu bầu hai câu, vòng vo quanh hắn hai vòng, "Hóa ra nguyên hình của chàng là vậy, ta chưa từng gặp qua mẫu đơn màu vàng, so với tất cả loài hoa còn đẹp hơn, không hổ là Hoa vương."

"Ta vốn đã rất xinh đẹp, cho nên nàng mới thường xuyên nhìn ta ngẩn ngơ." thanh âm mỉm cười của hắn, "Thiên nữ từng đối với ta dùng qua mị thuật."

"Nhất định là thất bại, bởi vì chàng so với nàng ta còn đẹp hơn." Hồng Ngưng không chút do dự nói, "Cái đẹp của nàng ta cần nhờ mị thuật, nhưng chàng chỉ cần như vậy đã rất xinh đẹp, ta lúc trước đuổi theo chàng muốn làm thân hậu, nhất định là do bị sắc đẹp mê hoặc rồi, ta muốn đếm xem chàng có mấy đóa hoa."

"Đếm được sao?"

Hồng Ngưng cố sức đếm nửa ngày, xoa xoa mắt nói "Tám mươi đóa."

Hắn cười nói: "Kém một đóa thì quy thiên, tấn chức thiên thần."

Hồng Ngưng nói: "Không có tiên đạo vĩnh hằng, người không hối hận chứ?"

Hắn thấp giọng hỏi: "Hối hận có ích nữa sao?"

Hồng Ngưng không đáp, nhìn kỹ hai vòng, phát hiện trên thân cây, cành lá có rất nhiều vết thương thật sâu, vì thế nâng tay khẽ vuốt nói: "Người có còn nhớ đêm qua hay không?"

Chiều gió giữa trời càng lớn hơn nữa, mẫu đơn lung lay bỗng nhiên yên lặng.

Hắn cũng biết thẹn thùng? Hồng Ngưng đang lúc đắc ý, lại nghe hắn mở miệng nói: "Ta so với nàng nhớ rõ hơn, nàng sau đó luôn gọi tên của ta."

Lúc này đến phiên Hồng Ngưng đỏ mặt, sau đó lại trách bản thân ai bảo căn bản không nhớ rõ, bởi vì thật sự quá mệt mỏi, nàng ôm nhánh cây cười gượng hỏi: "Nếu mà ta bây giờ mang thai, người nói nếu đứa nhỏ được sinh ra, mầm mống là gì?"

"Người có thể thử xem." Hắn cũng nhận không được nợ nần cười, "Bây giờ ta không còn là hoa thần, công việc đã được chuyển giao rõ ràng, sau đó tiểu Mai sẽ đưa ta và người đi đến địa phủ chuyển thế."

Nàng khẩn trương hỏi: "Kiếp sau sao? Tương lai chàng nhất định phải tới tìm ta chứ?"

"Có Kỳ Lân huyết, chúng ta mặc dù không thể vĩnh hằng nơi tiên giới, lại có thể vĩnh hằng ở nhân gian." Thanh âm ở trong gió phiêu tán, càng thêm ôn nhu, "Nàng từng vì hai người thế vĩnh viễn không tu tiên, nay cũng thế cho ta một lần đi."

"Được, ta thế."

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Làm bạn nhân gian

Thời tiết cuối xuân, cánh hoa rụng đầy, bông Liễu bay tả tả theo làn gió, đúng là thời điểm tốt để ra ngoài du ngoạn. Bên trong vườn du khách so với ngày thường càng đông hơn, hoa Sơn Trà là điểm sáng lớn nhất trong cả khu vườn, các loài hoa được điểm xuyết thêm bằng màu xanh của lá cây, màu xanh của lá tựa như những ngọn sóng trên mặt nước, cao ngất diễm lệ. Thành thoảng tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, nơi này đang tổ chức một chương trình

triển lãm hoa rất long trọng .

Một chậu hoa không mấy trân quý lại được đặt ở bên cạnh chậu hoa Hồng Trà Hồng Nhung đứng thẳng dậy , không ngờ bị người đứng phía sau đụng phải, liền đứng không vững ngã trên đất.

"Đi đường không có mắt sao?" Người mặc màu đen tây trang đứng bên cạnh quát lớn.

"Có người có ánh mắt còn đụng phải tôi ." Hồng Linh cãi lại

Người nọ bị mắg tức nghẹn .

"Quên đi, cẩn thận một chút, có bị thương hay không ?" người đụng phải nàng lúc trước bỗng nâng nàng dậy, đó là một nam nhân trẻ tuổi tuấn tú , mặc tây trang màu xám đơn giản , mắt phượng mỉm cười, mở hô lộ vẻ uy nghiêm cùng cao quý, bị hắn nói như thế, người mặc tây trang màu đen bên cạnh đang muốn phát tác lập tức cầm miệng .

Giống như đã từng gặp ở đâu đó. . . Hồng Linh ngậy người một chút, thấy phía sau hắn còn đi theo vài người, biết đối phương lai lịch không nhỏ, sợ lời nói vô lễ của mình không cẩn thận bị trách phạt , vì thế thay đổi một chút giọng nói xuống: "Cổ chân tôi hình như bị trật."

Hắn mặt nhăn nhu mày, nhìn người mặc tây trang màu đen bên cạnh nói: "Đưa nàng đến bệnh viện ."

Thấy thái độ của hắn rất tốt , Hồng Linh tự giác trách mình vừa rồi mắg lầm người, vội vàng nói: "Cám ơn, tôi phải xưng hô như thế nào đây?"

Người mặc tây trang màu đen nghiêm mặt đưa danh thiếp qua .

Danh thiếp mạ bằng vàng chói lọi, Hồng Linh chỉ chú ý đến mặt chữ, thì thào nhớ kỹ: "Vu Cẩm." Nhớ xong lại nhíu mày, cố gắng nghĩ kỹ lại , "Ta hình như đã nghe qua. . ."

"Hắn là đã nghe qua." Hắn mỉm cười, ánh mắt rời xuống tay nàng, "Cổ Hồng Linh, làm việc ở Thiên Hòa phải không ?"

Mới vào công ty chưa đến hai tháng, vẫn nỗ lực để đối phó với nhiều vấn đề , khi công việc đi vào quỹ đạo, khó có thời gian đi xem một cuộc triển lãm về hoa cho khuấy khỏa như thế này, Hồng Linh nhìn thẻ nhân viên trong tay nói"Ách, đúng vậy."

Hắn gật đầu nói: " Ta cũng làm việc ở Thiên Hòa."

Trong trí nhớ, toàn bộ người trong tập đoàn Thiên Hòa hình như chỉ có một người họ Vu , kia. . . Kia. . . Kia không phải tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đẹp trai giàu có , chỉ lộ mặt một lần ở hội nghị tháng trước sao , khiến cho toàn bộ nhân viên nữ trong công ty trở thành những bà cô háo sắc ... tổng tài đại nhân đây sao?

Hồng Linh lau mồ hôi, lập tức nhin đau bầy ra vẻ mặt hào phóng nén chịu khổ trong lòng"Thật ra chỉ bị trọ một chút thôi , cũng không có gì ghê gớm cả , tôi vẫn có thể đi được ."

Người mặc tây trang màu đen đồng ý, nhắc nhở hắn: "Lục tiểu thư còn đang chờ ."

"Nếu đang ở Thiên Hòa nhân viên bị thương, thì không thể mặc kệ được ." Nhìn ra sự ngượng ngùng của nàng, hắn trêu chọc hai câu, dặn dò người mặc tây trang màu đen: "Không bằng như vậy, ta đi trước, người đưa nàng đến bệnh viện kiểm tra qua một chút ."

Người mặc tây trang màu đen bất đắc dĩ không biết phải làm sao , đành kiên trì đỡ Hồng Linh bước đi.

Đi ra vài bước, đột nhiên không hiểu vì sao tìm Hồng Linh đập mạnh và loạn nhịp, vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên đối diện với tầm mắt của hắn.

Đó là một đôi mắt phượng ôn nhu, đang tựa tiểu phi tiểu (tựa như cười lại như không cười) nhìn nàng, ánh mắt sáng như mặt trời, khiến những bông hoa rực rỡ bên cạnh cũng âm thầm thất sắc.

Trong rừng hoa Sơn trà, gặp lại cười.

Ta muốn độ nàng thành tiên, lại bị nàng độ thành người .

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.